

ABDULLAH ÖCALAN

PKK'ye dayatılan tasfiyecilik ve

TASFİYECİLİĞİN TASFİYESİ

WEŞANÊN
SERXWEBÛN

ABDULLAH ÖCALAN

**PKK'ye dayatılan tasfiyecilik ve
TASFİYECİLİĞİN TASFİYESİ**

ABDULLAH ÖCALAN

PKK'ye dayatılan tasfiyecilik ve

**TASFİYECİLİĞİN
TASFİYESİ**

WEŞANÊN SERXWEBÛN 60

Abdullah ÖCALAN
PKK'ye dayatılan tasfiyecilik ve
TASFİYECİLİĞİN TASFİYESİ

Baskı Tarihi: Ağustos 1993
Weşanên Serxwebûn 60

Herausgeber:
Agri Verlag
Volgelsanger Str. 286
D-50825 Köln

İÇİNDEKİLER

Önsöz	7
Her türlü bozgunculuğa ve yıkıcılığa karşı	9
parti birliğini güçlendirelim	
1. PKK'nin varlığını koruma savaşı	9
2. PKK'yi tasfiye etme çabaları ve bunun en son halkası olarak Semir olayı	35
3. Sonuç: Çıkarılması gereken dersler	61
Kongre çizgisini doğru yorumlayalım, ortayolculuğa karşı mücadeleyi yükseltelim, kongre çizgisini hayata geçirmede tüm yaratıcılığımızı sergileyelim	68
Tasfiyeciliğe ve ona zemin teşkil eden ortayolculuğa karşı militan mücadeleyi yükseltelim	149
Türk solunun tarihi bol demagoji ile yüklü, derin bir örgütsüzlük, eylemsizlik ve tasfiyecilik tarihidir	197
Parti güvenliği sorunu ve düşman sızmalarına karşı mücadele	207
Partinin savaş çizgisine dayatılan yıkıcı ve tutucu yaklaşımlara karşı duralım, savaş çizgimize yetkince sahip çıkalım	233
Parti içinde çizgi dışı anlayışlara karşı savaşalım	310

PKK'yi tasfiye etme hareketi üzerine birkaç söz	347
Partinin egemen kişiliğine ulaşalım ve kaybettiren kurlsız yaşamı mahkum edelim	386
Ulusal kurtuluş mücadelemize dayatılan komplocu ve tasfiyeci harekete karşı parti silahıyla savaşalım	412
Halkımızı tasfiye etme hareketine PKK'de verdiğimiz cevap	459
Parti yürüyüşünde iç engellemelerin durumu	507

Önsöz

Tasfiyecilik, devrim hareketlerinin yenilgili yollara sapmalarında, dolayısıyla yok edilmelerinde en etkili silahların başında gelir. Karşı-devrimin en çok bel bağladığı bu silah, adeta vücudu kemiren bir kanser hastalığı rolünü oynar. Eğer gerekli önlem alınmazsa ve bu silahın etkisizleştirilmesi yönünde sürekli bir mücadele yürütülmezse, en kutsal ve büyük davaların yerle bir olması işten bile değil. Tarih, devrim hareketlerinde tasfiyeciliğin nasıl yıkıcı bir rol oynadığına ve bunun sonucunda halkların büyük kurtuluş umutlarının nasıl dirilmemesine söndüğüne az tanıklık yapmamıştır.

Tasfiyecilikle mücadele, her devrim hareketi için bir ölüm-kalım olayı kadar önemlidir. Hiçbir büyük dava yoktur ki, içinde tasfiyecilik boy vermesin. Nitekim Abdullah ÖCALAN yoldaşın, tasfiyeci tiplerin özelliklerini ve mücadele safalarında yol açtıkları yıkıcı tahribatları değerlendirirken, bir yerinde, “Bunlardan bir tanesini tasfiye etmek için bütün partiyi kurban etmek gerekse bile, bundan çekinmeyeceğim” şeklinde bir kararlılığı dile getirmesi, boşuna değildir.

Aslında birçoklarının yüzeysel bakış açısıyla anlamadığı, çok çarpık yorumladığı ve dolayısıyla ters sonuçlar çıkardığı PKK'nin bir büyüklüğü de, onun tasfiyeciliğe karşı elden bırakmadığı mücadele ve bitmeyen bu mücadelede sağladığı büyük başarıdır.

Tasfiyeciliğe karşı denilebilir ki nefes nefese yürütülen mücadele, dar bir amaca yöneltilip tek tek tasfiyeci tiplerin ihtiyaç duyulan yöntemlerle etkisizleştirilmesinden ibaret değildir. Hiç şüphesiz

siz bu mücadele kapsamında hiçbir devrim hareketinin ortaya çıkarma başarısını gösteremediği gerçekler ve gelişmeler gündeme getirilmiştir. İyi ile kötü, halkı ile haksız, özgürlük ile kölelik, bağımsızlık ile bağımlılık, direniş ile teslimiyet, onur ile düşkünlük, demokrasi ile diktatörlük ve benzeri birbirine karşıt kavramlar bilimsel bir temelde izahata kavuşturulmakta ve bu kavramlar kişilik pratiklerinde örnekleriyle somutlaştırılmaktadır. Bu da, PKK'nin nasıl bir sistemi hangi insan tipiyle yaratmaya çalıştığı gerçeğini ortaya koymaktadır.

Biliniyor ki, bütün savaşların en acımasız gerçeklerinden biri de, adaletsizliğin istenmeyen bir durumda boy vermesi, böylece de kurbanların çokça görülmesidir. Fakat PKK, tasfiyecilikle mücadeleyi aynı zamanda bütün savaşlarda neredeyse kaçınılmaz olan bu durumu tersine çevirme mücadelesine dönüştürmüştür. Bu anlamda da PKK, devrimi yenilgiye götürecek en tehlikeli hastalık olan tasfiyeciliğin teşhisini çok yerinde koymuş, olası bütün tahribatlarına karşı tedbir almış, onun çıkış zeminini kurutma mücadelesini rayına oturtmuş ve böylece devrimin zaferini garantiye almıştır.

Bu büyük başarının nasıl ve hangi çabalarla gerçekleştiği konusu, kitapta yer alan değerlendirmeler bütününde tüm açıklığıyla ortaya konulmuştur. Kitap özel bir teorik çalışma ya da konuyla ilgili kaynaklar incelenerek hazırlanan bir eser değildir. Tersine yıllardır süren kahırlı ve çok yönlü bir savaşımın pratiğinde ortaya çıkan tasfiye içerikli sorunların ihtiyaç olarak dayattığı değerlendirmeler tarih sırasına göre bir araya getirilerek böyle bir kitap hazırlanmıştır. Nitekim kitap bu yönüyle bir belgesel içeriktedir ve bu açıdan sadece Kürdistan devrimi için değil, dünyadaki ulusal-sınıfsal kurtuluş hareketleri için de çok öğretici derslerle doludur.

Ağustos 1993
Weşanên Serxwebûn

Her türlü bozgunculuğa ve yıkıcılığa karşı parti birliğini güçlendirelim

I- PKK'nin varlığını koruma savaşı

a) Partinin oluşumu, parti üzerinde imha operasyonları ve buna karşı alınan önlemler

1960'lardan sonra Kürdistan'da gelişen sömürgeci Türk kapitalizmi feodal yapıyı kısmen parçalayarak modern bir sosyal gelişmeye yol açtı. Bu objektif temel üzerinde, Kürdistan'da modern düşünceler şekillenmeye başladı. Doğmakta olan modern sosyal güçler geliştikleri oranda, mevcut ekonomik ve toplumsal yapıyı, feodal gericiliği ve ulusal baskıyı eleştirme temelinde ve ağırlıklı olarak Türkiye sosyalist ve demokratik hareketi içinde bazı cılız çıkışlar biçiminde çeşitli eğilimler ortaya çıktı.

Başlangıçtaki bu cılız çıkışlar bir yandan Güney Kürdistan'dan kaynaklanan ilkel milliyetçilik, öte yandan Türkiye reformist küçük-burjuva hareketi içinde örgütlenen küçük-burjuva hareketi olarak ortaya çıkmaktaydı. 1970'lere gelindiğinde Kürdistan gerçekliğini şu veya bu oranda kendilerine temel almaya çalışan çeşitli unsurlar, özellikle bir ideolojik eğilim geliştirmekle rollerini oynamaya başladılar. 1975 yılına gelindiğinde ise, genellikle aydın-gençlik içinde gelişen ideolojik gruplaşmalar etkilerini duyurmaya başlıyorlardı.

Yeni şekillenmekte olan bu ideolojik eğilimler üzerinde mevcut iki eğilimin etkisi vardı. Bunlardan daha güçlü olanı kemalizmin etkisini taşıyan Türkiye devrimci hareketinin ulusal sorun karşısın-

daki sosyal-şoven yaklaşımıydı ve bu anlayış Kürdistan gençliğine yönelmek isteyen aydınları etkilemekteydi. Diğeri ise Güney Kürdistan'dan etkilenen ilkel milliyetçilikti. Bu yıllarda henüz çok zayıf olan proletarya eğilimi, gelişebilmek ve bir siyasal güç durumuna gelebilmek için bir teorik çalışmayla işe başlamak zorundaydı. Ancak doğru bir devrimci teoriye ulaşmakla kemalizmden kaynaklanan sosyal-şovenizm ile Güney Kürdistan'dan kaynaklanan feodal-komprador ilkel milliyetçiliğin kapsamlı ve doğru bir eleştirisinin yapılması mümkündü. Bu gelişebilmenin vazgeçilmez ögesi idi. Bu nedenle proletarya eğilimi bu ideolojik akımların ideolojik ve politik yaklaşımlarını sert bir eleştiriye tabi tutarak işe başladı. Kürdistan gerçekliği üzerinde hem ilkel milliyetçilik ve onun koalisyon ortağı reformist küçük-burjuva milliyetçiliği ve hem de sosyal-şovenizmle ilk sert ideolojik mücadele işte böyle bir ortamda gelişti. Kürdistan'ın objektif koşulları bir **devrimci çözümü**, bu da marksizm-leninizmin önderliğini dayatıyordu.

Proletarya eğilimi, 1975'ten itibaren hızla devrimin subjektif koşullarını hazırlamaya koyuldu.

Proletarya eğiliminin teorisini derinleştirip formüleştirmek için çalışmalara koyulan grubun yaratacağı teori nasıl olmalıydı? Kürdistan'da oluşturulacak teori her şeyden önce ihtilalci bir ulusal kurtuluş teorisi olmak zorundaydı. Bu teorik çalışma Kürdistan gibi olumsuz bir zeminde yapılmaktaydı. Bu olumsuz zeminde devrimci teoriyi yaratmak için, ülke zemininin araştırılması ve incelenmesi gerekliydi.

Proletarya eğiliminin ilk önce Kuzey-Batı Kürdistan'da ortaya çıkması bir tesadüf değildi. Bu, Kuzey-Batı Kürdistan'ın Kürdistan genelindeki sosyal gelişmenin en ileri alanı olmasından, bu temelde modern Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin gelişebileceği en elverişli zemini oluşturmasından ve proletarya eğiliminin de Kürdistan koşullarında ulusal kurtuluş problemini çözümleyecek tek önder güç olmasından ileri gelmekteydi.

Kürdistan'da proletarya eğilimi, Kürdistan'ın bugünkü kötü durumunu, ulusal ve toplumsal yapıdaki geriliğin nedenlerini izah edebilmek için, tarihsel bir eleştiriyle işe başladı. Kürdistan tari-

hindeki olumsuzlukların sosyal nedenlerini ortaya çıkardı; bu durumun daha çok Kürt egemen sınıflarının yapısından ileri geldiğini ve bu güçlerin olumsuz mirasının bir sonucu olduğunu gösterdi. Proletarya eğilimi, diyalektik materyalist yöntemle tarihi eleştirerek ve karanlıkta kalmış bir yığın gerçeği açığa çıkararak, ulusal kurtuluş probleminin tarihsel temellerini ortaya koydu.

Proletarya eğilimi, böyle bir tarihsel değerlendirmeyi süreç içinde Kürdistan'ın coğrafyasını, nüfusunu, toplumsal olarak parçalanmışlığını ve bunun sonuçlarını irdelemeye kadar götürdü. Bu irdelemeyi geliştirdiği oranda, modern Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin zeminini ortaya çıkardı. 1978 yılına gelindiğinde, proletarya eğilimi, işçi sınıfının eylem kılavuzu olan marksizm-leninizmin Kürdistan somutuna bağımsız olarak uygulanabileceğini, bu doğrultuda Kürdistan proletaryasının öncü örgütünün yaratılabileceğini ve bu örgütün önderliğinde modern bir ulusal kurtuluş mücadelesinin geliştirilebileceğini belirledi. Proletarya eğiliminin yaptığı teorik çalışmalar bir yandan proletarya hareketinin teorik temellerini geliştirirken, öte yandan ortaya çıkardığı teorik sonuçları güçlü bir ideolojik mücadele aracı haline getirerek, yarı-feodal ve yarı-burjuva eğilim ile küçük-burjuva eğilimin yanlış tespitlerini, programlarını, örgütsel, stratejik ve taktik anlayışlarını eleştiriye tabi tuttu. Bunların gerçek yüzlerini açığa çıkararak teşhir etti. Proletarya eğilimi böyle yoğun bir çalışma sonucunda partileşme sürecine girdi ve kendi devrimci programını ve örgütlenmesini geliştirdi.

Kürdistan proletaryasının öz örgütünün, yani PKK'nin doğuşu, aynı zamanda ulusal kurtuluş hareketinin başlaması anlamına geliyordu. Bunun en somut kanıtı, partileşme hareketi geliştikçe modern ulusal kurtuluş hareketinin de gelişmesidir. Kürdistan'da proletarya partisinin biçimlenmesi, proletarya yurtseverliğinin olduğu kadar, proletarya enternasyonalizminin de doğuşudur. Proletarya partisinin oluşmasıyla sadece yanlış ideolojik ve politik akımların teşhiriyle kalınmamış, bunların yerine doğru bir siyaset, ulusal kurtuluş siyaseti de konulabilmiştir.

Proletarya eğilimi 1977 yılında ilan ettiği **Program Taslağı** ile Kürdistan'da devrimci programın eksikliğini giderdi. Bu progra-

mın açıklanması niteliğini taşıyan **Kürdistan Devriminin Yolu** adlı broşür ve partinin kurulduğunu ilan eden **Kuruluş Bildirgesi** ile Kürdistan halkı gerçek kurtuluşçu öncü gücüne kavuşmuş oldu.

Ne var ki, Kürdistan gibi olumsuz bir toplumsal zeminde bunu başarabilmek başlı başına bir olaydır. İşçi sınıfı partisinin doğuşu her halk için tarihsel bir dönemeci oluşturur. Ancak Kürdistan gibi bir ülke söz konusu olduğu zaman, bu gerçeklik daha da büyük bir anlam kazanmaktadır. Kürdistan'da kitlelerin korkunç bir bilinçsizlik ve örgütsüzlüğü yaşadıkları bilinmektedir. Kitleler özellikle kendi öz tarihsel ve toplumsal koşulları hakkında tam bir bilinçsizlik içinde bulunmaktadır. Ulusal baskıcı güçler kitleleri kendi ulusal ve toplumsal gerçekliklerine yabancılaştırmış, kendi egemen ulusal ve toplumsal çıkarlarına hizmet eden bütün kamu iletişim araçlarıyla yoğun bir propaganda ve ajitasyonu örgütlen-dirmiş ve kitlelerin bu araçlarla uyuşturulmasını sağlamıştır. Buna karşı hiçbir faaliyetleri bulunmayan Kürt egemen sınıfları ise, adeta egemen ulus propagandasının bir yayıcısı gibi davranmışlardır. Onların faaliyetlerini özümsemiş ve onlarla uzlaşmışlardır. Kürdistan'daki halk kitlelerinin zor yaşamı, halkımızı herhangi bir halkın içinde bulunduğu durumdan daha fazla kendi gerçekliğine yabancılaştırmıştır.

İşte bu biçimde kendi kendisine adeta yabancılaştırılmış ve koyu bir bilinçsizlik içinde kapkaranlık bir dünya gerçeğini yaşayan bir zemin üzerinde **Kürdistan İşçi Partisi (PKK)** doğdu ve gelişti. Bugüne kadar sürdürülen teorik ve pratik faaliyetlerle ilk ışınlar yakalanmıştı. Bu ilk ışınların faaliyetlerinin izlenmesi tümüyle aydınlık bir dünyaya, kurtuluşa götürecekti. Zorla karanlıklar altında tutulmak istenen kitlelere bilinç ve eylem götürmenin büyük bir önem taşıyacağı açıktır. Teorinin ve düşünce gücünün bir an bile duraksamaksızın sürekli geliştirilmesi zorunluluğu Kürdistan için kat be kat geçerlidir.

Kürdistan'da proletarya partisinin doğuşu halkımızın kaderinde tarihsel bir dönemeci oluştururken, Türkiye ve bölge gericiliği açısından da tersinden bir dönemeç niteliğini taşıyordu. Dünya proletarya ordusunun Kürdistan'daki öncü kolu olan PKK, Kürdistan halkı için bir sıçrayış ve yükseliş iken, sömürgecilik, gericilik ve

emperyalizm için ciddi bir tehlike oluştuyordu. Böyle bir durumda, PKK'nin ortaya çıkışının daha ilk adımında baskı ve tehditler, imha girişimleri ve komplolarla karşılaşacağı açıktı.

PKK hareketi daha bir ideolojik grup olarak ortaya çıktığı anda, düşmanın içerden ve dışardan geliştirdiği saldırılar, hain tuzaklar ve komplolarla karşılaştı. Konumuz gereğince düşmanın doğrudan saldırı politikalarından çok burada üzerinde önemle duracağımız şey sözümona sol güçlerden gelen saldırılar olacaktır. Dışardan gelen saldırılar cephedendir ve açıkça görülebilmektedir. Ama içerden veya "sol"dan gelen saldırılar maskelidir ve çok daha tehlikelidir. Bu nedenle bu tür saldırılar üzerinde durmak büyük önem arz etmektedir. Mücadelemiz geliştikçe bu saldırılar da gelişme göstermekte ve çeşitli kılıklarda karşımıza çıkmaktadır.

Mücadelemizin gelişim seyri içinde bu olayları biraz daha yakından incelemekte yarar vardır.

Proletarya eğilimi henüz ideolojik grup aşamasındayken, ortaya çıkan **Stërka Sor** (Beş Parçacılar) olayını anımsamak gerekir. Bu akım kaynağını nereden almaktaydı? Bu oluşum doğrudan MİT'le ilişkide bulunan ve MİT'in yönlendiriciliğinde ilkel milliyetçilikten kaynaklanan bir akımdı. Sömürgecilik bu akım aracılığıyla ulusal kurtuluşçu proletarya eğilimi etrafında bir tuzak kurdu. Kurulan bu tuzakta değerli önder ve büyük enternasyonalist **Haki KARER** yoldaş katledildi. Verdiğimiz kayıp büyüktü. Bu olay açık bir biçimde Kürdistan'da feodal-komprador ilkel milliyetçiliğin ve işbirlikçiliğin devrimci direniş mücadelesine karşı erkenden saldırıya geçeceğini göstermekteydi. Haki yoldaşın katledilmesi olayı, sömürgecilikle yerli işbirlikçiliğin devrimci direniş mücadelesi karşısında nasıl hemen birleşerek devrimci ulusal kurtuluşçuluğun üzerine yürüyeceklerini kanıtlıyordu. Bu olay söz konusu güçlerin mücadelenin gelişimi karşısında uyanık davranacaklarını ve mücadeleyi yakından izleyeceklerini ortaya koyuyordu. Bunun özünde yatan gerçek, sömürgecilikle feodal-komprador ilkel milliyetçiliğin birbirleriyle sıkı ilişkiler içinde olduklarını, sürekli tetikte beklediklerini ve devrimci direniş mücadelesine her an saldırbileceklerini gösteriyordu. Haki yoldaşın kişiliğinde ulusal kurtuluşçu proletarya hareketine vurulan her darbe büyük ve

ölümcül bir darbeydi.

Buna rağmen devrimciler devrimci bilinç ve iradeden vazgeçemediler. Devrimci bilinci ve iradeyi biraz daha geliştirme gereğini duydular. Düşmanın saldırıları ve imha tehditlerine kendilerini bileyerek partileşmeye doğru yol almakla cevap verilebileceğini söylediler. Gerçekten de böyle oldu. O zaman üzüntüye ve karamsarlığa kapılanlar ve mücadeleyi bırakanlar oldu. Ama direniş de kendisini geliştirdi. Mücadele yenilemediği gibi kitleselleşmeye doğru dönüştü.

Bu dönemde içten bir tasfiye girişimi ve komplo çabası ortaya çıktı. Bu **Têkoşin** biçiminde kendisini ortaya koyan bir akımdı. Burada konumuz gereğince bu olgunun boyutları üzerinde geniş olarak durmayacağız. Burada ele alınması gereken husus, bu akımın hareketin gelişiminin hangi aşamasında ortaya çıktığı ve kendini nasıl gösterdiği. Bu anlamda onun neyi ifade ettiği sorusuna yanıt verilebilir. **Têkoşin**, grup aşamasından politik bir kimlik kazanmaya doğru giden ve kitleselleşen ulusal kurtuluşçu devrimci hareketin içinde, düşmanla şu veya bu oranda ilişkili olan bir akımdı. Henüz yeni bir hareket olması nedeniyle bu aşamada proletarya hareketinin birçok zayıf yanları mevcuttu. Bu akım, hareketin, bu durumundan kaynaklanan zayıflıkları ve zaaflarından yararlanarak, ucuz bir tarzda örgütü ele geçirmek istemişti. Bu akımın sözcüleri, o zaman çok açık bir biçimde bu hareketin birkaç önderinin bulunduğunu, onların da yakında tuzla-buz olacaklarını, hareketin tabanının olduğu gibi kendilerine kalacağı ve Batman, Suruç vb. alanlarda hareketin tabanına olduğu gibi konacaklarını söylüyorlardı. Düşmanın da bu iğrenç hesapları yaptığı açıktı. Zaten bu düşmanla el ele verilerek hazırlanan bir komplo idi. Komplocular bu çabalarını Dersim ve Antep gibi birkaç bölgede geliştirmek istediler. Burada dikkat edilmesi gereken husus, birçok dürüst insanın da bu işe karıştırılmış olmasıdır. Komplocular örgütlenme alanındaki boşlukları istismar ederek, birçok dürüst insanı etkileri altına aldılar ve bunları devrimci harekete karşı kullandılar. Tespit ettikleri bazı hatalar ve eksiklikleri gidermek yerine, bunları daha da derinleştirerek harekete karşı kullanmaya ve onu yıkmaya yöneldiler.

Kuşkusuz devrimci direnişçiliğin doğru biçimleri ortaya konu-

larak bu çabanın önüne geçilebildi. Hareketin önderliği direnişçiliğe doğru temelde sahip çıkarak, gerçekleri olanca gücüyle ortaya koydu. Zamanında önlemler alınmasa ve bu komplo sonuçsuzluğa mahkum edilmeseydi, çok şeyin yitirileceği açıktı. Birçok kişi olayı yeterince kavrayıp değerlendiremiyordu. En tehlikeli tiplerle bunlara alet olanlar adeta birbirinden ayırt edilemiyordu. Kısacası ortada bir provokasyon zemini vardı. Olay bütün derinliğiyle kavranamadığı için, devrimci saflardaki bireyler karşı karşıya getirilmişlerdir. Komployu düzenleyenler ise ortalıkta yoktu. Karşı karşıya getirilenler devrimcilerdi. Hareketin önderliği yerinde ve kararlı mücadelesiyle bu olayın tehlikeli boyutlara ulaşmasının önüne geçti. Alınan başarılı önlemlerle bu akımdan gelebilecek büyük zararlar engellendiği gibi, daha büyük bir uyanıklık ve dinamizm kazanıldı.

Daha sonraki gelişmeler neyi gösterdi? Daha sonraki gelişmeler bu olaylardan ciddi dersler çıkarıldığını ve mücadelenin daha da geliştiğini gösterdi.

Bu komploların boşa çıkarılması ve mücadelenin gelişmesi karşısında içerde ve dışarda düşmanın daha gelişkin ve ince yöntemlerle PKK hareketinin üzerine geleceği açıktı. Düşman davayı omuzlayan devrimci direnişçiliği törpülemek istiyordu. Devrimci direnişçilik çok çeşitli kılıflar altında alçakça saldırılara maruz kaldı.

Bu dönemde devrimci harekete karşı sosyal-şoven saldırılar da boy verdi. Sosyal-şovenizmin bu saldırılarının anlamı neydi? Sosyal-şovenizm Türkiye Cumhuriyeti'nin egemenliğinin dolaylı bir biçimi veya başka bir deyişle Türk sömürgeciliğinin sol içindeki uzantısıydı. Sosyal-şoven güçler gerçeğin bu olduğunu bizzat kendi teori ve pratikleri ile ortaya koydular. Kürdistan'da proleter ulusal kurtuluş hareketine karşı geliştirdiği azgın saldırılar, sosyal-şovenizmin özünde ne denli tehlikeli olduğunu gözler önüne serdi. Onlar askeri alanda güçlü olan Türk sömürgeciliğinin düşünce ve devrimci örgütlenme alanında yenilgiye uğratıldığını gördükçe, kendi gerçek konumlarını daha iyi sergiliyorlardı. Yoksa bu saldırganlıkları başka türlü nasıl izah edilebilirdi? Adeta bütün işlerini güçlerini bırakıp Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı saldı-

rıya geçmeleri başka nasıl bir anlam taşıyabilirdi? Ortaya çıkan doğru kurtuluş ideolojisi ve devrimci örgütçülük bu güçlerin maskesini düşürüyordu. Bu da Türk burjuvazisinin bu alanlarda yenilgiye uğratılması anlamına geliyordu. Bu yenilgi kimler tarafından kabul görmeyecekti? Sosyal-şoven güçler tarafından. Sol içindeki sosyal-şovenizmin saldırılarının özü işte buydu.

Aynı şeyler ilkel milliyetçilik ve küçük-burjuva milliyetçiliği için de geçerlidir. Yapısal özellikleri gereği, ilkel milliyetçiliğin yanıtının da böyle olması doğaldı. PKK hareketi daha sonraları küçük-burjuva milliyetçiliğinin, özellikle Özgürlük Yolu, DDKD ve bunlara benzer güçlerin şahsında somutlaşan saldırılarla yüz yüze geldi. Bu saldırıların anlamı nasıl karakterize edilebilir? Bunlar proletarya hareketinden daha tecrübeliydiler ve olanaklara daha çok sahip olan güçlerdi. Sözmona kendileri de sömürgecilğe karşı çıkıyorlardı. Buna rağmen neden sömürgecilğe karşı ciddi bir mücadele geliştirmeden ve düşmana tek bir kurşun sıkmadan bütün “yiğitlikleri”ni PKK’ye karşı giriştikleri saldırılarda gösterdiler? Açık ki, bunun nedeni kendilerinin işbirlikçi yüzlerinin açığa çıkarılmasıydı. Devrimci direniş mücadelesi yükseldikçe, bunların teoride ve pratikte kurtuluş mücadelesinin önünde engel oldukları ortaya çıkmaktaydı. Bu tür oluşumların bağımlı reformist, milliyetçi yüzleri teşhir edildikçe, onlar da milliyetçilik adına devrimci harekete karşı saldırıya geçtiler.

Sol içinde ister sosyal-şovenizm ister milliyetçilik adına girişilen bütün bu saldırılar, Türk sömürgecilğinin devrimci direniş hareketine karşı saldırılarının en çok yoğunlaştığı bir döneme denk düşmekteydi. Türk sömürgecileriyle bu güçlerin saldırıları adeta birbirine eşlik ediyor ve birbirini tamamlıyordu.

Proletarya önderlikli ulusal kurtuluşçu devrimci direniş hareketi dünya halklarının mücadele deneyimlerinin derslerinden de yararlanarak bütün bu güçlere ve onların saldırılarına karşı her alanda mücadele etti. Bunların gerçek yüzleri ortaya konularak, saflarında bulunan birçok dürüst insan devrimci mücadeleye kazanıldı. Yine bu oluşumların sahteliği sergilenerek, kitleler nezdinde teşhir ve tecrit edilmelerinde önemli bir mesafe katedildi. Bunlara karşı yürütülen ideolojik ve politik mücadele, PKK’yi daha da güçlü bir

konuma getirdi.

Söz konusu güçlere karşı verilen mücadelenin haklı, doğru ve kaçınılmaz bir mücadele olduğu bugün daha iyi anlaşılmalıdır. Bu mücadelenin haklılığı ve doğruluğu paha biçilmez gelişmeler sağlamıştır.

b) Yurt dışına açılmanın tarihsel anlamı ve partinin yeniden inşası

Proletarya hareketleri ve ulusal kurtuluş mücadelelerinde dış açılmanın da kendine özgü bir mantığı vardır. Bütün çağdaş proletarya ve ulusal kurtuluş hareketlerinin pratiklerine bakıldığında, bu hareketlerin mücadelenin belli bir aşamasında dış alanla iç alanı birleştirme çabalarına girmelerinin tarihsel olarak vazgeçilmez bir zorunluluk olduğu görülecektir. Proletarya hareketi, burjuvazinin birleşik gücüne karşı enternasyonalist bir temelde kendi gücünü dünya halklarının gücüyle birleştirmek zorundadır. Çağımızda emperyalizmin ve işbirlikçilerinin birleşmiş gücü göz önüne getirildiğinde, dünyanın en ücra köşesinde ortaya çıkacak bir devrimci hareketin bile bu saflaşma içinde yerini almak zorunda kalacağı iyi anlaşılacaktır. Ülke içinde belli bir gelişme sağlandıktan sonra, sömürgeci güçlerin ve sömürücü egemen sınıfların artan baskılarını boşa çıkarmanın bir yolu da dışa açılmadır.

PKK açısından ele alındığında, bu dışa açılma tarihsel bir adım olarak zamanında gerçekleşmiştir. Kürdistan'da yoğun gelişmelerin yaşandığı, özellikle Kürdistan sorununun dünya kamuoyunun ilgisini çekmeye başladığı, ülke içinde düşman baskıları ve saldırılarının alabildiğine geliştiği ve devrimci hareketin bu saldırıların göğüsleyebilecek hazırlıktan henüz yoksun olduğu bir dönemde, dışa açılma bir zorunluluk olmuştur.

Türk burjuvazisi, PKK hareketinin önderliğinde Kürdistan'da oluşan ulusal kurtuluşçu uyanışı engellemek için 1978-79 döneminde CHP eliyle giriştiği bastırma çabaları sonuç vermeyince, bu tarihten sonra daha değişik yöntemlere başvurmak zorunda kaldı. O zamana kadar kullandığı yöntemlerle bir tükenmişliğin içine giren sömürgeci Türk burjuvazisi, bu kez çıplak zora başvurdu.

Türk burjuvazisinin önüne koymuş olduğu başlıca görev, PKK hareketinin ve onun önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesini ezmektir. Yaptığı hesaplara göre PKK hareketini ancak bir askerifaşist diktatörlükle ezabilir ve kendi klasik sömürgeci egemenlik sistemini ancak bununla sürdürebilirdi. Türk burjuvazisi ilkin kendi eliyle gerçekleştirdiği (bold)Maraş Katliamı'(normal)ni bahane ederek, Kürdistan'da mücadele tohumlarının en fazla serpilmiş olduğu alanları Aralık 1978'de resmi sıkıyönetim kapsamına aldı. Ardından 12 Eylül darbesini tezgahladı.

PKK hareketi bu dönemde politik mücadele aşamasına ve pratik çalışmaya henüz yeni geçmişti. Buna rağmen proletarya hareketi gelişmiş bir devrimci teoriye sahipti ve devrimci taktik çizgisini ortaya çıkarmaya başlamıştı. Kitlelere henüz yeni yeni bilinç götürülmesine rağmen, Urfa, Mardin, Siirt, Dersim, Bingöl ve Kars gibi yerlerde görülen devrimci mücadele saflarına hızlı katılım, kitlelerin devrimci direnişçiliğe olan eğilimlerini ortaya koymaktaydı. Her türlü inkarcılığın, teslimiyetçiliğin ve örgütsüzlüğün var olduğu Kürdistan gibi bir zeminde bile sınırlı bir faaliyet sonucunda ortaya çıkarılan devrimci gelişmeler herkes tarafından görülebilecek düzeye gelmişti.

Sömürgeci Türk burjuvazisi bu gelişmeler karşısında darbe yediği gibi, Kürt egemen çevrelerinin otoritesi de işlemez duruma gelmişti. En reformist olanından en devrimcisine kadar Türkiye'deki bütün sol güçler, Kürdistan'daki bu gelişmeler karşısında kendi ideolojik, politik ve pratik çizgilerini gözden geçirmek zorunda kalmışlardı. Kürdistan'daki işbirlikçi egemen sınıfların otoriteleri sarsılmış, küçükburjuvazi ise durumunu gözden geçirmek zorunda bırakılmıştı.

Ne var ki, proletarya eğilimi bütün bu gelişmelerle yetinemezdi. O devrimci mücadeleyi daha ilerilere götürmekle yükümlüydü. Ama devrimci hareketin kitleselleşmeye başladığı bu dönemde, devletin de biçim değiştirmesi karşısında, proletarya hareketinin mevcut formasyonlarla, eski çalışma tarzı ve propaganda çalışması içinde oluşmuş bir önderlikle sorunların üstesinden gelmesi oldukça zordu. Teorik yetersizlik, donanım eksikliği, politik ve örgütsel çalışmadaki tecrübesizlik bu yıllarda kendisini açıkça göstermeye

başlamıştı. Devrimci hareketin kitlelerde hızla yankı bulması ve artan baskılar ortamında devrimci kadrolar kitleleri yönetmekte güçlük çekiyor; amatörlük, ilkelik ve tecrübesizlik kendisini açıkça gösteriyordu. Kısacası ortaya çıkan büyük niceliksel gelişmelerin karşısında niteliksel bir düşüş söz konusuydu. 1980'lere gelindiğinde, işte böyle bir manzara yaşanmaktaydı. Proletarya hareketinin siyasal ve sosyal bir güç haline gelmesi düşmanda korku ve panik uyandırmış, düşmanın yüreğine bir hançer gibi saplanmıştı. Düşman bu korku ve dehşetle Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine ve onun öncü gücü olan PKK'ye karşı açık bir savaş ilan ederek tamamen yok etmek istemekteydi. Düşman bu imha politikasını ülke içinde, cezaevlerinde ve yurt dışında sürdürüyordu.

Türk sömürgeciliği dünyadan yalıtılmış Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini ve onun öncü gücünü erkenden bir savaşın içine çekmek ve boğmak istedi. PKK hareketinin mevcut yetersiz donanımıyla, örgütsel yetmezlikle ve her türlü dış destekten yoksun olarak böyle bir savaşa girmesi, kendisinin imha olması anlamına gelecekti. Devrimci hareket soluk borularını dışa açmak zorundaydı. Dünyadaki diğer kurtuluş hareketlerinin bir parçası olarak, PKK hareketinin bu hareketlerle arasındaki tecrit çemberini kırması, örgütsel yetersizliğini gidermesi ve bunun temelinde yatan kadrolarının ideolojik, politik, örgütsel ve askeri alanlardaki eğitim ve donanım sorunlarını çözmesi ertelenemez bir görev durumundaydı. Dışa açılma anı gelip çatmıştı. PKK hareketi bu adımı zamanında atmanın bilinciyle hareket etti. Bu adımın erken veya geç atılmasının doğuracağı sakıncalarla Türkiye ve Kürdistan'daki çeşitli güçlerin dışa açılmadaki sakat mantıkları bilinmekteydi. Bu güçler ya ülke içinde hiçbir mücadele geliştirmeden dışa açılarak göçmen örgüt durumuna düşmüşler, ya da bunun tam tersine kendilerini ülke içine hapsetmişlerdi. Halkın özgücüne dayanmadan ve halkla kaynaşmadan dışa açılmak ve dış güçlere bağlanarak devrimi geliştirmeye çalışmak ne denli yanlış ve tehlikeli bir anlayışsa, dışa açılmayı reddederek kendini uluslararası müttefiklerinden soyutlamak da o denli yanlış ve tehlikelidir.

Evet, PKK hareketinin grup aşamasındayken ve henüz halka gitmeden dışa açılması yanlış ve sakıncalı bir tutum olurdu. PKK

hareketi kendi ideolojik ve politik anlayışını kendi halkının öz bünyesinde denemek zorundaydı. Ancak kendi halkı içinde belli bir gelişme sağladıktan sonra, yani politik bir güce dönüştüğü ve imha tehlikesiyle karşı karşıya kaldığı anda, proletarya eğiliminin gecikmeden dışa yönelmesi zorunluluğu vardı. Sorun hareketin kendi örgütsel varlığını koruyup geliştirmesi ve dış bağlantılarını kurması sorunuydu.

Kürdistan devrimci kurtuluş mücadelesi, bulunduğu Ortadoğu zemininde büyük değişikliklere yol açabilecek özelliklere sahipti. Çin Hindi, Latin Amerika ve Afrika halklarının mücadele deneyimlerine bakıldığında, dünya halklarıyla dayanışmanın güçlü bölgesel ittifaklardan geçtiği görülüyordu. Bu nedenle PKK bölgenin en uygun alanlarına yönelerek bu adımı attı.

Ortadoğu halkları yüzyıllar öncesinden günümüze dek hep bir kader birliği içinde yaşamışlardır. Bu halkların kültürel yönden, din birliği açısından, ulusal ve toplumsal sorunlar bakımından birçok ortak yönleri bulunmaktadır. Ortadoğu halkları 19. yüzyıldan itibaren emperyalist boyunduruk altına girmişler, emperyalist güçler bu halklar üzerinde benzer baskı sistemleri geliştirmişlerdir. Bölge halkları günümüzde başını ABD emperyalizminin çektiği bir emperyalist kuşatma altındadır. Emperyalizm işbirlikçileri aracılığıyla çeşitli oyunlar sahnelemekte, sömürü ve baskı yöntemlerini daha da geliştirmektedir.

Ortadoğu halklarının ortak tarihsel sorunları, aralarında daha sıkı bir dayanışmayı zorunlu kılmaktadır. Bu nedenle Ortadoğu sadece bir dış ilişki alanı değil, ortak sorunlardan kaynaklanan iç ve dış alanların diyalektik bir bütünselliği özelliğine sahip bir bölgedir. Burada devrimci gelişmeler iç içe gelişme göstermektedir. Bugün Ortadoğu halkları bunun bilincine ulaşamamışlarsa, bu durum emperyalizmin politikalarının, feodal kalıntıların varlığının ve egemen ulusların bilinçli çabalarının bir ürünüdür. Bu engeller aşıldığı oranda Ortadoğu halklarının mücadeleleri zafere gidecektir. Bu anlamda Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ve onun önder gücü olan PKK'ye büyük görevler düşmektedir.

Kürdistan dört sömürgeci devlet arasında bölüşülüp paylaşılmış ve Ortadoğu'nun merkezinde bulunan bir ülkedir. Bir defa bu ülke

dört egemen ulusun halkları açısından merkezi rol oynayan stratejik bir öneme sahiptir. Gerek kendi içindeki parçalanmışlığından ve her bir parçadaki halk bakımından, gerekse egemen ulusların halklarıyla birliğini sağlamak açısından belirleyici bir konumu vardır. Dönem Kürdistan'da böylesi tarihsel bir görev yüklemektedir. Kürdistan devriminin Ortadoğu'da oynayacağı rol sadece kendisiyle sınırlı kalmayacak, bölgenin bütün halklarının devrime doğru yol almasıyla kendini gösterecektir. Kürdistan'ın kurtuluşu, bu ülkeyi kuşatan dört sömürgeci ülkenin halklarının kurtuluşa gitmelerini de sağlayacaktır. Bu nedenle Kürdistan'ın içteki devrimci gelişmesini söz konusu halkların devrimciliği ve devrimci hareketleriyle birleştirme zorunluluğu vardır. Kürdistan'ın parçalanmışlığı yüzünden, her parçadaki mücadele elbette farklılıklar arzedecektir. Ama Kürtlerin tek bir ulus olması nedeniyle parçaların birbirlerini etkilemeleri de kaçınılmazdır.

Emperyalizm dünyada ve bölge çapında en gerici güçleri kendisi için müttefik olarak alır ve yine faşist-sömürgeci Türk devleti Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini ve onun önder gücü PKK'yi ezmek için dünyada ve bölgede ittifaklarını en gerici mihraklardan oluştururken, bölge çapında önemli değişiklikler yaratacak olan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ve PKK'nin kendi müttefiklerini oluşturmaması beklenemezdi. Bütün bu nedenlerle dış açılmanın ilk adımı halklarıyla kader birliği içinde olduğumuz bir alanda, sıcak savaş alanı olan bölgemizde atılmak zorundaydı. En sıradan ilişkilerden en kalıcı ilişkilere kadar, gerçekleştirilecek bütün ittifakların direniş temelinde olması zorunluydu.

Böylesi devrimci militan bir alanda dışa açıldıktan sonra çözümlenmesi gereken ilk sorun örgütsel yetersizliği gidermek ve partinin yeniden inşa edilmesi sürecini başlatmaktır. Ulusal kurtuluş mücadelesinin temel sorununun özü örgütsel sorun olduğuna ve bunun temelinde de kadro sorunu bulunduğu göre, işe kadroların eğitimiyle başlamak gerekirdi. Yapılan da bu oldu. Devrimci görevlerin gerçekleştirilmesi için, eski çalışma yöntemlerine ve amatörliğe artık izin verilemezdi. Mevcut durumda salt propagandist ve ajitatör tipiyle yetinilemeyeceği açıktı. Görev leninist profesyonel devrimciler örgütünün yaratılmasıydı. Bu dönemin

devrimci militanı bütün gelişkin özellikleri kendi kişiliğinde somutlaştırmak zorundaydı. Kadrolarının önemli bir kısmını yurt dışına çekebilmiş olan devrimci hareket, onların eksikliklerini gidermeleri ve profesyonel devrimciler haline gelebilmeleri için, kendilerini ideolojik, politik, örgütsel, askeri vb. bütün alanlarda yoğun bir eğitime tabi tuttu.

Bu sorunlar Parti I. Konferansı'nda detaylı bir biçimde ele alınmış ve tartışılarak karara bağlanmıştı. Konferanstan sonraki süreçte bu çalışmalara daha da hız verildi. II. Kongre'ye doğru gelindiğinde hazırlıklar önemli oranda tamamlanmış ve yeni bir dönemin, mücadeleyi yeniden yükseltme döneminin eşiğine gelinmişti.

Bütün bu hazırlıklar yapılırken, sınırlı eylemsel faaliyetler de birlikte yürütülüyor, direnişler devam ediyordu. Özellikle cezaevlerinde yükselen direnişler devrimin kesintiye uğratılmasına fırsat vermedi. Devrimci önderlik büyük oranda cezaevlerinden sürdürüldü.

Bu dönem yalnızca partimiz değil, halkımız açısından da büyük bir tarihsel anlam ifade etmekteydi. İşe donanımsız başlayan halkımızın öncü gücü, tarihsel misyonunu yerine getirmek üzere eksikliklerini ve yetersizliklerini hızla aşarak kendisini hatalardan arındırdığı ve profesyonel devrimciler örgütü haline geldiği bir dönemi yaşadı. Bu çalışmalar, bölge halklarının sıcak mücadele pratiğinde ve bu halklarla enternasyonalist dayanışma içinde, savaşkan bir ruhla gerçekleştirildi.

Hareketin yurt dışına çıktığı bu süreçte, yaşamın her alanında düşmanın imhacı uygulamaları devam etti. Yurt dışına da yansıtılmak istenen bu uygulamalar, en ağır bir biçimde cezaevlerinde tutsak bulunan partili önder kadrolar ve militanlar üzerinde denendi.

c) Parti davaları, direnişler

PKK hareketinin doğuşuyla birlikte, Kürdistan halkı tarihte ilk kez devrimci bir teori ve programa dayanan örgütlü bir güce kavuştu. Yine Türk sömürgecileri ülkemizde ilk kez böyle bir güçle karşı karşıya geldiler.

Sömürgeci Türk devletinin esir kamplarında bulunan bu proleter gücün temsilcileri faşist Türk sömürgecilerinin mahkemelerin-

de bir devrim programıyla ortaya çıktılar, bu programı savundular ve onu hayata geçirecek güçlerini ortaya koydular. Kürdistan devrimcilerini yargılamak için açılan davalarda taraflar ilk kez yer değiştirdi; yargılanmak istenenler yargılayan konumuna geçtiler; sanık sandalyesine oturtulan bizzat sömürgeci Türk devleti oldu.

Bugün faşist Türk sömürgecileri tarihlerinde ilk kez bu toplu yargılamalar esnasında Kürdistan'ın adını anmak zorunda kalmışlarsa, bu durum her şeyden önce seslerini duyurabilecekleri tek kürsüleri olan işkencehanelerde ve idam sehparalarında halkımızın haklı davasının sesini haykıran PKK'li savaş esirlerinin eseridir. Zindanlardaki yoldaşlarımız en korkunç maddi ve manevi işkence-ler altında dahi devrimci direnişi doruğa ulaştırdılar. Faşist-sömürgeci cuntanın tüm insani ve hukuki kuralları çiğneyerek, zindanlardaki savaş esirlerine karşı en alçakça zulüm ve işkence yöntemlerine başvurmasının, esirleri katliamlardan geçirmesinin ve yüz-lercesine idam cezaları yağdırmasının esas nedeni budur. Devrimcilerin yargısı karşısında mahkum olan Türk devleti çılgına dönmüştür. Ama onun bütün çılgınlıkları ve vahşeti boşunadır. Tarih verdiği kesin hükmü yerine getirmeye muktedirdir.

PKK'li savaş esirleri, daha bu mücadeleye atıldıklarında, karşılalarına çıkacak zorlukların bilincindeydiler. Onlar bu tarihsel davanın karara bağlanması mücadelesinde Türk sömürgecilerinin kendileri için darağaçları hazırladığını bildikleri halde, bu davaya korkusuzca atıldılar. Onlar bu onurlu kavgada düşmana esir düştüler.

Düşman bu azgın saldırıları ve zorbalığı uygularken ve bu vahşetini ulusal ve uluslararası kamuoyundan gizleyebilmek için her türlü yalan ve demagojiye başvururken, devrimci hareketin geri çekilme taktiğini izlediği bir dönemde devrimci savaş esirlerinin direnişlerine devam etmeleri ve cezaevlerini birer direniş merkezine dönüştürmeleri, PKK hareketi açısından onların konumunu bir kat daha yüceltmektedir. Onlar devrimci mücadelenin bu en zor döneminde yüce direnişleriyle bağımsızlık mücadelesine önderlik ediyorlardı.

Onlar daha esir düştükleri ilk andan itibaren, her türlü maddi ve manevi işkencelere rağmen, teslimiyet ve ihanet çemberini kırarak, direniş ruhunu bu alanda da egemen kıldılar. Cezaevleri güçlü

birer direnme merkezi haline geldi.

PKK'nin önder kadroları etrafında zindanlarda yükselen bu direniş mücadelesi, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin geleceğini güvenceye alan tarihsel özelliğinin yanısıra, daha somut olarak PKK'yi tasfiye ve imha etme çabalarını, boşa çıkarmayı hedefliyordu. Çünkü düşmanın tüm çabaları, bütün ulusal ve toplumsal değerleri şahsında somutlaştıran bu hareketin imha edilmesine dönüktü. Faşist sömürgeciler baskı ve zulüm uygulamalarıyla PKK'nin kadroları ve taraftarlarını partiden; onun ideolojisinden, değerlerinden ve mücadelesinden vazgeçirmek ve onları ulusal ve toplumsal varlığımızın can düşmanı olan kemalizme sadık uşaklar haline getirmek istiyorlardı. Bunu sağlayabilmek için en küçük bir hata ve yetersizlikten, halkın bağrındaki çeşitli çelişki ve olumsuzluklardan, topluma egemen olan çeşitli gerici eğilimler ve kurumlardan ve Kürdistan ulusal kurtuluş güçlerinin içinde bulunduğu zaafardan yararlanmayı ihmal etmiyorlar, ihaneti yeni kılıflar altında örgütlendirmeye girişiyorlardı. Kuşkusuz sömürgeciler tek tek kişilerin ihanetiyle yetinemezlerdi. Onlar Kürt egemen sınıflarının toplumun bünyesinde bir ur haline getirdiği ve sömürgeciliğin en temel dayanaklarından olan işbirlikçiliği ve ihaneti, bu kez de halkımızın tek kurtuluş umudu olan ulusal kurtuluş hareketine ve PKK'ye egemen kılmaya çalışıyorlardı. Bu halk ancak bu biçimde bütün umutlarıyla birlikte bir daha dirilmemesine tarihe gömülebilirdi.

Dışarda teslimiyete soyunmuş olan küçük-burjuva reformistleri, aynı tutumlarını cezaevlerinde de sürdürdüler. PKK'nin dışarda bunlara karşı yürüttüğü mücadele, PKK'nin önder kadroları ve taraftarlarınca cezaevlerindeki uzantılarına karşı da sürdürüldü. PKK'li savaş esirleri direniş ruhunu bu alana egemen kılarak, teslimiyeti ve ihaneti mahkum ettiler. Ama faşist Türk sömürgecilerinin baskıları ve işkenceleri karşısında direnme azmini yitiren bazı devrimcileşememiş unsurlar, teslimiyete ve hatta ihanete kadar gittiler. Böylesi tiplerin ortaya çıkması doğal ve kaçınılmazdı. Dünyanın bütün devrimci partilerinde devrimcilere “geçici yol arkadaşlığı” yapmış zayıf unsurlar ortaya çıkmıştır. Yüzyıllardan beri teslimiyetin ve ihanetin kol gezdiği Kürdistan gibi bir ülke

için, bu varlığını daha fazla hissettiren bir gerçeklikti. Kürdistan devrimcileri sömürgeci güçlere boyun eğme alçaklığını göstermiş olan bu tipleri ve Şahin-Yıldırım hainlerini teşhir etmekten geri durmadılar ve durmayacaklardır. Kürdistan halkı da teslimiyet ve ihaneti lanetlerken, yiğit direniş örneklerini yüceltmektedir. Zindan direnişçileri halkımızın yolunu aydınlatan birer meşaledir.

Kürdistan kurtuluş davasının zindanlardaki yiğit savunucuları, en ağır ve vahşi baskı koşullarında ödünsüz bir savaşım içinde davalarını savunmasını bilmişlerdir. Düşman bu yiğit direnişçiler karşısında çılgına dönmüştür. Faşist sömürgeciler bir avuç kemik yığını haline gelen ve dünyayla bağlantıları kesilen bu insanların yargılamalarını tamamlama cesaretini bile kendilerinde bulamadılar ve yoldaşlarımızın fiziksel yaşamlarına son verecek katliamlara başvurdular. Katliamlar, bu yiğitliğin, yüceliğin ve ölümsüzlüğün karşısında düşmanın verdiği basit, iğrenç ve hunharca bir cevaptı. Düşman, direnişin görkemliliği karşısında korkusunu gizleyemeyecek kadar bir acizlik içine düşmüştür. Faşist sömürgeciler en fazla neden korktuklarını açığa vurmuşlardır. Direnme artık düşmanın dahi kabul etmek zorunda kaldığı, bu anlamda da kendisinin siyasal ve hukuki yenilgisini itiraf ettiği bir gerçek haline gelmiştir.

Bu, karanlıktan ve durgunluktan bağımsızlığa, özgürlüğe ve aydınlığa atılmış bir köprüdür. **Mazlum, Kemal, Hayri** ve diğer savaş esiri direnişçiler böylesi soylu bir gerçeğin ifadesidirler. Onların direniş düşüncesinin sembolleri olarak, kendilerini yüreklerimizin isyan ateşinde ölümsüzleştirerek, kutsal davalarının takipçileri sıfatıyla erişmek istediklerine erişinceye kadar ikirciksiz ve kararlı bir tutumla savaşarak anabiliriz.

Mazlum, Kemal, Hayri ve diğer şehit yoldaşlarımızın kişisel özellikleri, zengin yaşam ve mücadele anıları, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşçılarında ve tüm devrimcilere yol gösterebilecek güçtedir. Onlar bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin büyük kahramanları ve şehitlerinin saflarına ulaştılar.

Yüce direniş şehitleri yoldaşlarımızın anısına bağlı kalmak, günümüzde önümüze koyduğumuz ideolojik ve politik hattımızı hayata geçirmekten ve her şeyden önce bunun örgütlemesini ve

eylemini gerçekleştirmekten geçecektir. Devrimci faaliyetimizin her anında devrim şehidi yoldaşlarımızın anısına daha çok layık olmanın bilinciyle hareket ederek, onların yaşantısını kendimize rehber edinmeliyiz.

Partimiz ve halkımız **Mazlum, Kemal, Hayri** ve diğer şehit yoldaşlarımızın anılarını savaşkan bir ruhla daima yüceltirken, Şahin ve Yıldırım hainleri ile teslimiyete ve ihanete giden öteki dönemleri sürekli lanetleyecektir.

d) Direnişi yeniden yükseltme hazırlıkları, I. Konferans ve II. Kongre

1980 yılında tezgahlanan 12 Eylül askeri-faşist darbesinden sonra partimize karşı geliştirilen tüm imha etme çabaları boşa çıkarılmıştır. Partimiz bir yandan ülke içinde devrimci direnişi yeni biçimlerde sürdürürken, öte yandan ülke dışında yarattığı olanakları kullanarak sorunlarını aşmaya, hata ve eksikliklerini gidermeye çalışmıştır. Başka bir deyişle askeri-faşist cuntanın devrimci hareketi yok edeceğini düşündüğü bir dönemi, partimiz kendi hataları ve eksikliklerini giderdiği ve daha güçlü bir mücadele için hazırlık yaptığı bir döneme dönüştürülmüştür. Temmuz 1981 tarihinde gerçekleşen **PKK I. Konferansı** ile birlikte, bu hazırlık çalışmaları daha planlı ve örgütlü bir hale getirilmiştir.

Böylesi bir dönemde başarıyla gerçekleştirilen bu konferans, düşmanın imha çabalarına verilen en iyi yanıt olmuştur.

Merkez Komitesi tarafından konferansa sunulan Politik Rapor'daki konular geniş ve kapsamlı bir biçimde tartışıldı; en önemli sorunlar olarak pratik ve örgütsel çalışmalarda ortaya çıkan yetersizliklere, amatörlüğe, ilkelliğe ve pratik ilişkilerde yeterli esnekliğin gösterilmemesine dikkat çekildi. Partinin yeniden örgütlenebilmesi için örgüt çizgisine, ittifaklar sorununa ve silahlı mücadeleye ilişkin sistemli açıklamalarda bulunuldu ve bu görevlerin yerine getirilmesi için yetersizliklerin hızla aşılması gerektiği belirlendi.

Konferans dönemin özelliklerini doğru değerlendirerek, devrimci görevleri tüm berraklığıyla partinin önüne koydu.

Konferanstan II. Kongre'ye kadar geçen bir yıllık süre içinde,

partinin önüne konulan görevlerin gerçekleştirilmesi doğrultusunda yoğun bir çalışma içine girildi ve bu konuda önemli mesafeler katedildi.

Yetersiz bir örgütlülük içinde de olsa, mevcut olanaklar değerlendirilerek hızlı bir teorik çalışma yapıldı ve bu konuda epeyce başarı elde edildi. Konferansta karar altına alınan görüşlerin ışığında, ulusal kurtuluş devriminin politik, askeri ve örgütsel alandaki stratejik sorunları kapsamlı ve sistemli bir biçimde kadrolara ve kitlelere sunuldu.

Türkiye devrimci-demokratik hareketi ile Kürdistan ulusal demokratik devriminin sorunları, bu iki devrimin birbirleriyle stratejik ve taktik ilişkileri ele alınıp incelenerek bir siyasal program düzeyine getirildi ve bütün bunlar **Faşizme Karşı Mücadelede Birleşik Cephe** adlı broşürde somutlaştırıldı. Bunun yanı sıra Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin sorunları ve çözüm yolları tarihsel bir yaklaşım içinde ele alınıp incelendi ve Ulusal Kurtuluş Cephesi için bir program taslağı hazırlandı. Bu çalışmalar **Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu** adlı kitapta yayınlandı. Aynı şekilde, genel olarak zor kavramı ve tarih içinde zor'un rolü ve gelişimi, emperyalizme karşı silahlı ayaklanmalar ve halk savaşları, Kürdistan tarihinde zorun yeri ve rolü, Türk burjuvazisinin zor sistemi, Kürdistan tarihinde zorun rolü, Kürdistan devrimci savaşının stratejisi konuları, marksizm-leninizmin ışığında Kürdistan'ın somut özelliklerine uygun olarak kapsamlı ve sistemli bir biçimde incelendi ve **Kürdistan'da Zorun Rolü-Ulusal Kurtuluş Siyaseti ve Ulusal Kurtuluş Savaşı** adı altında kitap haline getirildi. Yine tarihte örgütlenmenin yeri ve önemi, işçi sınıfının partileşme çalışmaları, leninist parti anlayışı, Kürdistan'daki örgütsüzlüğün tarihsel nedenleri ve sonuçları, Türkiye sosyalist ve demokratik hareketinin geçmişi ve günümüzdeki durumu, Kürdistan'da işçi sınıfı partisinin yaratılması uğruna yürütülen mücadele ve parti örgütlenmesinin devrimci örgüt çizgisi konuları gibi sorunlar marksizm-leninizmin ışığında ve tarihsel bir yaklaşım içinde ele alınıp incelendi. Bu çalışmalar **Örgütlenme Üzerine** adı altında kitap haline getirildi.

Bütün bu teorik çalışmalarla ulusal kurtuluş devriminde parti-

mizin siyasal, askeri ve örgütsel çizgisi sistemli bir açıklığa kavuşturuldu. Bu doğrultuda önemli adımlar atıldı ve süreç içinde Türkiye devrimci-demokratik hareketi içinden bazı gruplar ve örgütlerle ilişkilere girildi. Geliştirilen bu ilişkiler sonucunda **Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi** kuruldu.

Yine aynı süreç içinde partimiz, Ortadoğu’da hemen hemen bütün devrimci ve demokratik hareketlerle yardımlaşma temelinde politik ilişkiler kurdu.

Bütün bu çalışmalarla kongreye gelindiğinde, içinde eksiklikleri de içerse, amaçlanan düzeye önemli ölçüde ulaşıldı. Kürdistan ulusal kurtuluş devrimine önderlik eden PKK’nin, bu konuyla pratik çalışmaya atılması için yeterli bir düzeye ulaştığı söylenebilir.

Sınırlı da olsa, bu süre içinde ülke içindeki direnişler sürdürüldü ve devrimin kesintiye uğratılmasına fırsat tanınmadı. Daha da önemlisi, bu süreçte cezaevlerinde savaş esirlerinin yaşamları pahasına yükselen görkemli direnişler, ulusal kurtuluş mücadelesini halkımız içinde yaşattı ve mücadelemizin sesini dünya halklarına duyurdu.

Evet, kongreye böylesi hazırlıklar önemli oranda tamamlanarak gidildi ve mücadelenin tüm ana konuları karar altına alınarak yeni bir döneme girildi.

II. Kongre’nin tarihsel anlamı, bir dönemi, hazırlıklar dönemini kapatması ve yeni bir döneme, direnişin yükseltileceği döneme adım atmasıydı.

Kongre sonrasında ise, kongre kararlarının ruhu içinde ülkeye yönelik çalışmalar hızlandırıldı; ilk direniş eylemlerinin çalışmaları içinde, dönemin ilk şehitleri verildi.

e) Kaçış, teslimiyet ve parti düşmanlığı

Bütün halkların büyük davalarında **geçici yol arkadaşları** vardır. Dünya halklarının mücadele tarihlerinde büyük direniş kahramanları görüldüğü gibi, teslim olan korkaklara, dönemlere ve tabansızlara da tanık olunmaktadır. Halklar direnişe her zaman sahip çıkmışlar, teslimiyeti ise lanetlemişlerdir.

Her halk için doğru olan bu gerçeğin Kürdistan için doğruluğu çok daha fazladır. Yüzyıllardan beri her türlü teslimiyetin ve uzlaşmanın tohumlarının döküldüğü Kürdistan zemininde, bu tür teslimiyet ve ihanet biçimlerinin ortaya çıkmaması olanaksızdır.

PKK hareketinin politik bir güç haline geldiği yıllarda, mücadele saflarına yoğun bir kitlesel katılım oldu. Halk kitleleri yoğun bir biçimde parti mücadelesinin etrafında saf tutmaya başladılar. PKK hareketi bu yıllardan itibaren adeta çeşitli sınıf ve tabakaların katıldığı bir cephe görünümü kazandı. Parti ve mücadele saflarına yapılan bu yoğun akışın önüne geçilemezdi. Bu süreçte küçük-burjuva unsurlar da parti saflarına katıldılar. Bunlar devrimci mücadelenin gelişme yıllarında zaferin kolay elde edilebileceğini sanmışlardı. Ama bu dönemin ardından gelen baskı yılları, bunların korku ve dehşete kapılmalarına yol açtı. Ülkemizin her köşesinde tutuklamalar, baskılar ve katliamlar görülmeye başlandı. Devrimci saflardaki inançsız unsurlar telaş içinde kaçışmaya başladılar. Rus Devrim'i pratiğinde benzer bir durumu değerlendiren **Lenin**, "... Karşı-devrim daha güçlü, daha küstah, daha azgın hale geldikçe, liberal ve küçük-burjuva demokratik tabakalar arasında, devrimden çirkin bir biçimde dönme ve devrimi reddediş gittikçe daha yaygınlaşır oldu ve tüm sosyal-demokratlar partiye doğru daha güçlü bir biçimde yakınlaştılar" demektedir.

Baskı yıllarında gelişen bu inançsızlık içinde cezaevlerine düşenler işi teslimiyete, düşmanla uzlaşmaya ve parti düşmanlığına kadar vardırıdılar. Bu teslimiyetçiliğin doğal bir sonucuydu. Teslimiyetle direniş arasında bir orta yol yoktu ve olamazdı. Devrimle karşı-devrim nasıl birbirleriyle keskin bir uzlaşmazlık içindeyse, teslimiyetle direniş de birbirleriyle keskin bir uzlaşmazlık içinde olacaklardı. Birbirlerine karşı acımasız olacaklar ve birbirlerine hoşgörü göstermeyeceklerdi. Bazıları kendi teslimiyet ve dönekliliklerini çeşitli "eleştiri" kılıfları altında gizlemeye çalıştılar.

Baskı dönemleri ve yenilgi yıllarının en karakteristik özelliklerinden biri de kaçışlar ve teslimiyetlerin artmasıdır.

Konunun daha iyi anlaşılması açısından, Rus devrimcilerinin pratiğinden bir alıntıya başvuralım:

"1905 Devrimi'nin yenilgisi, devrimin 'yol arkadaşları' arasın-

da çözüme ve yozlaşmayı da yanında getirdi. Aydınlar arasında düş kırıklığı ve manevi çöküş özellikle derinleşti. Devrimin coşkun bir yükseliş gösterdiği sıralarda, burjuva çevrelerinden gelip devrim saflarına katılan 'yol arkadaşları', gericiliğin at oynattığı günlerde partiden uzaklaştılar. Bunların bir kısmı açıktan açığa devrim düşmanı olanların safına geçti. Bir kısmı da işçi sınıfının ayakta kalabilmiş legal derneklerine yerleşerek, proletaryayı devrim yolundan saptırma, proletaryanın devrimci partisini gözden düşürme yolunda çaba harcamaya başladılar. Bir zamanlar devrime katılmış olan bu 'yol arkadaşları' devrimden ayrılıp uzaklaşırken, gericilerin gözüne girme, Çarlıkla hoş geçinme yolu aramaya başladılar." (Bolşevik Parti Tarihi, s. 128)

Partimizin yaşadığı ağır baskı yıllarında, Şahin Dönmez'in tutuklanmasını anımsamak gerekir. Şahin, teslimiyetin kişiyi nasıl bir parti düşmanlığına götürdüğünü ortaya koyan karakteristik bir tiptir. Geçmişte parti içinde belli "hizmetleri" olan, ama hiçbir zaman marksistleşmemiş bu unsur nasıl bir kişiliğe sahipti? Onun aşırı hırsla varan kariyerist ve kompleksli bir kişiliği vardır. Toplumda düzenden hoşnut olmayan lümpen kişileri göz önüne getirelim. Bu kişiler devrimci de, karşı-devrimci de olabilirler. Şahin de devrimciliğin ve karşı-devrimciliğin iç içe yaşadığı bir kişiliğe sahip olduğunu ortaya koydu. Cezaevine düşmesiyle birlikte devrim yönündeki tutkuları imkansızlaştıkça, hızla karşı-devrimciliğe yöneldi. Teslimiyetin ve düşmanla uzlaşmanın sonu işte buydu.

Parti düşmanlığına varan başka bir anlayıştan daha söz etmek gerekir. Bazı unsurlar parti saflarına katılırken, esas olarak proleterya ve halka hizmet etmek için değil, kendi kişisel yaşamlarını örgütlemek amacıyla katılmışlardır. Kendilerini eğitip proleterleştirmeyen bu unsurlar parti direnişçiliği karşısında umutları yıkılınca, işi azgın parti düşmanlığına kadar vardırıdılar. Evet, az da olsa bizde bu tür örnekler de görüldü. Parti Merkez Komitesi'nce 2. Kongre'ye sunulan **Çalışma Raporu**'nda en tehlikeli anlayış olarak değerlendirilen bu anlayışa dikkat çekildi:

"Bunlardan birincisi, daha çok eskiden beri parti saflarında bulunan, fakat kendilerini eğitip proleter devrimciler haline getirmeyen bazı unsurlardan ortaya çıkmış olan bir anlayıştır.

Bu anlayışın sahipleri, parti saflarına katılırken, esas olarak proletaryaya ve halka hizmet etmeyi değil, parti saflarında bir müddet 'memurluk' yaparak, bu temelde sağladıkları itibarla kendi kişisel yaşamlarını örgütlemeyi amaç edinmişlerdir. Bu doğrultuda parti içinde belli bir yere sahip olduktan sonra, kendilerini 'yerleri doldurulamaz eşsiz insanlar' sanarak, kişisel yaşamlarının iyi bir biçimde örgütlenmesi amaçlarını parti çalışmalarının önüne geçirmek istemişlerdir. Partimizin ağır baskı koşullarında bile devrimci direniş çizgisini geliştirme güçlülüğünü gösterebilmiş olması, bu tür ikiyüzlü unsurların kendilerini açığa vurması sonucunu doğurmuştur. Bu anlayışın sahipleri, gerçekte partimizin devrimci direniş çizgisine karşıdır- lar ve azgın düşman saldırıları ortamında partimizin bu çizgiyi geliştirebilecek gücü kendisinde bulamayacağını, bunun yerine kendi reformist anlayışlarını geçirme olanaklarına kavuşacakla- rını umut etmişlerdir. Fakat devrimci direniş çizgisi etrafında partimizin sarsılmaz birliğiyle karşılaşınca, kendi anlayışlarını savunma ve o doğrultuda ortaya çıkma gücünü kendilerinde bulamamışlardır. Çeşitli düzeylerde sınırlı birkaç unsur kendi anlayışlarını değiştirmeyerek ve parti çizgisi doğrultusunda ken- disini eğitmeyerek, güçlenen devrimci direnişçiliğin ve gelişen devrimci militanlığın baskısı altında çılgına dönmüş, işi partiye düşmanlığa kadar götürmüş ve parti içinde onu içerden hançerle- meye çalışan parti düşmanları haline gelmiştir. Bunlar proleter devrimci haline gelememenin ve soysuz küçük-burjuvalıkta ısrar etmenin, ağır baskı koşullarında insanı nerelere kadar götürebileceğinin en açık örnekleridir." (Çalışma Raporu, s. 34)

Ancak teslimiyetin ve ihanetin dozajı ne olursa olsun, yoldaşla- rımızın gücü ve görkemli direnişleri karşısında ezilmeye mahkum- dur. Gün be gün gelişen, güçlenen Kürdistan ulusal kurtuluş dire- nişçiliği teslimiyetçiliği yerle bir edecektir ve direnişçiliği her alanda halkımızın yaşamının bir parçası haline getirecektir.

f) Direniş çizgisinin zaferi ve sonuçsuz kalan tasfiye çabaları

Azgın sömürgeci zor uygulamalarının yaşandığı Kürdistan'da

bu zor sistemine karşı mücadele edilmek isteniyorsa, devrimci direniş temelinde ortaya çıkılmak zorundaydı. Kürdistan'da daha ilk günden itibaren hem doğrudan düşman cephesinden ve hem de ideolojik cepheden direniş eylemine karşı saldırılar başladı. Ancak devrimciler yine daha ilk günden itibaren sömürgecilerin azgın baskılarına, reformistlerin çeşitli nitelendirmelerine ve saldırılarına rağmen direniş mücadelesinden vazgeçmeyeceklerdi ve nitekim vazgeçmediler. Her imha ve tasfiye çabası karşısında devrimci direniş daha da yükseldi ve boyutlandı.

Haki Karer yoldaşın katledilmesiyle, düşman Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini durdurabileceğini sanmıştı. Ama düşmanın yanlıgısı büyüktü. Devrimciler tüm güçleriyle işe koyularak, hareketi kitleleşmeye doğru götürdüler. Düşmanın ajan örgütlenmeler oluşturarak hareketi tasfiye etme çabaları, devrimci zor temelinde yükseltilen mücadeleyle sonuçsuz bırakıldı. Sömürgeciler devrimci hareketi engellemek için bu kez de sosyal dayanakları olan yerel hain güçleri ve aşiretçi-feodal çeteleri devreye soktular. Yerli ajan-milis çeteleriyle resmi polisin ortak saldırıları sonucunda **Halil Çavgun** yoldaş katledildi. Halil Çavgun yoldaşın katledilmesinden sonra, yerel feodal gericiliğe karşı, devrimci şiddet temelinde bir mücadele başlatıldı. En az olanaklar ve en ilkel araçlarla feodallere karşı güçlü bir direniş mücadelesi ortaya konuldu. Direniş mücadelesi geliştikçe, kitleler de Kürdistan devrimcilerinin etrafında örgütlenerek, aktif bir biçimde savaşımaya başladılar. Hain ve gerici mahalli otoritelere karşı geliştirilen devrimci mücadelenin sağladığı başarılar, Kürdistan halkı açısından tarihsel bir öneme sahiptir. Geliştirilen bu devrimci direniş mücadelesi, Kürdistan tarihinde ilk kez halk kitlelerine kendi çıkarlarını egemen kılmaktaydı. Hilvan ve Siverek yöresinde geliştirilen devrimci direniş mücadelesi diğer yörelere de sıçradı. Egemen sınıfların yerel otoriteleri sarsıldı. Sömürgeci devlet kurumları adeta işlemez hale geldi.

Sömürgeci Türk devleti devrimci direniş karşısında paniğe kapılmıştı. Oluşturduğu ajan-muhbir şebekesi işlememekteydi. Türk devleti ajan-muhbir şebekesini yeniden restore edebilmek, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini ve onun önder gücü olan

PKK'yi ezebilmek için çıplak zoruyla saldırıya geçti. Sömürgeci güçler ve işbirlikçileri her yandan yoğun saldırılar başlattılar. Bu saldırılar sadece devrimcileri değil, aynı zamanda halk kitlelerini de hedef alıyordu. Bazı sosyal-şoven güçler ve reformist burjuva milliyetçi akımlar da düşmanın açık saldırılarına eşlik ediyorlardı. Bir yandan ideolojik mücadele adı altında düşmanın hareketimizi karalama ve küfür kampanyalarına eşlik eden bu akımlar, öte yandan düşmanın hareketimizi tasfiye etmeye yönelik karşı-devrimci zorunu en çok yoğunlaştırdığı bir dönemde fiili saldırılara yönelmişlerdi. Hareketimizin dağılacağına ve mücadelemizin yarattığı potansiyelin üzerine oturabileceklerine kendilerini iyice inandırmış olan reformist-teslimiyetçi akımlar, bu dağıtma işini tamamlayabilmek için “UDG” (“Ulusal-Demokratik Güçbirliği”) adı altında bir “kutsal ittifak” oluşturmuşlardı.

Ancak bütün bu saldırılara rağmen, direniş sürmekteydi. Her yerde karşı-devrimci teröre, devrimci şiddetle yanıt verilmekteydi. Hareketimiz doğru ideolojik çizgisinin yol göstericiliğinde ve devrimci şiddet temelinde geliştirdiği mücadelesini yükseltmeyi ve bu süreçten daha da güçlenerek çıkmayı başardı.

Sömürgeci Türk burjuvazisi tam bir çıkmaz içine girmişti. PKK önderliğinde gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, Türk devletini biçim değişikliğine zorlayan etmenlerin başında gelmekteydi.

Bütün karşı-devrimci çabalara rağmen, devrimci direniş mücadelesi tasfiye edilemedi. PKK, düşmanın kendisini açık savaşa çekmeye çalıştığı dönemde, daha büyük direnişlere hazırlamak amacıyla düzenli bir geri çekiliş taktiğini uyguladı. Bu süreçte cezaevlerinde de PKK'nin temsilcileri devrimci direniş bayrağını yükseltmekteydiler. Faşist sömürgeciler kendilerinin bu en son kalelerinde de hareketimizin varlığını devam ettirdiğini görünce, partimizin bu alandaki temsilcileri olan savaş esirlerine karşı amansız bir tutum takındılar. Düşman, partilerinden, halktan ve dünyadan koparılmış, birbirlerinden bile tecrit edilmiş tutsak PKK kadroları ve savaşçıları üzerinde uyguladığı vahşetle dışarda bir türlü tasfiye edemediği hareketimizi bu alanda tasfiye etmek, ihaneti buradan dalga dalga bütün partiye ve halka egemen kılmak

amacındaydı. Düşmanın bu doğrultuda uyguladığı sistemli baskıların bazı zayıf unsurlar üzerinde etkisini göstermediği söylenebilir. Yüzlerce yıl boyunca ihanetle iç içe yaşamaya zorlanmış bir toplumun içinden çıkan bu unsurlardan bazıları, ciddi bir işkence bile görmeden, düşmana adeta gönüllüce teslim olmuşlardı. Harekete egemen kılınmak istenen bu teslimiyet ve ihanet tavrı, bu işi gönüllü olarak benimsemiş reformist-teslimiyetçi eğilimlerin içindeki temsilcilerince de desteklenip körükleniyordu. Ama tüm bu alçakça tutumlara ve düşmanın vahşi işkencelerine rağmen, PKK'nin önder kadro ve savaşçıları direniş bayrağını yere düşürmediler; faşist sömürgecilerin hareketimizi tasfiye etme çabalarını sonuçsuzluğa mahkum ettiler.

Faşist Türk devletinin, devrimcileri ve ulusal kurtuluş hareketini bitirmekle övündüğü bir anda, devrimci direniş bitmek bir yana, daha bilinçli, daha örgütlü ve daha savaşkan bir ruhla yeni döneme girdi.

Bunun üzerine faşist-sömürgeci Türk devleti hareketimizi tasfiye etmeye yönelik saldırılarını doruk noktasına ulaştırdı. Bilindiği gibi, 25 Mayıs 1983 tarihinde Güney Kürdistan'a yapılan işgal ve istila hareketinin esas hedefi, bir türlü bitirilemeyen ve daha da güçlenen Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi ve onun önder gücü olan PKK'ydi. PKK'nin güçlenen devrimci mücadelesi emperyalizmin, Türk sömürgecilerinin ve bölgenin gerici güçlerinin çıkarlarını altüst etmekteydi. Sömürgeci Türk devleti uluslararası tüm insani ve hukuki kuralları çiğneyerek, faşist Saddam Hüseyin rejimiyle yaptığı korsan antlaşma sonucunda, Güney Kürdistan'a karşı giriştiği saldırıyı gerçekleştirdi. Her ne kadar bunun "mahdut amaçlı" bir operasyon olduğunu söylüyorlarsa da, cuntanın sözcüleri bile operasyonun amacını gizleyemiyorlardı. Operasyonun yapıldığı günlerde Türk Dışişleri Bakanlığı tarafından yapılan açıklama bunu açıkça ifade etmekteydi.

Faşist-sömürgeci Türk devleti, PKK'nin devrimci direniş çizgisine her yönden savaş açmıştır. Devrimci direniş güçlerinin üzerine sayıları binlere, onbinlere varan ordularını göndermektedir. Sömürgeci Türk burjuvazisi, tarihin çöküşe doğru giden tüm çağdışı sınıfları gibi, halkımızın kurtuluş mücadelesini terörle

bastırabileceğini sanmakta ve bu mantıkla hareket etmektedir. Bunun fiyaskoyla sonuçlandığı geçmiş devrimci pratikte olduğu gibi bu son olayda da açıkça görülmektedir. Sömürgeci düşmanın temel dayanağı olan askeri zorunun bile devrimci direniş çizgisi karşısında nemenem bir güç olduğu açığa çıkmıştır. Gerilla mücadelesi karşısında düzenli düşman ordularının tutunamayacağı bir kez daha kanıtlanmıştır.

Faşist-sömürgeci Türk devleti ve onun siyaseti devrimci direniş çizgisi karşısında peş peşe yenilgiler almaktadır. Burada Giap'a başvurarak halk gücünün nasıl yenilmez olduğunu ortaya koyalım:

“Halk savaşı halk tarafından halk için verilen bir savaştır. Bugün bu nazik dönemde gerçek bir halk savaşına işçi sınıfı öncülük etmelidir. Halk savaşından bahsetmek halkın ayaklanmasından, onun savaş için örgütlenmesinden bahsetmektir. Halk örgütlendirildiğinde, silahlandırılıp doğru bir şekilde önderlik edildiğinde yenilmezdir. Ülkemizde verilen savaş bütün silahlı halkın gücünün, ne kadar güçlü olursa olsun her saldırganı yeneceğini göstermiştir.” (Giap, Emperyalizm ve Halk Savaşı, s. 130)

Evet, Kürdistan devrimcilerinin de halk savaşıyla stratejik olarak güçsüz olan sömürgeci Türk devletini yenebileceklerine kuşku yoktur. Düşmanın tüm tasfiye planları sonuçsuz kalmıştır; proletarya hareketi devrimci direniş çizgisini zaferle taçlandırmaktadır.

II- PKK'yi tasfiye etme çabaları ve bunun en son halkası olarak Semir olayı

Her devrimci direniş ve devrimci kalkış mutlaka içten ve dıştan bir karşı koymayı da beraberinde getirir. Bu doğal bir yasadır. Hele burada söz konusu olan Kürdistan gibi bir ülkedeki devrimci direniş ise, bu yasanın daha da katmerli işleyeceği bir gerçektir. Bu tür olayların kendi gerçeğini yaşamaktan adeta alıkonulmuş duruma getirilen bir halkın bağrında daha da çok yaşanması kaçınılmazdır. Düşman ulusal ve sosyal yapıyla kendisinin öyle bir uzantısı durumuna getirmiştir ki, kendisiyle doğrudan ilişki içinde

olsun veya olmasın, kendi lehine çalışan bir durum yaratmış bulunmaktadır. Düşmanın kendiliğinden oluşturmuş olduğu bu karşı-devrimci ve yok edici imha silahları her türlü gelişmenin karşısına dikilmektedir. Bu durum toplumun gözeneklerinin tıkanmasına yol açmakta ve mevcut durumu ağırlaştırmaktadır. Böyle bir yapıda devrimci iradenin müdahalesi sınırlı sonuçlar elde edebilmektedir. Yine eğer ısrar edilirse gelişme sağlanabileceği halde, Kürdistan devrimciliğinde sınırlı başarılarla yetinme yaygın olarak yaşanan bir durumdur. Başka bir deyişle güçlü faaliyet yürütememe, güçlü bir devrimcilik geliştirememeye ve yetmezliğe düşme yaygın olarak görülen bir olaydır.

Çok yönlü özelliklere sahip olan büyük devrimcilerin ortaya çıkmaması, dolaylı veya dolaysız olarak, ulusal kurtuluşçu proleter devrimciliğin lehine olmayan bir yığın olumsuz gelişmeye yol açmaktadır. Zaten bu Kürdistan gerçekliğinin ana özelliklerinden biridir ve bu nedenle yadırganacak bir yönü yoktur. Ama burada önemle belirtilmesi gereken husus, bilinçli veya bilinçsiz düşmanla işbirliği halinde olanlar devrimden yana olan ve devrim için çalışanın birbirinden ayırıldıkabilmesidir. İhanetle devrimciliğin, teslimiyetle direnişçiliğin sınırları kesin ve net çizilmelidir. Kürdistan zemininde iç içe yaşıyorlarmış gibi gözükseler de, bunlar birbirleriyle daima çatışma halindedir. Proleter devrimcilik teslimiyetle direnişçiliğin uzlaşmasından değil, birbirlerini yok etmesinden yanadır. Direnişle teslimiyet, devrimle karşı-devrim birbirleriyle uzlaşmazlar, birbirlerini yok ederler.

Kürdistan'da ihanete ve teslimiyetçiliğe karşı olmak herhangi bir ülkede olduğundan daha fazla önem arzettiği için, konuyu biraz daha açmakta yarar vardır. Çünkü gösterilebilecek en ufak bir gevşeme karşısında teslimiyet, boyun eğiş ve işbirlikçilik bu ülkede her şeyi yok edebilecek durumdadır. Kürdistan tarihinde bunlar sıkça görülebilen durumlardır. En basit bir tarzda, en küçük bir ödün karşısında direnişten vazgeçilebilmektedir. Üstelik sadece direnişçilikten vazgeçilmekle kalınmamakta, en soysuz durumlara kadar düşülebilmektedir. Bir başka gerçek de bunun sahiplerine hiçbir şey sağlamamasıdır. Teslimiyet ve işbirlikçilik karşısında en ufak bir ikircikliğin tüm değerlerin yok olmasına mahal verebile-

ceği bir an için bile akıldan çıkarılmamalıdır.

Evet, bu yüzden Kürdistan'da direniş ile teslimiyet arasındaki sınırlar herhangi bir ülkede olduğundan daha net ve keskin olarak çizilmelidir. Teslimiyet, boyun eğiş ve her türlü işbirlikçilikten gelen kanallar, her ne pahasına olursa olsun, örgüt içine taşırılmamak zorundadır. Bunun karşısında son derece duyarlı olma zorunluluğu vardır. Proletarya bu kanalların kendi örgütü içine taşırılmasını engellemek zorundadır. Yoksa proletaryanın kendi dışındaki güçler ve örgütsel oluşumlarla ilişkiler kurması ayrı bir sorundur.

Kürdistan koşullarında proletarya hareketinin güçlü bir akım haline gelmesinin esas nedeni direnişçi bir çizgiyi benimsemiş olmasındandır. Bu yüzden güçlü bir akım haline gelen devrimci direnişçilik karşısında teslimiyet, uzlaşma ve ihanet de süreç içinde kendisini geliştirecek, inceleyecek ve örgütleyecektir. Başka bir deyişle ülkede devrimci direniş geliştiği, boyutlandığı ve örgütlendiği oranda, teslimiyet ve ihanet eğilimi de kendisini geliştirip örgütleyecektir. Parti netleştikçe ve kendisini bilince çıkardıkça, içteki uzlaşma ve teslimiyet eğiliminin de inceleceği ve netleşeceği, partinin gözeneklerine sızmaya ve son derece masum görünümler altında zehir saçmaya çalışacağı açıktır. Teslimiyet kedisini böyle göstermek zorundadır. Çünkü direnişin güçlülüğü ve görkemliliğinin yanında, teslimiyet de kendisini son derece şirin ve dürüst göstermek zorunda kalmaktadır.

Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin öncü gücü olan PKK, direniş mücadelesini ideolojik ve politik olarak son derece aydınlığa kavuşturmuştur. PKK'nin ideolojik ve politik yaklaşımı son derece ihtilalcidir. PKK hareketinin marksizm-leninizmi ele alışı ve ülkenin somut koşullarına indirgeyişi son derece yaratıcı ve ihtilalcidir. Denilebilir ki, ülke gerçekliğinde bu temelde yürütülen politik mücadele hiçbir örgütün geliştirmedeği düzeyde geliştirilip netleştirilmektedir ve her türlü çarpıtmayı ortadan kaldıracabilecek güçtedir. Yani netlik son derece güçlüdür. Ayrıca devrimci pratik o kadar görkemli ve kahramancadır ki, her türlü soysuz davranış anında mahkum olmakla yüz yüze gelmektedir. Böyle olunca, ideolojik cepheden saldırı (Özgürlük Yolu, Rızgari vb. çevrelerin

saldırıları) devrimci hareketi daha da güçlendirmektedir.

Böyle bir durumda içteki ve dıştaki uzlaşma mutlaka harekete geçirilmek istenecektir. Düşman ideolojik, siyasal, askeri, kültürel, ekonomik vb. bütün alanlarda her yönden egemenlik altında tuttuğu bir halkı gözeneklerine dek bilinçsizlikle doldurmuştur. PKK hareketi böyle bir halkın içinden çıkıp şekilleniyor ve bunun üzerinde bina kuruyor. Devrimci ideoloji ve politika ne kadar ihtilalci olursa olsun, ne kadar özenle hazırlanırsa hazırlansın, bu maddi temelin kendisinden bazı olumsuzlukları mutlaka örgüte de yansıtacağı açıktır. Bu yaşanan ve inkar edilemez bir gerçektir. Bu nedenle partimiz uzun bir süre sömürgecilikle dolaylı veya dolaysız ilişkide bulunan teslimiyet ve uzlaşma anlayışlarıyla yüz yüze gelmek zorunda kalacaktır. Geçerken değindiğimiz gibi, bilinçli bir hareket olmasa bile ve kendiliğinden de olsa, bu zemin bir yığın olumsuzluğa, uzlaşmaya, boyun eğmeye ve kaçışa maddi temel teşkil etmektedir. O halde bu yapıdan kaynaklanan muhtemel olumsuz gelişmelerin hareketin öz bünyesinde de ortaya çıkabileceği açıktır. Ama yine tasfiye çabaları karşısında proletarya hareketinin daha da güçlendiğini gördükçe, bazı kişiler devrimci direnişçilik karşısında daha ustaca çalışma gereğini duyacaklardır. Bunlar daha sinsî yöntemlerle faaliyetlerini içerden yürütmeye çalışacaklardır.

a) Kürdistan gerçekliğine devrimci müdahale ve buna karşı hamle: Semir olayı

Partimizin bilinçli müdahalesiyle Kürdistan'da ortaya çıkan devrimci gelişmeler ve ulusal kurtuluş mücadelesinin boyutlanması, düşmanı tedirgin etmekteydi. Bu kadar önemli sonuçlara yol açan bir devrimci müdahalenin bütün dikkatleri kendi üzerinde yoğunlaştırması kaçınılmazdı. Ne var ki, düşmanın bu devrimci müdahale karşısında başarı elde edemeyeceği de ortadaydı. Güçlü bir akım haline gelen devrimci direnişçilik karşısında eğer bir karşı hamle amaçlanıyorsa, daha ince ve daha örgütlü yöntemlere başvurulacağı açıktı. Kürdistan zemini buna uygundu. Teslimiyet ve uzlaşma kanalları örgütün içine taşırılmak istenmekteydi.

Partiyi içerden ve dışardan yıkmaya yönelik bu çabalar hangi dönemde boy verdi? Partimizin önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesi yaşamsal önemde bir dönemeçten geçmekteydi. İki yıl boyunca sürdürdüğü yoğun hazırlıklar sonucunda, partimiz ülke pratiğine yöneliyordu. Yaşanan süreç devrimci direnişin yeniden yükseltileceği ve ulusal kurtuluş mücadelesinin boyutlanacağı bir dönemin başlangıcıydı. Bu süreçte yıkıcı çabalar doruğa ulaştı. Devrimci hareketin müdahalesiyle ortaya çıkan gelişmeler içerden ve dışardan geliştirilen çok yönlü saldırılarla boğulmak istendi.

Bunlardan birincisi dış saldırılar ve engellemelerdi; doğrudan düşman cephesinden ve reformist milliyetçi oluşumlar tarafından yöneltilen saldırılar ve engellemelerdi. Düşmandan gelen saldırılar herkesçe anlaşılır şeylerdi. Diğer güçlerin saldırıları ise düşman saldırılarına eşlik ediyordu. Reformist küçük-burjuva milliyetçileri şu anda ideolojik cepheden saldırmaktadır, ancak bu saldırılar giderek politik bir kimlik kazanacaktır. Özgürlük Yolu'nun şefi Kemal Burkay'ın "**Devrimcilik mi, Terörizm mi? - PKK Üzerine**" adlı kitabı bunun en somut kanıtıdır. İkincisi ise partinin içinden gelen saldırılardı. Cezaevlerinde PKK'nin önder kadroları ve savaşılarının yükselttikleri direnişe karşı teslimiyeti dayatan bu saldırılar, teslimiyeti cezaevlerinin dışına taşıyarak, uzlaşma ve teslimiyeti örgüt içine akıtmak ve örgütü içerden bitirmek amacındaydı. Kendiliğinden bile olsa, Kürdistan'ın maddi zemini böyle bir yansıtma için elverişliydi. Kısacası parti dışından gelen engelleyici çabalarla parti içindeki uzlaşıcı tutumlar birlikte ve eşzamanlı olarak harekete geçirilmeye çalışıldı.

Bilindiği gibi cezaevlerinde teslimiyet Şahin ve Yıldırım hainleri aracılığıyla dayatılmak istenmişti. Kendi yaşam derdine düşen bu iki hain, direnişçi savaş esiri yoldaşlarımızın katledilmesinde birer piyon olarak kullanılmışlardı. Bunlar sömürgeciler tarafından kendilerine verilen talimat gereği teslimiyeti cezaevinden dışarıya, parti içine de sızdırmak istediler. Sömürgecilerin kendilerine verdikleri söze göre, bunun karşılığında yaşamları bağışlanacaktı. Onlar bunu denetimden uzak ve uzlaşma yanı ağır basan bir alandan başlatmayı uygun görmüşlerdi. Kuşkusuz bunun en uygun zemini de Avrupa olabilirdi. Bu alanın tercih edilmesinin başka bir

nedeni de, Avrupa örgüt biriminin sorumluluğunu yürüten bayın mazisinin de buna uygun olmasıydı. Şahin ve Yıldırım hainlerinin dolaylı veya dolaysız bu unsurla ilişkileri vardı. Anlaşılabacağı gibi burada Semir'den söz ediyoruz. Görünüşte Semir'in, gerçekte ise düşmanın dayattığı tartışma platformu işte böyle bir dönemde ortaya çıktı. Partinin dayattığı platform netleştikçe, bu platformun netleşmesi de kaçınılmazdı.

Burada belirtilmesi gereken önemli bir husus da, Semir'in kendi platformunu tartışmak istediği tarihe ilişkindir. Onun kendi platformunu tartışmak istediği tarih -ki, bu aynı zamanda Avrupa Parti Konferansı'nın yapılacağı tarihtir- Mayıs ayının sonları ve Haziran'ın başlarına denk düşmektedir. Bu dikkate değer bir husustur. Faşist Türk sömürgecilerinin 25 Mayıs 1983'te Güney Kürdistan'a yönelik saldırısı, görülmekte olan PKK davalarının 40 civarında idam cezasıyla sonuçlanması ve Semir'in platformunu tartışmaya sokması tarihlerinin hemen hepsi 25 Mayıs'a ve Haziran ayının başlarına denk düşmektedir. Bütün bunları tesadüfi olaylar olarak değerlendirmek, kanımızca eksik bir değerlendirme olacaktır. En bilinçsiz bir tarzda yapılırsa bile, böyle bir değerlendirmede bulunmak, düşmanın bir dayatmasının oyununa düşmek anlamına gelecektir.

Nitekim biraz ilerde Semir'in geçmiş faaliyetlerini kısaca özetlediğimizde, bu girişimlerin düpedüz bir **parti yıkıcılığı** olduğu açıkça görülecektir. Semir'in tartışmak istediği konular nelerdi? Bu tartışmanın amacı özünde direnme ile teslimiyet arasındaki kesin sınırın kaldırılması, teslimiyetin partiye kabul ettirilmesi idi. Onun tartışmak istediği konuların özü buydu. Daha sonra bu unsurun Parti Önderliği'ne gönderdiği yazılarda tartışmak istediği konuların parti örgütünün temel taşları olduğu açıkça görülmektedir. Eleştiri süzgecinden geçirmek istediği konular bunlardır. Semir sözünü ettiğimiz yazılarından birinde şunları yazmaktadır:

“Bugün benim üzerinde durmaya çalıştığım en genel anlamı ile parti içi örgütlenmenin hazırlanış biçimi adını verdiğim; demokratik merkezîyetçilik, disiplin, parti birliği, eleştiri, kadro eğitimi, parti içi sapmalara karşı mücadele vb. gibi diğer konular diğer bazı nedenlerin yanısıra ‘partileşmeye yabancılaşıma’ hastalığının

dan ötürü yeterince halledilememiştir.” (Semir’in 23 Temmuz 1983 tarihli mektubu)

İşin ilginç yanı, bu unsur partinin en üst organında yer almasına rağmen, bu konulara ilişkin görüş ayrılıklarını hiçbir suretle açıklamamış, bunları resmi tez haline getirmemiş ve parti toplantılarında bile bütün bu konulara ilişkin tek bir söz söylememiştir. Onun son derece önem arzeden en temel konuları tartışmak istemesinin bizce anlaşılmasın bir yanı yoktur. Neleri amaçladığı son derece açıktır. O ayrıca partinin genelini ilgilendiren ilke düzeyindeki konuları, Parti Önderliği’nin bulunmadığı sorumsuz bir alan olan Avrupa zemininde tartışmaya çalışmıştır. Üstelik bunu Parti Önderliği’nin dışında ve ondan habersiz yapmak istemiştir. Bununla amaçladığı şeyin doğrudan parti yıkıcılığı olduğu kesindir. Bu tasfiyeciliktir. Burada tanıklığı Rus devrimcilerine bırakalım:

“Marksist teorinin temellerini sarsıp yıkmayı hedef alan bu eleştirinin ikiyüzlülük derecesi ne kadar arttıysa, parti için taşıdığı tehlike de o ölçüde büyük oldu. Çünkü bu eleştiri, ikiyüzlülüğü ölçüsünde partiye karşı, devrime karşı gerici güçlerin açmış olduğu genel seferberlikle kaynaşıyordu. Marksizmden ayrılıp uzaklaşmış olan bazı aydınlar, yeni bir din kurmanın zorunlu olduğunu vaazedecek kadar ileri gittiler. (Bunlara ‘tanrı arayıcılar’ ve ‘tanrı kurucular’ deniyordu.)” (Bolşevik Parti Tarihi, s: 129)

Evet, 1976-78 döneminde hareketimizin sosyal-şovenizme, ilkel milliyetçiliğe ve küçük-burjuva milliyetçiliğine karşı verdiği mücadeleden, ayrıca **Sterka Sor** ve **Têkoşin** gibi akımların ezilmesinden düşmanın dersler çıkaracağı açıktı. Bütün tasfiye çabalarına rağmen, mücadeleden hep başarıyla çıkan PKK pratiğine karşı sonuç almak için, düşmanın çok daha usta ve sinsî biçimde çalışma gereğini duyacağı kuşkusuzdu. Düşman eğer başarılı olmak istiyorsa, 1979’dan itibaren partimize karşı çok daha usta ve çok daha ince bir politikayla ortaya çıkmak zorundaydı. O halde Semir’in kendi ifadesiyle kökenlerini bu yıllara dayandırdığı (parti içi örgütlenmenin hazırlanış biçimine ilişkin) politikayı biraz daha yakından incelemekte yarar görüyoruz. Daha bu yıllardan iti-

baren PKK'ye ayrı bir yorum, ayrı bir biçim ve içerik kazandırılmak istenmişti. Semir'in "PKK'yi herkes gibi yorumlamak mecburiyetinde değilim" biçimindeki ifadesi bunun açık bir göstergesidir. 1979'dan itibaren PKK'nin direnişçi örgütlülüğüne ve pratiğine doğrudan bir müdahale olayı vardır. Bu aynı zamanda Kürdistan halkının tek kurtuluş umudu olan direnişçi temeldeki partileşme olayına da bir müdahale niteliğini taşımaktadır. Parti yaşamımız açısından, bu gerçekten araştırılmaya ve incelenmeye değer ilginç bir olaydır.

Bilindiği gibi 1979'dan itibaren Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin öncüsü olan PKK'nin kuruluş ilanı yapılmıştı. Böylece Kürdistan'da ilk kez örgütlenmenin bayrağı dalgalandırılarak görülmemiş bir gelişme ortamına giriliyordu. Kitleler PKK'nin açtığı kurtuluş bayrağı altında toplanmaya başlamıştı. Böylece Kürdistan tarihinde ilk kez yeniden dirilmek isteyen bir halkın kendi öz çıkarları doğrultusunda ayağa kalkması güvence altına alınmıştı. Bu, devrimci iradenin ve bilincin şaha kalkışıydı. 1979 yılında parti faaliyeti altına giriş, çok cesurca ve tarihsel anlamı bulunan bir girişti. Bu yıllarda yapılması gereken tek şey, güçlü bir direnişçiliğin ortaya çıkarılıp geliştirilmesiydi. Partileşme olayıyla bu çıkış en soylu bir biçimde yapılmıştı.

O halde 1979'daki çıkış karşısında karşı çıkılan, oradan faaliyetlerin şekillendirilmesi gereği duyulan şey nedir? Bayımız bu çıkışın neyini eleştirmektedir? Açık ki, 1979 yılına kadar saflarımızda bir gözlemci gibi hareket eden bu bay, bu tarihten itibaren yavaş yavaş kendi pratiğini yoğunlaştırma gereğini duymuştur. Kürdistan gerçekliğine yapılan devrimci müdahaleye karşı Semir'in ilk pratik hamlesi böyle başlamıştır.

b) Süreç içinde faaliyetlerinin gelişimi

Devrimci hareketin 1979'da ideolojik ve pratik faaliyet bütünlüğüne kavuşmasıyla birlikte, Semir'in pratik faaliyetleri de başlamıştır. Onun şu anda bilinen pratiğini kısaca inceleyelim:

Anımsanacağı gibi, 1979'da Elazığ tutuklanmaları olmuştu. Bu tutuklanmalar sırasında Şahin Dönmez de yakalanmış ve hiçbir

direnme göstermeksizin en alçakça biçimde düşmana teslim olma yolunu seçmişti. Şahin olayı ve teslimiyetinin ardından, devrimci hareket bu teslimiyetin sonuçlarını bertaraf etmek için, bu zeminde direnişin yükseltilmesi gerektiği kanısındaydı. Parti, Şahin'in ihanetinin kitleler üzerinde yarattığı olumsuz etkiyi kırmak ve teslimiyet tavrına direniş eylemleriyle yanıt vermek gerektiği ve bunun zorunlu olduğu inancındaydı. Semir, Elazığ bölgesine emek verdiğini ve bölgeyi iyi tanıdığını ileri sürerek, partinin almış olduğu kararı hayata geçirmek üzere göreve bizzat talip olmuştu. Kendisi bu alanda devrimci mücadeleyi sürekli kılacağını belirtmişti. Partinin de bu talebi uygun görmesi üzerine Elazığ'a gitti. Ancak daha sonra arkadaşların yaptığı açıklamalardan da anlaşıldığı gibi, parti kararını uygulamak bir yana, cezaevindeki tutsaklara direnmeme emrini vermişti. Oysa cezaevinde sağlıklı bir direniş yükseltmek isteyen ve aralarında **Aytekın Tuğluk** yoldaşın da bulunduğu -ki, bu konuda yazıları mevcuttur- değerli devrimciler vardı. Tabii bu arkadaşlar kendilerine verilen direnmeme emri karşısında şaşır-mışlardı. İçerde Şahin Dönmez'in teslimiyetçi tavrı ile dışardan verilen direnmeme emri birleşince, Elazığ Cezaevi'nde bilinen durum ortaya çıktı. Partileşme tarihimizde ciddi bir tehlike arzeden bu durum büyük değerlerin yitirilmesine yol açtı.

Semir cezaevine direnmeme emrini verdiği gibi, dışarda da düşman saldırıları karşısında parti faaliyetlerinin yürütülmesi için gerekli önlemleri almaktan kaçınmış ve daha sonra bütün arkadaşlarımızın yakalanmasına neden olmuştu. Kendisi bir hayli deşifre olmasına rağmen, bu yoğun tutuklanmalar sırasında yakalanmamıştı. Parti Önderliği o dönemde yurt dışında bulunduğundan, gerekli denetimi sağlayamıyordu.

Semir daha sonra faaliyet yürütmek üzere Türkiye'ye-Ankara'ya gitmişti. Partimiz bu tarihte KUK'la yoğun bir çatışma halindeydi. KUK'un partimize karşı yoğun saldırılarda bulunduğu bu dönemde, Parti Önderliği'nin haberi olmaksızın, bu unsur merkezi düzeyde KUK ile "ateşkes bildirisi" imzalamıştı. Böyle bir bildiri-nin yayınlanması çatışma alanındaki güçlerimizde bir ikirciklik yaratmış ve yedi yoldaşımız bu ortamda katledilmişti. Bu da Semir'in ikinci eylemi olmuştu. Bu tarihten sonra bu unsurun parti

içinde bazı şeyleri kendi tekeline almaya çalıştığı açıktır. Ne var ki, bu durum parti tarafından henüz keşfedilmemiştir. Kendisi KUK ile böyle bir anlaşmayı imzalamak zorunda kaldığını ve burada inisiyatifini kullandığını iddia etmekteydi. Daha sonra sık sık inisiyatiften, inisiyatör olmaktan söz edecekti. Onun inisiyatif dediği şey bizzat eyleminin kendisidir. Daha sonra onun bu inisiyatif perdesi altında müthiş bir parti yıkıcılığı yürüttüğü anlaşılacaktır. Bu unsura bakılırsa, inisiyatif denilen şey liderlerin teslim olmalarının, ihanet anlaşmalarını imzalamalarının, partiyi yıkma talimatları verilmesinin adıdır. Bu unsur, inisiyatifsiz diye adlandırıldığı kadroları, inisiyatiflerini partiye karşı kullanarak partiye isyan etmeye çağırmaktadır. 10 Mayıs tarihli mektubunda bu düşüncesini şöyle ifade etmektedir:

“Savunduğum görüşlerimin değerini her zaman bileceğim. İstiyorum ki bütün partililer de bilsin. Partinin şöhret olmamış meçhul kahramanları artık ne zaman kükreyecekler? Şafak uyanmalı ki, yarasalar kaçsın. Benim gelecek nesillere bırakacağım tek miras bu olacaktır...”

Bu inisiyatif Yıldırım'ın inisiyatifidir; Yıldırım bu inisiyatifi kullandı. Bu inisiyatif onlarca yoldaşımızın katledilmesine neden olan bir inisiyatiftir. Semir'in inisiyatif dediği şey, işte Yıldırım Merkit'in cezaevinde koyduğu inisiyatifin dışarda sürdürülmesidir. Daha sonra cezaevinden çıkan bazı arkadaşlar, Yıldırım Merkit'in içerde sürdürdüğü faaliyetlerini dışarıya da yansıttığını ifade ettiğini belirtmişlerdir.

Bilindiği gibi, partinin geri çekilme kararı üzerine, kadroların önemli bir kesimi yurt dışına çıkarıldı. Bu bay bir grupta birlikte yurt dışına çıkarken, yolculuk esnasında tipik bazı davranışlarda bulunmuştu. Bu tür yolculuklar sırasında disiplin uygulama zorunluluğu tartışma götürmez. Kuralsızlığı kendisine meslek edinmiş olan bu bay, yolda bir yığın disiplinsiz davranışta bulunmuştu. Bunun karşısında militanlar kendisini uyarınca, “Neredeyse beni vuracaktı” türünden sözler sarfetmiş, arkadaşları töhmet altında bırakmak istemişti.

Semir'in yurt dışına çıktıktan sonraki faaliyetleri nelerdir? Kısacası bu bay 1979 yılıyla birlikte nasıl direnen harekete karşı

bir iki hamle yaparak direnişini teslimiyete dönüştürmek istediye, yurt dışında da acımasız bir ortamda, partinin büyük fedakarlıklarla ulusal kurtuluş bayrağını yere düşürmemek ve mücadeleyi daha da yükseltmek için sergilediği muazzam çabalar ortamında, partimizin yurt dışındaki direnişçiliğine karşı yıkıcılığa başvurdu.

Bu ağır baskı yıllarında yurt dışında bulunan kadrolarda bazı zaaf lar ve hastalıklar ortaya çıkmıştı. Parti Önderliği zaten geri çekilme sürecini bu eksiklik ve yetmezliklerin eğitim temelinde giderilebileceğini belirtmişti. Bu bay ise zaaf ları ve eksiklikleri daha da derinleştirerek ve bunları kendisine basamak haline getirerek partiye karşı kullanmış; parti yıkıcılığı faaliyetini bu temelde sürdürmüştü. Şimdi görülmektedir ki, dışarda ortaya çıkan bu bazı anlaşıl maz ve devrimci kurallara göre izah edilemez oluşumlar ve davranışlar, ancak bu bayın dayattığı platformla izah edilebilir.

Parti hareketimiz konferans öncesinde sorunları ve çözüm yollarını saptayarak kendisini toparlamaya çalışıyordu. Partimiz bu toparlanma çabaları içerisindeyken, Semir de faaliyete geçerek hareket içindeki bazı kişiler üzerinde oyun oynama çabasına girmişti. Zaten bu ülke içinde de yürüttüğü faaliyetinin bir devamıydı. Bu faaliyetini yurt dışında özellikle 1979'dan beri üzerinde durduğu Fuat arkadaşın çevresinde daha da yoğunlaştırmıştı. Ülkede bulunduğu sırada Fuat arkadaşın bazı sosyal sorunları vardı (evlilik, çocuk sahibi olmak vb. sorunlar). O zamanki ülke koşullarında bir profesyonel devrimcinin çocuk sahibi olmasının mümkün olmadığını belirten Fatma, buna karşı çıkmıştı. Semir, Fatma ile Fuat arkadaş arasında ortaya çıkan bu çelişkiyi istismar etmiş ve daha da derinleştirmişti. Aynı şekilde Fuat arkadaş üzerindeki çabasını ülke dışında da artırmıştı. Bu arkadaşın üzerinde yoğunlaştırdığı çabasını konferansta doruğa çıkarmıştı. Fuat'ı, Parti Önderliği'ne karşı çıkarmayı amaçlıyordu. Burada güttüğü şey, PKK'yi bölmek ve işlemez hale getirmektir.

Kürdistan tarihinde halkın birliğini parçalamak için, düşmanın çokça uyguladığı klasik yöntemler vardır. Düşman aşiretsel, mezhepsel ve bölgesel çelişkiler temelinde Kürt halkının birliğini parçalamış; insanlarımızı adeta birbirlerini tanımaz, dinlemez ve anlamaz hale getirmiştir. Sömürgecilerin yüzyıllardan beri kullandığı

bu yöntemin daha sonra Semir tarafından da aynen benimsendiği görülecektir. O eskiden beri bu yöntemi hayata geçirmek için kafasında planlar ve tasarılar kurmuş, bunları pratikte gerçekleştirmek için ilkin adım adım önkoşullarını olgunlaştırmıştır. Bu yöntemi özelde Dersim ve genelde ise Kuzey'deki alevi kesimler içinde ilk halka olarak uygulamak istemiştir. Zaten Fuat'ın üzerinde ısrarla durmasının temel nedeni de budur. Semir, Fuat'ı parti içinde bir hizip başı veya en azından örgüte karşı çıkan bir unsur haline getirmek için olağanüstü çaba harcamıştır. Semir'in en son kozu olan Seher halkasından tutarak, Fuat arkadaş üzerindeki oyununu sonuna kadar oynamakta kesin kararlı olduğu görülmektedir.

Semir'in faaliyetinin en belirgin biçimde ortaya çıktığı zemin II. Kongre'dir. Neden? Çünkü kongreler partilerin yaşamında önemli bir yer teşkil ederler. Konferanslar ve kongreler büyük mevzilerin kazanıldığı toplantılardır. Partinin bütün faaliyetlerinin muhasebesinin yapıldığı yer kongredir. Bir partiyi bölme, parçalama, tasfiye ve reformize etme çabaları en çok bu zeminde göze çarpmaktadır. Bu yüzden Semir kongre öncesi ve kongre sırasında yıkıcı çabalarını en usta yöntemlerle sürdürmüştür.

Partimizin ideolojik, politik ve pratik hazırlıkları mükemmel bir gelişme göstermekteydi. Çalışmalar pratik hazırlık açısından da ciddi bir noktaya gelmişti. Parti mücadelesinde artık bir dönüm noktasına gelmişti. Öyle ki Komünist Enternasyonal döneminde **Dimitrov** ve diğer Bulgar komünistleri bile ülke dışında bu kadar gelişme sağlayamamışlardı. En kıt olanaklar içerisinde elde edilen kazanımlar gerçekten büyüktü. Bunu inkar etmek olanaksızdı ve bir komünist partinin bu güçlü kazanımlarından ancak gurur ve mutluluk duyulabilirdi.

O halde Semir neden faaliyetlere yapıcı bir tarzda katılmamış ve yıkıcılık yapmıştı? Neden çeşitli biçimlerde partiye saldırmaktaydı? Açık ki bunun nedeni parti çalışmalarının başarısızlığı değildi. Çünkü parti faaliyetleri gerçekten başarılıydı. Onun yıkıcılığı tamamen konumunun farklılığından ileri gelmekteydi.

Onun kongre esnasındaki faaliyetlerini çeşitli örneklerle biraz daha somutlaştırabiliriz. Daha önce de belirttiğimiz gibi, Semir kendi faaliyetlerinin eksenine Fuat arkadaşı, giderek Dersimli ve

diğer kuzeyli arkadaşları almıştı. Böylece kuzey bölgesi üzerinde tümenden etkili olmak istemişti. Tabii bunu görünürde son derece samimi bir parti yanlılığı maskesi altında ve korkunç bir ikiyüzlülükle yapmaktaydı. Kongre döneminde parti birliğini korumanın son derece önemli olduğu bilinmektedir. Semir bunu iyi bildiği için faaliyetlerini derinleştirmiş, kongre esnasında birçok gayri resmi toplantı düzenlemişti. Bu konuda bazı arkadaşların tanıklığına başvurulabilir. Örneğin Delal, bu tür toplantılara katılan birisidir. Sözüünü ettiğimiz toplantıların tahrikçi ve provokatif özelliğini şöyle dile getirmektedir: *“Bu toplantılarda söylenenler için Kemal arkadaş, ‘Semir’in izah ettiği, koyduğu düşünceler akla hayale gelmez şeyler; insanı çatlatıyor’ diyordu.”* Bugün birçok arkadaş düşüncecek olursa, anılarından benzer sonuçları çıkarabilir.

Bilindiği gibi, biz amansız baskı koşullarında, az olanaklara sahip olan ve büyük zorluklarla boğuşan bir hareketiz. Bu zorlu çalışmalar bir kadroyu ancak büyük bir parti yaratıcısı, büyük bir parti birlikçisi, büyük bir parti savaşçısı olmaya götürebilirdi. O zaman bu unsur neden kendisini ve kendisine yakın hissettiği arkadaşları kahredici bir çalışmaya sevketti? Neden kongre esnasında bu platformu daha da boyutlandırmaya çalıştı? Semir o zaman Ziyad ile birlikte, Parti Önderliği’ne, kongre öncesinde bir toplantı yapma önerisiyle geldi. Kongre en üst düzeyde bir platformdu; bunun önüne geçirilebilecek hiçbir toplantı yoktu, olamazdı. Bu anlamda yapılan öneri onun örgütsel işleyişteki yetmezliğine yorumlanarak reddedilmişti. Toplantı yapma önerisindeki asıl amaç, kongre öncesinde bazı çelişkileri keskinleştirmekti.

Halbuki kongreler esnasında çeşitli konulara ilişkin komisyonlar oluşturulur. Bu komisyonlar yetkisini ve resmîyetini partiden alarak toplantılar düzenler. Bunun yerine Semir’in kendisi bir dizi gizli toplantı düzenlemişti. Kongre gibi geniş bir tartışma zemininde toplantıların meşru yapılması halinde, Parti Önderliği ancak bunu teşvik edebilir. Oysa Semir bu meşruiyeti çok tehlikeli bir biçimde kullanmıştı. Adeta kongre içinde ayrı bir kongre, parti platformu yerine ayrı bir platform için müthiş bir savaşım yürütmüştü. Bayımız bunu da inisiyatif ve inisiyatörlük olarak tanımlamaktaydı. Anımsanacağı gibi, Parti Önderliği kongre esnasında

yaptığı konuşmalarda inisiyatifin anlamını net bir biçimde ortaya koymuştu. Kürdistan halkının kendi tarihinde ilk kez iradesini ve bilincini gösterebilme olanağı bulması bile en büyük inisiyatifidir. Semir'in sözünü ettiği şey ise, çılıncıca bir platform oluşturma inisiyatifidir. Bunun için Semir, Parti Önderliği'nin dayattığı platforma karşı birçok arkadaşı tahrir etti. Sözde alabildiğine ilahlaştırdığı Parti Önderliği'nin faaliyetlerine hiçbir güçlü katkıda bulunmadı, tam tersine ona karşı sinsice platformlar geliştirdi.

Semir bu zeminde kendi planlarını sinsi bir biçimde yürütmeye çalışmıştı. Bu yüzden partimizin ülkeye yönelik faaliyetlerinin hızlandığı bir süreçte, özellikle bazı kadroları Avrupa'ya çekmek için çaba harcamıştı. Kendisine göre bir liste oluşturmuştu; "Fuat, Ziyad, Süleyman, Davut vb. Avrupa'ya gelmelidirler" diyordu. Burada kendisini biraz ele vermekteydi. Açık ki, bu kişilerin üzerinde kongrede yapamadığını Avrupa'da yapmak istemekteydi. Ülke zemininde bile harekete karşı ne kadar unsur varsa, hepsini Avrupa'ya çekmeye çalışmıştı. Parti değerleriyle uzlaşmaz ne kadar parti karşıtı unsur varsa, kendilerini partiyle uzlaştırmak için çaba harcamıştı. Bütün bunların kuralların bilinmediğinden veya bilinçsizlikten ötürü yapılmadığı açıktı. O bütün bunları Avrupa'da kendisinin anladığı "PKK"yi kurmak için yapmıştı. Halbuki kendisi PKK'nin ideolojisi, politikası ve pratik hazırlıklarının mükemmel olduğunu söylemiş; son merkez komitesi toplantısında ant içerek, parti çizgisini hayata geçirmek için tüm gücünü harcayacağına söz vermişti. O halde bu sinsi faaliyetin anlamı neydi?

Semir Avrupa'da partinin ülke zemininde ve Ortadoğu'da işlemez hale gelmesi ve darbe yemesinin beklentisi içinde sinsi bir biçimde kendi planlarını hayata geçirmeye çalışmıştı. Kaldı ki bu konuda bilinçli bir amaç olduktan sonra, beklediği zeminin Avrupa olması da şart değildi. Avrupa bu tür faaliyetler için belki daha uygun bir zemindi. Burada ihtilalci özünden boşaltılmış partiyi yaratabilirdi. Zaten kendisinin farklı PKK yorumu bundan başka bir anlam taşımıyordu. Örneğin mektubunda şöyle yazıyordu: "PKK'yi herkes gibi yorumlamak mecburiyetinde değilim... PKK'nin nasıl bir ilişkiler bütünlüğüne sahip olması konusunda benim de kendime göre görüşlerim var... Kendime uygun PKK

bulmak için düşüncelerimi söyleme gereği duydum...”

Açık ki PKK'nin tek bir yorumu vardır. Ortaya çıkışından günümüze kadar hataları, eksiklikleri ve başarılarıyla bu yorum konferans ve kongrede yapılmış ve herkesin onayını sağlamıştır. PKK ideolojisi ve politikasıyla dostlarının yanısıra düşmanın bile saygınlığını kazanmıştır. Bütün bunlara rağmen, PKK'ye yeni bir yorum aramak tamamen saçmadır. Gerçekten Semir'in bunu daha güçlü bir PKK için yapmadığı açıktır. Kendisinin pratiğinde ve yazılarında bu konu çıplak bir biçimde gözlemlenebilmektedir. Bütün bu çabalarının yanısıra, Semir Avrupa'ya gönderilen tüm arkadaşlar üzerinde de değişik oyunlar oynadı. Bir defa bu arkadaşlara tanınmış olan bütün yetki ve sorumluluğu işlemez hale getirdi, böylece görevlerini yerine getirmelerini anlamsızlaştırdı. İkincisi, kitlelerle ilişkileri sabote etti; kadrolarla kitleler arasında sağlıklı ilişkilerin gelişmesini engelledi. Parti talimatlarını kadrolara götürmeyerek, Parti Önderliği'yle kadrolar arasındaki ilişkiyi kopardı. Böylece tabandan Parti Önderliği'ne akışı da durdurmuş oldu. Bu koşullar altında Avrupa'da örgüt yaratılamamasının nedenleri anlaşılabilir olmaktadır. O eskiden beri yaptığını orada da aynen yapmış, arkadaşlar arasındaki çelişkileri sürekli körükleyip derinleştirmişti. Buradaki arkadaşların bir kısmını demagojisiyle yanına çekmiş, faaliyetlerine karşı kuyanları ise karşısına almış, böylelikle tüm yapıyı oyuna getirmek ve yıpratmak için çalışmıştı.

Kuşkusuz Semir bu faaliyetlerini Avrupa'da çok daha geniş bir olanak ve yetkiyle yürütüyordu. Sahte bir samimi görünüme ve yetkisine dayanarak, arkadaşlar üzerinde etkinlik kuruyor, örgüt kurallarının işletilmemesi için özen gösteriyordu. Kendi emellerine bir zafer tacı giydirmek için Parti Önderliği'nden habersiz, zamanını ve bileşimin kendisinin belirlediği ani bir Avrupa konferansıya çabalarını sonuçlandırmak istemişti. (Mayıs Konferansı.) Açık ki bu konferans daha sonra sergileyeceği düşüncelerin, daha doğru bir deyişle yıkıcılığının dayanak noktası olacaktı. Yukarıda da belirtildiği gibi, bu tarih son derece kritik günlere denk getirilmişti. Parti Önderliği direnişçiliği dayattığında, kendisi de buna karşı taban tartışmasını dayatmıştı. Kendi ifadesiyle, “Direnişten başka bir şeyle ilgilenmiyorlar ki”

diye dövünüyordu. Evet, bu bayımız direnişini ikinci plana iterek, taban tartışması yürütmek istiyordu.

Gelişmelerin olumlu yönde gitmediğini fark eden Parti Önderliği, Şubat ayında Seher'i Avrupa'dan çağırarak bilgi almaya çalışmıştı. Bundan sonra Semir faaliyetlerini daha da yoğunlaştırmıştı. Parti Önderliği tarafından Semir'in görevleri sınırlandırılmaya çalışılmıştı. Bu konuda gönderilen bir talimatta, kendisinin propagandayla uğraşması gerektiği belirtilmişti. Ne var ki o bu durumu fark etmiş ve öteki sorumlu arkadaşları adeta işlemez hale getirmişti. Bütün yetkileri adeta gasp etmişti. Parti Önderliği her düzeyde eşit yetkilere sahip bir yürütmeye faaliyetlerin sürdürülmesini istemesine rağmen, o bunun tersi bir yönetim içerisine girmişti.

Semir, ele geçirmeye güç yetiremediği ve etkisizleştiremediği Parti Önderliği'ni Avrupa'ya çekerek, orada bitirmek istemekteydi. Sıcak mücadele ve direnme alanındaki konumlanışı kastederek, "Parti Önderliği'nin hala orada ne işi var? Buraya gelmelidir" diyordu. Direnişin artık anlamsızlaştığını ifade ediyor; Hakkari'deki direniş için "Göreceksiniz, yakında tek bir kişi bile sağlam kalmayacak" diyerek, direnişe olan inançsızlığını açıkça ortaya koyuyordu. Bunun parti içinde partiyi yerle bir etme anlayışı olduğu açıktı. Ona göre partinin cezaevlerinde ve dışardaki direnişini yenildiği için, kendi planlarını rahatlıkla uygulayabilirdi. Burada partinin bir teslimiyet örgütüyle karşı karşıya olduğu anlaşılmaktadır. Bu Şahin-Yıldırım hainlerinin örgütüdür; bu 1979'dan beri dışarda Semir'in, içerde Şahin ile Yıldırım'ın içinde yer aldığı bir örgüttür. Bir yığın karışık adamın aralarında ilişkiler kurduğu bir örgüt, Seher gibi aile bağlarıyla bağlı olan veya eskiden beri harekete zarar veren unsurların bağlarıyla bağlı bir örgüttür. İçerden çıkan bazı arkadaşlar, cezaevinde bu örgütlenmeyi çok yakından görmüşlerdir. Örneğin Yıldırım Merkit, "Bizim yaşamamız PKK'nin imhasına bağlıdır, PKK'yi yarı yarıya çökertmeliyiz ki biz de yaşayalım" demiştir. Yine cezaevinden çıkan bir arkadaş, "Şahin-Yıldırım cezaevinde bir örgüt kurdular, onu dışarıya da taşımak istiyorlardı" diye yazmaktadır. Ayrıca yakın tarihlerde cezaevinden çıkan bazı arkadaşlar, Şahin ile Yıldırım'ın verdikleri

raporlarla arkadaşlara işkence edildiğini belirtmektedirler.

Evet, Semir bu hainleri açıkça savunmaya geçen biridir. Parti Önderliği, Şahin ile Yıldırım'ın ihanetleriyle ilgili olarak, Semir'den Serxwebûn'da yayınlanmak üzere bir yazı yazmasını istemişti. Türkiye'de ASALA mensubu Ekmekçiyan'ın idam edilmesi vesilesiyle, Şahin-Yıldırım ikilisinin ihanetini mahkum eden bir makale yayınlanması istenmekteydi. Ekmekçiyan'ın idam edilmesi, sömürgecilerin gözüne ne kadar girilmeye çalışılırsa çalışılınsın, idamdan kurtulunamayacağını gösteriyordu. Ekmekçiyan'ın idamı, sömürgecilerin kendi halkına ihanet edenleri bile hiçbir zaman affetmediğinin bariz bir örneğiydi. Bilindiği gibi, böyle bir makale hiçbir zaman yayınlanmadı. Yine Semir, Yıldırım hainiyle Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşların direnişleri arasında bir fark olmadığını söylemişti. Bu korkunç bir inkarcılıktır. Yıldırım bizzat Mazlum yoldaşın katledilmesinde kullanılan bir piyondur. Bu teslimiyetle kahramanca direnişçiliğin aynı gösterilmesidir. Buna söylenebilecek tek şey, bunun çok hainane bir olay olduğudur.

Semir partiye bilgi vermeksizin, ülkeyle birtakım ilişkiler geliştirmiştir. Geliştirdiği bu ilişkiler kimler aracılığıyla ve hangi alanlarla kurduğu konusunda partiye bilgi vermemekteydi. Örneğin bu ilişkileri kardeşi vasıtasıyla kurmaya çalışmış; oldukça kuşku verici olan ve birçok sol çevreyle ilişkide bulunan bu unsur hiçbir bilgi vermeksizin partimizin ilişkileri ağı içine almıştır. Bütün amacı ülkeyle mevcut olan bütün ilişkileri partiden kopararak kendi tekeline almaktır.

Avrupa'daki gelişmelerin giderek olumsuzlaştığını sezen Parti Önderliği, çalışmalara müdahalede bulundu. Semir bu müdahalenin doğrudan kendisine yönelik olduğunu çok iyi bilmekteydi. Ama burada usta bir taktik uyguladı. Öyle ki, müdahalenin sadece kendisine yönelik yapılmadığını, Avrupa'daki çalışmalar içinde yer alan bütün arkadaşlara yönelik olduğunu iddia etti ve bunda da önemli oranda başarı sağladı. Parti Önderliği tarafından müdahale için gönderilen arkadaşlar, onun bu taktiğini anlayamadıkları için, bu konuda kendisine malzeme sundular. PKK'lilikle anti-PKK'ciligi birbirinden iyi ayırt edemediler. Diğer militanlarla kendi aralarındaki zıtlışmanın körüklenmesine meydan verdiler.

Bayımız bu tartışmalı ortamdan hemen yararlanmaya çalıştı. Bu noktada mektuplar ve yazılar yazmaya başladı. “Ayrı görüşlerim var” diyerek, kendi yıkıcılığına bir hizip görünümü vermeye çalıştı. Ancak sorunun ayrı anlayışlar sorunu olmadığı açıktır. Çünkü sözümona dört seneden beri ayrı anlayışları olduğu halde, bu konuda tek bir şey söylemediği ortadadır. Kendisinin ayrı anlayışları vardıysa, nasıl oldu da parti içinde bunları hiç belirtmeden en üst düzeyde çalışmayı kabul etti? 1979’dan beri ayrı anlayışlara sahip olduğu halde, bu bayımız parti içinde faaliyet yürütebiliyor ve şimdi de bu anlayışlardan ötürü bir gün içinde partiden ayrılabilir? Bu, gerçekten çelişki arzeden bir durumdur.

Parti Önderliği tarafından geri çağrıldığı noktada, Semir tam bir çılgına döndü. Mektuplarında, “Git aşağıya (Parti Önderliği’nin yanına), hiç de insana sevimli gelmiyor” (9 Mayıs 1983); Parti Önderliği’nin çağrısına uymayı “Kabul etmem, şimdiye kadar işlediğim en büyük hata olurdu” (24 Haziran 1983) diye yazıyordu. Oysa bu bir parti kuralının işletilmesi idi. Bu her parti kadrosunun seve seve uyacağı bir kuraldı. Hatalar ve eksiklikler ne olursa olsun, bu uyulmayacak bir çağrı değildi. Onun bu çağrıyı kabul etmemesinin nedeni açıktı. Parti platformunun kendi maskesini düşürerek bütün gerçekleri açığa çıkaracağını çok iyi biliyordu. Şurası teslim edilmelidir ki, tehlikeli niyetleri bulunmasa ve kendisinde en küçük bir dürüstlük olsaydı, çağrıya uymamazlık edemezdi.

Evet, Semir’in parti düşmanı yıkıcı faaliyetleri kısaca böyle özetlenebilir.

c) Kullandığı belli başlı yöntem ve taktikler

1- Her şeyden önce açık değildir. Yapmak istediğini yazılı veya sözlü olarak formüle etmez. Dolayısıyla açık bir hizip hareketi olarak ortaya çıkmaz. Görünüşte önderlikle son derece uyumludur ve burada sinsi bir taktik izler. Durumu tamamıyla açığa çıkıncaya dek bu taktiğini sürdürür.

2- Amaçlarına ulaşabilmek için partinin bazı değerlerine sahip çıkarken, bazı değerlere karşı çıkar. Özellikle aşamayacağını bil-

diği Parti Önderliği'ne sahip çıkarken, bazı zayıf ve eksik yanları karşısına alır. Bu doğruyu egemen kılmak için değil, partiyi partiyeye çatıstırarak boğmak için yapar.

3- Partinin temel taşları olan önderlik, direniş çizgisi, disiplin, parti birliği, kadrolar vb. üzerinde her türlü tasarrufta bulunma hakkını kendisinde görür. Bunları dilediği gibi yorumlar ve tartışır.

4- Partinin iç işleyiş mekanizmasını işlemez hale getirir; rapor-talimat sistemini, toplantı ve disiplin düzenini, otoriteyi vb. işlemez kılar.

5- Kendi esas özünü gizleyebilmek için Parti Önderliği'yle, partinin ideolojisi ve politikasıyla değil de, bazı kişilerle çelişkileri bulunduğunu ifade eder. Böylece çelişkiyi kişisel plana yansıtarak, esas amacını maskeleyemeye çalışır.

Semir'in kullandığı diğer yöntem ve taktikler şöyle sıralanabilir:

6- Bütün bu faaliyetlerin başarılması halinde, sömürgeciliğin her düzeyde yeniden egemen kılmaya çalıştığı yapıya karşı koyan partinin devrimci mücadelesine içten bir karşı hamleyle yanıt vermek; böylece direniş teslimiyete zorlamak.

7- Son derece hoşgörölü, samimi ve hiç kimseyle bozuşmayan sahte bir kişilikle ortaya çıkmak, bir sempati dalgası estirmek; böylece kadrolar üzerinde kendisi hakkında olumlu etki bırakmak.

8- Partililerin eleştirilerini yanlış kanallara akıtmaya çalışmak.

9- Yararlanmak amacıyla kadroların zaafalarını ve eksikliklerini iyi tespit etmek.

10- Partililer arasındaki en ufak bir tartışmayı derinleştirip bundan bir sürtüşme ve zıtlasma yaratmak; tam bir kördöğüşüne dönüşünceye kadar bunu tahrik etmek.

11- Yakayı ele verdiğinde, durumu "kendine has özellikler"le izah etmek, vb. vb.

d) Dayandığı ulusal ve toplumsal zemin: Kemalizmin ürünü olarak hortlama

Parti tarihimizde, partileşme sürecinde bir türlü buna gelememe,

partileşmeyi dayattıkça, bilmeyerek veya iyi niyetli de olsa, ya çok sekter ve bireyci bir biçimde ya da çok sağ liberal yaklaşımlarla tepkide bulunma, bu daha ısrarla dayatıldığında ise karşıt konuma düşme gibi durumlar bizi oldukça zorlayan ve sıkça yaşanan durumlar olmuştur. Partileşme devrimci içeriği ile ilk defa PKK deneyiminde somutluk kazanmaktadır. Dolayısıyla yüzyıllardır sağlam bir ulusal ve toplumsal gelişim zemini bulamamış, bunun siyasal boyutuna kavuşmamış gerçeklerimizle karşı karşıya geldiğimizde epeyce zorlanacağımız açıktır. İster ulusal zeminde ister toplumsal gelişme düzeyinde olsun ciddi bir siyasallaşmayı yaşayamamış, hele hele çağdaş ulusal ve toplumsal koşulların oldukça gerisinde çok atıl ve güdük bırakılmış bir çerçeve dahilinde, birçok ülkenin ve halkın deneyiminde görüldüğü türden sağlıklı bir partileşmeyi sağlayamayacağımız ve bunun beklentisi içinde olamayacağımız anlaşılır bir şeydir. Kürdistan somutu söz konusu olduğunda, bu daha da çarpıcıdır. Sömürgeciliğin neredeyse kendisine benzeştirdiği, nüfuz ettiği ve erittiği ulusal ve toplumsal zemin, düşmanın yaklaşımlarının aleti ve objektif ajanlığı durumundadır. Kaldı ki, bu yapının subjektif ajanlığı da hayli gelişkindir. Devrimci ilkelere ve uygulama taktiklerinde ısrarlı olduğunda, bu gerçeğin kendini hortlatması, daha ısrarlı devrimci ilke ve pratiğinden vazgeçilmedikçe, giderek bir çatışmaya dönüşmesi kaçınılmazdır. Özellikle devrimci ilkelerden hızla vazgeçme, reformizme kayma ve bunun da ihanetle bütünleşmesi, tarihimizde çokça görülmektedir. Yakın dönemde ortaya çıkan, dürüst ve iyi niyetli olduğunu iddia eden, ama ihaneti yaşadığında bile bunu terk etmeyen kişiler, gruplar ve partilerin bolluğu göz önüne getirildiğinde, bunun ne kadar çarpıcı bir gerçek olduğu daha iyi anlaşılacaktır.

Az çok bunun bilinciyle hareket eden PKK deneyimi, özellikle kendisini ideolojik ve politik olarak iyi formüle etme ve bunu pratiğe de çok radikal biçimde yansıtma tavrını hiçbir dönemde eksik etmedi. Ne kadar engeller çıkarsa çıksın, kararlıca üzerine yürüdü. Özellikle grup aşamasında bu çelişki kendini fazla açığa çıkarmasa da, politikleşme sürecinde gittikçe kendisini açığa vurması söz konusuydu. Tutarlı ideolojik çalışmaya gelememe, devrimci ilkeleri özümseyememe ve yaşamı ile bütünleştirme gerçekte başlang-

ıçtan itibaren kendini dayatan bir durumdu. Özellikle sınıf temeli elverişli olmayanlar, feodal-burjuva karması kişilikler, yine asimilasyonun derin etkisiyle ulusal özelliklerini toptan yitirenler ve bunun yanında sosyalizmi de iyi özümseyememiş olanlar, bu aşamada sallantılı ve tepkici davranarak ve sık sık saflardan savrulmakla grup pratiğimize tasfiyeciliği dayattılar. Politikleşme biraz hızlanınca, bu daha da belirgin olarak ortaya çıktı. Devrimci pratik faaliyetlere gelememe, bunu her düzeyde sabote etme yaygınca görülen bir durum oldu. Gerek ciddi politik dönemeçlerde, gerek partinin kuruluşunun resmen ilanı ve toplantılarında, bu kendisini daha da açığa vurdu. Sağ ve sol sektör yaklaşımlar neredeyse aynı kişilikte kendisini dile getirdi. Özünde sağlam olmayan ulusal ve toplumsal özellikler nedeniyle partileşmeyi dumura uğratma, bir türlü partileşmeye gelememe ve daha da ısrarlı olduğunda mutlaka bir tahribat yaratarak adeta intikam alma, bu yıllarca yeni yeni uç veren eğilimler biçimindeydi.

Bunun en belirgin öğelerinden birini Semir'in kişiliğinde görüyoruz. Onun içerde zindana yönelik olarak, özellikle Elazığ Cezaevi pratiğine sağ-ışbirlikçi bir anlayış dayattığını iyi biliyoruz. Yine o ülke dışında "Hakkari'ye bir adım attırmama" pratiğine veya tavrına dört elle sarılma ve inanılmaz yöntemlerle bunu yapının büyük bir kısmına enjekte etme durumundaydı. Bu kişiliğin oluşumuna baktığımızda, onun gerçekten Kürtlükle ve Kürdistan'la her türlü bağı koparmış, kemalizmin adeta gerilerde bir ögesi olarak ortaya çıkmış, iliklerine kadar onu yaşayan, kendi gerçekliğini lanetleyen ve egemen ulusun burjuva gerçekliğine dört elle sarılan bir kişilik olduğunu görürüz. Bu kişiliğin tutarlı ve Kürdistan gerçekliğine dayalı bir partileşmeyi yaşayamayacağı anlaşılır bir husustur. Kendi ulusal zeminine ters düşmüş ve ona ihanet etmiş olan bu tipin, onu yeniden benimseme ve özümseme diye bir derdi yoktur. Yine ulusal ve toplumsal koşullarımızı çok geri bulmakta ve ondan kaçmaktadır.

PKK gibi bütünüyle ulusal ve toplumsal öze yeniden dönüşü yaşatma iddiasında olan bir hareket, elbette bu kişilikle çatışacaktı. İster objektif ister subjektif ajan olsun, bu kişilik hele bir de kendisine önderlik konumunu yakıştırıyor veya ileri düzeyde bir kariyer

sahibi havasında görüyorsa, bu karşı koymanın daha da şiddetli olması kaçınılmazdı. Ortaya çıkan da zaten bu olmuştu. Daha sonra örneklerini bolca göreceğimiz bu kişilik, 1980'lerin başlarında I. Konferans ve II. Kongre sürecinde aslında kendini ele vermişti. Partileşmekten değil, partiyle ittifaktan bahseden bir konum içindeydi. II. Kongre'nin biraz öncesinde Parti Önderliği'ne "Gelin, anlaşalım" diyecek kadar gafilce veya kendisine göre farklı bir tavırla ve görüş ayrılığı da diyemeyeceğimiz bambaşka bir kişilikle yaklaşımı söz konusuydu. Daha o dönemde partiyi bir ideolojik, siyasal ve örgütsel birlik olarak değerlendirmek yerine, herkesin kendi keyfi yorumuna göre biraraya geldiği bir ahbap-çavuş topluluğu olarak görmekteydi. Bu da partinin dağılmasıyla özdeşti. O dönemdeki ilişkileri Dev-Yol pratiğinde çokça görüldüğü gibi, herkesin kendine göre yorumuna ve kendine göre çalışıp çalışmama tavrına meşruluk kazandırma temelindeydi. Yine en son olarak Dev-Yol'un en büyük tasfiyecileriyle, özellikle Taner Akçam ile ilişkilerinde bu çokça görüldü. Taner Akçam Dev-Yol'u Avrupa'da tüketirken, bunun da gidip ona sığınması ve fırsat bulur bulmaz PKK'yi Dev-Yol gibi tasfiyeye uğratma işine dört elle sarılması tesadüfi değildi.

İlk defa ve oldukça tarihsel bir dönemeçte konferans ve kongre ile partileşmenin çok büyük bir önem kazandığı, Botan'a yönelmenin ulus olarak var olup olmamakla özdeş olduğu ve yine PKK'nin ancak bu adımı atması halinde partileşebileceği çok açık iken, Semir tüm gücüyle buna karşı durmuş, bunu önlemek için gerçekten en değme ajana bile taş çıkartacak kadar yıkıcı olabilmiştir. Kendi deyişiyle o zaman kadroların dörtte üçü pratiğe yönelmekten uzaktı veya bunu istemiyorlardı; bunun yerine Avrupa'ya yönelik bir eğilim içinde bulunuyorlardı ve kendisi de bunun için demokrasi istiyordu. Özcesi böylesi bir tutum içindeydi. Zindanda da yine bu yılda, 1982 yılında yapının büyük bir kesimi Şahin-Yıldırım ikilisinin önderliğinde -ki bunlarla arasında ilişkiler vardır, bu ilişkileri daha önceleri kurdukları anlaşılmalıdır-, direnişten vazgeçme, ideolojik ve politik olarak PKK'yi tekrar toprağa gömme ve bu temelde canını kurtarma gibi bir pozisyona girmişti. Bir diğer mektubunda, "Bunun tohumları 1973'te nasıl yeşerdiyse, doğduğu yerden tekrar yerin dibine gömersek kurtulabiliriz" diye

bir cümle kullandığını çok iyi hatırlıyorum.

Ülke pratiğine yöneleceğimiz bir aşamada, arkadan hançerlemenin en tehlikeli bir biçimini bu kişilikte gördük. Zindanda çok büyük bir direnişle ihanet boşa çıkarıldı. Kuşkusuz dışarda dayatılan ihanet de içerdekenden daha az tehlikeli değildi. Kaldı ki her ikisi birbirisiyle bağlantılıydı. Bu ihanet ve yıkıcılık kararlı bir direnişle boşa çıkarılmak istendi. Ama Avrupa koşullarında özellikle emperyalizmin de bu konuda hayli etkili olması ve bu tip kişilikleri desteklemesi nedeniyle yıkıcılık tehlikeli olmaya başladı ve partiyi epeyce zorladı. Daha bu yıllarda Avrupa'daki parti varlığını gasp etme, provokasyonu burada dayatma ve sonuç alma gibi bir anlamı vardı. Birçok Türkiyeli sol örgüt ve Kürdistanlı grup erir, tasfiye olur ve emperyalizmin bir maşası durumuna düşerken, PKK için öngörülen şey de buydu.

Kararlı bir mücadele işte burada karşımıza çıktı. Tasfiyeciliği gerçekten iyi tanıdık. Bu tasfiyeci-provokasyon yaklaşımının dayandığı zemini iyi tahlil etmek, bunun objektif ulusal ve toplumsal koşulların ürünü olduğu kadar subjektif olmasının da olanak dahilinde olduğunu düşünmek ve buna göre üzerine yürümek partinin tavrı oldu. Bu sonuçta doğru ve bilimsel bir tavır olduğu için, kavranması ve devrimci tavrın dayatılması zor olmadı. Daha sonra birçok örneğinin ortaya çıkması olası bu provokatif kişiliğin bu dönemde böylesine kapsamlı bir çözümlemeye tabi tutulması ve alınması gereken önlemlerle karşılanmaya çalışılması, gerçekten PKK'yi PKK yapan en temel mücadelelerden birisidir. Denilebilir ki, eğer PKK bu mücadeleyi doğru bir biçimde vermeseydi, daha sonraki gelişmesini sağlayamazdı. Bu tasfiyeci-provokatif eğilime ve ona öncülük eden kişiliğe doğru çözümleyici yaklaşım ve zamanında alınan önlemler, partinin daha sonraki başarılarının temel etkenlerinden birisi olmuştur.

e) Partinin devrimci ideolojik, politik ve örgütsel gelişmesi karşısında uzlaşma, teslimiyet ve düşmanla birleşme: Tasfiyecilik ve reformizm

Semir'in yürüttüğü tüm faaliyetler, partimizin devrimci direniş

çizgisini tasfiye etmeye yöneliktir. O 1979'dan beri partimizin geliştirdiği devrimci direniş çizgisine karşı çıkmakta, ona karşı fiili müdahalede bulunmakta ve onun tasfiye edilmesi için yıllarca savaşımlar vermektedir. Böylelikle Kürdistan halkının bütün tarihi boyunca ilk kez kavuştuğu direnişçi öncüsü boğulmak istenmiştir. Bu temelde teslimiyet ile direniş, karşı-devrim ile devrim uzlaştırılmaya çalışılmıştır. Teslimiyet, boyun eğiş ve işbirlikçiliğin partimize egemen kılınması için çaba harcanmış, direniş uzlaşmaya zorlanmak istenmiştir. Düşman faaliyetlerinin proletaryanın öz örgütüne taşırılmasına çalışılmıştır.

Evet, bütün süreç boyunca bu bayın yürüttüğü faaliyetler dikkatle incelenecek olursa, bunların bu nitelikte olduğu açıkça görülebilir. Sadece birkaç olayı anımsatmak, bütün bunları görmek için yeterli olacaktır. Semir'in cezaevine verdiği direnmeme emri, KUK'la kendi başına imzaladığı ateşkes anlaşması ve cezaevinde Şahin-Yıldırım ikilisiyle kurduğu ilişkiler bunu çok açık bir biçimde kanıtlamaktadır. O, Şahin-Yıldırım hainleriyle birleşerek, PKK içinde ihaneti örgütlemeye çalışmıştır. O, teslimiyeti meşru göstermek için yoğun çaba harcamıştır. O, Yıldırım'ın "Bizim yaşamamız PKK'nin imhasına bağlıdır" talimatını yerine getirmek için uğraşmıştır. Bu bay, Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşların doruğa ulaştırdıkları direnişle değil, teslimiyet ve düşmanla birleşmeyi seçmiştir. Onuru ve insanlığı tadan herkes, Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar gibi yüceliklere sahip çıkmak varken, düşmanın basit bir piyonu olan Yıldırım'a sahip çıkmaz, çıkamaz. Sadece PKK'liler değil, her insanoğlu eğer insanlığından vazgeçmemişse, Kemal, Hayri ve Mazlum yoldaşların direniş ruhunu yaşatmamazlık edemez. Evet, bu bay bugün Şahin-Yıldırım ihanet çetesiyle ilişki kurarak bu yüce değerlere saldırmaktadır. Bu çılgınca yürütülen bir savaştır. Bunlar sadece düşmanın birer piyonudur. Bunlar sömürgeciliğin yarattığı maddi zeminin yansımasından başka bir şey değildir. Hiç kimse proletarya partisinden, onun davasının düşmanı olan Yıldırım gibilerini meşru görmesini ve onları kabul etmesini isteme cüretini gösteremez. Direnişle teslimiyet, devrimle karşı-devrim birlik içinde olamaz.

"Birlik büyük bir davadır ve büyük bir slogandır! Ama işçi

davasının gereksinmesi, marksistlerin marksizm karşıtları ve bozucularıyla birliği değil, marksistler arası birliktir.” (Lenin, İşçi Sınıf Partisi Üzerine, s. 315)

Bu anlayış marksizm-leninizm karşısında başarılı olma yetkisine sahip olamazdı. Halkın gücü her türlü ihanetin karşısında direnişi zaferle sonuçlandırabilecek kadar güçlüdür. Eğer kendisini yitirmemişse, devrimci önderliğin ve devrimci çizgi direnişçiliğinin yenilgiye uğraması olanaksızdır. Provokatörün yenilgi karşısında çılgınlığa ve öfkeye kapılması bundandır. Kürdistan tarihinde ilk kez erişilen bir direnişe saldırmak, kişiyi sadece çılgın değil, canavar bile yapabilir. O, samimi bir çehreye bürünen kan içici bir Drakula’dır. Hem de sadece kişilerin değil, bütün bir halkın tüm öz suyunu emmek isteyen bir Drakula!

Semir, partinin bütün değerlerine saldırarak, tipik bir tasfiyeci örneği sunmuştur.

f) Yarattığı tahribat-parti içi zayıflıkları ve yanlışları partiyi dağıtmak için kullanma

Parti içinde huzursuzluğu, grupçuluğu, kariyerizmi, kin ve öfkeyi doğurup körüklemek, son tahlilde düşmanın dayattığı platformdur; Kürdistan’da yaşanan karanlık, teslimiyet, dağılmışlık ve örgütsüzlük ortamının parti içinde yaşatılması çabasıdır.

Konuyu biraz daha açabiliriz. Partimiz işte düşmanın dayattığı böyle bir platformla karşı karşıya geldi. Bu platform kimisini yanına, kimisini karşısına almak suretiyle bazı arkadaşları kendisine bulaştırmıştı. Öyle ki, arkadaşlar arasında birbirini çekememenin, birbiriyle dalaşmanın, birbirine karşı hoşgörülü olamamanın, yani yoldaşça ilişkileri işletememenin temelinde bu platform vardı. Parti karşıtları faaliyetlerini bu temelde yükseltmek, partinin kardeşlik, birlik ve yoldaşlık ruhu yerine düşmanlık, kin ve öfke ruhunu geçirmek istediler. Üzücü olan şey birçok arkadaşın da buna düşmesiydi. Bununla sadece Avrupa’yı kastetmiyoruz. Konferansta ve hatta daha öncesinde sinsin sinsin beyinlerine şırınga edilen zehir, bazı arkadaşları buna düşürdü. Bu konuda örnek alınacak olan Parti Önderliği’dir; Haki’lerin, Mazlum’ların, Kemal’lerin ve Hayri’lerin

ruhudur. Ama başkaları tarihimizin en karanlık, en köhne ve en gerici yanlarını platform diye sunmak istediler. Düşmanlık, kin ve öfke partimizin platformu olamazdı. Düşman, körüklenen bu platformdan yararlandı ve onu parti diye sundu. Anlaşılmaz gibi görünen davranışların bu platformun bir yansıması olduğu açıktır. Bütün bu tahrikler partiyi bölmek ve yıkmak içindir.

Evet, partililer arasında tartışma ve eleştirilerin olması doğaldır. Ama bundan çıkarılması gereken sonuç, bu tartışmaların ve eleştirilerin güçlü bir devrimci dayanışmaya hizmet etmesi gerektiğidir. Bunun tersi Kürdistan’da çokça görülen aşireti aşirete, mezhebi mezhebe, aileyi aileye, kardeşi kardeşe kırdırtma faaliyetinin dolaylı veya doğrudan düşman tarafından parti içerisine yansıtılmasıdır. Ne yazık ki birçok arkadaş bunu fark etmemektedir. Gerek biçim, gerekse öz açısından sürdürülen tartışma üslubu partinin üslubu değildir. Parti içinde bazı arkadaşlar, “Şu veya bu kişi küçük-burjuvadır vb.” türünden şeyler söylediler. Bunlar hiç önemli değildir. Parti saflarında küçük-burjuva etkilerini taşıyan birçok arkadaş olabilir. Çeşitli tabakalardan gelen birçok kişi bu sınıfın etkilerini taşıyabilir. Ayrıca bu tür şeyler söylense bile, aynı parti saflarında kalınarak devrimcilik yapılabilir. Ama çok sınırlı da olsa, bazı arkadaşlar en basit nedenler yüzünden birbirlerini rahatlıkla karşı-devrimcilikle itham edecek kadar ileri gidebilmektedir. Evet, bu ciddi bir sakıncadır.

Son tahlilde söylenebilecek şey, bunların düşmandan kaynaklanan faaliyetler olduğudur. Örneğin, Semir-Seher ilişkisi, doğrudan Yıldırım’ın bir ilişkisidir. Bu anlamda, Parti Önderliği Avrupa’daki tartışmanın partinin platformuna uymadığını belirterek, bunun hemen kesilmesini istemişti. Parti Önderliği’nin tavsiyesi, arkadaşların kendi aralarında iyi geçinmeleri ve parti platformunda kalarak, onun ruhuna uygun biçimde tartışmaları biçimindeydi. Parti platformu dayatıldıkça, parti dışı platformu dayatan Semir uzaklaştı. Ama arkadaşlar açısından belirtilmesi gereken şey şudur: Arkadaşların hepsi son tahlilde parti platformuna uydular. Ama buna pek de gönül rızasıyla gelinmediğini belirtmek gerekir. Bu sadece bir taraf için değil, bütünü için geçerlidir. Çünkü düşmanın dayattığı platform onları birbirlerine karşı kışkırtıyor,

tahrik ediyordu.

Bu provokasyon ortamını yaratarak kendi düşmanca platformunu dayatanlar, parti platformu karşısında neden durmadan uzaklaşmışlardır? Semir birçok arkadaşı bu ortamın içine itti ve kendisi de bir gün içinde partiden ayrılabilirdi. Evet, bu provokatör kimisine dost, kimisine düşman görünerek, birçok arkadaşı birbirine saldırtarak kendileri üzerinde etkili olmuştur. Burada belirtilmesi gereken husus, kimin nasıl görüldüğünün önemli olmadığı, önemli olanın tarafların bu provokasyona rahatlıkla gelmiş olduğudur.

Kısacası parti içinde kökenleri çok eskiye uzanan kadrolar arasındaki çekişme, nefret ve öfkenin, çeşitli huzursuzlukların, kinin ve duygusallığın temelinde Semir'in uzun bir sürece yayılan bilinçli ve gizli faaliyetlerinin büyük rolü vardır. Bu temelde bir platformu PKK'ye dayatan Semir, azgın bir parti düşmanlığı yapmıştır.

III- Sonuç: Çıkarılması gereken dersler

Gerçekten bizde ulusal ve toplumsal zeminin olumsuz etkilerine bulaşmayan bir kişilik neredeyse olmadığı gibi, ağır hatalar ve yetmezlikleri yaşamayan öğelerimiz de çok azdır. Ama sorun bu gerçeğin tespit edilmesinden ziyade, görevler dayattığı ve koşullar elverdiğinde, bu eksiklikleri ve hataları giderme gücünü göstereme ve bu temelde kendini yenileyememedir. Ayıp sayılan ve ısrar edilirse suç durumuna gelecek olan husus burasıdır. Başlangıçta eksikliklerin olmaması, bazı gelişmelerin yoğun hatalarla birlikte sağlanmaması düşünülemezdi. Ama pratik süreç geliştikçe, bunların aşılması gerektiğini hiç kimsenin gözardı edemeyeceği de açıktı.

Bu provokasyonun tasfiye pratiği geliştüğünde, provokatörün kendi değişiyile yapının neredeyse dörtte üçünün bundan etkilenmesi söz konusuydu. Zindanda da binlerce tutuklu içinde bu provokasyona ve ihanete karşı kendilerini koruyanların sayısı bir elin parmak sayısı kadardı. Ama bir avuç da olursa, çok kararlı bir direnme ve doğruyu dayatma bazen tarihsel bir öneme haizdir ve

gereklere mutlaka yerine getirilmelidir. İşte bizi de sınava tabi tutan içteki hatalar ve eksikliklerle böylesine bir savaşımımız söz konusu oldu. Provokatöre ve kişiliğine bakıldığında, kendisinin aslında çok silik biri olduğu, hiç de PKK'nin ciddi bir militan tavrına ve kişiliğine dayanacak güçte olmadığı, ama zaafı ve hataları kullandığı, bundaki ustalığının bir hayli etkili olduğu ve partiyi bile tasfiyenin eşiğine getirebildiği görülecektir. Burada çıkarılması gereken en önemli ders, düşmanın doğrudan karşı cephe- den veya dolaylı ajanlığı biçiminde yönelmesinden ziyade -bu her zaman ve her dönemde olur-, bunların tahribatlarının nereden güç aldığını görebilmek ve nasıl buna karşı konulabileceğini göstere- bilmektir. Burada eksiklik ortaya çıktı. Hitap edilen hemen her zaaf partiye karşıt konuma getirildi. Dokunulan her eksiklik bela düzeyine çıkarıldı. Israrla dayatılan hatalı tutumlar neredeyse çizgi karşıtı bir durum haline geldi.

Gerçekten partili ögeler yeni yeni politikleşiyor, örgütleniyor ve kuralları tanımaya başlıyorlar. Bundan sıkılıyor ve zorlanıyorlar. Hele dış ortamın da sunduğu elverişsiz zeminin olumsuzlukları, yine 1982 koşulları göz önüne getirildiğinde faşizmin ne kadar acımasız olduğu dikkate alınır, Avrupa tutkuları ile birleşen bu durumun daha da tehlikeli bir hal alacağı kesindi. Görevlere devrimci temelde doğru yaklaşma, eksiklikleri giderme ve hataları düzeltme gelişmek için çok gerekli olduğu halde buna gelememe, bu ağır koşullardan ötürü sağa veya sol sekte tavra yönelme, provokasyonu gerçekten çok tehlikeli hale getirdi. Eğer önlemler alın- masaydı, yalnız bu provokatif kişilik bile partinin dışardaki -ki içerde de ilişkileri ve bağlantısı vardı- yapının sonunu getirmeye yetebilirdi. Kaldı ki provokatör kendine güveniyordu. "Parti Önderliği'nin diktatörlüğü olmasa, biz aslında partiyi ele geçirmiştik" diyordu. (Daha sonraki provokatörler de aynı değerlendirmeyi yapacaklar; güçlerini Parti Önderliği'nden aldıkları halde, "Parti Önderliği olmasaydı, biz hakim olacaktık" diyeceklerdir.)

Burada kadronun ne kadar zayıf olduğu, görevlere ne kadar eksik ve hatalı yaklaştığı, bundan da düşmanın doğrudan veya dolaylı ajanlığının ne kadar sonuç aldığı açıkça karşımıza çıkmaktadır. Bu aslında çok önemli bir derstir.

Bu olumsuzluklardan etkilenenler, eksiklikleri ve hataları temelinde kendilerini yenilemelidirler.

Partimizin yoldaşlık geleneklerine, çalışma tarzına ve işleyişine uymayan tavır ve davranışlara son verilmelidir. Geçmişte içine düşülen hataları ve zayıflıkları bilince çıkarmak ve bunun güçlü bir özeleştirisini geliştirmek kaçınılmazdır. Arkadaşlar bir daha bu hatalara düşmemek için kendi politik gelişmelerini sağlayıp geliştirmelidir. Düşmanın sadece dıştan değil, içten de her türlü düşmanca faaliyeti geliştireceğinin bilinciyle, özellikle örgütsel yönden politik uyanıklık artırılmalıdır. Düşmanın iyi kullanılabileceği göz önüne getirildiğinde duygusal, öfkeli ve kırıncı hareket edilmemesi gerektiği ortadadır. Bunun yerine iyi geçinmek hedeflenmeli, objektif ve ılımlı davranılmalıdır. En küçük bir çekişmenin nerelere kadar götürülmek istendiği dikkate alınır, partinin içinde kim olursa olsun, kendisiyle çok dürüst, çok duyarlı ve yoldaşça geçinilmesinin zorunlu olduğu rahatlıkla anlaşılacaktır. Yoldaşların hataları bu temelde giderilmelidir. Bunun tersi düşman tarafından körüklenecek ve partiye karşı kullanılacaktır. O halde diğer ülkelerin devrimci pratiklerinde de görüldüğü üzere, olgun, sürekli iyimserliği içeren ve kırıncı olmayan davranışlar egemen kılınmalıdır. Partiyi geliştirecek olan budur. Diğeri düşmana malzeme sunacaktır.

Kuşkusuz hatalara göz yumulmamalıdır. Ama eleştiride esas alınması gereken yöntem iknaya dayalı bilimsel diyalektik yöntemdir. **Mao** bu konuda şöyle der:

“Her türlü yanlış fikri eleştirmemiz şüphesiz bizim görevimizdir. Eleştiriden kaçınmak, yanlış fikirlerin başı boş yayılmalarına göz yummak elbette doğru olmaz. Ne var ki, bu eleştiriler dogmatik olmamalıdır. Metafizik yöntemi değil, diyalektik yöntemi kullanmalıyız. Bize bilimsel tahliller, tamamen ikna edici kanıtlar gereklidir. Dogmacı eleştiri hiçbir şey halletmez. Zehirli ot istemiyorum, ama, zehirli ot ile güzel kokulu çiçekleri birbirinden iyi ayırmalıyız. Bu dikkatli ayırımın nasıl yapılacağını halk kitleleriyle birlikte öğrenmeli ve zehirli otlarla savaşmak için en doğru yöntemleri kullanmalıyız.” (Mao Tse-tung, Teori ve Pratik)

Her partiliye düşen görev parti kurallarına ve değerlere son

derece bağılı olmak; tartışmaları meşru zeminde, birlik içinde, partiyi güçlendirmek için yapmaktır. Arkadaşların basit öfkeleri, kızgınlıkları, kırgınlıkları olabilir. Bunlar kişinin psikolojik durumlarıdır ve öne çıkarılmamalıdır.

Her arkadaş parti iradesiyle bireysel iradesini mükemmel bir biçimde birleştirmeli; bireysel irade ve bireysel bilinç hastalıklarından kurtulmalıdır. Kendi bireysel iradesini parti iradesine ege-men kılmaya çalışmak bir fazilet değil düşkünlüktür. Çünkü en yüce irade, halkımızın kolektif iradesi olan parti iradesidir. Yine en yüce düşünce, halkımızın kurtuluşunu güvenceye alan kolektif düşüncedir. Her devrimcinin inisiyatifi ancak bunun benimsediği oranda anlam kazanır.

Devam edelim. Parti içindeki zaafların ve yetersizliklerin tarihsel ve toplumsal dayanaklarını da göz önüne alarak, ikna yöntemi-ne dayalı bir eğitime yönelmek gerekecektir. İkna yönteminin dışında başka hiçbir yöntem kesinlikle itibar edilmemelidir. Parti içindeki unsurlar eğitilerek örgütlenme geliştirecek değerlerdir. Düşmana ve düşman ideolojisine karşı amansız olunurken, parti içindeki unsurlara yönelimde amansız olunmasına kesinlikle izin verilmemelidir. “... Zaman zaman hata yapmış olan yoldaşlara karşı geçmişte ‘amansız mücadele’ ve ‘acımasız darbeler’i hareketle savunmuş olan yoldaşların böyle yapmalarının nedeni, hedef aldıkları kişileri tahlil edememeleri ve onları yıldırıma çalışan bir tutum takınmalarıydı. Ele aldıkları kim olursa olsun, bu yöntem işe yaramaz.” (Mao Tse-tung, Partinin Çalışma Tazını Düzel-telim)

Her türlü eğitici çaba ve desteğe rağmen, partinin direniş çizgisine karşı direnenler ezilecektir.

Her türlü eğitici çaba ve desteğe rağmen, partinin direniş çizgisine karşı koyanların ve iflah olmazların ezilmesi de kaçınılmaz bir görev olarak kedisini dayatmıştır. Adama her türlü eğitim olanağını veriyorsunuz, kendisine özeleştiri olanağı taniyorsunuz. Buna rağmen direniş çizgisine gelmiyor, buna karşı koymanın inatçı çabasını eksik etmiyor. Burada yapılması gereken ikna çabaları sonuna kadar kullanılmıştır, yoldaşça destekler sunulmuştur. Buna rağmen karşıt tavır çok inatçı ve kararlıca sürdürülmektedir.

Hiç kuşkusuz böyleleri bir de çekilip yerlerine oturtulamıyorlar ve ısrarla partiyi yok etmek istiyorlarsa, yapılması gereken şey kendilerini ezmektir. Bir parti, karşıtlarına kendisini bu kadar dağıtma fırsatı veremez.

Bu provokatif kişiliğin şahsında istenen şey, aslında partiyi dağıtma özgürlüğüydü. Biz nasıl her şeyimizi ortaya koyarak, tarihimize ilk defa derli toplu bir demokratik özgürlük hareketini geliştirerek, buna özgürlük diyorsak, bu provokatör de tam tersine, “Ben de bunu yerin dibine gömmek istiyorum, bu da özgürlüktür, buna demokrasi tanınmalıdır” diyordu. Tabii kendisinde düşmana yönelme yoktu, emperyalizme ve sömürgeciliğe yönelme yoktu. Bunun yerine Parti Önderliği’ni çok acımasız bir biçimde karşısına alıp bitirme, hatta yerin dibine gömme, bunda ısrar etme, bunu açık ve dolaylı olarak sürdürme vardı. Gerçekten hem düşmanın açık desteğiyle hem de düşmanın yarattığı zeminle dolaylı olarak partiye karşı koyanlar en büyük tehlikeyi teşkil ettiler.

Bu kişilik ve bağlı olduğu ekip, bu dönemde zindanda tasfiyenin en iddialı kesimiydi. Parti gerçekten çok duyarlı direndi, hayatını ortaya koydu. Bunların üzerine yürüdü. Kuşkusuz bazılarını ezdi. İçerde olduğu kadar dışarda da buna ön açanlar ezildi. Dolayısıyla partinin bu temelde kendisini savunması, gözükara ve düşmanca bir karşı koymaya aynı kararlılıkla karşı koyması, PKK’yi var eden en temel doğru yaklaşım yöntemlerinden birisidir. **Haki KAREER** yoldaşın katledilmesi karşısında gösterilen tavır nasıl bir gelişmeye yol açıtıysa, parti içinde ilk defa derli toplu olarak ortaya çıkan bu provokatif yok edici kişiliğe karşı da, partinin kendisini savunması çok önemli ve tarihsel bir görevdi; bu görevin başarıyla gerçekleştirilmesi gelişmeye yol açacaktı. Bu görevin doğru tespit edilmesi gerektiği, Kürdistan tarihinde en büyük demokratik çıkışın PKK olduğu, iddialarının tersine en anti-demokratik çıkışın ise provokatif çıkışça sergilendiği; daha sonraki süreçte Kürdistan halkının varlık yokluk sorununun PKK olduğu gerçeği göz önüne getirildiğinde, demokrasi isteniyorsa bu azgın sömürgeci imha politikasını ve kişiliğini ezmek gerektiği, hem de bunu tam zamanında yapmanın şart olduğu, gelişmenin ancak böyle mümkün olabileceği ortaya çıkmıştı.

Bu konuda gerçekten belki de ikna çabalarına çok fazla yer verilmesine rağmen, giderek tavır almanın da arkasını bırakmamak; “Ya halkına ve onun öncü partisine layık olacaksın, ya da ona karşı sonuna kadar savaşarak yürürsen karşılığını bulacaksın” tavrı ve yürümesi gerçek gelişme yollarından birisiydi. Buna bağlı kalan ve daha sonra bu tavrını sürdüren PKK, en doğru gelişme yöntemlerinden birisine daha sahip olmuştur; bununla da gelişmesini kesintisiz ve sürekli kılabiliştir. Emperyalist çevrelerin doğrudan ve dolaylı bütün sözcüleri, daha o dönemde Almanya, Fransa ve İsveç’te çokça üzerimize geldiler. Onlar aslında PKK’yi bu yönetimin dayandığı devrimci ilkesinden koparmak istiyorlardı. Bunlara taviz verilseydi, PKK de PKK olmaktan çıkacaktı. Emperyalizmin PKK’yi hala bir türlü affetmemesi, dayatılan bu tasfiyeciliğe karşı partimizin kendisini savunmasındandır.

Partinin tüm militanları ve sempatanlarına çağrı!

Partinin bütün militanları ve taraftarlarının bu mücadeleden çıkaracağı önemli sonuçlar vardır. Ulusal ve toplumsal zemin ve partileşme sürecimiz ne kadar zayıflıklar ve eksikliklerle dolu olursa olsun, yine tecrübemiz ne kadar sınırlı olursa olsun, partinin ilke ve pratiğine sınırsız bağlı kalmak, bu konuda son derece tavizsiz davranmak yapılması gereken en doğru iştir. PKK’yi bu temelde kavramak gerekir. Taktikler gözden geçirilebilir, yine siyasal yaklaşımlar zaman zaman gözden geçirilerek düzeltilir. Ama sorun parti ilkesi ve onun korunması olunca, bundan taviz verilemez. Bir eğilim veya onun kişiliği partinin temellerine dokundu mu, onun varlık nedenlerine saldırdı mı pürdikkat olmak, tartışma özgürlüğüne yer vermek bir yana, dokunulmaz yüce ilkeyi her şeyin üstünde tutmak, onu kararlıca savunmak, gerekirse onun uğruna en fedakar ve en kararlı tavrı sergilemek zorunludur.

Gerçekten bu konuda zaman zaman yetmezliğe düşülmesine rağmen, partinin militan yapısı ve taraftarları, özellikle partinin kitle temeli partiyi koruma sanatına yüksek değer biçmiştir. Denilebilir ki, sıradan militanlar ve halk kitlesi birçok önderden daha iyi partiyi koruma sanatına bağlılık göstermişlerdir. Özellikle Avrupa’da partiye bu kadar ihaneti dayatanlara parti merkezinin

alamadığı tavrı halk kitleleri göstermiştir, partiye dürüstçe bağlı olanlar göstermiştir. Dolayısıyla PKK'nin ayakta kalmasında ve bugüne gelmesinde gerçek pay sahibi, parti ilkesine kararlıca bağlı olan kitlelerdir. Parti merkezi bu ilkeye geç bağlılık göstermiştir.

Dolayısıyla tüm partili militanların, halkın da ortodoksça bağlı olduğu parti ilkesine, partiyi var eden ilkelere ve onun temel gelişme yöntemlerine sınımsız bağlı kalmaları, dıştan ve içten gelişebilecek her türlü tehlikeye kararlı bir biçimde karşılık vermeleri kendi emeklerine, inançlarına ve düşüncelerine sahip çıkmalarının zorunlu bir gereğidir. Buna her halükarda kararlıca bağlı olmak ve gereklerini yapmak, kendi en temel gerçeklerine sahip çıkmak, sürekli bu tavra bağlı kalmak ve tavizsiz olmak gelişmenin esasıdır.

Partimiz Türk sömürgecilerinin ve işbirlikçilerinin devrimci direniş çizgimize karşı yürüttükleri tüm imha çabalarını boşa çıkarabilecek güçtedir. Yeter ki bütün partili militanlar daha sıkı kenetlenebilsin. Bunun için:

İhanetle devrimciliğin, teslimiyetle direnişin sınırlarını daha kesin çizelim.

Her türlü uzlaşma, teslimiyet ve boyun eğişin karşısına devrimci direnişçiliği dikelim.

Düşmanın dayattığı her platforma karşı partimizin devrimci direniş platformunu dayatalım.

Parti içinde yoldaşlık ruhunu tüm canlılığıyla egemen kılalım.

Direnişçi görevlere sıkı sıkıya bağlı kalarak, teslimiyete ve uzlaşmaya karşı amansız olmak gerektiğini bir an bile unutmayalım. Düşmanın teslimiyeti ve uzlaşmayı her gün, her saat değişen biçimlerde dayatmak istediğini asla unutmaksızın, bunun karşısında son derece uyanık olalım. Bundan çıkabilecek tek sonuç, militanların tüm faaliyetlerinde, düşünce ve eylemde parti içinde kalmaları, parti içinde yaşamasını bilmeleri, parti için yaşamaları ve kurallara sınımsız bağlı olmalarıdır. Her türlü parti yıkıcılığına karşı biricik panzehir budur.

**Kongre çizgisini doğru yorumlayalım
ortayolculuğa karşı mücadeleyi yükseltelim
kongre çizgisini hayata geçirmede
tüm yarıtıcılığımızı sergileyelim**

Parti ve ulusal direniş mücadelemizin en derli toplu geleceğe yönelik karar gücü olmanın ve bunu hayata geçirmenin koşullarına kavuşma bakımından umutlu ve gerçekleşebilir bir aşamanın içinde bulunuyoruz. Bu belki de hiçbir ülkeyle kıyaslanmayacak kadar tarihsel ve güncel koşulları olan bir ülkenin ve halkın çok olumsuz çizilmiş gerçekliğini ilk kez bu denli devrimci bir gerçekliğe dönüşmeye elverişli, bilinçli hazırlanan ve lehteki dış gelişmelerle başarı kazanmayı olanaklı kılan bir aşamadır. Bu yüzden bu aşamada uzun yıllar elde edilemeyecek veya şimdiye kadar verilen birçok mücadele ile kazanılamayacak birçok bağımsızlık ve özgürlük değerinin ortaya çıkması mümkün olabilecektir. Bu bakımdan günümüzde parti gerçekliğinin ulusal kurtuluş devrimini en acil bir görev olarak güncel gelişmelerle başarılı tutması, başarı sağlayarak onu ilerletmesi, demokratik ve eşitlikçi bir yönde toplumun değişime tabi tutulması gündeme girmektedir.

Her gerçeklikte olduğu gibi, devrimci gerçekliğin de kendi yasaları vardır. Devrim kişinin niyetlerine ve dileklerine göre gelişmek ve bunlarla ilişkili olmaktan çok, kendi koşullarının sağlanmasıyla ilerleyebilecek ve ilerletilebilecek bir olgudur. Bunun yasalarına göre çalışılır, irade ve istek buna uygun olarak hazırlanırsa, bir anlamı olabilecek yasalara sahip bulunuyoruz. Çeşitli dönemlerde gerek parti tarihimiz, gerekse ulusal direniş

mücadelemiz için değerlendirmelerde bulunduk. Bu konuda kapsamlı yazılar ortaya çıkardık. Mevcut süreçleri aşmak için temel yönelimler ve perspektifler ortaya konuldu ve bunlar rollerini oynadı. Yine de bir hata ve eksikliğin ortaya çıkması önlenemedi. Bu da doğaldı. Ama yine öyle dönemler yaşandı ki, ısrarla ve yetkin bir çabayla üzerinde durulsaydı, daha derinliğine bir gelişmeyi yaşamak, zaferi daha erken ve daha az tehlikeli karşılamak mümkün olabilecekti. Yani tarih ne kör yasaların işleyişi sonucunda hükmünü icra etmekte, ne de sadece arzularımıza, isteklerimize ve hayallerimize göre gelişmektedir. Tarih kendi yasalarını ancak koşullara uygun olarak insan bilincinin gelişmesi, yoğunlaşması ve örgütlenmesiyle ilerletebilmektedir. Başlangıçta istek ve irade nesnel ve bilinçli bir temelden uzaksa, fazla gelişme olamayacağı gibi, birçok çabanın boşa gitmesi de kaçınılmazdır. Aynı biçimde birçok koşul son derece uygun olduğu halde, iradi bir müdahale yoksa, bunun da boşa gideceği ve gelişmenin kendiliğinden sağlanamayacağı açıktır.

Sık sık, parti gerçekliğimizi kavrayalım ve uygulayalım, diyoruz. Bu sadece dar bir grup hareketi için söylenmemektedir. Eğer parti hareketi bir halkın ulusal ve toplumsal değişimini devrimci yöntemlerle ve onun tarihinin bir sözcüsü olarak ele almış ise, bu rolüne sonuna kadar sadıksa, bu küçük öncü hareketi aynı zamanda parti düzeyinde bir tarihin dile gelmesi, toplumun bütün sınıf ve tabakalarının mücadele platformunda bilinçlendirilip savaşa çekilmesi olacaktır. Böylece bunun sadece bir grubun öznel iradesi ve niyetleriyle sağlanan bir gelişme değil, toplumun ilerici kesiminin öncüde dile gelmesinin ve tarihinin ileriye akışının ta kendisi olduğu görülecektir. Parti hareketimizin tarihini konuşturmak, toplumun ilerici özlemlerine cevap verme yönü ağırlıkta olan ve dolayısıyla gelişmeyi böyle sağlayabilen özelliğine sık sık dikkat çekmek gerekmektedir. Sol içinde yer alan birçok grup bugün tuzla buz olmuşsa, bunun nedenini onların tarih bilincinin yetersizliğinde ve toplumun özlü ve soylu sözcüleri olmayı başaramamalarında aramak gerekir. Yoksa bunların olanaklar bakımından partimizden bir hayli ileri düzeyde oldukları çok iyi bilinmektedir. Buna rağmen, hiçbir abartmaya kaçmadan ve kendini yanıltmaya

izin vermeden, onların kaybetmesinin ve partimizin kazanmasının anlamını kavramakta yarar vardır.

Birey olarak çarpık gelişmenin ve yabancılaşmanın zorunlu bir sonucu olarak, insanımız sık sık süreçleri eksik çözümleme ve kavrama yanılığına düşmektedir. Tarihsel ve toplumsal gerçeklerden kopuk yaşamak ya da sınırlı kavrayış, basit bir pratik ve çoğunlukla reformcu bir gelişmeyi bile karşılayamayacak bir eylemlilik içinde bulunmak, kendisini ne denli yanıltırsa yanılsın, kişiyi gerçekler karşısında yenik düşürmek için her zaman yeterli olmaktadır. Eğer bilinç halkların kurtuluş iradelerinin bir özeti olan devrimci teoriye tam egemen değilse, bunun halkın tarihine ve güncel gerçekliğine uygulanması demek olan ülke devriminin doğal özelliklerine egemen olma durumu yoksa, bu özellikler layıkıyla özümsememişse, gerçekliğin devrimle değiştirilmesi çabaları yine hep zayıf kalacaktır. Burada da işleri iyi niyetle ilerletmek yeterli olmayacaktır.

Bu nedenle parti hareketimizdeki önemli tartışma dönemlerinde, -ki bunların her biri önemli bir gelişme aşamasına denk düşen evrelerdir- gerçekliğimizin az kavranması ve dolayısıyla yetkin olmayan bir devrimci pratik bir türlü yakamızı bırakmamaktadır. Bu bize son derece pahalıya mal olmaktadır. Kuşkusuz bunda tarihimizin çok kötü gelişmesinin, faşist uygulamalardan dolayı bugün toplumun adeta sağır dilsiz durumuna düşürülmesinin ve nefes alamaz hale gelmesinin rolü büyüktür. Ama öncü eğer gerçekten öncüyse, bütün bunları hesaba katmışsa, toplumun özelliklerini esas alan bir devrimci hat'ta karar kılmış ve bunun üslubuna ulaşmışsa, birçok engeli aşabilir ve gelişmelerin yönünü açabilir. Bu öncü yanılmaz, kendini aldatmaz, her dönemeçte devrimin üslubunu başarıyla konuşturmasını bilir ve bu biçimde başarıya gider. Sık sık gerek halk, gerekse parti olarak bir çocukluk aşamasında bulunduğumuzu, bunun bizi bir yığın hayali ve isteği gerçek yerine koymaya götürdüğünü, dolayısıyla yaygın hata ve yanlışlıkların yapıldığını, bunların sonuçlarının ise hep olumsuzluk ve yıkım olduğunu söylüyoruz. Kuşkusuz biz bütün bunların bilincinde olarak hareket ediyor ve kendi gerçekliğimizi kavramaya çalışıyorduk. Zaten parti olmaya karar vermemiz ve partileşmenin

büyük gereğini kararlaştırmamızın anlamı buydu. Kendi gerçeğimizi anlamak, meyvayı tatmak istiyoruz. Bunun için gerçeğin içine girmek ve meyvayı ısırarak gerekir. Hiçbir toplumsal gerçeklik, onunla iç içe ve mücadele içinde olmadan layıkıyla kavranmaz. Üniversitelerde de toplumlar incelenir, sosyal gerçeklik her yönüyle kavranmaya çalışılır. Ama toplum hakkında en güçlü bilinci ve onu değiştirme gücünü devrimciler veya karşı-devrimciler ele geçirmişlerse, bunun nedeni onların toplum üzerindeki pratikleriyle yakından bağlantılıdır. Bugün partimizin ülkemiz hakkında en bilinçli ve aynı zamanda en devrimci hareket olması, bu gerçekle bağlantılıdır. Yakın bir dönemde, partimizin uzun aralıklarla gerçekleştirdiği geniş tartışmalı bir sürecin sonunda, kongremiz sonuçlandırılmaya çalışıldı. Bu kongrenin partimizin tarihinde önemli bir aşamanın ifadesi olarak gerçekleştiği, çözümleyici bir güç olmaya doğru gittiği ve anlamının iyi bir biçimde kavranması gerektiği açıktır. Bugün büyük bir önem vererek, 3. Kongre çizgisinin doğru kavranması ve uygulanmasından bahsediyoruz. Çizginin alanlara doğru yetkince uygulanması gerektiğini belirtiyoruz. Bu konuda sık sık karşımıza çıkacak ve çıkması olası birçok tutum ve davranışın önüne geçilmesinin büyük önemini ve gereğini vurguluyoruz. Bunu boşuna yapmıyoruz. Kendimizi birçok yönüyle ne denli bilinçli hissedersen hissedelim, sadece ince-liklerini bilmek için değil, toplumsal gerçekliğimizi değiştirmek için de çizgiyi iyi özümsemeye ve uygulamaya dönüştürmeye ihtiyaç vardır. Bunun için, bugün kongre çizgimizin yoğun olarak hayata geçirilmesinin önemli sorunları, bunların çözümü ve plan örgütlemesiyle karşı karşıya olduğumuzu söylerken, geçmiş tecrübelerimizi de göz önünde bulunduruyoruz. Dolayısıyla parti gerçeğimize bağlı kalarak özümseme ve uygulama olayını birkaç yönde ele almanın önemi büyüktür.

Bu biçimde konuya derinliğine girmemizin bir nedeni de, kongre sürecinden geçen birçok yoldaşımızın ilk iki kongre sonrasında olduğu gibi hala kongreyi sığ, dar, yüzeysel, sınırlı sorumluluk ve istekle ele alarak, daha sonra büyük kayıpların ortaya çıkmasına ve fırsatların kaçırılmasına yol açma gibi bazı yaklaşımları yaşamaktan kurtulamadıklarını görmüş olmamızdır. Bunun

gelişmeyi daha önceki aşamalardan kat be kat daha fazla tehdit ettiğini, önlemler alınmazsa ard arda ciddi sakıncalar doğuracağını biliyoruz. Bunun için bu konunun doğru yorumu ve uygulamasının yetkin bir tartışma, planlama ve denetimli uygulamayla ilerletilmesi, dürüst ve partiye özden bağlı olanların gözardı etmemeleri gereken bir husustur. Parti davası büyük bir davadır. PKK'nin üyesi ve onun çizgisinin hayata geçiricisi olmak, her bakımdan büyük önem arz etmektedir. Kişinin bu konuda kendi öznel iradesi ve bilinci yerine PKK'nin bütün özünü esas alması, kendisini derecikler biçiminde akan, belki de çoğu henüz duyulmayan ve bilinmeyen gerçeklerin anlamlı bir toplamı ve bilinç bileşkesinin ifadesi olması gereken üyesi olarak değerlendirmesi ve sürece bakıp rol üstlenmesi zorunludur. Yanılgılardan ve kişisel özelliklerden sıyrılarak, tamamen parti özelliği haline gelmek büyük rol oynamakta ve büyük önem kazanmaktadır.

O halde bundan sonrası için parti militanlarının eksik bir yorum ve pratik yönelime girmelerini önlemek, yapılabilecek en derinlikli yorumlamayı ve uyumu sağlayabilmek amacıyla kendi payımıza bu yorumu nasıl yaptığımızı ortaya koyacağız. Geçmiş tecrübelerimize dayanarak, gelecek için çizilen planlamanın nasıl uygulamaya götürüleceği konusunda düşüncelerimizi tekrar açacak ve tekrar biçiminde de olsa kongremizi yeniden yorumlamaya tabi tutarak yararlı olmaya çalışacağız. Kuşkusuz kongremizin kendisi gerek tahlil, gerek karar gücü olma ve planlama açısından yeterli güce ve çözüme sahiptir. Belgeleri nettir. Bunlar üzerinde ısrarla ve akıllıca durulması halinde militanın alabildiğine ilerlemesine ve devrimci pratiği yaratmasına imkan verir niteliktedir. Ama bu kadar açık ve yürümeye elverişli olmasına rağmen, deminden beri sıraladığımız nedenlerden dolayı kongre platformunu yeniden yorumlamaktan, bu konuda ortaya çıkan eksik ve hatalı yaklaşımları düzeltmekten ve daha çok da doğru bir pratiğe yönelmek üzere müdahalede bulunmaktan kendimizi alıkoyamıyoruz. Bu, parti militanlarının eskiden beri süregelen özelliklerini, yani önemli karar süreçlerini bir türlü yaratıcı uygulamaya kavuşturamayışlarının geleneksel izlerini hala taşımaları, bir türlü pratikten sağlam dersler çıkarmayı becerememeleri, pratik karşısında kendilerini ya

kendiliğindencilige ya da sekterizm veya liberalizme kaptırmaları, bunun bir ifadesi olan ortayolculuktan kendilerini bir türlü kurtaramamaları, ikircikli ve kararsız bir yapıyı önemli kongre kararlarının karşısına dikmeleri, böylelikle isteyerek veya istemeyerek tutucu ve gerici çabaların içine girmeleri anlamına gelmektedir. Hele hele bunda ısrar etmenin hemen bir bozguncu ve tasfiyeci çabayla sonuçlandığı ve sık sık umulmadık tahrifatların ortaya çıkmasına yol açtığı görülmektedir.

Dolayısıyla önemli karar süreçlerimizin daha sonraki yürütülüş olayını büyük bir özen, ciddiyet ve dayatıcılıkla ele almak için her şey yapılmalıdır derken, sadece partimizin önemli bir gerçeğine parmak basıyoruz. Bu konuda hala birçok militanın eksikliklerinin içerdiği tehlikelerin nelere yol açtığının iyi kavranması ve mutlaka aşılmasının gereğini vurguluyoruz. Bu eksiklikler kendini ne kadar dayatarsa ve yine kendisini çeşitli incelmış biçimlerle önümüzdeki döneme uzatmaya çalışırsa, bizim buna karşı koyuşumuz da o kadar güçlü olacaktır. Aynı zamanda onun gereken başarıya götürecektir yaratıcılığı azami çaba ve gelişmiş bir arzuyla ifade etmesi gerektiğini ortaya koyacak ve hep bu ölçüleri partiye egemen kılmamızın savaşımını vereceğiz. Bunun karşısında direnenlerin ve çoğunlukla kişinin yetmezliğinin, yanılığının ve yaratıcı olmayan yaklaşımlarının tehlikelerine dikkat çekecek, bunları yoldaşça uyararak açılmasını temin etmeye çalışacağız. Fazla ısrar edilirse, bunun anlamsızlığını ve sakıncalarını ortaya koyup uyarılar yapacağız. Daha da ısrar edilirse, üzerine sert bir biçimde gideceğiz. Militan hattın ve özellikle taktik önderlik hattının başarısı için yolu açık tutmaya, kişiyi iyi yürüyecek ve başaracak özelliklere kavuşturmaya, bu tür özelliklerle yürümeyi desteklemeye ve güçlendirmeye özen göstereceğiz.

O halde tekrar da olsa, kongre gerçeğimizi ve platformumuzu yorumlarken, konuya birkaç yönden yaklaşalım diyoruz. Bunun önemli bir yönü, yakın parti geçmişimizin ışığında kongre gerçeğinin nasıl kavrandığını ele almaktır. Geçmiş parti tarihi günümüzün aydınlatılmasında bir ayna rolünü görür. Eğer aydınlatma tam yapılmışsa, bu aynada olumlu ve olumsuz yönleri ile kendi özelliklerimizi görmekte fazla zorluk çekmeyiz. Yeter ki bu

aynaya doğru bakmasını bilelim.

PKK'nin tarih sahnesine çıkmasının anlamı nedir? Ulusal ve toplumsal konularda bugün çok çeşitli çevreler ve en başta parti çevremiz çok şey bilmektedir. Birçok yazılı materyal vardır ve parti geniş bir sözcü kitlesine kavuşmuştur. Buna karşılık, bugün çok kolay söylenen şeylerin başlangıçta çok büyük zorluklar ifade ettiğini söylemek gerekir. Her sözcüğün değerini bilmek için çıkışın hangi koşullarda gerçekleştirildiğinin anlaşılması gerektiğini, bununla kendimizi daha iyi ölçeceğimizi ve değerlendireceğimizi biliyoruz. Kısacası bu bizi değerlerin kıymetinin çok iyi bilinmesi sonucuna götürecektir. Çıkış başlangıçta ne denli donanımsız olursa olsun ve ne kadar az kişiyle gerçekleşirse gerçekleşsin, tarihsel bir sorunu gündeme getirmeye adaysa ve bununla uğraşıyorsa, büyük bir haksızlığa parmak basmış ve bunun kabul edilmezliğini vurgulamış demektir. Aynı zamanda bu yaşamak isteyen bir sınıfa, halka ve ulusa yol çizecek nitelikte ise, başlangıçtaki donanımsızlığın, kişilerin çekimsizliği ve zayıflığının fazla bir önemi olmayacaktır. Yeter ki parmak basılan sorun canalcı nitelikte olsun; yeter ki hiçbir kişisel endişe taşımadan doğrulara daha doğruya doğruya konulmaya çalışılsın. Bunun için başlangıçta sağlam örgüt ve taktikler gerekli değildir. Neden? Çünkü burada sadece bir gerçeğin dile getirilmesi söz konusudur. Onu temsil ettiği oranda hareketin çıkışı güçlüdür. Kuşkusuz bu çıkışta birçok örgütlü güç vardır. Bunlar gerçeğin kenarından köşesinden birkaç sözcük söylerler. Ama bu tamamı ifade etmekten çok uzaktır. Bunların örgütlülükleri, bazı kavramları dile getirmeleri ve bazı çabalar sergilemeleri, daha sonraki tıkanmaları ve gerilemelerinin bir nedeni olmaktan öteye gitmemektedir. Yine başlangıçta çok zayıf olanlar ve sadece bazı doğruları yakalama şansına sahip bulunanlar gelişme yaratabilmektedir. Her önemli tarihsel hareket için bu böyledir. Yaşam ve ilerleme gücünü temsil eden başlangıçta her zaman zayıftır. Yine her zaman geçmişi temsil eden, yerleşik çıkarları savunan ve gelecek için ilerletici olmayan, güçlü görüntüsüne rağmen kof ve zayıftır. Dolayısıyla devrilmeye mahkumdur.

Bu açıdan birçok tarihsel akım ve eylemde olduğu gibi, PKK'nin 1970'lerin başındaki çıkışı da insan soyunun en fedakar

ve en özlü çabalarından birine örnek olarak gelişmiştir; yönelimi ve çabası böyle olmuştur. Onun başlangıçtaki zayıflığı ve donanımsızlığı fazla anlam taşımamaktadır. Yeter ki parmak basılan sorunun canalcı niteliğinden sapılmasın. Onun çıkışı işte böylesi bir çıkıştır. O zaman ulusal sorun için ortaya çıkmış olan çeşitli güçler vardı. Bu güçlerden hiçbiri bir halkı boyunduruk altında tutan egemen ulusun egemen sınıflarının çıkar ve siyasetlerini aşmıyor ve onların icazetini yaşıyordu. Belli bir demokratik açılımın zorunlu olduğu bir aşamada belli sözcükleri gevelemekten öteye gitmiyor, “halklar vardır” diyor ve özgürlükten söz ediyordu. Ama nasıl ve kimin için özgürlük? Buna cevap vermeyen bir sözcülüktü bu. Yine ezilen ulusun egemen sınıfının çıkarlarına bulaşmış, onun işbirlikçiliğinin siyasal düzeye çıkmasının bir ifadesi olarak kof bir milliyetçilik akımı, Kürdistan’ın diğer parçalarındaki ilkel milliyetçiliğe bağlı ve ancak onunla dile getirilen daha da tehlikeli bir gerçeklik vardı. Halkların özgürlüğünden söz ediliyordu. Ama hangi sınıf için, hangi sınıflara kadar ve nasıl bir özgürlük? Burada halkın kendisi yoktu, halklar arasında eşit temellerde kardeşlik yoktu. Görünürde her iki taraf birbirleriyle çatışma halinde gözükse de, gerçekte sınıfsal bazda birleşme konumundaydı. İşte bu dönemde gerçeği yitirmemek, bu durumda esas halkayı kaçırmamak ve sımsıkı tutmak büyük önem taşıyordu. PKK’nin tohumlarının atılması da böylesi bir olaydır; halkanın bu biçimde tutulmasıdır.

Hiç kimse, güçlü bir örgütlülük ve eylemlilik olmadan, neden birkaç sözcüğün ortaya atıldığını söyleyemez. Aslında burada bir meydan savaşıdan daha zor olan bir şey vardır. Yapılması gereken şey, o anda söylenmesi gereken birkaç sözün söylenmesidir. Milyonlar ve bilinçli güçler içinde söylenmesi gereken söze beş metelik bir değer verilmiyor ve kimse bu sözü söylemeye cesaret etmiyorsa, o sözcüğü dile getiren zayıf ve hırpani biri kahraman olacaktır. Bu sözcüğün karşısında diğerleri bilinçsiz, duyarsız ve düzenin konumunu yaşayan kişilerdir. Önemli olan bu sözcüğün keşfedilmesinden çok söylenmesidir. Çok kişi bu sözcüğü bilir, ama söyleyemez. Onun söylenmesi yürekli olmayı, büyük fedakarlığı, çıkar telaşından uzak durmayı gerektirir. Bu sözcük insana bir

şey vermiyor ve başarı umudu konusunda çok az şey ortaya koyuyorsa, onun uğruna savaşım vermek büyük bir olaydır. Bu sözcük, sahibi için kısa ve uzun vadede çok az başarı olanağı sunuyor, çıkar sağlamak bir yana her şeyi yitirme riskini içinde taşıyor, bu sözcüğün temeli bilinçsizlik içinde bulunuyor ve hatta ondan kaçırıyorsa, onun uğruna harcanan çaba sonraki meydan savaşlarından daha büyük bir anlama sahip olacaktır. Başlangıçta Kürdistan'dan söz etmek, Kürdistan'ın sömürge olduğunu, bunun bir ulusal kurtuluş savaşını gerektirdiğini, bunun için bir partinin ve bu partinin de bir eylem hattının zorunlu olduğunu söylemek, beş on sözcüğü biraraya getirmek gibi görünebilir; ama bu büyük bir olaydır. Hele hele bu bin yıllık işgal, istila ve imha tarihine sahip olan bir egemen sömürü ve talancı güce karşı söyleniyor, en sinsi politikalarla günü idare eden bir sınıfa karşı dile getiriliyor ve yine en az iddialı bir aşamada ortaya konuluyorsa, bunun anlamı daha da büyük olacaktır. PKK'nin bugün büyük bir saygınlık ve kutsallık düzeyinde bir bağlılıkla karşılanması, başlangıçtaki bu özünden kaynaklanmaktadır.

Partimizin çıkışı böyle kavranmalıdır. Bu tarihsel ve zorlu bir çıkıştır. Ve bu başlangıçta sadece gerçek olmak dışında insanı bağlayabilecek hiçbir çıkar vaad etmeyen bir çıkıştır. Bugün yalnız partililer için değil, bütün Kürdistanlılar ve hatta başka uluslardan insanlar için, Kürdistan'ın statüsünü tanımlamak zor değildir. Beş on sözcüğü söylemek bir yana, bugün daha kapsamlı ve gerçekçi tahlillerin yapılması, bunların kitap ve gazetelerde yayımlanması ve hatta radyolarda haykırılması zor olmamaktadır. Milyonlara mal edilen şeyi herkes savunabilir. Önemli olan bunun çıkışıydı. Saptırmaksızın ona sonuna kadar bağlı kalmak ve sahip çıkmak amacıyla onu söylemekti. Daha sonra bu alanda başkaları ulusal sorunu kabul ettiler. Bunun için sözümona çaba harcadılar. Ama bunu hep bir şey için yaptılar: Orijinal olana, PKK'nin asli çıkışına saldırarak, onu tasfiye etmeyi sürekli gündemde tuttular. Bugün bu güçler bu kadar acıklı bir yenilgiye uğramışlarsa, bunun nedeni yine burada aranmalıdır. Onlar haksız bir biçimde haklı olana saldırdılar. Dolayısıyla mahkum oldular. Yine istediği kadar az eylem yapsın ve istediği kadar az yaşasın, o dönemin önderliği

sonuna kadar bu gerçeklere bağlıysa, zafere giden ordunun önderliği kadar anlamı büyük olan bir önderliktir. Bunun için güncelliğe bakarak, bunların artık eskidiğini ve önemini yitirdiğini söylemek ve çıkışın kutsallığına gölge düşürmemek gerekir. Bu bizim temel yargı ve değerlendirme ölçütümüz olmalıdır. Yakın gerçeklerimize bakarken, bu biçimde ölçüyü sağlam tutmalıyız.

Daha sonraki sürecin nasıl geliştiğini biliyoruz. Bir ideolojik propaganda grubu olarak, gerçeklerimizi inceleme-araştırma ve çevreye yayma grubu olarak nasıl hareket ettiğimizi, 1973'ten 78'e kadar azımsanmayacak bir süreç içinde nelerin yapıldığını uzun uzun izah etmeye gerek yoktur. Bu dönem halkımız için yeni bir yolun bulunduğunu, eski yolların uçuruma ve kör bir kuyunun başına götürdüğünü söyleyerek, aydınlığa çıkan yeni bir yolun var olduğunu ilan etme dönemi idi. Henüz halk olarak bu yola girilmemiş olsa da, yeni bir yolun olduğunu söylemek gibi büyüklüğe sahipti. Bu yıllar yeni yolu araştırmanın-incelemenin ve en kestirme hattı izleyerek hedefe varmanın yoğun çabasıyla doluydu. İyi bir başlangıç yapılıyor, en kestirme yoldan nasıl hedefe varılacağı saptanıyor, grup bunu tartışıyor ve ilan ediyordu. Bu, halkın henüz uyanmadığı bir dönemde, onun için yeni bir yolun keşfedilmesinin büyük önemini ta kendisiydi. Önemi buradan ileri geliyordu. Deneme ve sınamayla biraz bu yoldan yüründükten sonra onun yürünecek bir yol olduğu anlaşılıyor; yeni, engellerle dolu ve fazla düzlenmemiş olsa da, öncü onu tespit ediyor, sorumluluğunu üstleniyor ve yürümeye karar veriyordu.

İdeolojik çıkış dediğimiz ve özünde yeni bir yol anlamına gelen olay budur. Bunun az veya çok kişiyle yapılması, önderliğini az ya da çok kişiyle yürütülmesi önemli değildir. Bu konuda taktik önderliğe de fazla gerek bulunmamaktadır. Yine bu konuda öyle fazla disiplinli bir profesyonel çalışma tarzına da gerek yoktur. Kişi azimli, kararlı ve coşkulu haykırarak, yeni yolu sapmasız bir biçimde götürmeye aday olduğunu söyleyecektir. İyi çağırıcı-propagandacı olacak, kararlı ve inançlı davranacak, araştırma ve inceleme yapacaktır. Bu dönemin taktik ustalığı da işte budur. Yani kişi davanın adamı olduğunu etrafına sezdirir ve gittiği yerde olgun bir tartışmacı olduğunu ortaya koyarsa, önderlik görevini yerine getir-

miş demektir. İşte biz bunun için partimizin önderliği vardır derken, bu biçimiyle bu dönemi tarif etmeye çalışıyoruz. Haki'ler, Mazlum'lar, Hayri'ler ve Kemal'ler neden iyi önder idiler? Çünkü son derece kararlı ve inançlı bir biçimde bu yolu izah ediyorlardı, bol bol okuyup tartışıyorlardı, çevreyi inandırıyorlardı. Gerillayı bilmiyorlardı. Çünkü gerilla o zaman henüz bir savaşım biçimi değildi. O zaman henüz kitle gösterilerinin içine fazla girmemişlerdi. Çünkü önemli olan kitle değildi. Buna rağmen onlar büyük önderlerdi. Nitekim daha sonra bu büyüklükleri kanıtlandı.

Bu dönemin daha sonra değişik bir dönemle sonuçlanacağı bilinmektedir. Yol çizilmiştir ve doğrudur. O halde bu yol kimin içindir? Kuşkusuz bu yol bir halk içindir. Halk bu yolun ağzına getirilip yürü denilecektir. Halkı bu yola yöneltme dönemine girerken, o zamanın devlet temsilcilerinin bu yolun iyi bir öncüsünü katlettiklerini biliyoruz. **Haki** yoldaşın katledilmesi, ideolojik grup aşamasının sonucunun bize pahalıya ödettilmesidir. Bize girdiğimiz yolun çok tehlikeli olduğunu hatırlatarak, bu yolda yürümeyi kanlı katliamlarla durduracaklarını ilan etmeleridir. Tabii bu dönem parti için çok dersler çıkarılması, hareketin daha sonra yaşaması için üzerinde büyük bir özenle durulması ve ne yapılabileceğinin iyi ölçülüp biçilmesi gereken bir dönemdi. Bu, bir dönemin sonu, aynı zamanda yeni bir dönemin başlangıcıydı. O zaman bazı kararsızların ortaya çıktığı ve kimi geri dönüşlerin olduğu bilinmektedir. Tereddüt ve çekingenlik ilk kez bir hastalık olarak yakamıza yapıştı. Endişe ve tereddüt grubun bünyesini önemli ölçüde sarstı. O zaman bu endişe ve tereddütleri aşmak ve yenmek için çabalarımızı daha da derinleştirdik. Kanla kazanılmış bir yoldan geri dönmek için gücümüzü daha bir ağırlıkla ortaya koyduk. Faaliyetlerimizi yoğunlaştırarak, yeni bir aşamanın başlatılmasına karşılık verdik. Bu parti programının ilanıydı. Bu aynı zamanda bize kasteden ellerin aynı metodla kırılması yoluydu. Bu bir yandan hareketi-öncüyü resmen ilan etmeye doğru götürürken, öbür yandan bunun yaygınlaştırılması, özellikle bütün katliam tehditlerine rağmen halka önderlik etmeye cesaret edilmesi ve halkın önünde yer alacağımızın kanıtlanmasıydı.

Düşmanın buna verdiği cevabın kitlesel bir katliam olduğu

bilinmektedir. Bu anlamda Maraş katliamı Kürdistan'a yönelik kitle katliamlarının bir habercisi olarak gelişti. Yani kitleler ulusal kurtuluş yoluna girerse, büyük katliamlarla karşılık verilecek, devletin milis güçleri olan faşistlerle resmi devlet güçleri iç içe Kürdistan ve Türkiye halk kitlelerine karşı katliamlara girişeceklerdi. Sömürgecilerin Maraş katliamı ile verdiği mesaj buydu. Bu ne demektir? Bu ulusal kurtuluş, özgürlük ve demokrasi yolundan geri dön, daha Kürdistan'ın kapısındaiken, bu kapıdan içeri girmeden geri dön demektir. İşte tam da bu sırada partimizin kuruluşunu resmen ilan ettik. Eylemlerimizi yoğunlaştırdık ve daha ileri adımlar attık. Bu yeni bir aşamadır; kitlelere sahip çıkacağımız, kitleleri doğru yola katacağımız ve bunun için daha yoğun çaba harcayacağımız anlamına gelmektedir. Biz partimizin kuruluşunu resmen ilan ederken, sadece yolu çizmekle kalmadık; bayrağı göndere çekmekle bütün halk kitlelerini bu bayrak altında toplayarak yürütmeye de resmen karar verdik. Partimizin ilanı buna cesaret ettiğimiz anlamına geliyordu.

Buna karşılık rejim Kürdistan'da sıkıyönetimi yaygınlaştırdı. Bu askeri-faşist yönetimin ayak seslerinin daha da artan bir biçimde hızlandırılarak geliştirilmesiydi. Böylesine kabaran kitle ilgisi ve desteği ortamında, o zaman gerçekleşen kongremiz, öncünün sadece bir ideolojik grubu değil, kitleleri de idare etmekle yüze geldiğini ortaya koyuyordu. Dolayısıyla taktik önderlikle kitleleri gösterilere çeken, kitleleri polisin ve jandarmanın saldırılarından koruyan ve kitlelerin öz savaşımının yönetimini geliştiren ve uygulayan bir önderliğe doğru dönüşümü sağlamayı hedefliyordu. Kongremizin bütün tazeliği ve tecrübesizliğine rağmen, ifade etmek istediği gerçek buydu. Zaten böyle bir kongreyi gerçekleştirmemizin başka bir anlamı olamaz. Gelişmeler hızlı olmasa, neden böylesi bir toplantıya yönelelim? O zaman eski tür grup çalışmalarına devam ederdik. O zaman yeni bir aşama söz konusu değildir, bu eski toplantılarımızın bir devamıdır derdik. Yeni bir ad koymaya ve dolayısıyla risk altına girmeye gerek yoktur diyerek, eski çalışmalarımızı sürdürürdük.

Ama koşullar bu değildi. Türkiye'deki devlet yapısında ve Kürdistan'daki kitlelerin özlem ve iradesinde hızla yeni gelişmeler

ortaya çıkıyordu. Kongre buna verilen bir cevaptı. Daha önce geçirilen tereddüt ve kararsızlık, bu aşamada daha tehlikeli bir biçimde nüfuz etmeye başladı. Belgeleri sınırlı da olsa, kongreye katılanların bir bölümünün sadece dinlemekle yetindiğini, yine önemli bir kesiminin şehit düştüğünü ve geriye kalanlar arasında bazılarının da ihanet ettiğini biliyoruz. Sınırlı da olsa hala saflarda bulunanların önemli bir kesimi sessiz kaldı ve fazla iddialı olmak istemedi. Buna karşılık iddialı olanların daha sonraki pratiklerinde görkemli bir direniş sergiledikleri bilinmektedir. O zamanki kongreye katılım, daha sonraki gelişmelerin anası oldu. Kariyerist, bastırmacı ve tasarrufçu eğilim, Şahin Dönmez örneğinde görüldüğü gibi, yakalanır yakalanmaz düşmana teslim olmayı hesapladı; henüz doğru dürüst örgütlenememiş olan partiyi olduğu gibi tahrip etmeyi hedefledi. Kariyerist ve fırsatçı kesimin durumu böyledi. Edilgen ve sessiz kesim işleri kendiliğindenciliğe terk eden, görevlere talip olmayan ve dolayısıyla daha sonra ağır bir yetmezliğin içine düşen kesimdir. Kararlı kesim ise, Mazlum ve Hayri yoldaşların örneğinde görüldüğü gibi sonuna kadar direniş, gerçekten gösterilebilecek en görkemli direnişi sergileyerek şahadet mertebesine kadar yükselmesini bilmişlerdir.

Eğer kuruluş toplantımızı her yönüyle tahlil etme olanağına sahip olur, katılımı çeşitli yönleriyle inceler ve sergilenen tutumlar ve davranışları anlamaya çalışırsak, mevcut üç eğilimi; yani kararlı uygulayıcıları, ortayolcuları ve ihanete doğru yol alanları yakalamamız zor olmayacaktır. Daha sonraki gelişmeler bunu açıkça ortaya çıkardı. Partinin ilanı yerinde, görkemli ve tarihsel bir karardı. Her ne kadar provokasyon buna saldırarak, sadece kuruluşu değil 1975'lerdeki çok sınırlı başlangıcı bile mahkum etmek istediye de, gelişmeler bunun Kürdistan tarihinin en ciddi ve kayda değer bir olayı olduğunu ortaya koydu. O zaman donanımına fazla bakmadan, buna katılanların temsil gücü, bilinç düzeyi ve tecrübesi ne olursa olsun, işe bunlarla başlamak kaçınılmaz ve zorunluydu. Bunun olağan karşılanması gerektiği ortadadır. Elde olanların durumu bu kadardır, o zaman ne yapacaksın? İş i ilerletmek istiyorsan, bunlarla başlarsın. Daha sonra kabul edilemeyecek olan şey neydi? İleri bir adım atıldığına ve gelişmeler yoğun

olduğuna göre, yapılması gereken Şey mevcut karar gücüne ulaşmak, onu uygulamak için eğitim yetersizliği varsa kendini eğitmek, tecrübesizlik varsa yoğun bir pratiğe başlayarak tecrübe kazanmak, özellikle kararın hayata geçirilmesini engelleyen nedenler varsa bunlarla mücadele etmek ve böylece yürütme gücü olmaktadır. Kuruluş Kongresi'nden çıkarılması gereken bunlar olmalıdır. Kabul edilmeyecek olan Şey kararlara katılmamak, kararları sırtüstü bırakmak, utangaç veya isteksiz geri çekilmek -işte bu tutuculuk ve gericiliktir- şahin örneğinde görüldüğü gibi kariyerist amaçlarla gelişmeye damgasını basmaktı. Açık adlarını vermesek de, bazı arkadaşlar, aslında ileri bir adım olan kongreye hazır destek vermeyerek, adeta biraz uzakta durup bir an önce ondan sıyrılarak geri adım atmaya çalıştılar. Hayat daha sonra bu tutumların boş olduğunu, bunların sahiplerine zarardan başka bir Şey veremeyeceğini, kararlı yürüyenlerin ise gelişmelere damgasını vuracağını kanıtladı.

Daha sonraki gelişmeleri biliyoruz. Faşizm buna 12 Eylül darbesiyle karşılık verdi. ncye ve kitlelere yönelik yaygın tutuklamalar neyi getirdi? Bu tutuklamalar kararsızların ve döneklerin sayısını artırdı. Yükselen kitle hareketlerinde bir çekingenliğe yol açtı. Kısacası gerek kitlelerin uyanan ve doğru yolda yürüyen hareketi, gerekse buna kılavuzluk eden nc 12 Eylül faşizminin hemen ardından doğal bir duraksama geçirdi, gücü kaybına uğradı. Yeni bir durumun ortaya çıktığını gördü; ayakta kalıp kalmamayı bu koşullarla boğuşarak sağlamak gerektiğini ortaya çıkardı. 12 Eylül faşizmi, genelde TC tarihi kadar eski ve hatta kökleri daha eskiye uzanan bir halk uyanışına ve hareketliliğine, ama özelde daha çok da Kürdistan'da PKK nderlikli hareketin tarihsel çıkışına karşı, Türk egemen sınıflarının uluslararası emperyalist çevreler ve gerici siyasal yönetimlerin onayıyla hazırladıkları, NATO, AET, OECD ve İMF gibi siyasal ve ekonomik çevrelerce sonuna kadar desteklenen bir rejimin karşı-devrimci bir çıkışla işbaşına gelmesidir. Artık gündemde olan Şey, sivil faşist terörle durdurulamayan halk hareketinin ve gelişmelerin üzerine devletin toptan bir karşı-devrimci kalkışla yürümesi ve bu atılımı boğmaya çalışmasıdır. Devletin dağılan gclerini yeniden toparla-

ması, ideolojik, siyasal, kültürel ve ekonomik alanlarda zayıflıklarını hızla gidererek kendisini yeniden üretime geçirmesi söz konusudur. Aynı şey genelde devrimci ve ilerici hareket, özelde hareketimiz için geçerliydi. Bu durumdan çıkış bulunabilecek miydi? Elbette kendilerini yeni yeni bulmaya çalıştıkları, eğitimlerini ve tecrübelerini geliştirmek istedikleri bu kısa süre içinde kadrolarımız ve kitlelerimizin yetersiz bir donanımla bu çıkışa ağırlıklı bir cevap vermeleri beklenemezdi. Bu yüzden ortalığı bir telaş, kargaşa ve çekingenlik kaplayabilirdi. Nitekim olan da buydu. Tutuklanmalar, adeta kendini çok ucuza yakalatmalar, basit dikkatsizlikler yüzünden güç kaybının ortaya çıkması, inancın gittikçe zayıflamasına yol açtı.

Buna bir müdahale olarak PKK hareketinin başka bir aşaması, üçüncü dönem dediğimiz aşama, tam bu umudun yitirilmesi noktasında büyük karşı-devrim hareketinin boşa çıkartılması ve yeniden üst düzeyde bir toparlanmanın sağlanmasıyla gerçekleştirildi. Bunun zemini bugünkü koşullarda nefes borularını dışarıya yansıtıp ilerici insanlığa uzatarak sağlanabilirdi. Dolayısıyla bu adeta yeniden bir partileşmeydi ve parti tarihimizin en ciddi evrelerinden birini oluşturdu. İp hemen hemen kopacak durumdayken ve boğuntuya gelinebilecek bir aşamada bulunuyorken, bunun gerçekleşmesine fırsat tanımadan yeniden yaşam çarelerini aramak: Çıkışın anlamı işte buydu. Gerçekten de özellikle 15 Ağustos Atılımı'nın birinci yıldönümünde Türk Genelkurmay Başkanlığı'nın hareket sorumlusu, "Bu hareket içerde bitmişti; geriye kalanlar ise kılıç artıklarıydı. Ama bu hareket dışarda kendisini yeniden üretmesini bildi" diyordu. Aslında bu doğru bir değerlendirmeydi. O zaman içerde tarihsel bir dönem yaşanmış olsa da, daha sonrası için yaşama apayrı bir faaliyet istiyordu. Yani hareketin kendiliğinden ilerleme olanakları çok kıttı.

Evet, zindanlarda direnişler oluyor, tek tek militanlar ve sempatanlar şurada burada savaşıp şehit düşüyordu. Ama inisiyatif tamamen düşmanın eline geçiyordu. İmha adım adım gerçekleşmeye başlıyordu. Nitekim o zaman çok sayıda ilerici grup iki üç ay gibi kısa süreli aralıklarla tasfiye olmaktan kurtulamıyordu. Kılıç artıkları olarak geride kalanların şurada burada söyleyecek

sözleri yoktu. Ama hareketimiz için bu böyle değildi. Dolayısıyla hareketimizin bu aşamasını da çok iyi bilmek gerekmektedir. Partimizin resmen kuruluş dönemi ve sonrasını en az çıkış dönemi kadar bütün yönleriyle kavramanın bugünün pratiğini daha anlaşılır kıldığı açıktır. Bunun gibi yurt dışında yeniden inşanın da çok iyi anlaşılması gerekir. Hemen belirletelim; bu ikinci aşama kesinlikle küçümsenmemelidir. Bu aşama olmasaydı, üçüncü aşama da olmayacaktı. O zaman biz tarihsel görevimizi yerine getirmeseydik, ne daha önceki çıkışın anlamını somutlaştırabilir ve kitleselleştirebilirdik, ne de bu üçüncü aşamanın başarısını hazırlayabilirdik. Unutmayalım ki, bu ikinci aşama ve çıkış, Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşların büyük direnişlerinin doğurduğu bir çıkıştır. Onun büyüklüğü, doruk değeri ve tartışılmayacak özelliği buradan ileri gelmektedir. Bu aşama insanlık tarihinde ender görülebilecek direniş kahramanlarını ortaya çıkardı. Görülmemiş işkenceler ve bu işkencelere karşı militan ve sempatizanların sergiledikleri her direniş, bir meydan savaşından daha görkemli bir savaştır. Burada TC'nin işi bitirildi. Burada bir kişi bir devlete karşı savaştı ve kazandı. Buradaki direnişler Kürdistan halkının en devrimci, en yeni ve en soylu temellerde ayağa kalkışını ve insanlık ortamına seçkin bir biçimde girişini kanıtlamıştır. Dolayısıyla bu direnişlerin her yönüyle kavranması gerekir.

Bu sürecin anlamını tam çizmeden, hiç kimse PKK'nin daha sonraki gelişmelerine akıl erdiremez ve ona layık bir militan olmaz. Özenle ve vurgulayarak söylüyoruz: Özellikle zindan direnişçiliği kavranmadan PKK'li olunamayacağı gibi, sonuçta ya bir bozguncu ve tasfiyeci olup çıkmak, ya da son derece bitik bir mülteci külçesi durumuna düşmek gündeme gelecektir. Onların direnişlerini esas almayan, bunu iliklerine kadar duymayan, onu büyük bir dava ve sonuna kadar bağlı kalınması gereken bir amaç olarak iliklerine kazımayan birisi, parti davamızda her zaman tehlikeli olacaktır. Onda her zaman sekterizm veya tasfiyecilik boy verecektir. Bunun için biz bu büyük direnişçilikten büyük bir güç alacağız. Buna büyük bir güç kaynağı olarak bakacak ve anlam vereceğiz. Bu dönemin önder düzeyinde büyük direnişçileri ve kötü bozguncuları vardır. Bu bozguncular tarihe en lanetli bir

biçimde geçmişler ya da geçeceklerdir. Bunların yanısıra bu dönemde büyük bir kararsızlık ve ikirciklik vardır. O halde bunları özenle incelemesini bilelim, günümüz için dersler çıkaralım; bu ateş altında çelikleşerek yeni bir tipin oluşumunu hazırlayan zindan direnişçiliğini yakalayalım.

Evet, bu dönemde kuruluş aşamasındaki mücadelenin kavranması ve özümsemesi böyle olmalıdır derken, bunu sadece günümüz için bir bilgi olsun diye değil, yaşamımızın ayrılmaz bir parçası olsun diye vurguluyoruz. Yurt dışı da böyleydi. Yurt dışına çıkışın eksik kavranması sonucunda 1983, 84 ve 85 atılımında birçok hata yapıldı. Daha önceki dönemlerin ve bu yeni dönemin başlangıcındaki kavrayışın eksik olması, yani II. Kongre gerçeğinin doğru bir yorumu ve uygulamasının eksik yapılması, geçen mücadele dönemindeki hata ve eksikliklerin kaynaklarından biri oldu.

Diğer birçok grubun durumuna bakarak, hareketin yeniden inşasına yürüme daha iyi anlaşılabilir. Bunlar yurt dışına çıkışı tamamen bir tasfiye olma ve mültecileşme biçinde anladılar. Ülkeye Yeniden Dönüş yazısında, bu süreci uzun bir biçimde değerlendirdik. Birçok hareketin, hatta ulusun veya aşiretin topraklarından kopuşunun kendilerinin sonu anlamına geldiğini vurguladık. Yıllarca süren mülteciliğin kokuşmuşluğunu gözler önüne serdik. Buna karşı büyük bir direniş ortaya koyduğumuzu belirttik. Ateş hattından çıkmayarak eğitimi sürdürdük, yeniden inşayı başlattık; bir konferans ve bir kongre gerçekleştirerek, parti tarihimizi yeni bir dönemece ve döneme doğru hazırladık. Birçok arkadaş yurt dışının daha güvenli, daha rahat ve daha az külfetli geçmesine bakarak, büyük yanılgılara düştü. Görevlerine dört elle sarılmadı. Sonuçta az kazanımlar kadar büyük kayıplara yol açtı. Bunların da bu eksik kavrayışa bağlanması gerekir.

Yurt dışındaki inşanın esas başlatıcısı ve yürütücüsü Parti Önderliği olarak, biz ilk adımı attığımız günden bugüne kadar geçen sekiz yıl boyunca bu inşayı özenle sürdürdük. Bazen aylarca bir odanın içinden çıkmayarak bir olanak yaratmak, bir kimlik bulmak ve mezar kadar bir yer açmak için büyük bir sorumlulukla çalıştık. Birçok kapıyı aşındırdık. Kısacası alaca karanlıkta yürü-

dük. Bir zamanlar Ankara, İstanbul ve Diyarbakır'da olduğu gibi, burada da birçok Ortadoğu kentinin sokaklarını aşındırdık. Bugün bütün bunlar birçoklarına anlamlı gelmeyebilir. Ama kadro ve savaşıçılara yer hazırlamak, fiziksel varlıklarını idame ettirecek gerekçeler ve koşullar yaratmak, kendileri için yazılar hazırlamak ve onları bir toplantıda bir araya getirebilmek için bu zorunluydu. Bunlar belki çoklarına yük gibi geldi. Tabii bunlar, büyük özgürlük davalarına karşı büyük sorumluluk duymayan, yaşamı sadece yemek içmek olarak anlayan, kaba, düz ve ucuz yaşamış ve yetişmiş kişiliklerdi. Özgürlüğün büyük değerini layıkıyla idrak edemeyen, hatta sıkıcı bulan ve eski düzenden kopuştan rahatsızlık duyan tiplerdi. Bunların daha sonra ne olduklarını biliyoruz. Bu çabaların halkın direnişinde büyük bir tarihsel yer tuttuğunu bilmek ve anlamak yerine, bu konuda kendilerine ne kadar yer verildiğini ve rahatının ne kadar bozulduğunu düşünen, bunun öfkesi, telaşı ve ikircikliği içinde olan, ama tarih için neler kazandırdığını ve neler yapılabildiğini anlamak ve bir türlü kendini buna vermek istemeyen, ortayolculuğu bu kez dışarda bu biçimde geliştirmeye çalışan, gelişmelere en az ilgiyle katılan, onu hor gören ve sık sık sorunlar yaratan tipler çıktı. Katılımı bu biçimde ele alan ve o zaman bile kendisini dayatan bireysel, subjektif, tasarrufçu ve kariyerist yaklaşımlar da görüldü. Ama aynı zamanda bu süreci büyük bir coşku ve inançla yaşayan kesimler de vardır. Bunlar, konferansta ve daha sonra kongre platformunda ortaya çıktılar.

Parti gerçekliğimiz bu dönemde yeniden şekillendi. Bu dönemde tarih daha derin bir anlama kavuştu. Siyasal gerçekliğimiz daha iyi bilince çıkarıldı. Görevler daha çok açımlandı. İlk çıkışımız ve partimizin resmen kuruluşundaki toplantılardan nice-lik ve nitelikçe daha ilerde olan bir zirve gerçekleştirildi. Bu, ülkeye dönüş kararlılığını ortaya koyma, 12 Eylül faşizmine yeniden karşı çıkma, ona sonuna kadar rahat yürüme şansı tanımama ve onun kitleleri sonsuz bir umutsuzluğa sevketmesine izin vermemeye dönemi-ydi; dayatıldığı gibi partimizin yok olmadığını kanıtlayan ve esas alan bir dönemdi. Bu dönem 12 Eylül faşizmini çözen ve aşan, böylece kitlelere yeniden umut veren, öncüyü büyük bir deneme içine atarak olgunlaşmasını, daha üstün bir

savaşım vermesini ve önceden çizilen parti yolunda daha güçlü yürümesini sağlayan, kitlelerin umudunu üst düzeyde canlandıran, tarihsel açıdan ulusal direnişi ve partileşmeyi yüksek bir savaşım ile uluslararası boyuta dayatan, Kürdistan genelinde rol ve söz sahibi olmaya doğru iten, devrimci taktiğin artık daha yamaca döşenmesini mümkün kılan, hareketi bir gençlik hareketi olmaktan çıkarıp olgun bir hareket olmaya doğru götüren, efsanevi Türk ordusunun işlemezliğini orta yere seren, ona karşı direnilebileceğini ve gelişmeler yaratılabileceğini ortaya koyan, böylelikle daha düne kadar çeşitli iftiralarla ters gösterilmek istenen parti gerçekliğimizi sadece partililere değil, bütün yönleriyle uluslararası kamuoyuna duyuran, bu temelde doğrunun, haklının ve yaşaması gerekenin kim olduğunu kanıtlayan bir dönemde yürümesi gereken yolun ne olduğunu, hangi yolun terk edilmesi gerektiğini, yaşaması ve yok olması gerekenlerin kimler olduğunu açığa çıkaran, çağdaş olunmak isteniyorsa nasıl bir cesaretin ve fedakarlığın gösterilmesi gerektiğini sadece gençlik yığınlarına değil, bütün halk kitlelerine dayatan, kendi gerçek sınıf temellerini bulup oturtan ve böylece bizi bugünün PKK'sine ulaştıran bir dönemdi. Bu dönemin ortaya çıkardığı zengin dersler, yoğun kazanımlar ve epeyce yetmezlikler vardır.

3. Kongre'nin bu ana gelişmelerin bilançosu üzerinde yükseldiğini biliyoruz. 3. Kongremiz bu dönemin hesabının yapıldığı bir kongredir. Yani burada hareketimiz rüştünü kanıtlamış, kitlemize sarsılmaz bir biçimde umut aşlamış, halkımızın haklarını mutlaka elde edeceği uluslararası kamuoyuna ilan edilmiş, öncüye gerçek bir taktik ustalikle savaşması dayatılmıştır. 12 Eylül faşizmi biçiminde kendisini yenilemiş olan egemen Türk sömürgeci yönetimine ve işbirlikçilerine karşı Kürdistan halkının yeniden çizilecek gerçek tarihinin ne olacağı ortaya konulmuş; eskiden adı bile anılmayan, faşist polis, jandarma ve birçok şoven güç karşısında varlığını bile kanıtlamakta güçlük çeken bir halk gerçekliği soylu bir özgürlük gücü olarak gündeme girmiş, saygınlığını arttırmış ve tarihin daha değişik söylenip yazılabileceğini kanıtlamıştır. 3. Kongre platformu işte bu temelde ortaya çıkmıştır. Provokasyonun ve bozgunculuğun Avrupa'daki ve zindanlardaki sesi bütün özel-

likleriyle açığa çıkartılıp kahredilmiştir. Büyük direniş önderliği görkemli direnişleriyle halka layık olmanın bütün özelliklerini kahramanlık mertebesinde kanıtlayarak gündeme girmiştir. Aynı zamanda platforma geniş bir kararsız kesim de yansımıştır. Kendilerinde bir türlü yetkin bir karar gücünü gerçekleştiremeyenler de buna girmişlerdir. Kongre'nin platformunu açılmayan tartışmalar böyle başlamıştır. Bunlar için uzun süren toplantılar, tartışmalar, eleştiriler ve özeleştireler yapılmıştır.

Daha sonra bildiğimiz çözümlemelere ulaşıldı. Kararlar ve planlar fazla tartışılmadan onay buldu. Önceki aşamalardan daha yüksek bir kararlılık ve daha güçlü bir bileşim ve sorumlulukla yeni bir uygulama sürecine girildi. 3. Kongre süreci yakın parti tarihinde yaşanan süreçleri hem derinliğine yaşadı ve güç aldı, hem de bu süreçlerin olumluluklarını ve olumsuzluklarını yaşadı. Ama olumlulukları olumsuzlukları açığa çıkartarak, zayıf karar gücünü yüksek bir karar gücüne dönüştürerek, buna yol açan tartışmalarını daha da derinleştirerek, tarihsel ve güncel temelini daha iyi izah ederek, bir türlü çözümlenemeyen ve özelliklerini konuşturamayan militanı çözümlenerek yaşadı. Özeleştireler bunun için yapıldı. Toplam olarak bunların çözümlenmesiyle kararlar gündeme geldi. Bilindiği gibi kongre sadece yeni pratik görevlerin kabul edilmesini sağlamak ve bu görevlerin ne olması gerektiğini ilan etmekle kalmadı; çok gelişmiş bir tecrübe ve gelişmiş bir teorik perspektif sundu.

Bugün ülkemizde mücadele bütün zenginliği ve küçümsenmeyecek birikimi ile varlığını sürdürmektedir. Yine dışarıda yaşam ve gelişme olanakları alabildiğine çoğaltılmış ve parti gücü epeyce geliştirilmiştir. Böylelikle önümüzdeki dönemin üzerine yürümeye çalışıyoruz. Bugün bu yürüyüşün ne tür yaratıcı uygulama adımlarıyla sağlanabileceğini ortaya koyarken, geçmişe bakılması gerektiğini belirtiyoruz. Bunu, günümüzün görevleri üzerine yürümeyi daha az riskler ve sakıncalarla gerçekleştirmek ve daha fazla başarı sağlamak için yapıyoruz. Geçmişe ilişkin bilgileri tazelemek için değil, günceli yakalamak ve zaptetmek için geçmişe irdelemek şarttır diyoruz. Dönemin üzerine yürümeyi biraz zorlaştıracığa benzeyen bizdeki orta kesimin ve ortayolcu-

luk olayının üzerinde daha fazla durmamızın nedeni de budur. Dikkat edilirse hem ideolojik, hem siyasal ve hem de askeri anlamda önderlik doğuşundan günümüze kadar kesintisiz bir biçimde yürütülmüştür. PKK'de hep böyle bir gelişme ve derinleşme yaşanmıştır. İncelemesini bilenler için, saydığımız bu örnekler bile yeterlidir. Özellikle şehitler halkasını sıralarsak, Haki yoldaş 1975'ten 77'lere kadar gerçekten kanıtlanmış bir PKK önderidir. Yine Mazlum, Hayri, Kemal ve Ferhat yoldaşlar partimizin resmen kuruluşunun ve kitlelere sahip çıkmasının kanıtlanmış önderleridir. 1986 Mart'ına kadar kendini tamamen ideolojik, siyasal ve askeri faaliyetlere vermiş, bununla derinliğine yaşamış, hem teorik ve hem de pratik düzeyde birçok eyleme damgasını vurmuş olan Agit (Mahsum Korkmaz) yoldaş da böylesi bir önderliktir. Bunlar şahadet mertebesine ulaşmış önderliklerdir. Bugün zindanlarda, dağlarda ve yurt dışında yaşayan birçok önderlikler vardır. Bunları tartışmayacağız. Kanıtlanmış gerçekler oldukları için değinmekle yetineceğiz.

Bozguncular ve dönemler cephesi de gelişimini sürdürmüştür. PKK'nin küçük bir grup olarak ortaya çıktığı günden günümüze kadar ünlü dönemler görülmüştür. Bazılarının adlarını bile anmaya gerek görmüyoruz. Bizimle iki ay geçici yol arkadaşlığı yapanlardan en kritik anda bize kötü bir darbe vurmak isteyenlere kadar birçok dönem ve hain gördük. Bunlardan tehlikeli bir kariyerist olan ve parti üzerinde hesaplar yapan Şahin Dönmez, fırsat bulduğunda ve yaşamı veya çıkarı tehdit altına girdiğinde, gözünü kırpmadan partiyi yerle bir etmek isteyen, PKK'nin bir ögesi değil, onun içinde bir kan emici olduğunu ortaya çıkaran özellikler taşıyan bir tiptir. Bizde direniş kadar ihanetin de büyüklüğü söz konusudur. Büyük direnişçi kahramanlık derecesinde ne denli bir rol oynuyorsa, hain de o denli görülmemiş bir ihanetle boy göstermektedir. Şahin partiyi tamamen imha etmeye çalıştı; olağanüstü bir biçimde kendisini kullanmak istedi. Hala yazıp çizdikleriyle onun ne yapmak istediği daha da açığa çıkmıştır. Onu yurt dışından tamamlamak isteyen Semir haini, parti üzerinde en çok duran, partinin doğuşundan günümüze kadar olan gelişmesini iyi bilmek isteyen, bunu bizi tarih sahnesinden silmek için kullanan en tehli-

keli tasfiyeci olarak partiye muarrız oldu. Kendisinin hesapları vardı. Öbürleri de öyleydi. Süleyman, tehlikeli bir mirasyedici olarak, PKK Önderliği'nin nasıl biteceğini ve kendisinin nasıl tek mirasçı olarak sahneye çıkacağını düşünmeye ve bunun hesaplarıyla yaşamaya çalıştı.

Yalnız geriye başka bir grup kalmaktadır. Bu grubu şimdiye kadar büyük bir ihtiyat ve özenle günümüze dek getirdiğimiz bilinmektedir. Bunlar hep dertlerini ve şikayetlerini dinlediğimiz, çok zor anlarda ve koşullarda kendilerini taşıdığımız ve bazen bir dediklerini iki etmediğimiz tiplerdir. Yemeden yedirmek, içmeden içirmek, fazla zorluklara katlanmamaları için yaşamı kolaylaştırmak: Bu tipler için yaptığımız şey bu oldu. Devrimin büyük sorunlarına ve zorluklarına çözüm getirirken, onları bu işe fazla bulaştırmadan idare etmenin önemini kavrayarak hareket ettik. Ama daha sonra da gördüğümüz gibi, bunların bütün parti aşamalarındaki zararları o kadar göze batıcı oldu ve karar gücünü hayata geçirmenin savsaklanmasındaki olumsuz rolleri o kadar ileri düzeye ulaştı ki, bu sorunun üzerine kapsamlı bir biçimde gitmemek için hiçbir neden kalmadı. Bir bütün olarak parti tarihindeki bu kararsızlığın, ikircikliğin ve özellikle yöntem ve üslup bozukluğunun birçok kişiyi nasıl tehlikeli bir konuma getirdiğini, kendilerini nasıl tanınmaz hale soktuğunu ve yanılttığını gözönüne getirerek, bunu biraz daha aydınlatmak durumundayız.

Ortayolculuk konusunda, onun tarihsel ve güncel temeli üzerine Kişilik Sorunu, Parti Yaşamı ve Devrimci Militanın Özellikleri adlı kitabımızda epeyce şeyler söyledik. Bunları yeniden tekrarlamayacağız. Ortayolculuk, tarihte ve günümüzde, ezilenle ezen ve devrimle karşı-devrim arasında bir yol tutturulmasıdır. O hep gerçeğin bir kesiminin, yani ulusal ve sınıfsal gerçekliğin baskı ve sömürü altında kalan yanıyla öbür yanının gövdesidir. Birbirine rakip iki kişilik, ortayolculukta ve orta tabakada bir kişilik bulur. Yani aslında onun bir varlığı yoktur. Ezilen ile ezen ve sömürülen ile sömüren arasındaki savaşımında, hep iki tarafın gölgesini yaşamak gibi bir talihsizliğe düşer. Ayrışma tam ve kesin olursa, ortada ara tabaka ve ortayolcu diye bir şey kalmaz. Ama günümüzde bu hala büyük bir kesim oluşturmaktadır. Sosyalizm ile kapita-

lizm, Doğu ile Batı ve ulusal kurtuluş davası ile emperyalizm kavgasında, varlığını henüz koruyan meşhur ortayolcu partiler vardır. Örneğin Almanya Sosyal Demokrat Partisi ortayolculuğun örnek partisidir. Onun bütün işi gücü sosyalist sistem ve emperyalist sistemin başı ile ne kadar uyum sağlayabileceğini ve ikisinin arasında nasıl bir yol tutturabileceğini düşündürmektedir. Bu konuda gelişme sağlamak için büyük bir maharete sahiptir. Daha sonra adım adım öbürleri gelir.

Türkiye’de ve Ortadoğu’da birçok örneğini gördüğümüz bu hareketlerin temel yaklaşımı hem sosyalizmden ve hem de kapitalizmden yararlanmaktır. Hem isyancı ve ihtilalci adımlar at, hem de sık sık gerici sınıfa yaslan; hem ilerici sloganlara sahip çık, hem de karşıdevrim bastırınca gerici sloganların etkisi altına gir! Türkiye solunun başına gelenler iyi incelenirse, ortayolculuğun veya orta sınıf hareketinin ne denli kök saldığı, başka bir deyişle yenilginin ve tasfiyenin bu sınıf temelinden kaynaklandığı hemen teslim edilecektir. Çeşitli yazılarımızda uzun uzun incelendiği için, burada bu konu üzerinde fazla durmayacağız. Bunlar yeterince aydınlatılmış, tarihsel ve güncel planda açıklanmıştır. Burada daha çok ortayolculuğun partimizin içinde ortaya çıkan ve zarar veren yönlerini ele alacağız.

Özellikle 3. Kongre’de partimiz içinde bir kararsızlığın ortaya çıktığını, 3. Kongre’nin üzerinde şekillendiği 1983, 84 ve 85 pratiğinin önderlik düzeyinden en alt birimlere kadar yürütülmesinde önemli ikirciklik ve kararsızlıklar görüldüğünü, demagojik yani bol bir eğilimin, kimi zaman sağ liberalizm ve kimi zaman da sol sekterizm biçiminde bu pratiğe birçok yönüyle damgasını bastığını ve önemli kayıplar vermemizin yanısıra birçok gelişmenin sağlanamamasının da nedeni olduğunu ortaya koyduk. Bu konuda tartışmalar yapıldı ve özeleştiriler verildi. Bunları burada tekrar etmeyeceğiz. Bunların sahipleri bellidir. Yazılar ve belgeler ortadadır; bunların çok iyi incelenmesi gerekir. Hele hele bunu özeleştirisi ile dile getiren arkadaşlar günümüzün pratiği üzerine yürürken, bu belgeleri doğru bir biçimde incelemeye, yorumlamaya ve sonuçlar çıkarmaya çalışmalıdır. Bunlar boşuna ortaya çıkarılmadı. Parti tarihimizin en uzun toplantılarında ve en tehlikeli koşullar

altında, büyük emek ve çaba harcayarak, büyük bir tahammül ve sabır gücü gösterilerek, bu gerçeğin kendisini açığa vurması sağlandı. Burada çözülen kişi değil, kişinin şahsında tarih ve toplumdur dedim. PKK'nın 3. Kongre gerçeğinde yapılan çözümler geniş boyutludur. Burada belirtmeye hiç gerek yoktur; isteyen onları alıp değerlendirebilir. Ama dikkat çekmek istediğimiz nokta, ortayolculuğun en kapsamlı bir tahlilinin yapılmış olmasıdır. Aslında kongre belgelerinin dörtte üçü ortayolculuğun oynadığı rolle ve gelecek üzerindeki tehlikelerinin tanımlamasıyla ilgilidir. Ortayolculuğa bulaşmış ve bundan etkilenmiş olan arkadaşlar, bu konunun üzerinde özenle durmak zorundadır. Bunun önemi buradan ileri gelmektedir.

Bu kadar tartışma ve çözümler yapıldı. Özeleştiriler ve buna dayalı kararlar geliştirildi. Niçin? Bunlar kağıtlarda düzyazı olarak kalsın diye değil, geçmiş pratiğimizdeki en tehlikeli yönleri açığa çıkarmak ve özellikle bu yönleri bir daha yansıtmamak için yapıldı. Bunların önemi buradan kaynaklanmaktadır. Ama kongre çizgisini arkasına alarak pratiğe yürüyen arkadaşların durumundan, hala soruna yüzeysel yaklaşıldığını anlıyoruz. Ülkeye ve Avrupa'ya gidenler oldu. Ortadoğu'da özellikle kongre pratiğinde kongre çözümlerinin derinleştirilmesi ve uygulanması sorunları ile uğraşırken bunları yaşıyoruz. Mevcut yorumu da zaten bunun için yapıyorum. Kongre çizgisinin doğru bir yorumla uygulanmasının önemine binaen değerlendirmeler yapılmaktadır. Öyle anlaşılıyor ki, bazı arkadaşlar ortayolculuğun kendileriyle ilgili yönlerini fazla anlamak istemiyorlar. Kendilerinin bu hastalığa hangi oranda, kimler vasıtasıyla ve hangi tarihte bulaştıklarını, kimlerden ne kadar etkilenmiş olduklarını, ileri görevler karşısında, teoride ve pratik politika sürecinde bunu ne kadar yaşadıklarını ve kendilerini bundan neden arındıramadıklarını tam bir biçimde ortaya koymaya yanaşmıyorlar; bazen gönülsüzce, sınırlı ve dar sorumlu bir kabul ediş görülüyor; ama fırsat buldukça bu sorumluktan ve kabul edişten uzaklaşıyorlar. Öznel ve idealist bir yorumla, "Aslında en iyisi bendim, yine bana haksızlık yapıldı; benden daha çok hata işleyenler vardı, ama onlar iyice tartışılmadı; olan yine bana oldu. Fırsat bulursam yine bildiğimi okumalıy-

ım, ne de olsa haklıyım” diye düşünüyorlar. Hayır, bunlar doğru değildir. Bugün ortayolculuğun etkisi kırılırsa, geleceği yüksek gelişmelerle dolu kılabileceğimiz birçok yönüyle izah edilmiştir. Ne TC ordusunun, ne de dış siyasi güçlerin gelişmemizi durdurabileceği söylenemez. Tersine TC ordusunun prestijinde yaratılan sarsıntı ve açılan gedikler, dış çevrelerdeki olgunluk ve olumluluk yüksek bir gelişmeyi mümkün kılmaktadır. Gelişmelerin hızı bunlardan olumlu yönde etkilenecektir. Olumsuzluk yine ortayolculuğa bağlanmalıdır.

Peki, ortayolculuktaki bu ısrarın nedeni nedir? Bunu nasıl değerlendirmeliyiz? Yıneliyorum, kongre belgeleri ve özellikle benim yaptığım örgüt çözümlerinin büyük bölümü ortayolculuğun eleştirisini oluşturmaktadır. Yapılan özeleştiriler, ortayolculuktan uzaklaşmaya söz verilmesidir. Aylarca süren tartışmalar bunun ortaya çıkarılmasıdır. Dikkat edilirse, yapılan özeleştiriler ortayolculuğa bulaşmayan çok az arkadaşın bulunduğunu ortaya koydu. Hatta birçok yerde bozgunculuğa alet olduğu ortaya çıktı. Yeterince mücadele etmeme durumuna yaygın olarak tanık olduk. Özellikle parti hattına egemen olmada, bunu her koşul altında sürdürmede, önemli bir taktik ve yetkince uygulanan bir hat haline getirmede yetmezliklere düştü. Buna dar sorumlulukla, bireysel ve öznel niyetlerle yaklaşıldı. Taktik önderliği boş çıkarma durumları yaygınca yaşandı. Bilerek veya bilmeyerek, iyi niyet ya da kötü niyetle, inanarak veya inanmayarak, bu durumlara sıkça düştü.

Bu konuda söylediklerimizi kısaca yeniden özetleyebiliriz: Daha doğuşundan günümüze gelinceye kadar partimizin içinde önemli bir yekün tutan bu öğeler ve onlarda görülen bu özellikler, sınıfsal temelini geniş bir toplumsal çerçevede almaktadır. Bizde modern sınıflaşmanın zayıf olduğu bilinmektedir. Yine sınıflaşmadaki çarpıklık ve yabancılaşma ortadadır. Aynı şekilde tecrübesizlik de çok güçlüdür. Bu konuda herkes çok özgün bir biçimde kendisini yaşamaktadır. Sınıfsal ve ulusal kişilik oluşmamıştır. Sınıfsal açıdan siyaset yapma ve askeri yönden savaşma tarzı gelişmemiştir. Yaşanan şey daha çok ya ortaçağ kalıntılarının ya da kemalizmin şu veya bu türevinin ağızla konuşmadır. Oluşturulan şey

gerçekte yabancılaşmış kişilikler ve sözcüklerdir. Egemen kültür çok kötü bir kördüğüm meydana getirmiştir. Kongre bu kördüğümü çözümledi. Bunu uzun uzun açmaya gerek yoktur. Maddi ve nesnel temelin bu olduğuna kuşku yoktur. Ama başka bir şey daha vardır ki, o da devrimin bunu reddetme hareketi olduğudur. Kuşkusuz PKK'nin kendisi bu nesnel temeli sonuna kadar inkar etme değil, devrimci bir değişiklik yaratarak bunu aşma hareketidir. Yani PKK, olumsuz nesnel temeli doğru devrimci düşünce ve iradeyle değişikliğe uğratma ve onu özüne kavuşturma hareketidir. PKK'de devrimcilik yapmayı ve PKK safalarında sonuna kadar çalışmayı kabul eden kişinin birinci özelliği budur.

Ama mahalli, bireysel, sınıfsal ve ulusal özellikleri yaygın olarak konuşurunca ve hele hele bunda bir de dayatma içine girince, istemeyerek de olsa, birçok arkadaş kendisini PKK ile karşı karşıya gelmiş buldu. Hatta bu konuda en çok görev yerine getirmesi ve bir yığın sorumluluk taşıması gereken kişiler, nesnel olarak kendilerini partiye karşı direnme içinde bulduklarını söylediler. Bazıları bunu açıkça yazdı. Bazıları dolaylı sözcüklerle dile getirdi. Evet, partiye karşı nesnel direnme ve tepeden tabana doğru partiye inatlaşma öyle bir noktaya ulaştı ki, bu durumda bulunanlara, siz düşmana karşı değil, PKK'ye karşı direnme halindesiniz dedik. Bu konuda birçok kişilik hala direnme içinde bulunmaktadır. Ama bunun düşmana karşı bir direnç olmadığı, parti içinde ve ancak kime karşı yapıldığı tam anlaşılmayan bir direnç olduğu ortadadır. Bunun çok çeşitli belirtileri vardır. Bunları sıralayacağız. Kişi bir direniş içindedir, ama bu direniş yönü, tasarısı ve planı belli olmayan, bazen şu bazen de bu yana vuran ve çeşitli özellikler sergileyen bir direniştir. Bunlar da ortaya konuldu. Bu yanılgılı durumları daha iyi anlatmak için, bugün bunları daha iyi bir tanıma kavuşturmaya çalışıyoruz. Ortayolculuğun tehlikelerinin küçümsememesi gerektiğini belirterek, özellikle arkadaşların kongre çizgisini hayata geçirme temelindeki konumlarına bakarak, hatta kongre sürecindeki durumlarını yeniden hatırlatarak, ortayolculuğun sakıncalarını bertaraf etmek istiyoruz.

Bu, gerek kongre konuşmalarında, gerek daha önce yapılan ve bugün hepsi yazılı hale getirilmiş konuşmalarda ve gerek en son

1978'in başında çıkardığımız çeşitli talimatlarda, sakıncalarını bertaraf etmek için en çok aydınlatmaya çalıştığımız konu olmuştur. Parti çizgisi içinde özümlenme zayıftır. Bunun için yorumu daha yetkince yapma gereğini duyduk. Geçmişten çıkardığımız ve özellikle kongre sürecinde ortaya çıkarılan gerçekler, bizde ortayolculuğun güçlü olduğunu göstermektedir. Ortayolculuğun özellikleri de bizde genelde olduğu gibi kendisini ortaya koymaktadır. Her şeyden önce, o, TC ile Kürdistan arasında orta yerde durmaktadır. Tercihlidir, ama zayıftır. İkincisi, PKK hattı ile işbirlikçi hat arasındaki ayrımı fazla net değildir; sıkıştığında işbirlikçi hat'a gitmekte, devrim yükseldiğinde PKK'ye gelmektedir. Üçüncüsü, direniş hattı ile bozguncu hat arasında bir yeredir; ne bozguncu hat ile polemikten kopmakta, ne de tüm benliğini direniş hattına katmaktadır. Dördüncüsü, teori ile pratik arasında bocalamaktadır; ne teoriden tam elini çekmekte ve ne de teori ile pratik arasında anlamlı bir bağ kurmaktadır. Yani teori ile pratiğin iç içeliğini birbirine karıştırmaktadır. Beşincisi, parti talimatları ve kararlarıyla uygulama arasında ikirciklidir; uygulama yerine tartışmayı, emir-komuta yerine tartışmaları geçirmektedir. Altıncısı, inceleme ve araştırma söz konusu olduğunda, bunların yerine propagandayı geçirmektedir. Yedincisi, bir bütün olarak süreçleri ters ele almakta; eylem yerine sözü, karar ve karar alma yerine basit pratikçiliği, katılık gerektiği zaman uzlaşmayı, uzlaşma gerektiği zaman katılığı, pratik politika gerektiği zaman teoriyle uğraşmayı, eğitim zamanında dar yürümeyle yetinmeyi öne çıkarmaktadır.

Kısacası, yüksek bir inancın sergilenmesi gerektiği yerde inançsızlık gösterme, büyük yapıcılık gerektiği zaman ortalığı telaşa verme ve ikircikliğe sevk etme, mutlaka emirlere uyulması gerektiğinde emirlerle oynama, önderlikle arasındaki ilişkileri doğru kavramak yerine önderliği çekiştirme, önderlikle oynama ve mutlaka önderliğin bir kopyası olup çıkma, süreçleri yaratıcı bir biçimde algılamak yerine onları tekrarlama, büyük bir olgunluk göstermek gerektiğinde soğukkanlılığını yitirme, parti mekanizması içinde iyi bir vida ve parti binası içinde iyi bir köşe taşı olarak bulunma yerine her yere uyabileceğini iddia ederek başbelası olma, rolünün gereklerini bir türlü yerine getirmeme, bitmez

tükenmez bir demagoji, yalpalama, isabetsizlik ve ölçüsüzlük ögesi olarak durma, pratik karşısında ürkek ve öz karşısında biçimci olma, biçimin gerektiği yerde özü tekrarlama: Bütün bunlar belgelerde çok iyi dile getirdiğimiz ve birçok arkadaşın özleştirisinde yaşadığını belirttiği özelliklerdir.

Gerçi fazla vurgulamadık, ama bu özelliklerin her arkadaşın kişiliğinde nasıl seyrettiğini hissettirmeye çalıştık. Belki yeni başlıyorlar, moralleri bozulmasın ve fazla mahkum olmasınlar diye, bir an önce bundan uzaklaşırlar düşüncesiyle, ad vermeden ve sadece özellikleri vurgulayarak, süreci genel tahlil düzeyinde izah etmeye çalıştık. Ama işte burada bir eksiklik vardır. Kimse eleştirileri üzerine almamaktadır. “Bu söylenenler hep başkaları içindir, benim için değildir” düşüncesine kapılmaktadır. Halbuki söylenenler yaygın bir kesim için geçerlidir. Arkadaşlar kendi pratiklerine ve konularına baksalar, kendi paylarına ne söylendiğini rahatlıkla anlayıp kavrayacaklardır.

Lolan alanında geçirilen yakın dönem pratiğinde, bütün grupların bünyesinde yaşanan şey, yaygın bir ortayolculuktur. Ortayolculuk yönetimden kitlelerle ilişkilere, parti taktiğini uygulamaktan eğitime yaklaşıma, üslenme sorunlarından yürüyüş kolunun düzenlenmesine, vuruş tarzından inanca kadar birçok alanda kendisini göstermiştir. Bu kadar elverişli koşullarda işe başla, ortada bu kadar gelişme olanağı olsun, ama sen kendini bile bir sorun haline getir ve ardından da partiye karşı nesnel olarak direnme konumuna düştüğünü söyle: İşte bu ortayolculuktur. Gelişmeler bu denli olumsuz bir yönde seyrederken, sen çaresiz kal; rolünü oyna, edilgen ve pasif olarak dur: İşte bu ortayolculuktur. Bu kadar eğitim, örgütlenme görevi ve olanağı ortadayken, elini hiçbir işe bulaştırma: İşte bu ortayolculuktur. Bu kadar üslenme, birleşme ve düşmana darbe üstüne darbe indirme olanağı varken, çok basit ve tesadüfi bazı eylemlerle tarihsel bir süreci kapat: İşte bu ortayolculuktur. Kısacası ortayolculuk pratiğimizin içinde kendisini yaygınca gizleyen, ağacı kemiren kurt gibi pratiği içinden kemirip çürüten bir özelliktir. O kişiyi de mahkum etmektedir. Ağacının kurduğun ağaçta olması gibi, bu da kendisini kemiren bir hastalıktır.

Bu anlayış kongrede mahkum edildi. Kimde ne kadar yaşandığı

bazı sonuçlarıyla birlikte, bizzat bazı kişiler tarafından ortaya konuldu ve mahkumiyetine karar verildi. Bu özeleştirmedir, karardır ve en son söz vermedir. Devrimciler sözünün eri olan ciddi adamlardır. Biz bu özelliği sergilemeyenlere dedikoducular takımı ve maskeliler adını veriyoruz. Böyleleri ise her zaman tehlikelidir. Sözünün eri olmayı hiçbir şeyle değiştirmemek gerekir. Karar karardır, özeleştiri özeleştirmedir, söz verme söz vermedir. Bunlar slogan değil, yerine getirilmek zorunda olan şeylerdir. Üstelik hayatını ortaya koyarak yerine getirmek gerekir. Herkesin son sözlerine bakıyorum: Hemen herkes şehitlerimize, önderliğe ve parti değerlerine bağlı kalacağına söz veriyor. Bunlar büyük sözlerdir. Ama gereklerinin yerine getirilmesine şiddetli bir ihtiyaç duyulursa, bu sözlerin büyüklüğü anlam kazanabilir. Tabii biz bu sözlerin büyüklüğü karşısında bir şey söylemedik. Bunlar iyi sözlerdir, kararlılığı ve olumluluğu ifade etmektedir dedik ve öyle bıraktık. Ama işte burada ardarda yanlışlar ve yetmezlikler ortaya çıkmaya başladı. Yeniden kongre süreçleri yaratmak bir yanılığdır. Lolan'daki ve hatta II. Kongre sürecindeki yanlış işte buydu. Daha önceki yanlışların özü de aynıydı.

Kararımız var, ama onu tekrar tartışıyoruz. Onu ileriye mi yoksa geriye mi götüreceğiz? Bu belli değildir. Yani ne kadar anlamışsan o kadar uygula, istediğin gibi bir devrimcilik yap, profesyonelleşme, hep inadını konuşur, niyetlerinle hareket et, "Gözüm partinin iradesine ve gerçekliğine kapalı, yaşasın inadım" de: Bu olmaz. Kürdistan'da bunun güçlü temellerinin bulunduğunu söyledik. Kişiliklerin bu konuda ne denli kemikleştiklerini ortaya koyduk. Ama PKK'nin de büyük bir irade hareketi olarak bunları kesip atma özelliğine sahip olduğunu, onun büyük direnişi ve kararlılığının bu anlama geldiğini belirttik. Toplumunu tanımayı böyle başardık ve otoritemizi böyle sağladık. Şimdi bunu yeniden uzun uzun vurgulamanın gereği yoktur.

Geleceğe yönelirken, geleceği doğru devrimci ve yaratıcı bir biçimde yaratırken, ortayolculuk ciddi bir engeldir. Bunun daha derinliğine kavranıp tasfiye edilmesi gerekir. Hemen belirtelim ki, bu özelliği taşıyan kişiler aynı zamanda devrimci özellikleri de yaşamaktadır. Yani bunlar tamamen ortayolcu değildir. Bu, ortay-

olculuğun bizdeki en önemli özelliğidir. Aslında bunlar devrimci-likten ellerini çekmemişler, ona da bulaşmışlardır. Bir ayakları köprünün bir yanında, diğeri öbür yanındadır; bir ayakları aydınlıkta öbürü karanlıktadır; biri geçmişte öbürü gelecektedir. Bir gözü öne öbürü arkaya bakmaktadır. Bir kulağı bu sesi, öbür kulağı şu sesi dinlemektedir. İşte 'Pişmanlık Yasası' örneği! Bu köylülükte de yaygın olarak ortaya çıkmadı mı? Bizim sesimiz ağır basarsa köylülük bizim yanımızda, devletin ki ağır basarsa onun yanındadır. Bunlar pişmanlığın ve bozgunculuğun sesini de, devrimin sesini de dinlemektedir. Hangisi ağır basarsa, ondan yana meyletmektedir. Ortayolculuğun kötü sonuçları işte bunlardır. Parti içinde doğru devrimci atılım başarı kazanıyorsa çözüme evet, çözümsüz kalırsa ortayolculuğa devam: Bunlar yaşandı. Daha önce de söylediğimiz gibi, PKK'de çözümlenen birey, sınıfsal bir çözümlenmenin öncülüdür; bununla oynamamak gerekir. Çözüm proletaryanın lehine yapılmıştır, bunun kabul edilmesi ve uygulanması zorunludur. Bu adamı küçültmez, tersine büyütür. Ameliyatla vücudun bazı parçaları kesilip atılır. Bu kesinlikle bünyeyi zayıflatmaz, tersine rahatlatır. Ortayolcu hastalıklar da kesinlikle kesilip atılması gereken urlardır. Acı da duysak, bir yanımızın koptuğunu söylesek de, bunlar çürük ve zayıf yanlarımızdır, bizi küçülten yanlardır. Bunun için tereddüt edilmeden kesilip atılmaları gerekir. Doğru, güçlü ve iyi olmak güzel bir şeydir. Kendi kaderini doğru çözümlenmek, halkın kaderinde söz sahibi olmak, büyük birlikçi ve otorite haline gelmek iyi bir şeydir. Ortayolculuktan kopuş işte bu sıfatları getirecektir. "Genel ve yöresel özelliklerimiz şunlardır; bunlar atadan kalma özelliklerdir, bunlardan vazgeçemeyiz" demek ukalalıktır ve tehlikelidir. Bunlar kişiye hiçbir şey kazandırmaz.

Büyük birikim, büyük direniş, bozgunculuğa ve ortayolculuğa karşı acil olarak verilen mücadele, dürüst arkadaşlar için nasıl hareket edilmesi gerektiğini açıkça göstermektedir. Bunu bu denli vurgulamanın bile anlamsızlık olduğunu söylüyorum. Devrimci pratiği yaratırken, önemli bir iç engel olarak partimizin içinde değişik dönemlerde çok çeşitli özelliklerle boy gösteren ve bizi engellemeye çalışan bu hastalıklara son vermesini bilmeliyiz. Bu

hastalıklar kendilerini öyle bilinçli ve net olarak ortaya koymazlar. Bunlar etkilerini daha çok çalışma tarzımızda, günlük yaşam biçimimizde ve daha çok da geleceğe yönelimimizde gösterirler. Çoğunuz belki bunların farkında bile değilsiniz. Belki ben de farkında değilim. Ama bir süre sonra bunlar olumsuz ve yetersiz özelliklerle ortaya çıktığında, bunları özde değil, sözde aştığımızı söylüyoruz. O zaman özde de aşmasını bilelim.

Şimdi geleceğin planlamasına veya devrimci geleceğin nasıl yaratılacağına değinmeden önce, güncel durumu biraz daha aydınlatmamız gerekir. Kongremiz geçmiş aydınlatır ve çözümlerken, günümüzü de çözümler. Bu yönü de biraz görürsek, geleceğin nasıl kazanılacağını daha iyi kestireceğimizi sanıyorum. Güncel gelişmeler neydi? Uzun uzun dile getirdiğimiz gibi, her şeyden önce faşist sömürgecilik çatlamıştır, buna kuşku yoktur. Ordunun efsanevi prestiji sarsılmış, gedikler açılmıştır. Bugün gruplarımızın varlığı ülkemizde devrim için yaşanabileceğini, üslenilebileceğini, hatta yüzlerce köye girilebileceğini kanıtlamaktadır. Devrimcileşmede ustalaşmışsak, ordu da kurabiliriz. Güncel gelişmeler, TC en güçlü görüldüğü bir dönemde hiç de o kadar olmadığını, onunla mücadele edebileceğini ve sonuç alınabileceğini ortaya koymaktadır. Bugün TC'nin politikasında olup bitenleri biliyoruz. İşte Evren-Özal kliğinin yaşadığı gerçekler vardır. Bunların sahte ve demagojik yanları her gün biraz daha açığa çıkmaktadır. Sadece içerde değil, dışarda da bu böyle olmaktadır. TC'nin İran'a yönelik demagojik politikalarının maske düşmüştür. Bu politikayı Avrupa'da da bir türlü tutturamadı. Onaylanması 1988'e kaldı. Arap ülkelerine yönelik politikasını tutturamadı. İki tarafı idare etmek istedi, ama ikisini de tatmin edemedi. Bu politikanın büyük çıkmazlarla karşı karşıya olduğunu biliyoruz. Bu politika Irak-İran Savaşı'nda kendisini tamamen ele vermek üzeredir. Bir yönü burasıdır.

Başka bir yönü de şudur: Faşist terör vardır; bu terör kitleleri terörize etmiştir. Birçok kesimi işbirlikçilik yapmaya zorlamıştır. Bireysel olarak işbirlikçilerin sayısında artış vardır. TC her ne kadar yeni bir işbirlikçi sınıf yaratmadıysa da, birey olarak birçok işbirlikçi yarattı. Geçmişte ilerici geçinen kesimlerden, aydınlar-

dan, ağalardan ve aşiret reislerinden işbirlikçi oluşturdu. Her birinin özel konumuna göre işbirlikçiler meydana getirdi. Korkuyu dayattı, işbirlikçi yarattı; avantaj sağladı, işbirlikçi yarattı. Kısacası geniş bir istihbarat ağını toplumun her tarafına yaydı. Çıkarı, yozlaşmayı ve baskıyı dayattı, faşist kültürü dayattı; bugün adına irtica denilen sahte dinci akımları dayattı; sporculuğu ve benzer bir yığın şeyi dayattı. Beş altı yıl boyunca yürüttüğü bu politika ile işbirlikçilerin sayısını geniş bir düzeye ulaştırdı. Bunlar bugün partimize ve aynı zamanda içerde de birbirlerine karşı devlet için faaliyet yürütmektedir. Bir kez günümüzün bu özelliğini çok iyi görüp hesaplamak gerekir. Bu 1980'ler öncesinde görülmeyen, daha çok 1980 sonrasında geliştirilen bir durumdur. İnsanlar küçülmüş ve ajanlaştırılmıştır. Bazıları gönüllü ajanlık yapmaktadır, bazıları açık parti düşmanıdır, bazıları basit ve ucuz çıkarlar karşılığında böyle davranmaktadır, kimileri de zor altında buna yönelmiştir. Bu "köy koruculuğu" yasasında da böyledir, siyasal partiler yasasındaki durum da budur. Bunların birçok alandaki etkilerinin iyi görülüp değerlendirilmesi gerekir. Taktiklerimizi belirlerken, bunu özenle ele almak kaçınılmazdır.

Irak-İran Savaşı için fazla bir şey söyleyemeyeceğiz. Özellikle İran için yaptığımız tesbitler doğrulanmaktadır. Son birkaç aylık gelişmeler, yaptığımız değerlendirmelerin gerçekçi olduğunu, partinin bu konudaki siyasal tesbitlerinin ve taktiklerinin gelişmelere yol açtığını göstermektedir. Özellikle Evren-Özal kliğinin demagogik bir biçimde partimizi bu gelişmelerden tecrit etmek ve alıkoymak için yürüttüğü olağanüstü sabırlı, sahtekar ve maskeli politikaları deşifre olmuş; bu gelişmeler içinde bir yer tutabileceğimiz, ilerici ve anti-emperyalist gelişmeler içinde bir yer tutabileceğimiz kanıtlanmıştır. Bu konuyu tekrar uzun boylu işlemenin gereği yoktur. Bütün sakıncalarına rağmen, ki bu sakıncalar her zaman gözönünde bulundurulacaktır, bugünkü pratik konumlanmamız ve pratikteki faaliyetlerimiz devrimci uyanıklık ve etkin önlemlerle aşılabilecek şeylerdir; bunlar her zaman yerine getirilmesi gereken görevlerdir. Bu biçimde gelişmelerin lehte seyrettiği, öngördüğümüz üzere bu savaşın Kürdistan'daki devrimci patlamaları ve gelişmeleri hızlandırabileceği ortaya çıkmıştır. Aynı zamanda

mücadelemizin uluslararası zeminde sosyalist ülkeler, demokrasi güçleri ve çevreci hareketlerle ilişkilerinin güçlenebileceği, uluslararası zeminde aleyhimize var olan olumsuzlukların aşılacak olumlu özelliklerin kendisini dayatacağı ve dostlarını yakalayacağı açıklık kazanmıştır. Bunlar da yeni şeyler değildir. Kongrenin bu konudaki değerlendirmeleri doğruluğunu sürdürmektedir.

Kısacası partinin güncel duruma ilişkin siyasal değerlendirmesi olduğu gibidir. Aslında bu konuda itiraz yoktur. Bunun daha iyi kavranması ve özümsemesi önemlidir. Bu aynı zamanda partinin taktiklerini çok iyi döşemek için de gereklidir. Partinin siyasal ve uluslararası bir güç haline gelmesinin, örneğin bir İran politikası içindeki yerini, Evren-Özal kliği ve burjuva muhalefetinin gelişimi içindeki durumunu, bunları nasıl etkilediğini ve bunlardan nasıl etkilendiğini görmek gerekir. Politika budur. Yine Ortadoğu'daki Arap-İsrail çelişkisinden ve emperyalizmle olan çelişkilerinden bu politikamızın nasıl yararlanacağını görmek zorundayız. İçerde 12 Eylül faşizmine karşı sergilediği direnişle kendisini kanıtlayan partimizin çeşitli sınıf ve tabakalar, etkili güçler, ağalar, aşiret reisleri ve öteki otoriteler karşısında sağladığı gelişmeyi iyi ölçüp tartmak şarttır. Bunun ne az ne fazla, öznel değil gerçekçi bir tarzda bütün özellikleriyle bilinmesi, çizilecek taktikler için önemlidir.

Kongremiz bunları sadece bir bilgilenme kabilinde değil, partimizin gerçekleri olarak değerlendirdi. Taktiklerimize yön verecek siyasal gelişmeler olarak ortaya koydu. Biz geleceğin üzerine yürürken, sağlam bir güncel siyasal değerlendirmeden yola çıktık. Bu gelişmeler yakın taktiklerimizi etkilemektedir. Her militan bunların ve özellikle güncel özelliklerinin derin bilinciyle kendini donatmalı; bu gelişmelerin devrimci taktiklerimizi nasıl şekillendireceğini, onlara nasıl hız vereceğini, onlara nasıl örgütlülük ve eylemlilik kazandıracığını görmeli ve ona göre bir planlamaya yönelmelidir. Bu bir görevdir ve zaten ortaya konulmuştur. Şimdi daha çok kongre platformumuzun gerçekleştirdiği, ama fazla değinme fırsatını bulamadığı, tamamen oybirliği ile kararlaştırdığı ve daha çok planlama dediğimiz geleceğe yönelik yönüne değineceğiz. Zorluklar daha çok burada çekilmektedir.

Genel bir planlama yapmak, aynı zamanda almış olduğumuz

kararların sistematik bir biçimde biraraya getirilmesi, bu kararların iç içe örülmesi ve bir planda dile getirilmesi demektir. Geçmişe ilişkin ve daha çok da güncel siyasal değerlendirmeye dayanarak, parti, cephe ve ordu örgütlenmesi için nasıl hedefler çizmemiz gerektiğini ortaya koyduk. Bu konuda genel planlama sabittir. Yine özellikle Botan alanı için daha ayrıntılı bir plan belirlenmiştir. Diğer alanların planlamalarına ilişkin genel belirlemeler vardır. Bunları tekrar etmenin bir gereği yoktur. Bunlar olduğu gibi gözönüne getirilecek ve incelenecektir. Ama bunlar yeterli midir? Bunların yeterli olmadığı, daha sonra ard arda geliştirdiğimiz talimat niteliğindeki bazı değerlendirmelerde görülebilir. Bu planları arkamıza aldık. Ama ayrıntılı planları ve pratik hazırlıkları adım adım nasıl ilerleteceğimiz konusunda, arkadaşlar adeta kendilerini muaf tuttular. Sanki geçmişten dersler çıkarılmamış gibi, iğneyle kuyu kazarcasına aydınlatılması gereken geleceğe üstünkörü yürüme ve kendini koyverme durumu yaşandı. Birçok öğede “Ne de olsa arkamızda 3. Kongre vardır; bu devrimci pratiği kendiliğinden sağlar veya genel bir eğitim bunu yaratmak için yeterlidir” biçimindeki bir anlayış ortaya çıktı. Kongre belgelerini alıp incele, bol bol tartış, sen de aynısını yap, bu iş biter! İşte bu vahim bir yanılgıdır. Hani yoğurdu kırk kez üfleterek yemek gibi bir yöntemi esas almıştık? Hani dilimiz bir defa yandığı için, bir daha bu durumlara düşmemek amacıyla önlemler alacaktık?

Evet, karar ve plan vardır. Hatta biraz da ayrıntılı planlara girilmektedir. Ama bu yetmez. Daha fazla yapılması gereken şeyler var mıdır? Evet, vardır. Bunlar özellikle pratik hazırlıkların ustalıklı, yaratıcı ve doğru yürütülmesidir. 27 Aralık tarihli talimat buna dikkat çekmektedir. Yine ondan önceki devrimci teori ve pratik arasındaki ilişkiye yönelik talimat bu konuya ilişkindir. Daha sonra geliştirilen ve Askeri Konsey’e sunulan rapor-talimat bunu içermektedir. Bu içeriği burada yinelemenin anlamı yoktur. Ama bir şeye dikkat çekmek gerekir: Bunlar, geleceğin üzerine doğru ve yetkin bir biçimde yürümemiz, bunun için komuta özelliklerimizi konuşturmamız, bir türlü tutturamadığımız bu özellikleri edinecek ilerlememiz gerektiğini söylemektedir. Tabii bunlar genel deyimler düzeyinde kaldı. Arkadaşlar bunun hangi anlama gel-

diğini birkaç genelleme ve tartışma dışına taşırmadan kabul eder göründüler. Ama ben asla tatmin olmadım. Daha sonra bu konuları açmaya çalıştık. Kararlarımız ve kararlarımızın birleşik ifadesi olan planlarımıza göre, bir ordu kuracağımızı söyledik. Ordu kurmanın neresindeyiz? Cephe kuracağız, öncü çekirdekleri inşa edeceğiz; bütün bunlar iç içe olacaktır. Bunların bir sürü nizamnamesi olacaktır. Bununla da yetinilmeyecektir. Ayrıntılarına dek hazırlanmış planların olması gerekir. Bu da yetmez. Şimdiden bunun örgütlenmesine gidilmelidir; bunun için görevlendirmeler olmalıdır. Adım adım donanımı sağlanmalıdır. Eğitimle mi tecrübe kazandırılacaktır? O halde bu da verilmelidir.

Tabii yine daha da ayrıntılı belirlemeleri alanlara indirgeyeceğimizi söyledik. Her şeyden önce, bu nasıl oluşur? Bunun için bir asker nasıl yaratılır? Son olarak bir vatandaş veya bir köylü ya da bir birey nasıl devrimin atmosferine çekilir, nasıl siyasallaştırılır, nasıl askerleştirilir? Bunlardan birkaçı biraraya getirildiğinde kendilerine ne ad verilir? Manga, takım ve bölük nasıl kurulur? Mevcut durumumuz bunlardan hangisine denk düşmektedir? Birimlerimizin işleyiş esaslarını, komutasını ve yönetimini, birimlerin öteki sorunlarını, eğitimini, kitlelerle ilişkilerini ve disiplin sorunlarını nasıl çözeceğiz? Daha da somutlaştırırsak, alan uygulaması nasıl olacaktır? Örneğin ordu gökte kurulmayacaktır; ordunun bu aşamada kentlerde kurulması da olanaksızdır; ordu ülkemizin siyasal, coğrafi ve insan faktörünün en olgun olduğu alanlarında kurulacaktır. Pilot bölge adını verdiğimiz bölgeler belirledik. Botan için bir plan çizdik. Bu ne anlama gelir? Ordumuzun ana kitlesi burada şekillenecektir. Yani birimlerimizin oluşumu ve yayılışı bu alanda sağlanacaktır. Bunun için çözümlenmesi gereken üslenme, iaşe, yürüyüş türü sorunlardan tutun da kitlelerin orduya katılmasına kadar çeşitli sorunlar vardır.

Karşımızda bir düşman bulunmaktadır. Bu düşmana vuruşlarımız ve vuruş taktiklerimiz nasıl olacaktır? Düşmana saldıracak mıyız? Pusuya mı yatacağız? Hangi taktikler isabetlidir? Az güçle mi yoksa çok güçle mi düşmana saldırmalıyız? Başlangıçtaki çarpışmalarımızı neyle sınırlamalıyız? Aşırı ve yetersiz güçlerle saldırı bazen kayıplara yol açar. Bazen elverişli fırsatlar çıkar ve sonuç

verebilir. Düşman pusu atmaktadır. Düşmanın özel timleri, korucuları ve köyler üzerinde gelişen inisiyatifi vardır. Bundan şunlar ortaya çıkar: Korucu nasıl etkisizleştirilir? Bir köye nasıl girilir? Düşman birlikleri nasıl pusuya düşürülür? Bunların yönetmeliklere kadar işlenmesi gerekir. Üslenme olayı mıntikalara göre nasıl ele alınır? Ana üs, ana karargah, geçici ve sürekli üsler veya yeraltı üsleri ve yarı gizli üsler nasıl yaratılır? Kentlere yönelik politikamız ne olacaktır? Kentleri işgal mı edeceğiz, yoksa sızacak mıyız? Köyü ele geçirme politikamız ne olacaktır? Ne tür kuvvetlerle, nasıl bir vuruşmayla, hangi önlemler ve planlarla bunu sağlayacağız?

Daha da genelleştirirsek, bu aşamada ordu kurmayı ne kadar ilerletebiliriz? İlk iki yıl için öngörülen genel hedefler geçerli midir? Eğer geçerli ise, bu ordular nasıl kurulacaktır? Mevcut gücümüzün, örneğin 200 kişinin örgütlenmesi nasıl olacaktır? Bu 200 kişi hedeflendiği gibi kendisini nasıl 5.000 kişi haline getirecektir? Özellikle yakın geçmişimiz düşünülürse, kendimizi zorbe-la muhafaza ettik. Bu kez yayılacağız. Bu yayılmayı nasıl sağlayacağız? Bir manga kendisini nasıl üç manga haline getirecektir? Bir takım kendisini nasıl bölük yapacaktır? Bunun eğitim ve mücadele sorunları vardır, bunlarla kendisini büyütme sorunları vardır. Bu konuda mevcut başlangıç öğelerimiz bulunmaktadır. Bunları gerek ülke zeminindeki birimlerimizin gerek temel eğitim alanımızda bulunan, küçümsenmeyecek sayıda ve çoğu ileri kadro düzeyinde olan kadrolarımızın önüne koyduk. Yaratıcı tartışma bu ana konular etrafında geliştirilecektir dedik. Daha da somut olarak alan planlamasına geçtik. Alanlardan söz ettik. Botan ana alanlardan birisidir. Ordumuzun önemli bir bölümü burada kurulabilir mi? Herkes tartışmasız bir biçimde kurulabileceğini ve hatta birkaç bin kişilik sayıya çıkabileceğini söyledi. O zaman bu alanı didik didik edeceksiniz. Bu alandaki kasaba, köy, kent, dağ, ova, büyük ve küçük aşiret, kabile, aile ve sınıflaşma durumu nedir? İnsanı ne kadar direngendir? Ne kadar düşmandan yanadır? Hangi temelde düşmandan yana meyletmekte, ne kadar bize yönelmektedir? Kendisini hangi taktiklerle kazanabiliriz? Bireylere dek uygulanması gereken taktikler nelerdir? Aşiretlere, köylere ve kentlere nasıl girilecektir? Bunların bazıları çok uygun, bazıları

zordur. Bazılara sızar, bazılarını kuşatırız. Bazılarına hemen, bazılarını daha sonra yöneliriz.

Köy grupları, mıntıka ve bölge komutanlıkları, eyalet komutanlığı ordumuzun düzenlenişini oluşturacaktır. Tabii bunlar düşman birliklerinin zayıflatılması, işbirlikçilerin ve koruculuk sisteminin dağıtılmasıyla yürüyecektir. Bunun için somut plan ve tartışma gereklidir dedik. Diğer bölgeler için de aynı şeyleri söyledik. Bölge planlanması denilince esas alınması gereken şeyler bellidir. Bölgedeki bireyin teşekkülü nasıldır, birey üzerindeki düşman otoritesi nedir? Birey direnmeci mi, boyun eğmeci midir? Onu ne kadar özel çabayla direnişe çekebiliriz? Bunu zorla mı, ikna ederek mi yapacağız? Kendisiyle bir gün mü, bir ay mı uğraşacağız? Bölgenin mıntıkaları, mıntıkların içinde de çeşitli şekillenmeler vardır. Hepsine aynı kurallar uygulanamaz. Hatta her mıntıkada köy grupları mevcuttur. Hepsine aynı kuralları dayatamayız. O halde hangi mıntıkada hangi kurallar uygulanmalıdır? Hangi mıntıkadaki köy grupları için hangi kurallar geçerlidir? Başlangıçta buralara nasıl girilmelidir? Manga mı, yoksa takım düzeyinde mi girilmelidir? Buraların esas karargahı neresi olmalıdır? Nasıl üslenilmelidir? En uygun başlangıç birimleri ne olabilir? Gücümüzü gözönünde bulundurarak, buna en iyi cevap nasıl verilebilir?

Her bölgeyi ülkenin genel özelliklerinin yansıra kendine özgü özellikleriyle tahlil etmek, mevcut belgelere dayanarak geçmiş değerdendirmek, gelecek için daha ayrıntılı bir plan sunmak ve bu planı hayata geçirecek öncü grupları teşekkül ettirmek gerekmektedir. Yeterli talimatlar ve yönetmeliklerle bunları işler kılmak gerekir. Bunun için araç-gereç temin edilmeli, ülkeye girildiğinde bunlar bir bomba kadar hazır hale getirilmiş olmalıdır. Birimlerimiz, tereddüde ve ikircikliğe düşmek bir yana, girdiği yeri koparacak nitelikte olmalıdır. Bunun için koparma tarzından söz ettik. Yani ülkemiz artık öyle bir noktaya getirilmiştir ki, devrimi kopararak kazanacağız. Öyle sızlanmayla ve bol bol laf etmekle bir şey kazanamayız. Buradan devrimin şöyle bir özelliğine yaklaşıyoruz: Faşist terör, insanlara zorla boyun eğdirmiştir; biz de insanları **“zorla”** devrime boyun eğdireceğiz.

Bu konuda tarihten örnekler verdik. İslamiyet insanların boynu-

na kılıcı dayar ve “Kelime-i Şehadet getir ve kurtul” der. İşte böyle Müslüman olunur. İlk örnekleri böyledir. Ama daha sonra yığınla insan müslümanlara katılır. Ne de olsa islami yol doğrudur. Cengiz Han müthiş bir otoriteyle insanların arasına dalar. Bütün dünyayı kendisine açar. Türk akıncı boylarından söz ettik. Bunlar at sırtında kılıç kuşanırlar. Malazgirt’ten başlar ve daha bir yıl bile geçmeden Ege Denizi’ne ulaşırlar. Yerleşik tek bir nüfusları olmadığı halde bunu başarırlar. Her ne kadar egemen, sömürücü ve talancı bir güç olsalar da, bir vuruş tarzları vardır. Bu konuda tarihte örnekler çoktur. Kürdistan’da da bir zamanlar Arabistan çöllerinde doğan İslamiyetin kılıcı gibi bir kılıç gereklidir. Türk boylarının Orta Asya çöllerinden kopuşu kadar gericilikten bir kopuşun sağlanması zorunludur. Çünkü darlık vardır. Birimiziz ülkeye girer girmez, öyle gevşekçe ve rahatça gelişebileceğini düşünerek beklememelidir. Arkamızda korkunç bir cehennem vardır ve biz küçük bir koridordan dalacağız. Yine bir küfür ortamı mevcuttur; kılıcımızı çekecek ve insanlarımızı kurtaracağız.

Bizim üslubumuz buydu. Aslında birçok parti yazısında ve kişilik çözümlemesinde de bu yapıldı. Ama ülkeye giden arkadaşlarımızın birçoğu hainlerle rahat rahat konuştu; onlara bol bol olanak tanıdı. “Şunu ya da bunu yapar mısın, yapmaz mısın” diye sordu. Bu hainler daha sonra birçok arkadaşı arkadan hançerlediler. Tabii bu devrimci üsluba tam egemen olmayışımızdan kaynaklandı. Karşımızdaki kişiyle yarım saat mi, iki saat mi konuşacağız? “Derhal şunu yapacaksın” diye mi gideceğiz, yoksa boynumuzu mu uzatacağız? Bunlar belli değildir. İşte taktikteki ciddi yetmezlik! “Derhal asker olacaksın” veya “Sen şu şeyleri yapacaksın” diyebileceğimiz bir durum varken, boş tartışmalar yapmamız halinde doğru devrimci taktiği bir yana itmiş olacağız. Dolayısıyla ezileceğiz. Bir köyü sert bir kuşatmayla denetim altına almış, korucusunu ve hainini zorla etkisiz duruma getirmiş, öbürlerine “Sizin görevleriniz şunlardır” demiş, bunun gerçekçi bir değerlendirmesini yapmış ve yürümüşsek, bu bir devrimci taktiktir. Ama bir köyde en hain cinsinden korucular bulunduğu halde, propaganda yapmak üzere birkaç arkadaşı bu köye yollamışsak, onları adeta kendi elimizle düşmana teslim etmişiz de-

mektir. Yani bir yerde vuruş ve koparış tarzı ayrı, başka bir yerde daha ayrıdır. Bize sonuna kadar açık dost köyler varken ve bir rica ile bize çok şey verebilecekken, aylarca bu köylere dil döküyorsak, sadece ne kadar geri olduğumuzu kanıtlamış olacağız. Kitleler mücadeleye ilgi gösterdiği, haydi denildiğinde bir yığın olanakla katılım sağladığı ve hatta savaşa katıldığı halde, biz henüz zamanı olmadığını söylüyorsak, taktikle çelişiyoruz demektir. Bunlar yoğun bir biçimde ortaya konuldu. Taktiğimizdeki yetersizlikleri aşalım, taktikte derinleşelim ve onu uygulamaya dönüştürelim derken, bunları kastediyoruz.

Birey nasıl kazanılacaktır? Devrimci bu konuda net ve keskin-dir. Bireyin kazanılması için zor mu yoksa ikna mı gereklidir? Asker mi olabilir, siyasallaşır mı? Şehirde mi kalabilir, köyde mi? Köy komitesinde mi çalışır, milis mi olur, yoksa yanımıza mı almalıyız? Bütün bunların yönetimini devrimciler belirler. Bir bölgede birkaç ay içinde ne kadar asker çıkarılabilir? Tabii çıkarmanın koşulları yoksa çıkarılmayabilir. Mutlaka körce bir pratik yapalım demiyorum. Uygulanabilecek ve sonuç alınabilecek bir pratikten söz ediyorum. Eğer meyva olgunlaşmışsa ve bıçağını çekip onu koparmamışsan, aptalsın demektir. İş çıkarmayacak adamla boşuna uğraşmışsan, yine aptalık yapmışsın. Koparılacak şeyin ne olup olmadığını iyi kestirmek ve koparmasını bilmek gerekir. Kitleler için olduğu gibi, düşmana karşı da bu böyledir. Maskeli tipler karşısında aldanılmamalıdır. Çözümlemelerimiz ve kişilik tesbitlerimiz bunları ele verecektir.

Düşmanı iyi tanımak gerekir. Düşmana karşı pusu, saldırı ve gerekli olan başka yüzlerce yöntem geliştirebiliriz. Onu kahredecek en uygun yöntemi bulup ortaya çıkarırız. Az veya çok güçle düşmana nasıl saldırılır? Hazır güçlerimiz açısından en uygun olanı nedir? En yaratıcı olanını bulup uygularız. Bu başka birçok hususta da böyledir. Para toplanmasından araç-gereç teminine, sığınak kazılmasından yürüyüş kolunun düzenlenmesine, vuruş tarzından konuşma tarzına kadar her konuda bir stil egemen olursa işler yürür. Bütün bunları alanlara uyguladığımız zaman gelişme sağlarız. Üzerinde tartışılması gereken taktik önderlik özellikleri dediğimiz şey buydu. Ama bu konuda parti militanları ve

görevliler ne yaptılar? Onlar genel, sığ ve dar bir sorumluluk içinde yaşamaya devam ettiler. Sanki bu onların görevi değilmiş gibi böyle davrandılar. Hayır, onların asli görevi partinin genel siyasetiyle uğraşmak değildir. Özümsemeye evet, ama siyasetin boş yere tekrarlanmasına hayır diyoruz. Daha çok da siyasetin uygulanmasına evet diyoruz. Siyaseti uygulamak ne demektir? Bu planlama, örgütlenme ve denetlemedir. Bunların hepsi yapabileceğimiz işlerdir. Planlar ayrıntılarına dek işlenebilir, örgüt kurulabilir, denetleme yapılabilir.

İşler çizgiye göre yürüyor mu, yürümüyor mu? PKK'nin üslubuna göre çalışılıyor mu, çalışılmıyor mu? Mücadele ediliyor mu, edilmiyor mu? Bunları tespit etmek artık zor değildir. Çizgi bu kadar açıldıktan ve bu kadar karar gücü haline geldikten sonra, yürümek zor olmasa gerekir. Ama ısrarlı dayatmalara rağmen yine yürümüyorsa, o zaman adama "Sen ortayolcunun daniskası-sın" derler. Ortayolculuk da sonuçta pratiğin üzerine yürümeye, vuruş tarzını doğru seçmemeye, eğitim, denetlemeyi ve örgütlemeyi yapmamaya götürür. Geçmişte örgütlü veya açık olarak yapılan budur. Bunun sonuçlarını ortaya çıkardık. Hiçbirimizin yeniden bu olumsuzlukları yaşama hakkı yoktur. Bu, büyütmemekte ve başarı sağlamamaktadır. Devrimci görevlerin üzerine böyle yürüyelim diyorum. Tabii görevlerin üzerine yürürken, bizim için öncü gereklidir. Bizim için gerekli olan büyük birliklerin taraftarı olmak, parti birliğini her şeyden üstün tutmak, birbirimizin gücünden azami ölçüde yararlanmak, birbirimizin üzerinde boş bir tasarruf kuran değil, geliştiren bir kolektivizm uygulamaktır. Çünkü gelişmeyi sağlayacak ve karşılıklı olarak bizleri büyütecek olan şey budur. İnsandan sonuna kadar yararlanacaksınız. En sıradan öğelere varıncaya kadar herkesi en iyi bir yere oturarak kullanmasını bileceksiniz. Şu adam olmaz, bu adam olmaz demeyeceksiniz. Herkesi çalıştıracaksınız.

İşte önderlik veya taktik önderlik sanatının en önemli özelliği budur. Bu konuda derinleşme olabilir mi? Bence olabilir. Mevcut tartışmalarımız bu konuyu aydınlayabilir ve yetkinleştirebilir mi? Evet, şimdiye kadar bunları yetkince yapamadık. Özellikle yakın hareket alanımızda bulunan kamp pratiğine yaklaşımımız böyle ol-

du. Yaklaşımımız onları derinleştirmek ve pratiğe hazır hale getirmektir. Tabii bu sadece kamp pratiğimize değil, siyasal ve askeri bütün faaliyetlerimize ilişkin bir yaklaşım biçimidir. Kamptaki faaliyetlerin büyük bir özenle ele alınmasını, kongre çizgisini uygulama hazırlıklarının derinleştirilmesini, bazıları sıradan savaşçı olsalar bile arkadaşların önemli bir bölümünün komutan düzeyinde seyretmesini, savaşçılığı en ileri düzeyde temsil etmesini, kendilerini biraz daha yoğunlaştırırlarsa bunu başaracaklarından emin olduğumuzu söyledik. Sürekli bunu aydınlattık ve bunun bir görev olduğunu belirttik. Bunlar kendinizi geliştirmeniz ve başarmak için bütün hususlarını çözmeniz gereken görevlerdir. Kongre çizgisine bağlılık budur. Sözde kongre çizgisine bağlılık çoktur, ama pratikte uzaklık vardır. Bu bir çelişkidir. Gerçekten bağlılık sergilemek isteyenler, bu kadar konuşmaya ihtiyaç duymadan, hücum edercesine pratiğin üzerine yürünebileceğini ve pratiğin zaptedilebileceğini kestiren adamlardır. Ben bu kadar açıklama yaptıktan sonra, sen sınırlı düzeyde bile sorunları çözemeyeceksen, iyi bir kadro olmak bir yana, ancak ne kadar kötü bir artçı olduğunu kanıtlarsın. Kötü artçılar da işleri fazla ilerletemezler. Bu artçılıktan ve kongre çizgisine yaratıcı yaklaşımdaki uzaklıktan kurtulmasını bilmeliyiz. Yaptığımız özeleştirilerin hayata geçirilmesinin esas yönü böyledir diyoruz. Bunun dışında kalan şeyler, kişinin hem de çok kötü bir biçimde kendisini aldatmasıdır.

Bütün bunların bizi götürdüğü sonuç şudur: Geleceği güçlü devrimci gelişmelerle dolu kılabiliriz. Bunun için gerekli karar gücü vardır. Bunun için küçümsenmeyecek bir donanımımız ve buna soyunan militan gücümüz vardır. Yeter ki bunları iyi işlemini ve kendimizi işletmesini bilelim. Devrimcilik bir yaratıcılık sanatıdır. O şu veya bu kişinin öznel iradesine ve duygusallığına bakmaz. Eğer devrimcilik bizde profesyonel bir sanat haline gelir ve tarihe, halka, şehitlere ve partimizin yüce kararlarına bağlılığın bir gereği olarak icra edilirse, bu sanat yürür; bu sanat insanları yetkinleştirir ve gerçek halk önderlerini ortaya çıkarır. Aslında bunlar tartışılması gereken kararlarımızdır. Bundan kuşkusu olan var mıdır? Hala ortayolcular varsa, bunlar açıkça ortaya çıkabilirler. Bu ayıp değildir. Ortayolculuğu tartışmak ayıp sayılmaz. Ay-

ıp olan şey bunu bir türlü bırakmamak, kararlarla ortadan kaldırmak, örtbas etmek ve sürüncemede bırakmaktır. Bu tehlikelidir. Ya partinin gerçek uygulama hattına katılım sağlanır, ya da tersinde ısrar eden kişinin iflah olmaz bir ortayolcu olduğu bilinerek dışalanır. Böyleleri gidip sempatizanlık yaparlar. “Suyun başını tutan ben olacağım, kimseye bir damla verdirtmeyeceğim” denilecekse, partide böyle önderlik olmaz. Suyun başını tutan, örgütsüzlük ve eylemsizlik çoraklığını gidermeyi kabul eden adam demektir. Partinin olanaklarını sürekli olarak halkın toprağına akıtan ve onu yeşertme sözü veren komutan demektir. Başka türlü önderlik ve parti görevi icat edilmemelidir.

Bütün bunlardan sonra kongre çizgimizin doğru yorumu ve yetkince hayata geçirilişinin nasıl seyredeceğı daha iyi anlaşılmaktadır sanıyorum. Birçok alan pratiğıne ilişkin olarak görev alan arkadaşlar vardır. Bu açıklamalardan sonra bu arkadaşlar görevlerini daha iyi bilince çıkaracaklardır. Bunu açığa çıkarırken bir ortayolcu gibi davranmayacaklar; yüksek bir devrimci sorumlulukla PKK’ye nasıl katılacaklarını ve yüksek bir kolektivizmi nasıl temsil edeceklerini tespit edeceklerdir. Hala anlayamadıklarını, karanlıkta kaldıklarını, yanıldıklarını ve yanılttıklarını söylerlerse herkes kendilerine gülecek ve tutup bir kenara atacaktır. Kimseye neden büyük zaferler kazanmadığını sormuyoruz. İyi bir partili olarak yaşayın diyoruz. Olgun ve oturaklı yaşayın, dirayetli ve otoriter olun. Bu sıfatlarla oynamayın. Kendinizi aldatmayın. Hiçbir şey yapamıyorsanız, ciddiyetinize halel getirmeyin. Yapabileceğiniz bir iş varsa, yüksek bir hızla ve yoğunlukla yapın. Onu başkalarına bırakmayın. Yarışı bu biçimde anlayın. Başkalarına, eksik yaptılar diye bakmayın. Olumsuzlukları değil, olumlulukları esas alın, büyüklükleri esas alın. Varsın küçüklük başkalarında kalsın.

Evet, yaklaşımımızın özü buydu. Bunlar doğru şeylerdir. Sorunlar bundan daha doğru ve daha yetkin olarak nasıl konulabilir? Aklımızdan zorumuz mu var? Hayır. Artıniyetli miyiz? Böyleleri varsa cezalandırırız. Sürekli iflah olmaz bir ortayolcu olarak kalabilir miyiz? Bu sadece sahibini bitirir. Geriye kalan faşist teröre karşı yaşam yolunu açmaktır. Bu seçkin bir topluluk olmak, görevlere sınımsız sarılmak ve bunu her gün her saat çevremize aşılama-

kla mümkündür. Bütün konuşmalara ve tartışmalara bu egemen olacaktır. Bunu sözde kabul etmek, ama pratikte yine kendisine bir yığın özgür alan tanımak, vaktini istediği gibi harcamak, bazen duygusal ve bazen sert konuşmak, kimi zaman küfretmek kabul edilmez. Bu böyle olamaz. Doğruyu esas alan ve onu onaylayan adam, bunu bütün pratiğine egemen kılacaktır. Eğer böyle yapılırsa, yanlış yöntemlerin ısrarla tutulmasının artık bir anlamının kalmayacağını sanıyorum. Her arkadaş işleri ilerletebilir. Bunlar öyle çok yüksek bir eğitim de gerektirmemektedir. Arkadaşların eğitim düzeyi buna uygundur. Eksik olan onların üslubu ve yöntemidir. Biz bunlarla, bu eksikliğin aşılmasını istiyoruz. Eğer arkadaşlar bununla tartışır ve birbirlerini ilerletirlerse, sadece kamplardaki militan sayımız bile bütün parti, cephe ve ordu görevlerinin üzerine başarıyla yürüyebilir. Hiçbir şey olmasa bile, ülkede büyük başarılar sağlayabilir. Buna kesinlikle inanmalıyız. Bir de buna gelişmiş kitle desteği, pek çok grubun varlığı ve her gün bir yığın alanda gelişen propaganda hazırlıkları eklenirse, bu işler yürür. Eğer gözlerimizi özgürlüğe dikmişsek, bunu esas almışsak ve samimiysek, PKK'nin kazanımları büyük olacaktır. Bunların oluşumunun yüceliğine adımız veya soluk alıp verişimiz gibi kopmamacasına bağlanmışsak, asla yanılmayız.

Şimdi ordu kurmaya doğru gidiyoruz ve bu devlet kurmaya kadar gidecektir. Dikkat edelim, şaka yapmıyoruz, insanların yaşamıyla uğraşyoruz. Bu büyük bir çaba demektir. Bu aynı zamanda yüksek bir yaratıcılık anlamına gelmektedir. Bu süreçle oynamak kimin haddine düşebilir? Ordu kurmak demek; disiplin sağlamak, otorite tesis etmek ve gittiğimiz yeri ayağa kaldırmak demektir. Kitleler size saygı duyacaklar, otoritenize inanacaklar ve saf bağlayacaklardır. Ancak deliler bu sıfatlarla oynayabilir. Halkımıza ilk kez ciddi bir örgüt götürüyoruz. Onun öz siyasal ve askeri ordulaşmasını dayatıyoruz. O zaman öncü kendi rolünü bütün haşmetiyle sergilemek durumundadır. Bütün bu gerçeklere rağmen, bunların kendisini ilgilendirmediğini ve yine bildiğini yapacağını söyleyen adam, kendisini bitirmiştir.

Hiç kimse “Yine kendi bildiğimi biraz daha inceltilmiş bir tarzda sürdürürüm, kimse yanımda yokken istediğimi yaparım” deme-

melidir. Hayır, hiçbir şey partiden gizlenmez. Yapılan her şey mutlaka parti aynasına yansyacaktır. Hiçbir şey parti ortamı kadar net değildir. Bu nedenle gerçekçi olmalı, hafiflik yapmamalı, yüzey-selliğe düşmemeli ve yanlışlı yaşamamalıyız. Hiçbir arkadaş bu özelliklerden olumsuz etkilenmemelidir. Sonuna kadar olgun ve çözümleyici bir tartışma, net ve ayrıntılı görevler çevrelerin önüne konulmalıdır. Her gün bir yığın insanın içinde bulunuyorsunuz. Bu insanları eğitebilir, önlerine bir yığın görev koyabilir ve kendilerinden muazzam bilgiler toplayabilirsiniz. Ama bunu yapmıyor, oturup sohbet ediyorsunuz. Bunlar affedilebilir mi? Şimdiye kadar bunlar için bir şey söylemedik, ama bundan sonra affetmeyeceğiz. Bu konuyu aynı zamanda ve bir anlamda kongre çizgisinin doğru yorumlanması ve uygulanması için bir uyarı biçiminde ele alıyorum. Parti gerçeğimizi yeniden bütün yönleriyle doğru kavrayalım ve uygulayalım, diyorum. Kabul edilecek esas şey, çözümlenen devrimcilikle ilerlemektir. Bu temelde önümüzdeki pratiğin üzerine yürürken, bütün parti militanlarının alabildiğine duyarlı ve yaratıcı hareket etmeleri, pratiği adım adım hazırlamaları, her türlü ortayolcu hastalık ve özelliklerden ikirciksiz olarak arınmaları, güncel siyasal durumun derin bilgisi ve geleceğin amaçlarına ve planlarına yüksek bir bağlılıkla ve bunun gerektirdiği her türlü çabayı ve sorumluluğu sergileyerek yürümeleri zaferi getirecektir.

Ancak kadro yapımızın uzun bir süreden beri çizgiyi özümsemede ve pratiğe aktarmada gösterdiği yetmezlikler ve tıkanıklar, bizi bir hayli düşündürmekte ve bunun anlaşılması için bizi her çareye başvurmaya götürmektedir. Her şeyden önce, ortada büyük bir yanlışın varlığından söz etmek gerekir. Gerçekten de partinin gelişim hattı ve çizgisiyle ve bunun Parti Önderliği tarafından adım adım hayata geçirilişiyile, kadro yapımızın çizgiden anladığı şey ve çizgiyi hayata geçirmede sergilediği tutumlar arasında ciddi çelişkiler vardır. Tabii kadro yapımızın tamamında değil, önemli bir kesiminden ve dönem dönem gördüğümüz bazı uygulamalardan söz ediyoruz. Sadece parti gerçeklerimizin dar ve sınırlı kavranışı değil, çarpıtılması ve hatta tersine uygulanması da birçok çabayı boşa çıkarmaktadır. Bilmeyerek de olsa, böyle bir durumun varlığını sürdürmesi söz konusudur. Kadronun gerek eğitim dü-

zeyi, gerek tecrübesi kendisini her türlü köylü dargörüştülüğü, öznelciliği ve kaderci anlayışından köylü isyancılığına kadar birçok olumsuzluğa açık tutmakta, bu da birçok özelliği kişiliğinde barındırmasına yol açmaktadır. Adam bundan rahatsızlık duymamakta, hatta bir yığın gereksiz tepkiyle bunu sağa sola bulaştırmakta, büyük bir özenle hazırlanan parti ortamını bulandırmak ve parti değerlerini çarçur etmekten çekinmemektedir. Terbiyesi ve bu değerler uğruna nelerin nasıl harcadığı hakkındaki kavrayışı zayıftır; biraz da zorlanmış, kendisini düzeltip eğitmemiştir. Adeta sokaktaki bazı tiplerde görüldüğü gibi ağzına geleni söylemekte; yani salt isyancılıktan öteye gidememekte ve devrimci yaşamı böyle anlamaktadır. Tabii bu da felaketi getirecektir.

Lenin, her zaman, devrimcilerin eğitimini zamanında tamamlamaları ve profesyonel devrimci ölçülere ulaşmaları gerektiğini vurgulamaktadır. Bu, dünya genelinde de geçerli olan ve devrimci hareketin her kadrosunun tutturması gereken bir düzeydir. Biz geçmişte bu konudaki birçok anlayışı ısrarla eleştirirken, parti yapımızın içindeki birçok kişinin parti otoritesini bir babanın, aşiret reisinin ve hatta tanrının otoritesine benzettiğini, partiyle ilişkilerini bir mümin ilişkisi biçiminde ele aldığını, bu konulara ağır bir idealist yaklaşımla yaklaştığını, Parti Önderliği'nin otoritesini baba ve ağa otoritesi ve hatta sömürgeci otorite gibi algılandığını, yoldaşlık ilişkilerinde kurnazlıklar yapıldığını ve düşmana gösterilmesi gereken tavırların gösterildiğini belirtmiştik. Bunun hangi anlama geldiği ve nereye götüreceği bilinmeden, istenildiği biçimde bir yaşam tutturuldu. Bazen kölece bir boyun eğmecilik sergilenirken, bazen kesinlikle düşmana karşı gösterilmesi gereken isyancılık parti içinde gösterildi. Her türlü sekterizm ve kuyrukçuluk kokan bir yığın davranış sergilendi. Kimileri partinin aydınlatan ve ilerleten berrak ortamını bazen kendi basit hayalperestlikleri için kullanmaya çalıştılar. Bazılarının partinin disiplin anlayışını kendilerine bağladıklarına ve kendi otoritelerini geliştirmekte kullandıklarına, bunu gözükara bir biçimde yaptıklarına, farkında olmadan bunu mübah gördüklerine ve fırsat bu fırsattır diyerek gününü gün etmeye çalıştıklarına tanık olduk.

Biz kongre çizgisi temelinde parti gerçekliğimizi uzun uzun an-

lattık. Parti tarihimizi, güncel gerçekleri ve geleceğin görevlerini ortaya koyarken, aslında bunu bir partilinin nasıl yaşaması gerektiği bilinsin diye yaptık. Evet, bazılarının bu kadar zorluklarla yaratılmış değerlerin üzerine rahatlıkla oturdukları ve bu değerleri istedikleri gibi kullanmaya çalıştıkları ortadadır. Kararlar ve görevler vardır, bunların gereklerinin yerine getirilmesi gerekir. Ama bu kararlar ve görevler, bu tipleri ilgilendirmemektedir. Bunlar bir engel gördüklerinde basit bir izahçılığa kaçmakta ve hatta biraz dayatması halinde bunu partiye kabul ettirebileceklerine inanmaktadır. Kitlelere yönelik olarak her türlü bastırmacılığı ve hatta zaman zaman her türlü tersliği gösterebileceğini ve böylece gününü gün edebileceğini düşünmektedir. Yanındakileri eğitmek bir yana, yoldaşlığa sığmayacak söz ve davranışlarla yaralamakta ve bunun adını da “otorite” koymaktadır. Partinin işleyiş kurallarına göre, Parti Önderliği’ne ne zaman rapor verileceğini pek ciddiye almamaktadır. Bazen bunu gerekli bazen gereksiz görmekte, öznel niyetlerle dolu yazılar yazmaktadır. Bir mabede girer gibi parti değerlerine yaklaşması ve değerleri böyle kullanması gerekirken, onları bazen düşmanın insafına terk edebilmektedir.

Bunlar çok alçakça davranışlardır. Biz şimdiye kadar bu durumları acıyla seyrettik. Bunları parti içinde çalışanların kişiliğine yakıştırmak istemedik. Ama ne acıdır ki, bunlar yaşandı. Şimdi soruyorum: Peki, bunlar neden yaşandı? Bu öğeler neden bu biçimde sürekli hastalıklı yaşıyorlar? Bu durum bu kişilerin aile terbiyelerine, sömürgeci terbiyeye ve ortaçağ kalıntılarına bağlanabilir. Ama insanoğlu biraz da iyiye ve güzele göz diken ve mutla-ka ilerlemek gerektiğini kabul eden bir varlıktır. Özellikle vahşi bir baskı ve sömürü ortamında, özgürlüğe ulaşmak için, köleliğe karşı mücadeleyi kolektif bir biçimde ve büyük bir tutkuyla yürüten toplumsal bir varlıktır. Bunun için dinleri, felsefeyi ve bilimi geliştirmiş, büyük eylemler ve kahramanlıklar sergilemiştir. Tarihte ilerlemenin hep bu temelde sağlandığını görüyoruz. Bütün bunlar yazıldı; biz de insanlık tarihinin doğru bir yorumunu yaptık, gelişmenin doğru esaslarını ortaya koyduk. Buna rağmen, bazılarının hala baba ocağından kaptığı pislikleri parti ortamında yaşatmaya çalışmaları esef vericidir. Biz TC’nin okullarında ve

ortaçağ kalıntılarının bağrında ne öğrendik, baba ocağında öğretilenler bize ne kazandırdı?

Şimdi partide yaşayan bazı arkadaşlar aslında çok çalıştıklarını sanıyor ve kendilerini emeğinin karşılığı ödenmesi gereken işçiler gibi değerlendiriyorlar. “Bu kadar zorluklara katlandığımız yeter” diyorlar. Bir küçük-burjuva gündelikçisi ve eşitlikçisi gibi konuşuyor ve yaşıyorlar. Büyük özgürlük kavgalarına girenlerin bu tür hesapları olmaz. Bir ücretli gibi yaşamının değeri nedir? Böyeleri gidip bir fabrikada çalışsalar daha iyi olur. PKK ortamı özgürlük ocağıdır; yeni bir toplumun ve yeni bir insanlığın yaratılması için büyük yürek ve düşün kavgasının verildiği bir ocaktır. Bu ocakta yine bütün ikelliği ve yetersizliğiyle bildiği gibi yaşayacağını söylemek suçtur. Biz özgürlüğe ve eylem adamı olmaya karar vermiş insanlarız. Bu büyük bir karardır. Bu, bütün gerici toplumsal ilişkilerle her türlü bağımızı bıçakla keser gibi kesme cesaretini gösterme anlamına gelmektedir. Bu, düşmanla her dilden savaşmanın kabul edilmesi anlamını taşımaktadır.

Bazıları yine eskisi gibi basit ve ilkel bir tarzda PKK içinde yaşayabileceklerini söylüyorlar. Bu durum birçok bölgede yaygın olarak ortaya çıktı. Hemen her arkadaşımız bunu kendisine layık gördü. Oysa bu esef edilecek bir durumdur. Şimdi burada biraz kendi örneğime değinmek, nasıl PKK’li olduğumu ve bugünlere nasıl geldiğimi anlatmak istiyorum. Genelde PKK hareketi için başından günümüze kadar teorik bir soyutlama yaptık. Biraz da kendi deneyimimi izah etmemin daha yararlı olacağını ve herkesi biraz daha aydınlatacağımı sanıyorum. Ben de çok yoksul bir aile koşullarında, binbir sorunun bulunduğu, doğru dürüst bir eğitimin olmadığı, tersine her türlü kargaşanın hüküm sürdüğü ve günlük yaşamı üretmenin cehennemi bir atmosfer içinde gerçekleştiği bir aile ortamında büyüdüm. Köyümüzde okul yoktu. Her gün saatlerce başka bir köye gidip gelerek ve doğru dürüst bir yemekten yoksun olarak beş yılımızı geçirdik. Bir köyden öbür köye gittik, öyle yaşadık. Daha sonra her türlü mihnet ve baskıyı göğüsleyerek, şuradan buradan birkaç kuruş para temin ederek veya ailenin sınırlı bazı olanaklarını kullanarak, ortaokulu bir yıl şurada, öbür yıl başka bir yerde zorbela okuduk. Kaldı ki, bir çoğunuzun yaşadığı

okul düzenini de yaşayamadık. Kuşkusuz okumadan okumaya fark vardır. Zaten birçoğunuzun okul okurken nasıl okuduğu belli değildir. Oysa büyük bir özenle okumak, büyük bir dikkat ve duyarlılıkla yeni şeyler öğrenmek gerekir. Ezbercilik ve kopyacılıkla sınıf geçmek kişiyi geliştiremez. Tabii bizde ve özellikle küçük-burjuva katmanlarda kopyacılık anlayışı çok yaygındır. Biz öğretmenlerimizde de büyük saygı gösterdik ve onların büyük sevgisini kazandık. Aynı zamanda köylü darlıkları ve kurnazlıklarıyla da çok karşılaştık. Köylülerin birbirini adam yerine koymadıkları ve birbirinin kuyusunu kazdıkları bilinmektedir. Buna rağmen, biz iyi bir ahlaki temsil etmek için bütün gücümüzü ortaya koyduk. Bütün bunları daha sonra iyi dostlarımızın olması ve çevremizin bize daha kolay ısınması için yapıyorduk. Toplumda ve çevremizde saygınlık uyandırmak için böyle davranıyorduk. Bunlar biraz toplumsallaşmayı ve ilerlemeyi amaç edinen herkesin çocuklukta yapması gereken işlerdi.

Evet, ailemize yükleniyorduk; ama onlara yük olmaktan kurtulmak için sınavlara koşuyor ve başarı için bütün gücümüzü ortaya koyuyorduk. Bu bir ilerleme isteğiydi. Sonra biraz daha bağımsız yaşama ve kendimizi eğitime olanağını bulduk. Bu olanağı çok iyi kullandık. Zamanımızı büyük bir tasarruf dahilinde harcadık. Daha çok da feodalizmden, burjuvaziden, sağdan ve soldan öğrenilebilecek ne varsa hepsini öğrenmek için yoğun çaba harcadık. Öğretmenlerimizden, radyodan, gazetelerden ve bütün çevreden öğreniyorduk. İnsan sorumlu bir varlıktır; her şeyden öğrenmesini bilir. Yardımda bulunmak bir yana, ailemiz bizden destek isteyince, ailenin bizden daha kötü durumda olduğunu anladık. Artık aileden kopmak ve ona fazla yük olmamak gerekiyordu. Biz lisenin ikinci sınıfından itibaren, aileye yük olmaktan çıkmanın gereğine inandık ve kendimizi bu temelde hazırladık.

Bunları neden anlatıyorum? Bunun nedenleri basittir. Birçok arkadaşınan, babasından, sağdan ve soldan görmüş olduğu ilgiyi, otuz yaşına geldiği halde, partinin de göstermesini istiyor. Annesi ve babası tarafından sevildiği biçimde sevilmesini arzu ediyor. Bazıları çocukların bu ruh halini parti içinde de yoğun bir biçimde yaşıyorlar. Hayır, yaşam acımasızdır, sınıf ve ulus kavgası

şiddetlidir. Böyle bir ortamda hala bu kadar hafif ve düşkün ruh haliyle yaşamak ne demektir? Şimdi arkadaşların neden iyi bir komutan ve halk önderi olamadıklarını daha iyi anlıyoruz. Çünkü bizimkiler çocuk olarak kalmışlar; yaşları otuzu aştığı halde, kendilerini çocuk gibi ortaya atıyorlar. Bazı arkadaşların işleri sırtüstü bıraktıklarını daha önce de söyledim. Bu çocukluktur, öyle soylu bir davranış değildir ve kurnazlıkla da ilgisi yoktur.

Biz henüz devrimciliğe girmeden, sıradan bir sorumluluk olarak, yaşam karşısında dikkatli ve duyarlı olduk. Çevremize büyük saygı gösterdik. Bir sınava girerek, başarıp başaramayacağımız endişesini yaşadık. Tahtaya kalktığımızda iyi görünmek, dayak yememek, azar işitmemek ve iyi not almak için her şeyimizi ortaya koyduk. Yıllarca hep böyle davrandık. Aynı yaklaşım üniversiteye girişte de geçerliydi. Küçük bir memur olup bağımsız yaşamayı sağlarken, aynı zamanda nasıl yüksek bir okula gideceğimizi araştırıyorduk. Biraz para kazanıyor, kitap alıp okuyorduk; okul okumak için bütün gücümüzü veriyorduk. Ancak biz bunu ailemizi geçindirmek için yapmadık. Yüksek okula girdiğimizde, Siyasal Bilgiler Fakültesini tercih etmemiz boşuna değildi. Orada siyaset öğrenilebileceğini ve dolayısıyla halka siyasal bir anlayış götürülebileceğini düşünüyorduk. Çok kaba veya hayal biçiminde de olsa, böyle bir istek kendini belli ediyordu. Bu kez bütün olanaklarımızı bunun için kullandık. Büyük kentlerde yaşamının zorluklarına katlanarak, bir şeyler öğrenmek ve bir şeyler vermek için tüm çabamızı harcadık.

Bunlar öyle kendiliğinden sağlanan gelişmeler değildir. Tek bir sözcüğün ve sınırlı bir bilincin altında yılların çabası vardır. Tabii bazıları için bunlar hiç de önemli değildir. Bunlar için önemli olan baba ocağının sıradan yaşamının çok basit bir biçimde tekrar edilmesidir. Ama siz ilerlemek istiyor ve iyi şeylere göz dikiyorsunuz. Göz diktiğiniz özgür şeyleri elde etmek için, büyük bir tutku ve namusperverlikle savaşmanız gerektiğini bileceksiniz. Ben kendimi ve yaptıklarımı olağanüstü şeyler olarak göstermiyorum; sıradan bir insanın yapması gereken şeyleri yaptım diyorum. Hem de cuzi ve mütevazi bir biçimde yaptım. Ama sorumlu yaşadım. Soysuzluk yapmadım, elde ettiğim olanakları iyi kullanmaya çalıştım.

Kocakarı duygusallığına ve lise çağındaki toy delikanlıların tavrına düşmedim. Bana verilen değere karşılık saygı gösterdim. Bazı olanaklar ortaya çıktıkça, bunları hep ilerlemek için kullandım. O günün bizden isteyebileceği her şeyi sergilemeye çalıştım. Daha sonra üniversite yıllarında devrim sorununa ve ulusal soruna el attık. Bize bir şeyler öğretenlere adeta kul köle oluyorduk.

Oysa şimdi baktığımızda, bazılarının kendilerine öğretilen bu kadar şeylere sıradan bir saygı bile göstermediklerini görüyoruz. Bu esef verici bir tutumdur. Hepimiz bunu halk için yapıyoruz. Biz başından beri kurtuluş sorunuyla ilgili olarak gerek devrim önderlerinin eserlerinden, gerek sağımızdan ve solumuzdan öğrendiğimiz şeylere büyük bir hayranlık, bağlılık, sempati ve ilgi gösteriyorduk. Tabii başkaları bize fazla bir şey öğretmiyorlardı. Buna rağmen, iki sözcükten ibaret bir konuşma bile bizim için rehber oluyordu. Bu konuda tarihten de örnekler vardır. Halife **Ali**'nin, *“Bana bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olurum”* dediği söylenir. Bizimkilere tek harf değil, kırk kitaplık bilgi aktarıldığı halde, duyarsızlıklarından geçilmemektedir. Bu, zındıklık değil de nedir? Bu, yaşamın inkarı değil de nedir? Bu, küfrün içinde yaşamak değil de nedir? Özgürlük son derece değerli olduğuna ve bize dayatılan ortam bir küfür ortamı olduğuna göre, bundan kurtulmak için en azından müminin gösterdiği kurtuluş çabası kadar çaba göstermek zorunludur.

Şimdi bazı arkadaşların yaşamına baktığımızda, bunun ne dinsel anlatımla, ne felsefenin öğrenilmesiyle bağdaştığını, hatta ne de bir kölenin efendisinden kurtulma çabasına benzediğini görüyoruz. Bu lümpen yaşam tarzıdır. Bu sorumsuz, serseri ve dengesiz bir yaşam tarzıdır. Bu yaşam tarzı bugün Kürdistan'da oldukça yaygındır, ama esef edilecek ve lanetlenecek yaşam biçimlerinin başında gelmektedir. Diğeri ise TC'nin dayattığı yaşam tarzıdır. TC'nin biraz kapitalizmi dayattığını, biraz aydınlatma sağladığını, ama bunun egemen ulus temelinde olduğunu ve ortaçağ kalıntılarıyla iç içe gerçekleştiğini biliyoruz. Bizim özgürleştığımız ortam işte böyledir. Kişi biraz okur yazarlık öğrenir, biraz sağı solu görür, küçük bir aile ortamı bulur ve kaptığı şeyler bunlar olur. Ortaya bir ailecilik veya bireysellik çıkar. Bu feodalizmden tam kur-

tuluşu da ifade etmez. Kişi burada sömürgeciliğin bile farkına varmaz. Bununla idare eder. Bir günü kurtarmayı pehlivanlık sanır. Gününü gün ettiğinde, kendisinden daha iyi kahramanın bulunmadığına inanır. Oysa gerçek böyle değildir. Gerçekte vatan yoktur, özgürlük ve gelişme yoktur, iş, sağlık ve eğitim yoktur; kısacası hiçbir şey yoktur. Aslında yerlebir edilmesi gereken bu ortam rahatlıkla benimsenmekte, “Biraz kısıntı ele geçirdim, bir günüm böyle geçti, bu da yeter” denilmektedir.

Yine biz bu açıdan da zor bir dönemde ve her bakımdan çok zor koşullar da bulunuyorduk. Daha 1970’lerin başında bu yaşama isyan ettik. Büyük bir tutkuyla, bu yaşamın kabul edilmemesi gerektiğini belirttik. Bunun için adeta kitap kurdu olduk. Bunun için iki insan bulduğumuzda saatlerce konuşuyorduk. Yürüyerek bir köyden diğer bir köye gidiyorduk. Bir kaç kuruş para elimize geçti mi, güzel bir kitap satın alıp defalarca okuyorduk. Halbuki sizin elinize çok şey ucuzca geçti, hatta yaşantınızı bile ucuzca elde ettiniz. Dolayısıyla kıymetini bilemediniz. Varlığınızı düşmana karşı savunurken, çok eksik savundunuz. Büyük tehlikelerle yüzyüze geldiniz. Neredeyse yaşadığınıza pişman olacaktınız. Kendi yaşamı, kendi başına bela olmuş kişi kimdir? Bu kimin yaşantısıdır? Bu yaşam nasıl kabul edilebilir? Bazıları köylü kurnazlığına kapılarak, “Yoldaşım gitsin de ben kalayım” dediler. Yani değer yaratmaktan, yücelmekten, yaşamı güvenceye almaktan uzak yaşandı. Kısacası, ülkülerimize ters düşen bu ruhu kendisine kabul ettiren adam, lümpenizmin en kötü biçimini sergilediğinin bile farkında değildi. Bununla ne kurtarılabilir? Kişi bununla neyi kurtarabilir? Köylü kurnazlığı yapanlar komşularını aldatır; başkalarının kuyusunu kazarak yaşayabileceğini sanır. Gerçekte ise düşkün bir durumu yaşar. Küçük-burjuvazinin tutumu bir bütün olarak böyledir. Küçük-burjuvazi kentte de her türlü yozluğu, ahlaksızlığı ve çürümeyi yaşamakta ve bunu normal görmektedir. Bu esef edilecek bir yaşamdır. Burada faşizmin her türlü kusmuğu benimsenmekte veya buna zorlanmakta, bunun karşısında fazla bir isyancılık sergilenmemektedir.

Bu, benimsenmesi bir yana, olanak bulunduğu mutlakla yerlebir edilmesi gereken bir yaşam tarzıdır. Hayır, bizim zamanımızda bunlar yoktu. 1970’lerde ortam daha iyiydi. Buna rağmen büyü-

ük bir isyancılık vardı. Türkiye'deki gençliğin isyanıydı bu. Gençlik sıradan bir bilinçlilikle direniyordu. O zaman bu kadar baskıcı bir 12 Eylül faşizmi de yoktu, ama buna rağmen direniş vardı. Sömürü düzenine ve emperyalizme lanet okunuyordu, harkeste bir mücadele isteği vardı. Bu dönemde bazı devrimci gençlerin idama kadar gittiklerini biliyoruz. Bunların büyük bir dirençle tek başlarına darağaçlarında bile görkemli bir direniş sergilediklerini biliyoruz. O zaman gençliğin en ileri öğelerinin gözünü kırpmadan ölüme gittiklerini biliyoruz. Bu ortamda bizler de bir şeyler kapmak ve öğrenmek için bütün gücümüzü ortaya koyuyorduk. Bugün birçok değerimiz vardır, kitaplarımız vardır, eğitim için gerekli olan her şey sunulmuştur. Ama bu değerler sadece o dönemin gençliğinin mücadelesi ve bu mücadeledeki yerimizle değil, bununla birlikte çok sınırlı da olsa direniş tarihimizin küçük olanakları çok iyi kullanılarak ve büyük bir devrimci çaba gösterilerek üretilmiş ve çoğaltılmıştır.

Bunun böyle anlaşılması gerekirken, bazı arkadaşlar hala kendi yaşamlarına bile gereken saygıyı göstermiyorlar. Sanki çok ucuz doğmuş ve büyümüş gibi böyle davranıyorlar. Bu size belki öyle gelebilir, ama analarınıza sorarsanız bunun hiç de öyle olmadığını görürsünüz. Anergünüz sizi doğurmuş ve dokuz yaşına kadar korunç yoksulluklar pahasına büyötmüştür. Hiçbir şey yapamıyorsanız, bir çocuğun yetişme tarzını gözlemleyin. Analar kahrolurlar, bu dokuz yıl içinde gençliklerini tüketirler. Tabii sizin için bunlar önemli ve ciddiye alınması gereken şeyler değildir. Hayır, biz gerçekten zor yetiştik. Babalarımız bizleri doyurmak için benliklerini feda ettiler, kendilerini sattılar; “Evladlarımız büyösun ve bizi kurtarsın” diye kendilerini mahvettiler. Şimdi siz, “Babamız bize ne verdi de ne alacak, bunun koşulları ve olanakları mı var?” diyorsunuz. Hayır, bunu bir nimet olarak kabul etmeniz gerekir. Bu yaşa kadar geldiğinize göre, bütün yeteneklerinizi ortaya koyarak, namuslu ve onurlu yaşamın yolunu tutacaksınız. Yoksa, kaplumbağanın kabuğunu beğenmemesi gibi, “Bana ne verdiler de ne istiyorlar?” veya “Küçük bir memur gibi çalışır ve bazı şeyler veririr” denilmez. Bu tutumlarla sağlıklı bir rol oynanamaz; kişi bunlarla iyi bir evlat olduğunu kanıtlayamaz.

Tabii biz bunları yapmadık. Daha başından itibaren aileyle çelişkilerimiz olsa da onlara bile yararlı olmanın yolunu, kendilerini kurtuluşa götürecek felsefeyi (başlangıçta dini, daha sonra burjuva felsefesini ve siyasetini) ve sosyalizmi araştırıp bulmaya çalıştık. Henüz lisenin ikinci sınıfında okurken, sosyalizmde karar kıldık. Küçük bir kitap bulduğumuzda yastığımızın altına koyuyor ve ertesi gün beş on sayfa okuyorduk. Okuduğumuzun bazen yüzde beşini, bazen yüzde yirmibeşini anlıyorduk. Böylelikle biraz aydınlanıp bilinçlenmeye çalıştık. Bütün bunları bir yandan okul sorununu, öbür yandan iş kavgası ve çeşitli yaşam zorlukları altında yaptık. Her gün devrimci eğitim olanağı bulmak bir yana, nefes alma olanağımız bile yoktu. Ama yine de sosyalizme ulaştık, sosyalist teoriyi özümstedik ve daha sonra onu ülkemizin somutuna uyguladık. Tabii ucuz yetişmiş bazı kişiler de vardı. Babaları biraz zengindi, herhalde ucuz yetişmişlerdi veya köle gibi hareket ediyorlardı, işleri güçleri kendi kişiliklerini kurtarmaktı. Böyleleriyle de çok konuştum. Bunlar bazen ilgi duyuyorlardı. Ama çoğunlukla çıkarlarının emrinde oldukları için, bir memur olmak ve bir meslekte gelişmekle yaşamlarının zirvesine tırmadıklarına inanıyorlardı. Biz bunu yeterli görmedik. Bireysel kurtuluşun mümkün olamayacağını henüz lise sıralarındayken biliyorduk. Biz de o zaman biraz para kazandık. Hatta torpille sağdan soldan biraz para ediniyorduk. Ama bu parayı ulusal ve toplumsal kurtuluş uğruna seferber edebilirsek, sağdan soldan derlenme de olsa, elimizdeki birkaç bin lirayı böylelikle haram olmaktan çıkarır ve halkın hizmetine koşulmuş bir kamu malı haline getiririz diye düşünüyorduk. Burs alıyorduk, burslarımızı ve kredilerimizi birleştiriyorduk. PKK'nin ilk maliyesi böyle ortaya çıktı.

Tabii çoğunuz bunu bilmiyorsunuz. **Celal Talabani**, bir ara, *“Siz siyaset oluştururken, maliyeniz nasıldı”* diye sormuştu. Tabii onlar başka türlü alışmışlardı; şu ya da bu gücün kendilerini desteklememesi halinde siyaset oluşturamıyorlardı. Bizimki böyle değildi. Biz maaş alıyorduk, daha sonra kimi arkadaşlar burslarını verdiler, kimileri çalışıyordu. Burada yine **Haki** yoldaştan söz edeceğiz. **Haki** yoldaşın hamallık yaptığını biliyorsunuz. Arkadaşların bursları da vardı. PKK'nin ilk dönemdeki maliyesi gerçekten hep

borçla oluştu. Tabii daha sonraları dağlarda silahımı terkeden ve bir yığın olanağı tepen arkadaşlara bir şey demeyeceğiz. Biz o dönemde devletten aldığımız bursların parasını henüz ödemiş değiliz. PKK'nin temellerini böyle attık. Yirmibeş kişi bir evde kalıyor, kitaplarımızı şuradan buradan alıyorduk. Bunun hala böyle olduğunu görüyorsunuz. Paramızı genellikle yolculuklarda harcıyorduk. Bir otobüse biniyor, bir köye ya da bir kente gidiyorduk. PKK'nin gruplaşması böyle oluştu. Bu konuda **Mazlum** yoldaşın söylediği şeylerin bulunduğunu biliyorsunuz; bir gün sokakta veya parkta, bir gün kahvehanede, bir gün başka bir yerde geceliyor. Tanıştığımız birinin evinde yemek yiyor, birinden sigara buluyorduk. Bu ilk kadrolarımız gecesini gündüzünü parti için harcıyordu. Bugün ortaya çıkan dev gibi olanakları kullanamayanlar, aslında bunun karşısında irkilmeli ve kendilerine lanet yağdırmalıdır.

PKK'nin ilk kurucuları ve ilk çalışanlarının (bazıları sonradan bozulmuş olabilir, bu sorun değildir) kendilerini verdikleri üslup çok kutsal ve soyludur. Biz o zaman işte böyleydik, partimizin temellerini işte böyle attık. Bütün bunlar çok açıktır. O zaman büyük kentlerde yaşamak bile başlı-başına bir sorundu, sokakları dolaşmak bile sorundu. Köyden gelmiştik, hiçbir şey bilmiyorduk ve sosyalist bir kişiliğe doğru tırmanmak büyük çaba istiyordu. Siz kendi eğitiminizi ihmal ettiğiniz için, bunlar size pek de önemli şeyler olarak görünmeyebilir. “Ne de olsa PKK ortamında bulunuyoruz, biraz bastırırsan sonuç alırsın” demek soytarlıktır. Bunun önderlik ve partililikle hiçbir ilgisi yoktur. Ben daha o zamandan beri her insana en yüksek saygıyı göstermeyi, bana küçücük bir şey öğretilene sonuna kadar bağlı olmayı, basit bir olanak elde etmek için kırk kez ter dökmeyi ve bir otobüse binmemek için kilometrelerce yol katetmeyi esas alarak kendi eğitimimi tamamladım. Yıllarca bu biçimde yaşamayı esas aldım. Bir dost bulmak ve bir taraf kazanmak için yıllarca mücadele verdiğimizizi biliyorum. **Kemal Pir** yoldaşın, “*Bir kişiyi kazanmak için gerekirse üç saat, gerekirse üçyüz saat konuşurduk*” dediğini biliyorsunuz. Ne yazık ki, bazılarının yürekleri kömürleştiği için, bu sözlerin anlamını farkedemiyorlar. Halbuki bunun için ölüme gidiliyordu. Basit bir dostluğun kazanılması için saatlerce konuşuluyordu. Şimdi yüzlerce kişi ayağa

kalkıyor da, kimse kendileriyle konuşmaya tenezzül etmiyor. Peki, bunun PKK'lilikle ne ilgisi vardır? Bunun PKK'nin gelişim tarzıyla ne ilgisi olabilir? Ama bazılarına göre bunlar normaldir. Hayır, gerçekte normal değildir. Eğer PKK'nin değerlerine bağlıysak, bu değerlerin elde edilmiş tarzına da bağlı olmalıyız.

Şimdi yüzlerce kişi ayağa kalkıyor da, kimse kendisini sıkı bir biçimde eğitmiyor. Bu utanılacak bir durum değil midir? Birimlerimiz aylarca dağlarda dolaşıyorlar. Bir yığın köylü, hem de ölümü göze alarak, mücadele saflarına geliyor. Bunlara okuma yazma öğretmek bir yana, partimizin temel ilkeleri bile kendilerine anlatılmamıştır. Peki, bu nedir? **Mazlum** ve **Kemal** yoldaşlar ölüm tehlikesi altında yaşadılar. Ama gerektiğinde üçyüz saatlerini harcayarak, devrime bir insan kazandılar. Mazlum yoldaş bunu hapiste de yaptı. Küçük bazı olanakları ve bir gazete parçasından topladığı bilgiyi yoldaşlarına nasıl büyük bir coşkuyla ulaştırdığını öğreniyorsunuz. Buna karşılık, bugün bazıları yoğun bilgi birikimini kitlelere aktarmak bir yana, bu birikimin kitlelere yansımaması için ellerinden geleni yapıyorlar. Peki, bu lanetli bir durum değil de nedir? Bunlara göre önemli olan kendi durumları ve sözümona kendilerine yapılan haksızlıklardır. Hayır, önderlerimiz bunu zindanlarda yaptılar. Peki, siz kim oluyorsunuz, bizler kim oluyoruz? Neyiniz ezilmiş, neyiniz elinizden alınmıştır? Bunlar bizim hep önünde saygıyla eğilmemiz gereken kahramanlarımızdır. Peki, biz bu kahramanların anısı için ne yapıyoruz? Birçokları onların anısını unutmuşlardır. Ben sabır ve olgunlukla onların anılarının gereklerini ve tabii halkımızın acıları ve özgürlük özleminin gereklerini yerine getiriyorum. Şimdiye kadar bu tür tavırların sahiplerine fazla bir şey söylemedik. Toy ve amatör olduklarını, sıkıştıklarını ve kendilerini fazla örselememek gerektiğini düşündük. Ama bu ısrarla sürdürülür ve hatta bir yaşam tarzı haline getirilip dayatılırsa, adamı anasından doğduğuna bin pişman ederler.

Şimdi tekrar tekrar geçmiş i irdelemekte yarar vardır. PKK'nin ilk grupsal oluşumuna karar verdiğimiz 1973 yılında cezaevinden yeni çıkmıştık. Bilgilerimiz çok sınırlıydı. Yüksek okul okumak üzere gelenlerin büyük çoğunluğu ağa çocuğuydu. Çoğu sözden anlamayacak kadar soytarıydı. Bu öğrencilerden birkaç tanesini

buluyor, kendileriyle biraz dolaşmak istediğimizi belirtiyorduk. Bir iki fikir açıklıyor, kimse bizi görmesin diye sağa sola göz kulak kesiliyorduk. Bir ağacın altında oturuyor, birkaç söz söyleyince, görevimizi yerine getirdik diye sevincimizden uçuyorduk. Bir dostluk kazanmak için nefes nefese kalıyorduk. O zaman kimse bana böyle yapmamı emretmedi. Ortada parti denilen bir şey de yoktu. Ama insanlığa karşı taşıdığımız bir sorumluluk vardı. Ama herkes insan olduğunu söylemektedir; herkesin aileye, çevreye, topluma, halka ve insanlığa karşı sorumlulukları vardır. O halde bu utanılası yaşamın aşılması gerekir.

Geçmişte Kürt'ten söz edildiğinde, herkes vahşiliğiyle dalga geçilecek bir varlıktan söz ediliyormuş gibi davranırdı. Tabii bugünün PKK olayında birçoklarının başı dönmüştür. Bugün birçok genç bu acıyı ve bunun insan üzerinde yarattığı olumsuzlukları bilmemektedir. Ama insan olmak büyük bir olaydır. Birçok arkadaş günlük sıkıntılarını bile kendi içinde eritemiyor, bunları sorun yapıyor, hem de çok önemli bir siyasal sorun haline getiriyor. Bu rezalet değil de nedir? Bu konuda birçok örnek gösterebilirim. Kendini de, ağrılarını da siyasal bir sorun haline getirenler az değildir. Hayır, PKK doğarken hiçbir şeyimiz yoktu, ama sorumluluk vardı. Düşkünlükten ve alçalmışlıktan kurtulmanın gereğine inanıyorduk. Sınırlı bilgilerimiz ve olanaklarımızla bunu yapıyorduk. Çok basit ve sıradan bir eğitimle bunu gerçekleştiriyorduk. Bu, hepimizin o zaman daha fazla yükseklerde taşınması gereken bir sorumluluğun sınırlı bir biçimde gösterilmesi idi. O zaman **Haki Karer** ve **Kemal Pir** gibi yoldaşlarımız vardı. Bu arkadaşları buluyor ve daha o zaman bile bir doğruyu ortaya çıkarmak için bütün gücümüzü ortaya koyuyorduk. Bir iki dost daha bulabilmek için her yanı tarıyorduk. Daha sonra hareketimiz gruplaşmaya başladı. Gece gündüz çalışıyorduk. Okula devam ediyor, yaşamak için para buluyor ve bir dost bulabilmek için tarama yapıyorduk. Bunların büyük çalışmaları olduğunu söylemiyorum. Bugün için belki bunlar bir hiçtir. Ama burada önemli olan sorumluluk anlayışıdır. Önemli olan, yaşarken nasıl bir duyarlılıkla hareket ettiğimizdir. O zaman emirler ve örgütün talimatları da yoktu. Kendimizi sıkıyor ve bu sorumlulukları kendi kendimize çıkarıyorduk.

Bunları neden söylüyorum? Bunları, kendi kendilerini sorumlu durumuna getirmek bir yana, bazıları sorumsuzluğu geliştirmek amacıyla ne gerekiyorsa onu yaptıkları için söylüyorum. Bunlar önemlidir. İnsanoğlu kendisinde sorumluluk duygusu yaratan bir varlıktır. Bir kocakarı gibi sürekli rahatsızlıklarından ve hastalığından söz ederek düşkünlüğü tercih etmek doğru olamaz. Kocakarı tutumları ve sokak düşkünlüğü lanetli sıfatlardır. Böylesi sıfatların sahipleri her türlü baskıyı ve sömürüyü sinelerine oturtan yaratıklardır. Onlar hep böyle anılmaya ve bu biçimde sürünmeye layık kişiliklerdir. Devrimciler bunu kabul edebilir mi? Asla!

Bilindiği gibi bir ideolojik mücadele dönemimiz vardı. Bir grup arkadaşla savaşır gibi bir ideolojik mücadele yaptık. Sözcükler ve kavramlar üzerinde fırtınalar kopardık. PKK işte biraz da budur. Haki'ler ve Kemal'ler bunun için hayatlarını ortaya koydular. Bunlar Kürt değildi, bizim toplumumuzun içinden gelmiyorlardı. Ama doğrularımıza öyle aşınaydılar ki, onları ölümüne savunuyorlardı. Bunlar gençti; isteselerdi varlıklı bir yaşama ulaşabilirlerdi. Ama insanlığın sorumluluğunun gereklerini bilerek PKK'nin doğrularına katıldıkları için bu kadar büyük çaba harcadılar; en ağır baskılar karşısında bile son nefeslerine kadar bu tutumu sergilediler. Şimdi ise sorumluluk vardır, örgütlenmeyi geliştiriyoruz. Peki, bütün bunlar kendiliğinden mi olmuştur? Bu mümkün müdür? Bir insanı bir saat için okulundan ve işinde koparmak büyük maharet ister. Kürdistan'a yeniden dönüş büyük yürek ve sorumluluk ister. Tabii bazıları bunun farkında değildir.

Kürdistan'a yeniden dönüş olayı basite alınmamalı; "Ne de olsa devrimcilik biraz da sükseli bir meslekti, otobüse binip Kürdistan'a geldiler" denilmemelidir. Hayır, bu Ağrı dağına tırmanmak kadar zor bir olaydır. Dev gibi bir devleti karşınıza alıyor ve ona rağmen her şeyinizi ortaya koyarak yola çıkıyorsunuz. Bu kolay mıdır? Kürdistan'a döndük, köylere ve kentlere gittik, binlerce toplantı yaptık. Bunlar neredeyse unutulmuştur. Bugün düşman kendi tarihinin en büyük hatasını yaptığını söylemektedir. Peki, düşman neden yanıldı? Düşman işte bu çabalardan ötürü yanıldı. İşlerimizi koşullara uygun olarak yaptık. Düşmanın elinde belge yoktu veya farketmemişti. Bu biçimde örgüt kurulabileceğine

inanmıyordu. Ama biz kendimizi ayaklı bir gazete durumuna getirdik. Yirmi yıldır bu propagandayı sürdürüyoruz. Bazıları bugün hazır metinleri bile sağa sola dağıtmaya üşeniyor. Birçok kişinin bütün gazetelerimizi düşmana kaptırdığı biliniyor. Bu durum görevlere hangi ölçüde bağlı olduğunu ortaya koyuyor. Aslında herkes çok şey biliyor, herkes istese birçok insana bir şeyler öğretebilir, ama sırf üşendiği için bunu yapmıyor. Oysa ben, hiç de gerekmediği halde, adeta boğazımı yırtarcasına hala propaganda yapıyor ve gerçekleri ortaya koyuyorum. PKK böyle gelişmiştir. PKK'nin taraftar bulması bu çabaların ürünüdür; insanların PKK etrafında birleşmesi bu çabaların bir sonucudur.

Demek ki bütün bunlar kendiliğinden olmamıştır. Tarih kendi kendine ilerleyemez. Kürdistan'da özgürlük tarihi hiç kendi kendine ilerleyebilir mi? Biraz sağduyu sahibi olan bir insan bunun mümkün olmadığını görecektir. Küçücük bir tekerleği döndürmek bile ciddi bir çaba gerektirmektedir. Halklar tarihinin ne denli dehşetli yaşandığını biliyorsak, bunun böyle olduğunu anlamakta zorlanmayacağız. Ama sürüyle gezme tarzını yaşam saymak, insan için bir işkencedir. Biz her gün otobüslerle halka ulaşmaya çalışırken, TC cumhurbaşkanı ve başbakanı, atalarımıza bakıp ibret dersleri almamız gerektiğini söylüyor, bizi asıp kesmekle tehdit ediyor, idam ipini Demokles'in kılıcı gibi her gün başımızda sallıyordu. Yine de biz Hilvan'a ve Suruç'a ulaşmak, Dersim'e ve Kars'a geçmek için koşturup durduk. Hesabımız işte buydu. Bir bilet temin edinceye ve sağda solda bir dost buluncaya kadar titreyip durduk. Sorun can korkusu değil, gerçeklerimizi kitlelere ne kadar taşıyabileceğimizdi. Şimdi bazıları için pek önemli görünme de, bunlar PKK'nin tarihidir. Hem de bunlar inkarcılığın, yüzeyselliğin ve utanç verici gidişatın tersine çevrilmesi ve kötü gidişata dur denilmesi döneminde yapılmıştır. Bu dönemde sınıf ve ulus temelimiz alabildiğine duyarsızdı. Sadece yüreğimize dayanarak iş yapıyorduk. Bugün arkadaşlar, "Ne de olsa PKK'nin silahlı bir gücü de var, PKK dünyada da biraz tanınmaya başladı. Artık bu çabaları anmaya gerek var mı?" diyorlar. Zaten bu çabaların anılmasına gerek görülmediği için, halka ve yoldaşlarımıza karşı bu kadar yetmez ve sorumsuz davranışlar içine girilebiliyor. Oysa kölelik tarihi

bütün yönleriyle kavransaydı, bir mermi ve tek bir sözcük uğruna bile her türlü çaba gösterilir, en iyisi yapılmaya çalışılırdı. Ama ucuzca yaşadığınız, ananızın sizi ucuz bir biçimde yetiştirdiğini sandığınız, babanızın sizi ucuz beslediğine inandığınız ve PKK'ye de gençlik döneminizde ucuzca katıldığınız için, her şeyin kolay edinildiğini sandınız ve böylece olumsuzlukları yaşadınız. Çoğunuz bazı zorluklarla karşılaşsa da, bu zorlukları bir kader gibi ele aldınız. Çoğunlukla devrimci gelişmeye tepki duydunuz.

Peki, bu nasıl sonuçlandı? Bunun sonucunda verimsiz bir pratik ve çalışma tarzı, başına buyruk, bireysel, tepkici ve daha sonra ortayolcu durumlar ortaya çıktı. Dikkat edilirse, PKK tarihi, daha önceki konuşmalarım da ifade ettiğim gibi, sadece benim değil, başka arkadaşların da çabalarıyla doludur. (Bunlar az çok dile getirmek istediğim çabalarımıdır, bunun gibi binlerce çabam vardır.) PKK'ye emek verenlerin yaşamını didik didik ederseniz, parti tarihini her yönüyle bilince çıkarır ve yüreğinize nakşeder, böylece iyi birer PKK'li olabilirsiniz. Böyle yapmazsanız, bir soysuz, mirasyedi ve tehlikeli bir kişi durumuna düşersiniz. Yoksa bu biçimde geliştirilen bir parti hareketine karşı görevlerini tam başarmamak, değerlerin korunması ve geliştirilmesi uğruna her şeyini ortaya koymamak mümkün müdür? Basit bir sermayedar bile elindeki birkaç kuruşu bir şeylerin içine saklayarak dünyanın birçok yerine götürebilmektedir. Siz PKK gibi bir hazineye sahipsiniz, ama onu dört yıl önce tuttuğunuz yerden belki daha da geriye götürüyorsunuz. O zaman, bu mirası ve kendisini harcamak değil de nedir?

Akıllı olmak gerekir. Ne de olsa köylü kökenli olduğumuz, yaşam tarzımızın iflas etmiş bir yaşam tarzı olduğu söylenebilir. Hayır, bu böyle değildir. PKK, sermaye biriktirmek açısından değil, ama her türlü özgürlük değerini biriktirmek için büyük üretici ve yaratıcı özelliklere sahip olan bir harekettir; küçük değerleri misliyle büyütmesini bilen bir harekettir. Onun militanları da bu değerlerin yaratıcılarıdır. PKK'yi başka türlü yorumlama olanağı yoktur.

Evet, dediğim gibi, o dönemde parti ideolojisini taşırmak için, kelle koltukta ve tepemizde sallanan Demokles'in kılıcı altında şuraya buraya koşuyorduk. Bu sözlü çalışmaların riskleri de vardı. Ancak başka türlü PKK'yi oluşturmak olanaksızdı. Daha sonra bu

bilgi birikimini bir programa dönüştürelim dedik. Tabii arkadaşlardan birçoğu bu programı bile hala okumamıştır veya onun anlamını tam kavrayamamaktadır. Ama biz bütün bilincimizi zorladık. Başkalarının programlarını nasıl yazdıklarını ve kendi programımızı nasıl toparlayacağımızı araştırdık. Programımızı **Haki** yoldaşın anısına ithaf etmiştik. Çünkü devrimcilerin anısı çok önemliydi. O halkımızın davası için yaşamını feda etmişse, biz de onun anısını ölümsüz kılmak için her şeyi yapmak zorundaydık. Yoksa kötü bir yoldaş olurduk ve devrimcilerin anısı karşısında pek de saygılı olmadığımız ortaya çıkardı. Daha sonra birçokları, yüzlerce şehidin anısını doğru olarak yorumlamak bir yana, kendi asgari görevlerini bile yerine getirmediği için duyarsızlaştı. Bu kötü ve asla kabul edilmemesi gereken bir durumdur.

Biz, **Haki** yoldaş şehit düştüğünde derin derin düşündük. Adeta gök kubbe başımıza yıkıldı. Yeniden nasıl yaşayabileceğimizi ve bu dehşeti nasıl yırtacağımızı aylarca düşünüp, araştırdık. Sadece **Haki** yoldaşın şahadetinde mi? **Halil Çavgun** yoldaşın şahadetinde de öyleydi. Daha sonraki şehit düşme olaylarında da böyle oldu. Aylarca bu yoldaşlarımızın anısının gereklerini nasıl yerine getirebileceğimizi düşündük. O zaman çoğu arkadaşlar, “Hemen isyan eder, intikamlarını alırız, olur biter” diyorlardı. Peki, sadece intikam almakla iş biter mi? Açık ki bitmez. Bunun için örgütlenmeyi derinleştirmek, yani onların anısını ölümsüzleştirecek yolu bulmak ve onların davasını güvence altına almak zorunluydu. O zaman görevimizi yaptığımız söylenebilirdi. İşte biz böyle yaptık. Parti Programı böyle ortaya çıktı. O zaman birçoğu programı okumaya yanaşmıyor veya çok sınırlı okuyordu. Bu, Kürdistan’daki inkarcılığın, zayıflığın, kendini tanımamanın ve yabancılaşmanın korkunç bir ifadesiydi.

Biz partiyi ilan edelim derken, arkadaşlar duyarsız ve eksik davrandılar. Yani bir takım değerler ortaya çıkınca, bu değerleri kariyerist bir biçimde ele geçirme eğilimleri ortaya çıktı. Biz **Kuruluş Kongresi**’ni gerçekleştirmeye çalışırken, kongrenin basit geçmemesi için aylarca bir yerden başka bir yere koşturur ve kendimizi sonuna kadar zorlarken, arkadaşların çoğu kongreye bir gözlemci gibi katıldı. Ama tarih de başka türlü ilerletilemezdi.

Çoğu arkadaş kendisini fazla sıkma gereğinin olmadığına inandı. Tabii böyle davrananlar başımıza bela oldular. Bunların ucuz özelleştiriler yapmakla fazla bir şey yaptıkları söylenemez. Kendileri ulusa ve topluma karşı sorumlu olduklarına göre, dişini tırnağına takarak yürümeleri gerekirdi. O zaman böyle yapmış olsalardı, çok şey kurtarılabilir ve çok ileri gelişmeler sağlanabilecekti. Ama kariyerizm vardı. Hatta bazıları partinin gerici kişiliği ezdiğini görünce, bir an önce kurtulmayı düşünüyorlardı. Peki, kurtuluş nerede aranıyordu? Bunlar kurtuluşu TC'nin kapısında arıyorlardı. TC kendilerine ne verecekti? TC kendilerine ancak düşkünlük, uşaklık ve ajanlık verebilirdi. Bu asla şerefli bir yaşam olamazdı. Tabii bütün bunlarla mücadele edildi.

Partinin bu yıllardaki direniş mücadelesini uzun uzun anlattık. **Manifesto (Kürdistan Devriminin Yolu)** bugün dünya dillerine çevriliyor. Biz o zamanki sınırlı bilgimizle Manifesto'yu kaleme aldık. Bugün herkes buna saygı duyuyor. Manifesto'da dile getirilen gerçeklerin hangi yaşamın ürünü olduğu biliniyor. **Kuruluş Bildirgesi**'ni de o günkü bilgi dağarcığımızla yazdık. Bugün hepiniz onu bir şiir gibi okuyorsunuz. Ama önemli olan onu yaratan ruh hali ve sorumluluk anlayışıdır, bunun görülmesi gerekir. Şimdiye kadar neden daha iyisini yazamıyorsunuz? Çünkü sorumluluklarınız zayıftır; ruhunuzdaki duyarlılık yetersizdir. Bunca yıldan beri mücadele içinde bulunduğunuz halde, neden iyi raporlar, bildirimler ve broşürler geliştiremiyorsunuz? Yüksek bir sorumluluk duygusuyla hareket edemediğiniz için bu böyle oluyor. Biz daha o zaman bunları yapıyorduk. Amacımız anamızın babamızın çiftliğini geliştirmek değildi. Tamamen ulusal ve toplumsal özgürlük ve insanlık için hareket ediyorduk. Her arkadaş rahatlıkla bunu yapabiliyordu. Bugün hala doğru dürüst yazılar bile geliştiremiyor, rapor sistemine bile egemen olunamıyor. Bu neden ileri geliyor? Bu, partileşmeyi eksik temellerde başlatmak ve daha sonra onu bu biçimde sürdürmekten kaynaklanıyor. Açık ki tecrübe vardır, çok okunuyor ve çok şey yaşanıyor. Peki, neden hala böyle davranılıyor? Çünkü eksik ve yanlış bir yaşam vardır. Biz de yaşadık. Düşünün, o zaman benim neyim vardı? Eskiden biriktirmiş olduğum birkaç kuruşla kitap alıyorduk. Biraz da çalışıyorduk. Çoğu arkadaş eksik yaklaştığı ve

eksik sorumluluk gösterdiği için, daha sonra kendisini ihmal etti. En son bozguncular, ortayolcular böyle çıktı. Direniş kahramanları da böyle çıktı. Bunlar bugün net olarak görülmektedir.

Maraş katliamından sonra askeri-faşist rejimin ayak seslerini duyduğumuzda, yine büyük bir sorumluluk içine girdik. Bir yandan MHP'nin katliam provaları, öbür yandan ağaların her gün artan baskıları vardı. Bundan sonra ne olacak, parti nasıl yaşayacaktı? Umutlar yerlebir edilmek ve gençliğin o zamana kadar döktüğü bütün kanlar boşa çıkarılmak isteniyordu. Yine dişimizi tırnağımıza takmaktan başka çaremiz yoktu. Yurt dışına çıkışı hazırlarken, o birkaç ay içindeki ruh halimi anlatamam. Anlatmama gerek yoktur. Ama sorumluluk vardı, hareketi mutlaka yaşatmak gerekiyordu. Antep'e mi, Van'a mı yoksa Urfa'ya mı gidecektik? Olanaklarımız sınırlıydı. O aylarda bir gün bir evde kalabilmek için dilimizde tüy bitiyordu. Bizdeki küçük-burjuva aile gerçekliği böyledir. Biraz tehlike göründü mü, aile içinde panik başlar. Elbette bu konuda ailelerimizin gösterdikleri fedakarlığı gözardı etmek istemiyoruz. Bazı olumsuzlukların yanısıra, bütün o yoksulluğa rağmen, halkımızın bize bir yemek yedirmek ve bir gün bizi bir yerde barındırmak için nasıl çırpındığını da görüyorduk. Ama aynı zamanda bunlardan kurtulmak da istiyorduk. Böyle bir çekişmeyi sürekli yaşadık ve hareketin ezilmemesi için yeni bir çıkış yolu bulmaya çalıştık.

Yurt dışına çıkışımız harekete bir çıkış yolu bulmak içindi. Bazıları ne tam yurt dışına çıkma gereğini duydular, ne de çıktuktan sonra, bunun niçin yapıldığını tam kavrayabildiler. Bu yüzden devrimcilikleri sığ, dar sorumlu ve dar pratikçi biçimde geçti. O zaman her gün büyük baskılar geliyor ve yoğun tutuklamalar yapılıyordu. Eğer bunun dehşeti yeterince duyulabilse ve yine sonuna kadar örgütü yaşatmak gerektiği endişesi taşınınsaydı, yurt dışına çıkışın büyük anlamı ve çıktuktan sonra yapılan hazırlıkların büyük önemi iyi idrak edilir; ülkeye yeniden dönüşü büyük zaferlerle kapatmanın bir nimet ve borç olduğu bilinerek, böyle bir yaşam sergilenirdi. Bunlar eksik gösterildi. Neden? Çünkü yurt dışına çıkışın anlamı kavranamadı ve çıktuktan sonra bekleyen görevler yeterince anlaşılamadı. O zaman ne yapıldı? Provokasyon, güdülere ve zayıflıkları tahrik etti. Zaaflara hitap etti. Yapımızın dörtte üçü-

nü iğrenç yaklaşımla uğraştırdı. Bizim yurt dışına çıkışımız ve olanak yaratışımız, tarihe karşı sorumluluğumuzun bir gereği idi. Buna karşılık bazıları bir gün nasıl iyi bir yemek yiyeceklerini ve dışarda soysuz bir mülteci yaşamını nasıl ele geçireceklerini düşünüyorlardı. Kimi kendisini sorun haline getirdi; kimi kendisini şöyle, kimi böyle dayattı. Her türlü düşkünlük ve kocakarı tavırları sergilendikçe sergilendi. Oysa ben de yurt dışına çıkmış ve herkesin sorumluluğunu üzerime almıştım. Bunlara kendimizden daha fazla yer, daha fazla yemek, daha fazla güvenlik ve daha fazla okuma olanağı vermiştik. Kendilerini eğitmelerini istemiştik. Onların da tarihe karşı sorumlulukları vardı. Ama ben buna mecbur olduğum halde, kendileri sanki her türlü soysuzluğu sergilemekte özgürlermiş gibi çirkin bir hareket tarzıyla ortaya çıktılar. Tabii herkes sonunda yaptıklarının karşılığını gördü. Biz direnişçi değerleri zorbela ayakta tuttuk. Çünkü bu namus, onur ve tarihti; çünkü biz her şeyimizi yitirmekle karşı karşıya bulunuyorduk. Birazcık özgür yaşam olanağı bulmak için bütün yeteneklerimizi ayaklandırmamız zorunlu idi. Lanetli bir yaşamı kendileri için gerekli görenlerin bizimle yola çıkmaları anlamsızdı. Bunların bu alana gelmemeleri ve gidip düşmana sığınmaları gerekirdi. Bazılarının hem şöhretli bir devrimci ve bir özgürlük savaşçısı olarak görünmeleri ve bol bol edebiyat yapmaları, hem de gereklerini yerine getirmemeleri kabul edilemezdi. Bu çok kötü bir biçimde kendini yanıltıyordu. Bu yanılgının sahipleri hem kendilerine hem de bize haddinden fazla zarar verdiler. Bütün bunlar karşısındaki telaşımıza karşı, aşağılık provokatör, “Ali arkadaş çok tahrik oldu; herhalde bizim bu çıkışımıza karşı çok öfkeli dir” diyerek karşılık veriyordu. Bu çok düşünce, lümpence ve gerçekten düşmanca bir tutumdur; zorluklarla karşılaşmamızdan sadistçe zevk almaktır. Peki, bütün bunlar kendilerine ne kazandı? Hiçbir şey!

Provokasyonla mücadele yıllarımızı iyi anımsıyoruz. Her gün sorumlu arkadaşlara bunun tehlikeli olduğunu ve üzerine yürümele ri gerektiğini söylüyorduk. Ama onlar konuşma tenezzülünde bile bulunmuyorlardı. O bizim tarihsel temellerimizle uğraşırken, bizim arkadaşlarımız, arkalarında binlerce kişinin bulunmasına rağmen, aşağılık bir provokatörün üzerine yürümüyorlardı. Bunlar

daha sonra özeleştiri konusu yapıldı. Biz burada tiril tiril titiyor, saatlerce konuşuyorduk. Çünkü dava çok önemliydi. Arkadaşlarımıza bir ev veya kimlik temin etmek için çırpınıp duruyorduk. Ama karşılığı da bize ödettiriliyordu. Arkadaşlar bunun da farkında değillerdi. Kendilerine yeterince bakılmadığını ve kendileriyle yeterince ilgilenilmediğini, gerçeğin kendilerini irgalamadığını, kendileri için önemli olan şeyin bireysel özgürlük olduğunu ve bunu bir hak olarak gördüklerini söylüyorlardı. Bu insanlık dışı bir tutumdur. Adam hak istiyordu, bazıları hak istemeye başladılar. Henüz ulus kurtulmadan ve toplum özgürleşmeden, herkes kendisi için özgürlük istiyordu. İşler çılgınlık düzeyine dek ulaştı. Bazıları bunu yapmamamız halinde bize karşı komplo düzenleyeceklerini ve her türlü bozgunculuğu geliştireceklerini söylediler ve söylediklerini de yaptılar. Sonuç ne oldu? Sonuçta hem kendilerini çok zor durumlara düşürdüler, hem de bize büyük zararlar verdiler.

Tabii bazı arkadaşlar da bu türküye kulak kabarttılar. Bozgunculuk türküsü “güzel” söyleniyordu; ne de olsa işin içinde ucuz bir yaşam vardı. Böyle bir yaşamı gerçekte ne insanlık kabul ederdi, ne de biz kabul edebilirdik. O dönem de böyle geçti. Yalnız daha sonra gördüğümüz ortayolcuların ve bozguncuların önemli bir kesiminin o dönemde bu türküye kulak kabarttığını ve ortaya çıktığını da bilmek gerekir. Yani onlar bu türküyü biraz dinlediler; bozgunculuğun güzel bir şey olduğunu ve kişiye bazı yararlar sağlayacağını düşündüler. Basit bir yaşamı kurtarmak için buna girdiler. Zorluklara katlanmamak için bunu yaptılar. Bunlar bugün netleşmiştir.

Daha sonra ülkeye yöneldik. Biz bu dönemi de büyük bir duyarlılıkla yaşadık. Bazı arkadaşlar ve ortayolculuğun en önemli öğeleri gözden çıkarıldıklarını ve harcandıklarını söylemişlerdi. Oysa birçok arkadaş bizim burada bir günü idare etmek için neler yaptığımızı gördü ve yaşadı. Yüreğimizde her saniye baskı vardı. Bu baskı sekiz yıldır hala bitmemiştir. Baskı nedir? Bu, baskı siyasetidir; baskı partinin bütünlüğüne yöneliktir, partiye boyun eğdirmeye yöneliktir. Bu açıkça görünmez, bilinmez ve söylenemez. Baskının açık olmasından insan fazla rahatsız olmaz. Ama görünmez baskı her türlü felakete gebe dir. Bu durumda çok büyük bir

cesaret ve ustalık sergileyemezseniz, örgütü kurtaramazsınız. Arkadaşlarımız bunun farkında bile değildi. Onlar için kent caddeleri güzeldi; olanaklar da vardı ve rahat yaşam kokuyordu. Hayır, bir saniye için de olsa, ben bunu düşünmedim. Bir günümü bile rahat bir uykuyla geçirmediğimi söyleyebilirim. Benim dünyam başka, sizin dünyanız başka türlüdür. Eğer dünyayı ökünün trene baktığı gibi siyasetten uzak, siyasal gerçeklerden kopuk bir biçimde, en az sorumluluk ve duyarlılıkla değerlendirirseniz, o zaman rahatlıkla böyle bir sorumsuzluğa düşebilirsiniz. Nitekim düştüler. Kendilerini en iyi biçimde eğittiğimizi sandığımız arkadaşlar, buradaki yaşamı böyle ele aldılar.

Oysa Kürdistan tarihinde ilk kez dışardaki çember kırılıyor, bir halkın özgürlük soluğu sağlam bir güvenceye kavuşturuluyordu. Ancak bunun karşılığı ve süresi vardı. Bunu bize ödettirmek isteyen güçler olacaktı. Bazıları dedikodu ve inançsızlıkla yola çıktılar. Bunlar daha sonra yapımıza ellerinden gelen her türlü kötülüğü yaptılar. Bize kötü bir yönetimi dayattılar. Yine de biz bunlarla aynı ağı kullanmaya ve aynı basitliğe düşmeye tenezzül etmedik. Bunları muhatap almadık ve kesinlikle almayacağız. Ama bunlar tarihsel gerçeklerden ve günümüz dünyasının gerçeklerinden uzak yaşıyorlar. Biz burada, büyük bir onur kavgası verdik. Arşivler açılsa, bizim burada nasıl bir direnme sergilediğimiz açıkça görülecektir. Ama en yakın arkadaşlarımız bunu duymak istemiyorlar. Bazı arkadaşlarımız burada bir iki kez bazı örgütlerin yanına gidiyor, bir iki sert söz söylüyor ve kapıdan çıktıktan sonra her şeyi unuttu- orlardı. Oysa burada politika vardı. Siz halkınıza bir şeyler kazandırmak istiyorsunuz. Bunun için gerekirse kırk kapıya gitmek, iyi sözler söylemek, yalvarıp yakarak da olsa sonuç almak zorundasınız. Ama böyle yapılmıyor, “Ali arkadaş yapar” deniliyor. Ülke- deki durumlarını bile ben idare ediyorum. Ne burada ne de orada yaşamasını biliyorlar. Peki, ne için ve nasıl yararlı olacaksınız? Bir keresinde, bazıları dünyaya gelmiş olmanın sıkıntılarını bile partiye ödettirmek istiyorlar demiştik. Bunlar, bu dünyanın hoşuna gitmediğini ve yeni bir dünya istediklerini söylüyorlar. Bu dünya böyle yaratılmıştır, onun Kürdistan parçasının durumu da böyledir. Biz bunu tamamen veri olarak ele aldık. Biz bunun sorumlusu olabilir

miyiz? Gerçi başkaları PKK'yi her şeyin ve bu arada tarihin bütün olumsuzluklarının sorumlusu olarak görmek ve göstermek istediler; ama bu bir iftira kampanyasıydı. Bunlar, "Bütün kötülüklerin ebesi PKK'dir" dediler. Biz buna hayır diyoruz. PKK, 1980'li yıllarda gelişti; onun yedi sekiz yıllık bir geçmişi vardır. PKK'yi tarihin olumsuzluklarından sorumlu tutmak insafsızlıktır.

Bazı arkadaşlar da kendilerini çoğunlukla bu yalana inandırıyorlar. "Aslında bu PKK istediğimiz gibi bir örgüt değildir. İçimizde bu kadar duygular ve düşüncelerin olduğunu bilmiyor mu? Bunlara neden değer verilmiyor?" diyorlar. Daha önce de belirttiğim gibi, kişi kendi mide ağrılarını bile siyasal bir sorun haline getirmeye çalışırsa, dünyanın en basit adamı olmaya doğru gidebilir. Oysa siyaset, her türlü bireysel ve sınıfsal dar ve basit çıkarlardan soyutlanmış olarak, sözün, düşüncenin ve iradenin büyüklüğünü gösterme sanatıdır. Devrimci siyaset budur. Arkadaşlarımızın gözleri bir açılmış, biraz diyalektiği ve biraz da insanlara hükmetmesini öğrenmişlerdir. Bunu partiye karşı kullanıyorlar. Partiyi nasıl dize getireceklerinin hesabını yapıyorlar. Biz bazı ortayolcu arkadaşları eleştirirken, "Siz hata yapıyorsunuz. PKK için harcanan çabalar düşündüğünüz gibi değildir. Kişinin burada sağı solu yontarak kendisini rahatlatması, ucuz yönetim, ucuz tasarruf ya da bir şeyler yapmak, ama bunun da karşılığını almak doğru olamaz. PKK'nin yetişme tarzı, PKK gerçeğinin altında yatan fedakarlık ve sorumluluk böyle değildir" dedik. Ama onlar köylü kurnazları gibi, "Ne de olsa kimse bizi görmüyor; dağda veya Avrupa'da bulunuyoruz; ne yaparsak yanımıza kâr kalır" diye düşündüler. Ancak daha sonra buraya geldiklerinde, birbirleriyle yarışarcasına ne kadar basit olduklarını ve ne kadar hata yaptıklarını sergilediler.

Ben bugün çok iyi hesap verebilirim. Zaaflarım ve güç getiremediğim şeyler de dahil olmak üzere, her şeyi izah edebilirim. Ben de insanım, benim de birçok eksikliklerim olabilir. Ama bir şey var ki, bütün gücümü seferber ediyorum. Bazıları küçük bir grubu bile yönetemiyorlar, birkaç kişilik bir grubu bile eğitemiyorlar. Ben ülkeden çok uzak bir alanda ve koşullarda binlerce kişiyi eğittim. Sizin kadar hareket olanağım yoktur. Buna rağmen bu kadar insanı nasıl eğitebildik, yiyeceğinden silahına kadar bütün ihtiyaçlarını nasıl

karşılдық? Başardık, çünkü sorumluluğumuz vardı. Bütün benliğimi buna katıyordum ve katıyorum. Bu bir görev anlayışıdır; görevleri yerine getirme, çalışma ve yaşam tarzıdır. Bazıları kendileriyle bile ilgilenmiyorlar? Peki, buna ne ad vereceğiz? Bunlar yanlarına gelen birkaç insanla ilgilenme gereğini duymuyorlar. Peki, şimdi buna ne diyeceğiz? Ben olağanüstü bir kişi değilim, bir parti görevlisiyim. Sınırlı olanaklarla görevlerimi yürütüyorum. Peki, başkaları bu görevler karşısında özgür müdür? Yapımız çok iyi eğitilmiş ve sağlam bir yapı mıdır? Hayır. Yapımız kendisini zorbele idare etmektedir. Peki, bu neden böyledir? O zaman düşkünlükten söz etmek gerekir. O zaman görevler karşısında sorumsuzluk ve basitlik vardır. Devrimcileşme olayına bütün yönleriyle egemenlik yoktur. Bu büyük ve affedilmez bir yetersizliktir.

Şimdi bazıları Kürdistan'da henüz bir ordu olmadığını ve ordu yasalarının da bulunmadığını, bu durumda kim ne yaparsa yanına kâr kalacağını düşünüyorlarsa, bu, yarın mutlaka ezilecek olan bir anlayıştır; bu sahibini ihanete ve her türlü düşkünlüğe götürecek olan tehlikeli bir anlayıştır. Bu anlayış, kökeni yüzyıllar öncesine dayanan sömürgeci kölelik tarihinin kişideki yansımasıdır. Bu durumun ilerici insanlıkla hiçbir ilgisi yoktur. Bazı arkadaşlar bunu usul haline getirdiler. Oysa önderlik ettiğimiz PKK'de direniş değerleri bir hayli fazladır. Bunların hepsini incelediğimizde, bu durumların kabul edilemeyeceğini göreceğiz. Buna rağmen pek çok kişide ortayolculuk gelişmektedir. Bu tehlikelidir. Bu kesinlikle sahibine fazla bir şey vermeyecek ve onu yaşatmayacak bir durumdur. Belki bu durum bazılarına normal görünebilir. “Ne de olsa geri bir ülkeden geliyoruz; toplumsal koşullarımız son derece kötüdür” denilerek, bazı açıklamalar da yapılabilir. Ama bu çıkış yolu değildir. Zaten özeleştiriler de biraz böyle ele alındı. Oysa biz iki üç yıllık pratiğimizi gözden geçirmeye çalışırken, yine yüksek bir duyarlılıkla hareket ettik. Ben, bir kişinin buraya getirilmesi için, sizin düşündüğünüzden ve tasavvur ettiğinizden kırk kat daha fazla sorumluluk duyduğumu belirtebilirim. Biz bazıların kendi yaşamlarına verdiği değerden çok daha fazlasını verdik. Bunlar, yaşama gereken değeri vermeyen ve yaşama karşı sorumluluklarını yerine getirmemekle, zaten çok şey yitirmişlerdir. Bunların yi-

tirdiği şeyleri iade etmek ve kendilerini eğitmek gerekir.

Biliyorsunuz, Kürdistan’da **Şeyh Sait isyanı** ve ardından **Der-sim ayaklanması** meydana geldi. Ama tek bir kişi kurtulamadı, tek bir kişi yurt dışına çıkamadı. Onbinlerce insan öldü ve öldürüldü. Kürdistan’ın uçra köşelerinde yüzlerce yıldan beri bir köyden diğerine bile gidemeyen insanlar vardır. Peki, nasıl oldu da biz, birdenbire böyle modern yayınlara ve olanaklara kavuşabildik? Tabii yaşamı ucuz bir biçimde yakalayanlar için, bunlar kolay ve ucuz şeylermiş gibi değerlendirilmektedir. Oysa bunlar müthiş faaliyetlerdir. Onun içindir ki, ne görevlere gidilirken gerekleri yerine getirildi, ne de yurt dışına çıkışın büyük önemi kavranabildi. Dolayısıyla dar sorumluluk ve bir takım basit anlayışlar içinde kalındı. Eğer tarih bilinci yüksek olsa ve güncel gerçekler bütün yönleriyle kavranabilseydi, herkes bir dev olarak mücadele sahnesine çıkardı. Bundan asla kuşku duymuyorum. Ama “ne de olsa atalarımızdan kalma yaşam tarzı budur, TC okullarda ve kışlada bize bunları söyledi, mahallede bize bunlar söylendi, aile ortamında bunlara böyle alıştık” denilmektedir. Bu yaşam tarzının bugün faşizm karşısında kurtarabildiği bir şey var mıdır? Bu yaşam tarzı toprağı kurtarmıyor; iş, sağlık ve özgürlük yoktur; ama düşkünlük vardır; yozlaşma, uşaklaşma ve ajanlaşma epeyce mesafe katetmiştir; açlık ve hastalık boldur. Buna yaşam adı verilebilir mi? İşte bu arkadaşların felsefesinin vardığı nokta burasıdır. Bu, yüzyıllardan beri yaşananların günümüzdeki en berbat bir kesitidir. PKK buna karşı isyan etmenin adıdır; PKK militanlığı her açıdan bunun reddi demektir. Yani yeterince düşünülmemekte, “Böyle gelmiş böyle gider” denilmektedir. Yani ortayolculuk, eskiyi değişik biçimlerde sürdürmenin, sömürgecilik ve feodalizmin iç içe ördüğü toplumsal yapıyı, kültürü ve ahlakı PKK’ye taşırma ve devam ettirmenin adıdır.

Biz tek tek her arkadaşın ülkeye gidişini ve ülkeden çıkışını büyük bir özenle ele aldık. Bir arkadaşın eline bir silah tutturmak için burada nelere katlandığımızı biliyorsunuz. Şimdi bu silahların nerede olduğunu soruyorum. Ama bu silahların nerede olduğu bilmiyor, doğru dürüst bir listesi bile yapılamıyor. Peki, bu nedir? Biz ortalama bir silahı büyük bir değer olarak ele alıyoruz. Şim-

diye kadar bu tür kaç silahımız ucuz bir biçimde düşmana kaptırıldı? Oysa bunlar bizim özgürlük savaşımız için değerli araçlardı. Hepsi ortaçağda Bizans surlarını döven toplarla eşdeğerdeydi. Bunların değeri bilinseydi, Bizans surlarını döven topların işlevini görebilirlerdi. Bütün bunlardan oraya çıkan sonuç bellidir: PKK içinde küçük bir değer elde edilmesi büyük bir çabanın ürünüdür. Bu değeri kullanan, bu gerçeği bilerek kullanılmalıdır. Burada başka bir yasa ve başka bir esas yoktur.

Kongre sürecinde bol bol özeleştiriler yapıldı. Hemen belirtelim ki, 15 Ağustos Atılımı aşamasında arkadaşların sıcağı sıcağına yaşadıkları savaşı ve şehitlerimizi görüp duydukça, burada adeta lime lime oluyorduk. (Ki bu arkadaşlarımızdan birçoğu yanı başınızda şehit düştü.) Her grubumuzun kayıplar verişinde, biz kendilerinden daha fazla bir şeyler yitirdiğimizi duyuyor ve dolayısıyla yeniden üretilmesinin gereğini düşünüyorduk. Oysa arkadaşlar kaybettikçe, sanki normal bir şeymiş gibi, kayıp vermeyi yüreklerine oturtabildiler. Gerçekte yüzelli şehit verildiği zaman, düşmana karşı dayatılacak direniş, hepimizin ve yüzelli şehidin yerini dolduracak bir kahramanlığa ulaşabilmeliydi. Anılara bağlılık buydu. Ama bu yapılmadı, arkadaşlar bunu sinelerine oturtabildiler. Yönetim böyle davrandı; sonuçta duyarsızlaştı, partiyle inatlaştı ve örtbas edici oldu. Hiç olmazsa bu kayıplara iyi bir anlam verilebilir, hatalar ve eksiklikler ortaya konulabilirdi; kişiler kendi paylarını ortaya koyarlardı. Bunda benim de payım olabilir; varsa bu da ortaya konulmalıdır. Ama ben hiç olmazsa her gün ne olduğumu düşünüyorum ve gelişmelere kulak kabartıyordum. Bir ayı az bir kayıpla geçiştirdiğimizde bayram ediyordum. Ama bu konuda büyük sorumluluk sahibi olan ve eksiklikleri bulunan arkadaşların duyarlı bile olmadıklarını gördük. Bunlar daha sonra özeleştiriyaptılar; çoğunu açığa çıkardık. Bazıları suçlu olduklarını söylediler ve affedilmelerini istediler. Akıllı, olgun ve dürüst bir kişinin bunları yapmayacağı açıktır. Bu kişi yeri geldiğinde ölebilir. Yeter ki görevlerini yerine getirmiş olsun. Ben de gidebilirim, başkası da gidebilir. Bu önemli değildir. Önemli olan sorumluluğumuzun gereklerini yerine getirmiş olmamızdır. Ama arkadaşlarda hiç önem almak denilen bir şey yoktur. Doğru bir örgüt anlayışı, doğru bir

üslenme ve vuruş tarzı, kısacası kurallı bir devrimcilik yoktur.

Bilindiği gibi o zaman gelindi ve sorunlar tartışıldı. Ben daha 1985'in Kasım'ında yaşadığımız gerçekleri ortaya koyduğumda, "arkadaş gerçekleri bizden daha iyi görüyor" dendi. Oysa arkadaşlar bu gerçeğin içindeydiler, onu sığağı sığağına yaşamışlardı. Benden kırk kat daha iyi değerlendirmeler yapabilir ve yerinde önlemler alabilirlerdi. Ama duyarsızlık ve sorumsuzluk vardı. Bu nedenle daha iyisini yazamıyor, göremiyor ve üstelik gizlemeye çalışıyorlardı. Ard arda talimatlar ve açıklamalar gönderildi. Çünkü ben burada kendimi ve bu kenti yaşamadığım, dağı ve militanı yaşadığım için gerçekleri görüyordum. Bunu yapmayanlar orada hayallerini yaşıyorlar, kafalarını farklı şeylerle meşgul ediyorlar. Sonra da örtbas etmeye veya şöyle böyle yapmaya çalışıyorlar. Bunu yapmayın diyorum. Kendinizi aldatmışsınız, beni de aldatmaya çalışıyorsunuz. Ben bunları anlıyor ve sorumluluğumun gereklerini bilerek yaşıyorum. Dünya bile bizi anlamaya ve tanımaya çalışıyor. En iyi militanlarımız veya bize birinci dereceden bağlı olan arkadaşlar ise, gerçekleri başka türlü yansıtabilecekleri gafletine düşüyorlar. Sonra tek tek durumlarını ortaya koyduğumuzda, belirlemelerimizin doğru olduğunu, dar ve yetersiz kaldıklarını, şurada ortayolculuk ve bireysel tasarrufçuluğun ortaya çıktığını, bunun şu veya bu grubun kaybına yolaçtığını söylüyorlar. Sonuçta bunların kendi ortayolculuklarını, basitliklerini, hafifliklerini, hayalperestliklerini, inatlarını ve kendilerine düşkünlüklerini kurtarmak için böyle davrandıkları ortaya çıkıyor.

Peki, bu ne yapar? Bu her şeyi karıştırır, her şeye el atar, her şeye dil uzatır; ama hiçbirinde becerikli değildir. Bunlar partiye bunu dayattılar. Ne soylu ve sonuna kadar akıllı bir direnme sergilediler, ne de olumsuzluklarından vazgeçtiler. Bir elleri yağda, bir elleri balda olsun istediler. Bunu kabul ettirmeye çalıştılar. Bunu kabul etmiş olsaydım, ortada hiçbir şey kalmayacaktı. O zaman ne partiden, ne de disiplin ve düzenden söz edilebilecekti. Her şey birbirine girecek, karmakarışık olacak ve dağılıp gidecekti. Buna yaşam denilebilir mi? Bu kaç paralık değer getirebilir? Hatta bu o kişiyi bile kurtarabilir mi? Asla. Kendilerine rağmen, bu kişileri kurtaran da yine biz olduk. Yine biz akıllı davrandık, kendilerine

büyük bir özenle yöneldik ve yol gösterdik. Bundan sonra işine gelen yapar, gelmeyen kaçır, bu pek önemli bir sorun değildir. Bunlar kongrede çözümlendi. Bunları, bu durumların hangi somut olaylar içinde ortaya çıktığını belirtmek için söylüyorum.

Şimdi de devrimcinin kim olduğu sorusuna cevap vermeye gelebiliriz. Devrimciyi bütün bu anlattıklarımın ve kendi deneyimlerimden çıkardım. Sadece kendi deneyimimden de değil, diğer arkadaşların ve özellikle şehitlerin katkısıyla yerine getirdim. Devrimcilik sadece zindanlarda değil, dağ mücadelesinde de görüldü. **Agit** yoldaşla burada sınırlı bir konuşma yaptık. Kendisi daha önce de fedakardı. Biraz açılma olanağı bulduğunda müthiş açılıyordu. Hiçbir davranışı göze batır nitelikte değildi; hep çekici, öğretici ve insanı ilerleten özelliklerle dopdoluydu. Dahi derecesinde biri değildi, ama PKK'nin iyi bir militanı olma doğrultusunda hızla yolalıyordu. Bunu herkes göstermez miydi? Elbette gösterebilirdi, hepimiz gösterebilirdik. Bu iyi bir şey değil miydi, toparlayıcı ve sonuç alıcı değil miydi? Evet, öyleydi. Zaferin yolunu açacak olan kişilik de böylesi bir kişilikti. Peki, diğerleri ne yaptılar? Bunlar daha iyi adam gönderilmesini istiyorlardı. Sormak gerekmez mi, sana ne olmuş? Her şey gözler önündedir. Senden daha iyisi olabilir mi? Gözyaşı dökmekle görevlerimizi yerine getirebilir miyiz? Hayır. Tarihimizin bu döneminde herkes en yüksek sorumluluk ve duyarlılıkla görevlerin üzerine yürüse, başarı sağlanabilir. Ama biraz önce değindiğim ruh halleri dayatılır, kişi her şeyi dışardan bekler, kendi dışında kalan herkesi suçlar, herkese yüklenir, kafa karıştırır, insanları eğitmez, ilgi duymaz, istek yaratmaz ve örgütlenmezse, yani her türlü liberalizme ve ortayolculuğa batarsa, bunun sonu felaket olacaktır. Bunun yerine toparlanmak, bilinçte, iradede, birleştiricilikte, örgütleyicilikte ve eylemde keskinleşmek gerekir. Devrimci yaşam böyle olur. Bu çok açıktır.

Bunun yerine kişi böyle doğduğunu söyler, kalıntılar ve özelliklerden söz eder ve bunların devam ettiğini belirtirse, bu olmaz derim. Ben iyilikleri dayatırken, sen kötülükleri dayatıyorsun. Ben ilerlemenin yolunu gösterirken, sen gerilemenin yolunu gösteriyorsun. O halde mahkum edilmesi gereken ben değilim, sensin. Seni senden kurtarmak için bunu yapmak zorundayım. Şimdi arkadaşlar

bunun doğru olduğunu söyleyebilir ve “Böyle de olsun” diyebilirler. Hayır, bunu kendiniz yapmalısınız. Dışardan birisi sizi sarsmadan kendiniz doğru yola girebilmelisiniz. Dinin de, felsefenin de, devrim biliminin de öğrettiği şey budur. Hem sosyalist hem de kapitalist toplumun yaşadığı şey budur. İslamiyetin de, hristiyanlığın da yaşamı budur. Bizim için de gerekli olan insanca ve örgütlü bir yaşamdır. Çok sınırlı olanaklarımla bütün bunları göstermeye çalıştım. Aslında fazlalığım yoktu, hatta çok büyük eksiklikler içinde yaptım. Büyük bir sorumluluk ve ihtimamla yürüdüm. Her arkadaşına büyük bir özenle eğildim. Halka da böyle yaklaştım. Her dostluğu mücadelenin çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalıştım. Hepimiz bütün bunları yapmakla mükellefiz. Ben çiftlik kurmak için bunları yapmıyorum. O zaman herkes bundan dersler çıkarmak zorundadır. Yoldaş olduğumuzu söylüyorsak, bu böyledir. Bunun böyle olmadığını söyleyenlerin aramızda yeri yoktur. Burada yoldaşlık gerekir. Herkes ölümü pahasına yoldaşlık yapmak üzere buraya gelmektedir. Biz başka türlü ortam bulamayız. Bunun anlaşılacak ve kavranamayacak bir yönünün bulunmadığını sanıyorum.

Şimdi parti merkezimizden bir iki örnek vermek istiyorum. Bir iki örnek de kadrolardan vereceğim. Bazılarına yetki ve sorumluluk tanıdık. Peki, bu akıllı arkadaşlar ne yapıyorlar? Bunlardan bazıları fazla duyarlı davranmıyor, sorumluluk duymuyorlar. Yani sıradan bir militan gibi çalışıyorlar. Birisi kurnazlığın farkına varıyor: “Gücüm ve otoritem var, burada kendimi dayatayım” diyor. Bu yaptıkları kendi özeleştirilerinde de vardır. Hemen belirtelim ki, bu özeleştiriler dersler çıkarmak ve eğitim için okunmuyor. Bunların sadece özeleştirisi olduğu, herkesin özeleştirisi yazdığı düşünülüyor. İşin gerçeği aslında böyle değildir. Bunların muazzam bir öğretici değeri vardı. Hepsi siyasal eğitim için son derece öğretici nitelikteydi. Bunlar ne yaptılar? Evet, bunlar ortamı kolladılar, çoğunlukla ortayolculuk içinde saydığımız özellikleri sergilediler. Öte yandan kendilerini sivrilterek otoriter kıldılar. Tabii bunu da eğitilmiş ve biraz disipline edilmiş parti içinde yaptılar. Ben o zaman da söyledim. Siz adam beğenmiyorsunuz, ama bizim burada hazırladığımız adamlar ölümü alarak geliyorlar dedim. Birkaç hain dışında, hepsinin durumu istisnasız böyleydi. Ama bizimkiler bunları

beğenmiyorlardı. Beğenmemelerinin nedeni de, bu insanların kendi otoritelerine sonuna kadar bağlı olmamalarıydı.

Otorite nedir ve nasıl yaratılır? Ben insanları nasıl yönetiyorum? Onlar bu noktayı düşünmüyorlar. Önemli olanın insanların kendilerine tapınmaması olduğunu söylüyorlar. Tapınma kötü bir şeydir. Kişiye tapınmak iyi değildir. Doğru yönetime ve doğru önderliğe sonuna kadar evet diyoruz. Ama kişiyi mevcut olmayan yeteneklerine boyun eğdirmeye gelince, bu burjuvalıktır, feodalizmdir ve küçük-burjuva hastalığıdır. Bizde bazıları “ne de olsa otoritem var, insanlar beni dinliyor ve dediğimi iki etmiyorlar, bu durumda kendimi dayatayım” dediler. Daha sonra bunların obur şişkinlikler olduklarını gördük. Bu şişkinlik bir hastalık haline geldi. Ardından bu özeleştiriyeye dönüştü. Peki, o zaman kendi kendinizi neden şişirdiniz? Tabii bazıları da kendilerini zayıflatırken zayıflatıldılar. Sanki yüzyıllarca aç kalmışlardı. Bu iki sakat mantık da merkezimizde ortaya çıktı. Ne kendini bu biçimde başkalarının sırtında şişirmek, ne de bu tarzda yoksullaştırmak doğru olabilir. Büyümenin doğru yolu ve olanakları bellidir. Ama bu olumsuzlukları bir türlü gideremedik. Bunun nedeni ortayolculuktur. Bu, eski toplumun kalıntılarını yaşamaktır. Bu, “Ben böyle gördüm, böylesi hoşuma gidiyor” anlayışını sürdürmektir. Kendisini şişirmesi ve egosunu tatmin etmesi adamın hoşuna gitmekte. Kafasında ağalık ve jandarmalık vardır. Diğeri de eskinin köy yoksuludur. Bir günü idare etmek kendisine yetmektedir. Hayır, biz ne bu jandarmalığı ve ağalığı, ne de bu fukaralığı kabul edebiliriz. Biz kolektif, kendimizle birlikte çevremizi de büyüten, ilerleten ve özgürleştiren bir hareketin temsilcileriyiz. Bu özeleştirileri okuduğunuz zaman, bu konuda arkadaşlarınızı daha iyi tanıyacaksınız. Kendinizi ve başkalarını daha iyi tanımış olacaksınız. Durumun böyle olduğunu süreci yaşayanların iyi bildiklerini sanıyorum.

Peki, daha alt düzeydeki militanların veya birçok bölgede görev yapan arkadaşların durumu neydi? Bunların durumu da daha farklı değildi, bunlar da karikatür düzeyinde bunu yaşadılar. Daraldıkça daraldılar, eğitimlerini ve örgütlenmeyi ihmal ettiler. Ayda yılda bir akıllarına geldiğinde eylem yaptılar. Birbirlerine karşı liberal veya sekter davrandılar. Uyanık olanlar tasarrufluca yaptılar, he-

men ağalıklarını ve jandarmalıklarını oturtular, böylelikle birimi de kendileriyle birlikte işlemeze hale getirdiler. Böylesi onlarca örnek çıktı. Sonuçta kaybeden vatan ve özgürlük oldu, emeklerimiz heba edildi. Dağ uygundu, insanlarımız bağlıydı, kadrolarımızla yürünebilirdi. Ama doğru yolda yürünmedi. İşler tam da disiplinine uygun olarak yapılmadı. Sonuçta herkes herkesten rahatsızlık duydu, herkes herkesi biraz zorladı. Hareket de oldukça zorlandı. Biraz da kendisine rağmen, herkes bizim çabalarımızla kurtarıldı. Adamın gözü karaydı, “Ölümü tercih ederim” diyor veya kaçmayı düşünüyordu. Hayır, bu yapılmamalıdır. Bizim için de iyi bir yaşam gereklidir. Bunu yapan kişi, eski yaşam tarzında ısrar ediyor demektir. PKK’de gelişme olanağı yok mudur? Hayır, vardır. Bu olanak bugün ortaya çıkmıştır. 3. Kongre çizgisi bunu çözümlemiş ve aydınlatmıştır. Arkadaşların bundan en küçük bir kuşku duymadıklarına eminim. PKK çağdaş bir harekettir; uluslararası ölçülere uygun olan, tarihimizin bu en görkemli döneminde halkımızın küçümsenemez bilinçsizliği ve yoksulluğu içinde en yüksek ilgiyle seyrettiği ve her şeyini verdiği bir harekettir. Peki, kadroya düşen şey nedir? Kadromuzun hala yeterli ve sonuna kadar donanımlı olmaması kabul edilebilir mi? Açık ki, hayır. Bundan sonrası için de bir iki örnek verirsek, durum biraz daha iyi anlaşılacaktır. Ben geleceği nasıl düşünüyorum? Bu kadar örnekleriyle kongre çözümlemesini yaptım. Planlamalar ortaya çıkardım. Dağı benden daha iyi bilen ve ülkeyi çok iyi yaşayan arkadaşlardan çok daha ayrıntılı hususlara inebildim. Mevcut olanı yeterli mi görüyorum? Hayır. Amaç bunu derinleştirdikçe derinleştirmek, aydınlattıkça aydınlatmak, özgür vatan için arzu ve umudu canlandırdıkça canlandırmaktır. Bunun için kafamızı yorduğumuz sorunlar, bir dağ parçasının nasıl iyi bir yaşam alanına çevrileceği, bir vadinin nasıl özgür bir gelişmenin, eğitimin, örgütlenmenin ve eylemin alanı haline dönüştürüleceği, kısacası ülkemizin her parçasının gelişme için neler vaadettiği türünden sorunlardır. Arkadaşlar ülke coğrafyasını uzun süre yaşadıkları halde, bu coğrafya hakkında birkaç söz bile söylemediler. Oysa dünya halklarının deneyimlerine baktığımda, bir parça vatan toprağı için destanlar yazdıklarını görüyorum. Bizde bazıları bunu hiç de önemli görmüyorlar. Ama bu çok

önemlidir. Vatanın bir karış toprağının tek bir saat özgürlük içinde kalması da kutsaldır. Bu insanı rahatlatır. Arkadaşlar bunu duymuyorlar. Bunu duymadıkları için de, bu dünyada kendileri için bir yaşam yeri yoktur. Özgürlük olayı esas alındığı için, hem sosyalizm hem de kapitalizm bu kadar gelişebilmiştir. Siz kendi toprağınıza bir işgalci gibi bakar ve onca direnişçinin adım adım do-laştığı toprakları düşünemeyecek kadar duyarsız davranırsanız, yazar ve şair olamazsınız, komutan olamazsınız, insanlara değer veremezsiniz. Bu, orada lümpenliğin devam ettirilmesi demektir. Ben soğuk suların aktığı bir vadide bulunmayı en büyük nimetlerden biri sayarım. Gerçi burada her şey bulunabilir, ama bunların ne tadı, ne tuzu vardır.

Biz de geçmişte ülkede kalıyorduk, yirmi kişi bir odanın içine yığılıyorduk. Ama o zamanın rahat uykusunu şimdi bulamıyoruz. Yirmi kişi bir tas çorbanın üstüne abanırdık; onun tadı vardı, ama şimdi yediğimizin tadı yoktur. Bunun anlamı bellidir: Özgürlük olayını yaşamadan, özgür topraklarda yaşanmadan, yaşamın başka biçimlerinin bir anlamı olamaz. Arkadaşlarımız hapishanedeki yaşamın bile buradakinden daha güzel olduğunu söylüyorlar. Cezaevinden çıkan arkadaşlarımız böyle konuşuyorlar. Yani cezaevi yaşamına bile katlanmanın olanağı vardır, ama dışarıdaki yaşama katlanmanın olanağı yoktur. Bunun karşıtı nedir? Bunun karşıtı vatan-sız durumuna düşmek, özgürlükten tamamen kopmak, mülteciliğin yozluğu ve çürümüşlüğü içinde tüketip gitmektir. Bu da kö-tüdür. Bu belki fiziksel bir yaşam olabilir, gerçekte ise en kötü bir ölüm biçimidir. Bu kabul edilmediğinden, sonuna kadar vatan ve özgürlük için yaşamının değeri ortaya çıkacaktır. Faşist teröre karşı özgür bir vatan için halkımızın kutsal direnişini ortaya çıkarmanın önemi işte buradan gelmektedir. Bunun her şeyin önüne konulmasının nedeni budur.

Hiç kimse, dünya bize çok yol gösterdiği, halkımıza ve özgür-lüğe yüksek değer biçildiği için bu gelişmeleri sağladığımızı san-mamalıdır. Biz hayatımızı ortaya koyarak bazı siyasal çıkarları dayattık. Niçin? Vatanda yaşamak basit değildir de, onun için. Siz bunun değerini ve özgür yaşamı yaratmasını bilmediğiniz için, si-ze öyle gelmektedir. Ama öyle değildir, bunu yanlış anlamamalısız-

nız. Benden öğrenmek istiyorsanız, kendi yaşam tecrübemi böyle özetliyorum. Fiziksel anlamdan tutun da, ruhun ve bilincin yücelmesine kadar en büyük yaşam ve savaş, parti çizgisini pratiğe dökmek için yaşamak ve bunun için savaşım vermektir. Bunu bir görev ve emir tarzında ortaya koymuyor ve bunu yapmalısınız demiyorum. Birazcık dünyayı tanıyan ve dürüst olan herkesin rahatlıkla yapacağı tercih budur. Ayrıca Kürdistan'da yaşıyoruz. Buradaki özgürlüğün kendine özgü ek özellikleri vardır. Burada insan olmak için dahi özgürlük uğruna savaşmak gerekir. Yoksa doğru dürüst yürümesini ve konuşmasını bile bilmeyen bir yapı ortaya çıkacaktır. Buna insan diyebilir miyiz? O zaman her şey düşmana gidecek, bize kalan da Ortadoğu'ya ve Avrupa'ya alınıp satılmak olacaktır. Peki, bu insanlık mıdır? Ülkenin madenlerini, suyunu, bireyini ve her şeyini bırakıp gitmek ve başkalarının bunları ele geçirmesine göz yummak yaşam olamaz. Bu konuda kendimizi yanıltmamalıyız diyorum. Binlerce yıllık insanlık tarihinin insana öğrettikleri bunlardır.

Yarın eyleme gideceksiniz. Karşınıza bazı adamlar çıkacak, karısını düşündüğünü, çoluk çocuk sahibi olduğunu, kendisine yaklaşmamanız gerektiğini, devletle bazı ilişkilerinin bulunduğunu, bu ilişkilerin gönüllü değil zor altında kurulduğunu ve işini görmek zorunda olduğunu söyleyecektir. Böylesi sayısız durumlarla karşılaşacaksınız. Çoğunuz bu tür şeyler karşısında utanmadınız, hatta bunları normal karşıladınız. Oysa bunların karşımıza çıkardığı her şeyin özgürlükle ilişkisi vardır. Özgürlüğün bunları kabul edip edemeyeceği tamamen sizin kişiliğinize bağlıdır. Kişiliğin sağlam ve özgür bir kişilik olursa, bunlara top gibi bir cevap verirsiniz. Onların buldukları kötü durumdan kurtarıp kendilerine getirebilirsiniz. Öldürülmesi ve kazanılması gerekenin ne olduğunu anında saptayabilirsiniz. Ancak çoğunuz aylarca karar alamıyorsunuz. Bu sadece ne kadar basit bir kişilik sahibi olduğunuzu kanıtlar. Teslimiyet ve ihanet kol gezdiği halde, doğru dürüst bunun farkına bile varamıyorsunuz. Bununla özgürlükte ne denli kararlı olduğunuz da ortaya çıkmaktadır. Aklınız aylarca sonra başınıza geliyor. Bu da ne kadar hazırlıklı olduğunuzu ortaya koyuyor. Ben burada aylarca sonra ufak bir sestem bile durumunuzu kavrayabiliyorum.

Sözleriniz ve yürüyüş tarzınızdan bile özgürlükle hangi ölçüde dolu olduğunuzu ortaya çıkarabilirim. Ben böyle siyaset yapıyor, siyasal gelişmeyi bu biçimde sağlıyorum. Tabii sizin için önemli olan parti değil, kendi durumunuzdur. Özgürlük savaşçılarının ruhu ve iradesi birdir. Bir zayıflık ortaya çıktığı ve eksiklik görüldüğü zaman, hepsi bunu anlamakta gecikmez. Bunu böyle bilmek gerekir. Bu ruhla ülkeye yönelinirse, ihaneti teşhis etmemek için bir neden kalmayacaktır.

Aynı zamanda halkımızın direnişçi değerleri vardır. Halkımız acıya, yoksulluğa ve doğanın zorluklarına dayanmaktadır; kısacası halkımızın savaşabilme olanakları vardır. Siz bunları da görmek istemiyorsunuz. Biraz düşünün: Bu denli dayanıklı olan ve bu kadar zorluğa katlanan adam, özgür savaşıma neden karar vermesin? Halk örgütsüzdür, doğru öncü istiyor, yeterli öncü isteminde bulunuyor, “Bize iyi öncülük edin” diye yalvarıyor. Biz de iyi öncülük etmeli ve doğru kararlar almalıyız. Bütün aile fertlerini birdenbire mücadele saflarına çekmesek bile, ailenin bir ferdini çekebiliriz. Olumsuzluklar içinde bulunanların hepsinin öldürülmesine gerek yoktur. Ama en tehlikeli olanlarını cezalandırır, öbürlerinin olumsuzluklarla bağlarını koparırız. Bunları tespit edebilmek o kadar zor değildir. Taktikten söz ediyoruz, komuta özelliklerimizi geliştirelim diyoruz. İstedığımız şey işte budur. Partimiz içinde bu kadar tecrübeyi yaşamak, bu denli aydınlanmak, ama bir köyü nasıl tahlil edeceğini ve nasıl devrimcileştireceğini bilememek serseriliktir. Bunun öyle darlıkla da ilgisi yoktur.

Başka yerde de örnek gösterdik. Kedinin nasıl fare yakaladığını biliyorsunuz. Ama bunu bir kez daha incelemenizi salık veririm. Bir hayvan bile avını nasıl yakalıyor? Bir şahin örneğini verdik. İyi izlerseniz, şahinin küçük bir fareyi veya kuşu nasıl süzdüğünü, nasıl gözetlediğini, bir saniyesini bile kaçırmadan onu nasıl uygun bir tarzda vurduğunu görürsünüz. Peki, biz bir haini gözetleyerek, onu en zayıf anında vuramaz mıyız? Bu kesinlikle yapılabilir. Vatan bizim, toprak bizim, halk bizimdir. Karşımızdaki bir haindir, bir yılandır. Onu teşhis etmemek mümkün müdür? Haini teşhis ederek gerektiği yerde vurmamak mümkün müdür? Belli ki, bununla ilgilenilmiyor; yine eski derbeder yaşam ve “Bana dokun-

mayan yılan bin yaşasın” felsefesi sürdürülüyor. Bu durumda elbette hainler vurulamaz, hainlere karşı savaşında başarı sağlanamaz. Eski tarz savaşçılığımızın bu anlamda da eski koktuğu açıktır. Bizim sadece topraklarımız ve özgürlüğümüz değil, insan olma hakkımız da elimizden alınmıştır. Peki, değerlerden bu denli yoksun bırakılmış olanları kim durdurabilir? İhanetin bu denli tehlike arzettiği bir ortamda hainleri elimizden kim kurtarabilir? Kimin gücü, düşmanın elimizden kurtarılmasına yetebilir?

Eskiden ilkel insanlar vahşi hayvanlara karşı ok ve yayla savaşırlardı. Daha sonra kılıç kullandılar. Örneğin **Ali**'nin kılıcıyla şöyle savaştığı ve büyük kahramanlıklar gösterdiği söylenir. Türk tarihi de bu tür örneklerle doludur. Şimdi birçoğunuz kendi köyünüze bile girmeye üşeniyorsunuz. Eski bir dostunuzu yanınıza çekmekte bile zorlanıyorsunuz. Peki, o zaman komutanlık nerede kaldı? Komutan böyle mi olur? Bir jandarma bile daha fazla otoriter olabiliyor da, biz halkımız için gereken otoriteye ulaşamıyorsak, bunda bir eksiklik vardır. Bakın ben de otorite sahibiyim. Nereye gidersem gideyim, saygınlık yaratıyorum. Yirmi yıldan beri bu böyledir. Aslında hepinizin ulaşması gereken düzey budur. Arkadaşını oyalayıp bastırarak ve bireysel kurnazlıklarla insan otorite haline gelebilir mi? Açık ki gelemez. PKK'de otorite olmanın da büyük örnekleri vardır; bunlar belirtilmeye gerek duyulmayacak kadar açıktır. Basitlikleri değil, bunları esas almak gerekir. Büyümenin esasları vardır. Ama “Bunlar bizim için değil, başkaları içindir” denilmektedir. Hayır, siz de militansınız ve bunlar sizin içindir. Açık ki, biz bunları büyümeniz için sergiledik. Çiftlik veya fabrika kurmak için bu kadar olanağı biraraya getirmiyoruz. Bunu halk ordusunun kuruluşu için yapıyoruz.

Evet, bunlar emir ve talimatlardır. Emir ve talimatların nasıl ele alındığını görmek için diğer ülkelere bakalım. Beş para etmez Kanan Evren bile irticadan söz edince, bütün güvenlik birimleri bu doğrultuda tutuklamalara giriştiler ve soruşturmalar başlattılar. Sahte de olsa böyle yaptılar. Evren “bölücüler”den söz edince, canavar gibi üstümüze yürüyorlar. Bizim de **Halk Kurtuluş Ordusu**'nun kuruluşuna ilişkin esaslarımız ve talimatlarımız vardır. O halde görevlerin üzerine neden hücum etmeyelim? Kendi tecrübe-

lerime dayanarak söylüyorum: Birbirimizi başka türlü yaşatamayız. Bu durumda ne birlik olabilir ne de kazanabiliriz.

Demek ki militan böyle olmaz. Militan, parti emirlerini her şeyin üstünde tutan ve her şeye rağmen hayata geçiren kişidir. Komutan budur. Biz hala komuta özellikleri nedir diye tutturmuş gidiyoruz. Aslında bu konuda çok şey yazdık. Bir yığın Türk subayı gözünüzün önünde geçti. Askerler bu subayların karşısında nasıl davranıyorlar? Türk subayları gibi hareket edelim demiyorum; ama onlar da bir komutandır. Onların yüzyıllardan beri süregelen özellikleri vardır. Bu komutanlar ciddidir, fazla gevşekliğe yanaşmazlar, üstten gelen emirleri sonuna kadar yerine getirirler. Bizi de işte bu temelde yönettiler. Bizde ise komutan denilenlerden bazıları laçkadır, emir ve talimat dinlemezler, kendi bildiklerini okurlar. Yani bizim ordu olamayacağımız, emir ve talimat düzenine gerek bulunmadığı anlayışını taşırlar. Böyleleri partiyle ve partinin yürüyüşüyle ters düşmüşler ve aslında kaybetmişlerdir. Ortada bir serseri gibi dolaşmaktadırlar. Bunlar kongremizde, tasfiye edilmesi gereken olumsuzluklar olarak ele alındı. Bunlar kongrede ortayolculuk ve eski toplumdaki kalma özellikler olarak değerlendirildi ve lanetlendi. Bütün arkadaşlar da bunun doğru olduğunu ve daha iyisini yapacaklarını söylediler. Burada böylesi bir yaşam konusunda yanılmamak gerekir. Bu yaşam iyidir, özgürlük için geçen günler iyidir. Zaten başka türlü bir yaşam vaadi yanıltıcıdır.

Parti içinde hesap yapmamak gerekir. Bireysel hesap yapanların, işleri ne duruma getirebileceklerini biraz ortaya koyduk. Bunu ilerde daha da açacağım. Ben parti içinde kimin ne tür hesaplar yaptığını anlar, gözetler ve bilirim. Ama bunu her zaman söylemem, yeri geldiğinde söylerim. Yani hiç kimse partinin bir şey bilmediğini ve yaptıklarının yanına kar kalacağını düşünmemelidir. Parti büyüklüğü ve küçüklüğü de, dürüstlüğü ve kurnazlığı da, özlu ve kof çabayı da bilir. Kesinlikle bunu bilerek hareket etmek gerekir. Bazı kişilerin incir çekirdeğini bile doldurmayan beyinleriyle parti içinde ne tür dümenler çevirdiklerini sırf utandığım için anlatmıyorum. Bunlar özeleştirilerde biraz dile getirildi. Ben kırk kat daha fazlasını söyleyebilirim. Bunlar iyi değil kötüdür. Ben herkesten çok daha yiğit ve güçlü olduğumu sanmıyorum. Bu işle-

ri sıradan bir sorumluluk duygusuyla yürütüyorum. Arkadaşların sağlığı benimkinden daha iyidir, hepsi gençtir ve enerjileri daha fazladır. O zaman olan şey nedir? Başka tür yaşam isteyenleri ve baba ocağına dönme arzusu içinde bulunanları hemen gönderelim. Ama “Hem benim ünüm olacak, hem de partiyle oynayacağım ve parti ortamını bozacağım, bunun için de onay istiyorum” denilmemelidir. Bu böyle olamaz. Ateşle barut yanyana yeralsın, ama bir patlama meydana gelmesin istiyorsunuz. Bu kadar çocukluk yapılamaz. Yani burada birbirini reddeden anlayışlar ve uygulamalar vardır. İkisinden birini kabul etmek gerekir. Parti içinde yaşamının yolları bu kadar açıktır. Kendisini biraz zorlayan, partinin gelişimini doğru kavrayacaktır. Herkes kendisini doğru tahlil etmelidir. Kongre gerçeğimiz üzerinde yaptığım yorumlar parti gündemine sunulmuştur. Herkes bunların üzerine düşünmeli ve tartışmalıdır. Bunları, arkadaşları kendi tecrübelerimden sonuna kadar yararlandırmak için yapıyorum. Bu olanağı kullanmaz, dar ve yüzeysel olarak değerlendirirseniz, sorumlusu siz olursunuz. Bu değerlendirmeleri ilerletecek çok şey vardır. Birçok noktaya dikkat çekilmiştir. Parti gerçeklerimiz kapsamlı bir biçimde ele alınmış ve çözümlenmiştir. Çeşitli anlayışlar olaylarla netleştirilmeye çalışılmıştır. Tercihini doğru yapmak, gerçek bir parti militanı ve savaçısı olmak isteyenler için durumlar nettir. Partiye bağlı olanlar netliği yaşayacaktır. Partiye bağlı olmayanlar ise haddini bilmek zorundadır.

Biz hiçbir arkadaşımıza geri, düşkün, basit ve hafif kalma olanağı vermeyeceğiz. Bunu sadece parti için değil, o kişi için de kabul etmeyeceğiz. “Sen böyle olamazsın, böyle olursan her türlü yöntemle üzerine yürüyeceğiz ve seni bu durumdan kurtaracağız” diyeceğiz. Biz dışımızdaki bozgunculara ve devrime karşı suç işleyenlere karşı şu sloganla ortaya çıkmıştık: **Hiç kimse bizden köleliğe özgürlük isteminde bulunmamalıdır.** Bunu şimdi kendi yapımız için de söylüyoruz. Hiçbir arkadaşımız düşkünlüğe, ortayolculuğa ve her türlü eski toplumsal özelliğe özgürlük istememelidir. Böyle bir özgürlüğün sadece parti için değil, o kişi için de yararlı olduğunu bilerek, böyle bir özgürlüğe geçit vermeyeceğiz. Böyle bir özgürlüğü tanımak demek, sınıf olarak burjuvaziye öz-

gürlük tanımak demektir. Bu, feodalizme özgürlük tanımak demektir; bu, sömürgeciliğe özgürlük tanımak demektir; bu, kapıyı sonuna kadar liberalizme açmak demektir. Olayları basit ve dar bir kafayla ele almamalıyız. Benim anlattığım gerçekler tamıtamına böyledir. Küçük ruhsal özellikleriniz için istediğiniz özgürlük, bireysel üslubunuz ve bireysel yaşam tarzınız için dayattığınız şeyler, aslında kendinizi liberalize etmeniz anlamına gelmektedir. Bu da bizde kişiyi TC'ye kapaklanmaya kadar götürecektir. Bunlara özgürlük tanıyamayız.

Eğitime ve iknaya evet, devrimci düşünceyle pişmeye evet! Ama herkes buna dürüstçe yanaşmalıdır. Bu parti içinde eğitimidir, böyle çözümlenir. Buna gelmeyenler kapı dışarı edilecektir. Bu kadar açık ve net konuşuyorum. Geçmişte de bazılarına karşı böyle açık konuştum. Parti içinde yıkıcılığa özgürlük tanınmaz. Çocukluk yapılmamalıdır. Bazıları “hem öyle, hem de böyle yaparız; bağrına sokulur ve hançeri de saplarız” dediler. Ben de o zaman partiyi ve kendimi savunmak zorundayım. Çünkü bu partide bir halkın emeği vardır. Onu başkalarına kurban ettirmem mümkün olabilir mi?

O halde geleceğin üzerine yürürken, bütün bu anlattıklarımızdan sağlam dersler çıkararak, parti içinde gerçekten yetkinleşmiş ve bütünleşmiş özelliklere ulaşmak ve gelecekte tam bir önder -ki, biz buna taktik önderlik, komuta özelliklerimizin gerçekleştirilmesi ve devrimci pratiğin yaratılması adını veriyoruz- haline gelmek gerekmektedir. Böylesi bir şiarla yürümek, eksiklikleri ve olumsuzlukları idam etmek ve gerçek anlamda her şeyi yaratmaya hazır bir kişiliğe ulaşmak kaçınılmazdır. Tercih edilecek, hem de seve seve tercih edilecek kişilik budur.

Yine bütün arkadaşları bu temelde kongre çizgimizi doğru yorumlamaya ve hayata geçirmeye çağırıyor, kendilerini bu konuda her türlü yaratıcılığı sergilemeye davet ediyorum.

18 Ocak 1987

Tasfiyeciliğe ve ona zemin teşkil eden ortayolculuğa karşı militan mücadeleyi yükseltelim!

- I -

Üçüncü Kongre çözümlenmeleri temelinde ortaya konulan görevlerin üzerine yürümek için gerekli hazırlıklar yoğunlaştırılmakta; büyük bir sorumlulukla bütün faaliyetlerimizin içinde yoğun bir çaba sürdürülmektedir. Eskiden içine düştüğümüz yetmezlikleri yaşamamak, bu kez parti taktiğini en derli toplu bir hazırlıkla ve yaratıcı biçimde pratiğe geçirmeyi gerçekleştirmek, bunun için çizgiyi uygulama sorununu her yönüyle ve derinliğine kavramak ve uygulamak asli çabalarımız arasında bulunmaktadır. Kongre çizgisini sadece kavramakla kalmamak, bunun bilgisine ulaşmanın da ötesinde dersler çıkarmak gerekir. Bu konudaki belgeleri incelemek kuşkusuz bize bilgi verebilir; bize belli bir bilinçlenmeyi sağlatabilir. Ama bu, kendi başına bir özümseme ve uygulamayı yaratmaya yetmez. Sadece bilinçlenmeyle yetinip gerisini getirmemek ve bundan daha ileriye yönelmemek, kongre çizgisini tahrif etmenin örtbas edilmiş bir biçimini oluşturmaktadır. Özellikle geçmişten çıkarılan derslerle, sadece siyasetimizin bilinciyle değil, en az onun kadar önemli olan örgütlenmeye ve pratik eyleme her yönüyle hazırlanmamak, bütün yapıyı buna hazırlama biçimindeki bir yönetimi sergileyememek ve bunda ısrar etmek, ortayolculuğun en ciddi tahribatlarından biri olmaktadır.

Parti tarihimiz boyunca ortayolculuğun gelişmesini uzun boylu inceledik. Özet olarak onun her dönemde ortaya çıkış biçimlerine

değindik. Ortayolculuğun çok belirgin bir özelliği de, her zaman doğru kararlara sahip çıkmasıdır. Yani ortayolcu tip, aslında kendisi ile parti arasında çelişki yaratmaz. Hangisi ilerdeyse her zaman onunla yürümeye çalışır. Kısacası partiyle arasını bozmak istemesine karşılık, her zaman bir eğilim olarak kendisini yaşatmaya çalışması, ortayolculuğun önemli bir özelliğidir. Parti içinde bozguncu ve tasfiyeciler varsa ve bunlar bastırıyorsa, bunlarla arası iyidir. Devrimci direniş eğilimi güçlü ise, onunla da arası iyidir. Her iki tarafla da konuşur, her iki tarafla da iyi geçinmeye çalışır. Ama her ikisinin üstünde yer almak, kendisini her ikisine pahalıya satmak ve her ikisinin gözünde sürekli yaşamak ister. Böylelikle parti içinde hiçbir tarafla arasını bozmadan yaşamayı bir yaşam tarzı sayar.

Bizde ortayolculuğun tarihi çok iyi incelenmeye değer niteliklere sahiptir. Bazı öğelerin bu konudaki pratiği bir hayli öğreticidir. Bu öğeler hem önderlikle hem de tasfiyecilerle iyi geçinir; kimseyle arasını bozmadır. Tasfiyeciliğe karşı zamanında tavır almaz. Tasfiyecilerin maskesi düşükten ve kendilerine karşı tavır alındıktan sonra, bunların üzerine sert bir biçimde yürür. Görevini zamanında yapmaz. Her şey olup bittikten sonra keskin bir anti-tasfiyeciler kesilir. Sözümona bu konuda önderliğe bağlıdır. Görünürde emre hazır durur. Ama gerçekte önderliği uygulamaz. Sadece görüntüyü kurtarmak, önderliğin ve kendisinin üstünde yer alanların tepkisini çekmemek için iyi geçinir. Yanındaki kadrolara karşı da uyumludur. Ortayolcu birbirine zıt iki şeyi bir arada bulundurarak kamufle edebilir. Bunu da iyi geçinmek ve etkisini sürdürmek için yapar. Bu anlamda partimizde ortayolculuk vardır ve ciddi bir tehlike oluşturmaktadır.

Bu durumu daha önceki değerlendirmelerimizde işledik. 3. Kongre'nin işlediği konuların dörtte üçü ortayolculuğun analizidir, bunun aşılması için yapılan özeleştirilerdir. Özellikle bizim konuşmalarımızın önemli bir bölümü ortayolculuk belasını partiden tasfiye etmeyi amaçlamaktadır. Öbür konulara fazla yüklenmedik. Daha çok bu konuya yüklenmeyi esas aldık. Bunun nedeni ortayolculuğun ciddi bir tehlike oluşturmasıdır. Şimdi bu tehlikenin ne kadar ciddi tahribatlara yol açtığını anlatmak gerekecektir. Bu ko-

nuda bütün yapıyı ortayolculuğa karşı adeta bir isyana kaldırmak gerekmektedir. Ortayolculuğu en üstten en alta kadar her yerde tasfiye etmek, direnmesi halinde ezmek ertelenemez görevlerimizden biri haline gelmiştir. Ortayolculuk bugün parti disiplini ve ciddiyetini bozan, partinin ruhsal yüceliğini ve özlü yaşamını kemiren, kısacası dev bir tarihsel atılımın gelişimini köstekleyen en büyük iç engel durumundadır, bulanık ve karmaşık bir özellik arz etmektedir. Tabii bu da ortayolculuğun karakterinden ileri gelmektedir. Ortayolculuk bukalemun gibidir. Kendini rahatlıkla her kalıba ve ortama uydurur. Bu yüzden ortayolculuğun tespit edilmesi ve kendisine karşı tavır alınması zor olmaktadır.

Bugün partimizde tasfiyeci ve bozguncu çabalar epeyce açığa çıkartılmış, cezalandırılmış ve tehlike olmaktan çıkarılmıştır. Bu yüzden kongrede bu çabalar üzerinde fazla durmadık. Yapımız bu konuda bir hayli silahlanmış. Partinin direniş hattı net bir biçimde ortaya çıkmış ve büyük kabul görmüştür. Tasfiyecilik ezildiğine ve direniş hattı bütün görkemliliğiyle halkımızın tarihinde en büyük gelişme çizgisi olarak yerini bulduğuna göre, neden hala sıkıntı çekilmekte ve pratiğin üzerine yürünememektedir? Herkes bunun rahatsızlığını duymaktadır. Örneğin onlarca ve yüzlerce militanımız, zorlanmadıkça, ülkemizin ulaşamaz ve zaptedilemez doruklarında neden birkaç eylem çıkaramamaktadır? Yine dev gibi bir kamp faaliyetimiz vardır. Bu faaliyet tek başına ulusal kurtuluş cephesini örgütlemeye, halk ordusunu kurmaya ve düşmanı yerle bir etmeye yeterli sayı ve yoğunluktadır. Buna rağmen işlerin ağırdan alınması ve pratiğe müdahalenin sürekli ertelenmesi türünden şeyler kendini gösterebilmektedir.

Biz parti içinde bazı öğelerin kişiliğinde ortayolculuğu iyice teşhir ettik. Bu konuda özeleştiriler vardır. Bunlar nasıl ortayolcu olduklarını bizzat kendi kalemlerinden ortaya koymuşlardır. Bu konuda özellikle Abbas arkadaş ve daha alt düzeyde bazı öğeler özeleştiriler yaptılar. Ama bunun arkası getirilmedi. Bu arkadaşların özeleştirileri kongre tarafından kabul edildi. Bu kabul, pratikte ortayolculuğu terketme ve doğru devrimci pratikle bütünleşme koşuluna bağlandı. Pratikte gözlemlenerek, partinin direniş ve önderlik hattıyla kaynaşmaları esas alındı. Bu rahatlıkla anlaşılabilir bir durumdu.

Ama bütün bunlar hala önemli engellemelerle karşı karşıya olduğumuz gerçeğini ortadan kaldırılabılır mi? Hayır, kaldırmaz.

Şimdi ülkeden gelen birçok belgeyi de çeşitli toplantılarımızın gündemine sunmuş bulunmaktayız. Orada açığa çıkan gerçek şudur: Bir birimin yönetiminde bulunan tutucu bir öge, aylarca birime tek bir eylem bile yaptırmamaktadır. Bu dehşetli bir olaydır. Şemdinli, Çukurca, Uludere ve Mardin bu durumu çok yaygın bir biçimde yaşamışlardır. Aslında Mardin’de iş yapabilecek çok sayıda militan ve taraftarlarımız vardır. Ama yönetimindeki bazı ögeler ortayolculuktan da öteye devrimci pratik karşısında son derece tutucu davranmakta, pratikte olumlu bir adım atmamaktadır. Hatta adeta düşmanla sessizce anlaşmaya varılmakta; “Ne sen bana karış, ne de ben sana karışayım” havasını tutturarak yaşanmak istenmektedir. Bu durumun ciddi gelişmelerin önünü nasıl tıkkattığı bugün herkesçe bilinmektedir. Aynı şey adı geçen diğer bölgeler için de geçerlidir. Bu bölgelerde gerilla ordusu kurulabilir. Çok sayıda kadro vardır. Ama tutucu ve ortayolcu yönetim daha ağır bir sorumluluk altına girmemek, daha fazla sıkışmamak ve daha çok sayıda insanı örgütlememek için, birimlerin içindeki köylü ögeleri kaçirtmaktadır. Bunlara eylem yaptırmamaktadır. Köylü savaşılar “Biz eylem yapmaya ve savaşmaya geldik” diyorlar. Ama yönetim adeta kendilerini kovalıyor. Oysa eylemsiz gerilla çürür ve ölür. Silahlı mücadeleyi, gerillayı ve militanı öldürmek mi istiyorsun: Onu eylemsiz bırakman yetiyor. Bunlar uygulanmıştır.

Bazı ortayolcu tiplerin özeleştirilerini geliştirdiklerini sanıyorum. Uludere pratiğinde Sadun arkadaşın ortayolculuğu vardı. Bu arkadaşın nasıl güçlerimizi bir eylemsizlik içinde tuttuğu ve yapıyı tam bir çözülme ve tasfiyeyle karşı karşıya getirdiği ortaya konulmuştur. Aynı şekilde Z...de bir iki eylemin üzerine oturarak gününü gün etme eğilimi görülmüştür. Daha başka ögeler de vardır. Sıradan savaşçı durumunda bulunan bazı ögelerin tutuculuğundan da söz edilebilir. Özellikle Çukurca biriminde Kasım arkadaşın altı ay boyunca yapıyı çalıştırmaması, bütün yapı eylem istemesine rağmen yapıyı işletmemesi, kendi güvenliği ve basit ihtiyaçlarının temin edilmesinin ötesine geçmemesi hayli ibret vericidir. Yine çok daha eskiden bildiğimiz ortayolcu tipler Şemdinli’den A... da

böyledir. Aslında varlığıyla yokluğu belli olmayan bir durumu yaşamaktadır. Böylesi birçok aydın bulunmaktadır.

Bu tipler devrimci faaliyet içinde adeta etkisiz kalan, bir yaprak gibi savrulan, şöyle de böyle de olabilen, örgütlenme ve eylemin yapılıp yapılmamasıyla fazla ilgilenmeyen, işleri idare etmeye çalışan, kendini bir an önce sınırın ötesine atma endişesini taşıyan, sözde keskin geçinen, ama gerçekte yaşamını tehlikeye atmayan, hep eylem gösterisi içinde bulunan, mevcut olanakları gerçek nesnel koşullara uygun olarak seferber etmeyen, ne kadar yaşayabileceği ve yükselebileceğinin derin hesapları ve kurnazlıkları içinde bulunan tiplerdir. Bu konuda daha başka bayatlamış tipler de mevcuttur. Bunlar artık işi zıvanadan çıkarmış, her bakımdan yetersiz olan ve düşkünlük arzeden tiplerdir. C..., M..., Ş... vb. öğeler tipik bir ortayolculukla partiyi uğraştırıp durmaktadır. Doğal olarak bunlardan birinin herhangi bir birimde bulunması, o birimin tamamen işlemez duruma gelmesi için yetmektedir. Bunlar tartışmalarda lafazandır, bastırmacı ve tasarrufçudur. Hem iyi laf etmesini bilirler, hem de hal ve hareketleriyle karşısındakini rahatlıkla etkisiz duruma getirirler. Militanın beynini okur ve davranışlarına egemen olurlar. Böylece militanın direnişçiliği henüz kendini ortaya koymadan ve düşüncesini dile getirmeden, kendisini boğuntuya getirirler. Tabii bunları çeşitli bahanelerle yaparlar. Keşifin eksik kaldığını, pusuya yattıklarını, ama düşmanın yandan gelip geçtiğini söyler; bir yığın bahaneyle eylem sabotörlüklerini örtbas etmeye çalışırlar. İyi konuşur, kıvrak hareketlerde bulunur; böylece partiyi ve kendilerini uyuttuklarını sanırlar. Bu ciddi bir tehlikedir.

Bunların durumunu bundan önceki çözümlemede uzunca ele aldım. Doğuşundan günümüze kadar ortayolculuğun partimiz içindeki durumu üzerine kapsamlı değerlendirmeler yapıldı. Buna karşılık PKK'nin gerçek direniş hattının pek çok direniş şehidimizin kişiliğinde ve kendi örneğimizde nasıl yaşam bulduğunu ortaya koydum. Ülke zemininde hala direnişçi olan ve gerçek gelişmeyi sağlayan öğelerle, devrimci eğilimi ve atılımı hep sağa çeken ve gözünü hep dışarıya diken öğeler vardır. Bunun için binbir türlü kurnazlık gösteren, lafazanlık yapan ve bastırmacı davranış geliştiren tiplerden söz ettim. Bunların ana özelliklerini ortaya

koydum. Bunlar kendilerini çok şey biliyormuş gibi gösterirler; ama aslında teoriyi salt gelişmelerin önünü karıştırmak için edinirler. Özellikle iyi pratikçi geçinirler, gerçekte pratiğin gelişmemesi için buna başvururlar. Bunu düşküncü bir huy haline getirmişlerdir. Halkımızın tarihindeki en güçlü atılım böylece boğuntuya getirilmek ve engellenmek istenmektedir. İşin acı tarafı böyle davrananların, bunu tasfiyeciler ve bozguncular gibi açıktan yapmamalarıdır. Burada gerçekten de bir ortayolculuk vardır. Sınıfsal anlamda da bu böyledir.

Daha önce bir örnek vermiştik. Orta sınıf kişiliğinin, iki sınıfın, yani altta ezilenle, üstte egemen sınıfın kişiliğinin ortak temsili olduğunu söylemiştik. Partimiz söz konusu olduğunda, partinin direniş hattıyla tasfiyeci ve bozguncu hat, bunlarda en iyi sentezini bulmuştur. Yani ikisini de yaşarlar. Eğer çözümlenirlerse, bazıları ciddi bir olasılıkla direnişi temsil eder ve proleter devrimciliğe ulaşırlar. Bazıları tasfiyeci bozgunculuğu tercih ederler. O zaman ortada ortayolcu denilen bir kişilik de kalmaz. Ortayolculuk kişiliksizliktir. Bağımsız olarak ele alındığında, ortayolculuk herhangi bir bağımsız sınıfın değerini temsil etmemektedir. Ortayolcu hep iki tarafı kullanmaya çalışır. Her iki taraf üzerinde hesaplar yapar. Hangisi ağır basarsa ona ulaşmayı dener. Bazen birine, bazen diğerine geçer. Bazen birinin, bazen öbürünün içinde erir. Bu niteliğiyle mücadele içinde son derece tehlikeli bir durum arzeder.

Şimdi ciddi bir eylemin içine girmek istiyoruz. Bu tarihimizin en güçlü atımlarından birisidir. Geçmişte de belli atımlar yaşandı. Şimdi bu tipleri biliyorum. Zorluklarının yanısıra, bu sürecin gelişme şansı da vardır. TC bozgunculukla ve “Pişmanlık Yasası”yla sonuç almak istemektedir. Ama bu yasa işlemeyen ve başarı vaat etmeyen bir durum arzemektedir. İçimizdeki ortayolcular bu durumları iyi duymaya ve anlamaya çalışmaktadır. PKK’de yaşam nedir? Örneğin, “1986’daki tasfiyeyi yıktıktan sonra, PKK’nin tasfiye edileceğini düşünenler aptaldır” türünden değerlendirmeler vardı. Evet, böylesi bir ortayolcu değerlendirme yapıldı. Eğer bozgun ve yıkım söz konusu olsaydı, PKK’ye bindirilecekti. Ama PKK direniş hattını yetkinleştirdi; gelişme şansını yarattı. O zaman hemen buna sarıldılar. Aslında bunun özüne sarıl-

mıyorlardı; direniş hattı gelişme vaad ettiği için böyle davranıyorlardı. Parti zor durumda kalsaydı, yerleri başka olacaktı.

Bunlar aylarca tasfiyeci provokasyona bakıyorlar; başarabilse-ler hemen onun yanında yer alacaklar. Böylesi bazı ortayolcuları iyi tanıyoruz. Bunlardan bazıları cezalandırıldı. Bunlar aylarca ortayolculuk gelişir mi diye gözetlediler. Yüzeyden partiyle iyi geçiyorlardı, ama alttan alta tasfiyecilikle ilişki içinde bulunuyorlardı. Bunun çok sayıda örneğini gördük. Daha sonra hepsi açığa çıkartıldı. Gizli ilişkiler içinde olanların üzerine acımasızca gidildi. Bazıları ise safça ve birey olarak gidiyorlar.

Aslında yeterince isim verdik. Bunların hangi alanlarda ortaya çıktığına ilişkin birkaç örnek ortaya koyduk. Daha önceki konuşmalarımızda kapsamlı tahliller yaptığımızı da belirttik. Yapımın bu konuyu kavraması zor değildir. Partiye açık, dürüst ve samimi bir biçimde bağlı olanların bu konuyu kavramakta zorluk çekmeyeceğini bilerek, fazla uzatmıyorum. Onların bu değerlendirilmelerden gereken sonuçları rahatlıkla çıkaracağına eminim. Yalnız şu nokta çok önemlidir: Günümüzde ortayolculuğa karşı derin bir öfke ve rahatsızlık yaratmadan, devrimci pratik görevleri yeterince gerçekleştiremeyiz. Bugün yüzlerce militan, kendilerini parti hattının ve parti taktiğinin uygulanmasına verirse, bir yerden binlerce gerilla çıkarır ve binlerce eylem yapar. Ama eğer ufak bir ortayolcu savsaklama olur ve özellikle yönetimin başında bulunanların engellemeleri bu şansını ortadan kaldırırsa, fazla bir sonuç alınmaz. Dikkat edelim: Sömürgeci ve bozguncu çabalar devrimci gelişmeyi engelleyemedi. Ama ortayolculuk engelliyor. Dolayısıyla ortayolculuk TC'den ve bozgunculuktan daha tehlikelidir. Bazı yerlerde ve kimi zamanlar, özellikle pratik yaratıcı eyleme yönelme anında, ortayolculuğun engellemeleri en büyük tehlikeyi oluşturmaktadır. Bunun için ortayolculuğa ne denli öfke duyulur ve aşılması için ne denli çaba harcanırsa yeridir. Örgütlenmede ve pratiğin üzerine akıllıca yürümede, ortayolculuğun bütün engellemeleri yerle bir edilmelidir. Günümüz için hiçbir tehlike ortayolculuk kadar yürüme kararı alan, yürüyen ve donanımını yetkinleştiren parti öncülerini geriye çekici ve sağa yönettici bir nitelik taşımamaktadır.

Pratik yönetimin özellikle 1983, 84 ve 85'te Güney Kürdistan'daki engellemelerini çok iyi ortaya koyduk. Aslında pratik yönetim parti teorisine son derece bağlı görünüyordu. Bir eli parti teorisinde bir eli pratikteydi. Parti Önderliği'ne biraz bağlılık gösteriyordu; ama öbür yandan kendisinin ortayolcu ve tasfiyeci düşünceleri vardı. Bununla işleri yıllarca idare etti. Sonuç ne oldu? Sonuçta gerçekten verilmemesi gereken kayıplar verildi, dev gibi kazanımlardan olduk. Aslında lafta iyi konuşuyorlar, teorisyen geçiniyorlardı. Tasarrufçu davranıyor ve kadrolar üzerinde tamamen inisiyatif kurma savaşımı veriyorlardı. Daha sonra bunun anlamı ortaya çıktı. Kadrolar üzerindeki tasarrufları ile beş para etmeyen varlıklarını korumaya aldıkları ortaya çıktı. Tabii bunun bir sınıf temeli vardı. Bu da ortaya konuldu ve mahkum edildi. Aynı konuya uzun boylu değinmemizin gereği yoktur.

Ama bu ortayolculuktur. Aslında tarihimizin en güçlü dönemini büyük bir başarıyla kapatmamız gerekirken, ortayolculuk yüzünden çok az bir başarı elde edebildik. Başarı için hem nesnel hem de özne koşullar vardı. Her zaman söyledim ve söylemeye devam edeceğim. Üçyüz kişiye yakın bir militan gücü mücadele alanına gönderdik. Bunlar her türlü donanımına sahipti. Pratik yönetimde bulunanlar bu yapıyı nasıl lağvedeceklerini, kendi çevrelerinde nasıl dönölüp dolaştıracaklarını, devrimci pratiğin üzerine yürümelerini nasıl geciktireceklerini hesapladılar. Pratiğe yürümeyi engellediler, işleri ertelediler ve bunlara kılıf aradılar. Bastırmacı ve tasarrufçu davrandılar. Önderliğe bir türlü, kadrolara bir türlü, dış güçlere bir türlü davrandılar ve herkese karşı bir türlü hesap içinde oldular. Sonunda bütün bunları kişisel hesap biçiminde somutlaştırma çabalarını yoğunlaştırdılar.

Parti içinde bozguncular da ortaya çıktı. Onlar da büyük tehlike arz ediyordu. Ama tespit eder etmez kendilerini rahatlıkla etkisizleştirebildik. Oysa ortayolculuk ne partiden, ne de partiyi tasfiye etmekten vazgeçiyor. Ne militanlıktan ne de pasifizmden uzaklaşıyor. Adı üzerinde, ortayolculuk bu yönüyle çok tehlikelidir. Ortayolcu herkesle iyi geçiniyor. O aynı zamanda tasarrufçudur, hep yerini sağlama alıyor. Üste oturmaya çalışıyor. Bunlar ciddi hesaplardır, sınıfsal hesaplardır. Bu tiplerin sonuç düzeyindeki en

önemli istemi de, devrimci eylemden boşaltılmış partidir, gerçek devrimci hattını hayata geçirme gücünden uzaklaştırılmış parti içindeki egemenliktir; tasfiye edilmiş bir PKK’de liderliktir. Bunlar böylelikle hem kendilerini kurtarmak istemekte, hem de bunu en üst düzeyde bir liderlik biçiminde denemektedir.

O halde kendilerini örtbas eden ve bu yönüyle çok tehlikeli olan bazı kişilerde şu veya bu düzeyde varlık gösteren bu eğilime karşı savaşımımızı yükseltmeliyiz. Ya partinin doğru devrimci hattına sonuna kadar katı bir disiplin, yüksek bir duyarlılık ve sorumlulukla bağlı olacağız; ya da yerimiz parti ortamı olmayacaktır. Yani bugün eskiden olduğu gibi hem direnişle ve hem de bozgunculukla iyi geçinmek söz konusu olamaz. Bizi aylarca ve hatta yıllarca bu biçimde oyalayanları iyi tanıyoruz. Şimdi bunlar boylarından daha büyük şeylerle uğraşıyorlar. Akıl alamayacağı ölçüde halkın kaderiyle oynuyorlar. Bunlar, kendi basit küçük-burjuva hafifliklerini ve kurnazlıklarını bir halkın ve ulusun kaderiyle karıştıracak ve onun önüne geçirecek kadar hafifmeşrep, düşkün, zavallı, oyalayıcı, bastırmacı ve örtbas edici davranıyorlar. Maalesef birçok ögemiz de bunlara uyuyor. Ya bilinç yetersizliğinden ya da işlerine geldiği için bunlara uyum gösteriyor.

Ortayolculuk her zaman sağına ve soluna iyi şerbet dağıtır, iyi gülümser, iyi geçinir ve iyi taviz verir. Dolayısıyla kadrolarımızda bunlara aldanma ve kendileriyle uyuşma durumu fazlasıyla görülmektedir. Doğru devrimci hattı, önderlik hattını sıkı bir disiplin ve yüksek bir sorumlulukla yaşamak ve yüksek bir otoriteyle ona bağlı olmak yerine, “Bunlar da güzel konuşuyor, bunlar da devrimcidir, kendilerine uyup gideriz” denilmektedir. “Nasıl olsa parti içinde herkes bizi iyi tanır, herkes bizi iyi birisi olarak bilir” düşüncesiyle hareket etmek, ortayolculuğun başka bir özelliğidir. Ortayolculuk herkesle iyi geçinmek, kimseyle arayı fazla bozmamaktır. Elbette parti içinde kadrolarla aramızı bozmamak zordur. Sadece parti içinde aramızı bozmamakla yetinmemeli, birbirimize candan bağlı olmalıyız. Ama ortayolculuğun bir belirtisini gördüğümüz zaman, ona karşı olan kinimizi ve öfkemizi asla eksiltmemeliyiz. Ortayolculuğun eleştirilmesi ve eğitilmesi ayrıdır, onun özünü uyuşmamak ayrıdır. Ortayolculuğun özünü her

zaman mahkum edeceğiz. Bazılarını eğitir ve proletarya saflarına çekmeye çalışırız. Bunlar ayrı şeylerdir. Onunla özde birleşme ve rahatlıkla iyi geçinme ortayolculuğun bir özelliğidir. Bunlar parti içinde yaygındır ve tasfiye edilmeleri gerekir diyorum. Çünkü bunlar eylem gücünü düşürmektedir. Örgütlenmeyi zayıflatmakta ve görevlerin yerine getirilmesini engellemektedir. Disiplini müthiş ölçüde zedelemektedir. Ne de olsa bozgunculuk açığa çıkmıştır, bozgunculuğa karşı herkes ağzına geleni söyleyebilmektedir. Hayır, bu yetmez. Şunun da çok iyi görülmesi gerekir: Yaratıcı ve yeterli bir yüksek çaba ve sorumlulukla, doğru devrimci militan hat'a bağlı mıyız, değil miyiz? Bu konuda üzerimize düşen görevler yerine getirilmiş midir, getirilmemiş midir? Ortayolculuğun parti içindeki birçok belirtisini tanıyor muyuz, tanımıyor muyuz? Tanıyorsak bu belirtilerle uzlaşıyor muyuz, yoksa onları mahkum ediyor muyuz? Bu sorulara verilecek cevaplar proleter devrimciliğimizin ölçütü olacaktır.

Kongre tahlilleri, ortayolculuğu açıkça ortaya çıkardı. Karar düzeyinde ortayolculuğu tasfiye etmeye giriştik. Ancak kendi başına karar, pratiğin gerçekleşmesi anlamına gelmiyor. Kongre çözümlerleriyle ortayolculuğun maskesini epeyce düşürdü, onun tasfiyesine karar verdi. Ama bununla iş bitti mi? Hayır, bitmedi. Bu işi yürütmek gerekiyor. Bu ruhu küçümsememeliyiz. Bu ruh düşkün, basit ve hafif bir ruhtur. Ukaladır, kandırmacıdır, hafifmeşreptir, toyca ve düşküncedir, her tarafa çekilebilir. Yani bu proletarya devrimciliğinin yüce ruhuyla fazla ilgisi bulunmayan bir ruhtur. Böyle bir ruh var mıdır? Evet, vardır ve sağda solda sırtmaktadır, ilişkilerde ve tartışmalarda sırtmaktadır. Bu ruhu aramızda asla yaşatamayız. PKK'nin büyük bir ruhsal bütünlüğe ulaştığını biliyoruz. Bu gerçektir. Bu ruh yücelmiştir. Bugün halkımızın bu ruhun etrafında nasıl bir araya geldiği iyi bilinmektedir. Bu yüce bir ruhtur. Parti Önderliği olarak; biz, bu ruhu bütün gücümüzle temsil etmeye çalışıyor, onu sağa sola karşı korumanın gereğini iliklerimize kadar duyuyor ve yaşıyoruz. Bu birincil bir görevdir. Bütün biçimlenme ve görevlere yaklaşım tarzı, bu ruhun ve özün kendisi tarafından belirlenmektedir.

Biz tasfiyeci ruhu ortaya koyduk, bozguncu ruhu gördük. Bu

ruh ağacın kurdu gibi, her gün ağacı kemirip durur. Onun karakteri böyledir. İnsanımızın ruhunu kemirir. Ortayolcu ruh da çok tehlikelidir. Bunu da iyi tanımak gerekir. Bu, proletarya ruhuna yaklaşır, kendini bunun özünü yaşıyormuş gibi gösterir. Zaten onun bütün çabası bu ruhu yaşadığını kanıtlamak için giriştiği dalavereler ve örtbas edici gösterilerden ibarettir. Bu tipler bütün pratik ilişkileri bunun böyle olduğunu sağa sola kanıtlamak için kullandılar. Bu tip bayağı kurnazdır, köylü ve aydın kurnazıdır, işçi kurnazıdır. Başkalarını aldatmaya çalışır. Her sınıf ve tabakanın durumuna göre bir kurnazlık sergiler. Bunu da politikacılık sanır. Onun bütün marifeti bu konularda derinleşmesidir. Bu ruh, toplumda sokak kültürü, mahalle veya kahve kültürü adını verdiğimiz, yücelmemiş ve onurlanmamış bir ruhtur. İki sınıfın arasında yer tutar ve kendini idare etmeye çalışır. Bu tipler, dünyayı iyi bir biçimde algılayan ve görevlerini gerçekleştirmek isteyen partimize de böyle gelmişlerdir.

Hayır, biz artık bu ruhu yaşatmayacağız. Bu baylar, bu ruhun temsilcileri, partimizin Kürdistan'ın genelinde TC ile bir savaş içinde bulunduğunu, kendisi ile TC arasında ortayolculuğu yaşatmayacak bir mücadelenin sahibi olduğunu ve arada sıkışanların canına okuduğu gibi, kendi içinde de arada sıkışanların canına okuyacağını iyi bilmelidir. Partimiz, direniş hattıyla tasfiyeci TC hattı arasında daldan dala atlayan, bukalemun gibi manevra yapan, lafta ve ucuz pratikçilikte kendini kandıran bu tipi tasfiye etmekte kararlıdır. Çünkü bu özellikler, artık onların sahiplerine de yaramamaktadır. Bu özelliklerin kesinlikle terk edilmesi gerekir.

Bu tipin ne ciddi bir teorik, felsefi ve siyasal bilinci ve bilgisi, ne de yaman bir pratik militanlığı vardır. Her şeyle uğraşır, ama hiçbir şeye değer vermez. Her şeye el atar, ama hep birçok şeyi karıştırır, gözden düşürür, hafifleştirir, basitleştirir. Militanlığa bulaşır ve onu da öyle yapar. Teoriyi de aynı duruma getirir. Biz yüce bir örgüt ve çok ciddi bir hareket olduğumuzu söylüyoruz. Bu ülkemiz genelinde kanıtlanmış. Dünya genelinde de bu özelliğimizle tanınan bir hareketiz. Bir kişinin saflarımızda buna cesaret etmesi, ancak kendisinin ne kadar zevzek, gevşek, hafifmeşrep ve yüzeysel birisi olduğunu kanıtlar. Artık bu hafifliklerle daha

fazla uğraşmak istemiyoruz. Ama iş biraz da çığırından çıktı ve gizli çabalarla devrimci pratiği engelleme noktasına geldi. Bunlar, ordu kurabileceğimiz yerlerde, basit kişisel endişeler yüzünden, bizi bundan alıkoydular. Bir ağız ve kol hareketiyle, eğitimde bulunan yüzlerce öğemizin güçlü bir devrimci pratiğe yönelmelerini erteleme cüreti gösterdiler. Yapımızda bir daha bu tür belirtilerin ortaya çıkması bir yana, çıktığı yerde bu dilin ve kolun koparılması gerekir. Devrim ciddi bir olaydır. Devrimle oynanmaması gerektiğini çokça vurguladık. Partimizde böylesi hafifliklerin sürüp gitmesine göz yumanların kendileri de hafiftir. Böylesi kadro ve militan çok yetersizdir. Bunu her yerde kesinlikle aşmak zorunda olduğumuzu söylüyorum. Evet, bazıları henüz ilkel ve amatördür. Bunlar bütün dürüstlükleriyle partimizin doğru direniş hattına girmelidir. O zaman parti kendilerini ilerletecektir. Partiye bağlı yaratıcı öğeler, sınır tanımayan bir coşku ve atılganlıkla pratiğin üzerine yürümelidir. Engel çıkaran olursa, görev ve yetkinin sahibi olduklarını bilerek, bu engelleri yerle bir etmelidir. Acaba ne olur endişesine düşmemelidir. Doğru devrimci pratiğin başarısı için sınırsız haklarımız vardır. Yeter ki düşmanın oyununa düşmeyelim; yeter ki gücümüzü çok çok aşan ve altından kalkamayacağımız soyut planlamalarımız ve ataklarımız olmasın. Yeter ki başarı şansı yüksek olacak ve küçük olanaklardan en yüksek verimi elde edecek bir stille savaşalım. Karar veya emir olsun ya da olmasın, her yerde bağlı kalınması gereken şey budur.

Diğerlerine de söylüyoruz: Partimizin doğru devrimci atılımıyla birleşme gücünüz yoksa, bu konuda kendinizi eğitime gücünden yoksunsanız, derhal yerinizde oturmasını bilin. Kendinizi “Hem şöyle hem de böyle yaşarım” havasına inandırmayın. Direnişçi yaşamın içinde varsanız, sonuna kadar yoldaşlık yapacak, destek sunacak ve saygı göstereceğiz. Yoksanız, gerçek durumunuzu ortaya koyun, kendinizi parti karşısında açığa vurun, bir yerde oturun. Siz bunu yapmazsanız, biz yapacağız. Nitekim ortayolculuğun tasfiyesi kararlı bir biçimde gerçekleşiyor. Birçok alanda böylesi bir yığın öğe vardır. Bu düşkün ruh halinden mutlaka sıyrılm. Hep devrimci pratiğin engellenmesi ve ertelenmesi anlamına gelen çekişmeci, dalaşmacı, yüzeysel, hafif ve savsaklayıcı tavrı-

lardan vazgeçin. Partinin ciddiyetine ve ağırlığına yönelmeyin. Bu özellikleri yerlebir edin. Yapamıyorsanız, bir yerde durmasını bilin. Bunun için özeleştirilerinizin gereklerine bağlı kalarak, tutarlı hareket edin diyoruz. Bunun için özeleştirileri yapma olanağı tanıdık. Bazıları özeleştirilerini verdiler. Bunlara özeleştirilerinizin gereklerine bağlı kalarak tutarlı hareket edin diyoruz. Parti özeleştirilerinize karşı yaklaşımınızın tutarlılığına bakarak olumlu puan verir. Bunun dışında bir karşılık beklemeysin. Özeleştirilerinizi bir maske yaparsanız, yerlebir olacağınızı bilmelisiniz. Tekrar uyarıyoruz, bunu yapmayın. Artık ortaya çıkın ve partimizin mahkum ettiği bu yanlışlıklar ve sakatlıklardan, kısacası bu ortayolculuktan vazgeçin. Bu konuda başka türlü davranmaya meydan veremeyiz. Başka türlü parti içinde uzun süreli yaşamayı kabul edemeyiz. Çünkü bu durumda kaybeden direnme olmaktadır. Kaybeden; insanlığımız, halkımızın ve ulusumuzun tarihi olmaktadır. Bu kadar insanımız olağanüstü bir çaba harcar ve her türlü olanağı biraraya taşırken, ortayolculuğun kaynağın başını tutarak suyu tıkatması ve bizim de buna izin vermemiz ölümdür, susuzluktan kavrulmaktır. Kürdistan için bugün tamamen geçerli olan devrim kaynağının daha taşmadan kurutulmasıdır. Buna kaynak kurutan özellikteki ortayolculuk adını veriyoruz. Buna izin vermemeliyiz. Devrimin kaynakları fişkırsın istiyoruz. Ülkemizin her yanını galiyana getirsin, her tarafı yeşertsin. Bundan daha güzel bir şey olamaz.

Adam bastırdı, engelledi, kaynağını kuruttu. Peki, ne kazandı? Neden korktu? Varsın fırtınalar kopsun, varsın taşkın kaynaklar her yanı bassın. Topraklarımız son derece kuraktır. Varsın halkımızın tamamı eyleme çekilsin, hepsi direnişin içinde yer alsın. Bu konuda endişesi bulunan bir kenara çekilip otursun. Halkımızın bağrında kurtuluş davası için kanını, canını ve bilincini verecek çok sayıda insanımız vardır. O buna engel olmasın. Buna hakkı yoktur, bunun için ısrar etmemesi gerekir.

Kısacası tarihimizin en şanlı devrimci pratik dönemlerinden birine girerken, ortayolculuğun çok çeşitli, karmaşık, her kişide değişik düzeyde seyreden ve çoğunlukla farkına varılmaksızın hükmünü icra eden belirtilerine karşı bir araştırma ve inceleme yapmak, onu kendi üzerimizden, çevremizden ve partiden uza-

klaştırmak için gerçek proleter devrimcinin kararlılığı, ilkelere bağılılığı ve yoğunluğuyla çalışmalıyız. Bu konuda hem bize hem de partiye çokça zarar veren bu eski, zamanında teşhis edip tedavi yöntemini geliştirmeyen, hep “Şöyle de olur böyle de, şu zamanda da olur bu zamanda da” diyen, ikirciklik ve kararsızlık kokan yalpalanmalardan kendimizi kurtarmalıyız. Özellikle bu konuda hala kendilerini örtbas etme durumunda olanları acımasızca eleştirmeli, parti içinde maskelerini düşürmeliyiz. Partiyle yeniden bütünleşecek bir durumda bulunuyorlarsa, bu kez kendilerine bu hakkı dürüstçe kullanma olanağı tanınmalıyız. Her şeye rağmen umut vermeyenleri, kurnazlık yapanları ve eski yöntemlerde ısrar edenleri gitmek istedikleri yere göndermeliyiz.

Ortayolculuk hakkında genel olarak söyleyeceklerim bunlardır. Ülke zemininde, Güney ve Doğu Kürdistan’da ve Avrupa’da bulunan bütün arkadaşlar, giriş kabilinden ortayolculuğun bu tür bir değerlendirmesini yapabilmeli, kendilerinde ortayolculuğa karşı mücadele eğilimini güçlendirmelidir. Ortayolculuğu tasfiye etmeli, tasfiyeyi sadece bir cezalandırma olarak görmemeli, aynı zamanda ortayolculuğu açığa çıkarma ve teşhir etme biçiminde değerlendirmeli, ortayolcu öğelerden özeleştirme istemelidir. Özeleştirme yapanlar tutarlı davranmalı ve bu tutarlılığı, yönecekleri devrimci pratik içinde sergilemelidirler. Devrimci faaliyetler içinde bunu başardıkları ölçüde, onları saflarımızda bütünleştirmeyi ve gerçek bir proleter devrimci olarak görmeyi kabul edeceğiz.

Son olarak değineceğimiz bir konu da içinde bulunduğumuz alanda, partimizin merkezi okul faaliyeti durumunda bulunan kamp çalışmalarımız içinde ortayolculukla mücadeledir. Burada da uzun süreden beri ortayolculukla mücadele sürdürülmüştür. Hem teorik hem de pratik düzeyde önemli kazanımlar ortaya çıkarılmıştır. Ancak özellikle 3. Kongre çizgisini hem geniş olanaklar hem de uygun zaman ve zemin açısından en güçlü özümseme ve uygulama durumunda olan kamp faaliyetimizin yönetiminde ve özellikle onun önderliğinde, benzer bir eğilimin varlığını ısrarla sürdürdüğü ortaya çıkmıştır. Son gelen raporlardan ortaya çıkan durum budur. Bu konuyu daha fazla işleme yerine, bütün parti açısından yapılan genel değerlendirmelerin ışığında, kamp yönetimi-

mizin kendi içindeki bu ortayolculuk olayını ortaya çıkarmasını, tavrını koymasını ve kararını yerine getirmesini bekleyeceğiz.

Yakın geçmişte kamp yönetiminden bazıları çağırıldı. Kendileriyle uzun uzun konuştuk. Ortayolculuğa ilişkin kapsamlı bir talimatı ve yine PKK’de devrimci militan hattın, kendi kişiliğimizde nasıl geliştirildiğini özlüce dile getiren başka bir talimatı gerekli yerlere ulaştırdık. Şimdiye kadar bunların, yapının eline geçtiğini tahmin ediyorum. Bütün bunlar ortayolculukla mücadele eden arkadaşların eline yeterli teorik silahları ve mücadele yöntemlerini vermek içindi. Bu talimatlarla konuya daha da açıklık getirilmiştir. Buna rağmen, bazılarında hala tipik davranışlar görülmektedir. Kongre çizgimizi gerektiğinde tek başına hayata geçirebilecek ölçüde donanımlı, nicelik ve nitelikçe uygun bir yapı üzerinde, bunun sürdürülmesini görmenin dehşetiyle sarsıldık. Ortayolcu yaklaşımları, kongre kararlarını lafta anlayan, ama pratikte erteleme cüretini gösteren tipleri gördük. Bu konuda gerekli eleştiriler ve uyarılar yapıldı. Ama yadırgadığımız bir hususun ortaya çıkışına da tanık olduk.

Kampın yürütülmesinden sorumlu olan Terzi Cemal, eleştirilerin özünü çok iyi bildiği halde, bunlar sanki başkalarına yöneltiliyormuş gibi davrandı. Sekiz arkadaşın huzurunda, “Fılan kişi kaçabilir” diye ucuz bir değerlendirme yapabildi. Aslında kendi başına birçok şeyi dile getiren ve kendi başına her şeyi izah etmeye yeten bu değerlendirmenin sonradan ulaştırılması, olayı daha ciddiyetle ele almamızı sağladı. Kaçabileceği belirtilen kişi, Terzi Cemal’in yardımcısı durumunda olan kişidir. Onun her dediğini hayata geçiren birisidir. Kaçma diye bir durumun ortaya çıktığını şimdilik kimse görmemiştir. Bunun bir belirtisi de yoktur. Ama Terzi Cemal’in özellikle yardımcısına yönelik eleştirilerini, en azından sekiz arkadaşın bakış açısını çarpıtmak için çok ucuza kullanması dehşet vericidir ve kesinlikle hesabının verilmesi gerekir. Tabii bu basit bir sözcüktür deyip geçmeyeceğiz. Kendi yardımcısını, hem de çok iyi geçindiği ve bir dediğini iki etmeyen yardımcısını bir çırpıda harcamayı göze alan bir kişiyi tanımak ve anlamak istiyoruz; bütün sınıf temelleri, ideolojik, politik ve örgütsel yaşamıyla tanımak istiyoruz.

Bu arkadaş kendisini bize açmalıdır. Eğer kendisinin yardımcısı kaçma sürecindeyse, neden bu konuda Parti Önderliği'ne rapor iletmedi? Gerekli olmadığı halde, hiçbir açıklama getirmeden, bu arkadaş sekiz arkadaşın önünde neden bu biçimde küçük düşürmeye ve harcamaya çalıştı? Bir kadroyu harcamak ne demektir? Bir kadroyu harcamak, onu kaçacak biriymiş gibi göstererek töhmet altında tutmak ve suçlu olarak lanse etmek ne demektir? Bunun cezası ne olmalıdır? Bu konudaki kararı kamp yönetimine bırakıyorum. Kamp yönetimi bu konuda kendine gelmeli, bu tip ucuz yaklaşımların hangi anlama geldiğini ortaya koymalıdır. Parti Önderliği'nin yanında ve koşulların sağlık açısından bile fazla elverişli olmadığı bir anda, böylesi hafiflikleri sergilemenin parti ruhuyla, Parti Önderliği'ne bağlılıkla ve partimizin içinde bulunduğu tarihsel sorumluluklarla ilişkisini iyi izah etmelidir. Yine bir arkadaş hakkında böyle ucuz konuşmanın bozgunculukla ilişkisini iyi sergilemelidir. Ortada fol yok yumurta yokken, bir kişiyi bu biçimde düşürmenin neye hizmet ettiğini, bozgunculuğu geliştirmenin, kimin yöntemi olduğunu ve hangi sınıftan kaynaklandığını, hem yakın tarihimizde ve hem de günümüzde bu yönetimin kimler tarafından ve hangi amaçlarla kullanıldığını açığa çıkarabilmelidir.

Bu konuda daha başka ucuz laflar da vardır. Öyle anlaşılıyor ki, Terzi Cemal, kendi geçmişini kongreye sunmadı. Özellikle kongrenin bozgunculuk ve ortayolculukla uğraşmasını fırsat bilerek, pratikten büyük bir rahatsızlığı ifade eden ve bir türlü partinin teorisine girmeyen yapısını sıyırmayı ve günümüze kadar getirmeyi bir kurnazlık saydı. Bunun parti tarafından kavranamayacağını sandı. Kendisini uyardık. "Eğer zorlanıyor ve kaldıramıyorsan, partimiz sana olanak tanıyabilir. Gerekirse seni Avrupa'ya gönderebilir. Burada da kalabilirsin. Seni altından kalkamayacağın görevlerin içinde tutmaya niyetimiz yoktur. Ama denemek istiyorsan, seni partinin başına koyar ve bu konuda destek sağlayabiliriz" dedik. Hiçbir arkadaşta tanımadığımız bu fırsatı, onuru ve yüceliği kendisine verebileceğimizi, ama bunun temsil edilmesi gerektiğini belirttik. Bunları çok açık ve en ağır koşullarda konuştum. Ama bu arkadaşın yüzeyselliğini aşamaması gerçekten de bizi çok zorladı.

Birçok arkadaşın doğru devrimci pratiğe yönelmekten ısrarla

çekindiği ve ertelemeci davrandığı raporlardan anlaşılmaktadır. Bu yürütmenin raporlarında da vardır. Arkadaş bütün yapıyı idare etmeye çalışmaktadır. Ama sağlıklı, tutarlı ve inançlı bir pratiğin üzerine yürümede bir kapalılık vardır. Arkadaş bunu belirsizlik ve ertelemecilik içinde dayatmaktadır. Bunu da açığa vurmalıdır. Kamp genel yönetimi bu konuyu daha geniş ele almalıdır. Konunun araştırılması için yeni arkadaşlar gelmektedir. Bu arkadaşlarla birlikte kamp yönetimi, kongre süreci boyunca ve daha öncesi de dahil olmak üzere, özellikle son aylar içinde, kamp yönetiminin gerçekte kongre hattımızla uyuşmayan, özellikle 27 Aralık 1986 tarihli talimatla tehlikelerine dikkat çekilen ve son olarak bu tür ucuz değerlendirmelerle daha da iyi görülen bu yaklaşımı güçlü bir biçimde ortaya koyabilmeli; değerlendirmelerini partiye sunabilmeli ve sonuçları Genel Sekreterliğe iletmelidir. Bunun için konuya uygun bir yöntemle, yani sınıf bakış açısıyla yaklaşmalı; bu yapının sınıf temelini, parti içine nasıl girdiğini, parti içinde nasıl yaşadığını, nasıl bugüne kadar gelebildiğini, Parti Önderliği gibi bir kurumun yanı başında ve partinin merkez okulu gibi bir alanda nasıl bu biçimde kalabildiğini, onca kararlara rağmen nasıl kendisini gizleyip değiştirmedeğini ortaya koyabilmelidir. Bunun ideolojik ve politik özelliklerini de açığa çıkarabilmeli, örgütsel yönden yetmezliklerini ve tahribatlarını sergileyebilmeli, eylem üzerindeki etkisini ve özellikle okul faaliyeti gibi dev bir faaliyetin eyleme yönelmesi karşısındaki durumunu ele alarak bütün sonuçlarını ortaya koymalıdır.

Bu arkadaşın son yönetimden bir arkadaş için söylediği “kaçacak” sözü hangi anlama gelmektedir? Bu arkadaş gerçekten kaçacak durumda olan birisi midir? Bu konu önemlidir. Bu bir kişi için söylenmiş olsa bile, altında partiye inançsızlık vardır. Burada en yakın yardımcısını, hem de kendisiyle en iyi geçinen yardımcısını, sırf eleştirilerin yönünü saptırmak amacıyla bir çırpıda harcama tehlikesi söz konusudur. Kamp yönetimi bunu daha büyük bir özenle ortaya koymalı, bu konuda soruşturma niteliğinde geliştirecek değerlendirmelerini sunabilmeli, iyi bir yöntemle ve en uygun biçimde bu arkadaşın gerçeğini açığa çıkarmalıdır. Bu gerçek nedir ve parti içinde neyi ifade etmektedir? Bunlar bütün çıplaklığı

ile belirtilmelidir. Ona göre bu pratiği parti içindeki konumuna denk düşecek tarzda mahkum etmeli ve bu mahkumiyetin ne olması gerektiğini bize iletmelidir. Soruşturma ile birlikte, kendi içinde ortaya çıkan bu duruma karşı ne tür önlemler alacağını kararlaştırmalı; onaylatmak üzere bu kararını Genel Sekreterliğe sunmalıdır. Karar yeni bir özeleştirme olabilir, daha sert bir mahkumiyeti de içerebilir. Biz bu konuda sözün arkadaşın kendisinde olduğunu, karar gücünün kamp yönetimi olması gerektiğini düşünüyoruz. Daha önce ortaya çıkan bazı olaylarda bu konuyu nasıl asıl birimler kararlaştırdıysa, şimdi ortaya çıkan bu durum karşısında da yine sorumlu birimin karar vermesini istiyoruz. Genelde kampı etkilediği ölçüde kampın da kendine yönelmesi, özellikle pratikteki sakıncalarını bilince çıkarması, bu ortayolculukla olan ilişkisini iyi bir yazıyla izah etmesi gerekir.

Parti tarihimizde ortayolculukla mücadele başarıyla yürütülürse, özellikle bu işin öncülüğünü yapan arkadaşlar proleter devrimciliğin ilkelerine sahip olurlarsa, onun her düzeyde olumlu, yapıcı ve geliştirici ağızıyla konuşulursa, bu önemli bir gelişmenin başlangıcı olabilir. Proletarya devrimciliği şimdiye kadar daha çok ideolojik, siyasal ve taktiksel zaferini sağlamıştır. Ama aynı şeyi örgüt içi yaşam için söylemek zordur. Böylesi bir örgüt yaşamına güçlü ideolojik ve siyasal etkiyi dayatarak, onu her yandan kuşatarak böylece her türlü yetmezliğini gidererek, partimiz bu gelişmeyi bu yönüyle resmen sağlamış olmaktadır. Parti tarihimizde parti saflarındaki direnmeler içinde aşırı bozgunculuğa kadar varan çabalar olduğunu ve önemli merhalelerin yaşandığını iyi biliyoruz. Arkalarına TC'yi alarak bozgunculuğu ayakta tutmaya, tahribatlarını genişletmeye ve hem de bunu açıkça yapmaya çalışanların, partimizin kuruluşunun ilanından beri giderek kendilerini habire geliştirdiklerini, başlangıçtan itibaren partinin doğuşuna ve gelişimine kuşkulu baktıklarını, bunların kişisel hesaplarının olduğunu, kendilerini bir halk devrimi önderi gibi mücadeleye katmadıklarını, son olarak bunların parti içinde bir moda haline geldiğini, durumu kötü olanların bozgunculuğu ve yıkıcılığı tercih ettiklerini, diğerlerinin durumlara ve koşullara göre parti içinde kalarak kendilerine yaşama yolu açmaya, var olanla yetinmeye ve fırsat

düştükçe bu konumlarını yaymaya çalıştıklarını, beyinleri ve yürekleriyle kendilerini partiye katmadıklarını, bu konuda bol bol soru işaretli ve ikircikli bir yapı sergilediklerini, hep “Sorunlarım var, daha gelişemedim, edemedim” deyip durduklarını, bir üslup tutturduklarını ve sürekli onunla yaşama tavrını sergilediklerini biliyoruz. Biz öncelikle I. Konferans’ta bu sorunun ağırlığını iyice duyduk. Ortayolculukta güçlü belirtilerin olduğunu açığa çıkardık. Partiden tam vazgeçilmiyor, ama bu özlüce ve dürüstçe bir vazgeçmeme değildir. Öbür yandan şu veya bu düzeyde düşmanın ve proletarya dışı sınıf etkilerinin temel oluşturduğu bazı özelliklerin muhafaza edildiğini ve böylece partiye sancılı bir yaşamın dayatıldığını bilmekteyiz. Bunların içinde, üzerine fazla gidilmemesi ve sabırlı bir yaklaşımla kazanılması gerekenler olabilir. Maskeleri daha tam düşmeyenler de olabilir. Bu nedenle biz o zaman konferansın çözümünü yetindik.

Çok iyi biliyoruz ki, bunların büyük bir kesimi kendisini kongrede gizledi. Provokasyonun şefi başını uzatırken, şu ya da bu düzeyde onun etkisi dahilinde ne getireceğini kestirmeye koyuldu. Partinin kararı olan ve mutlaka desteklenmesi ve güçlendirilmesi gereken atılıma güçlü bir iradeyle katılma yerine, içten kuşkulu, kendine güvenmeyen, dolayısıyla fırsat buldukça çeşitli sorunlar çıkaran, “Şu yanım gelişmemiştir, şu özelliklerim vardır” diyerek işi sürekli sürüncemede bırakan bu tipler, gelişmelerin frenlenmesinde önemli rol oynadı. 1983’ün başından itibaren provokasyon kendini açıkça ortaya koyduğunda, bunların büyük kesimi hemen kulak kabarttı. Partinin korkunç koşullar altında gelişen direnişinin ne getireceğini ve provokasyon hattının içerde ve dışarda başarı kazanıp kazanamayacağını düşünmeye ve beklemeye başladı. Bunlar kendilerini alabildiğine gizlemiş ve kendilerine alabildiğine dizgin vurmuşlardı. Bu olgu şimdi çok daha iyi açığa çıkmaktadır. Bunlar kendilerine adeta düğüm üstüne düğüm atıyorlar. Bunu her hareketlerine egemen kılıyorlar. Kesin olarak bilinç düzeylerine uygun bir pratik sergilemiyorlar. Örgütlenme yapmıyorlar. İşleri hep lafi-güzafla geçiriyorlar.

Bu tür öğelerin eline önemli parti olanakları verilmesine rağmen, onların bu olanakların üzerine yattıklarını, Parti Önder-

liği'nin bir insanın katlanabileceği her türlü zorluğa katlanarak yattığı olanakları büyük bir yoldaşlık örneğiyle yakalayıp bir görev olarak buna katılmak yerine, biraz kendilerini yaşatarak ve önderliğe hoş görünerek vaziyeti kurtarmaya çalıştıklarını ve bütün uyarılarımıza rağmen bu tutumlarından kolay kolay vazgeçemediklerini biliyoruz. Avrupa'ya gittiler, böyle oldu; kendilerini ülkeye yolladık, böyle oldu. Ortadoğu'da kaldılar, böyle davrandılar. Kendilerini en uygun ve güvenli yerlerde tuttuk. Halkımız yemedi, kendilerine yedirdi; adeta kuş sütüyle beslercesine bunları besledi. Ama onlar işi duyarsızlıkta had safhaya götürdüler. Şehitlerin anısı ve işkence altındaki tutukluların inim inim inleyen ahı bizi sağır edercesine yükselir, onların beklentilerini boşa çıkarmamak ve biraz olsun halkımızın acılarına karşılık vermek için her şeyimizi ortaya koyarken, bunlar böylesi bir yaşamı kendilerine layık gördüler. Ortayolculuğun en büyük düşkünlüklerinden biri de buradadır. Onlar bunu rahat karşıladılar.

Zelzeleler oluyor, kıyamet kopuyor, insanlık doğranıyor; yürekler paramparça, beyinlerin üzerinde Ağrı dağı kadar ağırlık var, dil zor dönüyor. Bütün bunlar bu tiplerin umurunda bile değildir. Hem devrimciliğin en iyi sıfatlarından yararlanma, hem de bununla kendi hafifliklerini tatmin ederek yaşama: Onların yaptıkları bu oldu. Devrimcilik yapmadan da yaşayabildiler. Daha sonra bunu neredeyse rahatlıkla gölgesine sığınılacak ve partiye onaylattırılacak bir yaşam biçimi olarak ele aldılar. Gerçek anlamda yoldaşlık bağlarıyla partiye bağlı olanların bugün cezaevlerinden çıkan direniş destanları vardır. Onların yürekleri, partiye bağlılıkları ve bunun için ortaya koydukları büyük değerler vardır. Yine birçok PKK militanının sergilediği eşsiz direnişler söz konusudur. Halkımızın sadece savaş alanında değil, her yerde partiye büyük bağlılığı vardır. Her şey bize bağlanmakta, bazıları küçük bir maaşını bile olduğu gibi partiye vermekte, var olan lokmasını bizimle paylaşmakta, sınırsız fedakarlık denilebilecek örneklerle bize destek sunmaktadır.

Ama bu baylar, rahat bir yaşamı normal bir şeymiş gibi gördüler. Büyük düşkünlük işte buradadır. Kıyamet gününde kendini rahat hissetmek ne demektir? Her şeyin alt üst olduğu, insanların

beyinleri üzerine Ağrı dağının bindiği, yüreklerini her gün her saat kara dikenlerin kanattığı bir dönemde, böyle bir yaşamı kabul eden bu tiplerin taşıdığı bu özelliklerin normal karşılanamayacağı ortadadır. Bunların kabul edilmemesi gerektiği açıktır. Bu direnişlerde can verenler bizim yoldaşlarımızdır, bizim yüreğimizdir. Biz onları tarihe karşı görevlerini yaptılar diyerek yalnız bırakamayız. Bizim onlara karşı sorumluluklarımız, onların da bizden istedikleri görevler vardır. Her şeyimizle onlara katılmamız gerektiği ortadadır. Dünyanın neresinde olursak olalım, nerede yaşarsak yaşayalım, ister yoksul, ister zengin olalım, insani, yurtsever ve sosyalist özelliklerimizden söz edeceksek, büyük bir uyum ve saygıyla ödememiz gereken borçlarımızın olduğunu bilmek zorundayız. Bu gerçekler ortada dururken, yıllardır parti içinde dırdır etmeye, parti saflarında kendine özgü bir üslup tuturmaya, önderliğin onca çağlarına hafif cevaplar vermeye, hayasızlık ve duyarlılık içinde olmaya ne demeliyiz?

Hemen belirtelim ki, şimdiye kadar yaptığımız şey kendimizi konuşturmak değil, halkımızın onurunu dünyaya ve kendisine biraz daha tanıtmak, bunu militanlarımıza layık bir biçimde gerçekleştirmek, kısacası onların sözcüsü olmaktır. Bu konularda sonuna kadar bir bağlılık sergilenmiş midir? En küçük bir fırsatta elden gelen yaratıcılık sonuna kadar kullanılmış mıdır? Bunlar son derece tartışmaya açıktır. Bütün arkadaşları partinin ve Parti Önderliği'nin başından günümüze kadar her alanda yürüttüğü savaşı çok yönlü bir biçimde kavramaya çağırırken, bunun için sık sık vurguladık. Bunu şehitlere, yoksul halkımıza ve insanlığa ulaşmak için yaptık. Eşlik edenlerin bu konuda eksiklikleri oldu. Bu durumun kimilerinde, gerçekten de eğitimsizlikten ve amatörlükten kaynaklanabileceğini ortaya koyduk. Kendini aşamayan, politik ve örgütsel konularda gelişme sağlayamayanlardan bazıları, günü geldiğinde direnebiliyorlar. Bütün darlıklarına rağmen, en azından sorun çıkarmıyorlar. Bir nefer gibi partinin emrinde savaşacaklarını gösteriyorlar. Bunun da anlaşılır bir nedeni vardır. Buna karşılık çok şey bileceksin, partinin gelişimini adım adım duyacaksın, yine de sorunları ve olumsuzluklarını sürdürdükçe sürdüreceksin! Altı ay önce söylediklerini yeniden tekrarlayacaksın! İki yıl önce or-

taya attığın sorunların günümüzde hala var olduğunu söyleyeceksin! Bu olamaz. Bu baylara açıkça söylüyorum: Siz çok yaramaz yaratıklarsınız. Kendisine sıradan saygısı olan bir insanın bile bunları yapmaması gerekir. Biz bu durumda bulunan arkadaşlara büyük bir saygı ve sevgiyle gittik. Ama onların bunun üzerine yatmaları esef vericidir. Bunu yaparken, onlar daha da nazlınsınlar, sorunlarını biraz daha arttırsınlar ve partiyi kendileriyle ilgilendirsınler diye değil, yoldaşlık yapsınlar diye yaptık. Şimdi bunlar “Ben böyle yapmadım” dememelidirler. Bu konuda çok şeyler vardır. Sorun bir arkadaşın üzerine gitme sorunu değildir. Sorun bir düşkünlüğe izin verilmemesidir. Bu basitliğe ve hafifliğe yönelmek, kişisel bir özellik olarak değerlendirip üzerine oturmamak gerekir. Bunlar marifet değildir.

Son durumda birçok belge ortaya çıkıyor, bize birçok eleştiri ulaşıyor. İnsan soyu arasındaki ilişkileri bir yana bırakalım, anlaşılan her gün mahallede hırgür çıkaran yaratıkların tutumuna benzer bir çekişme yaşanıyor. Bunu nasıl sinemize oturtup kabul edebiliriz? Bu kadar değerimiz, -ki her biri anısına abide dikilmesi gereken değerlerdir- olanca ağırlığıyla üzerimize çökerken, hangi kişi gelişemediğini, çözümlenemediğini, dönüştümediğini, bunun biraz da zaman işi olduğunu söyleyebilir? Hayır, hemen belirteyim ki, bu düşkünlüktür. Böyleleri bunları söyleyeceklerine partimizi terk etmeli ve bizden uzak durmalıdır. Biz gerçekten soylu değerleri temsil ettiğine inanan, bu uğurda kendisini defalarca kanıtlayan bir hareketiz. Biz çocukları fazla besleyemeyiz. Çocukların çocukluklarıyla fazla uğraşamayız. Ben şimdiye dek istifimi bozmadım. Bunu halk ve tarih için yaptım. Ama yoldaşlık, insanlık, yiğitlik ve mertlikle bağdaşır bir yönünün bulunması bir yana, bazıları için egemen sınıflara karşı kullanılacak yöntemleri konuşurma noktasına geldiğimizi belirtmek isterim. Ayrıca oynanmaması gereken değerler vardır. Her an eğilmesi gereken değerler vardır. İnsanlığa mutlak anlamda bağlı olduğumuzu söylüyorsak, bunlar önünde eğilmemiz gereken değerlerdir. Hiçbir öge bu konuda zorlandığını söylememelidir. O zaman adama “sen dünyanın en alçak adamısın” derler. Yemeğe ve içmeye zorlanmıyorsun, her türlü bireysel gereksinimini karşılamada zorluk çekmiyorsun;

ama hiç olmazsa yerinde oturarak, en azından her gün dua ederek bir şehidin anısını yad etmeye sıra gelince, sorunların çıkıyor! Açıkça söylüyorum: Bunu ısrarla sürdürenler, gerçekten de tanınmaz hale gelmiş küçük-burjuva döküntüleridir. Bunların atılması gerekir. Ya da böyleleri art niyetlidir. Her ikisi de çok tehlikelidir. Bu konuda kişinin küçük-burjuva döküntüsü mü, yoksa art niyetli mi olduğu artık bizim için önemli değildir. Bazılarını bile bile art niyetli diye yargılamaya almak istemiyoruz. Ama bu öğeler aylardır eğitiliyorlar. Aylardır her türlü gereksinimlerini karşılıyorlar. Bunlar hala sorunlarının olduğunu, eskiden beri bazı özelliklerinin bulunduğunu ve bunların devam ettiğini söylememelidir. Bu tür şeyleri sürekli yazmaya devam etmek şımarıklıktır. Bunların amacı partiyi uğraştırmaktır. Partiyi ve parti içinde sorunları ağırlaştırmaktır. Bunun ardından parti üzerinde daha tehlikeli niyetleri gündeme gelmektedir.

Bunlar bu biçimde değerlendirilebilir. Ya da basit hafiflikleri vardır. Yüreklere temiz değildir; çürümüş ve döküntü bir yapı sergilemektedir. Kendilerinde politikadan, halkların özgürlük davasına bağlılıktan ve yücelikten bir eser yoktur. Adam sıkışmış, karnını doyurmak için bir serseri gibi PKK ortamına yuvalanmıştır. Onun için önemli olan gününü gün etmek, karnını doyurmak, lafiğüzaf yapmak, demagojiyle kendi gerçekliğini örtbas etmek, sahte pratikçi ve teorisyen geçinmek, işler ciddi bir pratik mücadele düzeyine ulaştığında kendisini koyuvermektir. Bunlar da döküntülere özgü şeylerdir. PKK'nin bunlarla bir ilgisi olabilir mi? Saflarımızda döküntüleri barındırabilir miyiz?

Özü böyle olan bu iki yaklaşım, ya da bir görünen, ama üzerine gidildiğinde bu biçimde ikiye ayrılması mümkün olan bu yaklaşımlar, partimizde sorunların ve gelişmemenin kaynağı durumunda bulunan bu yaklaşımlar, artık sorunların çözümünü zamana bırakamazlar. Şimdiye kadar bunlara bu kadar zaman tanımakla acaba hatta mı ettik? Bu konu üzerinde derin derin düşünüyor ve hata payının yüksek olduğunu sanıyorum. Ama hareketimizin içinden geçtiği sürecin nazikliği ve hata kurbanlarını azaltma konusundaki ihtiyatlı tutumumuz, bazılarının ucuzca kurtulmalarına yol açmıştır. Bunların denetimden kaçmalarına, açık ya da gizli kendi

konumlarını bir süre daha sürdürmelerine meydan vermiştir. Burada çok iyi bir özleştirme yapma gereğini vurguluyorum. En azından bunlara bu fırsatı tanımamak gerekirdi. Bunların üzerinde daha sıkı bir denetim kurulmalı, gerektiğinde daha ağır bir cezalandırma ve tasfiye gerçekleştirilmeliydi. Aynı zamanda bu daha yoğun, daha gerçekçi ve daha sonuç alıcı bir eğitimle birlikte ve pratik mücadeleyle iç içe yapılmalıydı. Yapılması gereken şey eğitim ve pratik, tasfiye edilmesi ve atılması gerekenleri tasfiye etmek ve atmak, suçlu olanları açığa çıkartıp cezalandırmaktı. Biz süreci biraz uzattık. İnsancıl yüreğimiz, insanı saymamız, kendilerinin soylu ve yüce varlıklar olabileceklerine ilişkin umutlarımızı canlı tutmamız, bu konuda biraz da hayalci olmamıza veya öyle düşünmemize yol açtı. Bu bazıları aramızda fazla yaşattı.

Açıktır belirteyim: Aramıza katılan sıradan öğeler vardır. Bütün yüreğini ve beynini bize katmakta, “her an göreve hazırım” demektedir. İçlerinden okumuşlar olsa da, okul okumamış olanlar da vardır. Sınıf konumları daha iyi olanlar olduğu gibi, olmayanlar da mevcuttur. Yani partimize gerçekten bağlı olanların tavrı ve üslubu budur. Bunlar hiçbir sorun yaratmadan, sonuna kadar partiyle birlikte yürürler. Sınırsız bir cesaret ve fedakarlık sergiler, amatörce ve partinin hamalı tarzında da olsa en zor işleri yapar, parti için her şeylerini verirler. Bu anlaşılır bir şeydir. Bunu kabul ederiz. Ama öbür yandan işi azıttıkça azıtan, sorunları ağırlaştırdıkça ağırlaştıran, omuzlarımıza bindikçe binmek isteyen, bir de bunu partiye onaylattırmaya çalışan ve kendi pislüklerini bize temizlettirenler de vardır. Bu kadarını kabul etmemiz düşkünlüktür. Bu kadarını kabul etmemiz, kendi davamıza ve amaçlarımıza ters düşmek olacaktır. Hiç kimse PKK’den ve PKK Önderliği’nden bunu isteyemez. Hiçbir istek ve fedakarlık, kişinin hiçbir özelliği ve ayrıcalığı, kendisine böyle bir tavır sergileme hakkını veremez. Her şey istenebilir, ama parti ölçülerinin aşınması, geriletilmesi ve bu konuda ödünler verilmesi gibi istemlerde bulunulamaz.

Saflarımıza henüz yeni katılan öğeler bulunmaktadır. Avrupa’da ve Ortadoğu’da partimize katılanlar vardır. Bunlar bir an önce bütün benliklerini ülkemize taşımak için her şeylerini ortaya koymaktadır. Bunlar insan değil midir? Bunlar da halkımızın evlatları

değil midir? Bunlar doğa üstü varlıklar mıdır? Hayır! Çok az bir bilince sahip olmalarına, hatta doğru dürüst kitaplarımızı okuma olanağı bile bulamamalarına ve sınırlı bilgilenme düzeylerine rağmen sonuna kadar yürüyorlar. Öbür yandan kendilerine yıllarca bakmamıza, eğitmemize ve değer vermemize rağmen, hala sayısız sorunlardan bahseden, “şu yanım ağrıyor, burada sorunlarım var, kişisel özelliklerim budur” diyen, hala parti ruhunu değil, cansız bir özü temsil eden, soğuk, kuşkucu, kışkırtıcı, sevmeyen ve saymayan, liberal ve sekter, ortamımıza yakışmayan bir yığın özelliikle yaşamaya çalışan tipler de bulunmaktadır. Hayır, biz bu kadar saf değiliz. Bunları saflarımızdan atacağız. Bu baylara söylüyoruz. Hiç olmazsa bir misafir gibi kaldığınız evin değerini bilirseniz, sizi yıllarca bir misafir gibi besleyebiliriz. Sizi besleyelim. Ama misafir de ev sahibine karşı dürüst davranır, saygılı olur, yediğine içtiğine şükreder. Elinden fazla bir şey gelmiyorsa, onu yüceltir. Biz de daha fazlasını değil, bu kadarını istiyoruz. Buna karşılık bir yığın teorik ve siyasal bilinç taşıdığını söyleyecek ve bir yığın şeyden söz edeceksin, öbür yandan bunlardan çok uzak duracaksın: Burada bir soru işareti vardır. Bu ne misafirliktir, ne de ev sahipliğidir.

Peki, bu nedir o zaman? Gelişme, diyalektiğe göre olur. Toprağa ekilen bir tohum bile birinci yıl bu kadar, ikinci yıl şu kadar boy atar. Boy atmaz da bir kayaya rast gelirse kurur. Ama bunlar ne boy atıyorlar, ne de kuruyorlar. Peki, bunlar ne yapıyorlar? Bunlar kendilerini sürekli daraltan, düğüm üstüne düğüm atan, kendilerini insanlığa, halkına ve yoldaşlarına kapatan ve böylece tutuculuğun en ilginç örneklerini sunan biri durumuna düşüyorlar. Hayır, kişi bunu kendisine layık görmemelidir. Böyle yapacağına, varsın omuzlarımıza binsin, kendisini istediğimiz yere götürelim. Bu çok düşünce ve çok tehlikeli bir yaşam tarzıdır. Adam böyle yaşayacağına, gitsin hizmetçilik ve hamallık yapsın, kendisine layık olan işe girsin, ama böylesi bir yaşamı kendisine layık görmesin. Kendi tecrübelerime dayanarak diyebilirim ki, bundan daha tutucu, daha alçakça ve daha rezilce bir yaşam tarzı olamaz. Ben bu tür bir yaşamla bir saniye bile ortaklık etmeyeceğimi kesin olarak belirtmek isterim. Biz böylesi bir yoldaşlığı kabul etmiyoruz.

Bunlar kendilerini zorla mı bize dayatıyorlar? Bize zor dayatmak ne demektir? Bunlar yüce erdemleri kullanarak ve bu erdemlerin gölgesine sığınarak bunu yapmak istiyorlar. İnsanlıkla oynamak, insanlığın temel değerleriyle oynayarak tehlikeli bir tutuculuğu dayatmak düşmanlık değil midir? Bunu ısrarla sürdürmek ve giderek bir köşe taşı haline getirmek, proletaryaya yabancı en tehlikeli sınıfsal yaklaşım türlerinden biri değil midir? Bu biçimde kendisine yer açmak, parti yaşamını işgal etmek, partiye diken gibi batmak, soğuk bir buz kalıbı gibi partinin sınımsız yüreğine oturmak ne demektir?

Bunlar bunu yapmaya çalışıyorlar. Yoldaşlıkta birbirinin karşılıklı birçok şeyine katlanmak vardır. Ben yoldaşımın esenliği için her şeyi yaparım. Ona sınırsız bir değer veririm. Ama karşıdakinin de aynı biçimde kuralları dikkate alması gerekir. Çünkü bu dava arkadaşılığdır ve yoldaşlık kurallarına girer. Bu her şeyden üstündür. Partimizde kalmak ve ilerlemek isteyenler, bu özelliği beraberinde birinci koşul olarak getirmelidir. Bunun dışında bir koşulla gelmemelidir. “Zorla gelip dayatırız; geçmişte provokasyon çizgisinin söylediği gibi, ne de olsa bir piri fani olan Ali arkadaş yumuşaktır, bu konuda fazla sorun çıkarmaz. Kendimizi dayattıkça dayatır, sonuç alır ve yaşarız. Bir şey olmaz. Ne de olsa bir kabile ve aşiret topluluğuyuz. Bunlar bizde normal şeyler” diye düşünenler yanılıyorlar. Ben yaşamımda en büyük savaşımı bu tür özelliklere karşı vermiş bir kişiyim. Beni çok iyi tanımaları gerekir. Bu anlamda benim önderlik ettiğim hareketi de tanımak gerekir. Kimseyi tehdit etmiyorum, sadece doğru savunulmasını istiyorum. Zorla değil, doğru temellerde yoldaşlık yapılmasını istiyorum. Emek verdiklerini söylüyorlarsa, ben de emek verdim. En başta şehitlerimiz emek verdiler. Onlar benden önderlik etmemi istiyorlar. “Yoldaş, sen önderlik et, hem resmi, hem de fiili temsilcimiz sensin, sana güveniyoruz” diyorlar. Bize her türlü desteği veriyorlar. Halkımız da bunu böyle istiyor. Çok zor da gelse, bu görevi yürütüyorum. O zaman bunlar da emek vermişti. Bunların emeklerini, halkımızın emeğini ve bağlılık değerlerini koruyacağız. Şehitlerimiz başta olmak üzere, partimizin özüne bağlı olanları esas alacağız. Onların emeği esastır.

Sen de emek harcamışsın. Ama niçin, kimin için? Dolayısıyla dayatma biçiminde de olsa, bizim bu tür şeyleri kabul edemeyeceğimiz bilinmelidir. Ben bunu kabul etmiyorum. Zora gelince, biz de zoru uygulayacağız. Şantajı, maskeyi, kurnazlığı, sahtekarlığı, duygusallığı, gözyaşı politikasını, yaranmacılığı, kısacası kölelik kokan şeyleri kesinlikle kabul etmiyoruz. Bunlara lanet okuyoruz. Biz yoldaşlığımız ve dava arkadaşlığımızın böyle olmaması gerektiğini söylüyoruz. Bence ancak bilinen temellerde yükselen yoldaşlığımız kabul görebilir. Başka biçimlerin gerilemeye neden olduğu, birliğimizi parçaladığı ve bizi erittiği açıktır. Buna rağmen, bu tarzda kendini ısrarla dayatanların bulunduğunu görüyoruz.

Açıkça söylüyorum: Karar anı gelip çatıyor. Bu karar anında geride çok az insanımız kalabilir. Ama ne kadar az olursak, o kadar başarılı olabiliriz. Burada köklü bir dönemeci ve yol ayrımını gerçekleştirmemiz gerekmektedir. Ortayolculuk dediğimiz eski dünya ile yeni dünya arasında ve her ikisi içinde önemli özellikleri yaşamak, çok değişik biçimlerde bunu parti içinde ve dışında yaşatmak isteyenler, partimizin dolaylı veya doğrudan etki alanından uzaklaşmalıdır. Bazı aşırı kararlar almamız halinde, hak etmemiş olan bazıları da yanabilir mi? Eğer dürüst davranılırsa, sınırlar tutulabilir. Bir PKK öncüsü gibi değil, bir sempatizan gibi kalınabilir. Cephe ölçüleri içinde en azından bir manga başı olunabilir. Bir cephe üyesi de bir takımı yönetebilir. Hem cephe üyesi ve sempatizan olduğunu söyleyeceksin, hem de cepheyi bozmak ve aksatmakla uğraşacaksın. Bu cephe üyeliği değildir. Parti üyeliğinde dikiş tutturamayınca, geri özelliklerini cephede konuştur: Hayır, bu olmaz. Cephe de büyük bir birliktir, söz gelimi askeri nitelikleri ağır bastığı için cephe üyesi olur. Yoksa sorunlu yapısını sürdürmek için cephe üyesi olunabilir mi? Hayır, bize bu biçimde bir cephe üyeliği dayatılmamalıdır. Böyleleri cephemizden uzak durmalıdır. Cephe, partimizin önderlik ettiği halkımızın siyasal birliğinin ifadesidir. Orada bozgunculuk yapılamaz. Orada ortayolculuk ve ağırlaştırma olamaz.

O halde bugün partimizin esas aldığı birliği iyi tanıyalım. Ben bugüne kadar gerçekten çok şeye katlandım. Beynimi ve yüregimi müthiş bir biçimde bu işe adadım. Her arkadaşla sonuna

kadar igilendim. Sözümona bize bağı olan birimler birkaç para-graflık rapor gönderirken, ben beynimi ve yüreğimi ayaklandıra-rak kendilerine cevap veriyorum. Kendimi adeta eriterek, döne-min en güçlü ve gerçek anlamda ilerleten değerlendirmelerini su-nuyorum. İnsanlığın nerede ve yoldaşlığın ne olduğunu açıklıyo-rum. Halkımızın çözülme-yen dilini ve işlemeyen beynini işletiyo-rum. Böylece katkı yapıyorum. Bu kişilere de en büyük katkıyı sağlıyor. Gönderdiğim bütün değerlendirmeleri açıp okuyun ve çözümleyin; ilerletici etkenlerin bol olduğunu göreceksiniz. En geri öğelere, sorun üstüne sorun çıkaranlara ve dayatma üstüne dayatmada bulunanlara sunulan şeyleri de bol bol inceleyin, orada da çok şeyler bulacaksınız.

O halde bunun karşılığı ne olmalıdır? Ağzından zor bela birkaç laf, kaleminden çiziktirilmiş iki paragraf çıkacak: Bu olamaz. Buz gibi soğuk bir ruh, ruh değildir; içten olmayan hafif bir tavır, tavır olamaz. Aslında bu tepkidir, ortayolculuktur. Başımıza bela olan yapı budur. Bu ayıptır, yoldaşlık böyle değildir. Yoldaşlık bir yana, sıradan bir ahbap çavuşluk bile yüksek bir yürekle izah edilebilir. Bir kahvenin kırk yıl hatırı vardır. Halife Ali, bir harf öğretere kırk yıl köle olacağını söyler. Peki, böyle mi yapıyoruz? Hayır, herke-sin emeği var, herkes çalışıyor denilebilir. Bu belki gerçek olabilir. Ama bu, kişiye parti içinde ayrıcalıklı yaşama ve bu biçimde dav-ranma hakkını vermez. Partimizin sahipleri vardır. Partinin res-miyeti vardır. Bunlara uymak gerekir. Parti sana küçük bir olanak tanıyorsa, buna şükredeceksin. Parti budur, halkımızın birliği bu-dur, bizi kurtuluşa götürececek birlik budur. Biz bunları zorluklarla savaşıarak yarattık. Ben yıllarımı ortaya döktüm. Zor koşullarda ve sınırlı da olsa yıllarımı ortaya koydum. Bunu arkadaşların yürekle-rinin biraz vicdana gelmesi ve beyinlerinin biraz parti birliği doğrultusunda çalışması için yaptım.

“Bizde de marifetler var, bizde de şu ya da bu özellikler var” demek fayda vermeyecektir. Bu tür zavallılar bizimle bu biçimde savaşımayacaklarını bilmek zorundadır. Biz bunu TC’ye ve bir yığın tasfiyeci örgüte de söyledik; Sovyetler Birliği’ne ve Orta-doğu’daki birçok güce de söyledik. Bizim bir inancımız ve dev bir davamız vardır, buna saygı gösterilmelidir dedik. Bazıları saygılı

davrandı, bazıları bizi ezmeye çalıştı. Biz buna karşı direndik. Bugün bu durum aynı biçimde parti içinde de geçerlidir. Bizden başka türlü yoldaşlığın beklenemeyeceği açıktır. Herkesin benim ve partimizin sayısız değerlerinin yaşamını araştırmaya tabi tutmasını istiyoruz. Ne var ne yoksa, herkesin kavramasını istiyoruz. Bunu, üzerinde spekülasyon yapmak, sahte gözyaşı dökmek, sahte bağlılık gösterisinde bulunmak ve şu ya da bu özelliği çıkarmak için değil, bu kahramanların ve böyle bir yaşamın önünde saygılı davranılması için yapıyoruz. Kişi bizimle yoldaşlık yapamıyorsa, en azından dost olsun. Zaten böylelerine karşı öfke fazladır. Bunlar için zaten geliştirilmiş kararlar vardır. Ama biz hala bunların uygulanmasını kabul etmiyoruz. Bunlar ille de, “Bizi bu biçimde kabul edin” diyorlarsa, burada çatışma çıkacaktır. Zaten son aylarda çeşitli birimlerden gelen şeylerin, partiye bağlılık temelinde rapor sisteminin uygulanması değil, bir çatışma olduğunu belirtmiydim. Son ayların, kongre öncesi ve sonrasında başlayarak, yoğun bir biçimde böyle geçtiğini söyleyeyim. Bize yedi bölük tasfiyecilik ve ortayolculuk dayatıldı. Bazıları düpedüz omuzumuza binmek ve bizi soylu özgürlük yolumuzdan vazgeçirtmek istiyorlar. Bunlara, artık yeter, dedik. Bunun, fakir fukaranın emeği olduğunu, korkunç bir yürek çarpıntısıyla ve bir bakıma kendini katık ederek sağlandığını söyledik. Bunun karşısında saygılı olunmasını istedik. Daha sonra ucuz özeleştiriler yapmakla, kişinin bundan kendini kurtaramayacağını belirttik.

Tutarlı olmak gerekir. En lanetli şey nedir? En lanetli şey, kişinin sürekli kendisiyle tutarsızlık içinde yaşamasıdır. Bu arkadaşlar bunu nasıl yapabiliyorlar? Gerçekten de bazı şeyler var ki, sokaktaki halhalcıların çekişmesini andırmaktadır. Bunların parti içindeki seslenişleri böyledir. İçimizde ölü ruhlar gibi yaşıyorlar. Hayır, biz aynı zamanda halkımızın bayram hareketiyiz. Halkın coşku, istek ve arzu kaynağıyız. Ona yeni yaşamı müjdeleyen ve onu gerçekten ilerleten bir kaynağız. Kim hangi cüretle başka şeyleri bu kaynağa dayatabilir? “Ne de olsa TC’nin ağır baskısı vardır; toplumsal temellerimiz de bozuktur, kalıntılar çok güçlüdür. Biz de içine savrulmuşuz. Buna izin verilmelidir” diye sızlanmak gerekir. Çocukların gösterdikleri erdemi, bu denli büyümüş

öğeler gösteremezler mi? Çocuklar bile bir iki kez ağlar, ihtiyaçlarını giderirsin, “haydi yavrum” dersin, ayağa kalkıp yoluna giderler. İstediklerini bir kez karşılasan, seni sever ve ayrılırlar.

Açıķça belirteyim, bu ya büyük bir lümpenizm hareketidir, çöküntü, çürüme ve partiye karşı dürüst davranmamadır, ya da bunlar art niyetlerle partimize kastetmiş yaratıklardır. Biz kendimizi bunlara karşı savunacağız. Tekrar tekrar vurguluyorum, biz partimizi savunacağız. Bu kararlılığımızı provokasyon çizgisi karşısında da gösterdik. Onlar beynimizin içine girdiler, yüreğimizle oynadılar, mevzilerimizden atmak için bizi kıskırttılar. Direnme kararımızı o zaman verdik. Kendilerine ricada bulunduk, bütün çabamızı ortaya koyduk. Ama biçimsel planda insana benzeyen, din kitaplarının şeytan diye tanımladığı ve modern siyasal sözcüğüyle oportünist olarak adlandırılan bu karanlığın temsilcileri her şeyi yaptılar. Kendimizi savunmak zorundaydık. Sonunda biz de zarar gördük, onlar da. Şimdi aynı şey ortayolculuk için de söylenebilir. Ortayolculuk yıllardan beri direnmektedir. Evet, ortayolculuk sağı epey güçlendirdi. Reformizm emperyalizme güç verdi. Osman ile Ebubekir Muaviye’ye güç kattılar. Ali ezildi. Ama sonuç ne oldu? Tarih hangi yönde ilerledi? Bugün bir Humeyni vardır; hala bir ideolojinin inadına direndikçe direnmektedir. Yani tarihten dersler çıkarmasını bilmek gerekir. Biz nereliyiz? Ortayolculuk kime hizmet etmektedir? Tarih bunun başına neler getirmiştir? Rusya’da devrim yolunda Lenin’in bir hattı vardır. Bir de Troçki’nin ortayolculuğu mevcuttur. Troçki sonunda kafasına baltayı nasıl yedi? Ortayolculuk ona da yaramadı. Onca entellektüalitesine, örgütçülüğüne ve inşa faaliyetlerine rağmen, sonu kötü oldu. Ortayolculuk daha dün Yemen’de onbin kişinin hayatına mal oldu. Orada devrimin kahramanlarına da kastettiler. Kazanan kim oldu? Yine bir Afganistan örneği vardır. Bu tipler orada onbinlerin ölümüne yol açtılar. Ama kendilerinin yeri ne oldu? Her yerde böylelerinin durumuna bakarak ibret alalım.

Partimiz gibi zor bela bir araya getirilmiş, olanakları son derece sınırlı, direnişte başka onu geliştirecek çok az olanağın bulunduğu bir hareket içinde, bu biçimde rahatça ve çok nefesli ortayolculuk yapmak kabul edilebilir bir şey değildir. Uzun yıllar bunların var-

lığına tahammül ettik. Yedi yıl boyunca kendilerini bir misafir gibi besledik. Şimdi bir eylem ortamına doğru gidiyoruz. Bunu 1983'de ve 84'ün başında Gelişme Sorunları broşüründe ortaya koyduk. Bunlar çok az olanaklarla mutlaka tarihe dayatılması gereken bir direniş atılımını baltalamak; emperyalizmi, TC'yi ve her türlü gericiği arkalarına alarak hançerlemek istediler. Bizi bu soylu adımdan geri adım attırmaya çalıştılar. Yapımızın yarından fazlasını tereddüte ve ikircikliğe sevkettiler. Hem de bir hiç uğruna bir çoğunun ölümüne yol açtılar. Direniş eylemimizin sınırlı bir başarıyla gelişmesine neden oldular. Ama kendileri de kaybettiler.

Şimdi yeniden bugünkü tarihsel yönelimin içine giriyoruz. Bu kez açık tasfiyecilik ve bozgunculuk kadar olmasa da, yine eylem karşısında ertelemecilik, eylemi planlama, örgütlenme ve yer yönünü büyük bir özenle gergef gibi işleme yerine; karışıklık, net planlar sunamama ve netleşmeme görülmektedir. Açık ki, bu cehennem giden yolun başlangıcıdır. Bu faşizmin ve sağın bizdeki yansımasıdır. Kürdistan'da, Türkiye'de ve Ortadoğu'da liberalizm ne kadar mümkündür? Bu aslında bir hiçtir. O halde akli başında olanların bu tür hafiflikleri dayatmamaları gerekir. Hala bazı öğelerin bu durumuna bakarak derin bir şaşkınlık geçiriyoruz. Nedir bunlar, anlayamıyorum. Biz insan değil miyiz? Böylelerinin cehenneme kadar yolu var. Kimse ricayla kendilerine gelin oturun demiyor. Bunların adlarına ve ünvanlarına sığınmalarına gerek yoktur. Biz buna muhtaç değiliz. Ben şimdiye kadar da böyle yaşadım. Kendi emeğime dayanarak yaşadım. Yüz yaşıma kadar da böyle yaşadım. Kendi emeğimle kendime, çevreme, halkıma ve yoldaşılarıma yararlı olurum. İlk günden beri kendimde bu gücü görüyorum. Bunu özellikle, bunca yıl partimizde kaldıkları halde hala fazla bir şey öğrenemediğini, sorunlardan, bunalımlardan ve bilmem nelerden hala kurtulamadığını söyleyenlere ders olsun diye belirtiyorum. Ben ilk günde iki sözcükle yola çıktığımda taşıdığım ruh halini, coşkumu, çalışkanlığımı ve bağlılığımı her an sürdürüyorum. Hiçbir zaman sorunlarımla olduğumu etrafa yaymadım. Gözyaşı dökmeden, şikayette bulunmadan, onurumu ve gururumu incitmeden, Sovyetler Birliği'nin temsilcilerinden bölgemizdeki devletlerin yetkililerine, komünist partilerinden komünist ol-

mayan örgütlenmelere kadar herkese aynı tavrı gösterdim. Aynı tempoyla sürekli davamızın emrinde çalıştım.

Bu işe başladığım zaman iki sözcük bilmiyordum. Hiçbir dayanağım yoktu. Bizi birkaç saat dinleme zahmetine katlananlar bile mevcut değildi. Tek bir broşürümüz, bir tek günlük yol paramız yoktu. Buna rağmen işe başladık ve yürüdük. Bütün yoldaşlarımız da bu temelde geldiler. PKK'nin bu gerçeğine ne denilebilir? Hâlâ PKK'nin başka türlü olduğunu söyleyenler, ne idüğü belirsiz bazı amaçlar ardında koşmaktadır. Bunlar feodalizmin ve sömürgeci kapitalizmin temsilcileridir, küçük-burjuva döküntülerdir. Kişi bu sınıflardan gelebilir, başka uluslardan da gelinebilir. Biz enternasyonalistiz, en küçük bir fark gözetmemiz söz konusu olamaz. Bizim bir özümüz vardır. Bize ayrıcalık istenerek gelinemez. O zaman inançlarımızla çelişiriz. O zaman komünizm davası biter. O halde bunun koşullarını bilmemek ve yıllardır bunu anlamamak olanaksızdır. Hâlâ kendinden, bazı özelliklerden söz edilmektedir. Böyleleri bunu PKK'ye değil, babasının evine saklamalı, bu özelliklerini başka yere satmalıdır. Biz bunlara beş metelik değer vermiyoruz. Ticaret gönüllü olur. Vereceğim bir şey yoksa ve senin malını beğenmiyorsam, çekip gideceksin.

Hemen belirteyim, Engels'in deyişiyle siyaset bir anlamda ticarete benzer. Ustalar bunda doğruluk payını yüksek bulurlar. Ticaretteki tarafların durumunu iyice kavrayalım. Birçok değerli metemizi tüccarın çürük malıyla değiştirmeyiz. Çürük mallara fazla para veremeyiz. Bunu iyi anlamak gerekir. Kaldı ki biz parti içinde birbirimize mal satanlardan değiliz. Bize mal satmak isteyenler diğer sınıfların temsilcileridir. Bizim ortamımızda sosyalizmin ve komünizmin ölçüleri egemendir. Sosyalizmde, herkesin emeğine göre verilir. Bu, parti içinde de geçerlidir. Bu, komünist toplumun kuruluşuna kadar da geçerli olacaktır. O halde küçük-burjuvazinin, feodal-kompradorların ve tüccarların ölçüleriyle bize gelinmemelidir. Biz parti içinde böyle bir ticaretin yapılmasına teşvik edilmemeliyiz. Böyle bir ticaret bize fazla dayatılmamalıdır.

Bu kadar konuşmama rağmen, hâlâ aymazlar vardır. Hâlâ bağlılık ölçülerini derinliğine kavramayanlar vardır. Hâlâ kendi hafifliklerini bize dayatarak yaşayacaklarını sananlar vardır. Bundan

vazgeçilmesini istiyorum. Bu kadar derin değerlendirmelerden sonra, hâlâ anlamayanlar sadece, ne kadar sefil olduklarını kanıtlayabilirler. Bu temelde yoldaşlık yapılmasının gereğini anlamayanlar, yine anlayamadıklarını ve eksik değerlendirildiğini söyleyenler varsa, bunlar bizden değil, kendi akılları ve insanlıklarından kuşku duysunlar.

Bütün bunlarla partimizin, tarihsel bir yol ayrımında bulunduğu ve ortayolculuktan kurtulmak istediğinin açığa çıktığını sanıyorum. Bilerek ya da bilmeyerek ortayolculuğu yaşayanlar vardır. Bazılarının eğitim ve özeleştirisi ile düzelebileceğine inanıyor ve bundan sonra da kendilerine yardımcı olacağımızı söylüyoruz. Ama partimiz içinde erimemek isteyenlere ve eriyemeyeceklerini iyi bilenlere, kendilerini yine ısrarla dayatmaları halinde, mücadelelerini doğru vermelerini anımsatıyoruz. Siz parti içinde etkinlik savaşıyla, tasarruflar ve dayatmalarla uğraşırsanız, proletaryanın kahredici eli tepenizde patlayabilir. Bunu böyle bilmelisiniz. Bu parti sahipsiz değildir. Onun kendini koruma hakkı vardır. O kendi içinde haksız bir biçimde etkinlik kurmak isteyen elleri kesecektir. Böylesi bir birlik içinde yaşamaya güç getiremeyenler, halkının ve vatanın özgürlük günlerinde, düşkünler gibi bir köşeye sinip ağlayabilir, sorunlarının bulunduğunu söyleyebilir, düşkünler yurdunda barınanlar gibi düşkünlük yaparak yaşamlarını idare edebilirler. Bunlara böylesi bir yaşantıyı salık veririz.

Evet, karar ve yöntem açıktır. Bir saniye bile geciktirmeden tercihin yapılması gerekir. Yüce kongremizin kararlılığının da bir ifadesi olarak, partimiz görkemli bir pratik dönemin içine girerken, bizi sürekli uğraştıranlar, birçok özellikleriyle kendilerini ele verenler, çeşitli nedenlerle bugüne kadar katlandığımız, ama artık katlanmamakta karar kıldığımız öğelerle, dürüst, sınırlı da olsa partiye ve Parti Önderliği'ne bağlı olanlar, partinin açıklamaları temelinde zamana bırakmayarak, kendi gerçekliklerini yeniden ortaya koymalıdır. Bütün düşünsel güçlerini ve enerjilerini partinin bilinç ve pratik gerçeğine katarak, tarihimizin emrettiği komutanlar ve halk önderleri haline gelmek için ileri fırlamalıdır. Biz bunlarla birlikteyiz, bunların yoldaşımız. Eğer bizimle birlikte yürümek istiyorlarsa, bu konuda çok çeşitli yetersizlikler içinde bu-

lunanları da, kendilerini böylesi özlü bir dönüşüme uğratmaları gerektiğini vurguluyoruz. Bunlara da başarılar diliyoruz.

Görevli arkadaşlarımızın, partinin bütün faaliyet alanlarında olduğu gibi, merkezi okul alanımızda da, bu süreci başta bölge planlamaları olmak üzere, diğer pratik görevlerle bağlantılı ve dengeli bir biçimde değerlendireceklerine inanıyor ve kendilerinden bunu bekliyoruz. Önderliğimize bağlı olanların, bu kararlara bağlı kalınarak muhatap kabul edileceklerini, bu temelde destekleneceklerini, bunun dışında kalan eski yöntemlerle birlikte fazla yol alamayacağımızı belirtmeliyim. Gerçek mücadele arkadaşlarıyla sonuna kadar büyük bir azim, çaba ve ustalıkla yürüyeceğimizi söyleyelim. Bütün arkadaşların bu temel de yolculuk etmelerini diliyorum, bu görevlerinde üstün başarılar temenni ediyorum.

- II -

Şimdi kamp yönetim birimine ve daha çok da bazı pratik sorunlarına değinmek gerekiyor. Faaliyetlerin, derinleştirilmiş parti çizgisi temelinde biçime kavuşturularak geliştirilmesi büyük önem taşımaktadır. Her bakımdan gelişen siyasal bilinç ve örgüt bilinci günlük pratik ifadesini sağlam ve düzenli bir görünüme kavuşturmazsa, yani öze biçim arasındaki uyuma dikkat gösterilerek, arzulanan düzeye getirilmezse, biçimsizlik yüzünden, sağlam özün zarar görmesi söz konusu olacağı gibi, salt biçimciliğin de özü geliştirmeyeceği açıktır. Biz bütün gücümüzle partimizi, özü kadar biçimi de sağlam olan bir yapıya kavuşturmak, özellikle günlük davranış kurallarını partinin özlü yaşamına uygun bir biçimde dönüştürmek için yoğun çaba harcıyoruz. Bu konuda epey mesafe kaydedildiğini biliyoruz. Bunlar partimizin tüzüğünde ifadesini bulmuştur. Biz, tüzüğün bir metin olmaktan çıkarılıp hayata geçirilmesi için, yılların faaliyetine dayanmak gerektiğini vurguladık. Bunu kongrede dile getirdik. Çok çeşitli birimlerin doğru bir örgütsel işleyişin gereklerini yerine getirmesi için hala bütün gücümüzü kullanıyoruz. Tüzüksel kuralların yeterince ve özlü olarak işlemeyişinin güç kaybına yol açtığını, işlerin sistemsiz ve dağınık

gelişmesinin nedeni olduğunu unutmamalıyız. Arkadaşlar istedikleri kadar “Özüm sağlamdır, bana güvenilmelidir, ben her zaman partinin emrindeyim” desinler, bu fazla bir şey ifade etmez. Önemli olan biçime uygun davranmak, partinin biçimlenişini ve disiplini tam temsil etmektir.

Biz buna göre yaşıyor muyuz? Günlük davranışlarımızdan hemen hemen yaşamın her alanına kadar bunu dayatabiliyor muyuz? Kısacası PKK'nin itibarını, onurunu ve yüceliğini davranışlarla da sağlam bir biçimde tamamlayabiliyor muyuz? Bu durumu, bu konuda bir gösterge olan rapor sistemine işleyebiliyor muyuz? Bu önemlidir, bunun üzerinde büyük bir yoğunlukla duruyoruz ve durmaya devam edeceğiz. Rapor sisteminin, yürütülen çalışmaların aynası olduğunu belirttik. Belki rapor sistemi her şey demek değildir, belki işlerin tam bir ifadesi olmayabilir, hatta yanılgılı da olabilir. Buna karşılık eğer rapor kurallarına göre düzenlenmişse, mevcut çalışmaları en iyi dile getiren bir belge olacaktır. Talimatlar da böyledir. Talimatlar, gelişmelere ne kadar egemen olduğunu ve gelişmelerin hangi yöne çevrilmek istendiğini açıklayan yönergelerdir. Bunlara çok dikkat etmek gerekir. Rapor-talimat sisteminin lafta kalmaması, kişiliğin buna uygun hale getirilmesi zorunludur.

Bu konuları fazla uzatmadan ve teorik önemini ortaya koymadan, kamp yönetimine değinmek istiyoruz. Dikkat edilirse, kongre öncesi ve sonrası dönemde, arkadaşların parti otoritesine ve bu otoritenin kurumlaşmasına katkıda bulunmaları için epey destek sunduk. Birbirlerini dinlemeye bile tahammül edemeyenlerin bir birim içinde parti sorunlarını ortaya koymaları, bunların üzerinde tartışma yürütmeleri ve bundan sonuç çıkarmaları için elimizden gelen her şeyi yaptık. Güvenliğin sağlanmasından maddi yaşamın sağlıklı bir biçimde düzenlenmesine kadar her konuda yardımcı olduk. Bunların kendiliğinden olmayacağı açıktır, bunlar ancak emek ve çabayla yerine getirilebilir. Bu, her parti üyesinin her yerde sağlaması ve başarması gereken görevlerin ifadesidir.

İster ülkeden, ister Avrupa'dan gelsinler, ister burada bulunsunlar, bu süre içinde bazıları yine bilinen fırsatçılığı dayattılar. Etkinlik kurmaktan kendini biraz daha egemen kılmaya, her türlü gö-

revden kaçmayı ve silikleşmeyi ifade eden davranışlara kadar birçok olumsuz tutuma girebildiler. Biz bunları uygun görmedik. Her ne kadar herkese sen şunu ya da bunu yaptın demediysek de, bunları mahkum ettik. Bunlar zaten her zaman dile getirilmez. Ama bazıları bunların normal şeyler olduğunu sanıyorlar. “Demek ki parti bunu kabul ediyor, o zaman kendimizi daha çok dayatalım” düşüncesine kapılıyorlar. Biz parti birimleri içinde bu konudaki uyarılarımızı defalarca dile getirdik. Bu tip şeylerden vazgeçilmesini istedik. Zaten ülkede ortayolculuğu mahkum eder ve burada özeleştirici süreçleriyle mevcut bütün yetmezlikleri dile getirirken, amacımız bundan kaçınmayı sağlamaktı. Parti birimleri içinde hala bir proleter devrimci gibi değil, bir küçük-burjuva kurnazı gibi yaşamak, bütün çabasını buna hasretmek, görevlerin gerektirdiği formasyona ulaşmamak ve biçimi konuşturmamak, nereden bakılırsa bakılsın, hangi gerekçeyle izah edilirse edilsin, bizi parti biçimlenişine ve üslubuna ters düşürmektedir. Bu doğru değildir.

Ben defalarca hal ve hareketlerinize uygun bir ideoloji ve politikayı dile getirirseniz ve hatta hizip kurmaya kadar giderseniz, bu sizin hakkınızdır dedim. Buna saygılı olacağımızı söyledim. Ama bunu yatalakça yapmak, bazı sistemleri işlemez duruma getirerek ve bir parti içinde yaşama kuralını görünmez bir biçimde kırk yerden işlemez kılarak, partinin resmi hattını dumura uğratmak çirkinidir. Bu uyanıklık değildir. Şimdi her ne kadar denetim organlarımız güçlü çalışmasa ve bazı zayıflıkları olsa da, bu konuda en azından müdahale edecek gücümüz vardır. Biz defalarca uyarılarda bulunduk. Hal ve hareketlerinizle kurmak istediğiniz tasarrufluğun gerektirdiği siyasal anlamlar vardır. Parti içerisinde güç olmaya çalışıyorsunuz. Parti Önderliği’nin doğru çalışma tarzına omuz silkiyorsunuz. O zaman kendinizi ortaya koymalısınız. Kimin adına güç olunmakta, bastırma ve bireysel dayatma kimin adına yapılmaktadır? Bunun sınıfsal anlamının ortaya konulmasını istedik. Hizip kurabilirsiniz. Ama bunu gölgemize sığınarak ve olanaklarımızı kullanarak yapamazsınız. Yüzlerce kadroyu emrinize vereceğiz, orada özde değil, biçimde bazı yöntemler kullanarak bireysel etkinliğinizi geliştirmeye çalışacaksınız. Bu olamaz. Böylesi köy kurnazlığına başvuranların arkasına bir teneke bağlar ve

ortalığa salıp, oynatırlar. Böyle politikacılık yapılır mı?

Kürdistan halkı şimdi tarihin en ciddi otoritelerinden birini oluşturmaya çalışmaktadır. Ben bunu defalarca işledim. Daha 1984 yılında ülkede bulunan arkadaşlara, merkez olmak demek Kürdistan halkının özgür otoritesinin bir adım gelişmesi ve ilerlemesi demektir dedim. Merkez olmak demek; güç ve önder olmak demektir; bu aynı zamanda güçlü bir kurumlaşmaya gitmek demektir. Bunun için herkes kendisine çok dikkat etmelidir. Bunun için herkes; çocukluk, ahbab çavuşluk, yarenlik, reislik, aşiret ağalığı, ağabeylik, ablacılık türünden şeyleri halkın yüce otoritesini zedelememesi için didinmelidir. Hiç kimse kendisinin cezalandırılmayacağı, parti içinde bir yerinin ve ününün olduğu, bunun için kendisini dayatabileceği düşüncesine kapılmamalıdır. Böylesi bir takım öğeler ortaya çıktı. Böylesi tipler hala vardır. Bunlar bizden hep özel bir yer isterler. Bu feodalizmdir, küçük-burjuvalıktır. Bunların istedikleri şey, bu sınıflara biraz daha rahat yaşama, otoritelerini ve etkinliklerini biraz daha geliştirme olanağı tanınmasıdır. Hayır, biz bunu kabul etmiyoruz. Halkımız bir otoriteye muhtaçtır. Her şeyle oynanabilir, ama bu otoritenin gelişmesiyle oynamamaz. Adı üzerinde, bu otorite siyasal niteliklidir ve iktidarı amaçlamaktadır. Askeri niteliklidir; dolayısıyla şiddeti, yoğunluğu, kurumlaşması ve disiplini çok yüksektir.

Her türlü hal ve hareketin bir anlamı vardır. Bunun için her hal ve hareketi, halkın ve örgütün çıkarlarına uygun hale getirmek gerekir. Yazacağımız her satır yazı, ağzımızdan çıkacak her sözcük, her oturduğumuz ve kalkışımız, halkın yüce otoritesi içinde bir anlamı olan ve öyle ele alınması gereken şeylerdir. Hiç kimse geri ve eski olduğunu, yeniye ulaşmaya çalıştığını söylemesin. Hayır, bu yapılamaz. Bir mümin bile camiye giderken, rabbinin huzurunda özenle secdeye kapanır, el açıp dua eder ve camiden çıkınca eski durumuna döner. Bizim de örgüt içinde benzer bir durumumuz vardır. Bütün hareketlerimize dikkat edeceğiz. Huzuruna çıktığımız halk, onun örgütü ve iradesi kutsallık derecesindedir. Bu konuda herkes elinden gelen özeni göstermek zorundadır. Tersî durumda kişi dar, boş boğaz, ne idüğü belirsiz bir köylü veya basit bir küçük-burjuvadan öteye gitmediğini, otorite ve halkın iradesi

gibi sözcüklerin kendisi, bir anlam ifade etmediğini ortaya koymuş olacaktır. Tabii bunlar da geriliğin ve ilkeliliğin ta kendisidir.

Biz bunları da çok uyardık. Maalesef bazı arkadaşlar bireysel üsluplarını dayatmayı marifet saydılar. Böyle davranmak hoşlarına gidiyordu. Bazı bireysel kararlara, emirlere ve güç gösterisine dayanarak, egosunu tatmin ediyorlardı. Ülke içinde de bu böyle oldu. Biz defalarca hem alınan tavrın hatalı olduğunu ve parti çizgisiyle uyuşmadığını, hem de üslubun bozuk ve dağıtıcı nitelik taşıdığını söyledik. Ama onlar kendilerine sevdalandılar ve bunu yaptıkça yaptılar. Sonra da kocakarı gibi hüngür hüngür ağladılar. Böyle hafiflik olmaz. Her zaman söylerim, benim bir üslubum vardır. Defalarca anlattım, hala anlatıyorum. Disipline çok önem veriyorum. Oysa ben de onları hiçe sayabilirim. Ama sınıfsal özüm ve mücadeledeki sorumluluğum bunu kabul etmez. Bütün yaşamım boyunca bunu böyle sürdürdüm. İdare etmede güçlük çektiğim için değil, özümde ters düşmemek için, parti içinde sıradan sempaticizandan, en çok ilerlemiş ögemize kadar herkese karşı büyük bir hassasiyet gösterir, durumlarına uygun bir yaklaşım sergiler ve sonuna kadar konuşurum. Nitekim bunun sonucu olarak önlerine çığır açıcı bir yığın gelişme koydum. Parti içinde doğru bir saygı ilişkisinin gelişmesi için çaba harcıyorum. Birçokları doğru dürüst ağzını konuşturamıyor, doğru dürüst yürümesini bile bilmiyor. Bu insanları, halkımızın kendilerini dinleyeceği ve sine-sine basacağı kişiler haline getirmek için, ellerine çokça silah veriyoruz. Bunlar; sağlıklı bir biçimin ve üslubun geliştirilmesi için yıllardan beri harcanan çabalarıdır. Bunlar; boş adım atmamak, boş bir söz söylememek, yeterince aydınlatıcı olmak, görevleri iyi belirlemek ve bizi ilgilendiren her türlü gelişmeyi iyi izah etmek için mutlaka yapılması gereken ve yapılan işlerdir. Hala parti içinde bunu böyle kavrayarak partimizin bu biçimde geliştiğini görmeyen, politik değeri gerçekten zayıf olan, biçimlendirmeye hizmet etmeyen, özellikle yüzeysel, kendisini dayatmayı ve kabul ettirmeyi hedef alan üslup ve faaliyet tarzı terk edilmelidir. Tabii bunun özle de ilişkisi vardır. Biri bunda ısrar ediyorsa, onun özü de tamamen açığa çıkarılmalıdır.

Şimdi biraz daha somut olarak kamp yönetiminin durumuna

değinelim. Kamp yönetiminin içeriğine ve sayısına değinmeden önce, şunu söylemeliyim ki, ister yazılı ister sözlü olsun, yönetimin nasıl verimli ve yaratıcı bir çalışma yürüteceğine ilişkin birçok değerlendirme yaptım. Bu konuda yüzlerce sayfa tutan, biri diğerini aşar nitelikte, yapının önünü açıcı ve işlerini kolaylaştırıcı, arkadaşları sıkıntıya düşürmeden çok hızlı bir gelişme seyri içine sokacak ve küçümsenmemesi gereken değerlendirmeler sunduk. Okul faaliyetinin sağlıklı gelişmesi için, yılların ürünü olan tecrübemizi arkadaşların emrine tahsis ettik. Daha sonra arkadaşların nasıl gelişmeleri gerektiğini ve kendilerinden beklenen şeyin ne olduğunu ortaya koyduk. Basit gibi görünse de, yine talimat niteliğindeki en son yazılarda, rapor sisteminin nasıl geliştirileceğini açıkladık. İçeriği, zamanlaması ve biçimi hakkında bilgi verdik. Bütün bunları içtenlikle yaptık.

Şimdi arkadaşların yolladıkları raporlara bakınca, bunların adeta dalga geçercesine bir sayfayı aşmadıklarını görüyorum. Raporlar birkaç paragrafla geçiştiriliyor ve içeriğinde havadan sudan şeylerden söz ediliyor. İşlerin gelişmesi konusunda kendileri sanki bize karşı birinci derecede sorumlu değillermiş gibi, “Ne de olsa kendileri biliyor, düzenliyor. Her şeyin en iyisini yapacaklarından kuşku mu duyduk? İkide bir rapor yazmanın ne gereği var?” diye düşünmek, biçimle oynamak demektir. Bu PKK'nin disiplinli ve otoriter gelişmesinin reddidir ve çok tehlikelidir. Madem ki ben size bu kadar hizmet ediyor ve doğru biçim uğruna bu kadar çaba harcıyorum, o halde siz de yapacaksınız. O kadar olumsuzluğa rağmen, ben neden bütün arkadaş çevresine hala hep saygı ve sevgiyle yaklaşıyorum? Neden hep esenlik duyuyorum? Arkadaş çevremizin daha iyi yaşaması, görevlerine daha iyi sarılması ve daha iyi destek görmesi için böyle hareket ediyorum. Peki, o zaman bizimkilerin hala “Basit sorunlarımız şöyle gelişti” demelerinin anlamı nedir? Bunlar içerik olarak uygunsuz şeylerdir. Öte yandan biçim ne demektir? Muazzam bir faaliyetin bir iki paragrafla geçiştirilmesi ne demektir? Hem de Genel Sekreterliğe karşı böyle yapmanın anlamı nedir? PKK Genel Sekreterliği ve otoritesi öyle basit ele alınacak bir olay değildir. Bu baylara şunu hatırlatmalıyım ki, biz kendilerini yerle bir edecek ve adam ettirecek güç-

teyiz. Bunu zorla da, ikna yöntemiyle de yaparız. Hemen belirteyim ki, ben saygısız bir adam değilim. İnsanlara değer vermeme gibi bir durumum yoktur. Yoldaşlarım için her şeyi yaparım. Bunda sınırsız bir gelişme durumum söz konusudur. Benim yaşamım budur. Ama biri kalkıp da benim etkinlik alanımda ve sorumlu olduğum örgütte böyle hafiflikler yaparsa, onun arkasını bırakmam. Böylesi tipler nereye giderlerse gitsinler, kendileriyle uğraşırım. Kendileri de benimle uğraşıyorlar. Bunu biliyorum.

Bu arkadaşlar bir direnme tarzıdır tutturmuş gidiyorlar. Ülkede de böyle yaptılar. Direndiler, ama sonunda ağlayan ve duygusallık gösterisinde bulunan kendileri oldu. Ben halkımızın ve partimizin şerefli bir üyesi olarak kaldım. Ama onlar bunu beceremediler. Ben hizmet ettim, herkese gelişme olanağı verdiğimizizi ve onların onurunu yücelttiğimizi kanıtladım. Faşizmin karanlığına karşı, onlar için bir aydınlık ögesi olduk. Kendileri de bunu itiraf ettiler. Bu hala böyledir. Arkadaşlar bunda sıkıntı mı duyuyorlar? Sıkıntı duyuyorlar ve kendilerinin de bildiği bir şeyler olduğunu söylüyorlarsa, benim söylenen her şeyi kabul etmediğimi bilmek zorundadırlar. Böyle konuşanlar, gidip bunu başka yerde uygularlar. Benim etkinlik alanımda ve halkımızın otoritesinin gelişiminin bu evresinde bu tür soytarılıklar yapılmaz. Defalarca uyardım. Ben her gün her saat kendime yüklenerek, kendimi nefes alamaz duruma getirerek, bu otoriteyi tesis etmeye çalışıyorum. Bu otoriteyle oynanamaz. Bu halkta sevgi ve saygı duyulması gereken bir gerçeği ifade etmektedir. Onun otoritesi vardır ve önemlidir. Kimse “Benim şu ya da bu özelliğim vardır” diyerek, ona kendisini dayatamaz.

Biz neden böyle yaşıyoruz? Ben salt PKK mensuplarının esenliği için, dost ve düşman çevrelerde saygınlık yaratmak için çaba harcadım ve bunu gerçekten başardım. Bu konuda büyük bir dirayet gösterildi. Bu baylar, TC’den tutun da Sovyetler Birliği’ne kadar nereye giderlerse gitsinler, saygınlık yaratabilirlerse kendilerine bravo derim. Bizimle yoldaşlık adı altında kendini büyüteceksin, ardından da böylesi densizlikler yapacaksın. Bu olamaz. Bunu kabul etmiyorum. Bir yoldaş olarak saygıda, destek olmada, kendilerinin her türlü ihtiyaçlarını karşılamak için gereken hizme-

ti yerine getirmede kusurlu davranmışsam, bu arkadaşlar beni açıkça eleştirmelidir. “Yoldaş, sen şu konularda eksiksin; şu konularda bizim için gerekli olan ideolojik, siyasal ve pratik desteği sunmakta yetersiz kaldın. Senden şunları istiyoruz” demelidir. Yerine getiremezsek, o zaman diyeceğimiz bir şey kalmayacaktır. Bizim örgüt üslubumuz böyledir. Bu tutumlardan vazgeçilmelidir. Hem de öyle içine atarak ve küserek değil, büyük bir özeleştiriruhuyla vazgeçilmelidir. Vazgeçmeyenler savaşını doğru yürütmelidir. İsteyen savaş yürütebilir, çatışabilir, hatta silaha sarılabilir. Biz bir mücadele örgütüüz. Bu tür şeyler karşısında hazırlıksız değiliz. Ama kurallar doğru tutturulmalıdır. Benim en çok nefret ettiğim şey düşküncü savaştır, yiğitçe ve mertçe olmayan savaştır. Yoksa her konuda savaşı her biçimiyle kabul ederiz. Bütün olanakları da eşit paylaşıyoruz. “Karşı çıkar ve bazı görüşlerimi açığa vurursam, bana şöyle davranırlar” denilmemelidir. Hayır, herkes sonuna kadar görüşünü açıklayabilir, kendi tezlerini sunabilir, sonuna kadar yaşam garantisini alabilir. Kurallara bağlı kalındığı müddetçe kesinlikle zor kullanılmayacaktır. Ama garip bir direnme biçimi tutturulamaz. Sistemin gelişmemesi için, sistemin yetersiz gelişmesinin kuralları dayatılamaz.

Bu konuda yürütme adına bana gönderilen raporların, yönetim birimi tarafından iyice incelenmesini istiyorum. Parti Önderliği'ne gönderilen bu raporlar bu biçimiyle rapor sistemine uygun mudur, değil midir? Bu raporların hepsini geri yolluyoruz. Genel yönetimin de bu raporların yeterli olup olmadığını tartışmasını istiyoruz. Özellikle yürütmenin gönderdiği bazı yazıların rapor niteliğinde olup olmadığı ve ne anlama geldiği izah edilmelidir. Bunu şunun için istiyorum: Bana göre, diğer şeylerde olduğu gibi, tek başına ele alınsa bile, bunlar da örgüt içinde kişinin bütün hal ve hareketlerini en iyi bir biçimde dile getiren, onun neyle uğraştığını, neyin inancını ve inançsızlığını yaşadığını ortaya koymaktadır. Kişinin bir otorite, bir halk iradesi ve partileşme sorunu olup olmadığını, bunu kavrayıp kavramadığını gözler önüne sermektedir. Bu konuda biri diğerine haksızlık yapsın da demiyorum. Herkes kendi payını ve eksikliklerini olduğu gibi görsün. Şimdiye kadar bir kişi bir yazı kaleme almakta, diğerleri okumadan, “Bu bizim kurul raporumuz-

dur” demektedir. Üzerinde hiçbir tartışma yapılmadan böyle söylemek doğru değildir. Ben her konuyu uzun uzun tartışarak sunuyorum. Aynı şey arkadaşlar için de geçerlidir. Bu beraberinde büyümeyi getirirdi. Sorunlarımızı kapsamlı bir biçimde koymaya ve bir-bimize karşı sorumluluğumuzu arttırmaya yol açardı.

Ben uyduruk bağıllık istemiyorum. Yoldaşlık temelinde arkadaşlarla ilişkiler geliştirmeye çalışıyorum. Görevler temelinde aramızdaki bağların gelişmesini istiyorum. Eğer “Biz yine bildiğimiz üslubu dayatırız” denilecekse, ben de bunu diyecek tipleri tanımadığımı söylüyorum. Yani tarihimizin bu evresinde kişiler bana kendi darlıklarını, toyluklarını ve hafifliklerini dayatamazlar. Şimdi ben bu kadar emeği ve çabayı inkar edemem. Bunlara anlam veririm. Bunları yüceltir ve kurumlaştırırım. Benim görevim budur. Arkadaşlar bu göreve yardımcı olmak istiyorlarsa, destek sunmalıdır. İstemiyor ve verecekleri fazla bir şeyin olmadığını söylüyorlarsa uzak durmalıdır. Eğer “Bu çadır altında biz de bir takım dolaşlar çevirir ve etkinlik kurarız” deniliyorsa, bu olamaz. PKK’nin oluşum tarzında buna yer yoktur. PKK’nin oluşum tarzında böyle si aileciler kurmaya ve ahbap çavuşluklar geliştirmeye yer yoktur. PKK’yi tanıyorum. Partiyi her şeyiyle ortak koydum. En son görüşmelerde bütün bunları tek tek ve grup olarak arkadaşlara hissettirdim. Bunun anlamı vardır. Kulağını dikip dinlemek, ardından bildiğini okumak olmaz.

Şimdi uygulamaya geçeceğiz. Bu baylardan bu davranışın hesabını isteyeceğiz. Bu konuda genel yönetim kurulumuz doğru hesap vermesini bilmelidir. Kendisini temsil eden bu tür yürütmeciliğin hangi anlama geldiğini ve yürütme adı altında bazı kişilerin sergiledikleri hafiflikleri her yönüyle bana izah etmelidir. Cemal, ülkeden geldiğinde, kongre öncesinde ve sonrasında her türlü lümpen güç gösterisinde bulundu. Masada otururken bile, el kol hareketleriyle masaya egemen olmaya çalıştı. Özeleştirme sürecinde hatalarını ortaya koyup, biraz geri çekilme gereğini duyanlar oldu; kendisi öne fırladı. Böyle davranırken, hiçbir teorik tespiti ve siyasal değerlendirmesi yoktu. Sözümona boşluk doğmuştu da, kendisi boşluğu dolduracaktı. Neyle? Esnafçılıkla ve üstelik gözümüzün içine baka baka! Kendisinden derinlik istedik. PKK gerçeğini iyi kavramasını

söyledik. Ben bunları bütün yönleriyle ortaya koydum.

Selim'in olayı neydi? O çeşitli yöntemlerle arkadaşlar üzerinde tasarrufta bulunmaya çalıştı. Bunu çok ince yöntemlerle yaptı. Pe-ki, bu yöntemin ondan hiçbir farkı var mıdır? İki de bir söylenen "Her şeyi olduğu gibi kabul etmek zorunda değilim" sözü ne anlama geliyor? Böyle diyen neyi kabul edeceğini anında ortaya koymalıdır. Aylardır gereksizliği ve disiplinsizliği sergiliyorsun. Doğru kabul etmediğin şey nedir? Bunu ağzından çıkaracaksın. Ne derdin var, ne istiyorsun? Bütün davranışlarını izah edeceksin. Partiyi ne sanıyorsun?

Biz diğer arkadaşların durumunu da biraz ortaya koyduk. Yol-
daş odur ki, bütün partiyi yüreğinde hissedip, öyle yaşar. Halkımı-
zın bütün direniş şehitlerinin anısına yaptığı değerlendirmeleri
esas alırken, bunlar yüreğinde halkı taşıyan insanlardır dedik. Par-
timiz budur, partimizin ruhu ve büyüklüğü buradadır. Bazı arka-
daşlar kongre sırasında bu tavıra karşı koymadılar. Kongre günle-
rinde 'silahlı mücadele komisyonu' kurduk, başka komisyonlar da
oluşturduk. Komisyonda yer alan Cemal herkesi bastırды, kimseyi
yeterince konuşurmadı, yazılarını yırttı. Bir arkadaşına küftetti,
öbürünü dövdü. Bunlar herkesin gözü önünde oldu. Partimiz say-
gıdeğer bir partidir. O bu tür hafiflikleri kabul edebilir mi? Ama
bizim yatalaklar kabul etti. Bu da kabul edilmemelidir. Kabul etti-
ren kadar kabul edenin de düşkünlüğü dile getirilmelidir. Bizde
eleştiri yapılmalı, eleştiri ve özeleştiri gereğince kişi ipe gitmeyi
bile göze almalı, ama sürekli onurunu yükseklerde tutmasını bil-
melidir. O burada ne yapmak istedi? Evet biz A... arkadaşını eleştir-
dik, kendisi hâlâ eleştiri sürecindedir. C... 'yi de eleştirdik. Buna
karşılık sen Cemal'de hep derinlik göreceksin, Abbas'a karşı ise
düşmanlık besleyeceksin. Sorun bu değildir. Biri derin, öbürü çok
zararlı biri olabilir. Ama partinin dayattığı bir üslup vardır. Onu
esas alacaksın. Yine de "Benim bir bildiğim var, ben adam kurtara-
bilirim, PKK'nin pratik yönetimine kadar yükselmiş bir adamı bi-
tirebilirim, kişiyi pratik yönetime kadar yükseltebilir veya düşüre-
bilirim" diyorsan, yanıyorsun. Bu güç bende de yoktur. Bu hafif-
liğimle sen bunu nasıl yapacaksın? Biz kırk kez özeleştiri yapmanı
istedik. Bunun anlaşılmayacak bir yönü var mı? Ahbap çavuşluk

yapma dedik. Özel olarak C...’yi övmenin bir anlamı yoktur. Ayrıca C...’nin de buna ihtiyacı yoktur. Bir yakınlık veya hemşehrilik varsa, bunun ne değeri olabilir? Bu neden seni böylesi bir tutuma götürsün? Arkadaş daha var. Hala yazıp çiziyor. Ona dayatılan şey nedir? Tam bir bende olmak! Bağımsız ve önde gelen bir parti militanı olmaması için sürekli kendisine bir abicilik ve büyüklük dayatılıyor. Bu doğru değildir. Bunlar halkımızın evlatlarıdır. Varsın bunlar halkın mücadele saflarında büyüyüp gelişsinler. Özleri varsa büyür, yoksa kalırlar. Senin basit akrabalık, yakınlık veya ahbap çavuşluk alanında neden kalsınlar? Buna ne senin ne de diğerlerinin ihtiyacı vardır.

“Benim de bildiklerim var, her şeyi kabul etmemek zorundayım” diyorsan, o zaman bildiklerini zamanında ortaya koyarsın. Partimizin birliği bunu gerektirir. PKK’ımız budur. İşine geliyorsa, kabul edersin; işine gelmiyorsa çekip gider ve ne yapmak istiyorsan onu yaparsın. İster bir korkuluk ister bir polis eskisi olsun, PKK’nın pratik yönetiminde bulunan biri hala bu sıfatı taşıyorsa, ona karşı sonuna kadar saygılı davranılır. Onu idam etmek gerekiyorsa parti idam etsin. Parti onu idam edinceye kadar, sen kendisine saygılı davranacaksın. Partili olmanın koşulu budur. Böyle büyük değeri olan kurumlar ve bu kurumları temsil eden kişiler üzerinde kendi kendine bu tür dayatmalarda bulunamazsın. Benim de otoritem vardır. Ben de bu yöntemleri kullanmış olsaydım, ancak bir kahvehane işletebilirdim. Ancak bir kumarhane işletir ve bu tür bir kurnazlıkla para kazanırdım. Ama politika yapamazdım. Politikanın bu olmadığını defalarca belirttim. PKK içindeki yaşamın böylesi kurnaz yöntemlerle geliştirilmediğini söyledim. Sen PKK’nın ruhuyla bağdaşmayacak bir yığın şey yaşadığını biliyorsun. Bunları özelleştirinle ortaya koy dedik. Görünürde yanında en yakın yardımcın olan bir arkadaş vardı. Bu kadar zor koşullar altında birazcık eleştiri getirildiğinde, hemen hiçbir anlamı olmayan ve hiçbir şeye hizmet etmeyecek bir biçimde, iki cümlecikle, “Dikkat edin, kaçabilir” diyorsun. Nedir bunlar? Kişileri nasıl bu kadar ucuz harcayabilirsin? Kişinin zayıflıkları ve bir yığın eksiklikleri olabilir. Bunlar sorun değildir. Kişinin saflarımızda kalıp kalmaması da sorun değildir. Madem ki hala partinin saflarındadır, o zaman kendisini böyle

ucuz yargılarla değerlendirmemelisin. İki sözcük söyleyerek, sekiz on kişiyi tecrit edip tüymekle, insan etkinlik kuramaz.

Öbür yandan işini sürdürmek için aynı kişiyi kullan, yüzüne karşı dost görün, ama arkasından böyle davran: Peki, bu nedir? Kişiyi beş paralık değer verme, ama öbür yandan bir numaralı sözcün yap! PKK içinde buna cüret etmek, en büyük alçaklığı yaşamak demektir. Bunun ideolojik ve siyasal anlamını izah et dedik. Gücün elveriyorsa bunu yap, üstünü cilalama çağrısında bulduk. Bu ruhla devrim kazanılamaz. Bu ruhla yüce sosyalizm kurulamaz. Hayır, bu arkadaşın daha eleştirilecek birçok davranışı vardır. Kendisi de bunu biliyor. Bu arkadaşta da eleştiriler yapıldı. Biz, varsa bir bildiğin ve istemin söyle, PKK'de çalışmak zordur, güç yetiremiyorsan sana yardımcı olalım dedik. İstersen Avrupa'ya gidebilirsin, burada da kalabilirsin; partimizin bir gelişim hattı vardır, bu hattı ilerletmek istiyorsan üslubuna uygun olarak kal dedik. Ama bu bireyciliği dayatma. Bu bireysel dayatma ve tasarrufçuluk adamı ipe götürür. Bu konuda yakın örnekler verdik. Israr edilirse, bundan başka anlamlar çıkacaktır. Bireysel üsluplarınızdan vazgeçin dedik.

Rapor sistemi böyle işletilmez. Ne olduğu belirsiz iki paragraflık yazacaksınız; altında bir saygı ibaresi bile yer almayacak. Partinin Genel Sekreterliği'ne karşı böyle yapılmaz, ona böyle rapor yazılmaz. Onun başında Ali arkadaş ya da Veli arkadaş bulunmuş, bu önemli değildir. PKK'nin otoritesi kutsaldır. PKK'nin pratik yönetim üyeliği kutsaldır. Herkes ona dürüst ve özlü yaklaşmak zorundadır. Bunu kavramayan ve korumayan adamı atarlar. Kişi çok geri ve hatta kuşkulu birisi de olabilir. Ama eğer o PKK üyesi ise kendisini ciddiye alacağız. Ona yoldaşça yaklaşacağız. Ona karşı değişik ve ikiyüzlü yöntemler kullanmayacağız. Partileşmek için bu zorunludur. Halkın otoritesi haline gelmek için bu vazgeçilmezdir. Biz bu konuda işlerin düzelmesi için büyük çaba harcadık. O zaman arkadaşlar neden hala bunu dayatıyorlar? Bunlar şunu iyi bilmelidirler ki, parti içinde böyle etkinlik kurulamaz. Kişi böylesi yöntemlerle partimizin içinde yer tutamaz. Kendi bireysel çıkarlarına da ulaşamaz. Bazı rahatsızlıkları veya gizli amaçları varsa, onları da gideremez. Ben işleri nasıl ele alıyorsam, benim kadrom ve

bana karşı sorumlu olan adam da böyle ele almalıdır.

Günlük olarak bir yığın faaliyet yürütülmektedir. Ben günlük tutulmasını istedim. Özellikle genel yönetim seviyesinde günlük olarak yürütülen faaliyetlerin kayda geçirilmesini belirttim. Bunların sonuçları nerededir. Biz gelişmek ve kurumlaşmak istiyoruz. Bunlar bunun için gerekli şeylerdir. Bunları yapmayacaksın, ama yürütmeden ve genel sorumluluktan söz edeceksin. Bu olamaz. Yıllarca parti içinde kalacaksın ve üstelik eksikliklerinden söz edeceksin. Eksiklik kabul etmiyorum. Gönderilen yazılarla daha bir yığın şeyi reddediyorum. Bu raporlarda kabul etmediğim yığınla şey vardır. Zaten onlara gerekli cevabı verdim. Şimdiye kadar beş on talimatlık cevap gönderdim. Son olarak bu değerlendirmeleri sunuyorum. Neyi kabul edip, neyi etmeyeceğim burada dile getirilmiştir. Benim kabul edeceğim ve onaylayacağım şeyler vardır, kabul edemeyeceğim şeyler vardır. Ya kabul etmediğim şeyleri giderirsin, emre hazır olmak budur, ya da yapmayacağımı belirtir ve çekip gidersin. Özeleştirmede samimiysen, özünü buna göre hazırlayacaksın. Seninle öyle yürüyeceğiz. Yoksa aramıza mesafe koyacağız. Ben kendi sorumluluğumun gereklerini böyle geliştirmek zorundayım. Ben sadece birkaç kişinin değil, bir halkın işlerini yürütüyorum. Bu, her arkadaş için geçerlidir. Öbür arkadaşlara da söylüyorum: Onlar da en az bu tutum kadar sorumluluk sahibidir. Böylesi, bir yığın bireysel şey ortaya çıktığında, parti içinde ve onun en yüce kurumuna karşı bu kadar ciddi yetmezlikler sergilendiğinde, bir şey bilmemek bu arkadaşları sorumluluk altında bırakmıyor mu? Bunlar partinin önderlik hattıyla nasıl ilişkide ve işleyiş içinde olduğunu neden incelemiyorlar? Talimatlar yeterince hayata geçiriliyor mu? Arkadaşlar bu konuda en azından denetim görevini neden yerine getirmesinler? Onlar da sorumludur. Hiç kimse çeşitli bahaneler ve bireysel özellikler ileri sürerek bu sorumluluktan kaçınmaz. Hepiniz gençsiniz. Ben konuşa tartışa, işleri düşününce düşününce, nefes bile alamıyorum. Sizin olanaklarınız çok daha fazladır. Sağlığınız yerindedir. Diliniz az çok konuşuyor. Yumruğunuzu sıkarsanız, birçok şeyi paramparça edersiniz. Dilinizi işletirseniz, şair gibi konuşabilirsiniz, birer hatip olabilirsiniz. Bu konuda, bazı şeylerin ardına sığınarak, basit izahlara girişmek-

ten kaçının. Buna gerek yoktur.

Buradan hemen Cemal için şunu belirtelim: Eğer partiye bağlılıkta kendisine güveniyorsa, kendisini, hatalarını sınıfsal temellelikle, ideolojik, siyasal ve örgütsel sonuçlarıyla ortaya koymaya davet ediyoruz. Kendisi ciddi bir yetmezliğe ve üslup hatasına düşmüştür. Partiyle kendisi arasında sağlıklı olmayan bir durumun ortaya çıkmasına yol açmıştır. Bundan kendisi sorumludur. Biz Parti Önderliği olarak şimdiye kadar kendisine saygıda kusur etmedik. Ağzımızdan bazı sert sözcükler çıksa da, bunu, kendisinin partimize de zarar veren tutumuna derhal son vermesi için yaptık. Bu kötü bir gidişi durdurmak içindi. Eleştirilerden gereken sonuçları çıkarmasını, konuya en gerçekçi bir biçimde yaklaşarak, fazla uzatmadan kişiliğini ortaya koyup, PKK ile ilişkilerini doğru ele almasını ve uygulamasını, ister olumlu ister olumsuz olsun, bu konuda gereken çabayı göstermesini istiyoruz. Sorun ister sözle çözümlensin, ister ağır bir cezayla sonuca kavuşturulsun, ister kendini yeniden ve güçlü bir biçimde gerçek bir PKK'li olarak hazırlamaya çalışsın, genel yönetim bütün bunları kendi bünyesinde tartışacaktır. Eleştirisini veya varsa övgüsünü yapacak, gerekirse cezasını verecektir. Savunmasını alıp inceleyecek, kısacası en doğru sonuca ulaşacaktır. Geçmişi ne olursa olsun, kongre sürecine katılan arkadaşlar vardır. Bunlarla birlikte yapılan şeyler bulunmaktadır. Bütün bunlar birikmiştir. Bunu şimdi açıyor ve sonuca götürüyorlar.

Buna bağlı olarak başta yönetim içindekiler olmak üzere, bütün arkadaşlar kendi özeleştirelerine yönelmelidir. Gözlerinin önünde bu kadar olumsuzluklar cereyan etmesine rağmen, bunlara karşı ses çıkarılmamıştır. Bazıları onun bir sözcüsü gibi davranmış, bazıları nasıl bastırıldıklarını ve dışlandııklarını söyleyerek, basit bir duruma düştiklerini ortaya koymuşlardır. Bunlar ciddi yetmezlikler ve basitliklerdir. Bunun için güçlü bir özeleştirici süreci yaşanmalıdır.

Özeleştirici süreci özellikle ortayolculukla hesaplaşma içinde olmalıdır. Hemen belirtelim ki, her arkadaş ortayolculuğu kendi bünyesinde dikkatlice ele alacak, genel yönetimden başlayarak hemen hemen bütün öğeler ortayolculuğa ilişkin düşüncelerini, bunun tasfiyesine ilişkin kararı ortaya koyacaktır. Bunu fazla ertele-

meksizin ve bir eğitim sorunu olarak değil, bir karar sonucu olarak ele alıp işleyecektir. Bu konuda yazacakları rapor, son bir rapor olacaktır. Bunu her arkadaştan bekliyoruz. Bu raporlar öğretici olmalıdır. Bazıları yayınlanabilir. Bu kendi kişilik durumlarına ya da bütün parti bünyesine ilişkin olabilir. Bunlar gelişmeye hizmet edecektir.

Kısacası özeleştiri sürecimizi ortayolculuk temelinde daha da derinleştirerek sonuçlandırıyoruz.

Bütün bu çalışmalarını başarıyla yürütmenizi diler, yoldaşça selamlarımı iletirim.

Genel Sekreterlik
26 Ocak 1987

Türk solunun tarihi bol demagoji ile yüklü derin bir örgütsüzlük, eylemsizlik ve tasfiyecilik tarihidir

Altmış yılı aşkın, küçümsenemeyecek bir tarihi geçmişe sahip olan Türkiye sol hareketinin günümüzde içinde bulunduğu içlericisi durumu izah edebilmek, bunca yıldır neden bir arpa boyu kadar yol alamadığına açıklık getirebilmek ancak ve ancak bu hareketin bazı tipik özelliklerini ortaya koymakla mümkün olacaktır.

Eğer benzeri aranırsa, Türkiye solu kadar örgütsüz ve eylemsiz bir sol hareket tarihine rastlamak mümkün değildir. Tarihinin hangi aşamasına bakılırsa bakılsın bu sol, bol laf kalabalığı yapmış ama hiçbir zaman örgütlenememiş ve kitleleri de örgütlememiştir. Bunun da ötesinde her dönemde, burjuvazinin kendi üzerine biraz yürümesi durumunda mevcut konumunu bile korumakta her zaman aciz kalmış, boyun eğmiş, uzlaşmış ve tasfiye olmuştur. En belirgin özellikleri demagoji, örgütsüzlük, eylemsizlik ve tasfiyecilik olan bu solun durumuna TKP, Dev-Yol ve en son olarak da Sol Birlik pratikleri en somut örnekleri oluşturmaktadır. Bunlar ve bir yığın grubun durumundan da anlaşılıyor ki, bu “sol” aslında, Türk burjuvazisinin yükseliş ve daha sonra iktidara hakim olma ve bugün de tekelci-işbirlikçi iktidarının çürüme aşamasında, önemli bir rol oynamıştır ve oynamaktadır. Bu rol, kendi emekçi halkını veya adına konuştuğunu iddia ettiği proletaryayı, en kritik anlarda, özellikle de direnmenin ve eylemin en amansızca geliştirilmesi anında bırakıp kaçmak ve burjuvazi ile en tehlikeli ve kirli tasfiyecilerle ittifaklara girmektir.

Konu biraz daha açılacak olursa, ortam sınırlı bazı demokratik hakların kullanılmasına müsait bir ortam olduğunda bunların ne yapması gerekirdi? Belli ki yapılması gereken, doğru bir devrimci anlayış, program, taktik tespit etmek ve bu ortamı kitlelerin örgütlenmesi ve demokratik gösteriler için kullanmaktır. Elbette sürekli bir barış ortamı olmadığına veya devrim, barışçıl bir mücadele temelinde gelişmeyeceğine göre, yine faşizm de, Türk burjuva devletinin, kuruluşunun daha ilk aşamasında bünyesinde gizli ve zaman zaman da açığa çıkan bir özelliği olduğuna göre, hazırlıklı buna göre yapmak şarttır. Diğer bir deyişle, faşist teröre karşı devrimi geliştirmek ve örgütlemek, devrimin şiddetini ortaya çıkararak örgütlenmeyi bu konuda derinleştirmek gerekmektedir. Bu temelde, faşizm daha açık ve her yönüyle topluma hakim olmaya başladığında, sonuna kadar devrimci örgütlenme, eylem ve direnmeyi esas almak bir devrim görevidir. Gerçek böyle olmasına rağmen, Türkiye solu ne yapmıştır? Bu sol, sınırlı bir demokratizm veya bazı icazetli adımlar atma olanağı ortaya atıldığında tümü ile gevşemiş, burjuvazinin çağrılarına cevap vermiş ve koşar adımlarla onunla dostluk kurmaya çalışmıştır. İşte bir M. Suphi'ler olayı: Kemalist burjuvaziden medet uman ve çağrılarına koşarak geldiler ve katledildiler. İşte 12 Mart gerçeği; 12 Mart öncesinde 27 Mayıs Anayasa'sı vardır. Bu anayasa sınırlı bazı haklar tanır, bunlar esas alınarak devrimcilik yürütülür ve sonunda yine katliama uğranılır. 12 Eylül öncesi ve sonrası durum ise daha yakından bilinmektedir. Bütün bu olaylarla ortaya çıkan nedir? Birincisi, devrimin kurbanları; ikincisi ise, geriye kalanların tasfiyeciliğidir. Kısacası bu sol çok kuru güdültü çıkarır, demagoji yapar, ama asıl olan bir şeyi asla yapmaz, bu da devrimci örgütlenme ve eylemi geliştirmedir. O, vebadan kaçır gibi devrimin bu canalcı sorunundan kaçır, bunun pratik çalışması içine girmez. Bu sol, iş devrimci örgütlenme ve eyleme geldiğinde durur. Burjuvazinin saldırı hamlesinde, o, örgütlenme ve eylemden daha da uzak durur. Bunun yerine işin lafzına dalar; geçmişi inkar eder, sağ bir şekilde yorumlar ve geçmişin devrimci özelliklerini suçlar. Bu konuda özellikle 12 Eylül sonrası pratikler daha da belirgindir. Bunlar devrimci olana "maceracı" derler; her türlü demagoji ve sağ yorumla direnme kaba ve

ince biçimler altında inkar edilir. Bunların yerine olumsuzluk, tasfiyecilik ve burjuvazi ile uzlaşma yanları öne çıkarılır. Bu konuda işte TKP tarihi, 12 Mart sonrası devrimci gençlik hareketi ve özellikle Dev-Yol pratiği... Ve işte bugün de aynı hareketlerin daha da karikatürünün karikatürü olmuş türlerinin yaşadığı gerçekler... Kıscacası kemalizm bu solun elinden politika ve örgütlenmeyi almış ama ağzına kocaman bir dil takarak, ona bol bol demagojik tahrifatlar yaptırmış ve yaptırmaktadır.

Konunun daha da somutlaşması açısından bu solun yarattığı kişilik özelliklerine de değinmek gerekmektedir. Bu kişilik her şeyden önce, göbekten burjuvazisine bağlı, onunla tümünden bağlarını koparmaktan korkan, gıdasını kemalizmin fikir artıklarından almış, şoven, örgütsüz ve yarı aydın veya aydın görüntüyle hareket eden bir tiptir. Bu tip sosyalizmin lafzında ustadır, iyi bir laf kalabalığı yapar. Dünyanın her ülkesine ve olayına tahlil getirir; şu veya bu ülkedeki küçük bir olayı bile nedenleri ile ortaya koymaya çalışır, ama hiçbir zaman Türkiye devriminin sorunlarını gerçekçi bir tarzda ele alamaz, örgütlenme ve eylem görevlerini net bir şekilde ortaya koymaz. Bu tip, burjuvazisi karşısında korkak, örgütsüz ve bilinçsiz, kitleler karşısında sahte bir pehlivan veya önder taslağı geçinmeye çalışır. Sahtelik, ikiyüzlülük ve kişisel çıkar endişesini devamlı yaşama ve hatta bir grubun, bir örgütün kaderini buna göre biçimlendirme bu tipin önemli özelliklerindedir.

Bu tip, aydın özelliklere sahiptir, o nedenle bazı kişisel yetenekleri söz konusudur. Bir yazar veya iyi bir konuşmacıdır ve onun en çok güvendiği de bu bireysel yetenekleridir. Bunun için de bireycilik, kolektif olmama, kendi bildiğini okuma bu tipin adeta bir fobisi durumundadır. Bu aydın bireyci tipin belirtilen bazı yeteneklere sahip olması onu birçok konuda kurnaz yapmıştır. Özellikle devrimin canalıcı sorunlarına girmeme, bunu teğet geçmede gerçekten usta bir yeteneğe sahiptir. Dönem örgütlenme ve eylemi dayatır, o, ideolojik tartışma ve çalışma yürütür. Dönem, direnme ve direnmenin çeşitli biçimlerini geliştirmeyi dayatır, o, sosyalizmin teorisini tartıştır; doğrular ve artık ilkesel olmuş gerçekleri üzerinde demagoji yürüterek zaman geçirmeye, somut ve güncel devrimci pratik görevleri taliye düşürmeye çalışır. Bu tipin en önemli özel-

liklerinden biri budur. O günün acil görevlerini taliye alır, aldır-maya çalışır, bunun yerine ya geçmiş süreci geçirmeye ya da sahte tartışma platformları koymaya çalışır. Onun gündeminde güncellik ve güncel devrimci pratik görevler, bunun yürütülüş biçimi, planı, programı yoktur. O ısrarla bundan uzak durur. Ya artık ilkesel ol-muş doğruları tartışarak ya da çok uzakta bulunan, örneğin komü-nizm aşamasına ait sorunları gündeme alarak, proletaryanın güncel devrim, örgütlenme ve eylem görevlerini unutturmaya, bunları gözden kaçırtmaya veya üzerini örtbas etmeye çalışır. Bu tip sü-reci hep geriden, hep sağdan izler, açtığı demagojik tartışmalarla bu-nu yapar. Onun için her sürecin temel çalışması değil, adeta bütün süreçlerin tek bir çalışması varmış gibi hareket eder. Bu da ağırlık-ta araştırma-inceleme, ideolojik tartışmadır. O, bulunduğu her or-tamda, tartışma açar, tartışmaya çeker, ama niçin? Çünkü elinde ve dilinde yetenekleri vardır ve ancak bununla varlığını hissettirebilir. Fakat bu tartışması eylem ve örgütlenmeyi de yaratmaz. Bir tatmin aracı, aydın-seçkin özelliği konuşurma ve tasfiye pratiğidir bu tar-tışmalar. Bu nedenle açtığı her tartışma, pratiği durduran, kaosu daha da derinleştiren, bölünme ve ayrılıklar yaratan bir pratik or-taya çıkarmıştır. Özellikle 12 Eylül sonrası, bu tipin tartışma, göz-den geçirme adı altında devrim potansiyelini nasıl erittiği, nasıl ör-güt dağıtıp tasfiyecilik geliştirdiği, özellikle Dev-Yol örneğinde çok somut biçimde görülmüştür.

Bu teğetçi, canalıcı olanı gözardı ettirmeye çalışıcı Türk sol kişiliğinin, manevracı özellikleri de vardır. Bu manevracılığı burju-vaziye, onun taktiklerini boşa çıkarmaya yönelik değil, devrimin canalıcı taktiğine, örgütlenme ve eylemliliğine girmemek içindir. Her şeyi yapar, konuşur, tartışır, slogan atar, söz verir; sağından so-lundan atar, söz verir; sağından solundan geçer, önünden arkasın-dan gider, ama hiçbir zaman örgütlenmeye girmez. Dünyadaki belki de bu tip kadar devrimci örgütlenme hattından korkan, örgüt-lenme yeteneklerinden yoksun başka bir sol tip yoktur. Kemalizm, özellikle örgütlenmede, onu çok yoksul bir duruma sokmuştur. Ör-gütlendiğinde ise, her zaman ya sağ reformist ya da sol sekte bir çizgi tutturmuş, sonuçta işbirlikçi-uzlaşıcı bir örgütlenmeye dö-nüşmüştür. Zaten bu tip, hiçbir zaman özgüce güvenmemiş, bağım-

sız bir örgütlenmeye gitmemiştir. Ya Türk liberal burjuvazisine bağlı örgütlenmeler, ya da dünyada şu veya bu merkeze bağlı örgütsel yapılara yönelmiştir. Kemalizm onu, aslında çok güçsüz-halsiz bırakmış, bu nedenle o, hiçbir zaman kendi ayakları üzerinde yürüme gücü ve cesaretini kendinde görmemiş, dış desteklere dört elle sarılmış, onların bir uzantısı ve papağanı durumuna gelmiştir. Bu anlamda bu tip ya Moskova'ya, Pekin'e, ya Tiran'a ya da liberalizme yaslanmış, bunların hayranı ve propagandacısı olmuştur.

Gerçekten bu tip, halkına ve kendi proletaryasının devrim yapabileceğine hiçbir zaman inanmamıştır. Aslında devrime köklü bir inancı yoktur. Sınıf mücadelesi onu biraz devrime bulaştırmış, o, bol laf öğrenerek, demagoji üstüne demagoji yaparak, solculuk yürütmeye çalışmıştır. Propaganda ve dış görünüşünde halkçı, proleter devrime tutkun gibi görünür. Kendisine böyle bir süs vermede bu tip ustalaşmıştır. Yıllardır bu usta yanıltıcı ve demagojik görüntüsü ile halkını ve proletaryayı aldatmıştır. Halkın sorunlarına hep sahip çıkar görünmüştür, ama gerçekte halkın sorunlarını ve acılarını bilmemektedir. Halkçılık edebiyatı kuvvetli ama, halk devrimciliği özellikleri çok zayıftır. Bunun içindir ki, halkın gerçek öncü örgütünü ve eylemini değil, seçkin aydınların tartışma kulüpleri niteliğindeki örgütler, gruplar ve grupçuklar oluşturur. Seçkin aydın özellikleriyle, yaşam, propaganda ve örgütlenme tarzıyla aslında halktan kopuktur. Halk saflarından çıkan olsa da, halkla birleştirmede aydın özellikleriyle ondan uzaklaşır, seçkin küçük bir grup yaşamını aşmayan bir yaşam tarzı tutturur.

Bugün, geçmiş reddeden ve tarihi kendinden başlatan Türk sol tipine bakıldığında, özellikle adı sanı çıkmış ünlülerinin her biri Türkiye proletaryasını ve sol hareketini kendine mal eder, kendisi ile başlatır, merkezine kendini koyar. Evet, bu tip ukala ve her zaman kendini dünyanın merkezine koyan bir kişiliktir. Basitlik ve hafiflik bu tipin demagojisi ile birleştiğinde, dışa çok şey bilen, çok şey vaadeden bir görüntü yansıtır. Konuştuğunda büyük iddialarda bulunur, derin bir felsefik olur ama pratiği ve örgütlenmesi bir hiçtir. Evet bu tip, örgütlenmede bir hiçlik yaşar, bu yeteneği yoktur. İddiaları, lafları, üslubu çok tumturaklıdır, ama direnme, eylem ve örgütlenmede bunun kadar yetenezsiz ve cüce başka bir

tip bulmak olanaklı değildir. Pratiği böyle olmasına, örgüt, eylem ve direnmede bir yoksul durumunda bulunmasına rağmen, büyük iddialardan ve özellikle proletaryanın öncüsü olduğu, olacağı iddiasından asla vazgeçmez. Gerçeği yoksul, sefil ama iddiası büyüktür. İşte bu tipin tehlikesi buradan gelir. O, küçük-burjuvazi aydın ve özellikle kemalizmin etkisi ve kültürü ile büyümüş olmasına rağmen, kendi adına konuşmaz, proletarya adına konuşur. Yani, proletaryayı önderlikte çarpıtır. Türk sol tipinin en büyük günahı budur. O, her dönem ve fırsatta proletaryanın bilincini ve özellikle örgütlenme ve eylemini çarpıtmış, bunu gözden düşürmeye çalışmıştır. Halka ve proletaryaya sahte bir umut vererek, aslında onu aldatma, bu tipin adeta sanatıdır. Bu tip aldatır, kurnazdır, dilini bunun için iyi kullanır, umut bağlatır, kurnazca hareket eder, fakat kendine bağlanan umutların karşılığını vermez. Ya tasfiyeyi getirip dayatır, ya bırakıp kaçır, ya da hareketi kendi yaşamına göre biçimlendirip, var olan olanakların üzerine oturur.

Türkiye halkı ve proletaryası yıllardır bu tipin sahtekarca yansıttığı görünüşe umut bağlamış, ama hiçbir zaman umudunun karşılığını alamamıştır. Bu tip, gerilik ve bilinçsizliklerden de ustaca yararlanarak sürekli kendi cüce gerçeğini gizlemeye çalışır. Korkaktır, kendine cesur bir görüntü verir. Bireycidir, kolektivizme çok açılmış gibi davranır ama özünde bir jandarmadır. Örgütsüz ve plansızdır, ama çok planlı ve örgütlü hareket ediyormuş gibi görünür. Halkçılık propagandası, proletaryanın mücadelesi açısından eksik olmaz, ama halka ve proletaryaya çok yabancı ve bunların gerçek taleplerinden, yaşamlarından habersizdir. Çok ağırbaşlı gibi görünür, ama devrim sorunları karşısında hafif ve alaycıdır. Çok bilen gibi hareket eder, ama sürekli bir kafakarışıklığı yaşar. Bu tip, bastırmacı, kariyeristtir; ne yapar ne de yapılmasına müsaade eder. Yapılmaya çalışıldı mı, demagoji ve kafakarışıklığı ile bozmaya, ilerleyeni ayakoyunlarıyla durdurmaya, karşısındakini yöntem hatasına düşürmeye çalışır. Örgütlenme ve eylemde, önderlik ve örgütsel yönetimde iktidarsızdır, ama kendine sevdalidir. Dil gücüne, kalem yeteneğine ve demagoji sanatına güvenerek öne çıkmaya, hakim olmaya çalışır. İnsanların, emekçilerin, işçilerin beynine okur; elini tutar, ayaklarını bağlar;

kişiyi, örgütü ve bir halkı olduğu yerde tutma, gelişmelerin sel gibi akıp-gitmesini engelleme, bu tipin büyük bir tahrifatıdır.

Bu tip, tarihi boyunca, proletaryanın gizli örgüt ve legal mücadele biçimlerini, yani illegalizmle legalizmi sürekli birbirine karıştırmış, devrimciler örgütünü, kitlenin örgütüyle birleştirip koordineli bir yürütülüşünü sağlayamamış, özellikle legalizm ve kitle örgütü içinde erimiştir. Aslında, nasıl bir örgüt anlayışına sahip olduğu da belirgin değildir. Ancak o, kısmi legal olanakları her zaman abartarak ve burjuvazinin “demokrasi”sinden medet umarak, kendisini ve örgütünü legalleştirmeyi, bunun için gizli örgütü, tamamen burjuvazinin denetimine açık hale getirmeyi hedef almıştır. Niyeti ne olursa olsun, bu tipin örgütsel alanda pratiği, gizli devrimciler örgütünü legalleştirme, düşmanın denetim ve sızmasına açık hale getirme pratiğidir. Bu onun bir hastalığıdır. Türk solu kadar kendi gerçek koşullarını görmek istemeyen, bu nedenle legal olma, legalleşme hastalığını taşıyan bir sol yoktur. O ve onun yarattığı tip, legalleşme uğruna, biraz rahat çalışma ve hareket etme uğruna her şeyini satmaya her zaman hazırdır. Günümüzde bazı sol partilerin ve “lider” kesimin bu yönlü çabalarının nasıl bir fütursuzlukla sürdürüldüğü çok iyi bilinmektedir.

Sosyalizmin teorisi, pratiği ve örgütlenmesinde dogmatik olan, bu tipin elinde sosyalizm, devrimci bir eylem kılavuzu değil, donmuş, kalıplaşmış, üretmeyen bir dogmalar yığınınına dönüşür. Bu tip, kurutucu, durdurucu, devrimci gelişmeyi kesici ve güdükleştiricidir. Adeta, proletarya fazla bir şey anlamasın diye, eklektik, felsefik konuşur ve yazar. Onun bu üslubu beyni durduran, ortama karışıklık yayan, sorunları adeta içinden çıkılmaz bir duruma sokan bir üsluptur. Üslubu çarpıtmacı, yanıltmacı ve kurnazcadır. Sen günün canalcı sorununu gündeme korsun, o, üslubuyla hikaye anlatır, başka bir sorunu gündeme getirerek karışıklık yaratır, sorunu anlaşılabilir kılar. Sen pratiğin canlı gerçeğini ve çözüm yollarını dayatırsın, o, dogmaları, genel doğruları tartışarak senin önüne şemalar, planlar, projeler sürmeye çalışır. Şematiktir, onun hastalığıdır bu. O, hiçbir zaman canlı eylemin, canlı yaşamın gerçeğiyle bütünleşmez. Şemalarla, ütopyalarla işlerin hallolacağını zanneder.

Tüm bu özellikleri örgütsel yönetime çok fena bir biçimde yan-

sıyan bu tipin tarihi boyunca doğru bir yönetim uygulaması geliştirdiği görülmemiştir. O, bu konuda çok büyük bir yetenezsizlik, netsizlik ve karışıklık yaratmıştır ve yaşamaktadır. O, yönetimi altındaki örgütü ve kitleyi ya kurutur, ya uçuruma yuvarlar, ya da burjuvaziye teslim eder. Ama hiçbir zaman örgütü doğru bir hat üzerinde yürütemez, işletemez, işletirmez. Aydın bireycilik o denli ruhuna işlemiş ki, bunun için gerektiğinde örgütü parçalar, koca bir halk hareketini durdurur, fakat kişisel hırsından, düşkünlüğünden geçmez. Bu tipin devrimci sorumluluk duygusu çok zayıf olduğundan çabuk sapıtır. Kendini devrime vermez, kişisel özellik ve endişelerini, kariyerizm ve kurnazlıklarını önde tutar. Bu kişisel hırs ve özellikler onu hep grupçuluğa, fraksiyonculuğa götürür. Kendi gerçekliğini görerek, kemalizm ve küçük-burjuva sınıf kökenine yönelerek büyümeyi, büyük örgüt ve eylem ortaya çıkarmayı değil, gerçeğini görmezlikten gelerek, hatta çok görkemli gibi göstermeye de özel bir dikkat sarfederek, kişisel endişeler için örgütü ve eylemi dar tutmaya, etrafında döndermeye çalışır. Onun için proletaryanın eylem tarlası değil, küçük-burjuvazinin başını sokacağı tartışma kulübü önemlidir, o burada daha rahat eder ve kişiliğini konuşurur.

Bu tip, büyük bir ortayolcudur. Bu onun sınıfsal konumundan kaynaklanır. O, sınıf olarak, işbirlikçi-tekelci burjuvazi ile proletarya arasında sıkışıp kalmıştır. Yani, bir eliyle halka bulaşmış, bir eliyle de burjuvaziye; bir ayağı burjuva saflarında, bir ayağı halk saflarındadır. Propagandada halktan yana konuşur veya böyle konuşmayı tercih eder, legal ve rahat koşullarda halk için çalışır, burjuvazinin baskı ve terör koşullarında burjuvaziye teslim olur, onunla uzlaşır ve ona hizmete koşar. Bir kulağı ile proletaryanın gür sesine, diğer kulağı ile burjuvazinin sert sesine dikkatini verir. Rahat koşullarda ve masa başında en keskin eylemci gözükür, zor koşullarda eylem yaptırılmaz ve kaçır. Halkçı gözükür, halkı tanımaz. Biçiminde halka benzemeye çalışır, yaşam ve pratikte seçkin bir bürokrat olmaya kendini adar. Kısacası, onun politika, örgütlenme ve eylemde sürekli karışık bir durumda olması, bu ortayolculuğundan kaynaklanmaktadır.

Bu tipin bir de Kürdistan gerçekliğine nasıl baktığına kısaca da

olsa değinmek gerekir. Bu tip kemalizmin kültürüyle yetiştiğinden ve bu kültüre, ideolojiye yönelmediğinden veya köklü bir yönelim sağlayamadığından, tersine buna da “üstün, seçkin kültür” diye bir de etiket taktığından dolayı, açık ki şovenist ve en azından da sosyalşovenisttir. Bu tip, bizim halk gerçekliğimizi, bağımsızlık talebimizin doğal bir hakkımız olduğunu reddetmekte ve buna her zaman karşı çıkmaktadır. Gerçi son yıllarda biz dayatıkça bu tip, ince şoven ve sosyal-şoven manevralara başvurdu. Bu sefer ağzına Kürt, Kürdistan sözcüklerini aldı, ama içinden boşaltmak, edebiyat üslubu haline getirmek için bunu yaptı. Ve o hiçbir zaman halkımızı hor gören tutumundan vazgeçmedi. Kendisine “devrimci”, “sosyalist” ve hatta “komünist” sıfatlarını takmasına rağmen, aslında büyük Türk şovenizmi ruhuna ve beynine sinmiş olarak hareket eder. Halkımızı ve halkımızın mücadelesini küçük görür, bunlara hor bakar. Evet, bu tip, büyük ulus şovenizmini üzerinden atmamıştır. Onun gözünde halkımız yine beceriksiz, iş yapamaz ve herkesin kolayca kandırabileceği bir varlıktır. Bu bayların bazı ünlülerinin halka yaklaşımı böyledir. Kendine Kürt halkının dostuyuz diyen bu bayların gözünde, halkımız ve onun öncü örgütü yine kandırılabilir, küçümsenebilir bir gerçek olarak görülmektedir. Bunlara sorulacak olursa kendileri “seçkin, ileri” kültürdendir. Gerçek bu mudur? Kültür, hem de seçkin kültür, ileri kültür dedikleri Türk milliyetçiliği, büyük ulus şovenizmi ve bunun dayandığı kirli tarihtir. Başkalarının emeğini gaspetme, halklar üzerinde en barbar baskıları uygulama mı seçkin kültürdür? Yoksa 60 yıldır örgütlenmeme, eylemsiz ve pratiksiz yaşama mı kültürdür? Eğer belirtmek gerekirse, aslında ortada kültür adına bir şey yok ve var olanı da çalınmış-toplanmış, binbir kurnazlık ve demagoji ile biraraya getirilip birbirine yapıştırılmış bir çöplük yığındır. Bu yığını kültür, ileri kültür diye yansıtmak, ancak kişinin büyük ulus şovenizmi ile iliklerine kadar dolmuş olması veya solcu da geçinse bunun etkileri altında yaşaması ile olanaklıdır.

Durumu her yönüyle bu kadar fukara, bu kadar çürük olan bu tip, bizim halkımızı beğenmiyor, hor görüyor ve beceriksiz buluyor. Sormak gerekir, kimdir beceriksiz, kimdir kültürsüz? 60 yıldır burjuvazinin kulu bir sol ve solculuk mu kültürdür, yoksa 1000

yıldır her türlü baskıya karşı ulusal varlığını koruyan ve bugünde dev gibi bir ulusal kurtuluş hareketi geliştiren Kürdistan halkı mı? 60 yıldır bir arpa boyu kadar yol gitmeyen demagoglar ve tasfiyeciler yığını mı beceriksizdir, yoksa yüzyılların katliamı, terör ve baskısına rağmen bütün bunları seçkin bir modern direnişle yırtan ve modern proleter öncü örgüt kurarak, bugün eylemini, örgütlenmesini dünyanın dörtbir tarafına yayan bir halk ve bunun seçkin militan evlatları mı beceriksizdir? Bunlar bugüne kadar demagoji ve kurnazlıklarıyla kendi halkını ve halkımızı kandırmıştır. Ama artık şapka düşmüş, kel görünmüştür. Bu tipin, dünyanın en beceriksiz, uşak, demagog ve karmakarışık bir tipi olduğu, bir enkaz yığını olarak ortada durduğu açıktır.

İşte bu tip şimdi de, bu enkaz haliyle gerek Türkiye proletaryasının gelişim yolunu kapatmaya, gerekse Kürdistan halkının ulusal kurtuluş savaşının gelişimi önünde devamlı engel teşkil etmeye çalışmaktadır. Biz, bu enkaza ve bunun ulusal kurtuluşumuz içindeki yansıma türlerine karşı da yoğun bir mücadele yürüteceğiz.

Parti güvenliği sorunu ve düşman sızmalarına karşı mücadele

Parti ve mücadele saflarımıza sızdırılan düşman ajanlarının komplocu girişimleri ve girişimcilerin itirafları üzerine bir değerlendirme yapmak yerinde olacaktır. Bu girişimler ve yapılan itirafları yayın yoluyla daha geniş kamuoyuna açıklamanın yararlı sonuçlar doğuracağına inanıyoruz. Daha önceleri provokasyon olayları ve girişimlerini değerlendirirken, bu konuyu belli yönleriyle açmaya çalışmıştık. Provokatörler bilinçli veya bilinçsiz olarak, düşmanın partiye dayattığı tasfiyeyi yürütmeye çalışan, bilerek veya bilmeyerek buna yol açan kişilerdir. Bunlar, bu temelde durumlarının çeşitli yönleriyle ele alınması ve açıklığa kavuşturulmasının yanısıra, partileşmek açısından üzerinde dikkatle durulması ve mücadele edilmesi gereken bir yapı niteliğindedir.

Provokasyonun kaynağının tarihte bulunduğunu, toplumsal temelinin oldukça güçlü olduğunu, düşmanın dolaylı olarak körüklediği ve proletaryaya yabancı her türlü sınıf etkisine zemin sunduğu yetmez devrimciliğin buna güç verdiğini, kendisine karşı doğru tutum alınmaması halinde bunun tek başına partiyi tasfiye etmekten geri durmayacağını ve bu konuda en azından düşmanın bilinçli tahribatları kadar bir tahribata yol açacağını ortaya koymaya çalıştık. Kürdistan toplumunun baştan çıkarılarak ve kışkırtılarak yönetilen bir toplum olduğuna ilişkin belirlememizin doğruluğu çeşitli defalar kanıtlanmıştır. Yine provokasyonun ne denli güçlü bir zemine dayandığını ve ne denli bozguncu bir rol oynadığını belirtmiş, bu konuda ortaya çıkabilecek gelişmelere karşı daha başın-

dan dikkatli ve duyarlı bir durumda bulunduğumuzu teorik düzeyde de olsa vurgulamıştık. Daha sonraki pratik gelişmeler bu belirlemelerin ne denli doğru olduğunu ortaya koydu.

TC'nin egemenliği döneminde toplumumuzun daha da kışkırtılarak çıkar farklılıkları ile ayrımcılığın geliştirildiği; aşiret, kabile ve hatta aile içinde bile farklı çıkar grupları yaratılarak birinin diğerine karşı kışkırtıldığı bilinmektedir. Yine burjuva partilerinin bunu daha da körükledikleri, geleneksel ağalık kurumu, mezhepçilik ve öteki ortaçağ kalıntılarının bunun için sağlam bir zemin oluşturduğu ortadadır. Böylesi kışkırtılmış bir zeminde ulusal birlikten yana, parti kolektivizmini sürekli öne alan ve birliğe büyük önem veren devrimci bir yaklaşım izlemek oldukça önemlidir. Çünkü bizim insanımız hemen duygularına yenilerek, apolitik tavırlara girebilmektedir. Bunu önlemenin yolu politik ve örgütsel faaliyeti derinleştirmekten geçmektedir.

1983 yılından bu yana boyveren çeşitli provokasyon örneklerini oldukça kapsamlı değerlendirdik. Gerek provokasyonun kişiliklerinde somutlaştığı tipleri, gerek yol açtığı sonuçları çeşitli broşürlerle açıklığa kavuşturmaya çalıştık. Bütün bunları yaparken, bunlar objektif olarak düşmanın ajanlığını yapıyorlar dediğimizde, bunların bu tarzda saflarımıza sızdırılmış öğeler olduğu sonucuna fazla yer veremiyorduk. Ama bunların içinde saflarımıza sızmalarının da mutlaka olduğu ve ağırlıklı olasılığın bu olduğu söylenebilir. Ama biz gerçeği daha fazla zorlamamak için, bunların esas olarak düşmanın dayattığı tutumu dolaylı olarak yansıttıklarını, bu nedenle tüm gücümüzle bunlara karşı durmamız gerektiğini, bunların örgütlenmede bozgunculuğu, ayrıcalığı ve hizipçiliği geliştirmelerine karşı elimizden gelen her türlü çabayı göstermemizin şart olduğunu, bunların bu tahribatlarına meydan verilmemesi için çalışmanın bir görev olarak karşımıza dikildiğini söylüyorduk. Nitekim o günden bu yana hemen her yıl parti içinde bir provokasyon dayatıldı. Biz adeta provokasyonlara karşı bağımsızlık kazanan bir tutum içine girdik. Birçok bölgede ortaya çıkan bu bozguncu çabaları doğru bir biçimde ele alarak, çözümledik ve pratikte çoğunu boşa çıkarabildik.

Bu konuda Türkiye sol hareketinin tarihine bakıldığında, başarı-

dan çok provokasyonun bir örgütü beş-on parçaya bölerek bitirdiği görülecektir. PKK hareketinin nasıl bir toplumsal zeminde ortaya çıktığı bilinmektedir. Özellikle toplumumuzun parçalanmışlığı, kendi gerçekliğine yabancılaştırılmışlığı ve düşürülmüşlüğü provokasyonun zeminini oldukça geliştirmiştir. İşte böylesi bir zeminde ortaya çıkan partimizin, bütün provokasyon girişimlerini boşa çıkarması başlı başına bir yenilik ve önemli bir gelişmedir. Bu konuda ortaya çıkan sonuçları iyi bir seri halinde parti basınına yansıtmakta yarar vardır. Böylesi tipleri bütün sosyal dayanakları, parti içindeki hal ve hareketleri, yol açtıkları tahribatlar ve açık kimlikleri ile teşhir etmek önemli bir görevdir. Kısacası parti tarihimiz boyunca ortaya çıkan provokasyon halkalarını iyi bir yazı serisine dönüştürerek kamuoyuna daha iyi tanıtmak gerekir.

Yine girişimleri az tahribatla atlatmak açısından, fazla bilmeden bu tür provokasyonlara alet olanları uyarmak önemlidir. Kısmen yapılan bu yönlü çalışmaları daha kapsamlı hale getirmek ve bazı broşürlere dönüştürmek yararlı olabilir. Özellikle saflarımıza yeni katılanların iyiniyetli olsalar da farkında olmadan içine girebilecekleri bu tür provokatif eğilimlere, başından dikkat edilmelidir. Daha başlangıçta kişilerin dikkatini bu tür tehlikelere çekmek, çok sayıda kişinin kurtarılmasını mümkün kılabilir. Ama bu tür tutumlarda ısrar edenler olursa, onları ezmekten çekinmeyiz. Biz bu konuları biraz işlemiştik. Bu temelde birçoğu açığa çıkmıştır. Geliştirdiğimiz önlemler sonucunda çoğu etkisiz kılınmıştır.

Düşmanın bilinçli sızmalarına gelince, şimdiye kadar bu konuda fazla gizli kapaklı olmasa da belli düzeyde bir çalışma yürütülmüştür. Tabii bunları açıklamakta yarar vardır. Sızmaların bütün yönleriyle açığa çıkarılması önemli bir insanlık ve yurtseverlik görevidir. Bu, parti örgütlenmesini birçok tahribattan kurtarmanın, bu konuda birçok parti kadrosunu aydınlatmanın ve tedbirli kılmanın vazgeçilmez bir gereğidir. Hele hele 12 Eylül faşizminin bütün örgütleri gırtlığına kadar sarıp sarmaladığı, kentlerde ve giderek faaliyetlerimizin olduğu bütün alanlarda çok sinsî ve sistemli bir biçimde birimlerimize sızma çabalarını sürdürdüğü bir dönemde, bu sızmaları bütün yönleriyle açığa çıkarmak, ilan etmek ve bütün muhalif güçleri ve çalışanlarımızı aydınlatmak büyük önem

taşımaktadır. Eldeki belgeler bu konuda yapılması gereken şeylerin çok önemli olduğunu ortaya koymaktadır. Dolayısıyla örgüt içinde gizliliğe daha da dikkat edilmesi ve önlem açısından çok şeyin yapılması gerektiği ortaya çıkmaktadır. Özellikle kent örgütlenmelerine giderken, bunların devrimci harekete nasıl sızıp çalıştıklarını ve ne kadar değeri tahrip ettiklerini bilerek kendilerine yönelmek gerekir.

Bunlar gelip, sadece birkaç komployla örgüte darbe vurmakla yetinmek istemiyorlar. Örgütleri tamamen ele geçirerek, örgüte karşı örgüt olmaya çalışıyorlar. Belgeler bunu açıkça ortaya koyuyor. Hatta bunlar Türkiye’de bu konuda oldukça başarılı olmuşlardır. Birçok sol örgütü ele geçirerek üyelerini etkisiz kılmada, daha çok da uygun olmayan çalışma taktikleriyle, hatta eylemlerle veya eylemsizlikle bu örgütleri içten içe sürükleyerek, tasfiye etmede oldukça mesafe almışlardır. TKP tarihinde bunun çok daha kapsamlı yürütüldüğüne ilişkin bazı bilgilerimiz olsa da, özellikle güncel durum açısından çok sınırlı olan bilgilerimizi genişletmede şimdi açığa çıkardığımız ajan öğelerin kişiliğinde hayli öğretici verilerin elde edilmesi söz konusudur. Günümüzde devrimci harekete sızdırılan bu tip unsurlardan çok azını biliyoruz. Ama buradan yola çıkarak, solun neden iş yapmadığı, devrimci savaşımın neden gelişemediği ve bunda ajanların rolünün ne olduğu konularında oldukça gerçekçi çözümlere ulaşmak mümkün olacaktır.

Bu ajanlar gerçekten sadece bilgi toplamak, provokasyon geliştirmek ve suikastlere girişmek üzere gelmiyorlar; kurtuluş savaşı yıllarında Mustafa Kemal’in komünist partisi kurmasına benzer bir yaklaşımla bugün, gerektiğinde solculuğu temsil edeceklerini söylüyorlar. Parti tarihimiz bu konuda oldukça öğreticidir. Ortaya çıkan provokatörler düşmanla işbirliği yapıyorlardı. “Eğer PKK gerekliyse, yeni bir PKK’de oluşturabiliriz” diyorlardı. Yine düşman kendisine göre nasıl “yeni ve ılımlı bir PKK” yaratacağının hesabını yapıyor; “Eğer PKK’lilik gerekliyse, onu da biz yaratırız” diyordu. Bu kemalizmin çok köklü bir yaklaşımıydı, özellikle polisin yaklaşımıydı. TC, PKK’lilik toplumda yaygınlık kazandığında, sahte PKK’liliği dayatarak, kitleleri bilinçli veya bilinçsiz arkasına takmayı hedeflemekteydi. Bu temelde bazıları

devletin olanaklarına dayanarak PKK'yi tasfiye etmeyi hedeflediler. TKP'nin ne duruma getirildiği bilinmektedir. Devlet, resmi TKP'yi, illegal TKP'ye dayatmış ve günümüze kadar TKP'yi devletin bir eklentisi olarak yürütmüştür. Bu Türk devletinin gerçek TKP'lileşmeyi boşa çıkarmak ve sosyalizmin gelişimini engellemek için kullandığı bir araçtır. KDP'lilerde aynı biçimde yapılmıştır. 1960'larda T-KDP'nin temelleri birkaç dürüst yurtsever tarafından atıldığında, MİT'in bu örgütün içine sızarak bazı öğelerini satın aldığı ve 1970'lerden itibaren onlarla sahte bir KDP'yi organize ettiği, bütün parçalardaki KDP'leri kendisine bağlayarak, ilkel milliyetçi tarzda da olsa milliyetçiliğin gelişmesine ket vurduğu ve bunları kendi ulusal çıkarlarının araçlarına dönüştürdüğü bilinmektedir. Bunların tarihlerinin ciddi bir tarzda incelenmesi bile, MİT'in ve Türk polisinin bu konuda ne kadar deneyim sahibi olduğunu çok iyi ortaya çıkaracaktır. Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katledilmesinden sonra TKP'nin sahte önderlerinin, Sait Elçi ve Sait Kırmızıtoprak'ın öldürülmesinden sonra KDP'nin sahte sekreterlerinin MİT ile nasıl haşır neşir oldukları ve sosyalizmi ve yurtseverliği nasıl tahrip ettikleri ibretle incelenip, çok dersler çıkarılabilir.

Partimiz hem yurtseverliği ve hem de sosyalizmi birleştirip geliştiren bir hareket olarak, düşmanla kıyasıya savaşım sürdürmüştür. PKK'yi organize ettiğimiz sırada her ne kadar düşmanın tahmin etmediği bir gelişmeyi yaşamış olsak ve başında bir sızma olanağı bulunmasa bile, mücadelemizin dalbudak saldırdığı ve 12 Eylül faşizmiyle önemli bir aşamaya getirildiği bir dönemde, düşmanın bize nasıl yüklendiği bilinmektedir. TC'nin özellikle kontrol altında tuttuğu zindanlarda, karşı bir atakla PKK'yi PKK olmaktan çıkararak, yarattığı sahte PKK'yi zindandan Avrupa'ya ve Avrupa'dan bütün alanlara taşımak, böylece TKP ve T-KDP tarihinde olduğu gibi, işbirlikçi bir oluşumu dayatarak PKK'nin gerçek özüne ve muazzam direnişçiliğine daha doğmadan ölümcül bir darbe indirip, böylece sonuç almak istediğini çok iyi biliyoruz. Geçmişte Şahin-Yıldırım çetesinin ve son olarak Avrupa'da ortaya çıkan "PKK-DB" imzalı bildiriler ve broşürlerin sahiplerinin yapmak istedikleri şey tamı tamına budur. Şahin Dönmez ve avanesi-

nin dūřmanla anlaşmalı bir biçimde PKK'yi "ılımlı" bir çizgiye çekmenin savaşımını verdiğini biliyoruz. 1983'lerde Avrupa'da ortaya çıkan Semir örneği başta olmak üzere, provokasyonun sahiplerinin -daha sonra bunların birbirleriyle bağlantı içinde oldukları açığa çıktı- PKK'yi ılımlı bir çizgiye çekmek istedikleri açıkça, bizzat kendi yazılarına yansdı. Bunun gibi irili ufaklı daha birçok örnek bulunmaktadır. Bunların hepsi dūřmanla anlaşmalıdır ve bu tip uğraşları bugün de devam etmektedir.

Son olarak saflarımıza sızdırılan bazı ajan unsurların itiraflarından daha iyi anlaşılmalıdır ki, Tevger adı verilen şebeke bu unsurlarla bazı toplantılar organize etmiş, hepsi Türkiye ile anlaşmış ve sözümona otonomiye kabul ettirmişlerdir. Geriye PKK ve PKK Önderliği'ni tasfiye etme sorunu kalmaktadır ve bunun için de saflarımıza adam sızdırmışlardır. Bazıları PKK Önderliği'ne suikast düzenlemek üzere gelmiş; bazıları da partiyi içerdense işlemez duruma getirmek, fırsat bulurlarsa partiyi ele geçirmek ve bilgi toplamak temelinde görevlendirilmişlerdir. Bu öğeler bunu çok açık bir biçimde itiraf etmektedir. Bu küçük bir örnektir. Biz bunun gibi daha onlarcasını önceleri ortaya çıkarmıştık. Ama burada önemli olan bunun bir belge değerinde olmasıdır. Sözde sekiz örgüt biraraya gelerek Tevger'i oluşturmuşlardır ve bu örgütlerin bir dizi anlı şanlı liderleri vardır. Bu güçler Türk konsolosluk yetkilileriyle görüşmeler yapmaktadır. Hüseyin Yıldırım adı verilen kişi de bunlarla birlikte bu toplantılarda yer almaktadır. Yine İbrahim Güçlü diye bilinen ve yirmi yıldan beri kendini sözümona Kürdistan'ın güçlü direnişçi sosyalisti olarak lanse eden kişi de aralarında bulunmaktadır. Adlarını daha sonra sıralayacağımız daha başka öğeler de vardır. Bunların hepsinin önde gelen işi gücü PKK'nin içine nasıl sızılacağı, PKK Önderliği'nin nasıl tasfiye edileceği ve geriye kalacak yapının nasıl ele geçirileceği konusunda hesaplar yapmaktır. Bu temelde, sözümona Türkiye ile anlaşarak bir şeyler koparacaklardır.

Hayır, bir şeyler elde etmek ve dillerine doladıkları kültürel özerklik de dahil herhangi bir hak edinmek şurda kalsın, bunların hedefi MİT'in ve polislin bir sızma hareketi olarak son derece kapsamlı faaliyetler temelinde PKK'yi, PKK'nin önderlik ettiği ulusal

kurtuluşçu mücadelenin günümüzde vardığı aşamayı ve hele hele ilkel milliyetçiliğin yenilgisinden sonra tamamen partimizin önderliğinde gelişen ulusal kurtuluşçuluğu tasfiye etmektir. Son bir yıl içinde geliştirilen çabaların esas amacının bu olduğu çok açık bir biçimde ortaya çıkmıştır. Bu konulardaki belgeler epeyce öğreticidir. Bunlar aynı zamanda ibretle değerlendirilmeye değer niteliktedir. Bu belgeler, yurtsever veya sosyalist olarak bilinen sözde önderlerin neyle uğraştıklarını ortaya çıkarması açısından önemlidir. Bu sadece Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinde değil, Türkiye'nin sosyalist hareketinde de tamamen böyledir. Bunlar sınırlı bilgilerdir. Dolayısıyla bunları açıklamak çok önemli bir devrimci görev olmaktadır.

Bunlar çok sayıda dürüst insanı aldattılar, birçok insanı karşıdevrimci bir yaşam içine çektiler. Çoğunu üzerimize saldırtarak katlettiler. Yine birçoğunu devrimcilerin katledilmesinde kullandılar. O halde elimizden geldiği ölçüde, bu büyük polis oyununu bozmak ve zararlı etkilerini sınırlandırmak çok önemli bir görev olarak karşımıza çıkmaktadır. Her ne kadar olanaklarımız sınırlı olsa veya elimizin ulaşamayacağı birçok alan bulunsa bile, olanakları zorlayarak bu alanlara ulaşmasını bilmek ve yapılması gerekeni yapmak en doğrusudur.

Tabii bu konu daha birçok nedenle önemli bir konu olarak karşımıza çıkmaktadır. Kullandıkları insanlara bakıyorum: Ahlaki düşkünlüğü yaşayan veya bu duruma düşürülmüş, yoksulluk ve açlık sınırında dolaşan ve kendilerini en kötü tarzda pazarlayabilecek insanları kullanıyorlar. Ya da insanları bu duruma getiriyorlar. Cehaleti çok iyi kullanıyorlar. Devrimci örgütleri bir çırpıda yıkılabilecek, kolay yutulur birer lokma olarak bunların önüne seriyorlar. Bir de bunlar çok zor duruma düşürülmüşlerdir; açlık ve perişanlık çekmişlerdir. Bunların hayalinden geçiremeyecekleri para ve yaşantıyı önlerine koyuyorlar. Bu tipleri İstanbul gibi Türkiye metropollerinde çokça buluyorlar. İlk aylarda koşullandırıyor, ondan sonra da örgütün üzerine atıyorlar. Çok vahim ve insanlık dışı bir biçimde bunları böylece örgütlerin içine sızdırıyorlar. Bunları çoğunlukla Kürdistanlı işsizlerden seçiyorlar. Tarihi boyunca kullandıkları “iti ite kırdırma” tarzındaki anlayışlarına bağlı olarak,

bu insanları böyle kullanıyorlar. Çok zorunlu olmadıkça kendi asıl kadrolarını göndermiyorlar, onları emniyete alıyorlar. Kullandıkları daha çok piyonlar oluyor. Kürdistan köylülerinin o saf, bilinçsiz, cahil ve çok yoksul konumlarını iyi gözlemleyerek, kendi çıkarlarının hizmetine koşturuyorlar. Özel Harp Dairesi'nin o alçak subayları hemen her bölgede ve metropol kentlerinde merkezler oluşturmuşlar, ellerine sınırsız para ve yetki verilmiştir. Dolayısıyla yetki ve paraya dayanarak elde edemeyecekleri insan bırakmıyorlar. Asıl hedefleri ise sol ve günümüzde PKK'dir. Bu temelde bütün güçlerini kullanıyorlar. Gazeteler, TC'nin, PKK'nin Lübnan'daki kamplarına 300 ajan-kontra yollandığını yazmışlardı. Belki de daha fazla yollamışlardır. Biz burada bu türden sayısı 100'ü aşkın ögeyi ortaya çıkardık. Yine Botan bölgesine, Avrupa'ya ve mücadelemizin sürdüğü birçok bölgeye çok sayıda komplocu ve suikastçi ihraç edilmiştir.

Her şeyden önce bu faaliyetin altındaki mantığı yakalamak gerekiyor. TC'nin genelde kendi tarihi boyunca uyguladığı bu yöntemleri bilince çıkarmak ve hatta bunu Osmanlı tarihine kadar uzatmak gerekiyor. Yeniçeri ocağı nedir? Yeniçeri ocağı bir devşirme ordusudur. Osmanlı egemenlerinin, kendi egemenlikleri altına almış oldukları halkların çocuklarını, daha küçük yaşta alıp eğiterek, işgalci emellerini gerçekleştirmek için kullandıkları bilinmektedir. Cumhuriyet bunu nasıl geliştirmiştir? Cumhuriyet özellikle kendisine rakip olan hareketleri ve komünist partisi örneğinde görüldüğü gibi halkın öncülerini ezmiş, saflarına kendi elemanlarını sokmuştur. Onun Kürt gerçeğine nasıl yaklaştığını da biliyoruz. Cumhuriyet bir yığın sahte milliyetçi işbirlikçi üretmiş, bunlara dayanarak dürüst yurtseverlik yapan bütün insanların canına okumuştur. Bütün bunları daha fazla açmaya gerek yoktur. Çünkü Özel Savaş Üzerine kitabımızda bunların işlendiğini sanıyorum. Oradan okunarak bilince çıkarılabilir. Biz daha çok, günümüz koşullarındaki uygulamalara değinmek istiyoruz.

Günümüzde PKK'ye karşı, özellikle 1980'lerin ortalarından itibaren geliştirilen özel savaş, bu konuda yeni bir aşama yapma iddiasındadır. Mahir Kaynak gibi bazı MİT uzmanları orduyu, PKK üzerine sürerek savaşı kazanma yönteminin kendi başına tam so-

nuç alamayacağını, yapılması gereken şeyin sızma olduğunu, yani her türlü piyon ve eğitilmiş komplocu sızdırılarak sonuç almanın daha doğru olacağını söylemektedir. Nitekim bu temelde, bu politikaya ağırlık verildiğini biliyoruz. Bunun için de sahte PKK'liler uzman düzeyinde eğitilmektedir. Yani bazıları suikastler yapma ve kompolar geliştirme amacıyla veya daha uzun vadeli ve köklü amaçlar için gönderilmektedir. Halim selim görünen, çok iyi eğitilmiş veya ağzı iyi laf yapan, parti içinde iyi taraftar görünebilecek ve iyi hizip kurabilecek olanları da gönderdiler. Bunlar parti merkezine veya partinin ileri noktalarına yerleşerek, orada bir hizbin temelini atmak, bir bölünmenin zeminini hazırlamak, bu konuda ellerinden gelen her şeyi yapmak ve daha çok provokasyonla bunu yürütmek istediler. Bu şimdi biraz daha açığa çıkmış bir gerçektir. Bu sızmaların bir kısmı böyledir. Bunlar biraz daha özenle eğitilenler olmaktadır. Bunlar daha çok ideolojik, politik ve örgütsel sızma olarak gerçekleşmektedir. Zindanlarda Şahin ve Yıldırım'ın, Avrupa'da Semir'in geliştirdiği sızmalar bu nitelikteki sızmalardır. Yine Avukat Hüseyin Yıldırım'ın sızmasının bu nitelikte bir sızma olduğu anlaşılmaktadır. Daha başka bazı kişiler vardı, bunlar intiharvari tutumlar içinde olanlardı. Bunların görevi silaha ve komploya başvurmaktan ziyade -tabii bu konuda da ellerinden geleni yaparlar- partiyi ve parti merkezini tutmak, parti merkezini ele geçirmek, Parti Önderliği'ni tutmak veya tasfiye etmektir. Bunu dışa yansıttılar. Son olarak "PKK'ye evet PKK Önderliği'ne hayır" sloganı ortaya atıldı. Bu provokatörlerin son çırpınışlarını dile getiren ilginç bir slogandı.

1985'lerden ve özellikle silahlı mücadelemizin geliştiği dönemden sonra sızdırılanlar daha çok komplocuydu. Lübnan'daki kamplarımıza ve silahlı birliklerimizin bulunduğu birçok alana yollananlar komplocu nitelikliydi. Bunlara "Gidin, fırsat bulursanız örgütün önde gelenlerini vurun" denilerek, önlerine suikastler yapma görevi konulmuştu. Bir de kendilerinden yeni katılan savaşçıları kaçirtmaları, kafalarını karıştırılmaları ve bozgunculuk yapmaları istenmişti. Kanımca vurma ve kaçirtma en önemli görev olarak önlerine konulmuştu. Tabii bunların önüne görev olarak konulan en önemli şeylerden biri de Parti Önderliği'ne yönelik suikastlerdi.

Bunu bir kez değil, on kez denedikleri anlaşılmaktadır.

Bunalımlı insanlar MİT uzmanları ve Özel Harp Dairesi'nin subayları tarafından hazırlanmaktadır. Çok acıdır ki, bunların hepsi Kürdistanlıdır. Aslında burada bir acıma duygusu da yoktur; her ne kadar kendi adamları olduklarını söyleseler de, bunları hayvan gibi değerlendirdikleri açığa çıkmaktadır. Bu çok önemlidir. Ordudan gönderilenlerin, polis, Özel Harp Dairesi'nin ve jandarmanın gönderdiklerinin yüzde doksan dokuzu Kürt, Çerkez, Arap veya Karadeniz kökenlidir. Devlet böylece kendi açısından azınlık saydıklarını ve daha çok da Kürtleri göndermektedir. Çok sayıda insanla bu ölçüde oynama, kendi vatandaşları ve ordu-suna aldığı insanları bu biçimde kullanma dünyanın başka bir yerinde çok ender görülebilir. Bunların hepsi cahil, yoksul ve biraz da saftır. Yaptıkları hizmetin büyük olduğuna inandırılmışlardır. Din, devlet ve millet adına yola çıktıklarına ikna edilmişlerdir. Ayrıca kendilerine yüklü bir para ve gelecek vaad edilmektedir. Bunu başarırlarsa, aileleri ve sülalelerinin kurtulacağı inancı verilmiştir. Bu insanların hayatta bağlandıkları bir varlıkları da yoktur. Önlerine böylesi bir umut serildi mi, biraz da pohpohlandılar mı, bunlar ölümün üzerine atılabilirler. Düşman bunları işte böyle bir mantıkla hazırlamıştır. Bunların çoğu hangi askeri birliklerde eğitildiğini itiraf etmektedir. Ne amaçla eğitildiğini ortaya koymaktadır. Önlerine dünyalar serilmiş, işin içinden kolayca sıyrılabileceklerine ilişkin kendilerine umut verilmiş; örgüte nasıl sızacakları, nasıl eylem geliştirecekleri ve daha sonra nasıl kurtulacakları planlarla önlerine konulmuştur. Belki onlar da buna inanıyorlar, ama fazla inandıklarını sanmıyorum. Mantık şudur: Yeter ki gitsinler; ister vursun ister vurulsunlar, durum değişmez; ne de olsa her iki taraf düşmandır... Kendi piyonları için bile işte böyle hainane düşünen bir sızma yöntemiyle karşı karşıyayız.

Bu konuda özellikle büyük bir aydınlatma hareketine ihtiyaç vardır. Yani düşmanın insanlarımızı bu biçimde hazırlayarak devrimci saflara sızdığını her tarafa ilan etmeliyiz. İnsanı bu denli ucuzca harcayan, bu kadar insana kıyan, bu kadar insanı böyle ateşe atan bir istihbarat örgütlenmesi ve özel savaş yönetimi düşünülemez. Belgeler bu açıdan hayli acı, ama aynı zamanda

öğreticidir. Yapılması gereken şey, bunları Türkiye halkına ve Kürdistan'ın her tarafına iyi bir biçimde aktarmaktır. Çoğu insan, başına bu umutsuz sonucun geleceğini bilse, aslında bu tutuma girmeyecektir. Bu insanların içine sokuldukları yolun cehennem yolu olduğunu ve kendilerini acımasız bir sonucun beklediğini çok yönlü bir biçimde ortaya koyup açıklayabilirsek, polislin kullandığı bu tip piyonlara ve piyon faaliyetlerine bir ket vurabilir ve sınırlama getirebiliriz. Dolayısıyla çok sayıda zavallı ve yoksul işsiz güçsüz insan kurtulmuş olacaktır.

Kısacası bunları hazırlayan yönetim, çok vahşi bir yönetimdir. Polis yönetiminin, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün, Özel Harp Dairesi'nin ve jandarmanın bu işe oldukça bulaştığı ve günümüzde bunu neredeyse en kolay savaş taktiği haline getirdikleri anlaşılmaktadır. Akıl hocaları da herhalde ABD'dir. ABD'nin yaptığı bir değerlendirmede -ki bizi sözümona terör örgütü yerine koymaktadır- "terör örgütleri"ne karşı kullanılacak en iyi yöntemin sızma olduğu belirtilmektedir. Sanırım ABD Dışişleri Bakanlığı'nın böyle bir değerlendirmesi vardır. ABD emperyalizmi dünyada, çoğunlukla böyle yapmış ve bu temelde birçok sol örgütlenmeyi boşa çıkarmıştır. ABD'nin PKK'yi de böylesi örgütlerden biri olarak görmeye başladığını anlıyoruz. Kendilerine göre sızma yöntemi iyi bir savaş taktiğidir. MİT'in bu konuda bir raporu yayınlandı ve bu rapor vesilesiyle bazı gerçekler ortaya çıktı. Bazıları istifa ettiler. Her ne kadar bu raporu "babalar sorunu"nu işin içine karıştırarak izah etmeye çalıştılsa da, daha sonra MİT Müsteşar yardımcısı Hiram Abas'ın sözlerinden, gerçekler açıklık kazandı. Hiram Abas, kendisinin PKK üzerinde çalıştığını, Avrupa'da önemli sonuçlar aldığını, Ortadoğu'da da sonuç almak üzereyken daha sonra engellendiğini söylüyordu. Bu, yürüttükleri faaliyetin başarısızlığa uğraması temelinde ortaya çıkan bir çatışmaydı. Bazıları kaybetti. Demek ki PKK'ye yönelik çok ciddi bir faaliyet söz konusudur. Bu çekişme de tamamen partiye yönelik sızma taktikleriyle bağlantılıdır. Sonucun başarılı olmadığına bakılarak bunlar yapılmaktadır. En son olarak jandarma komutanlığının generalleri emekliye ayrıldı. PKK'ye karşı kullanılan taktiklerle çok kayıp verilmesi yüzünden, iki korgeneral istifa etmek

zorunda kaldı. Hatta bize yönelik bu taktikler yüzünden hükümetin gitmesi gerektiği söylenmektedir.

Kıscacası sızma taktikleri, oldukça bel bağlanan taktikler olmaktadır. Bu özel savaşın en çok olanak sunarak yürütmek istediği bir savaş türüdür. Hele hele çözülen unsurların bu konudaki ifadeleri iyi tahlil edilir ve yorumlanırsa, savaşın kaderinin neredeyse bu sızmalara bağlandığı anlaşılacaktır. Biz şimdiye kadar bu öğeleri küçük-burjuva unsurlar ve ortaçağ kalıntıları olarak değerlendiriyor, kemalist etkilerdir diyorduk. Önümüzdeki dönemde buna daha çok dikkat etmemiz gerekir. Acaba gerçek sadece böyle midir? Yoksa bazı sızmalar mı bu özellikleri tahrik ederek, bozgunculuğu ve hizipçi-komplocu çabaları geliştiriyorlar? Bu belgeleri bu açıdan da büyük bir hassasiyetle değerlendirip, yorumlamak gerekir. Bazılarının davranışlarını feodal etkilere bağladık. Ama daha sonra bunu tahrik edenin bir sızma olduğunu gördük. Kemalist etkidir dedik, ama arkasından sızma çıktı. Durum bu olunca, partiye dürüstçe bağlı olanların bundan dersler çıkarması önem taşımaktadır. Sızmaların, bu tip etkileri çok iyi kullandıkları görülmektedir. Parti ne de olsa bunları objektif olarak provokasyona uğramış sayıyor ve düzeltilebileceklerini sanıyor. Bu nedenle bunlar saflara ilk geldiklerinde ortaçağ kalıntılarında ve kemalizmden etkilendiklerini söyleyerek, durumlarını izah etmeye çalışıyorlar. Oysa bu açıklamalar bir tür gömlek oluyor ve sızmalar için maske rolünü oynuyor. Bunun için bu tür durumların parti içinde yaşanmamasına büyük ihtiyaç vardır.

Demek ki sızmaların önemli bir amacı provokasyonu esas almaktır. Sızma provokasyon ilişkisini çok iyi işlemek gerekir. Sızmalar provokasyon zeminini nasıl kullanıyor ve bunu nasıl derinleştiriyorlar? Bu bulanık havada hizip oluşturup, komplo tezgahlayarak örgütü nasıl işlemez duruma getirmek istiyorlar? Belgelerde bunu açıklayacak bir hayli veri vardır. Bunlar fırsat buldukça bazı komplolara girişiyorlar. Sanırım ülke zemininde de, öyle kaybetmememiz gereken bazı yoldaşlarımızın katledilmesinde, bu tip sızmaların oynadığı rolü daha iyi değerlendirmeye ihtiyaç vardır. Bu, olgulara netlik kazandıracak ve beraberinde tedbirli olmayı getirecektir.

Sızmaların ardından en çok koştukları başka bir amaç da Parti

Önderliği'ne ulaşmaktır. Bu özellikle 1985'lerden itibaren daha da hızlandırılmıştır. Bu konu basında da yansıdı. O dönemlerde suikastlerin planlandığı bilinmektedir. Bazı yapay örgütler oluşturuldu. "Kızıl Hareket" vb. türünden Arap veya Lübnanlı geçinen bazı örgütlerle bağlantılar kurarak, onları sıçrama tahtası olarak kullanıp, Akademi'yi ele geçirmek istediler. Buraya özellikle işçi statüsü altında çok sayıda ajan yolladılar. 1985'ten itibaren bu daha da yoğunlaştırıldı. Bazıları parti aleyhinde propaganda geliştirirken, bazıları saflara sızmıştı. Aslında bunlardan çoğu açığa çıktı, belki açığa çıkmamış olanlar da vardır. Bazıları saflarımıza katıldılar, ama bunların önemli bir kesimi ülkede kaçtı. Demek ki bunlar da birer sızmaydı. Kaçanların öyle küçük-burjuva yapılarından ötürü kaçmadıkları, önemli bir bölümünün sızma olduğu anlaşılmaktadır. Özellikle bu alanda saflarımıza katılanların kaçmaları, onların birer sızma olduğunu ortaya koymaktadır. Bazıları daha sonra itiraf ettiler. Bunlar yoksuldurlar; kendilerine pasaport ve dolar veriliyor, böylece kolaylıkla düşürülüyorlar. Özellikle Mardin gibi sınır illerinde bunlar daha fazla değerlendiriliyor. Bunlar da önemli bir yekün tutuyordu. Kamp hakkında bilgi toplamak, kampın girdisini çıktısını öğrenmek ve olası bir kamp basınına hazırlamak için bunlar, yoğun bir biçimde kullanıldılar. Parti Önderliği'ne karşı yöneltilen biraz daha iyi seçilmiş ve hazırlanmış durumdaydılar. 1985-86 yıllarında bu faaliyetleri özellikle Şam'da geliştirmek istiyorlardı. Ancak, partinin artan etkinliği karşısında korkarak Avrupa'ya kaçtılar. O zaman böyle kolektif bir çalışma içine girdikleri ve gerektiğinde çok çeşitli güçleri de kullanarak amaçlarına ulaşmaya çalıştıkları bilinmektedir. "Kızıl Hareket" bu temelde oluşturulmak istenmiştir. Bunu daha sonra Avrupa'da Tevger olayında görüyoruz. Bu oluşumun da karıştığı komplolar ve yolladığı adamlar vardır. Avrupa'da durum biraz daha ilginçtir: Bunlar çeşitli araçlar vasıtasıyla PKK'ye katılıyor ve PKK'li gibi geliyorlar. Bunların ne yapacakları belirleniyor. Nasıl gelecekler, örgüte nasıl sızacaklar, nasıl silah edinecekler ve son olarak örneğin bir tören esnasında veya bir devre başlangıcında ya da sonunda yapılacak bir konuşma sırasında nasıl saldırıya geçecekler? Bütün bunlar planlanıyor.

Tabii bunların üzerinde özenle durulması gerekir. Bu suikastçilerden çoğunun gerçekten insanlıktan çıkarılmış durumda bulduklarını biliyoruz. Bu adamlar tam bir robot haline getirilmişlerdir. Bunların yaşantılarını ve bu hale nasıl düşürdüklerini açıklamak gerekir. Bunlar bu komplocu ve suikastçi tutumlara, nasıl bir aileden, hangi sınıf ve tabakadan gelmişlerdir? Nasıl inandırılmışlar, daha sonra hangi taktiklerle partiye sızdırılmışlar, önlerine nasıl bir plan konulmuştur? Suikastleri nasıl gerçekleştirecekler, ardından nasıl kaçacaklar, kime dayanarak nereye kadar gidebileceklerdir? Bunların hepsini iyi bir biçimde ortaya koymakta yarar vardır. Hem örgütün kendi tedbirlerini geliştirmesi, hem de bu tutumlara girenlerin nasıl robotlaştıklarını bilmek ve özelliklerini tanımak açısından bu böyledir. Ayrıca bu tipleri uyarmak ve çok acımasız bir sonuçla karşılaşacaklarını önceden vurgulayarak, böylesi tutumlara girmelerini önlemek açısından, bunların durumunu kapsamlı bir biçimde açmak gerekir.

Burada parti ne kadar fazla mevzilenirse, bu tür sızmalara karşı kendisini o kadar sağlama alacağı ortaya çıkmaktadır. Yani her şey düşmanın düşünüp planlandığı tarzda gelişmemektedir. Düşmanın her türlü devlet desteğini arkasına alarak, son derece ince düşünüp, planlamasına ve Türkiye solu başta olmak üzere tarihte ve günümüzde bu konuda son derece başarılı olmasına rağmen, PKK'ye yönelik çabalarında fazla başarı kazanamamasının nedenleri üzerinde önemle durmak gerekir. Düşman az mı adam hazırlamış, az mı plan kurmuş, ellerine az mı para vermiştir? Hayır. Bu konuda milyarlık harcamalar vardır. Düşman bütün diplomatik yollar ve kanalları kullanmakta, devlet gücüyle en ince ayrıntılarına kadar bağlantıları gerçekleştirmektedir. Yine de başarılı olamamaktadır. Peki, neden bu sonuç ortaya çıkmaktadır? Bu yönelimlerin zararları olmamıştır demiyoruz. Ama bunlar, en azından şimdiye kadar asıl hedefine ulaşmaktan uzak kalmıştır. Biz bunun böyle olmasını aslında partinin ideolojik ve politik doğrultusunun doğruluğuna, ikincisi ve en önemlisi büyük bir ısrarla doğru bir örgütlenmeyi dayatmamıza, son olarak da partinin günlük mevzilenmesini ve yürütülmesini, gerekli dikkat ve duyarlılığı elden bırakmadan yürütmemize borçluyuz. Bir kere düşmanın ulaşamayacağı mevziler

ve bu mevzilerin günün yirmidört saati boyunca dikkatli ve duyarlı biçimde kullanılması söz konusudur. Tabii bunlar aynı zamanda doğru bir örgüt anlayışıyla sonuç alabilir. Politika da doğru olduğu zaman, iç içe bütün tedbirler, düşmanın bütün planlarını ve girişimlerini işlevsiz bırakabilir ve bizde de gerçekleşen şey budur.

Kısacası biz düşmanın kucağında hareket etmedik. Onun ulaşamayacağı objektif zemini esas aldık. PKK'nin en çok hedef alınan yönü, onun objektif olarak düşmanın ulaşacağı bir zemin olmamasıdır. Ki bu kampta oldukça ısrarlı bir biçimde doğru bir örgüt anlayışı yürütülmüştür. Buraya yönelik saldırılar 1985 yılından beri ve hatta daha öncesinde bile vardır. 1982 yılından beri buraya sızmaların yapıldığını biliyoruz. Bunların çoğu bozgunculuk yapıyor, ortama tembellik, edilgenlik, ikirciklik ve kararsızlık aşıyorlardı. Bunun için ders çıkarmaya önem verilmesi gerekmektedir.

Peki, neden sonuç alınamamıştır? Çünkü günün yirmidört saati boyunca, duyarlı davranma ve tedbirli olmanın da ötesinde, doğru bir yaklaşımımız söz konusudur. Hatırlıyorum, 1980-84 arasındaki yıllarda buraya mecnun gibi tipler geliyordu. Bunlar baştan çıkarılmış tiplerdi. Ama biz bunlara son derece insanca davrandık, doğru teorik ve siyasal temellerde yaklaştık ve bu yaklaşım bu tipleri habire ortaya çıkardı. Kişi eğer iflah olabilecek bir konumdaysa, zaten bu yaklaşım onu iflah olmaya doğru götürüyordu. Böyle değilse iflahını kesiyorduk. Demek ki doğru yaklaşım, bunların ortaya çıkarılmasında çok yaşamsal bir rol oynamıştır. Biz bunlardan kaynaklanan sorunlara yaklaşırken, ne sadece bunlar küçük-burjuvalardır dedik, ne de böyle olabileceklerini gözardı ettik. Tersine kendilerine ihtiyatlı yaklaştık. Öyle de olabilirlerdi, böyle de. Kendilerine şans tanıyalım, eğer eğitimle iflah olacaklarsa bu belli olur dedik. Zaten eğitimden bir şey kavramayan adamın artıniyetli olma olasılığı çok daha yüksektir. Biz elimizden gelen yardımı gösteririz, bu da onları açığa çıkartır diye düşündük. Nitekim bazıları kendilerini inkar etmeye kadar giderken, bu yüzden böyle oldular. Onların duygu ve düşüncede ne olduklarını, amaçlarıyla içine girecekleri eylem arasındaki çelişkinin nasıl olduğunu, başlarına neler gelebileceğini ve doğru yolda olurlarsa nelere ulaşabileceklerini

hep ortaya koyduk. Bu onların kararlılıklarını kararsızlığa dönüştürüyor. Yani bunlar önceleri kararlı bir biçimde gideceklerini ve söylenenleri yapacaklarını belirttikleri halde, bizim doğru yaklaşımlarımız kendilerini alt üst ediyor. Onların PKK hakkındaki yaklaşımlarının ne denli sakıncalı olduğunu ortaya çıkarıyor. Düşman onlara, PKK'yi kolay yutulacak bir lokmaymış gibi sunuyor. Bir de PKK'yi insani yanı bulunmayan çok vahşi bir örgüt olarak tanıtıyor. Buna karşılık, bu adamlar buraya geldikleri zaman vahşetin gerçekte kimin özelliği olduğunu, PKK'nin nasıl yutulmaz bir lokma olduğunu, sızmaları nasıl ortaya çıkarabileceğini hemen kavıyor ve paniğe kapılıyorlar. İkinci gün bunların kendiliğinden gerçek kimliklerini ortaya koyduklarını görüyoruz.

Bizim bu yöntemimiz, bunlara karşı mücadelede başarılı olmamızın en temel nedenidir. Yani partinin güçlü yaklaşımı pratik tedbirlerle birleştirildiğinde, bunlar gerçekten açığa çıkarılabilmektedir. Biz bazılarını, bu konuda bize bilgi getirdikleri için değil, bu doğru yöntemimizle açığa çıkardık. Kendi ifadelerinde en çok buna şaşırdıklarını belirtiyor, “Bizi nasıl açığa çıkardınız?” diye soruyorlar. Hemen söyleyeyim, biz burada her şeyi açığa çıkarırız. Bir parti kadrosu bizim yöntemlerimizi iyi takip ederse, burada kimin ajan, kimin küçük-burjuva, kimin iflah olmaz biri olduğunu rahatlıkla ortaya çıkarabilir. PKK'nin bu yönde çok sağlam bir ölçüsünden söz etmek gerekir; onun oldukça yetkinleşen bir özelliğinden söz etmek gerekir. Bir kimse kendisini kamufler ederek ve maskeleyerek PKK'ye yutturamaz. Bu kişi bir piyon, bir kariyerist, bir hizipçi veya bir düşkünse, er ya da geç bu niteliğiyle ortaya çıkar. Demek ki bunlara karşı mücadelemizin başarılı olmasının başlıca nedeni öncelikle partinin ideolojik ve politik hattındaki ihtilalciliği, direnişçiliği, insancılığı, bundan kaynaklanan doğru bir örgüt ve kadro eğitimi anlayışını ısrarla hayata geçirmesi ve tedbirli olmayı bütün bunlarla birleştirmesidir. Bütün bunlar bu tiplerin kısa bir süre içinde açığa çıkarılmasına olanak sağlamıştır. İstedığımız düzeyde olmasa da, bu bizi, bu konuda önemli oranda başarılı kılmıştır.

Bunların yargılamaları yapıldı. Daha önce soruşturmalar geliştirilmişti. Bizim soruşturmalarda yeni bir tecrübe kazandığımız bi-

linmektedir. Burada önemli olan kişiyi fiziksel yönden imha etmek değildir. Önemli olan kişide tutulacak bir yan varsa buradan tutmak ve onu daha çok düzen konusunda aydınlatmaktır. Onu, kendisini bu duruma düşüren rejim ve arkasındaki devlet konusunda bilinçlendirmektir. Kendisinin nasıl robotlaştırıldığını ortaya koymak ve bunun için özlü itirafa çekmektir. Eğer kişi kurtarılacak ve yeniden topluma kazandırılacak biriye topluma kazandırmak, eğer bir taraftar ve hatta parti adına savaşacak biri haline gelebilecekse kendisine bu yolu da açık tutmak, ama bunu çok sistemli, bilinçli ve gerçekçi yapmak amacımız olmuştur. Her ne kadar bazıları bu amacı iyi takip edip uygulayamadıysa ve daha çok işin kaba yönüyle uğraştıysa da, bunun, bizim tercih edemeyeceğimiz bir yöntem olduğunu veya ancak aşırı karşı-devrimci tutumlar içinde bulunanlara uygulanabileceğini; ama çözülüş sürecine girmekle birlikte kişiyi daha çok topluma kazandırmayı esas alan, onun gerçeği itiraf etmesine daha çok olanak kazandıran, itirafın dürüstlüğü oranında kendisine yaşam yolunu açık tutan ve bunu dayatan bir yaklaşım içinde bulunmanın daha doğru olacağını süreç içinde ortaya koyduk. Özellikle ordudan gelme yoksul köylü kökenli, ama kandırılmış ve zorla bu tür işlere sürüklenmiş bazı unsurları, dürüstlükleri oranında kazanmaya çalıştık. Yaptıkları işten pişmanlık duyuyorlarsa, düşman kendi itirafçıları sekiz yıl içerde tuttuğu halde, biz böylelerini iki aylık bir eğitimle en azından insanlığa kazandırarak, kendilerini serbest bıraktık. Ama suçlarını gizleyenlere, fırsat bulmaları halinde aynı faaliyetlerini sürdürmede bir an bile tereddüt etmeyenlere karşı, bizim kendilerini affetmemizi beklememeleri gerektiği biçiminde, politik bir yaklaşım içinde olduk. Sorgulama aslında bu temelde geliştirilmesi ve sistemleştirilmesi gereken bir yöntem olarak devreye sokulmalıydı. Bunu kısmen uygulayabildik, bu temelde bazı sonuçlara varabildik.

İmha bu konuda izlenecek en kolay yöntemdir. Sorun bu insanlardan kurtarılabilir olanların kurtarılmasıdır. Bunlar bizim için gereklidir. İslah olabilecek kişileri eğitime tabi tutmak, sosyalizmin insanı topluma yeniden kazandırma işlevidir. Bunun için kişinin psikolojisinden, büyüme tarzına ve bu işlere nasıl buluşturıldığına kadar birçok konuya bilimsel yaklaşmak gereklidir. Salt

birkaç belirleme ile yetinmeden, kişinin durumunu her yönüyle inceleyip, bütün çelişkilerini çözümlyerek ve bu konuda düşüncüyü yoğunlaştırarak, onu gerçek boyutlarıyla ortaya çıkarmak esastır. Açık ki bu konuda soruşturma yöntemini daha da geliştirmemiz gerekmektedir. Soruşturma yöntemlerini, hedeflerini ve uygulama inceliklerini giderek bir uzmanlık derecesinde geliştirmek bir görev olarak karşımıza çıkmaktadır. Her şeyden önce bu insanların, bu duruma nasıl düşürüldüğünü, bunlarla ne yapılmak istendiğini ve bunun yolu ve yönteminin ne olduğunu açığa çıkarmak, buradan kalkarak azami bilgiye ulaşmak, bunların içinde ıslah edilebilecek olanlar varsa ıslah etmek, iflah olmaz biriye ve düşmanca tutumundaki kararı kesinse, ona göre tutum belirlemek gerekir. Ayrıca bu sonuçlar temelinde partiyi aydınlatmak ve partinin bu tür sızmalardan nasıl dersler çıkarması gerektiğini bir rapor halinde ortaya koyarak, partiye sunmak önemli bir görevdir.

Söz konusu başka bir sorun da yargılamaya ve infaz sorunudur. Bu da çok sınırlı ölçüde uygulanmaya çalışılmıştır. Bizim yasalarımıza göre yargılama; gerekirse bir jürinin huzurunda, işlediği suçların açıkça sanığın yüzüne okunması, suçun biçimine göre öngörülen cezanın belirtilmesi ve sanıklara bir son söz hakkının verilmesi biçiminde işlemekteydi. Bizim öyle uzmanlaşmış mahkemelerimiz yoktur. Zaten bu mahkemeler ulusal kurtuluş savaşında kapsamlı mahkemeler olamazlar. Bunlar sıcak savaşım içindeki mahkemelerdir ve kısa süreli olurlar. Soruşturma da duruma göre, koşullar elveriyorsa biraz uzatılabilir. Ama sıcak savaş koşullarında erkenden sonuç alma ihtiyacı vardır. Başkalarına ibret olması, açık kamuoyu önünde suçluların durumlarının anlaşılması, caydırıcılık ve gerçek adaletin yerini bulması açısından, böyle bir yargılamanın doğru yapılmasını ve geliştirilmesini denemeye çalıştık. Aslında gerek saflarımıza sızdırılan unsurlara, gerek doğrudan bize karşı savaşan hainlere ve işbirlikçilere karşı, halkın bağımsızlık mahkemelerinin daha da geliştirilmesi gerektiğini biliyoruz. Önemli olan şey, örnek olması kabilinden bu dönemde bazı yargılamaların gerçekleştirilmiş olmasıdır. İdam cezası da dahil olmak üzere, verilen cezalardan bazılarının uygulanması, bazılarının ise uygulanmaması tamamen baştan takip ettiğimiz anlayışa

bağlıdır. Karşı-devrimin amansız uygulayıcılarına, özellikle bütün partiyi hedefleyenlere, fırsat bulmaları halinde Parti Önderliği başta olmak üzere partiyi imha etmekte bir an bile tereddüt etmeyenlere idam cezası vermek ve cezayı infaz etmek elbette yerinde olacaktır. Af olayı varlığımızı yok etmek isteyen bu unsurlara fazla uygulanamaz. Kişi, tutum ve davranışlarıyla insanlıktan uzaklaşmış biri olduğunu gösteriyorsa, bir halkın ve hareketin varlığına kastetmekte kararlıysa ve insanlıktan çıkmış ise, kendisine aman verilemez. Bunlar özellikle savaş alanında bulunuyorlarsa kesinlikle aman tanınmaz. Ama ciddi bir biçimde oyuna gelmişlerse ve de pişmanlık içinde bulunma durumları varsa, partinin önde gelen kadrolarına suikast düzenlemek için değil de, bilgi toplamak üzere gelmişlerse, bunu da isteyerek değil, belli ölçüde aldatılarak veya çeşitli şantaj biçimleriyle üzerlerine gidilmesi sonucunda yapmışlarsa, kendileri için ıslah olma yollarını açık tutmak yararlı olabilir. Bunları ıslah ederek yeniden topluma kazandırmak, hatta yanlıgılarını köklü bir biçimde düzeltip, devrime hizmet edebilecek öğeler haline getirmek, bunu sağlamanın yollarını açık tutmak gerekir. Biz buna olanak tanıdık. Ordudan geldikleri halde, samimiyetleri ölçüsünde bazılarını tekrar özgürlüklerine kavuşturduk. Bazılarını eğitime tabi tuttuk. Bunun daha da geliştirilmesi gereken bir yöntem olduğu açıktır.

Kısacası ileride daha hızlı gelişmeler olacağına göre soruşturma, yargılama ve infaz kuralları ve kurumlarının daha şimdiden özenle geliştirilmesi büyük önem taşımaktadır. Bu konunun daha iyi açıklığa kavuşturulması gerekir. Zaten itiraflar bu temelde yayınlanmaktadır. İtirafçıların son sözleri basında yer almaktadır. Kendilerini bu tür durumlara sokanlara karşı ve toplumda bu duruma düşülmemesi için uyarıda bulunmak açısından, bunlar hayli ibret vericidir. Bu konuda yerine getirilmesi gereken görevin çok yönlü olduğu görülmektedir. Her şeyden önce, Türkiye solunun ve hatta ilkel milliyetçiliğin tarihinde görüldüğü gibi, PKK'ye kolayca ajan sızdırılamayacağı açıklık kazanmıştır. Her alanda olduğu gibi, bu sızmalar karşısında da PKK'nin kendisini silahlandırdığını ortaya koymak gerekir. Ortaya çıkarılan bu son sızmalar, polisleşme ve ajanlaşmanın bütün yönleriyle açığa çıkarıldığını, düze-

nin bu konudaki suçluluğunu, istihbarat örgütlerinin ko-
kuşmuşluğunu, çürümüşlüğünü ve zavallılığını ortaya koymakta-
dır. Bu gelişme bir kez daha düşmanın nasıl hainane emeller peşin-
de koştüğünü, insanları nasıl robotlaştırdığını, nasıl acımasızca,
çok tehlikeli trajik sonuçlara götürdüğünü, buna karşılık PKK'nin
kendisini nasıl korumaya aldığını, PKK'nin öyle sanıldığı gibi kolay
yutulur bir lokma olmadığını ve bunun iyi bilinmesi gerektiğini ve savaş kurallarına bağlı kalmak istiyorsa, düşmanın da bu kurallara göre savaşması gerektiğini göstermektedir.

PKK bu tür kirli savaş yöntemleriyle savaşmak istemiyor. Kendi saflarına salınan kirli savaşın piyonlarını gerçekten büyük bir acıyla ve insanlık adına tiksintiyle karşılıyor. Savaşın bu biçimde sürdürülmemesi gerektiği açıktır. Ama düzenin ve rejimin çürümüşlüğü ve kendisine olan güvensizliği, kendisini böylesi kirli savaşım yöntemlerini kullanmaya mecbur ediyor. Tabii bunun sonucunda bu tip komplocuları ve suikastçileri yolluyor. Bu da, bilinen nedenlerle buna alet olanların çok hazin bir sonuca uğramalarına yol açıyor. Devrimin bu konudaki görevi ve sosyalist yaklaşım, savaşı mümkün olduğu ölçüde kabul edilebilir sınırlar içinde ve kirli olmayan yöntemlerle sürdürmektir. Ama düşman ısrarla bunu böyle yürütüyorsa, bizim de bu işlerde uzmanlaşmamız artık kaçınılmaz olacaktır. Sızmalara karşı koymak, istihbaratı karşı istihbaratla önlemek gibi bir görev de doğmaktadır. Biz bunu parti içinde, esas ilkeleriyle nasıl geliştirebileceğimizi gösterdik. Her an gelişebilecek bir sızmayı fazla ertelemeksizin ortaya çıkarmak ve hemen gerekli önlemleri almak, her alandaki olası sızmaların nasıl olabileceğini önceden tespit etmek ve ortaya çıkarmak, örneğin sızmaların kentlerde çok rahatlıkla gelişebileceği konusunda örgütü veya temsilciyi sağlamca aydınlatmak, sızmaların nasıl gerçekleşebileceğine ilişkin olarak kendisini uyanık kılmak, gerilla birliğine nasıl sızılabilceğini tespit ederek, önceden bu konuda aydınlatmada bulunmak ve bazı belirtiler ortaya çıkarsa bunlara nasıl yaklaşılabilceğini ortaya koymak gibi konularda önemli bir mesafe alınmıştır.

Bunların devrimci kadrolara yönelik olarak nasıl iş yapabileceğini ortaya koymak önem taşımaktadır. Bunların hedefinin özel-

likle kadroları, komplolarla tasfiye etmek olduğunu bilerek, kadroların ve komutanların çok tedbirli olmalarını sağlamak yaşamsal öneme sahiptir. Kadro ve savaşılar sızmalarla aynı birim içinde ve aynı sığınakta bulunuyor, yatarken kurşunu yiyorlar. Randevuya giderken pusuya düşüyorlar. Bunlar önlenemeyecek hususlar değildir. Bizde verilen kayıpların çoğunda bu tip sızmaların rolü vardır. Bu konuda önlemlerimizi alabildiğine geliştirmek, bütün örgüt ve çalışma birimlerini bu konuda uyanık tutmak, kendi açımızdan çıkaracağımız önemli sonuçlardandır. Her şeyden önce sağlam mevzilere dayanmak, tedbirlerimizin sağlam bir politik temele ve örgüt temeline dayanması gerektiğini bilince çıkarmak, dolayısıyla sadece tekniğe dayalı tedbirlerle yetinmemek, bu konudaki tecrübelerimizi daha da zenginleştirerek, bütün çalışmalara egemen kılmak gibi önemli dersler söz konusudur.

Görülüyor ki, düşmanın önemli bir özel savaş yöntemi olan bu sızma, suikast ve komplo girişimlerine karşı başarıyla mücadele vermek mümkündür. Her alanda bu mücadelenin verilmesi gerekir. Biz bu alanda bunun örnek bir çalışmasını sunduk. Parti kadrolarının bundan çıkaracağı çok dersler vardır. Bu dersleri mutlaka özümsemek gerekir. Büyük bir güvenin, bir de bu temelde edinilmesi gerekmektedir. Bunların, bu konuda yolaçmak istedikleri güvensizliği bizim nasıl güvene dönüştürdüğümüz, bir kez daha gözler önüne serilmiş olmaktadır. Biz aynı şeyleri provokasyon karşısında da yapmıştık. Provokasyon, parti saflarını bulandırmaya, kararsızlığı ve inançsızlığı geliştirmeye çalışıyordu. Sahte hizipçilik, temel sorunlar yerine basit sorunlarla uğraştırma, taktikten saptırma, son tahlilde partinin ideolojik, politik ve örgütsel doğrultusundan, özellikle günlük yaşam tarzından uzaklaştırma girişimlerine karşı partiye nasıl sahip çıkacağımızı, doğru örgüt yaşamının nasıl olması gerektiğini, özellikle her türlü hizipçiliğe ve bozgunculuğa karşı parti birliğinin nasıl savunulacağını, kapsamlı değerlendirmelerle ortaya koyduk. Bilindiği gibi partimiz bu provokasyonlara karşı mücadeleden güçlenerek çıktı. Hepsini bir yana, bir tanesi dayatıldığında bile bir örgütü beş on parçaya bölebilecek böylesi provokasyonlara karşı mücadelede birliğimizi daha da güçlendirerek çıktık. Bu komplo ve suikast girişimleri başka ör-

gütlerde ortaya çıkmış olsaydı, belki de o örgütün birçok ögesini ve önderliğini götürecekti. Ama bizim bu konuda doğru devrimci-direnişçi ideolojik ve politik hattımızdan kaynaklanan doğru bir örgütlenmeyi ısrarla her tarafa dayatmamız ve günlük planda tedbirleri elden bırakmamamız sonucunda, bunlar amaçladıkları bütün hususlarda büyük bir başarısızlığa uğradılar ve geliştirmek istedikleri kuşkuculuk ve güvensizlik boşa çıkarıldı. Yine hem provokasyonlarda ve hem de sızmalar sorununda doğru yaklaşılması halinde parti ortamının nasıl bulandırılacağını, bozgunculüğün nasıl gelişeceğini, kararsızlık ve inançsızlığın, ortamı nasıl avucuna alacağını, bu ortamda sağlıklı bir partileşmenin nasıl olabileceğini, dolayısıyla doğru önderlik edilmemesi ve doğru yürütülmemesi halinde birçok değer nasıl heba edileceğini açıkça ortaya çıkarmış bulunuyoruz. Bu temelde partinin kendine güveni daha da artmıştır. Partinin, düşmanı teşhis etmesi açıklık kazandığı için kendine güveni fazlalaşmıştır. Düşmanın dayattığı yöntemler konusunda ne denli bilinç sahibi olunursa, o denli güven kazanılır ve karşı önlemlerle savaşta başarılı olmanın yolu açıılır. İşte bu da gerçekleştirilmiştir. Yani çoğu kişinin içine düştüğü kuşkular ve politik olmayan yöntemlerle alalecele sonuç alınamaz.

Bu konu tam bir özel savaş konusudur. Özel savaşa karşı cesaret, güven ve ustalıklı devrimci savaşı dayatarak sonuç alınabilir. Biz burada bunu sunmaya çalıştık. Burada önemli başarılarla ulaşıldığı görülmektedir. Bunların birçoğu sözümona bize suikast düzenlemeye gelmişlerdi. Bir değil, belki beş on teşebbüs söz konusuydu. Ama bize daha ilk yaklaştıkları anda bile cesaretleri yerlebir oldu. Bu bakış açıları alt üst oldu ve irade olarak kendileri çözüldüler. Daha uygulamaya geçmeden, yakayı ele vermekten kurtulamadılar. Demek ki bir devrimci her alanda kendi devrimciliğini sağlam konuşursa, ne denli güçlü olursa olsun, düşmanın bel bağladığı her türlü yöntemi boşa çıkarabilir. Biz burada birçok kişinin düşündüğü yaklaşımlar yerine, yeni ve yaratıcı yöntemlerle sonuç aldık. Biz bugüne kadar başarılı olabilmişsek, bunun nedeni düşmanın ulaşamayacağı ve hatta düşünemeyeceği bir konumda yaşamayı, sürekli esas almış olmamızdır. Düşman nasıl düşünüp yaşadığımızı bilse bile, bu bilgiler düne aittir. Düşman dün bile-

bilir, ama bugünü bilemez; bugünü bilse bile, yarını bilmez. Yöntem ve düşünce zenginliğimiz, daralmış ve çürümüş bir rejimin bu özel savaş taslaklarına, bize ulaşma olanağını vermez.

Devrimciler bu konuda kendi yaşantılarında çirkin kusurlar işlemez ve ciddi hatalar yapmazlarsa, komplolara gelemeler. Devrimcilerin komplolara düşmeyeceklerini söylemiyorum, düşebilirler; biz de çokça düşürülmeye çalışıldık. Ama önemli oranda başarılı çıktık. Bu hepimiz için geçerlidir. Kendi devrimci yaşantınıza özen gösterirseniz -ki bunun koşulu da sağlam bir ideolojik, politik ve örgütsel formasyondur, günlük tedbirlere dayalı yaşamdır- komploları boşa çıkarabilirsiniz. Devrimci, ergeç, şu ya da bu alanda vurulabilir, ama çok şeyler kurtararak bu sonuca gidebilir. Çok şeyi kurtararak, çok şeyler geliştirerek ve büyük başarılar sağlayarak ölüme gidebilir. Bu da bizim için az bir kazanım değildir. Kendisiyle oynayan, kendi kendisini kuşkuya düşüren, tedbirli davranmayan, kendisini kararlı kılmayan, ikircikli davranan, her türlü bozgunculuğa alet olabilen ve güçlü bir çabanın sahibi olmayan bir devrimci, elbette ufak bir provokasyon ve basit bir sızmayla yerlebilir olur. Bu nedenle sağlam bir militan kişilik çizen, günün yirmidört saati boyunca pratiğine egemen olan ve bunu da sürekli olarak partinin temel ideolojik ve politik doğrultusunda sürdüren bir adam kolay kolay yutulmaz, kolay kolay oyunlara gelmez. Çare budur.

Nitekim ben, kendi pratiğimde doğruları esas aldım. Bu bütün savaşım boyunca gösterilmesi gereken bir tutumdur. Yalnız düşmanın bu tip sızmalarına karşı değil, özel savaş birliklerine, çetive kuvvetlere, vurucu timlere, “korucular”a, istihbarat birliklerine, jandarmaya ve polise karşı gösterilecek tutum da bunun daha geliştirilmişidir. Düşman güçlerinin hepsi böyle sızma değildir. Düzen kuvvetleri çeşitli özel savaş birlikleri ve taktikleriyle üzerimize gelirler. Bunlara karşı yürütülmesi gereken savaşı da kendi kurallarımıza göre yürütmemiz gereklidir ve bu yaşamsal önemdedir. Bu anlamda savaş bir bütündür. Savaşın kuralları vardır. Kendi içinde örgütlülük esastır. Bir kere yoldaşlarınızla da çok iyi örgütlü olacaksınız, doğru bir yönetiminiz olacak. Günün yirmidört saati tedbiri elden bırakmayacaksınız. Taktiklere egemen olacaksınız.

Nerede ne kadar hedef konulmuştur, ne kadar gerçekçidir, olumlu ve olumsuz yönler nelerdir, bu hedeflere nasıl varılacaktır? Bütün bunlar saptanmış olmalıdır. Bu konulardan birini yapıp, öbürüne ulaşmamak başarısızlığa götürebilir. Devrimcilik öyle bir olaydır ki, hiçbir hatayı, özenli olmayan hiçbir davranışı affetmemektedir. Dürüst ve yetkin olacaksınız, oldukça tedbirli olacaksınız ve bunu bütün yaşantınıza egemen kılacaksınız. Kendinizi bu konuda aldatmamalısınız. Bu tür yönelimler ürkütücü de gelebilir, kuşkuculuk ve güvensizlik gelişebilir. Bu çok tehlikelidir ve oldukça saptırılmış bir yöntemdir. Herkesin herkesten kuşkullanması düşmanın istediği bir şeydir. Bu, cesaret bile edilmemesi gereken bir tutumdur. Panikçi bir ruh haliyle mücadeleye yaklaşmak, mücadeleyi kaybetmek demektir. Biz, birçok alanda gösterilmesi gereken güveni ve cesareti göstermeseydik, çok şey bitmiş olurdu. Bu tür tutumlar çok şey kaybettirir ve kişileri tükenişe götürür. Gelişmelere sağlıklı yaklaşmayan birisi, gerçek tehlikeyi bilmez ve ona uygun tedbirler almaz. Bir tehlikeyi görünce paniğe kapılır ve herşeyi alt üst eder. Parti bunlarla gelişmez. Bu tutumların fazla bir yararının bulunmadığı ortaya çıkmıştır. Ne tedbirsiz olmak, ne de tedbir alma görünümü altında her şeyden kuşku duymak ve her şeyi işlemez duruma getirmek değil, tersine her şeyi yerli yerine koymak önem taşımaktadır.

Bizim bu konudaki pratiğimiz aynı zamanda önemli oranda bu istihbarat faaliyetlerine çok cesur bir karşı koyuştur. Biz sadece düşmana karşı değil, dostluk kisvesi altında insanlara boyun eğdirme veya kendi politik yörungesine çekme girişimlerine karşı da cesaretle mücadele ettik. Bu da en az düşman cephesi kadar önemlidir. Buna karşı, dostluğu doğru tarzda dayatmamız PKK'ye çok şey kazandırmıştır. Bugün TKP pratiğinde görüldüğü gibi, ya kaba çiçeği gibi kendisini açıp, düşmana sunma ya da sözümona gizlilik adına 50-60 yıldır gerçekte tam bir polislik örgüt yaratmanın ne kadar tehlikeli sonuçları olduğu gözönüne getirilirse, bu konuda PKK'nin pratiğinin zafer olduğu görülecektir. Çünkü hem uluslararası komünist harekette, hem de ulusal kurtuluş hareketlerinde çokça görülen ve gizlilik adı altında gerçekte sızmaların bir kanalı haline gelme yerine, bizim, kendine güvenen, elden gel-

diğince tedbirlerini alan, ama açıklığı sürekli esas alan ve görevlerinin üzerine böyle giden tutumumuzun oldukça çok sayıda devrimciyi ortaya çıkardığı ve düşmanın taktiklerini etkisiz hale getirdiği çok açık bir biçimde ortadadır. Çok az devrimci hareket bizim gibi davranabilmiş, bizim gibi sonuç alabilmiştir.

Kuşkusuz eksikliklerimiz de vardır. Üzerinde daha çok düşünüp, doğruya yaklaşmamız gereken yönler vardır. Ama sağlam ve doğru bir temel atılmıştır. Parti kadroları ve bütün parti çalışanları olarak, bu yönlü sağlam temel üzerinde yürümesini bilelim. Bu konuda kendimizi yetkinleştirelim. Bu temelde düşmandan ve hatta dostlardan gelebilecek zararları önleyelim. Kendi azami gelişmemizi bir de parti ortamının doğru aydınlatılmasına, bu sızmalar ve provokasyonların açığa çıkarılmasına uygun hale getirelim. Parti zeminimizi, bütün mücadele zeminini ve mevzilerimizi böylece sağlamlaştıralım. Daha güvenli yürüyelim, daha az kayıpla karşılaşalım, yoldaşlarımızı koruyalım ve geliştirelim. Bu temelde partinin güvenlik politikasını, onun ideolojik ve politik hattına kararlılıkla bağlı örgütlere kavuşturma ve örgütlenmeyi bütün düşman engellemelerine karşı kararlılıkla sürdürme konusunda gerekli adımları atalım. Kendi mensuplarına karşı olabildiğince açık ve net davranan, onları açık ve net olmaya çağıran, bu konuda dostlarını yanlış beklentiler içinde tutmayan, onları da önderliğe, doğru tabi tutmak için özen gösteren, böylelikle partinin stratejik ve taktik hattına bağlanmış bir disiplin anlayışı temelinde çalışan kadro ve ona bağlı halkın önder gücü olarak yürüyelim. Şimdiden görüldüğü gibi güvenlik politikasının bu temelde geliştirilmesinin ileride de azami başarıya yol açacağını bilerek kusurlarımızdan arınalım. Hepimizin çokça muhtaç olduğu yetkinleşmeyi ve güçlenmeyi sağlayalım. Eksik ve hatalı yaklaşımları aşalım. Hiçbir yüzeyselliğe kaçmadan ve kendini tek yanlılık içinde tutmadan, partinin komple yaklaşımını sürdürelim.

Öyle inanıyorum ki, partimize dürüstçe bağlı hiç bir öğemiz, bizim yöntemlerimizle bu iş ve tutumlar içinde bulunamaz. Bu konuda asla herhangi bir kılıf da hazırlayamaz. Parti güvenliği sorunu hassas bir sorundur. Ben bu konuşmamda bunu biraz açmaya çalıştım. Militanlarımız bunun üzerinde daha kapsamlı düşünmeli

ve kendi pratiğine uyarlamalıdır. Kendileri için azami sonuçlara ulaşmalıdır. Tekrar vurgulamalıyım: Bu konuda yapılacak hatalar sanıldığından daha fazla partiye ve arkadaşlarımıza zarar vermektedir. Bu konu öyle fazla özeleştirici de götürmemektedir. Çünkü güvenlik sorunu, en çok dış düşmana karşı savaşın yoğunlaştığı bir alandır. Hatta özeleştirici fazla söz konusu olamaz. Birkaç hatayı ısrarla tekrarlayan kişi derhal yargılanır. Yani bu en çok hassas olmamız ve en çok dikkat etmemiz gereken bir husustur. Bundan sonra inanıyorum ki, arkadaşlarımız ellerinden geleni yapacaklardır. Daha çok aydınlanmış ve daha çok güvenliğe kavuşmuş bir parti içinde, görevlerine daha fazla egemen olmuş bir devrimciliği başarıyla sergileyeceklerdir.

Eylül 1989

Partinin savaş çizgisine dayatılan yıkıcı ve tutucu yaklaşımlara karşı duralım savaş çizgimize yetkince sahip çıkalım

“Bin akıllı bir iş yapmış, bir deli bir taşla hepsini bozmuş” derler. Gerçi bizde böylesi bin akıllı yoktur, ama deliler çoktur. Eskiği yıkmak üzere köklü devrimci yöntemlerle yürütölen mücadelelerde, mücadele süreci geliştikçe ve eskinin yıkış işlemi ilerledikçe, hareketin başlangıçtaki saflığı ve gerçek gelişmeyi ortaya çıkaran özünü bulandırma çabaları da yoğunlaşır. Üstelik bunu yeninin biçimine bürünerek yapmak isteyenler çoğalır. Hareket ideolojik aşamadan maddi bir güç haline geldikçe, onu karmakarışık hale getirmeye çalışan oldukça bulandırıcı ve özden yoksun öğeler de artar. Bu öğeler, fırsat buldukça, eski ile yeniği değişik bir tarzda karıştırarak ve hem eskinin hem de yeninin bazı özelliklerini kendi kişiliklerinde somutlaştırarak, bir akım haline gelmek isterler. Somut koşullara göre zaman zaman eskiden medet ummaya ve yeninin canına okumaya koyulurlar. Eğer bu hareket amansız koşulları yaşıyor ve çok zor geliyorsa, bunun yanısıra başta kişilik olmak üzere eskiyle bağlarını koparmamış, kendisini ciddi bir dönüşüme uğratmamış ve gerçekliğini maskeleymiş öğeler, ciddi ve devrimci olmayan bazı nedenlerle saflara yönelmişlerse, bu tür öğelerin yeniyi bozma ve yeninin canına okumadaki rolleri daha da belirginleşir. Aynı zamanda bunların eskiği çeşitli biçimlerde ve özellikle kişilik düzeyinde sürdürmeleri giderek güç kazanır. Bütün devrimler tarihinde bunu görmek olanaklıdır.

Kendilerini zamanında yeninin ihtiyaçlarına ve emredici özel-

liklerine göre dönüştüremeyenler, ideolojik düzeyden, yaşam alışkanlıklarına kadar eskiyi yaşamaya koyulurlar. Bu konuda özellikle kalpazanlığa soyunurlar. Bunlar demagogdur; çabalarının, yeninin zaferi için çalışmakla ilgisi yoktur. Bu tipler yeninin eski karşısında katettiği mesafeyi, kendileri için bir hareket alanı haline getirmektedir. Bunlar kısmen eskiye ve daha çok da yeniye karşı konumlarını güçlendirerek, yeninin başarısına bütün gücünü vermiş şehitlerin ve güçlü direnişçilerin emekleri üzerine ucuz bir biçimde oturarak yaşamaya çalışırlar. Birçok devrim tarihinde gördüğümüz gibi, başarıyı daha çok kendi hanelerine kaydederek, haklarının bulunmadığı bir konumu tuttururlar. Böyle bir konumu yaşamaya özellikle yatkın olan bu tipler, devrimci ideoloji, politika ve savaşım tarzının kavranıp uygulanmasına güçleri yetmeyen, gücü yetse bile bunu çıkarlarına uygun bulmayan veya çıkarlarına elverdiği oranda bunlardan birinci planda yararlanmaya çalışan, bu konuda adeta bir orta yol tuturan, öznel niyetlerine göre bir hareket hattı geliştiren ve gelişmeler hızlandıkça bunda daha da derinleşen kişilerdir. Bunların yaptığı hesaplar yeni bir mesafe almış ve bir mevziye ulaşmışsa, mevziyi ucuzca ele geçirmek siyasal planda güçlenmelerine yol açmışsa, hiç de hakları olmadığı halde devrimci hareket içinde üstün bir konuma gelebilmişlerse veya yeni olanın yenilgiye uğrama ve zor duruma düşme olasılığı fazla ise, o zaman bunlar eski ile uzlaşmaya, ilkin dolaylı ve ardından bilinçli olarak eskiyle yeniden ilişkiler kurmaya başlarlar. Yeniye verebildikleri zararlar ölçüsünde, tekrar eski yapı içinde yer alır; devrime ihanet ederek ve onu satarak verdikleri zarar ölçüsünde eski tarafından ödüllendirilirler. Kendilerine göre zor bir duruma düşmüşlerse, o zaman bu durumdan kendilerini kurtarmış olurlar. Salt aşağılık bireysel çıkarları için, haksız bir zararın sahibi olarak tarihin dönekler kervanına katılırlar. Hele hele içinde devrimin geliştirildiği somut koşullar çok geri ve devrimci gelişme yaratmak çok zorsa, bunun yanısıra toplumdaki suçlular topluluğu nicelik ve nitelik olarak yoğunsa, böylesi bir ortamda özlü devrimci gelişmelere çok kötü bir biçimde musallat olurlar. Ortayolcu bir tutum sürdürür, gericiliğin şu veya bu yönünü hortlatırlar. Hepsi çoğunlukla müthiş bir kariyerist kesilir. Şu ya da bu düzeyde kendilerini popü-

ler kılacak bir konumu elde etmeye çalışırlar. İşlerine gelmediği zaman, rahatlıkla en aşağılık ihanet biçimine yönelmekte sakinca görmezler. Ülkelerin geri kalmışlığı, halkların bu konudaki gerilik düzeyi ve devrimci hareketin yaşadığı zorluklar, bu tiplerin faaliyetleri için daha elverişli bir ortam sunmaktadır.

Sergiledikleri çabalara biraz dikkat edilirse, bunların devrimde zaferi yaratmak, devrimin zaferini güvence altına alacak önderliği tutturmak ve onun için bütün gücünü harcamak şurada kalsın, adım adım elde edilen mevzileri nasıl ele geçirebileceklerini, hiçbir çaba harcamadan bireysel çıkarları ölçüsünde bunlara ne kadar ulaşabileceklerini ve kendilerini tehlikeye kaptırmamak için varolan olanakları nasıl oportünistçe bir tarzda kullanabileceklerini düşündükleri; çizginin çıkarlarını değil de kendilerini konuşturdukları; hareketin fedakarlık düzeyine ulaşmak yerine kendilerini korumayı esas aldıkları; giderek fırsat ve ortam bulduklarında kendilerini örgütledikçe örgütledikleri görülecektir. Çoğu dürüst ögeler bütün güçleriyle bir şeyler tutturmaya ve devrime bir mevzi daha kazandırmaya çalışırken, bunlar sinsi hesaplarla varolanı ele geçirmeye çalışırlar. Bu bir ideolojik düzey, devrimin gelişmesine rahatlıkla olanak hazırlayacak olan bir alan, bir kitle ilişkisi veya bir yoldaşlar topluluğunun önderliği olabilir. Bu tiplerin bütün işi gücü ucuz hesaplarla bunların üzerinde sonuç almak veya bozmaktır. Güçleri yetmediğinde bunları bozarak zayıf düşürmek ve zayıf düşürdükleri ölçüde kendilerine tabi kılmak, kendilerinin temel hedefi durumuna gelmektedir. Bunların çabası varolanın emrinde dürüstçe çalışmak ve değer üstüne değer katmak değildir. Bunlar ya zayıf düşürerek, ya içine sızarak, ya da önüne engeller çıkararak, binbir çabayla elde edilmiş bazı değerlerin üzerinde oynamakta; bazen oldukça duygusal ve döneme hiç yakışmayan tavırlar sergilemektedir. Bu son tahlilde bireysel beklentilerine göre bir hareketsizlik olabilir; rahat bir ortam veya ertelemecilik olabilir. Kendileri de bunun pek farkında değildir. Bazen güdülerıyla ve bazen de keskin bir bilinçle bunu tutturmaya çalışırlar. Tabii bunlar kişiden kişiye değişir. Ağalık gerekiyorsa ağalık, küçük-burjuvalık gerekiyorsa küçük-burjuvalık, kuyrukçuluk hoşlarına gidiyorsa kuyrukçuluk yaparlar. Eğer başa geçme fırsatı varsa kariyerizme tutulurlar. Ta-

rihte bunların örneklerine bol bol rastlamak olanaklıdır.

Devrimler, en az kendisiyle savaştıkları dış düşman kadar, içerde de bunlarla boğuşurlar. Bu boğuşma çoğunlukla kanlı geçer. Fransız Devrimi'yle, Bolşevik Devrimi örneklerini düşünelim. Daha da eskilerden islam devrimini gözönüne getirelim. Bu devrimlerde bu konudaki boğuşmanın hangi anlama geldiğini daha iyi görebiliriz. İslam devrimi örneğinde, uzun süre eskiyi yaşayan ama cahillik çağından koparak islama yönelen güçlerin dah sonra iktidarı nasıl ele geçirdiklerini ve iktidarın gerçek sahiplerinin başına neler getirdiklerini iyi biliyoruz. Büyük Fransız Devrimi de böyledir. Devrimin en güçlü sürükleyicileri giyotinde can vermekten kurtulamamışlardır. Devrimin boşa gittiği söylenemez, ama devrimin önde gelen birçok adamı bunu yaşamı ile ödemek zorunda kalmıştır. Bolşevik Devrimi örneğinde bile, devrimin gerçek emek sahiplerine karşı günümüze kadar bir karalama ve mahkum etme faaliyeti sürdürüle gelmiştir.

Sık sık tarihten bu tür örnekler vermeye çalıştık. Anlamak isteyenlerin gerekli sonucu çıkarmaları için ve daha çok da köklü bir devrim hareketi olan hareketimizin başına bela olmak isteyen benzer döneklerin, ortayolcuların, özü ayrı, biçimi ayrı olanların ve çoğunlukla iyi niyetle bu duruma düşenlerin sayılarının hiç de az olmadığını bilerek, öğretici ve zengin dersler çıkarılabilecek tarihsel örnekler verdik.

Bizde işleri ağırlaştıran başka bir husus da şudur: PKK gerçekliğine biçare bir katılımı gerçekleştirenler, bazı iyi duyguların sahibi olsalar da, bunun için gerekli bilinci edinememiş ve harcanması gereken çabanın ölçüsünü fazla kestirememişlerdir. Bunlar bunu fazla düşünemiyorlar. Bilinç düzeyleri geridir. Geri toplumsal koşullar bu konuda kendilerini adeta en geri düzeyde bir katılıma zorlamaktadır. Tabii bunların katılımıyla devrimci hareketin ideolojik ve siyasal radikalizmi ters orantılı olacak, ona ters bir yaşam biçimini ortaya koyacaklardır. Hareketin büyüklüğü yetkin bir kişilik istiyor ve bu amaçla güçlü bir çaba harcanmasını emrediyorsa, bunlar bununla ters orantılı bir durumu yaşayacaklardır. Sözünü ettiğimiz devrime özden katılmayan bu tipler, hareketin özünün emrettiği yeni yaşamı sergilemek için her şeyini ortaya

koymak yerine, devrimci hareketi uğraştırmaya, onun içinde kendilerine ucuzca yer açmaya, bir vermeden on alan konumu sürdürmeye veya sözümona kendi kişiliklerine uygun bir yaşam biçimi tutturarak, bir yerde hareketten intikam almaya çalışırlar. Bir yerde “Ben de varım” derler. “Ben de varım” dediklerinde, devrimci proletaryanın özüyle çelişen bir etkiyi bir kişiliğe, bir güce ve politikaya dönüştürürler. Bunlar hareketimizin içinde her ne kadar bireyci, örgütlenmeye gelmeyen, kendisini alabildiğine konuşuran, kolektivizmden uzak olan, yoldaşlarıyla uyuşmayan ve birleşmeyen, kitlelerle sağlam bağlar kurmaktan uzak, baskıcı, tasarrufçu, emeği geçmediği halde birçok şey üzerinde hak iddia eden ve ele geçirmeye çalışan özellikler sunsalar da, kendilerini sadece bir yaramaz kişilik olarak değerlendirmemek gerekir.

Çeşitli değerlendirmelerimizde yaramaz ve ne idüğü belirsiz kişilikten söz etmiş olsak da, bunlar fırsat buldukları zaman tek başına bütün hareketi kendi sınıf kişiliklerine uygun bir biçime dönüştürmekten çekinmezler. Sayısız emekçinin emeğiyle ortaya çıkan eseri ve değerleri, tek bir kurşun bile sıkmadan ele geçirmek isterler. Hareketimizin henüz zaferi zorlamadığı ve özellikle devletleşmediği bir dönemde bu denli gözükara davrananların varlığı gözönüne getirildiğinde, gelecekte bunların ne yapacaklarını kestirebilmek zor değildir. Biz, başlangıcından günümüze kadar, hareketimizin özüne uygun bileşiminden asla ödün vermedik. Onun egemenliği uğruna her şeyi yaptık. Bu işin olumlu yanındır. Söz konusu tiplerin bu konudaki denemelerini boşa çıkardık. Ancak bu durum, bu tiplerin bilerek ya da bilmeyerek faaliyetlerini sürdürmedikleri anlamına gelmemelidir. Hele hele düzeyin geriliği, politik olamama ve örgütlenememe durumu da buna eklenince, bu tiplerin şu veya bu alanda ortaya çıkması olasıdır.

Bu tür durumlarda harekete özden bağlı olanlar ne yapmalıdır? İşlerin doğru bir tarzda geliştirilmesine nasıl yön verilmelidir? Düşmanın, sömürgeci baskı altında tanınmaz hale getirilen ve halkımızın içinde yaşadığı toplumsal ortamı yönetmesi ve yönlendirmesi durumu, içimize doğru da yansımaktadır. Düşman etkilerinin toplum üzerindeki doğrudan yansımaları, bu kez daha dolaylı ve ince bir tarzda devrimci ortamı da etkilemekte; son tahlilde

düşmana hizmet eden ve doğrudan olmasa bile bunu doğuran bir yönlendirme ve yürütme durumu ortaya çıkmaktadır. Köklü bir temelde devrimcileşememe, örgüt çizgisinin sağlıklı olarak yönetilememesi ve yürütülmemesi, bu durumu kaçınılmaz kılmaktadır. Bu anlamda, devrimin ustaları, bir ortayolun bulunmadığını belirtir. Ortaya çıkan şey düşmanın ya doğrudan ya da dolaylı yönetmesi ve yürütmesidir. Buna burjuvazinin yönetmesi ve yönlendirmesi adı verilmektedir. Biz buna feodal-küçük-burjuva karması diyelim. Bunun karşıtı proletaryanın yönetmesi ve yönlendirmesidir. İdeolojik, politik ve örgütsel düzeyde bu hep böyledir. Bizdeki ise daha da böyledir.

Zor koşullarda gelişen devrim hareketlerinde, ‘normal’in daha çok düşman ve ortayolculuk lehine çalışacağını bilmek gerekir. Birçok gelişme somutunda açıkça ortaya koyduğumuz gibi, devrimci gelişme karşısındaki en büyük tehlike düşmanın yürüttüğü özel savaş değil, içimizde parti çizgisine karşı insafsız, hadsiz, hesapsız ve üstelik iyi niyetlice sergilenen bireyci tutumlardır. Özellikle kendisini hiç terbiye etmemiş, ruhu kapkara, bilinci karmakarışık, insan tanımını yapmaktan bile aciz ve eline verilen yetkiyi bir cani gibi kullanmaktan çekinmeyecek kadar değer tanımayan tipler söz konusu olunca, bunlardan birinin vereceği zararı düşman birliklerinin veremeyeceği ortadadır. Halkımızın tarihine baktığımız zaman, aşiret ağası, şeyh, seyit vb. tiplerin başına çöreklenmeleri yüzünden, Kürdistan halkının yeryüzünden silinmekle yüzyüze geldiğini görürüz. Kürdistan halkı, bu tipler yüzünden, dünyanın en lanetli halkı konumunu yaşamaktadır.

Saflarımıza gelenler, PKK öncesi toplumda (buna cahiliyet veya karanlıklar çağı diyebiliriz) öyle temiz, ölçülüp biçilmiş ve kendilerini oldukça eğitmiş bir kişilik yapısıyla gelmediler. Biz kendi yaşamımızdan örnekler vererek, ki bugünkü düzen bile buna anlam vermeye çalışıyor, bir devrimcinin nasıl yaşaması gerektiğini ortaya koyduk. Çok önemlidir. Bazılarının yapısına ve yaşamlarına baktığımız zaman, bir caniden farklı olmadıklarını görüyoruz. Bir caniyi önder yaptığımızı veya kendisinin parti denetiminden sıyrılarak bu duruma geldiğini anlıyoruz. Bu tip ne doğru dürüst bir sınıfsal mücadele, ne de bir ulusal ve sosyal mü-

cadele yapmıştır. Mücadele adı altında kardeş kavgasına girilmiş, halk içinde kan davasını körüklemiş, incir çekirdeğini doldurmayacak gerekçelerle kan dökmüş ve zulüm uygulamıştır. Bu biçimde yetişmiş tiplerden bazıları saflarımıza geldiklerinde, tehlikeli bir öğeyi kendi elimizle başımıza musallat etmiş oluyoruz. Bunlardan devrimci çıkmayacağını söylemek istemiyorum. Ama bunlar öncelikle eski yaşama tövbe etmeli ve ona lanet okumalıdır. Bunların devrimciliğe adım atmalarının koşulu budur. Tersine bu ruh, biraz da böbürlenerek, mevcut yapısından övünç duyacak kadar kendinden geçmişse, münafıktan da öteye en büyük baş belası haline gelmiş demektir. Zaten böyle bir durumu yaşayan bir hareket, en büyük kötülüğü kendi eliyle kendisine yapmış olacaktır.

Biz, daha 1981 yılında Konferans'a sunulan **Politik Rapor**'da örgütlenme sorununa giriş yaparken, devrimci mücadele gelişerek hareket yaygınlık kazandıkça, çok çeşitli öğelerin kirli paslı yapılarıyla devrimci saflara katılabileceklerini belirtmiştik. Bunun yadırganacak bir yönü yoktur. Ama başlangıçta bir yerde meşru ve mazur kabul edilmesi gereken bu durum daha sonra süreklileştirilir ve özellikle hareketin çizgisi derinliğine özümsetilmezse, devrimci hareketin başına bela olacaktır. Bu, o zaman, meşru görülme bir yana, mutlaka savaşılmaması ve tasfiye edilmesi gereken bir durum olarak karşımıza çıkacaktır.

Geçerken ustalardan alıntı yaptık. Bu, başlangıçta dost ve oldukça eski özelliklere bezenmiş tutumlar, davranışlar ve kişilikler kendilerini daha iyi kamufle etmiş, bu konuda biraz da mesafe almış, hatta yerlerini sağlamlaştırmak için bireyciliklerine uygun bir politika geliştirmişlerse, hareketin içine en tehlikeli tohumlar serpilmiştir, dedik. Bunların bütün ilişkileri olumsuzluk üretmekten başka bir sonuç veremez. Bu önemli bir saptamadır. Günümüze doğru gelindiğinde PKK çizgisinin arılığında ve onun bütün yönleriyle somutluk kazanmasından söz eder, devrimde zaferi güvence altına almak için vazgeçilmez bu çizgisinin örgütlenmesine ve yürütülmesine önem verirken, bunun bütün çalışmalarımızın önüne alınması gerektiğini vurguluyoruz.

Biz harcadığımız bunca çabalara kıymak istemiyoruz. Arkadaşlarımız gerçekten bir şeyler verdiklerine, yaşamını adadıklarına

ve bu konuda dürüst ve özlü olduklarına inanıyorlarsa, yapmaları gereken ilk iş çalışma, mücadele ve savaş görevlerini önlerine koymalarıdır. Özülle bağlantılı olarak çizginin işlenip işlenmediği, varsa bu konudaki engellerin neler olduğu, bunun bir bütün olarak yaşamımıza egemen olup olmadığı, yaşamın bu tarzda somutluk kazanıp kazanmadığı, bir terslik varsa bunun nereden kaynaklandığı, yetkinleşmek için neyin gerekli olduğu iyice değerlendirilmeli; eğitim, yönetim yeniden düzenlenmeli, halkla ilişkiler, düşmana daha ustaca ve cesaretle yönelme vb. bütün bu yönlerden değerlendirmeye tabi tutulmalıdır. Eksiklik ya da sapma görürlerse giderilmesine çalışmak, mücadele ve savaş yürütmek gerekir. Arkadaşlar bunu yapmazlarsa, bütün çabaları bir hiç olacaktır. Bu konuda hiç olmazsa bunca derslerden sonra çizgi devrimciliğine, doğru karşılık verilmelidir. Bu karşılık verilmezse ne olur? O zaman bundan kaçınanları bir süre daha sırtımızda adeta bir küfe gibi taşıyacağız. Ama biz de insanız. Bir yerde yük giderek ağırlaşırsa, irade gücümüz elvermediği için sırtımızdan atacağız. Bu durum bizim bu yapıdaki kişilere kıydığımız, kendilerini her zaman olduğu gibi taşımaktan çekindiğimiz ve artık kendilerine ihtiyaç duymadığımız anlamına gelmez. Bunun anlamı, durumun ve olanakların artık bundan başka bir tutuma elvermemesidir. Birçok arkadaşın parti içindeki beklentili konumu biraz da böyledir.

Bazı özellikleri sık sık vurgulamaya çalıştık. Arkadaşların geleneksel bir yaşantıları vardır. Kendileri özellikle aile ortamında şekillenmişlerdir. Bu yaşam kendini sırtta taşımaktadır. Kürdistan'daki ailenin geleneksel bazı özellikleri söz konusudur. Ailede özellikle kabile ve aşiret etkileri yaşanmaktadır. Burada birey fazla kendi sorumluluğunun bilincinde değildir. Bu konuda yanlış eğitim daha çocukluğundan itibaren bireyi oldukça sorumsuz yetiştirmektedir. Bazı arkadaşlar ileri toplumları görmüştür. İster sosyalist, ister kapitalist ülkelerde, bir hayli sorumluluk duyan çocuklar vardır. Daha küçük yaşlarda kendilerine hak, yetki ve sorumluluk duyguları aşılacaktır. Neye mensup oldukları ve içine girecekleri topluma karşı nasıl hareket etmeleri gerektiği gibi konularda eğitilmektedir. Öğretim bunu sağlamaktadır. Bizde böylesi bir durum yoktur. Bizde ihanetin içine balıklama dalınmasına, "Oğlum yetişiyor, iş güc

sahibi oluyor” denilmektedir. Çocuklar temel toplumsal değerlere karşı olumsuz koşullandırılmakta, buna da “çocuğu en iyi biçimde koruma” adı verilmektedir. Herkes bilir: Kürdistan’da çocuk yetiştirme tarzı o denli sapıkçadır ki, çocuk büyüdüğünde kendisine ve topluma karşı ucube durumuna düşmektedir. Zaten kendisi tarihten yoksundur. Ne denli yiğit, gözüpek ve atak olursa olsun, ya bir patronun veya ağanın emrine girmiş, ya da bir polisin veya jandarmasının eline düşmüştür. Onların işbirlikçisi ve ajanı olmuştur. Toplumumuza egemen olan budur.

Bu nereden ortaya çıkmıştır? İşte bu çokça böbürlenene, “Oğlum soyumu devam ettirir, bana iyi bir gelecek hazırlar” diyene körce tutumda ifadesini bulmaktadır. Peki, toplumun içine böyle körcesine dalanlar, partimize çok daha mı bilinçli giriyorlar? Hayır. Bunlar aynı beklentiler ve yetiştirme tarzı ile saflarımıza geliyorlar. Bu konuda başlangıç için fazla bir şey söylenemez. Ancak bunlar eğitim ve tecrübeyle dönüştürülemezse, başa bela olacaklardır. Kaynağını toplumda biraz böyle bulan bir kişilik, bugün hareketimizin ağırlığını ve çizgiyle bağlantılı gelişimini tehdit etmektedir. Sorun birkaç suçlu ortaya çıkarmak ve her şeyi çözdüğümüzü ilan etmek değildir. Bunun eğitimle çok sıkı bir ilişkisi vardır. Özellikle hareketin önderi konumunda bulunanların mutlak eğitim çabalarıyla ilişkisi vardır; denetim, tecrübe ve pratik yürütmeye ilişkisi vardır. Bu tür öğeler, özellikle saflarımıza yeni katılanlar ve çizgiyle bütünleşmeyen kişiler üzerinde günün 24 saati boyunca denetim ve yürütme eksik edilmezse, doğru yaşamı mutlaka uygulamak için disiplin kuralları harekete geçirilir ve gerekleri yerine getirilirse, tehlikelerin önü alınabilir ve bir hayli yaygın olan bu olumsuzlukların hareketi tehdit etmesi önlenir.

Evet, burada harcadığımız bunca eğitim çabalarına rağmen, partiye özlü bir katılım gerçekleşemezse, savaş alanlarında bizi bekleyen görevlerin gereklerini yerine getirmek oldukça zorlaşacaktır. Özellikle kendilerinden önderlik rolünü oynamaları beklenenler, çocuk gibi şikayetçi olmaktan öteye gidemezler, büyük bir diyet ve olgunlukla çizgisinin başında olmazlarsa, bütün emeklerimiz heba olacak ve her şey aleyhimize dönecektir. Hele kısırtılmış bir toplum söz konusu olunca, nesnel olarak bireyler, düşma-

nın bugün geliştirdiği kontracılığa hizmet edeceklerdir.

Bu genel yaklaşım, bir kez daha somut planda karşımıza çıkan bazı gelişmelere anlam vermek içindir. Özellikle devrimci savaşımızın kalbi durumunda olan Botan pratiğimizi daha da devrimcileştirmek, çizginin gereklerine uygun bir yürümeyi gerçekleştirmek ve geliştirmek ve geliştirilen devrimci yaşamı çizgi ve çizginin gerekleri ile duyarlı hale getirmek zorunludur. Bunun için bir kez daha mevcut zaaf ları, çizgi dışı tutum ları ve yetmezlikleri yetkince aşmal yız. Mücadelemize dayatılan özel savaşın, en küçük bir hatamızı vesile yaparak plan ve uygulama geliştirdiğini, bunu tam okertmeye kadar ilerletmek istediğini ve devletin bütünüyle böylesi bir yönelim içine girdiğini gözönüne getirirsek, bizim de çizgimizin yetkinleşmesine ve en sıradan olanak ları bile onun emrine vermeye büyük önem vermemiz gerektiği kendiliğinden anlaşılacaktır. Bu konuda herkesin sorumluluğunun gereğini azami bir biçimde yerine getirmesi, kendi çabalarına duyuduğu saygının vazgeçilmez koşuludur. Bu noktada kişisel yetmezliklerden söz etmek, kariyerizm duygusuna kapıldığını ya da kölece boyun eğdiğini söylemek, kişinin kendisine yapabileceği en büyük kötülük olacaktır.

Ben daha çok partiye dürüstçe bağlı olan ların, ona kan ve can verenlerin, kendilerine saygınlık larını muhafaza etmelerinin nasıl mümkün olacağını ve bunun için neler yapmalarını gerektiğini ısrarla ortaya koymaya çalışıyorum. Çünkü bunlar gerçekten acımasız bir yaşam sürdürüyorlar. Soylu bir çıkışın içinde bulunuyor, kutsallık derecesinde bir mücadelenin militanlığını yapıyorlar. Esasımız böyledir. Ama sıra somutlaşmaya ve biçimlenmeye gelince, eskinin arkadaşlardaki kalıntı ları ve kendileri üzerindeki yönetim, on ları özle ters orantılı bir biçimlenmeye götürüyor. z biçimlenmeye başladığıa, iyi olan istek ve niyet örgütlenmeye ve eğitime yolaçar. İster kadrolardan, ister altındakiler ve çevrelerinden kaynaklansın, bu konudaki eğitimsizlik, örgütsüzlük ve ynetimsizlik aşılmadığıa ve görevler yerine getirilmedikçe, ters bir biçimlenmeye uğramak kaçınılmazdır. rgtlenmemiş ve somut yaşama brndrlmemiş öz, ırılılıktır. Her yerden darbe yemeye, her yerden yara almaya ve ezilmeye mahkumdur. Ne yazık ki biro-

klarının durumu buna benzemektedir. Bu tür olanaklarla PKK çizgisini zafere götürmek bir yana, varolan değerleri ve kazanımlarımızı korumamız bile mümkün değildir. Bu durumda halk savaşçıları olmak şurada kalsın, son derece zavallı ve kendi başına bela bir tip durumuna düşmek işten bile olmayacaktır.

Bu durumları önlemek gerekir. Biz, kendi görevlerimizi yerine getirdiğimiz ölçüde, vicdanımız huzur bulacaktır. Bunun için dönüştüremeyeceğimiz kişilik, başarı için aşamayacağımız engel olmaz ve herhangi bir yetmezlikten söz edemeyiz. Özünde çok ısrarlı olanlar ve onun sağlam biçimlenişi için özlü çaba harcayanlar, sadece bununla da kalmaz ve mutlaka başarıya ulaşırlar. Eğer kişi kendisini aldatmıyorsa, kural budur. Kişi sefil ve iflah olmaz biri değilse ve eski ortayolculuğu yaşamıyorsa, bunu başarmamasına olanak yoktur. Ama biraz feodalizm ve küçük-burjuvalık yaşanıyor, ailedeki yetişme tarzından ve toplumun etkilerinden söz ediliyorsa, o zaman başarı sağlanamayacaktır. PKK saflarında ihanete doğru yol almak, ortayolcu olmak, bireyciliğe ve kariyerizme kapılmak, düşkünlük göstermek, sonuç itibarıyla ölümdür, partinin ve halkın çıkarları karşısında ezilmektir. Durumu böyle olanların orta yerde ve ayak altında ezilmeleri kaçınılmazdır. Saflarımızda ortaya çıkan ortayolculuk acımasız bir biçimde yenilgiye uğramaya mahkumdur. Çünkü bizde orta sınıflar gelişme gösterememektedir. Orta sınıfların ideolojik veya politik bir hareketi mevcut değildir. Gericici ve işbirlikçi feodal kalıntılar zaten ihanetin başına saplanmışlardır. Küçük ve orta burjuvazi serseridir. Bunlar dünyada en çok lanetlenmesi gereken bir konumda bulunmaktadır. Orta yerde yer alanları lanetliyoruz.

İşte bu kesimler adına arzı endam edenler vardır ve bunlar saflarımıza da yansımışlardır. Bunlar üslubu, yaşam tarzı, yürüyüşü ve her şeyiyle ölgündür, ölmüşlerdir. Biz bunlara karşı olmak istemiyor değiliz. Tersine kendilerine çok yönlü bir destek sunmaya çalıştığımız bilinmektedir. Buna rağmen, bunlar kendi özelliklerinden arınmıyorlar. Bunun bir insan doğası olduğuna inanmıyoruz. Bu bir sınıf doğasıdır. Kürdistan somutu söz konusu olunca, bu durum, denilebilir ki, kendisini en lanetli, en yaramaz, en sığ ve her türlü pislığe kapılıp gitmiş bir tarzda ortaya koymaktadır. Nite-

kim saflarımızdaki birçok kişinin kaptığı özellikler, bu kesimin özellikleri olmaktadır. Altta ezilenler bir ağanın, orta ve küçük-burjuvanın konumunu tutturmak için buna öykünmektedir. Bir de kemalizm kendilerini bozmuşsa, bu daha da tehlikeli bir hal almaktadır. Ezilenler başını kaldırdıklarında bunları görür, rezilin rezili olurlar. Dolayısıyla saflarımıza ezilen kesimlerden gelenlerde bu daha da berbat bir tarzda yansımaları bulur. Bunlar uşağın uşağı olma konumunu yaşarlar. Bunlar, devrimin güzelliğini, inceliğini ve duyarlılığını yaşamayı bir yana bırakıp, tersine devrim için baş belası olurlar. Yaşadığımız durum biraz da böyledir.

PKK tarihinde bu durumu kabul etmeyen soylu örneklerin bulunduğunu belirttik. Her büyük devrim hareketinde tanık olunan büyüklüklerin benzerine, daha da soylu bir büyüklükle karşılık veren örnekler bizde de vardır. Bunlar PKK'nin ruhu, yaşam biçimi ve gerçek önderleridir. Biz yaşıyorsak, kesinlikle onları temsil ediyoruz. Eğer PKK hareketine birincil derecede öncülük yapıyorsak, onların ve bu özelliklerin egemenliği adına öncülük yapıyoruz. Kadrolarımız da dürüst ve özlülere, çokça verdikleri bağlılık sözü sahte değilse, bu temelde bir bağlılık sergilemek zorundadır. Kadrolarımız o zaman kendilerini gözden geçirmelidir. Onlarla bağlantılarının somut planda hangi düzeyde olduğunu ortaya koymalıdır. Onlar aynı zamanda başarı demektir, yaşadıkları süreç, çizgi egemenliği ve çizginin özlü yaşama kavuşması demektir. Kimse burada aldanmamalıdır. Çizgiye bağlılığı bu temelde gelişmişse, kendisinde, çizginin egemenliğini sağlamalıdır. Çünkü kadrolarımız çizginin somutluk kazanmasının militanlarıdır. Başka bir tutumu kabul etmenin bununla bağdaşmayacağını bilerek, ona hızla ulaşmak, onu tutturmanın bitmez tükenmez çabası içinde olmak zorunludur.

Biz bugüne kadar, birçok eğitici çabada ve yönetim çabalarımızda bunu sergilemeye çalıştık. Buna karşılık, ortaya çıkan gerçek, bundan az feyizlenmek ve daha çok da eleştirilen bazı özelliklerde ısrar etmek biçimindeki bir pratik olmuştur. Böylece bir kez daha bu tür durumlara yaklaşmaya çalıştık. Biz esas olarak savaşı ülkemizin somutuna oturtmuş durumdayız. Bu alanda PKK'nin güçlü özelliklerini yeniden belirleme, bu özellikleri eğitimle

özümsetme ve giderek örgütlendirme çabalarımız, ardi ardına daha da yoğunlaşarak devam etmiştir. Onuncu yılında bu alandaki faaliyetlerimiz belli bir yetkinliğe ulaşmış, bu anlamda yurt dışı rolünü layıkıyla oynamış, kutsallık ölçüsünde bir değer biçtiğimiz ülkemizin doruklarına ulaşılmıştır. Her büyük devrim hareketinin böylesi kutsal ocakları ve Kabeleleri vardır. Bizim için de bu anlama gelen bir alanda yoğunlaşma ve kendi savaşımızı geliştireceğimiz kutsal ocaklara yerleşme söz konusudur. Biz kendi yaşamımızı tamamen buna adadık. Elimizden geleni ortaya koyarak, her türlü baskı ve işkenceyi göze alarak, somut ve olumlu yönden emeklerimizi kullanarak, çalışmalarımızı ülke zeminine taşırdık. Halkımızın bize sağladığı her türlü yardımı ve manevi desteği oraya aktardık. Bu bizim için çok gerekliydi.

Biliniyor, bizim yurtseverlik ölçülerimiz vardır. Bugün yurtsever olmayan kişinin ne insanlığından, ne onurundan ve ne de madde ve manevi kalkınmasından söz edilebilir. Yurtseverliğin bizdeki gerçekleşme biçimi, düşmana karşı mutlaka ve mutlaka direniş hattını tutturmak ve bunu da ülke somutunda gerçekleştirmektir. Bunun da en bellibaşlı biçimi bugün silahlı savaşımızın geliştiği merkezi alanlarda yoğunlaşan çabalarımız, PKK'nin bu alandan tekrar ülke somutuna oturtulması, çizginin ve taktiğin pratikte somut ifadesini bulmasıdır. Bu konuda oldukça kapsamlı değerlendirmeler yapılmış; olanak üstüne olanak, katkı sunulmuştur. Ülke zemininde savaşma olanakları vardır. Küçük adımlarla PKK çizgisinin zaferine ulaşmanın muharebeleri olabilir. Bu gerilla savaşı biçiminde somutlaşır. Halkımız büyük bir birlik isteği duymaktadır. Bunun cephesi kurulur ve ülkenin kalbinden her yanına yayılır. Yaşamın bundan başka bir amacı olamaz. Kürdistan'da namuslu, özgür ve onurlu bir yaşam için biricik seçenек budur. Halkın kararlılığı da budur. Geriye ne kalmaktadır? Geriye kalan şey, son derece kutsal bir ruhla, insan soyundan bitebilecek en olgun kişilikle ve eldeki pratik olanaklarla kendi kaderini özgürce belirleyebilmektir. Görevimiz buydu. Kürdistan'ı yeniden kendi öz birliğine kavuşturmak, özgür savaşımıla bunu olanaklı kılmak ve yaşamaya hakkımız varsa, bunu sonuna kadar kullanmak zorundayız. Savaşımız da bunu kanıtlamıştır. Bütün bunları tarihsel

gerçeklerin ışığında, devrim biliminin çağımız hakkındaki belirlemelerini, kendimiz için uygulayarak ve bunun doğru ifadesine kavuşarak yaptık. Mücadele burada ancak böyle yürütülebilir. Adına devrim denilen kavramın hayata geçirilmesi böyle olabilir. Biz bunu sadece ideolojik derinleşme düzeyinde değil, küçümsenmeyecek örneklerle pratikte de kanıtladık. Bütün bunlardan sonra ortaya çıkması gereken şey, belirlenen doğrultuda özlü bir biçimde yürümektir. Çünkü harcanan çabaların büyüklüğü ve bunun için akıtılan şehit kanları kesinlikle bunu emretmektedir.

Yalnız başına PKK'nin bu on yıl içinde yaşadıkları ele alındığında, bu dünyanın bütün sayılı devrimlerinin ilk on yılından daha fazla bir çabaya tanıklık etmektedir. Şimdi kalkıp da "Biz Kürdüz, yetmez bir toplumun bireyleriyiz" demek, içine girilebilecek en aşağılık durumlardan birisi olacaktır. Birçok arkadaş geri ve tecrübesiz olduğunu söylemekte, kişisel özelliklerinden söz etmektedir. Biz bunun yapılmamasını istiyoruz. Biz bu tür tutum sahiplerini feodal gerici güruh ve iflah olmaz tutucu tipler olarak değerlendiriyoruz. Yine bu lümpenizmin, feodalizmin iflah olmaz karikatürlerinin ve kemalist küçük-burjuva piçleşmesinin boy vermesidir. Bu konuda çeşitli tanımlamalar yapılabilir. Bunların hepsi son tahlilde egemen düşmanın ve onun işbirlikçiliğinin dolaylı olarak içimizde boy vermesidir. Biz daha 1984 yılında, bazılarını, özgürlük ağacımızın boy verdiğini ve bunların ağacımıza kendi piçliklerini aşlamak istediklerini söylemiştik. Özgürlük ağacımız oldukça kök salıyor ve boy atıyor. Bazıları bu ağaca bir aşu yapıyorlar. Bu aşu karaçalıdır, zakkum çiçeğidir, kavak ağacıdır; feodal, kemalist veya lümpen birisi, bu ağaca kendisini ekmek istemektedir. Peki, bu bağımsızlık ağacının büyümesini sağlayan bir özsu mudur, yoksa onun güçten düşürülmesi mi? Çünkü yapılan bu aşılama ya ağacı çürütür, ya da onda piç sürgünlerin filizlenmesine yol açar, bunlar gerçek bağımsızlığın öz suyunu emer ve başka bir ağaç ortaya çıkarır. Böylesi ağaçlar gerçekten vardır. Bazı ağaçlara bu tür aşılar yapıldığında, ağaç biçim değiştirir, başka bir ağaç biçimine dönüşür. Bizim için böylesi bir tehlike az mıdır? Hayır. Düşmanın yabancı özelliklerinin bu kadar egemen olduğu bir ortamda, bunların adına eylem dedikleri şey, özgürlük ağacımızda piç bir filiz gi-

bi bitmektir. Piç bir filizin yeşermesi ve ağacın kökünde yeşermesi büyüklük olabilir mi? Hayır. Bu böyle görünse veya gösterilse bile, aslında soy ağacımızın güçten düşürülmesidir. Hatta fırsat bulunursa, onun başkalaşıma uğratılmasıdır.

Evet, tespitlerimiz ve değerlendirmelerimiz böyleydi. Bu değerlendirmeye muhatap olanlar, kendilerini çok az tanıyorlar. Biz bunları uyardık. Hiç kimsenin bağımsızlık ağacımızın boy vermesi için döktüğümüz kanı ve harcadığımız çabaları kötüye kullanma hakkı yoktur. Bugün bu bağımsızlık ağacının büyüdüğü bilinmektedir. Bu silahlı savaşımızın dağlarımızın doruklarında büyümesi, bağımsızlık ağacımızın kök salması ve boy atması demektir. Ama orada piçleşme biçiminde kendilerini ekmek isteyenler de vardır. Hemen belirtiyim; TC'nin tavrı kökümüzü kazımdır. Dolaylı yollardan ağacımızın dallarını kesenler de vardır. Bunlar düşmanın işbirlikçileridir. "Kök kazımak" sömürgeci devletin politikasıdır. Buna karşılık, işbirlikçiler de, "Ağacın şu dalı bana ters geliyor, çıkarlarımı aykırı düşüyor" diyerek, şu ya da bu bölgede ağacımızın dallarını kesmektedir. Zaten bağımsızlık ağacı, ülkeye sarkan bütün dalların toplamıdır. Adam kendi bölgesinde işbirlikçidir; "Şu bağımsızlık dalı buraya uzanmasın, başka alanlarda büyüsün" demekte ve onu biçmektedir. Bu yerel gerici bir tutumdur ve bölgede mücadelenin gelişmesine ket vurmaktır. Aslında bunlar sürgün piçler de değildir; bağımsızlık ağacının içine bir kurt gibi girmişlerdir. Ağacın içinde çalışmaktadır. Bu kurtçuklar, ağacın canalcı kesimlerini yiyerek bir talaş haline getirir ve hep bir delikten dışarı atarlar. İster ağacın köklerine, ister dallarına ve yapraklarına girsinler, bu kurtçuklar yaprakları büzer, çürütür ve dökerler; dalları çürütür ve düşürürler. Eğer çok kötü bir biçimde köklere musallat olmuşlarsa, ağacın köklerini oyar ve en sonunda ağacı tamamen kırıp dökerler.

Kök ne demektir? Kök, çizgi demektir. Çizgiye musallat olmuş kurtçukların tahribatları önlenemezse, bu imhaya kadar götürür. Örneğin Botan alanında -ki, burada kökler biraz derinliklere uzamıştır- kurtçuklar köklerin içine girip çürütmüşlerse, ağacın devrilme tehlikesi bile vardır. Belki ağaç yeni filizler verebilir, ama bu zaman alacaktır. Bugün birazcık boy atan bu özgürlük ağacımız,

bu tür kurtçuklar yüzünden çürür ve devrilirse, geriye ne kalır? Hiçbir şey! O zaman düşman gelir ve ağacın köklerini de kazır. Sapasağlam bir ağaç haline geldikten sonra, kök kazımanın daha da kolaylaştığı bilinmektedir. Bunlar çizgi anlamına gelen kökle uğraşıyorlar. Dallarla uğraşanlar daha çok kendiliğinden ve daha dolaylı yıkıcılardır. Bugün çizgi ve önderlik üzerinde oynayanlar, ağacın köküne girmiş kurtçuklardır. Bunlar ortaya çıkmaktadır.

Biraz daha somut olarak kavratmak için durumu karikatürize ediyoruz. İşin aslına bakılırsa, bunların durumu biraz da böyledir. Arkadaşlar yoğun bilincinde olmadıkları için -genelde Kürt halkının durumu da böyledir- bağımsızlık sorununu ve özellikle onun örgütsel ve yönetsel sorunlarını dirayetle ele alıp, çözememektedir. Her an rahatlıkla çürütecek ve çizgiyi işlemez duruma getirecek tiplerin çokluğu gözönüne getirilirse, bağımsızlık düzeyimizin bu durumunun ne denli sakıncalı olduğu rahatlıkla anlaşılacaktır. Büyüklük işte bunun için gerekmektedir. Çizgiye egemen olmak bunun için gereklidir. Sorunlara egemen olmak bunun için zorunludur. Çizgiye egemen olunmazsa, başkaları onun içine girecek, oyaacak ve çürütecektir.

Biz bunun örneklerini çokça gösterdik. Ama arkadaşlar anlamıyorlar. Tuhaflik işte buradadır. Siz çizgi devrimciliğini ne sanıyorsunuz? Özgür yaşamı ne sanıyorsunuz? Biz bu hareketin ilk sempatizan çevresini oluşturduğumuz ve ilk gruplaşmasına yolaçtığımız zaman, birbirimize müthiş bir biçimde bağlıydık. Bütün olanaklara rağmen, bugün bazıları hem de önderlik adına ayda yılda bir eğitim yapamıyorlar. Biz 1972'de bu hareketin ilk filizleri olmaya çalıştığımız veya onun ilk belirtilerini ortaya çıkarmak istediğimiz zaman, gecemizi gündüzümüze katıyorduk. Başımızda bize emir veren yoktu. Birkaç gerçeği öğrenmek için gözlerimizi kör ediyorduk. Bir tas çorba veya bir tabak pilavla karnımızı doyuruyorduk. Elimizde para da yoktur. Yirmi kişi daracık bir eve doluyorduk. Gece gündüz tartışıyor ve böylece bir sempati grubunu oluşturuyorduk. Şimdi emirlerine partimizin dev olanaklarını verdiğimiz kişiler, silah ve para sıkıntısı duymadıkları ve bütün gücünü devrim uğruna harcayacak değerli halk evlatları komutaları altında olduğu halde, ne yapıyorlar? Bunlar, bu insanlarla ayda

yılda bir kez bile doğru dürüst ilgilenmiyorlar. “Bana çay yap, ek-mek bul, at getir” diyorlar. Kendilerine küfrediyorlar. İnsanın esef ettiği nokta burasıdır. Bu arkadaşlar, PKK’de böylesi tipler ortaya çıktığı zaman, “Bana bunu mu yapacaksın?” diyerek, silahın dip-çığıyle boyunlarına vurmuyorlar da, korktuklarını ve çekindikleri-ni söylüyor veya kabul edilemez davranışlarına çeşitli özürler bu-luyorlar. Bunun PKK ile bağdaşır bir yanı yoktur. Bu her yerde böyledir. Biz bir kopuk takımını başımıza bela yapmak için bu ha-reketi inşa etmiyoruz.

Biz arkadaşlara görev verirken, bunu oldukça anlamaya ça-lışıyoruz. Arkadaşlar yüreklerini avuçlarına almış yürüyorlar. Bun-ların hepsi gençtir. Arkalarında aileleri vardır ve gece gündüz ken-dilerini düşünüyorlar. Peki, bu arkadaşlar böylesi belaları başlarına layık görürlerse, neye yararlar? Bize ve ailelerine layık olabilirler mi? Hayır. Kendilerine layık olabilirler mi? Hayır. Peki, böylesi bir devrimcilikten ne anladık? O zaman “Pisi pisine gitti” demez-ler mi? Demek ki çok ciddi eksikliklerimiz vardır. Kaldı ki, PKK hareketi çok terbiyeli bir harekettir, son derece edepli bir hareket-tir. Tarihte kendi halkı için bu denli fedakarlık yapan başka bir ha-reket var mıdır? Bu kadar işkenceye katlanan bir hareket var mı-dır? Çok az bir güç sahibiyken, her şeyini bu biçimde ortaya koy-an bir hareket var mıdır? Bu kadar şehidi bulunan bir hareket var mıdır? Hayır, yoktur. Kutsal bir yaşamı kendi kişiliklerinde bu denli somutlaştırmış kahramanlar var mıdır? Hayır, tarihte yoktur. O zaman arkadaşlar kendilerini değerlendirmelidir. Her arkadaş bunların neresindedir ve onları ne kadar temsil etmektedir? Bizim savunduğumuz ve halkımızın da çok muhtaç olduğu bu devrimci olgu doğru değerlendirilmeli ve ona doğru yaklaşılmalıdır. Yoksa başımıza bela olanların şöyle suç işlediklerini, çizgiyle şöyle oynadıklarını veya taktığı şöyle saptırdıklarını söylemek, tek sözcükle küstahlıktır. Bunların esamesinin bile okunmaması gerektiği çok açıktır. Tersine her militanımız kendi yaşantısında kutsal, düzenli, örgütlü ve çizgiye müthiş bağlı olmak durumundadır.

Tarih kitaplarını açıp bakalım. Her devrimin özgürlüğe tutkuyla bağlılık temelinde geliştiğini görmezlikten gelemeyiz. Hiç kimse iki de bir “Kürt tipi” ya da “Kürt yaramazlığı”ndan söz ederek,

kendi kendisini lanetli duruma sokmamalıdır. Bu biçimde alışıp yetiştiğini ve kişiliğinin yaramaz olduğunu söylemekle hiçbir şey kurtarılamaz. Hiç kimse bizim kendilerine yönelik iyi niyetimizi bozmamalıdır. Bugün çizgimizin içini oyanlar ve bağımsızlık ağacımızın biçleri durumuna gelenler, ikiyezli ve müraice söz de veriyorlardı. Bunların çoğu aslında iyi niyetliydi. Biz bunları sadece cezalandırarak mahkum etmeyeceğiz. Bizim de bir savaş stili-miz vardır. Biz boşuna Kürdistan halkı adına ortaya çıkmadık. El-bette bu ne idüğü belirsiz tiplerde, bu lümpen, serseri, hırsız veya kurtçuk durumunda olanlarda önce saygınlık denilen bir şey bırak-mayacağız. Onların gerçek özlerini ortaya çıkaracağız. Bunlar iste-dikleri yere gidebilirler. Bu bizim için sorun olamaz. Sorun, bunla-rın dürüst ve özlü olanlara zarar vermemeleridir. Bunların ajan ol-duklarını da söylemiyoruz. Buna hiç de gerek yoktur.

Devrimciler kendilerini temiz tutmasını bilen insanlardır. Ge-len raporlara bakıyoruz. “Yanlışlık sonucunda çok dürüst bir savaşçımız öldürüldü” deniliyor. Yanlışlıkla, öyle mi? Hayır, yan-lışlıkla değil; bunun altında suçlu bir kişilik vardır. Bazı bölgeler-de halka zarar verildiğinden söz ediliyor. Hayır, bu zarar da öyle yanlışlık ve hatalar sonucunda verilmemiştir. Burada halka karşı sergilenen kör bir karşıdevrimci tutum vardır. Kadro ve savaşçı adaylarının aylarca eğitilmedikleri belirtilmektedir. Bu bir ağalık uygulamasıdır; bilinçsizlikten ve olanaksızlıktan kaynaklanma-maktadır. Bir yerde ne kadar fazla bilinçsiz insan varsa, orada o kadar kolay ağalık yapılacaktır. Bunun anlaşılamayacak bir yönü yoktur. “Bireye tapan kişiler geliştirdik” denilmektedir. Bu kendi-ne hayran kişiler yaratmaktan öteye bir tutum ifade etmemektedir. Adam başkalarını bilinçsiz bırakmakta, bilinçlendirmemekte ve kendisine bağımlı kılmaktadır. Böyle olunca, burada particilikten başka bir şey uygulanıyor demektir. Bu tür adamlar başka amaçlar peşinde koşmaktadır. Partinin olası büyümesini, kendi yıkıcılığı ve dağıtıcılığı açısından bir tehdit olarak görmektedir. Sayısız ça-balarla zorbela biraraya getirdiğimiz bazı değerleri elinin tersiyle bir kenara itmekte; o köhnemiş ve dikiş tutturamamış yaramaz-lığının at koşturacağı bir ortam yaratmaktadır. Veya böyle birisi yıkıcı, dağıtıcı ve çürütücü bir öğedir. Böyle bir kişinin yapacağı

şey de bu olacaktır.

Bunlar toplumda dikiş tutturamamış, çürümüş, kompleksli, bunalımlı, hastalıklı ve herkesin selamı sabahı kestiği tiplerdir. Böylesi bir tipin PKK içindeki işlevi ne olacaktır? Onun işlevi çürümüş yönlerini parti içinde yaşatmaktır. Bu nasıl somutlaşır? Örneğin adam kaçirtacak, düşürecek, kolay insan harcayacak, halkı karşısına alacaktır. Tutarlı bir temelde düşmana karşı tek bir ciddi eylem geliştirmeyecektir. Bunlar yıkıcı ve çürütücü öğelerdir. Bu tipler Kürdistan'da çoktur. Hareketimizin bu tür tiplerden arındırılması büyük önem taşımaktadır. Kendilerini bu biçimde yaşatmak isteyenler nasıl PKK'li olabilirler? PKK'li olmak, bütün bu hususlarda yaman bir pratik sergilemek ve işin erbabı olmak demektir. Arkadaşlarımızın uykusuz kalmaları, soğuğa ve açlığa katlanmaları, böylesi kutsal bir amaçla sonuç almak içindir. Tuhaflik buradadır. Bu konuda sonuç alamazlarsa, bu arkadaşlara zirdeli demek gerekir. Niçin yola çıktığını bilmeyen, kendisine saygısı olmayan ve bu anlamda boy veren, değerlere sahiplik edemeyen zavallılarla hiçbir şeyin kurtarılamayacağı açıktır.

Bu değerlendirmelerin söz konusu tutumlarda nasıl somutlaştığını biraz daha iyi görmek gerekir. Bunun özellikle ülke somutunda, Botan pratiğimizde ve savaş alanlarımızda kendisini nasıl gösterdiğine iyi bakmak gerekmektedir. Biz geçmişte parti tarihimize ortaya çıkan çeşitli sağ, tasfiyeci ve provokatif yaklaşımları açtık. Bu konuda tarihsel toplantılarımız vardır. Bu toplantılarla, bunların önu açılmak istendi. **I. Konferans**'ın burada ihtiva ettiği anlam neydi? Daha da öncesinde Kuruluş Toplantımız vardı. Belki bugünkü toplantılar kadar gelişkin değildi; ama bu tarihsel sürece kadar oldukça büyük bir adım atıyorduk. Attığımız adım tarihsel bir adımdı. Devrimci bir partiye doğru ilk kez ve hem de tarihin o döneminde mutlaka atılması gereken bir adım atmıştık. Evet, arkadaşlar da iyi niyetlidir, halka bağlıdır, atılan bu adıma katılmaya 'evet' demektedir. Ama durumlarına baktığımızda, kendilerinin adeta yenilgiyi peşinen kabul ettiklerini görüyoruz. Henüz savaşmadan yenilgiyi kabul ediyor ve birer kurbanlık koyun gibi boyunlarını uzatıyorlar. Bu bize acı veriyor. Tarihsel bir adım atıldığında, tarihe yaraşır işler yapılır. Biz çok iyi bir iş yapıyoruz.

İlk kez tarihimizin soylu bir adımını atıyoruz.

O halde ölgün durmamamız ve kendimize yönelmemiz gerekir. Eğitimsizlik giderilmeyecek bir şey değildir. Bazı fırsatların ortaya çıkması mümkündür. Daha hızlı gelişmelerin emareleri fazladır. Bize ve halkımıza dayatılan insanlık dışı bir yaşamı kabul etmek zorunda değiliz. Cesaretli olmalıyız. Olanaklarımız vardır. Ama bizdeki o geleneksel tip hala kurbanlık koyun olduğunu söylemekte; “Biz bu işin ehli değiliz, bizden adam çıkmaz” demektedir. İddiasızlığı, ilgisizliği ve zamana göre adım atmamayı yaşamaktadır. Yüzlerine baktığımız zaman, birçok kişide tanık olduğumuz durum budur. Tabii buna karşılık soylu olanlar da yok değildir. Bunların durumu daha sonra meydana çıkmıştır. Ama önemli bir kesimi de böyledir.

Eğer bizim önderlik ettiğimiz grup -ki, en ağır sorumluluğu ben almıştım- bu tempoyu tuttursa, kendisini zamanında eğitse ve görevlerine sahip çıksaydı, tarihin yazgısı bizim için bugün daha değişik olurdu. Belki de kendimize layık olanı bulurduk. Türk sömürgeci egemenliğine karşı, şu veya bu düzeyde bağımsızlığımızı tutturabilirdik. Ardı ardına gelen imha tehlikelerine geçit vermedik. İki düzine halindeydik. Bu iki düzine kendisine gelseydi ne olurdu? Ölüm ve zorluklar her zaman vardır. Kaldı ki, bunlar için düzen içinde fazla bir çıkar ve itibar da söz konusu değildi. Ama inat işte! Bunlar gelişmeye yönelmemekte, basite kaçmakta, kendini eğtmemekte ısrar ettiler. Sonuçta Şahin ve Yıldırım örneğinde görüldüğü gibi, en kariyerist ve en fırsatçı olanlar, provokasyona ve düşmanla en aşağılık işbirliğine yöneldiler. Önemli bir kesimin durumu böyleydi. Kendinde olamayan ve kendilerini kesinlikle dönüştüremeyenler, ara yerde boğulmaktan kurtulamadılar. Bu işte biraz var olduklarını söyleyenler şahadet mertebesine ulaştılar. Böylece son derece önemli bir adımın sonuçları istediğimiz tarzda geliştirilemedi. Daha sonraları giderek ağırlaşan durumları vardı. Zorbela bir nefes alma olanağı açıldı. Örgütlenememekten ve örgüt sorununu çözememekten dolayı gereksiz tutuklamalar oldu. Bu yüzden korkunç işkenceler yaşandı.

Kurtarabildiğimiz çok az değerimiz vardı. 1980’li yılların başına gelindiğinde, düşmanın deyişiyle, bizler “kılıç

artıkları”ydık. Daha sonra bu durumları tekrar değerlendirmeye çalıştık. **I. Konferans**’ta davamızın geçerliliğini, farklılığını ve neden ilerletmemiz gerektiğini iyi ortaya koyduk. Bir kez daha, doğru önderlik edelim ve özellikle örgütsel önderliği doğru tuturalım, dedik. Bu değerlendirmelerin yeni özelliği buradadır. Yarattılan bir örgütsel kriz, hatta kriz ve bunalım da değil, sahip çıkılmayan görevler vardı. Bundan kimler ne yarar gördü? O zaman sorumlu tutulması gereken kişilere karşı sınırlı bir eleştiri geliştirdik. Tabii o zaman bir kez daha bir yönetim oluşturalım dedik. Bazı isimler belirledik. Daha fazla açıklamalar yaptık ve görevlere sahip çıkılması zorunluluğunu anımsattık. Aynı tutumlar kendisini bir kez daha gösterdi. İflah olmayan ve gerçekte bize pek dürüst yaklaşmayanların provokatör oldukları açıklığa kavuştu. Bunların kişilik olarak provokasyona yol açmaktan öteye gidemeyeceklerini ortaya koyduk. Bu gerçekleşti. Özlü olanlar vardı. Bunların bir adım daha ilerleyebilecekleri ortaya çıktı. Yine orta yerde seyredenler, dönemin emrettiği görevleri yapmaktan ziyade, kendini ve durumu kurtarma bir şeyler yapanlar da görülüyordu. Bunları, omuzlarımızda taşıya taşıya buraya kadar getirebildik.

1986’da toplanan **3. Kongre**’nin içimizde olup bitenleri biraz çözmeye çalıştığı bilinmektedir. Kongre, gelişmemenin en önemli nedenlerini içte bulmuştur. Burada özellikle 15 Ağustos Atılımı’nın 1985 yılı sonlarında yaşadığı ağır bir krizi, hareketin başsız bırakılmasını, onun eğitsel ve yönetsel sorunlarına yönelmemeyi -güç getirememeye demiyoruz- rahatlıkla yapılabilecek işlerin yapılmamasını ve tutturulabilecek çalışmalara yönelinmesini, hatta engelleme çabalarını açığa çıkardık. Bir kez daha, bu kişiliğin temel aldığı tarihsel ve somut dayanakların yol açtığı sonuçları, proletaryaya yabancı etkiler ve düşman etkileri biçiminde ayırtırmaya tabi tuttuk. Parti değerlendirmeleri ve kongre platformunda, tarihimizin kötüye gidişinin ve ilk eylem sorunlarının kaynağının burada aranması gerektiğini açığa çıkardık. İç ortamımızın aydınlatılmasını ve netleştirilmesini sağlayamazsak, hareketimiz bu kez, daha sonraki süreçte büzülecek ve boğulup gidecektir, dedik. Gerçekten de biz burada yeniden partimizin inşasına yönelmeseydik, PKK bitmişti.

PKK'nin kuruluş toplantısına gittiği zaman ideolojik propagan- da yapmış, ama kendilerini ondan öteye hazırlamamış ve yorgun- luk aşamasına gelmiş kişilerle bu toplantıyı gerçekleştirdik. O dö- nemin yoğunluğunu ve aciliyetini hala anımsıyoruz. O zaman zor- bela kendimizi bir eve atmıştık. Nefes nefese gerçekleştirdiğimiz toplantıda ileri bir adım daha atalım derken, çoğu yorgun savaşçı sanki tarihsel işler yapmış gibi, adeta artık bizden bu kadar diyen bir durumda bulunuyordu. İşler bunların keyfine bırakılmış olsay- dı, daha sonraki baskı dönemlerinde görüldüğü gibi, PKK henüz kendine ad vermeden tasfiye olup gidecekti. O koşullarda diğer birçok grup hiç de bizim kadar iş yapmadığı ve zorda olmadığı halde yerle bir oldu. Gerekeni yapmamış olsaydık, bu tutum sahip- leri yüzünden, bizim kaderimiz de bunlardan farklı olmayacaktı. Kaldı ki, biz çok daha tehlikeli işler yapmıştık. Düzen bütün hışımıyla üzerimize geliyordu. Kuruluş toplantısını gerçekleştire- rek bunu önledik. Bütün yetmezliklere, ilgisizliğe ve kendini eğitip örgütlendirmemeye rağmen, buna parti ilanı ile karşılık ver- eceğiz ve bu tarihsel bir adım olacaktır, dedik. Henüz grup aşama- sindayken, kendi kendini iddiasız kılmak düşünülemezdi. Bazıları daha o zaman düzenle ilintili olarak yeni yaşam ilişkilerine yönel- mişlerdi. Biz kendilerini biraz tuttuk ve geriye çektik. Bir adım da- ha atıracaktık. O zaman birçoğunun beklediği kendi kendini tas- fiye etmeyi böylece önlemiş olduk.

1981 yılına geldiğimizde, güçlerimizin ancak bir kesimini bu- lunduğumuz eğitim alanına çekebildik. Bu güçlerimize biraz da “kılıç artıkları” diyebiliriz. Burada toplandık, sorunlarımızı çözü- me kavuşturduk, yapımızı tekrar netleştirdik. Bu çalışmamız neye karşı yapılıyordu? Meğer bazıları yurt dışına çıkışımızı bir ka- çıştan ibaret görüyorlardı. Daha sonra şehit düşen değerli direnişçi yoldaşlarımız vardı. Bunlardan **Bedran** (Mehmet Sevgat) yoldaş, o döneme ilişkin bir yazısında, “Parti Önderliği ülkeye yönele- ceğimizi ve direnişi yükselteceğimizi anlatırken, biz arkasından gülüyorduk” diye yazıyordu. Kısacası, her şey olup bitti, ne ülkeye yönelme olacak, ne de gelişme sağlanacak yaklaşımı vardı. Halkın içinde bulunduğu durum da buydu. Eski olan ve birazcık iş yapmış militanlarımızın içine düştüğü durum böyleydi. **I. Konferans** ve

II. Kongre'nin anlamı ve amacı, yurt dışına çıkışı bir kaçış durumuna dönüştürmek isteyenlerin tutumlarını engellemek, ülkeye yeniden yürüme kararlılığını geliştirmek, bunun için eğitimi yoğunlaştırmak ve gerekli bütün çabayı harcamaktır.

Nitekim, bilindiği gibi kaçış eylemi kesildi. Bazıları kendilerini tanınmaz hale getirdi. Provokasyonun temellerini atanlar, bu alanda ve hem de yanibaşımızda gizliden gizliye faaliyet yürüttüler. Bunun ürünlerini alarak Avrupa'ya çıkma fırsatını bulduklarında, işi partiyi yerle bir etmeye kadar götürdüler. Bu, düşmanın bilinçli olarak kullandığı bir provokasyon oluyordu. Bunlar Hakkari'de bir tek kişinin bile sağ kalmayacağını belirtiyorlardı. Bunu kendi ifadelerine açıkça geçirdiler. Bütün güçlerini, ülkeye yönelmemizi engelleme üzerinde yoğunlaştırdılar. Zindanlarda da, ihanet yolunu seçenler, "PKK nasıl doğduysa, öyle yerin dibine gömmeliyiz" diyorlardı. İçerden ve dışardan bu biçimde imha edilmemizi amaçlayan güçlere ve kaçış eğilimlerine, dolayısıyla son tahlilde TC ile PKK'yi bütünleştirme anlamına gelen çabalara karşı kararlılığımızı ortaya koyduk. Parti yaşamı bir kez daha devam edecekti; parti ülkeye dönerek yaşamaya devam edecekti. Bunlar bizim için ölüm kalım anlarıydı. Halk ve ulus olarak ayakta kalıp kalamayacağımız, gerçekten de bu adıma bağlıydı. Zindanlarda PKK'yi savunup savunmamak, bir anlamda Kürdistan halkını savunup savunmamaktı. PKK'yi savunmak, Kürt halkının var olmasına karar vermektir. Bu zeminde de PKK'yi savunmak ve ülkeye yönelimi geliştirmek, sadece PKK'nin varlığını veya yokluğunu ilgilendirmiyordu. Bu, gerçekte Kürt halkının var olup olmayacağına karar vermektir. Biz bu kararı verdik. Bütün gücümüzü ortaya koyarak kararımızı uygulamak istedik.

Bu dönemde engellemeler çoktu. Provokasyon kendisini müthiş bir biçimde dayatıyordu. Sinsice ve alçakça ağacın kökünü oymaya çalışan kurtçuklar ve çürütücü öğeler epeyce çoktu. Buna rağmen ülkeye ve direnişe yöneldik. Yurt içinden ve yurt dışından gelişen bütün engellemelere rağmen, hazırlıklarımız aslında 15 Ağustos Atılımı'ndan kırk kat daha fazlasını yapmaya elverişliydi. İçerdeki engellemeler olmasaydı, kırk adet Eruh baskını kırk kez daha başarıyla gerçekleştirebilecek durumdaydık. Ama kendi-

lerine birincil derecede görev verilenler, buna gereken önemi vermediler. Partinin hazırladığı bazı savaşılar, ciddi bir takviye gücüyle taktığı rayına oturtmaktan çok, kendiliğinden ses veren bazı eylemler yaptılar. Eruh 70 kişiyle basıldığında, ilçenin altı üstüne getirilirdi. Benzer eylemler ardarda beş on yerde daha da yapılabilirdi. Kapasitemiz buna uygundu. Yine de bu partinin hazırladığı bir eylemdi. Yine tarihsel bir aşamayı ifade eden bir eylem biçimiydi. Bu eylemi başından sonuna kadar biz hazırladık. Öbürleri daha sonra şöyle veya böyle yöneticilik yaptıklarını söylemiş olsalar da, bu doğru değildi. Bazıları daha ilk günde bu eylemlerin yarattığı kazanımların üzerine oturmuşlardı. Ne idüğü belirsiz yerel işbirlikçilerle anlaşmalı bir biçimde, parti içinde yer edinmişlerdi. **Kör Cemal** pratiğinde görüldüğü gibi, daha o zaman bu kazanımların üzerine yatanlar vardı.

Biz burada binlerce olanak yaratıp sunduk. Kürdistan'ı ilk defa silahlandırdık. Bombalardan roketatarlara, patlayıcılardan tabancalara kadar çeşitli silahlar gönderdik. Ne var ki, adamın bir hırsız ve yol kesenin teki olduğu ortaya çıktı. Kendisi bu değerler üzerinde bir yaşam tutturmaya çalışmıştı. Ne oldum delisi tipinin ilk örnekleri böyle ortaya çıktı. Biz, yoldaşlarımız tarihsel bir fırsat yakalamışlardır, diyorduk. Partinin özlü kadroları ve öğeleri aslında böyleydi. Onlar gerçekten de böyle çalışıyorlardı. Ancak içlerine bazı tortular karışmıştı. Bunlar başka işlerle uğraşıyorlardı. Ama bunlara rağmen atılım sağlandı. Bu atılım çok daha güçlü olabilirdi. Hazırlıklarımız buna olanak sağlıyordu. Eylem daha örgütlü olabilir, daha doğru bir yönetim altında çok daha ileri düzeyde gerçekleştirilebilirdi. Biz o zaman bu durumları eleştirmiştik. Dıştan provokasyon ve içten bu tiplerin feodal ve küçük-burjuva hesapları sınırlı bir başarıyla yetinmemize yol açtı. Halk kitleleri, 1984 yılının sonlarından itibaren tam bir ayaklanmaya hazırды. İstedığımız kadar insan eğitebilirdik, bu bizim için çok önemliydi. Birçok bölgede ilk ateşi yakmıştık. Halk saflarımıza akın ediyordu. Her şey yaratılan güçlü zeminin sonuçlarının derlenmesine kalmıştı. Ama bunun tam tersi yapıldı.

O dönemin gelişmeleri incelenirse iyi görülecektir: Safları git-tikçe daha fazla daraltma çabaları kendisini oldukça dayatıyordu.

Çünkü adam ayaklanmaya hazır değildi. Gerilla da hazırlıktan yoksundu. Önderlik ve yönetim adını verdikleri şey, aslında kendileri için birkaç kul köle tutmak ve kendilerini idare edecek ölçüde bir düzeyi tutturmaktı. Devrimden ve isyandan haberleri yoktu. Tutuculuk tehlikesi bu biçimde ortaya çıkıyordu. Daha sonra düşman saflarımıza koşmak isteyen binlerce insanı yakalayıp “korucu” yapmaya çalıştı. “Korucular”ın ezici çoğunluğu başlangıçta PKK’den umut bekliyordu. İncelenirse durumun bu olduğu tespit edilecektir. Ama zamanında sahip çıkılmadığı için, bu insanları düşman tuttu. “Bir zamanlar siz PKK’ye ilgi duymuşsunuz; ya korucu olursunuz, ya da sizi öldürürüm” dedi. Bu tehditler üzerine insanlar “koruculuğu” benimsemek zorunda kaldı. Kuşkusuz bunların içinde bilinçli bazı hainler vardır. Ama özellikle yoksul kesimin durumu böyleydi. Biz bunları çekseydik, kendilerini eğitip örgütlendirebilseydik, hepsini bir gerilla ordusuna dönüştürürdük. Ama kendilerine yetişen düşman oldu; kendilerini eğitip örgütledi. Karşı-devrimin sağlam dayanaklarından biri durumuna getirdi.

Bundan kimlerin sorumlu olduğunun iyi tespit edilmesi gerekir. Sorumlu eğitici ve örgütleyici, önderliksel görevlerine sahip çıkmamıştır. Tersine kendilerine “Gelmeyin, ben sizleri eğitemem ve örgütleyemem, bunu yaparsam başım tehlikeye girer” demiştir. Yaklaşımıyla bunu söylemeye çalışmıştır. Kendisini korumak için rahatı seçmiştir. Kendisini yorma gereğini duymamıştır. Bu kadar insan mücadele saflarına geldiğinde, o zaman ayaklanmayı yönetmesi gerekir. Bunların ayaklanmayı değil, bir ahbap-çavuş çevresini bile yönetemeyecekleri ortaya çıktı. Kendisine böylesi bir yaşamı felsefe edinen biri elbette adam kaçtıracak, insanları düşmana peşkeş çekecek ve hareketin bu ilk adımının başına en büyük belayı getirecekti.

Örnek verirsek, **Şeyh Sait isyanı**’nda hareketin ulaştığı büyüklüğe rağmen düşman harekete sızdırdığı birkaç provokatör eliyle her şeyi yerle bir etti. Bu provokatörler halkla oynadılar. Sonuçta isyan, en canalıcı bir dönemde ağır bir yenilgiye uğradı. Bunlar içerden halkın canına ve malına el attılar. Ulu orta yerlerde adam öldürdüler. Böylece hareket kendi içinde provoke edilerek, dağılmaktan kurtulamadı. Bunun küçük bir örneği de bizde böyle or-

taya çıktı. Tam da böylesi bir dönemde önderlik gerekiyordu. Kit-
leler sana yönelmişler, senden yönetim ve eğitim bekliyorlardı.
Müthiş bir çaba harcayarak kitlelere sahip çıkacaktın . Yoksa bu
alanı düşman dolduracaktı. Bu nasıl sonuç verdi? 1985 yılına
doğru geldiğimizde, el attığımız unsurlar “koruculuk yasası”yla
karşımıza dikildi; yanımızda doğru dürüst bir militan kalmadı.
Çünkü önderlik ve yönetim yetersizliği yüzünden, dürüst kadroların
çoğu biçilmiş, güçlerimiz çarçur edilmişti. Geriye kalanlar sö-
zümona kendilerini korumuş olanlardı. Aslında içlerinde en sinsi
olanları “Söz konusu olan 12 Eylül’dür, hareket tekrar bitmiştir”
diyorlardı. Birbirlerine küfrediyor, birbirlerinin suçlarına ortak
oluyorlardı. Yurt dışına kapağı atarak, artık yeter demek istiyorlar-
dı. Bu tıpkı 1980’li yılların başında gördüğümüz, içerde Şahin-
Yıldırım çetesinin, dışarda Semir ve benzerlerinin durumunu andı-
rıyordu. 1985 yılında buna benzer bir provokasyonun kendisini
dayatmaya çalıştığını gördük. Bunlar özünde silahlı mücadeleye
ve partinin zaferine inanmamışlardı. Güçlerimizin bir an önce har-
canıp bitmesini ve bazılarının kurtulmasını istiyorlardı. Bu tutum
oldukça etkiliydi. Bazıları da ortayolcuymdu. Tipik bir durum sergi-
leyen bu unsurlar, kendilerini kurtarmak için ilkel milliyetçiliğe
sığınıyorlardı. Salt üç aylık çalışmaların boşa çıkarılması için, or-
taya ucuz sorunlar atıyorlardı. Militanlarımızı tali sorunlarla
uğraştırıyor, uyduruk teorik sorunlar ve uyuşmazlık noktaları or-
taya çıkarıyor ve böylece sözümona politika yapıyorlardı.

Son tahlilde parti 1985 yılı sonlarında yeniden bir imha tehli-
kesi ile yüzyüze gelmişti. Birinci derecede görevli birçok sorum-
luya bırakılsaydı, taşı tarağı toplayarak yenilgi bayrağını çekmek
çoktan kaçınılmaz olacaktı. Tabii kendilerine toz kondurtmamak
için sonuna kadar var olduklarını söylemekten öteye gitmeyen bu
tipler, ikiyüzlü bir konum sergiliyorlardı. Bunu farketmediğimiz
söylenemez, tersine bütün yönleriyle çok iyi farketmiştik. O za-
man, savaşa bu biçimde yaklaşmanın bir yandan inançsızlıktan,
öbür yandan gerçek anlamda önderlik edememek ve halka sahip
çıkamamaktan kaynaklandığını belirttik. Bu tutum sahipleriyle
birlikte düşmanın karşı atılımı, tehlikenin gırtlığımızı kadar
dayanmasına yol açtı.

Bu tutuma yolaçan kişiliğin tarihsel ve toplumsal temelleriyle ifade ettiği şey nedir? Biz, bir kişilikteki çözümleme bir tarihin çözümlenmesidir, sonucuna vardık. Bir kişiliğin çözümlenmesi, bir toplumun dile getirilmesidir. 3. Kongre toplantılarımızı çok kapsamlı geliştirdik. Sorunları derinliğine ele aldık. Sonuçta belli bir açıklamayla yeniden ülkeye olanak sunduk; devrimci grupları yeniden seferber ettik. Bu kez daha yavaş adımlarla da olsa, hareketi 1985 döneminin düzeyinden ileriye, onu uygun bir biçimde ilerleyen bir konuma getirdik. Zor olsa ve çok çaba istese de, 1986 yılını hem ülke içinde hem de yurt dışında başarıyla hazırlama çabalarımızı yoğunlaştırdık. Bütün yetmezliklere ve engellemelere rağmen, 1986 yılında hareketin büyümesi devam etti. Hareketin hem sürekliliği hem de derinliği oldukça geliştirildi. 3. Kongre sonuçlarının ülke zeminine aktarılması ile birlikte, bu süreç oldukça hızlanacaktı. Aynı şey Avrupa’da gerçekleşecekti.

Peki, bu durumda ortaya çıkan yeni engeller neydi? Gelişmeler vardı. Çünkü biz artık yavaş yavaş gelişmeleri kişilerin doğru yöneticilik yapıp yapmamalarına bağlamaktan kaçındık. Kadrolarımızı hazırladık. Dengeli bir biçimde birçok alana ulaşmaya çalıştık. Halkın partiye doğru katılmasını güvence altına alacak düzenlemeler yaptık. İdeolojik ve politik düzeyde önderlik söz konusuydu. Elbette bu PKK’yi geliştirecekti. Çeşitli kişilik engellemelerini boşa çıkarabilecekti. Bireysel ve hatta bölgesel düzeydeki provokasyonları rahatlıkla engelleyebilecekti. Dolayısıyla, gelişmelerin kesintisiz olması ve nitelik kazanması kaçınılmazdı. Buna rağmen, kongre çözümlenmelerine katılan bazı kişiler, sonraki süreçte eski durumlarını sürdürmekten geri durmadılar. Daha sonraları, bunların durumu kurtarmak için ikiyüzlü bir tutum izledikleri ortaya çıktı. Bazıları özelleştiri yapmışlar, ama buna içten inanmamışlardı. Bazıları gerçek durumlarını örtbas etmişlerdi. Bu alanda bazılarının üzerine oldukça öğretici gittik. Kendi gerçekliklerini net olarak ortaya koyduk. Sizin durumunuz budur dedik. Hepsi bunu kabul etti. “Partiden istediğimiz tek bir şey, bize yeniden mücadele etme hakkı tanımasıdır” dediler. Biz bunlardan oturdukları yerde oturmalarını istedik. Ama onlar kendilerine böyle bir olanak tanınmasında ısrar ettiler. Biz kendilerine bu şans tanıdık. Kimi ülkeye, kimi Avrupa’ya

gitti. Ancak eski kişiliklerini yeniden hortlattılar.

Avrupa'daki gelişmeler bilinmektedir. Evet, düşman önlemler alır. Avrupa da da düşman vardır. Ama devrimciler düşmana karşı önlem geliştirir. Kaldı ki, Avrupa'dan daha güvenceli bir alan yoktu. Bu alanda yaşamak istemiyorlardı. Ülkeye girdiklerinde inanç duymuyorlar. İnançları olsa da intiharvari giriyorlardı. “Ya herro ya merro” yaklaşımıyla hareket ediyorlardı. Bunun ise hattımızı geliştiremeyeceği açıktı. Biz, kendinizi en iyi yerde koruyun, dedik. Ama gittikleri alanda akıl almaz hatalar işlediler. Düşmanın eline öyle belgeler verdiler ki, yargılanmaları kaçınılmazdı. Biz kıyameti koparıyor, bu yaşam biçimi orada bir kez daha imhaya ve iflasa götürür, diyorduk. Biz bunları söyledikçe, onlar tersinde derinleştiler. O döneme ilişkin değerlendirmeler ve talimatlar okunursa, epeyce netleşme sağlandığı görülecektir. Hayır, onlar bir araya geliyorlar, kimin daha yetkili olduğunu tartışıyorlar, boğaz boğaza sen-ben kavgasına tutuşuyorlardı. Görevleri basite alıyor, örgütlenmeye ve önderliğe doğru yaklaşmama tutumunu sürdürüyorlardı. Ne toplantı düzenliyor, ne de kendi aralarında kolektivizme ve yoldaşlığa yöneliyorlardı. Kısaca eski kişilik rahatsızlıklarını konuşturdular. Son tahlilde büyük bir olasılıkla kendilerine haksızlık yapıldığına inanıyorlardı.

Evet, düşünülecek olursa, kendi yaşamlarının sorumluluğunu almak bile büyük bir yoldaşlık örneğiydi. Kendilerinin bize verdikleri hiçbir şey yoktu. Biz onların yaşamlarına her düzeyde sahip çıkıyoruz. Kendilerini zırnık kadar zor duruma sokmuş olsaydık, bize etmediklerini bırakmayabilirdi. Ama yoldaşlık adına bazı görevlerin paylaşımını kabul ettiklerine göre, hiç olmazsa buldukları alanı korumaları gerekirdi. Elbette üslubumuzun dışında adam yargılanır ve emperyalizmin en gelişmiş düzeyiyle oynanırsa, bunlar da kötü bir biçimde yöneleceklerdi. Daha sonra, şimdi akıllarının başına geldiğini söylüyorlardı. Gerçekte akılları şimdi de başlarına gelmemişti. Aslında daha önce de böyle konuşuyorlardı. Gelişmeler olumlu veya olumsuz yönde meydana geldikten ve her şey olup bittikten sonra, paylarına düşeni düşünüyorlardı. Böylelerinden önder değil, insan bile olunamaz.

Kısacası bu konularda eleştiriler yapılmıştır. Özeleştiriler de or-

tadadır. Dersler çıkarılması açısından bir kez daha değinmek öğreticidir. Bunlar yine bizim yoldaşlarımızdır. Yine ölümüne partiye bağlı olan insanlardır. Ve katbekat bilinçli olan arkadaşlarımızdır. Ama bununla durumlarını kurtarabildiler mi? Tarih neyi kanıtladı? Tarih bunların kendi yetmezlikleriyle kendi durumlarını kurtaramayacaklarını ortaya koydu. Yine bu arkadaşlarımız asıl hesap vermeleri gereken gücün parti olduğunu da bilirler. Yetmezliklerini ve yanlışlıklarını da bilirler. Diğer arkadaşlar bu konuda daha toy ve daha tecrübesizdir. Dolayısıyla bu yeni bazı yetmelerden söz ediyoruz. Bütün bu yetmezliklerine rağmen, yine de bu arkadaşlarımız denenmiş ve sınanmış kişilikleriyle düşmana karşı durabilirler. Bunun da yetmediği bellidir. Ama yine de gerçekler biraz böyledir. Evet, PKK'nin tarihinde böyle bir gelişme vardır. Yani tam ve yetkin bir uygulamaya gidememe ve sorunlarını kötü bir biçimde ödeme durumu söz konusudur. Sorumlu olan kimdir? Sorunların müthiş bilinciyle doğru devrimci sözleri zamanında hayata geçiremiyor, sorumludur. Biz PKK'lileşin dedik. PKK'li olana bir yerde evrensel oportünizm ve daha birçok güç düşmandır. Bunlar karşısında kendinizi müthiş kılamazsanız, elbette darbe yiyeceksiniz. Hem PKK'li yiğit ve direnişçi olduğunuzu söyleyeceksiniz, hem de bunun gereklerine gereken yaklaşımı göstermeyeceksiniz. Bu yaklaşımla insan yaşayamaz.

Mevcut gelişmeler bunu biraz ortaya çıkardı. Ülkeye yönelenlerden bazıları biraz da ikiyüzlülük yaptılar. 1986 yılı sonlarından 1987 yılı başına kadar, bütün gücümüzü en etkili ve yetkili kıldığımız kişilerin emrine verdik. Ancak bunların döküntü, lümpen, fırsatçı ve yoldaşlarımızın kanı üzerinde hesap yapan tipler olduğu ortaya çıktı. Meğer kendilerini örtbas etmişlerdi. Kör Cemal pratiğinin özünde ne vardı? Onun pratiğinin özünde işte bu durum vardı. Aslında toplumdan soyutlanmış ve en tortu bir lümpenizmi yaşamış tiplerin tarihin kritik bir anında ne duruma yönelebileceklerini bir kez daha duyduk. Tabii aynı zamanda partimiz adına savaşımların ahmakça yetmezliklerine tanık olduk. Çözümlemeler zamanında ulaştı. Örneğin, Doğu Kürdistan'da 30-40 militan ve savaşıyla aylarca toplantılar yapıldı. Çözümlemelerin önemli bir bölümü ellerindeydi. Ama bunlar değerlendiremediler. Bile bile yı-

kıcılık örgütlendirildi. Devrimci yaşamla çelişen her türlü durum sergilendi. Bizim arkadaşlarımız tecrübeliydi, bunu görmüşlerdi, ama yine de verecek cevapları olmamıştı. Tabii bunların kurnazlıkları bu tür duyarsızlığı, ilgisizliği ve yetmezliği bize acı bir biçimde öğretmeye birebirdi. Sonuçta 1986 çözümlerinin ülkeye taşırılması şurada kalsın, bunların zırhına bürünerek ve bir an için de olsa bir anlamda bizi de orada işlemez duruma getirerek, kendi kişiliklerini konuşturdular. Örneğin **Şemdinli**'de onlarca değerli yoldaşımızı şehit verdik. Bu zeminde halkın büyük çoğunluğu "koruculuk" sistemi içine girdi. Çözümlere ulaşmayan birçok militan, henüz rolünü tam oynayamadan şehit düşerek aramızdan ayrıldı. Bu ne idüğü belirsiz yaratıklar ise, varlığımıza musallat olmuş birer kan emici gibi, çirkin konumlarına devam ettiler. Sonuçta bunlar hak ettikleri yere ulaştılar. Ama olan partiye oldu.

Salt bu durumun yarattığı tahribatların önüne geçmek ve etkilerini gidermek için, bugüne kadar arda arkası gelmeyen çabalarımızı sürdürdük. O zaman birçok dürüst militanımız ve savaşçımız biraz çizginin neyi emrettiğini, parti çözümlerinin neye işaret ettiğini, yaptıklarının kendi rolleriyle ne ölçüde uyumlu olduğunu ve gerçekte görevleri kimlerin yerine getirdiğini düşünse ve bu konular üzerinde yoğunlaşırdı, rahatlıkla karşılığını bulacak ve büyük gelişmelere yolaçmak olanaklı hale gelecekti. Fırsatlar ve olanaklar ellerindeydi, hazırlanmış güçlerimiz vardı, ama bütün bunları kullanan ve kullanmak için çalışan yoktu. Kendilerine ciddi roller atfettiğimiz kişiler içe büzülüyor, küskün ve edilgen davranıyorlardı. Önderlik sanatında iddiasızlardı.

Sonuçta söz konusu olan, kendi çabalarına en kötü sonucu dayatmaktı. Bunun ardından bizim yeni bir müdahalemiz gündeme geliyordu. Öbür yandan düşman ve üzerimizde oyun oynayan bazı güçler de süreci biliyorlardı. Düşman tüm gücüyle önlemler alıyordu. Birinci derecede partiye sahip çıkması gereken kişilerin kendi görevlerine yetkince sahip çıkmamaları da buna eklenince, başarı kazanmak bir yana, bir kez daha tasfiyeyi yaşayacağımız açıktı. Üstelik bu yenilgi bir iki kişi yüzünden başımıza gelecekti. Yüzlerce değerli savaşçımız dururken, iki bozguncu duruma ege-men oluyordu. Böylesi kritik bir yerde sınıf savaşı müthiş olur. He

zaman söylerim: Önemli görev, yetki ve yönlendirme alanlarında, eğitim, görevlendirme ve işbölümünde bütün gücünüzü ortaya koymazsanız, doğan boşlukta sonuç alan karşı-devrim olacaktır. Bu bir devrim yasasıdır. Burada bütün gücümüzü ortaya koymamız halinde, sağlıklı bir adım bile atamayacağımızı çok iyi biliyoruz. Bunun için de bütün gücümüzü ortaya koyuyoruz. Bu alanda kamp işlerinin yürütülmesinde, hem de büyük bir olgunlukla arkadaşlarımızın bütün yanlışlıklarına cevap veremesek, kendilerini bile kurtaramayız. Bu, öteki faaliyet alanlarımızda da böyledir. Hele ülke somutunda bu daha da böyledir. Kendi görevlerinize hakkıyla sahip çıkamazsanız, proletaryaya yabancı sınıf etkileri size ulaşacak ve size adım attırmayacaktır. Bu ortaya çıkmıştır. Politika ve örgütlenme sanatında yetkinleşmek ve çizginin adamı olmak denilen şey budur. Çizgi adamı olmak demek, bu konulara güç getirmek, zamanında teşhis yapmak ve gerekli tedaviyi uygulamak demektir. Arkadaşlarımıza söylüyorum: Bunu yapamazsanız, kaba bir savaşçı olmaktan kurtulamazsınız. Kaba bir savaşçının da ciddi şeyler kurtarması söz konusu olamaz. Bu bir yasadır. Örgüt içinde sonuç almak istiyorsanız, bu yasaya göre davranacaksınız. Yine bazı özelliklerden söz eder, fark edemediğinizi ya da çekindiğinizi söylerseniz, devrimin yasalarına ters düşersiniz. Nitekim bunun sonuçlarına tanık olduk. Birçoğu şehit düştü. Birçoğu etkili bir çalışma yapamadı. Zor anlarda değerlerin toparlanmasını sağlayan biz olduk. Kendileri bunu belki kırk kat daha iyi yapabilirlerdi. Suçlamıyorum, ama bunlar sahip çıkılması gereken görevlerdi. Zamanında yapılması gereken görevler adam ister. Devrimci olmada kararlısanız, böylesi adamlar olacaksınız.

Burada ortaya çıkan sonuç şudur: “Kürt işi böyle olur, Kürt işi hamal işidir, sırtta taşınır” demek doğru değildir. Devrimci politikanın leninist evrensel kuralları vardır. Bu kuralları kendi ülkenizin somut koşullarına uygulayamazsanız, şu ya da bu özelliğinden söz ederseniz, sadece kendi sonunuzu hazırlamış olursunuz. Bunun için zamanında eğitimden, zamanında gelişme sağlamak, zamanında işler için hazır olmaktan söz ediyoruz. Önderlik öğretisinin teorisi ve pratiği böyledir. Geçen yıllarda **Mardin** pratiğini de eleştirdik, Mardin pratiğine de müdahalede bulduk.

1987 müdahalesinin çok görkemli ve sonuç alıcı nitelikte olduğu bilinmektedir. Halk olduğu gibi ayağa kalkmıştı. Ama gidenler kural denilen bir şey bırakmadılar. **Bagok**'taki olayı tahlil etmeye çalıştık. Oradaki büyük kuralsızlık neydi? Orada ne bir gizlenme, ne de zamanında bir iş yapma vardı. 50-60 kişiye yakın silahlı militanımız düşmanın onbeş dakikada rahatlıkla ulaşabileceği bir noktada toplanmıştı. Burada tam bir ay beklemişler, verilen randevuya gitmemişlerdi. Tabii bu imhayı getirecekti. Sözde bu işlerden biraz anlıyorlardı. Sıradan bir köylüye bile sorsalardı, orada kalınmaya çağını söylerdi. Ama önderlik adına hareket edenler, bu kadar güçlü bir ay burada bekletebiliyorlardı. Sonuçta kendilerini bile kurtaramadılar. Bu bir yana, çeşitli bahaneler ileri sürebildiler. Bir devrimci, özellikle sıcak savaş alanlarında, bu kadar büyük bir körlük içine düşemez. Düştüğü zaman da böyle sonuçlar hazırlar. Dua edelim ki, bütün militanlarımız imha olmadı, bir kısmı kurtulabildi. Bunların kurtuluşu aslında bir tesadüftü. Böyle bir toplu imha gerçekleşseydi, Mardin diye bir pratik faaliyet alanımız kalmayacaktı. Daha sonra bizim müdahale üstüne müdahalemiz gündeme geldi. Dört beş kez gerçekleştirdiğimiz şu müdahaleler olmasaydı bir tek yurtsever kalmayacaktı.

Evet, önderlik böyle yapılmaz. Kaldı ki alınması gereken önlemler basitti. Nerede nasıl dolaşılması gerektiği biliniyordu. Silahlı dolaşmakla kendinizi kurtaramıyorsanız, o zaman sıradan bir köylü gibi hareket edin. Silahlı dolaşmak istiyorsanız, bunun kuralları vardır. “Ne öyle ne de böyle yaparım, ben bir orduyum; düşman gelsin birebir savaşalım” demek ne kadar doğrudur? Bu tutumla modern donanımlı Türk ordusu karşısında bir dakika bile dayanılmaz. Bu konuda kayıplar vermemize yolaçan ve bizi imhaya götüren kimdir? Olayların altını yokladığınızda, kayıpların doğru önderlik edememek, güçleri doğru düzenlememek ve çoğunlukla eğitmekten kaynaklandığını görüyorsunuz. Düşman şu kadar silah ele geçirdiğini söylüyor. Bizde silaha bir sopa kadar değer vermeyen adamlar da vardır. Adam koca bir BKC silahını bir çırpıda bırakıp kaçabilmektedir. Bu ne demektir? Helikopter yukarıdan ateş açarken, roketatar silahını bırakıp gidebilmektedir. Adam üstelik bu konuda çok rahattır. Vietnamlıların bir şiarı var-

dır; “Bir silah için on adamımız gidebilir” derler. Sen henüz vurmadan en değerli silahlarını düşmana teslim edersen, bu tutumun hiç de ihanetten daha basit bir tutum olmadığını kabul etmek zordur. En değerli silahlara bu biçimde sahiplik etmenin, eylem geliştirmek ve savaşı büyütmekle ilişkisi yoktur.

Örneğin düşmanın kıyamet kopardığı bir **Silopi** olayı vardır. Aslında doğru olmayan bir örgütlenme anlayışından ileri gelmişti. Biz bunu henüz olaylar olmadan açıkladık. Son derece açık çalışıyorlar, son derece güvensiz unsurlarla ilişki kuruyorlar, bir köyde canına okunması gereken bir ağa ile uzlaşma yapıyorlar. Birçok kişi bunların milis olduklarını biliyor. Elbette düşman zorlandığı zaman, elde ettiği bilgilere dayanarak katliam gerçekleştirecektir. Hele bir de güvenilemeyecek unsurlara gereğinden fazla bilgi verirse, sonuca kendi eliyle yol açılmış olunacaktır. Raporlar vardır ve bunu da anlatıyorlar. Sözümona bazı cezalandırmalar yapıyor. Evet, cezalandırmalar yapılabilir. Oysa yetmezlikle savaşım adı altında, dayatmalar ve gerektiğinde küftürmelerden söz ediliyor. Bunun nedeni kişilerin yetmezlikleriymiş, bu kişiler sağlam militanlar olmuyorlarmış! Hayır, bunlar bizim yöntemlerimiz değildir. Biz şunu da söyledik: Hain olmadıktan sonra kadınlara, çocuklara ve yaşlılara karışmayın. Bizim bunlarla çözümlenemeyecek bir sorunuz olamaz. Ancak PKK'nin ruhu ve savaşım tarzıyla ilgisi olmayanlar, körcesine bir terör pratiği içine giriyorlar. Halka zulüm etmek kötüdür; halkın da bir sağduyusu vardır. Düşman bunu elbette kullanacaktır. Bir insanı filan kişinin akrabasıdır veya basit bir suç işledi diye idam ederseniz, halk bunu kabul etmeyecektir. Bu halkta tereddüte yol açacaktır. Salt adamı askere alacağını söyleyerek, onbeş yaşındaki çocukları zorla analarından koparırsanız, onlar kaçıp gidecek ve düşmana sığınacaktır. Böylesi binlerce kişi ortaya çıktı. Askerlik yasası böyle uygulanmaz. On-onbeş yaşındaki çocuklar böyle alınmaz. Rızasını almamışsınız, kendisini bilencilendirmemişsiniz; kendinizi bir zorba gibi dayatırsanız, bu provokasyon olacaktır. Adaletle sadık kalmak gerekir. Biz suçsuz yere bir damla kan bile dökemeyiz, dökmemeliyiz. Suçsuz yere yoldaşınızı katleder, buna karşılık “araştırma ve inceleme yapmadık” dersiniz, yetmez de demeyeceğim, ne kadar cani olduğunuz ortaya çı-

kacaktır. Devrimcilerin bütün ölçüleri hesaplıdır. Suçluyu doğru belirleyelim, hain ise kendisini cezalandıralım. Bunu halk da isteyecektir. Ama bu anlaşılammış ve ortaya çıkmamışsa, başvurucağımız her öldürme olayı sizi katil yapmaya yetecektir ve suçlusunuz. Önderlik adına böyle davranmışsanız en üst düzeyde bir yönetici olsanız bile, suçlusunuz. Suçlu katilse, cezası ödettirilecektir. Bu, tarihte de, dünyada da böyledir.

Bizdeki bunun tersi durum neye yolaçmıştır? Bizdeki tipler saflarımızda ölümcül bir dayatmada bulunuyor, insanlara sahip çıkmıyor, kendilerini eğitmiyor ve imhaya terk ediyorlar. Ardından da kaç diyorlar. Sonra tutup canına okuyorlar. Aslında insanları kaçırtan sizsiniz. Devrimci eğitim ve örgütlenme yapacaksınız; bir de tecrübeliyeniz, insanlara sahip çıkacaksınız. Biz bile birçok insanımızı bu alana getirirken, bu kadar eğitim ve çözümleme yapıyor, eski yaşamdan daha üstün bir yaşamı gözlerinin içine soka soka, kendilerini insan haline getiriyoruz. Bazıları kendi geçmişlerini araştırırlarsa, bir suçlular yığını olduklarını görecekler. Bunlar bu tutum sahiplerinin ta kendileridir. Nitekim bu sayede kendilerini de böylesi bir imhaya uğratmışlardır. Devrimde şehitler olamayacağını söylemiyoruz, ama böyle olmaz. Kuzey de ise başka durumlar ortaya çıkmaktadır. Buna rağmen, biz yine de çizgimizin doğru uygulanması için ve çizgi devrimciliğine ulaşınca kadar, bu çabalarımızda ısrarlı olmaya devam edeceğiz. Bilindiği gibi, bütün önderliksel yetmezliklere rağmen, doğru çizgimizi oturtmaya çalıştık. En azından yeniden düzenleme ve takviyeler sonucunda, düşmanın beklentilerini boşa çıkardık. Düşmana göre, bu biçimiyle devam edilseydi, mutlaka tasfiye olacaktı.

Önlemlerimiz ve müdahalelerimiz sonucunda, 1987’de Olağanüstü Hal ve yönetim uygulamasına geçişle birlikte, düşman bu savaşın bitmeyeceğini itiraf etti. Düşman bu yılda çöküşü beklerken, gelişmelerin olabileceğini gördü. Bu tamamen kongre çözümlerinin sonucuydu. Gerçekten de savaş 1986 yılında kesintisiz bir biçimde sürdürüldü. Bütün engellemelere rağmen, geliştirilen özel savaş bir sonuç alamadı. 1987 yılında böyle yaklaşıldı. Düşman açısından 1987 yılı “PKK’nin çökertilmesi” yılıydı. Bunu da oldukça değerlendirdik. Bu yılı da başarılı kılmak için,

her yönüyle oldukça güçlü önlemler geliştirdik. Ülkedeki müdahalenin kesintisizliğini ve büyümeyi sağladık. Bilindiği gibi, düşmanın içteki doğrudan ve dolaylı provokasyonlarına rağmen, gelişmeler önlenemedi. Biz bu gelişmeleri daha da derinleştirmek ve üzerinde çok yönlü bir biçimde durmak için 1989 yılına oldukça yüklendik. Çizginin her düzeyde derinliğine ele alınması ve uygulanması için ne gerekiyorsa ortaya koyduk ve bunun bizi gelişmeye götürdüğünü gördük. Bu anlamda 1989'da eski tutumlarda ısrar etmenin yolaçtığı kayıplar vardır; hedeflediğimiz ve rahatlıkla ulaşabileceğimiz kazançlara ulaşmama vardır.

Bütün bunlara rağmen, gelişmelerin ileri boyutlarda olduğu, PKK'yi çöküşe götürmek bir yana, kontrol altına alınamayacak düzeye ulaştığı ve sömürgecileri umutsuzluğa düşürdüğü bizzat düşman tarafından itiraf edildi. Bu nasıl sağlandı? Bunun bilinmesi gerekir. Bu herhalde kayıp üstüne kayıp vermemize yolaçan kişilerin tutumu sayesinde olmadı. Bazıları son derece tuhaf davranıyorlar. Kayıplarımıza olan katkılarını çok az anlayan bu sözde militanlarımızın bütün işi gücü güçlerimizi savurmaktır. Bunun adına da eylemcilik diyorlar. Tasarrufçulukta bulunmaya yöneticilik adını veriyorlar. Bastırma ve küfür yağdırmanın adını "acımasız önderlik" koyuyorlar. Hayır, bunlar başarılarımızın kırk kat daha fazla olmasını engelleyenlerin ta kendileridir. Öyle anlaşılıyor ki, bütün bu tarihsel tecrübeler, örgütsel ve yönetsel sorunların PKK'nin imhasına nasıl ve kaç kez yol açtığını göstermemize rağmen, kendilerini özlü gelişmelere dayatanlar, hiçbir olumlu gelişmeye imzalarını koyamadılar. Kendilerine ister ortayolcu, ister kemalist etki, feodal ve lümpen tortuların şu veya bu kişide yaygınca ifadesini bulması adı verilsin, bunların kariyerist tutumları, kurnaz hesapçılığı ve özellikle örgütsel yönetim kurumunu işgal etmeleri, güçlerimizin eğitilmesine, örgütlenmesine, yeniden düzenlenmesine, taktik planlar doğrultusunda harekete geçirilmesine ve kitlelerle ilişkilerimize çok kötü yansımaktadır.

Örneğin 1989 yılının bu son üç ayında daha yüksek bir eylem gücü tutturmak elimizdedir. Aslında alınan önlemlerle gelişmeler sürdürülüyor. Ama bazı tipler inadına kendilerini ortaya koyuyorlar. Bunlar kalıntı biçiminde de olsa, nefes alamaz durumunda da

bulunsalar, yine ellerinden geleni yapıyorlar. Örneğin son zamanlarda bazı bölgelerde verdiğimiz kayıplar, PKK'nin mevcut durumu açısından ortaya çıkmaması gereken kayıplardır.

Bizim görevimiz, insanlarımızı suçlu konumlarından ve köhne-miş eski yaşamdaki çekip aydınlatmak, kendilerini yüce bir yaşama kavuşturmaktır. Bunun için bütün gücümüzü ortaya koyuyoruz. Yoksa yetmezliklerini bahane ederek, içimizde bulunanların en iyilerini mahkum etmek bile zor değildir. Biz ne yapıyoruz? Bir yığın yetmez ve suçlu konumlarına rağmen, insanlarımızı devrimleştiriyoruz. Bu bizim görevimizdir. Göstermeniz gereken çabanın binde birini bile göstermeyeceksiniz, oldukça rahat eğitebileceğiniz bir insana son derece acımasız davranacaksınız, kendisine tam bir feodal tutumu dayatacağına. Daha sonra da bu insanın kaçtığına veya başka şeyler yaptığını söyleyeceksiniz. Zaten halkımızı bugünkü duruma getiren tutum budur. Çabalarımızı eğitim açısından özetlersek, biz boğazımızı yırtarcasına neden yüzlerce kitap ortaya çıkardık? Bir de bunu sözlü olarak yapıyoruz. Tek tek kişilerle bir kitap dolduracak konuşmalarda bulunuyoruz. Neden? Çünkü Kürt insanı cahildir, yontulmamıştır, şaşırtılmıştır. Bütün gücünüzle bu insanın üzerine eğilmezseniz, onu yürütemezsiniz. Birçok kadromuza biçim vermek için bu kadar çaba yetersiz geliyorsa, başkalarının daha başından zorbanın ve ağanın kamçısını şaklatarak insanlarımızı korkutmaları ve hatta katletmeleri korkunçtur. Böyleleri örgüt kurabilirler mi? Hayır. Tersine bunlar adam kaçırır ve düşmanın kucağına atarlar. Savaşçılara ve halka yapılan budur. Bunun sonu tasfiyeciliktir. Sadece “Beğendikleriyle dirensin” demek olur mu? Peki, sizin göreviniz nedir? Bu durumlar karşısında, “Diğerleri de hep böyle yapıyor; Kürt halkı zaten adam olmaz, o her şeye müstahaktır” diyebilir miyiz? Bunu zaten düşmanın kendisi yapmıyor mu? Kürdistan halkının sefil olduğunu, suçlu ve lanetli bir halk durumuna düşürüldüğünü ve dünyada en kötü koşullarda yaşayan bir halk olduğunu biz de biliyoruz. Ama biz devrimciyiz. Devrimcilerin görevi, halkı düşürüldüğü utanç uçurumundan çekip kurtarmaktır. Bu neyle olabilir? Bu eğitimle olur, örgütlenmeyle olur, sağlıklı yönetmeyle olur. Bu konulardaki görevlerinizi yerine getirmeyeceksiniz, tersine halkın

canına okuyacaksınız. İşte bu asla kabul edilemez.

Bizde işte böylesi suçlular vardır. “Aylarca ve hem de öğrenme susuzluğu içinde bulunanlara bir sözcük bile öğretmediler” denilmektedir. Tam bir zorba ve jandarma gibi halka gidilmektedir. Yol-
daşlara karşı bir cani gibi davranılmaktadır. Bu tür davranışların bizimle uzaktan yakından bir ilişkisi olamaz. Bir de bunlar kendilerinin ne denli azgın tipler olduğunu kanıtlamak için insanlarımızı gözdağı veriyorlar. Böylece etkili ve yetkili olduklarını gösteriyorlar. Bu nedir? Bu, PKK'nin her şeyiyle oynamaktır. Burada PKK'yi geliştiren bütün değerlerle alay etmek vardır. Bu durumda bulunan birisi bir birimi bozar; bir birimin bozulması da bir yapının bozulmasına yolaçar. Bunun sonuçları düşmana PKK'nin kontrol altına alınabileceği ve çökertilebileceği izlenimini vermiştir. Neden? Böyle bir yapı içinde halka karşı demokrasi yoktur da ondan! Bir hareketin içinde demokrasi olmadı mı, o hareketin çökmesi kaçınılmazdır. Yetmiş yıllık geçmişi bulunan devletler kuran komünist partileri, “Demokrasi değil, oldukça geniş bir bürokratikizm uygulandı” diyorlar. Bunun sonucu bu tür partilerin tasfiyesi oldu. Bu partiler günümüzde hızla çözülüyorlar. Bunlar eğer kendilerini dönüştürebilirlerse, bundan sonra toplumu ilerletebilir, demokrasiyi ve sosyalizmi geliştirebilirler. Tersi durumda fesh olacaktırlar. Bu partiler böyle bir duruma düştükten sonra, bizim daha dün zorbela biraraya getirdiğimiz örgüt çatısı feodal ve hatta şaki tutumlarla bir günde yerle bir edilebilir. Demokrasiye ve halka karşı bu kadar canice tutumlarla parti içinde hareket edilmesi halinde, böyle bir partiden devrim adına bir eser kalır mı? Bu durumda düşmanın dıştan dayatmalarına gerek var mıdır? Hayır, yoktur. Düşman sadece gözetlese bile, bu tutumlar çöküşe gitmek için yeterli olacaktır. Kendi tecrübelerimize dayanarak, PKK'nin zafere gitmesini önlemek için, bu tür birkaç olayın içimizde boy vermesinin yeterli olacağını söyleyebiliriz.

Salt bu tutumları izaha kavuşturmak ve önlemek için her şeyi yapıyoruz. Biz bunu her zaman yapamayız, her zaman bu fırsatı bulamayız. Arkadaşlar bir zavallı gibi davranıyor ve gittikleri yerde bu tutumların kurbanı oluyorlar. Hatta partiye yöneliyorlar. “Neden parti içinde beklentilerimize uygun bir önderlik olmuyor?”

diye soruyorlar. Önderlik kendiliğinden olmaz. Önderlik sahip çıkarılarak ve işleri yerine getirilerek elde ediliyor. Bunu yapmıyorlar. Ardından kızıp öfkeleniyor ve bütün hıncını partiden çıkarmak istiyorlar. Kendilerini ulu orta yere atarak bunu yapıyorlar. Biz kendilerine güç vermek ve birazcık yaşatmak için kendilerini düzeltiyor ve parti rayına sokuyoruz. Kaldı ki, siyasal görevleri ve yoldaşlık görevlerini yerine getirmeyenler kimlerdir? Bu soruya arkadaşların kendileri cevap vermelidir. Diğerleri kendilerini aldatıyorlar. Kalkıp söz veriyor, ardından da namussuzluk yapıyorlar. Biz bunlara karşı ne yapacağımızı çok iyi biliyoruz. Ne mi yapacağız? Devrimi geliştireceğiz. Bunların idam edilmelerine gerek yoktur. Aşağılık olanlara aşağılık olduklarını göstermek yeterlidir. Ancak bununla sorunlar çözülüyor. Sorun herkesin dürüst davranarak kendi rolüne sahip çıkmasıdır. Halkımız hep iyi adam bekliyor. İyi adam bizden başkası olamaz. Kendiniz, bunu yapan ben olmalıyım, demelisiniz. Halkımız yüzyıllardan beri böylesi adamları yerden ve gökten bekliyor, ileriden ve geriden bekliyor. Kendi görevlerinize dürüstçe sahip çıkacaksınız. Çıkmazsanız ne olur? Kendi görevlerimize sahip çıkamazsak, iki gün içinde halkımızın yaşadığı duruma düşeriz.

Hayret ediyoruz: Arkadaşlar böyle rahatlıkla çöküşe götürecek durumlar karşısında sessiz kalmaya ve bu durumlara onay vermeye alışmışlardır. Kendilerine verdiğimiz emeklere yazık değil mi? Bu yoldaşlarımızın birçoğu da şehit düştü. Onlar şehit düşecek kişiler değildi. Uygun bir düzenlemeyle yerleri değiştirilebilir, tehlikeli alanlardan uzaklaşmaları sağlanabilir, yönetimi zayıf olan bölgelere gönderilebilirlerdi. Güçlü önlemlerle yetkin bir çalışma düzeni rahatlıkla tutturulabilirlerdi. Sonuçta kaybedilecek çok az ve kazanılacak çok şey olurdu.

Savaşın nizamıyla yürütülmesi gerekir. Savaşta çarkın küçük bir dişlisi bozuk olursa, bütün makina durur. Yönetim adına tek bir kişi ordu bozanlık yaparsa, bütün çarklar işlemez hale gelir. Nitekim bazı bölgelerimizde benzer durumlarla karşılaştığımız için, ardarda kayıplar verdik. Hemen çok rahat bir biçimde, elli savaşçımızı yitirdik. Burada eli kişiyi konuşturmak için neler yaptığımız bilinmiyor mu? Bu kadar çabaya karşılık, yetmez veya yerinde ol-

mayan bir yönetimle bir çırpıda bu sonuca yolaçmanın kabul edilebilir hiç bir yanı yoktur. Biraz daha somutlaştırıldığında görülecektir ki, parti hareketimiz kesintisiz bir biçimde gelişerek varlığını sürdürse de, çöküşe yol açabilecek tutum sahipleri hiç de az değildir. Hatta sorun bunların az veya çok olmaları da değildir. Bu konuda bizi bekleyen görevleri yerine getiremezsek, çöküşün temellerini kendi elimizle hazırlamış olacağız. Düşman da bunun üzerinde politika inşa edecektir. Örneğin bir atılımımız biraz başarı kazandığı zaman, düşman, ödünler vermek de dahil, birçok konuda geri adım atmaktadır. Savaşı yönetememe, tökezleme ve düşme durumunu yaşamaktadır. Bu büyük bir gelişmedir. Ama düşman içteki yetmezliğimizi gördüğünde, saldırı düzeyini yükseltiyor. Zaten kaçırılan unsurlar düşmana yeterince bilgi veriyor. Bu işin bir yönüdür. İkinci yönü ise, bütün birliğin kaçış sürecine sokulmasıdır. Bu tip kişilerin yönetimi altında bulunan elli kişiden kırk tanesi kaçma sürecine sokulmuştur. Değme bir kontra bile bunu yapamaz. Düşman da biraz üzerine geldiğinde, sonuç çöküşe gitmek olacaktır.

Demek ki zamanında yürütülmeyen bir çalışma, beklemediğimiz bir yerde ve hiç de hakketmediğimiz bir yenilgiyi bize rahatlıkla yaşatabilir. Bu durumda sorumlu kim olacaktır? Sorumlu, hareketin bütün yükünü omuzladığı halde, bunun için parti çizgisine uygun bir duyarlılık göstermeyen, bu konudaki görevlerine sahip çıkmayan, hep şikayetlerde bulunan ve şikayet etmesini bile bilmeyen içe büzülen kişilerdir. Kürt halkı yüzyıllardan beri hep bu durum nedeniyle kaybetmektedir. Saflarımızdaki birçok kişinin adam olmaması bu yüzdendir. Bu hala PKK'yi tehdit eden en önemli tutumdur. Bu tutumdan provokatör de, kontra da çıkar. Nesnel ve öznel olarak bu böyledir. Bunlar her zaman ortaya çıkabilecek şeylerdir. Bu işin sahipleri vardır. Bunlar bir olumsuzluk ortaya çıktığında anında üzerine giderler. Bir görev belirdiğinde, hemen onu üstlenirler. Hemen belirteyim, merkezi düzeyde görevler de içinde olmak üzere, her arkadaşımız bütün görevlere sahip çıkabilir. Ama bu işin bir esprisi ve bir temposu vardır. Görevlere bu biçimde varsa, her arkadaş o zaman merkez komitede de yer alabilir. Bunun bilinçle de ilgisi yoktur. Doğru çalışma temposu,

görevlere doğru sahip çıkma ve kişiliğin buna adanması yeterlidir.

Bazıları eski olduklarını söyleyerek, parti içinde kendilerine bir dokunulmazlık zırhı yaratmışlardır. Bunlar hastadır. Merkez ve önder olmak bir yana, baş belasıdır. Biz genç arkadaşların kendi kendilerini aldatmamalarını istedik. Bu durumla iki keçi bile idare edilemez. PKK ordusu gibi bir orduyu nasıl idare edersiniz? Böylesi var mıdır? Evet, vardır. Onlar bastırmacılıkla, aldatarak ve verdiğimiz yetkileri kötüye kullanarak, hoyratça bir durum yaratmışlardır. Bunlar aslında biraz lümpence ve küçük-burjuva kurnazlığı türünden özelliklerle yüklü bir konumda bulunmaktadır. Kimseyi yanına yaklaştırmamaktadır. “Yaklaştırırsam bana kötü davranır, üzerine gidersem o da benim üzerime gelir” demektedir. Velhasıl bir öncü yaratılmıştır. Kim olurlarsa olsunlar, bunlara karşı takınılacak tutum bellidir. Her zaman söylerim: Biz de böylesi yetmez bir duruma geldiğimizde, “Yoldaş, bu işlerde artık sen de yetmez bir duruma düştün; ya işgal ettiğin yere layık ol, ya da bırak bu işi başkaları yapsın” denilmelidir. Doğru olanı budur. Yıllarca başarılı bir çizgi sergilemelerini bir yana bırakalım, yıllardan beri parti içinde baş belası haline gelmiş olanlar öcü yaratmışlardır ve yanlarına yaklaşılammaktadır. Kaybederseniz, bunların yüzünden kaybedersiniz. Defterleri açıldığında görülecektir ki, bunlar hiçbir başarının sahibi değildir. Tersine bütün yaptıkları provokasyonlara malzeme sunmaktır. İşleri güçleri bir yığın parti aleyhtarı gelişme karşısında ses seda çıkarmamak, bastırmacılık yapmak, halka ters yaklaşmak, güçleri eğitmek ve böylece partiyi zayıf düşürerek ortayolculuğu tutturmaktır.

Bunları başından açıkladık. Bunlar “Parti önderlik yaptı, özü attı; zayıflar yarın aslan kesilecek ve her şeyi ele alacaktır” demektedir. Böylesi kişilerden birkaç tanesi koalisyon yapacak ve o an için hazır ne varsa ele geçirecektir. Bir devlet kurulmuşsa, bunu devlette deneyecektir. Birkaç iyi çaba harcansa da, bunun sonucunu imha olacaktır. Burada ister istemez **Güney Yemen** örneği gözümüzün önüne gelmektedir. Güney Yemen’in **Abdullah Kadah İsmail** adında bir önderi vardı. Hareketi örgütlemiş ve zafere kadar götürmüştü. Sonunda Yemen devlet durumuna gelmişti. Ama daha sonra devrimin en değerli önderleri katledilmekten

kurtulamadı. Bunlar başlangıçta bizim ortayolcu dediğimiz tiplerle birlikte yürüdüler ve devlet olmaya kadar gittiler. Ama bunu sonuçta yaşamlarıyla ödemekten kurtulamadılar. Buna benzer örnekler çoktur. En yakın örnek olduğu için, Yemen’i örnek verdik. Yemen toplumu da Kürdistan toplumu gibi aşiretler ve kabilelere dayanmaktadır. Dolayısıyla böylesi durumlar bizde de ortaya çıkabilir. O dönemde Yemenliler kendi önderlerine bağlıdır; onlara dayanarak ileri bir noktaya gelmişlerdir. Ama günü geldiğinde bu duruma da yönelmişlerdir.

Biraz daha somutlaştırılırsa, mücadelemiz gelişecektir. Kendi devrimci savaşımıza doğru yaklaşırsak, dayatılan özel savaşı boşa çıkarmanın olanakları her zamankinden daha fazladır. Bunun en önemli koşulu, örgütsel ve yönetsel sorunlara, özcesi önderlik sorununa doğru yaklaşmaktır. Bu sorunu daha da somutlaştırırsak, onu kadro, çekirdek ve komuta örgütlenmesi, özelde ise onun merkezi örgütlenmesine indirgemek gerekir. Birçok alanda görevler parti çizgisine uygun olarak yerine getirilemiyorsa, kadro örgütlenmesinde bir yanlışlık vardır demektir. Bu, daha çok da merkezi yapıda yetersizlikler vardır anlamına gelmektedir. O zaman her alana ilişkin görevlere doğru yaklaşılmamakta, tersine bu görevlerden kaçınılmakta ve görevlerin yerine getirilmesini engelleyen bir konum sergilenmektedir.

Bugün bazı bölgelerimizde ve daha çok da Botan’da yoğunlaşan çekirdeğin yönetilmesinde, sınırlı da olsa, böylesi durumlar söz konusudur. Hemen belirtelim ki, bu sınırlılık öyle partiye başkaldıracak ve onu reddedecek durumda değildir. Belki de belirli durumundadır ve tek tek kişilerle sınırlı bulunmaktadır. Savaşın temposuna uymayan, gücümüzün eğitilmesine eğilmeyen bazı kişilerle sınırlıdır. Ama bunlar yine de savaşın temposuna, gücümüzün eğitilmesine ve çekip çevrilmesine, bilgisiz olan halkımızın yönetilmesine uymayan tutumlardır. Birçok yönüyle gelişmemize ters düşmektedir. O halde sorunu doğru koymak gerekir.

Biz, bu temelde özellikle gelişmelerin hızlandığı bir dönemde, ülke için genişletilmiş bir toplantı, yani bir konferans düzenleyelim dedik. Bu toplantı ya da atılım önemli sonuçlar ortaya çıkarmış, gelişmelerin önü açılmıştır. Eğer daha da doğru bir önderlik

dayatılırsa, güz atılımı iki kat daha fazla gelişmelere yol açacaktır. Bu toplantıyla görülen bazı yetmezliklerden kaynaklanan eğilimleri ortaya çıkarıp mahkum etmek ve gelişmelerin önünü açarak, daha da hızlandırmak amaçlanmıştır.

Başında da açıkladık. Bazı bölgelerde anlamsız kayıplar ortaya çıkmaktadır. Doğru bir önderlik olsaydı, birçok kayıp kesinlikle önlenbilir ve oldukça büyük gelişmelere yol açılabilirdi. Ayrıca kazanmanın güçlü olanakları doğmaktadır. Halkın ilgisi yüksektir. Bizimkiler buna da fazla sahip çıkmak istememektedir. Gerek gelişmeleri olumlu yönden hızlandırmak, gerek ortaya çıkan bazı olumsuzlukları gidermek için, böylesi toplantılar yararlı olabilir diye düşündük ve bu toplantıyı düzenleyelim dedik. Geçen yıl içinde böyle bir toplantımız vardı. Daha çok da belli bir durgunluk içinde bulunan ve birçok bölgede devrimci eylemi durdurmuş olan, tamamen bireysel ve düşküncü bir yaşam örgütleyen tiplerin sorunlarını çözmek gerekirken, yapılması gereken şeyler zamanında yapılmadı. Örneğin bir kişi çok kritik bir bölgede ve oldukça iş yapabilecek bir güçle konumlanmıştır. Ama aylardan beri bu gücün başında dağıtmayı yürütmektedir. Bazı dürüst öğelerimiz, bu unsurun yürüttüğü yıkıcılığı iyi biliyorlar. Adam hem de en soysuz emeller arkasında koşarak bunu yapıyor. Bu unsurdan kurtulmak isteyen birçok kişi, durumunu partiye rapor etmek istiyor ve bunun için yaşamını ortaya koyuyor. Ancak yakalanıyor. Adam, bu arkadaşın üzerinde bir rapor olduğunu ve raporun uygunsuz bir durumu bildirmek üzere yazıldığını ve kendi yıkıcılığını partiye iletmek istediğini görünce, bu insanı derhal kurşuna diziliyor. Bu da sözümona ileri düzeyde merkezi bir kadromuzmuş! Belki bu olaydan öncedir; bu adam geliyor: Kendisine, “Sen bizi eleştirme, biz de seni eleştirmeyeceğiz” deniliyor ve yönetici kılınıyor. Ülkedeki pratik merkezimiz bu kadar duyarsızlığı rahatlıkla sergileyebiliyor. Bu adamın suçu yalnız bu değildir. Kendisi sadece bir kişinin değil, birçok kişinin canına okumuştur. Bir arkadaşımız, kendi raporunda, bu adam için, “Altı partilinin canına okuyor, ama altı düşman askerini vurmamıştır; düşman askerlerine bir şey yapmıyor” diye yazıyor. Buna rağmen, sözde merkezimiz ve hatta yürütmemiz araştırma ve inceleme yapma gereğini

duymuyor. Burada sözümona uzlaşma vardır. Bu bir örnektir. 1987-88 yılında birçok bölgede herhangi bir gelişmenin olmaması tamamen bununla bağlantılıdır. Buna çok sayıda değerli kadronun kaçıışı da eklenebilir. Böyle bir kişinin, bir hareketin başında olması halinde, yapacağı şey kontracılık olacaktır. TC birliklerinin burada iş yapmalarına artık gerek yoktur. Bu hem içte, hem de dışta tehlikeli bir kontradır.

Nitekim bizim daha önce de yönelttiğimiz eleştiriler vardı. “Böyle öğeleri nasıl merkezi kademeye getiriyor, parti içinde nasıl tutabiliyorsunuz? Bunları neden yargılamıyorsunuz” diye sormuştuk. Eleştirilerimiz böyleydi. Maalesef ahbab çavuşluk yapıyorlarmış, birbirlerini idare ediyorlarmış. “Sen bizi idare et, biz de seni idare edelim” diyorlarmış. Böylece bu adam yönetici yapı içinde kalmış. Biz bunu sonradan zorbela çektik ve hak ettiği cezaya çarptırdık. Düşünelim: Bu adam gözünü bile kırpmadan bir yoldaşını katledebiliyor. Demokrasiyi ve sosyalizmi kurmak bir yana, böyle bir kişi aşağılık bir şaki bile olamaz. Olsa olsa namussuzun teki olur. Böylesi bir tip, hem de en ileri görevlerimizde nasıl bırakılabilir? Diğerleri ise zavallıdır ve kaçıyorlar. Silahlısiniz; böyle yapacağınız, bu nitelikte olduğunu yüzde yüz ortaya çıkaracağınızda, çeker vurursunuz. Bunu açıkça belirttik.

Bazıları bugün de bu tür faaliyetleri sürdürüyorlar. Kadromuz bunak ve Allah’ın zavallısı olmazsa, bu tür tutumlar boy verebilir mi? Bulduğumuz alana birçok düşman unsuru geldi. Burada bizim de bir yönetim tarzımız vardır. Geldiler, ama nefes bile alamadılar. Buna karşılık oradaki kadro zavallıdır. Her şeyin yolunu ve yöntemini gösterdik. Başka ne yapabiliriz? Dediğimiz gibi her şey açıktır. Yıkıcılık, hiçbir çekingenlik olmadan cezalandırılabilir. Böyle önderlik mi yapılır? Sizin göreviniz ve işiniz, gücünüz parti işlerinde çalışmaktır. Biz önderliğin koşullarını kapsamlı olarak ortaya koymadık mı? Kendi pratiğimizi özetlemeye çalışmadık mı? Bunları yaptık. Hizmet neyle ölçülür? Hizmet eğitime, örgütlemekle, silahla, kitle ilişkileri yaratmakla, dostları harekete çekmekle ve düşmanı püskürtmekle ölçülür. Hizmet böyle yerine getirilir.

Örneğin, biz her zaman tarihin şu aşamasında şu hizmetlerde

bulunduk diyoruz. Örneğin güçlerimizin yiyecek ve giyecek ihtiyacının karşılanmasından teorik eğitiminin sağlanmasına kadar pek çok konuda asla küçümsenmeyecek bir hizmet sergiliyoruz. Bunun karşısında, kişi dürüst ve iyi niyetli ise, gelişmemesi için hiçbir neden yoktur. İnkâr edilmese, doğru olan budur. Bu diğer yerler için de geçerlidir. Kendimize gelmek durumundayız. Bu yönetici bize ne verdi? Eğitim verebiliyor mu? Bizi büyütebiliyor mu? Düşmana karşı bizi iyi koruyabiliyor mu? Bizi çoğaltıyor mu? Bizi eyleme iyi seferber edebiliyor mu? Hayır, bu sorulara verilecek cevapların hepsi olumsuzdur. Tersine bu adam her bakımdan yıkıcıdır. Tuhafılık da zaten buradadır. Bizimkiler sözümona proleter devrimcidir. Hayır, bu tutumu kabul edenler devrimci olamaz; onlar köledir, serftir. Nitekim bu tiplerin yarattıkları statü köle statüsüdür. Bu biçimde haksızlık karşısında suskun kalan adam, bir ağa köyünde bile yoktur. Ağa haksızlık yaptığında bile, köylüler kendisine karşı çıkarlar. Saflarımızda köy ağalarından daha tehlikeli ağalar vardır. Kimse bunlara karşı çıkmamaktadır. Düşman bu durumu nasıl değerlendiriyor? Düşman da demokrasinin bulunmadığı ve diktatörlüğün olduğu bir örgütün çökeceğini biliyor. Düşmanın beklentisi budur. Kimin yüzünden? Ne idüğü belirsiz birkaç soytarı yüzünden! PKK buna müstahak görülecek bir hareket değildir. Onun tek bir kahramanı bile düşmanı çıldırtmaya yetecektir.

Günümüze doğru gelirken, bazı örnekler daha vereceğiz. Söz gelimi toplantı gerçekleştiriliyor. Bütün bu tür öğeler hem toplantıya alınıyor, hem de en üst düzeyde terfilediriliyor. Terfi sorununu da açacağız. Terfi için bazı ölçüler vardır. Bizde terfi, birliği dağıtmak veya işlemez duruma getirmek midir? Terfi etmenin koşulu katil olmak ve halkın canına okumak mıdır? Terfi etmenin koşulu “korucular”la ilişkiler geliştirmek midir? Yoksa bu koşul, düşmana çağrı yapıp, “sen bana karışma, ben de sana” demek midir? Hayır, bunlar asla terfinin ölçüsü olamaz. Bunlar kişinin yerle bir olmasının ölçüleridir. İşte gariplik de buradadır. Sözümona bazı iyi niyetlilerimiz de bunların suçlarını ortaya çıkarmıyorlar. Zaten bu tiplerin bir kurnazlığı da, belli kişilere sus payı vermeleridir. Yardımcılarına, “Ben bu alanda böyle yaşıyorum, sen de be-

nim gibi yaşa ve yaptığımı yap” diyorlar. Böyle bir suç ortaklığı da örgütün bitirilmesi için yeterli oluyor.

Evet, bunların durumu tahlil edilmiştir. Bunların kişiliklerini, sınıfsal ve ulusal özelliklerini ortaya koymuş bulunuyoruz. Bunlara karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiği de belirlenmiştir. İnceleme yapmayan, bu konuda bir talimat gibi ele alınması gereken çözümleri değerlendirmeyen kimdir? Bunlar bizim savaşçılarımız ve militanlarımızdır. Tabii sonuçta bunun bedelini de yaşamlarıyla ödemek durumunda kalıyorlar. Çünkü savaş kuralsızlığı affetmiyor. Kuralsızlığı ne karşı-devrim, ne de devrim affedebiliyor. Orta yerde bir zavallı gibi duran da, sorumlu yaşamdan kurtulamıyor. Bu tiplerin geliştireceği bir yönetim ve yürütme, gerçek anlamda bir yönetim ve yürütme değil, yönetimsizlik ve yürütmemezliktir. Mevcut gücü düzenleme ve seferber etme değil, karışıklığa boğma ve hareketsizliğe çekmedir. 1988 yılında yönetim düzeyinde bu tür olumsuzlukların üzerine gittiğimizde belli bir açılım sağlandı, ama sınırlıydı. Yine kalıntı ve etkileri vardır. Bu temelde 1989 yılında biraz açılım oldu. Bu aslında, daha çok bu alanın yönetim gücü ve eğitimi sayesinde gerçekleşti. İçerdeki bu engellemeler de biraz zayıfladığı için, düşman nefes alamaz bir duruma geldi. Bu tutum ısrarla sürdürülür, taktiğin oturtulması dediğimiz olay derinliğine ve genişliğine uygulanırsa, daha şimdiden TC'nin içine gireceği durumun anlaşılması hiç de zor olmayacaktır.

Günümüzde bazıları hala neyle uğraşıyorlar? Bunlara biraz da konferansımızı değerlendirerek cevap verelim. Konferansımızın hedefi böylesi önemli bir gelişme döneminde olumlulukları iki katına çıkarmak, olumsuzlukların ise önünü kesmek, muazzam bir tarzda birikmiş olan gücümüzün doğru düzenlenmesini ve yönetilmesini sağlamak, hem de hiç zaman geçirmeksizin partinin gelişmesine ve güçlü bir yönetim gücü olmaya ulaşmaktır. Görevlere bu kadar anlam verilirse, aynı ölçüde düzenlenip yürütülür. Yine çeşitli yetmezliklere ve özellikle komuta sorunlarına rağmen, partinin mevcut gücünün savaştığı anlaşılmaktadır. Gücümüz biraz büyümüştür. Bu konuda önemli gelişme vardır. Öte yandan başından beri parti içinde işi gücü bireycilik ve kariyerizm olan saydığımız özellikler, feodal ve küçük-burjuva etkiler, toplumdan

soyutlanmış lümpen unsurların özellikleri ve etkileri söz konusudur. Bunlar parti içinde kendilerini ayakta tutmayı, feodal despotçuluğa ve küçük-burjuva kurnazlığına borçludur. İşleri güçleri Parti Önderliği'nin talimatlarını sınırlandırmak, dipten gelen eleştirileri sınırlamak, etkisizleştirmek, bastırmak ve korkutmaktır. Böylelikle ortada sözümona kim vardır? Bunlar, en ileri düzeyde kadro olarak kendilerinin var olduğunu söylüyorlar. Aslında yıllardır bununla uğraşıp duruyorlar. Bir toplantı yapılacak olursa, yine “en iyisi” bunlardır.

Bunlara bir çağrı yapmak gerekir. Çünkü kendileri bu konumu bilinçli olarak yaratmışlardır. Üstten engellemeye ve alttan düşürmeye çalışmışlar; partiyi kendilerine muhtaç hale getirmek için ne gereklyse onu yapmışlardır. Örneğin beşyüz kadroluk bir alanda beşyüz kadroluk bir yoğunlaşma vardır. Adam bunları öyle savurmaktadır ki, anlaşılması olanaksızdır. Örneğin E. bölgemizde geçen bir durumdan söz edelim. Burada tepeden tırnağa silahlı olan beşyüz kadar savaşçı bulunmaktadır ve hepsi bütün güçleriyle savaşmaya hazırdır. Yardakçılarıyla birlikte bizim önderlik sevda-lıları ne yapıyorlar? Gelişmeler görkemli bir biçimde büyüyor. PKK önderliğine yaraşan durum nedir? PKK önderliğine yaraşan sağlıklı bir düzenleme yapmak, iç eğitimi yoğunlaştırmak, en elverişli komuta özelliklerini tutmak, araziye değerlendirmek, dolayısıyla “korucu” kalıntılarını silip süpürmek, büyük darbelerle devletin ordu güçlerine yönelmek, mümkün olduğu ölçüde uygun taktikler ve pusu sistemiyle düşman güçlerini yerle bir etmek üzere bütün güçlerimizi seferber etmektir. Bunların hepsi yapılabilir. Oysa tam da burada yapılan şey nedir? İkiyüz kişilik bir gücü boş bir alanda avare gibi dolaştırırsanız, muazzam bir hazırlığın temelini, ağır bir imhanın bütün patlayıcılarını yerleştirmişsiniz demektir. Bu güç her şeyden önce savaşmadığı için dağılacaktır. Bir de bu gücün kendisini koruma sorunu vardır, bununla uğraşacaktır. Öte yandan küçümsenmeyecek bir ordu gücüdür; günün yirmidört saatinde başında olmazsanız için için kaynayacak, yaşanan olumsuz bir durum herkesi etkileyecektir. Çünkü düzen bozulmuştur. Kimin nerede ve nasıl hareket edeceği belli değildir. Üstelik yanlış yapılmıştır. Bu durumda bu birim çözülecek ve çökecektir.

Öbür yandan, sözde durumu kurtarma adı altında, en zayıf kişilerin komutasındaki zayıf birimler, ciddi hedeflerin üzerine gönderiliyor. “Gidin şu hedefe vurun, şu köye saldırı düzenleyin” deniliyor. Yani olmayacak duaya amin dedirtiliyor. Bu da savaşçıların tehlikeli bir biçimde harcanmasına yol açıyor. Nitekim bu da yapılıyor. Hedeflere saldırılmaması gereken biçimde saldırılıyor. Her gün, “gidin, Şırnak’ı bombalayın” deniliyor. Şırnak’a ikinci, üçüncü sefer giderseniz, mutlaka imha olursunuz. Şırnak’a girilmez demiyorum, girilir. Ama gerekli önlemler alınır ve uygun güçlerle girilir. Uygun hedeflere karşı uygun eylemler yapılır. Hayır, “gidip filan eve bomba attık; filan hedefe uzaktan üç dört saat silah sıktık” deniliyor. Bunun, gerillanın silahlı savaşım tarzıyla ne ilgisi vardır? Birçok gücün durumunun böyle olduğu ortaya çıkıyor. Gidip düşmana uzaktan kurşun sıkın, düşman da size sıksın! TC’nin mermileri bitmez, ya bizimki öyle midir? Oysa bunlar bizden ricada bulunuyor. “Bize biraz mermi gönderin” diyorlardı. Biz de hayatımızı ortaya koyarak kendilerine mermi ve erzak ulaştırdık. Buna karşılık, onlar boş bir ortamda, düşmanı hedeflemeyen ve hiçbir sonuç getirmeyen eylemlerde bu değerlerimizi har vurup harman savuruyorlar.

Bizim savaş tarzımız bu değildir. Üstelik ateş etmenin saatlerce sürdüğü ve Şırnak halkının durumu seyrettiği belirtiliyor, bundan övünç payı çıkarılıyor. Bu kesinlikle savaş değildir, bu bir komedidir. Hatta buna komedi de değil, trajedi demek gerekir. Çünkü düşman çok güçlüdür; birlikleriyle sizi arkadan kuşatır, önünüzü keserek sizi imhaya götürebilir. Bu biçimde beş, on, hatta yirmi kayıp vermedik mi? Güçlerimiz bekletilmemesi gereken yerde bekletiliyor. Düşman bunu tespit ediyor; birimi kuşatıp çember içine alıyor ve ardından operasyona başlıyor. Yanlış tutumu pahalıya ödetiriyor. Çünkü burada araziye göre konumlanılmamıştır. Nereye ne kadar güç yerleştirileceği doğru tespit edilmemiştir. Kişilere en gereksiz bağlarla bağlı olanlar komutan diye atanmış, bunlar da doğru bir yönetim uygulamayarak savaşçıları kendilerine ses çıkaramaz duruma getirmiş, bazıları da buna ses çıkarmamışlardır. Bu etkili bir düzenlemenin tutturulmamasına yol açmaktadır. Etkili bir düzenleme ve komuta kademesi olmayınca, birimlerden hiç-

bir hayır gelmeyecektir. Birimde zaten işleyiş yoktur. Alttan üste ve üstten alta sonuç ne olur? Düşman herhangi bir yönelmeyle bunu pahalya ödetir.

Düşman bu durumları iyi bilmiyor, bilse mutlaka yönelecektir. Biraz da coğrafyadan çekiniyor, ayrıca savaşçıların kendilerini savunacaklarını biliyor ve bundan ürküyor. Bu tür durumlar lümpen ve serseri tipler yüzünden ortaya çıkıyor. “Çingeneye sultanlık vermişler, ilkin babasını asmış” derler. Bu tam da bu tanıma uygun düşen bir durum oluyor. Adam gereksiz yere elliye yakın savaşçıyı kaybediyor. Nedir, adam borusunu öttürüyor. Bu soysuzlara sormak gerekir: İşin acı tarafı neresidir? Elliye yakın kişiyi kaçtırmak veya bu biçimde kaybetmek nasıl izah edilebilir? İşin acı tarafı bu kadar ağır kayıplar vermiş olmamız değildir. Beşyüz savaşçımızı da kaybedebiliriz. Bunun savaş meydanlarında olması ve kurallarına uygun bir biçimde savaşılması sonucunda verilmesi gerektiği açıktır. Ama böyle anlamsız bir biçimde kayıplar vermeyi kabul edemeyiz. Buna yol açanları görevlerinde tutamayız. Böyleleri öncelikle görevlerinden alıkonulmalıdır. Savaşçıların yetenekleri ve halka bağlılıkları varsa, kendilerine bir silah verilmeli ve bir savaşçı gibi savaşmaları istenmelidir. Bunların durumu eylem içinde belli olacak; kariyerist olup olmadıkları, başka beklentilerinin bulunup bulunmadığı, kendilerini halka adayıp adamadıkları açığa çıkacaktır. Halka bağlılığı varsa yürüyecek, yoksa kendisi kaçacaktır. Böyle birisi komutan durumundaysa yargılanması gereken birisidir. Doğrunun yargılanması işte budur ve bunu sergilemek hiç zor değildir.

Her zaman söylüyoruz. Bulduğumuz alanda adam kaçtırsak, ilkin kendimize karşı yöntem geliştiririz. Bugüne kadar bulduğumuz alana binbeşyüzden fazla insan geldi ve hepsi de hastaydı. Çoğu kaçış sürecindeydi. Ajan sızmaları da vardı. Buna rağmen çok az sızıntı olmuştur. Her bir savaşçımız deneme ve sınamadan geçmeden buraya geldi. Buna rağmen hemen hepsi savaşçı oldu. Hem de, bölük pörçük özelliklerden sağlam savaşçıları durumuna yükseldiler. Bu kanıtlanmıştır. Bir kez denemeden geçirilmiş ve eğitilmiş silahlı insanların önemli bir kesimini kaçtıracaksın, buna rağmen önderlik ettiğini iddia edeceksin! Hayır, bu olanaksızdır.

Bir yığın silahı düşmanın eline geçireceksin! Bu noktada kişinin komutanlığı biter. Türk ordusunda bir takımdan bir er kaçarsa, takım komutanının rütbesi düşürülür. Askeri kural böyledir. Bir komutan biriminden dört silah yitirmiş, beş savaşı kaçırtmış ve hiçbirini eğitmemişse, mutlaka cezalandırılır. Bir de eylem adına savaş ortamında düşman hedeflerine çok uzaktan kurşun sıkılıyor. Bunun gerilla kurallarıyla hiçbir ilgisi yoktur. Buna neden olan komutanı kulağından tutup atmak gerekir. Böylesi denenmeli, yürekleri varsa savaşmalarına olanak verilmelidir. Ama birliğin başına ağalık edeceklerse, “ben size komutanlık yapacağım, siz de bana yemek ve çay pişirin, at getirin” diyeceklerse, böylesi komutanları at yerine koyar ve sırtına binerler.

Biz burada harcadığımız çabalarla ülkeyi besleyebiliriz. Yaşadığımız sürece bunda bir gerileme de olmaz. Ama sorun sadece bizim çabalarımız değildir; sorun Kürdistan halkının kendi kendisine doğru sahip çıkmasıdır. Sorun, militanların ve komutanların halka doğru tarzda sahip çıkması, doğru önderlik etmesidir. Bazılarının komutanlıktan anladıkları şey, “benim için en güzel şeyleri hazırlayın, bana at bulun” demek değil midir? O zaman bunlar daha değişik şeylerin ardında koşmaktadır. Biz bugüne kadar harcadığımız bunca çabaya rağmen, hiçbir arkadaşa özel hizmet teklif etmedik. Bizim için en mutluluk verici şey, yemeğimizi pişirmek de dahil, kendi işimizin kendimizce yapılmasıdır. Kocaman bir birliği uşak takımı gibi kendi işlerinde çalıştırmak, yapılabilecek en büyük kötülüktür. Kaldı ki biz arkadaşlarımıza bin veriyoruz. Elbette onlar da borcunu ödemek için bir şeyler vermek isteyeceklerdir. Bu ayrı bir sorundur. Ama bunlar hiçbir şey vermeden, milletin canına okuyor ve her şeyini istiyorlar. Bu, burjuva anlamda bir iş ve ücret verme ilişkisi bile değildir. Bu feodalizmdir. Patron bile işçileri çalıştırırken, onlara belli bir ücret öder. İçimizden bazıları, hiçbir şey vermeden, insanların canını almaya gidiyorlar. Evet, bu feodalizmdir, hem de lümpen feodalizmdir.

Bir takım komutanı aylar boyunca hiçbir şey üretmiyor. Yemek, içmek ve sohbet işlerini düzenliyor. Eylem söz konusu olduğunda çok sayıda savaşı kaçırtıyor, düşmana silah kaptırıyor. Böylesi komutanlar hiç de az değildir. Bunlar komutan değil, ne idüğü be-

lirsiz serserilerdir. Parti yetkileri ve olanaklarının üzerine çöreklenmiş feodal artıklardır. Tabii bazıları da sözümona ayındır. Bunların işi gücü kendilerini nasıl koruyacaklarını düşünmek ve bunu ayarlamaktır. Her biri partinin sırtında nasıl birkaç gün daha yaşayacağını hesaplamaktadır. Kurnaz olanlar ve sözümona kafaları biraz çalışanlar da küçük-burjuva kurnazlığını geliştirmektedir. Birbirine dayanmakta, biri öbürüne dayanarak yaşamaktadır. Karşılıklı olarak birbirlerine, “sen benim ayıplarımı söyleme, ben de seninkileri söylemeyeceğim” demektedirler. Burada suçlular koalisyonuna benzer bir birlik vardır. Bu biçimde her şeyi bastırılmışlardır. Bir konferans düşünün ki, çoğunlukla sorumlu tutulmaları gereken bu tiplerin katılımıyla gerçekleşmektedir. Toplantılardaki durum da aynıdır. Bunlardan biri, bir diğerinin üzerine gitmesi durumunda, kendi durumunun da tehlikeye gireceğine inanmaktadır. Tabii diğeri de aynı şeyi tekrarlamaktadır. Çünkü her şey böyle düzenlenmiştir. Kendilerine ya da o andaki duruma göre alternatifleri de yoktur. “Yine bu işleri bizden daha iyi bilen yoktur” diye düşünmektedir. “Birbirimizi idare ettiğimiz zaman, Parti Önderliği ne yapabilir? Yine gelip bize müracaat edecektir. Kadrolar denetimimiz altında bastırılmış ve suça bulaşmışlardır. Özellikle önemli düzeyde bulunan birçok kadro suçlarımızı ortak olmuştur. Bunların da söyleyebileceği fazla bir şey yoktur. Durumu kurtardık sayılır” demektedir. Bu “durumu kurtarma”nın en alçakça biçimi değil de nedir?

Bazılarının raporlarına bakıyoruz; “filan bölgede yıkıcılık yapıldı” diye yazıyorlar. Peki, gözünün önünde yıkıcılık yapıyorsa, siz ne güne duruyorsunuz? Adam sözümona politik komiserdir ya da ileri düzeyde sorumludur; ama bu yıkıcılık karşısında hiçbir şey söylememiştir. Niçin? Çünkü kendisi de yüzsüz, zavallı ve kötürüm bir tiptir, kendisini devrimcileştirememiştir, bir feodal aydın artığıdır, küçük-burjuva hesapçısı bir tiptir. Proleter devrimcinin zindanlarda doğruları savunmak için nelere ve nasıl katlanıldığı kanıtlanmıştır. PKK tarihinde çizgi uğruna savaşımın nasıl yürütüldüğü bilinmektedir. Oysa bunlarda zırnık kadar çizgiye bağlılık yoktur. Bunlar için olumsuzluğun her türünü geliştirmek meşrudur. Osmanlılar bile yeniçeri ordusunu kurarken nasıl kurmuşlar, kendi

askerlerine nasıl değer vermişlerdir? Osmanlı padişahları kendi egemenlikleri altındaki halkları, orduları sayıyorlar. Sultan Selim, ordusuyla bağların içinden geçerken, “kimse bir salkım koparmasın, koparan bağın sahibine parasını ödesin” diye emreder. Adaleti bu biçimde işler. Kendisi feodal bir imparatorluğun padişahıdır, her şeye kadirdir, ama yine de bu denli hassas davranır.

Geçen bir konuşmamızda Nuşirevan’dan söz ettim. Biz proleter devrimciyiz, feodalizmle kıyaslanamayacak eşit ve özgür bir toplumun kurulmasını amaçlıyoruz. Öyle değil mi? Peki, o zaman halka verilen bu zararlar nedir? Bu bir yana, yoldaşlarımıza verilen zararları nasıl açıklayacağız? Proleter devrimci olmak nerede kaldı? Adam, “ben böyleyim, benim içimde kırk tane sınıf kaynıyor” diyor. Bu adama, “sen çocuk musun, öyleyse burada ne arıyorsun” denilir. Bazıları, eğer araştırılırsa hepsinin suçlarının idamlık olduğunu belirtiyorlar. İdamlık suçlar işlemek ne demektir? Hayır, bazılarının durumları böyle olsa da PKK tarih nezdinde aklanmış bir hareket olarak ortaya çıkmaktadır. Onun saflarında yalnız temiz insanlara yer vardır. Suçluların yeri onun safları olamaz. Hem kaynağın ve hem de bütün değerlerimizin başında bu tür bir suçlular topluluğunun oluşması çılgınlık olacaktır. Bunu kabul etmek, bir saat için bile buna tahammül göstermek çılgınlıktır.

Yapılması gereken şey nedir? PKK’nin aklanmış ve insanlığa gerçekten maledilecek değerleri vardır. Bu değerlere sahip çıkalım. Hemen belirteyim: İçimizde suça bulaşmamış ve özden karar vermiş on arkadaşı burada tutabilirsek, öteki tiplerin oluşturmuş olduğu yönetim ve yürütmeden bir kat daha başarılı ve kabul edebileceğimiz bir yönetim ve yürütmeyi tutturmuş oluruz. Her arkadaş buna adaydır. Bazıları adam bulunmadığını, araştırıp incelemelerine rağmen adam bulamadıklarını söylüyorlar. Hayır, bu doğru değildir. Bizim bir özelliğimiz vardır. Biz bu işe başladığımızda önderlik esprisiyle başladık. Tarihe alabildiğine yüklenedik. Her arkadaş önderlik yapabilir. Bunun doğru kuralları vardır. Bunun büyük bir sadakat, bağlılık ve dürüstlikle tutturulması gerekir. Her arkadaş kendi yeminine bağlı kalmalıdır. Kaldı ki teorik birikimimiz yoğundur; Çin Komünist Partisi’ni kurduğu sırada, **Mao**’nun sahip olduğu teorik birikimden katbekat fazladır. Do-

layısıyla kendinizi gelişmelerin temposuna uydurursanız, hem komutan, hem önder olabilirsiniz. PKK’de herkes buna layıktır. Dürüst her PKK’li buna layıktır. Ama feodal kalıntılar ve küçük-burjuva küstahlığı bunu önlemektedir. Bu ayrı bir sorundur. Dolayısıyla sorun ortada az adam olması veya adam olmaması değildir. Sorun, bu işin önünü kesmek söz konusu olduğu zaman, buna karşı büyük bir duyarlılık göstermek ve parti tavrını sergilemektir.

Evet, bu tiplerin sayısı azdır. Bunlar bir elin parmak sayısını aşmamaktadır ve çok sayıda kişiyi biraraya getiremezler. Yöntemleri feodal entrikacılık ve küçük-burjuva kurnazlığıdır. Biz de kendi işlerimiz konusunda duyarlıyız. Biz merkezileşmeyi 1970’li yıllarda başarıyorduk. Şimdi PKK’de binlerce kadro vardır ve her gün yenileri yetişmektedir. Bu gücü istediğimiz yerde istediğimiz kadar merkezileştirebiliriz. Onu biraz eğitip yönlendirmemiz yeterli olacaktır. Altı ay çalışmamız halinde, hepimiz bir mıntıkayı yönetecek kadar kadro yetiştirebiliriz. Kaldı ki, biz bunun için hazır güçlerimizi vermiş bulunuyoruz. O zaman gerekli olan şey doğru bir düzenlemedir; kendi sınıf devrimciliğimize uygun bir düzenlemeyi başarmamızdır. Birtakım küçük-burjuva kurnazlıkları söz konusu olduğunda, kendilerine, “oturun oturduğunuz yerde” denilmelidir. Gerçekte bunlar her bölgede bir kişiyi geçmemektedir. Ama kurnazlık, entrikacılık ve bastırmakla ölü yaratmışlardır. PKK, Kürdistan’da bu tip kişilikleri yok etmenin adıdır. PKK’nin özü halkın söz sahibi yapılmasıdır. Parti eğitimimizin bütün özü nedir? Onun bütün özü kadrolarımızı ve savaşçılarımızı söz sahibi yapmak, onların kolektif oluşumuna ve yönetimine yol açmak ve Kürdistan adına bir örgüt olayını yaratmaktır. PKK’nin bütün tarihçesi budur. Başımıza bu tür birkaç feodal dikecek olursak, bu özü kendi elimizle tahrip etmiş olacağız. Peki, kendi içimizdeki bu yeni yetme feodalleri ne yapacağız? Mevcut toplumda kurnazlıklar ve hırsızlıklar boldur. Biz bunların Kürdistan’dan kovulması için örgüt oluşturuyoruz. Demek ki bu tarzda toplantılar düzenlemekle, tarihin emrettiği görevleri yerine getirmek bir yana, bütün gelişme faktörlerine rağmen, işler gerilemeye ve çürümeye yüz tutacaktır. Bir avuçtan daha az bir sayı oluşturan bu tipler yüzünden, bunun belirtileri oldukça artmıştı. Bugüne kadarki tecrübelerimiz göster-

mektedir ki, ya bu tiplerin kurnaz ve bastırmacı özellikleri, ya da militanlarımızın çok geri konumu ve kendi rollerine yetkince sahip çıkamamaları, çalışmalarımızı işte bu duruma getirmektedir. Bu da çoğunlukla zamansız kayıplara yol açmaktadır.

Olumlu gelişmenin nasıl sağlanacağı bilinmeyen bir şey değildir. Bizim doğru merkezileşme konusundaki teorik ve pratik çabalarımız belirgindir. Bir merkez üyesinin niteliksel görevleri, çalışma ve yaşam tarzının ne olduğu sorularına iyi cevap verilmiştir. Demin olumsuz örneklerden söz ettik. Bir kişiyi ileri görevlere getirmenin nasıl olacağı o kadar zor cevaplandırılacak bir husus olmaz. Daha başından beri partinin başına bela olmuş bir kişi, sırf açıkgozlülüğünden ve bilgiçlik taslamasından ötürü merkeze gelebilir mi? Hayır, gelemez. Düşman subayları da PKK'nin teorik görüşlerini iyi biliyorlar. Teoriyi iyi bilmek ve bununla bilgiçlik taslamak, merkez üyesi olmak için yeterli değildir. Merkez üyesi olmanın gerekleri vardır. Bunun için partinin kişilik yaşamını giderek somutlaşan parti çizgisine yaratıcı bir biçimde uygulamak, sağlam bir işleyiş yaratmak, onun eğitim ve kitle politikasına tamamen vakıf olmak gerekir. Bunun bir de pratikte başarıyla kanıtlanması kaçınılmazdır. Ordulaşma söz konusuysa, kişi savaşçılıkta ilkin manga komutanı olur. Bunda başarı sağlamışsa takım komutanı, takım komutanlığından başarı kazanmışsa bölük komutanlığı ve daha üst komutanlıklara yükselir. Bu kişinin birlikleri çalıştırmasına bağlıdır.

Adam bir mangayı ve takımı çalıştırmamıştır. Bu adam birdenbire tugay düzeyindeki bir askeri kuvvetin komutanlığına yükselirse, ne oldum delisi durumuna düşebilir. Çünkü böyle bir gücün biraraya getirilmesinde ve düzenlenmesinde belki de olumsuz bir rolü vardır. O zaman bu güçle uğraşacaktır. Bir düşman başbakanının sözlerine bakalım. Düşman başbakanı parti işlerini bildiğini söylüyor. “Ben ilkin bir bölgede partinin kuruluşuyla işe başladım. Milletvekili seçildikten sonra meclis başkanı, daha sonra başbakan oldum” diyor. Adam partideki işleyişin nasıl olacağını veya olması gerektiğini biliyor; parti içinde aşağıdan yukarıya doğru nasıl yükselinebileceğini biliyor. Yeniden aynı göreve seçilmemesi durumunda, bir parti üyesi olarak çalışmalarına devam edeceğini belirtiyor. Adam düşmandır,

ama parti işleyişi konusunda bir hayli bilinçlidir.

Bizim kadromuz da böyle davranmalıdır. Ordu mu kuracağız, ordunun en üst düzeyinde yer almak mı istiyoruz? O zaman ilkin bir mangayı hangi emekle ve nasıl kuracağımızı, nasıl eğiteceğimizi bilmek zorundayız. Terfi buradan başarıyla çıkma koşuluna bağlanmalıdır. Takım için de böyle yapılmalıdır. Kadro takımı örgütlemeli, eğitmeli ve büyütmelidir. Burada başarı sağlamışsa, uygun bir süre içinde bölük komutanı olmalıdır. Aynı şey bölük komutanı için de geçerlidir. Bütün bu kademelerde başarı gösteren kişi en üst düzeyde parti görevlerine yükselebilir. Böyle bir kadro hep güç toparlayıp büyütmüş, kadro ve silah bulmuş ve dolayısıyla kendi özgücü temelinde yükselmiş olacaktır. Bu konuda şunun ya da bunun omuzuna basarak yükselmeyecek ve çok onurlu bir yol alacaktır. O zaman savaşçılar, “Bravo bu yoldaşımiza, bizi eğitip yetiştirdi ve savaştırdı. Biz de ilerde bu çekirdekten bir komutanlar ekibi ortaya çıkarabileceğiz” diyeceklerdir. Bu arkadaşımız mangadan sonra takım düzeyinde de beyni ve ruhuyla bunu başarırrsa, terfi etmeye layık birisi haline gelmiş demektir. Yaşamı hep bu biçimde seyreden bir yoldaşımızı merkezimize alabiliriz. Böyle bir kişiyi merkeze atamanın sakıncası olmayacaktır. Tabii bunların yanısıra kendisinin başka özelliklerine de bakılacaktır. Böyle bir kişi yaratıcıdır, kolektiftir, coşkuludur; dinamo gibi çalışmaktadır; yaşamı ve çalışma tarzı parti ölçülerine uygundur. Kitle ilişkileri tamimatına bizim istediğimiz gibidir. Kısacası ana hatlarıyla belirtilen militan özelliklerimizi sergilemektedir. Bu arkadaşımız ileri ve merkezi görevlere gelebilir.

Peki, bugüne kadar yapılan birçok toplantımızda gerçekleşen bu mudur? Hayır, toplantının sonuçları bununla çelişmektedir. Kaldı ki, çoğu kez bizim onaylayıp onaylamayacağımız da fazla düşünülmemektedir. İçimize nasıl girdiği bile belli olmayan bir öğeye ileri görevler verilebiliyor. Adam eylemcilik adı altında sağı solu dağıtmış, kadroları bastırmış, halkı göçertmiştir. Neymiş de adam sözümona eylemciymiş! Oysa bu adamın henüz ne olduğu bile ortaya çıkmamıştır, biz de bu kişiyi hiç tanımıyoruz. Buna rağmen, böyle bir kişi merkeze ve hatta yürütmeye getirilebiliyor. Önderlik neyi ve nasıl kabul edebilir? Bir de önderliğin gelişmesi-

nin ölçüsü vardır. Bu ölçüler nasıl gelişmiştir? Adam ne kadar bu ölçülere bağlıdır? Bunlar hiç mi göz önüne getirilmiyor? Burada merkeze getirilmeyecek bir kişi varsa, o da bu adamdır. Adam gelmiş, kadroları ve savaşıları bastırıp sindirmiş, gözüaçık ve kurnaz olduğu için eleştirileri kolaylıkla boşa çıkarmış, böylece kendisini kabul ettirmiştir. Bu azılı bir küçük-burjuvanın kendisini dayatmasından başka bir şey değildir. Biz bunu başka türlü tanımlamayız ve bu adam bu tür parti organlarına gelemes. Bu adam PKK'nin önemli işlerinin başında yer alamaz. Bu tarzda bir yükseliş, kadroları bastırmak, onları eğitimsiz bırakmak, kısacası “düdüğünü öttürmek”le gerçekleşen bir yükseliştir. Bu Kürdistan'daki feodallerin ve yeni yetme küçük-burjuvaların üslubudur.

Hemen belirteyim, bunlar TC'nin düşmanı olacaklardır. Bunun tersi olursa, bizim bunları doğduklarına pişman edeceğimiz açıktır. Bunlar bizim sağ gözümüz de olsalar, bu böyledir. Gerek ülkede ve gerekse burada bulunan bu tür kişilere açıkça söyledik: Bizi tanıyın ve bizim önderliğimiz altında öyle savaşın. Böyle yapmazsanız, siz zırdelisiniz diyeceğim. Bizim kabul edebileceğimiz ve edemeyeceğimiz durumlar vardır. Bunların hepsi ne tür savaşçı olduğumuzu bilmek zorundadır. Sağı solu bastırarak ve bizi yanıltmaya çalışarak yükselme olamaz. Bizi yanıltmaya çalışanların başına neler geldiği iyi bilinmelidir. Biz, aradan yıllar geçse de, kimin haksız ve sahtekar olduğunu açığa çıkarıyoruz. Sözümüne kurnazlıklarıyla bizi yanıltıyorlarmış! Yanıltsınlar bakalım. Kürdistan'da en çok yanılmayan insan kimdir? Sizler bunu da bizim önderliğimiz altında yaşayacaksınız. “Önderlik bana güçlü yetkiler veriyor; bu yetkileri iyi kullanayım da paşa olayım” diye düşünenlere hatırlatalım ki, biz kendi çabalarımızla yarattığımız değerlere sahip çıkamayacak kadar onursuz değiliz. Bize tevhil edilen bunca şehidin kanı vardır. Bu kanları asla boşuna harcatmayız. Bu değerlerimizin hepsi son nefeslerini verirken, bizden bu görevi istemişlerdir. Bizim bu istemi gözardı ederek, böylelerini iki gün için de paşalığa yükselteceğimiz nasıl düşünülebilir?

Bu adamlar hem bu kadar tahribat yapacak ve bu kadar insanı kaçırtacaklar, hem de ikiyüzlüce partiye bağlı olduklarını, kendilerini ve önderliği yanıltmayacaklarını söyleyecekler! Böyle adama

ne denilir? Biz bunları zorla parti görevlerinin başına getirmedik. Bunlar ülkeye gitmek ve savaşmak istediklerini üst üste tekrarlıyor, bunun için bizi sürekli taciz ediyorlardı. Bunun üzerine kendilerine görev verdik. Ama gittikleri yerde böyle davrandılar. Kendilerine şans tanıdık. Buna karşılık, bizi bile kendilerine hizmet ettirmek istediler. Daha 1984 yılında böylesi durumlarla karşılaştığımız zaman, “Çalışmalarımızı bozmas ve biraz ilerlerseniz, size iyi hizmet ederiz” dedik. Siz önder olun, biz de sizin emirlerinizi olduğu gibi uygulayalım. Şimdi bazıları bize kendi talimatlarının basit bir uygulayıcısı gibi yaklaşmak istiyorlar. Biz bunlara şunu söyledik: Sizin konumunuz parti talimatlarını uygulamaktır, ama bunu fark etmiyorsunuz. Talimatları siz veriyorsunuz, biz uyguluyoruz. Uygulayabiliriz. Sıradan bir köylü de bizden bir şey istediği zaman, istemi uygunsu yerine getiririz. Bunda herhangi bir kötülük olamaz. Bizim önderlik tarzımız böyledir. Ama siz bunu kötüye kullanıyorsunuz; bizi ve partiyi geriletirsiniz. Kendi küçük-burjuva özelliklerinize alan açıyorsunuz. Sizin yaramazlıklarınızı yutabilir miyiz? Bu yaramazlıklar bizim için değil, parti ve halk için zararlıdır. Yaptığınız şey önderlik değildir. Siz başka şeylerin peşinde koşuyorsunuz. Bunu yapmayın, dedik. Bunlar yine de şu veya bu oranda hak ettikleri konumda bulunuyorlar. Kendilerini yine biz ayakta tutuyoruz. Daha doğrusu kendilerini biraz partinin genel gelişmesi yaşıyor.

Kısacası bazıları parti içinde çocukça tutum ve davranışlar sergilemekle kendilerini kurnaz sanıyorlar. Bunlar bildiklerini okuyor ve kendilerini biraz daha dayatıyorlar. Bu olanaksızdır. Önderlik böyle gelişemez. Geçmiş örneklerden dersler çıkarılırsa, bu işler daha iyi halledilecek ve bunlar kendilerini biraz daha dengeye kavuşturacaklardır. Dengesizler biraz dengeye ulaşacaklardır.

Kürdistan halkının önderlik gerçeğinin son derece kötürüm olduğunu biliyoruz. İşbirlikçilik adına geliştirilen önderlik çok alçakça ve haincedir. PKK bu tür önderliğin tasfiyesini gerçekleştirme ve bunun yerine halk önderliğini inşa etme gücüdür. Şimdi kalıp da dolaylı olarak çoktan iflas etmiş ve TC'nin kişiliğinde bile krizi yaşayan bir önderliği, kemalist ve feodal kurnazlıklarla yaşatmaya çalışmak, kendimize asla yakıştıramayacağımız bir durum-

dur. Bu konumda bulunanların ne kadar güçlü olduklarına değil, nasıl bu kadar yaramaz olabildiklerine şaşırıyoruz. Bunlara esef ediyoruz. Bunlara gerçekten acıyoruz. PKK soylu bir harekettir, herkesin soyluluğunu kabul etmek durumunda olduğu ve gıptayla baktığı bir harekettir. Bu bir gerçektir. Hem dost ve hem de düşman güçler nezdinde bu böyledir. Özümüz ve bu öze uygun gelişme seyrimiz, PKK'yi bugünkü konumuna ulaştırmıştır.

Aslında bu tiplerin sert bir biçimde cezalandırılmalarına da onay vermiyoruz. Çünkü bunların canına okumak fazla bir işe yaramayacaktır. Biz bunları insan yapmaya çalışıyoruz. Onlar ise bunu kötüye kullanıyorlar. Partinin bu yaklaşımını, suistimalin de ötesinde, bilinçli bir çabayla çarpıtıyorlar. Bunlar, bunun gerçekte partimizin temel politikasının gerektirdiği bir yaklaşım olduğunu biliyorlar. Ama buna rağmen, "her şeyinizle oynarız" iflah olmazlığına yaşadıkları için, kendilerini habire dayatıyorlar. Partinin en yüce değerleriyle oynayacaklarını söylüyorlar ve gerçekten de oynuyorlar. Bu bir tehdit anlamına geliyor. Biz olumsuzluklarından vazgeçmeleri için bunları bir kez, iki kez uyaracak ve parti içinde gerekli kararlılığı oluşturacağız. Bütün bu açıklamaların anlamı nedir? Parti sadece bir kişinin olumsuzluklarına karşı değil, elli yıl sonra oluşabilecek olumsuzluklara karşı da silahlanmıştır. Böylelerinin sayısı yüze çıksa ve hatta yarı yarıya bir niceliksel konuma ulaşsa bile, her yönüyle silahlanan ve hazırlanan parti, kendilerini rahatlıkla boğacaktır. Bunun sorumlusu da yine kendileri olacaktır.

Şimdi ülkede bulunan bazılarının dışlarının takırdadığını biliyorum. O zaman küstahlık yapmayın. Beylik peşinde koşarsanız, hiç olmazsa bunun için kuvvetlerinizi oluşturun. Ama partinin olanaklarını kullanmayın. Halk da beni dinler, parti de. Öyle olmazdı bugüne kadar yaşayabilir miydim? O zaman bunu dikkate alın ve hiç olmazsa canınızı kurtaracak kadar bir ölçü tutturun. Yoksa emir verir ve vurun deriz, vurulursunuz. Bu durumda yaramazlığınız ve düşkünlüğünüzden başka geriye bir şey kalabilir mi? Böylesi bazı horozlanmalar ortaya çıkıyordu. Bu alanda da ortaya çıkıyor. Bunların hiçbir şeyleri yoktur. Kendilerini acınacak durumlara sokuyorlar. O zaman ölçülü olun. Bizim gelişme ölçülerimiz, adalet ölçülerimiz vardır. Bu ölçülere sahip çıkın. Bizim bu

tarzda bir inşa gücü olduğumuz ve böyle bir önderlik temelinde bir düzen tutturduğumuz iyi bilinmektedir.

Demek ki toplumdaki kişiliğin bozuk oluşumu ve çarpık gelişiminden bize yansıyan bu kadar şey vardır. Ayrıca yapımızın zayıflıkları ve düşman tehditleri de bunlar tarafından aşırı ölçüde kullanılmaktadır. Herhalde bizim iyiniyetimiz de kötüye kullanılmaya çalışılmaktadır. Bunlar kendilerini örtbas edebileceklerine ve asıl gerçekler konusunda partiyi yanıltabileceklerine inanmaktadır. Tabii bunlar kötü hesaplardır. Bu aşamada, PKK içinde bu tarzda yaşamak ve dikiş tutturmak olanaksızdır. Bunlara şunu söyleyeyim: PKK dağılsa ve bunlar örgüt kurup devletleşse bile, bu yapının içinde asla yer almayacağım. Bunlardan bir tanesini tasfiye etmek için bütün partiyi kurban etmek gerekse bile, bundan çekinmeyeceğim. Çünkü bunların oluşturabileceği hiçbir şey yoktur.

Biz PKK'yi yüce bir özgürlük ve eşitlik hareketi, bir aydınlanma ve adalet hareketi olarak geliştiriyoruz. İnsanlarımıza en soylu değerleri aşlamaya çalışıyoruz ve aşıyoruz. Biz halkımıza kendi kimliğini, hakkını, emeğinin karşılığını, vatanını ve muhtaç olduğu her şeyi vermek için PKK'yi inşa ettik. Onu, birkaç soytarının kendi egosunu tatmin etmesi için ortaya çıkarmadık. Onu, çenesi düşük birkaç lafazana terketmek için bu kadar derinleşmedik. Bu tiplerden bazıları sözümona yiğit kesilir, gerçekte ise çok zavallıdır. Keşke yiğitliğe güç yetirebilselerdi, keşke en azından düşman kontraları gibi üzerimize gelselerdi, o zaman çok daha iyi olurdu. Bunların yaptıklarını yoldaşlık adına yapmaları en kötüsüdür. Şimdiye kadar yürüttüğümüz PKK faaliyetlerinde sayısız düşman saldırılarıyla karşılaştık. Burada kusursuz bir tavır söz konusudur. Bizimle bir saat konuşan kırk yıl dost olarak kalma kararına varmıştır. Bir resmi yetkiliden dağdaki çobana kadar bu böyledir. Biz, PKK hareketine karşı böyle sempati geliştiriyoruz. Kürdistan halkının dostluğunu bu biçimde kazanıyoruz. Buna karşılık, bu adamlar gittikleri yerde günde kırk tanesini biçiyor. PKK'li olmak bir yana, bunun sıradan bir dürüstlikle bile ilgisi yoktur. Binlerce savaşçımız vardır, ama kimse bunlara bu yaklaşımın PKK'nin oluşumu ve gelişimiyle bir ilişkisinin bulunmadığını söylemiyor. Sorun doğrudan sorumlu olmamak da değildir. Sizin sor-

umluluk ve yetki alanınızda ortaya çıkmışsa, bu yaklaşımı sergileyen kim olursa olsun, sorumlusu siz olacaksınız.

Şimdi genel planda PKK tehlikeye girerse, bunun sorumlusu biz olacağız. PKK'nin tehlikeye girmesinden provokatörlerle adı geçen bu feodal ve küçük-burjuva artıkları sorumludur; ama bu bizi genel sorumluluktan kurtaramaz. PKK olumsuzluklarıyla tarihe geçerse, biz de olumsuzluklarla tarihe geçmiş oluruz. Bazıları için bahaneler çoktur. "Falan kaçtı, falan arkadan hançerledi, falan kuyumuzu kazdı" türünden şeyler bahanedir ve bizi kurtaramaz. Biz, PKK hareketi şanlı bir hareket olarak tarih sayfalarında kalsın diye, bütün kişiliğimizi ortaya koyuyoruz. Hem yoldaşlık adına başımıza her türlü belayı getirmek isteyenlere ve hem de düşmanın her türlü kurnazlığına karşı bu böyledir. Eğer PKK umut vaat edemezse, eğer PKK bizi yaşatan ve onore eden bir düzeye getiremezse, halk bize bir nebzecek destek vermeyecektir. Kitleler bize bir saatini bile ayırmayacaktır. Mücadelemizi, kendisine bir şeyler verecek düzeyde tutturduğumuz için halk desteklemektedir.

Kürt halkının çok yoksul bir halk olduğunu biliyoruz. Bu halkın öyle kişileri fazla destekleme ve pohpohlama durumu da yoktur. Kendisine bir şey vererseniz, sizi anlayacak ve size değer verecektir. Tersini durumda nefes almanız bile olanaksızdır. Bu kadar dayatma ve olumsuzlukla her şeyin yerle bir edilmesi kaçınılmazdır. Ellerinde biraz malı mülkü olanlar bunu daha iyi bilirler. Bunlar bunu korumak ve hatta ailelerini geçindirmek için gecesini gündüzüne katarlar. Siz önderliği ne sanıyorsunuz? Gerçekler böyledir. Adam bizim sırtımızda oturarak yaşadığını söylüyor. Evet, yaşadın. Ama nasıl yaşadın? Biz haksız yere bir karıncayı bile ezmemek için bütün gücümüzü ortaya koyarken, sen bu kadar tahribat yaptın ve yaşadın. Bunun önderlikle ne ilgisi vardır? Önderlik her şeyden önce bilincin etkinliğidir; bütün davranışların düşmanı öldürücü ve halkı diriltici bir etki yaratmasıdır. Önderlik budur. Peki sen böyle yaptın mı? Başkalarını bastırıldığını ve başka çirkin tavırlar sergilediğini söylemek kimin tavrıdır? Bu tavırlarla önder değil, lümpen ve soytarı olunabilir. Bu tür tavır karşısında susmakla ve Ezop gibi konuşmadığını söylemekle de, devrimcilik değil kölelik sergilenir.

Anlattıklarımızdan ne demek istediğimiz biraz anlaşılmalıdır sanıyoruz. Tekrar uygun bir örgütsel önderliğin tabandan tavana doğru kitle ilişkilerimizin nasıl geliştirileceği, savaşçı alımı, eğitimi ve örgütlenmesinin nasıl olacağı konularına değinmek istemiyoruz. Bütün bu konular çözümlenmiştir. Bizde parti çekirdeğinin eğitimi ve örgütlenmesi oldukça netleşmiştir. Biz burada sadece buna doğru yönelip, gereklerinin yerine getirilmesini isteyebilir ve bu konuda uyarıda bulunabiliriz. Parti çekirdeğimiz nicelik ve nitelik olarak ihtiyaca cevap verecek ölçüde gelişmiştir. Bunun ülke somutunda düzenlenmesi gerekecektir. Bu, zor bir görev değildir. Partimizin bir tüzüğü vardır. Eğer istenirse, sıradan bir sorumlu bile bu tüzüğün gereklerini hatırlatabilir ve işletebilir. Üstten alta ve alttan üste bu işleyişin gerçekleşmesi zor değildir.

Botan gibi temel savaş alanlarımızda parti ve ordu iç içedir. Parti çekirdeğinin örgütlenmesi, ordunun komuta kademelerinin örgütlenmesi demektir. Bu aynı zamanda öncelikle hazır olanın örgütlenmesi anlamına gelmektedir. Özellikle bu dönemde, burada eğittiklerimiz bir yana, sıradan bir savaşçı bile örgütsüz bırakılmaz. Herkesi manga ve takım düzeni içinde ve en üst kuruluştaki görevli, sorumlu ve yetkili kılmak gerekir. Bunlar aynı zamanda alanlara serpiştirileceklerdir. Kastettiğimiz alanlar bellidir. Alanın sorumluları zaman zaman biraraya gelirler. Bu yukarıdan emir-komuta düzeni içinde gerçekleşir. Bunların düzenlenmesi de zorunludur. Üst düzeyde bir toplantı, örneğin bir konferans nasıl gerçekleştirilebilir? Mevcut birikimlerin, öncelikle tabanda yoğun tartışmalarla belli sonuçlara ulaşması şarttır. Örneğin bu bir takımsa, en azından parti düzeyinde bir tartışma yapılır, eleştiri ve özeleştiriler geliştirilir ve yazılı hale getirilir. Bunlar bir kişi vasıtasıyla konferansta temsil edilir. Alan itibarıyla bunun takım, bölük veya mıntıka düzeyinde mi olacağı kararlaştırılır. Böylesi bir delege sistemi veya temsilcilik ortaya çıkarılabilir.

Bunlar değerlendirme yapmışlar, eleştirilerin hepsini almışlardır. Bunların nesnele yakın eleştiriler olup olmaması fazla önemli değildir. Bu görüşleri ve eleştirileri en uygun bir biçimde savunabilecek kişiler, sırf bir boşluğu doldurmak için değil, çok önemli bir görevi yerine getirmek için görevlendirilecektir. Bu hazırlık

birçok birimde yapılacaktır. Örneğin altı ayda toplanması gereken bir konferans bu temelde gerçekleştirilecektir. Konferansın, bütün sorunlarına vakıf olan bir bileşimle toplanacağı açıktır. Zira her türlü sorun değerlendirilmiş ve eleştirilmiştir. Öneriler sistemleştirilmiştir. Dolayısıyla onay gücü duruma egemendir. Başarılar ve başarısızlıklar, sorunlar ve çözüm yolları bilinmektedir. Bunun için böyle bir konferansın genel olarak mntıklar ve takımlardan gelen bütün bilgileri daha iyi değerlendirmesi zor olmayacaktır. Nerede düzensizlik olduğu; tayin ve terfide, eğitimde, halkla ilişkilerde ve eylemde hangi başarısızlıklar ve eksikliklerin bulunduğu görülecek ve doğru olanı belirlenecektir. Konferans bunların hepsini tartışacaktır. Hatalı olanlar özeleştirip yapacak, suçlu olanlar yargılamaya alınacaktır. Ordu örgütlenmesinde birçok suç işlenmiş olabilir. Örneğin idamlık suçlardan, tayin terfide kişinin savaşı konumuna düşürülmesini gerektiren davranışlara kadar birçok suç işlenebilir. Bu durumda yargılama ve disiplin kuralları işletilecektir. Ortada bu kadar olumsuzluğa yol açılmışken, bunun sorumlularının olmaması düşünülemez. Bu, savaşı çürütmek için bire birdir. Konferans bünyesi, kendi merkezi ve üyeleri de dahil olmak üzere, herkes hakkında karar verebilir. Dışarıda da görevleri dondurabilir. Kişinin işlediği suç idamlıksa, kendisini idam edebilir. Bunun için onay gerekiyorsa onay ister. “Bir merkez üyesini görevden aldık” denilir. İdamlık bir suç işlemişse ve cezalandırılması gerekiyorsa, onay veririz. Bunlar bizim yargılama yasamızın esaslarıdır.

Birliği dağıtmış ve onlarca savaşı kaçtırmış bir kişinin bu durumuyla konferansa katılması, hele merkez ve yürütme üyesi olması asla düşünülemez. Bunlara karşı uygulanacak şey yargılama esaslarıdır. Suçlulardan oluşan bir konferans yapılamaz, bir merkez oluşturulamaz. İnanıyorum ki, PKK’de beynini ve yüreğini bu işlere verecek kişiler çoktur. Bunlar tecrübesiz olabilir, sıradan bir çoban da olabilir. Hepsinin başımızın üstünde yeri vardır. Biz konferansımızı bunlarla geliştirebiliriz. Bu en doğrusudur. Bu kadar suçlu kişilerin oluşturacağı bir konferans veya merkez bundan daha iyi olabilir mi? Yoksa oldukça temiz, her şeyini partinin ve halkın hizmetine sunmaya hazır, oldukça insani özelliklere ve güçlü parti

özelliklerine sahip olan kişiler mi tercih edilecektir? Açık ki, tercih edilmesi gereken kişiler bunlardır. Bu çok farklı iki yaklaşımdır. Evet, üst düzeyde bir toplantıya gerek varsa, bu toplantı böyle gerçekleştirilir. Merkeze seçilecek kişinin bilinç düzeyinin ne olduğu, ne kadar adam asıp kestiği, ne kadar eylemci olduğu yaklaşımıyla değerlendirilmesi gerçeklerimiz karşısında esas alınamaz. Esas almak bir yana, buna yönelmek bile suçtur. Kaldı ki, eylem partinin eylemidir. Silah partinindir, kadro ve savaşçı partiye aittir.

Bu tiplerden birçoğunun pratiğine baktığımızda, kadrolarımızı harcamaktan ve kendilerini alçakça gizlemekten başka bir şey yapmadıklarını göreceğiz. Bir de sadece eylemci diye, bunların hakkında rapor yazılamaz. Biz eylemin ne olduğunu iyi biliriz. En büyük eylem en büyük yoğunlaşma, planlama, eğitim ve örgütlenmedir; güçlerimizin düşmana karşı en ustalıkla bir biçimde savaştırılmasıdır. Eylem budur. Kendilerini eylemci sanan bazı tipler, gidip hikayelerini başkalarına yuttursunlar. Eylem insanlarımızı harcamak, halkı yerinden koparıp, göçe zorlamak değildir. Eylem kadrolarla oynamak ve kendini saklayarak kadroları başıboş bırakmak da değildir.

Evet, bizim ölçülerimiz bellidir. Biz bu işe birkaç sözcükle başladık ve önderlik ettik. Bugün binlerce savaşçımız **Mao**'nun başladığı yerden daha ileri bir düzeyde bulunmaktadır. Bunların hepsi halk savaşında takım komutanı olabilir. Bu güçler doğru düzenlenirse, merkez de olabilirler. Bazıları işi ille de laf kalabalığına boğuyor, kurnazlıklarını konuşTURARAK PKK'yi nasıl kandırabileceklerini düşünüyorlar. Hayır, böylelerinden hayır gelmez. Büyük çabaların sahibi olan çok sayıda dürüst arkadaşımız vardır. Biz bunlara hizmet ediyoruz. İlle de bir merkez seçilecekse, böyle seçilebilir. Bazıları bunun için adam bulamadıklarını söylüyorlar. Hayır, adam vardır. Biz buradaki güçlerimizden beş tane merkez çıkarabiliriz. Yeter ki güçlerimize doğru yaklaşılsın, yeter ki eğitim ve yönlendirme görevi iyi yapılsın. Bunların bulunmaz dedikleri, kendileri gibi birkaç kişidir. Biz PKK'yi, kendilerini bu kadar düşürenlere bırakırsak, PKK bitecektir. Bunun için hiç lütfetme bulunmasınlar. Merkezin bileşimi için adam bulmakta zorluk çekiyorlarmış. Hiç zorluk çekmesinler. Dürüst bütün PKK'liler

oradadır. Merkezi düzeyden her türlü komutanlığa kadar görev ve sorumluluk üstlenebilecek arkadaşlarımız vardır. Bunun için gerekli olan ölçüler bellidir. Bu ölçüler bir hafta içinde tutulursa, ikinci haftada biraz daha derinleşilecek, üçüncü haftada ise daha ileri atılım yapılacaktır. Önderler böyle çalışırlar.

Daha sonra ne yapılabilir? Biz bu konuları çeşitli raporlarımızda veya konferanslarda değerlendirmiştik. Her düzeyde işbölümünün nasıl yapılacağını tekrar vurgulamaya gerek yoktur. Bunun doğru esasları bilinmek zorundadır. İşbölümünün tabana kadar nasıl derinleştirileceği bellidir. Takım düzeyindeki birliklerimiz başta olmak üzere, çeşitli birimlerimizde komutanın yanısıra bir siyasi komiser vardır. Sahtelik bunun içinde gelişmektedir. Siyasi komiserin bütün işi gücü özerk bir yaşamı geliştirmek olmaktadır. Eğitime, örgütlenmeye ve yönetime yaklaşmamaktadır. Her şeyden ve herkesten önce eğitimsizlik, düzensizlik ve kargaşa içinde bulunanlar, düşmanın üzerine yürümeyenler veya yanlış yürüyenler siyasi komiserlerdir. Yetmezliklerin altında bunların sorumluluğu yatmaktadır. Siyasi komiser, yıkıcılık örgütlenirken, ağzını bile oynatmamaktadır. Oysa siyasi komiser bunun tam tersi bir konumunda gelişmelidir.

Komutan denilen kişiler de adam harcamakta bire birdir. Adeta akıl verme önderleri türemiştir. “Emrediyorum, gidecek ve şu hedefi basacaksınız” demektedir. Bu eylem için gerekli koşulların bulunup bulunmadığını, askeri açıdan bunun mümkün olup olmadığını ve düşmanın durumunu hesaba katmamaktadır. Komutan emrediyorsa, emir mutlaka yerine getirilir; emre karşı çıkmaz demek ne kadar gerçekçidir? **Hammurabi**’nin yasalarında bile bu denli katı buyruklar yoktur. Böyle komutanlık olmaz.

Komutanlığın ve komutanın niteliklerinin ne olduğu, görevleri, sorumlulukları ve yetkilerinin neler olduğu, çalışma, hareket ve vuruş tarzı yetkin bir biçimde değerlendirilmiştir. Komutanın iki yardımcısı olacaktır. Komutan ile siyasi komiser birleşince, aslında birbirini dengeliyorlar. Biri laf ebeliği, öbürü emir yağdırma ukalalığı yapıyor. Her ikisi birbirini idare ediyor. Hayır, bu sisteme son verilmesi gerekiyor. Komutanın özellikleri siyasidir, askeridir, örgütseldir, kolektiftir. Komutan emri altında bulunanları eğitir ve

üstüne karşı saygılı davranır. Savaşçılar ve özellikle kitlelerle ilişkilerinde çekicidir. Nasıl savaşçı alacağını ve yetkinleştireceğini bilir. Zaten bütün işi gücü ordu kurmaktır. Var olanı harcatmak komutanın işi olamaz. O boşuna bir damla kan akıtamaz. Mevcut silahlarını ve savaşçılarını düşmana yem etmez. Bunun yerine silahlarını ve savaşçılarını çoğaltır. Yerinde olmayan tek bir acı söz söylemez. Oldukça demokrat ve adildir, kimseye haksızlık yapmaz. Yoldaşlarını asla incitmez. Bizim komutanlık vasıflarımızın tamıtamına böyle olduğu bilinmektedir. Bu tarzda, tutum ve davranışlar içinde bulunanlar komutan olabilir.

Tavandan tabana doğru düzenleme bazı alanlarda geliyor. Tabur, bölük, takım ve manga düzeni gelişme gösteriyor. Birçok güç yoğunlaşıyor. Birimlerin bileşimine ve alanlara göre komutan belirlemek, önüne görevler koymak ve işleyiş kurallarıyla donatmak zor değildir. İnsanın savaşa nasıl alınacağı da çokça işlenmiştir. Bir kişinin askere alınmasından, örgütlenmesi sorununa kadar bütün sorunlar çözümlenmiştir. Sıra uygulamadadır. Bu konuda talimatlar ve çözümler vardır. Askerlik yasaları netleştirilmiştir. Askere alma ikna temelinde olacaktır. İnsanlarımıza yurtseverlik görevleri kavrıtılacak, askerlik yasası bu tarzda işletilecektir. Kitleler sizi tanımıyor; kitlelere hiçbir şey vermeden baskın düzenliyor ve asker vermesini istiyorsunuz. Bu durumda elbette insanlar size karşı direnecek ve ısrar ederseniz size düşman olacaklar. Böyle davranacağınıza, ilkin insanları etkileyin, kendilerini bilinçlendirin. Ardından askerlik yapmanın vatan borcunu ödemek olduğunu söyleyin ve askerlik yapmasını isteyin. Böylesi bir görevi gücü oranında yerine getiremeyecek bir Kürt ailesinin bulunabileceğini sanmıyorum. Siz yeter ki görevlerini kavrıtmış olun. Yasalar böyle işletilir. Öyle uygulamalara tanık oluyoruz ki, düşman bunlara dayanarak halkı karşımıza çıkarabiliyor. Halkla ilişkilerde olumsuz davranmak ve halka zarar vermek bir yana, eğer yoksulsa, siz kendiniz ona her şeyinizi vereceksiniz.

Rastgele vergi toplamak olmaz. Vergi politikası, halktan asker almak ve halkın desteğini sağlamaktır. Bu zoraki olamaz. Kaldı ki, halktan topladıkları tonlarca malzemeyi mağaralarda düşmana kaptıranlar vardır. Özellikle **Cudi** ve **Bestler** mntıkasında kaç de-

po düşman tarafından boşaltıldı? Bunun sorumlusu kimdir? Bu malzemenin hepsi yoksul halktan toplanmıştır. Bu durumun kendisi bile sorumlu olanın yerle bir edilmesi için yeterlidir. Tonlarca malzemenin yanısıra, TC'ye onlarca silah kaptrıldı. Bu böyle olmaz. Halktan asla zorla bir şey alınmaz; halktan bir şey alınca da, adeta kılı kırk yarmak gerekir. Bu konuda eleştirilecek yönler çoktur. Halktan bir alacak ve karşılığında on vereceksiniz. Ancak bundan sonra halktan hizmet bekleyebilirsiniz. Bunun için gerekli düzenlemeleri yapmak zor değildir.

Tayin ve terfi için ölçüler bellidir. Aşağıdan yukarıya doğru yükselme tamamen belirttiğimiz ölçülerle olacaktır. Kişi ne kadar eğitilmiş ve örgütlenmiştir? Ne kadar değer kazanmıştır? Partinin ruhu bilinciyle ne kadar donanmıştır? Ne kadar özlüdür? Bu konularda olumlu bir tablo sergileyen kişiler oldukça yükseltilebilir. Ama değerlerle oynamış, savaşçıları kaçırmış, fazla ilerleme sağlayamamış ve kaybetmiş tipler altta kalmalıdır. Kurnazlıkla yükselme olmamalıdır. Kısacası tayin ve terfi konusu üzerinde biraz düşünen kişi, nasıl davranacağını bilir. Bu konudaki gelişmeler hiç de göz önüne getirilmemektedir. Neden? Çünkü tayin ve terfi işini yapacak kişiler, bunun kendilerini de alaşağı edeceğini bildikleri için, bu sorunu konuşmamaktadırlar. Bu konuda ölçüler konuşulursa, en üste bulunanların er bile olamayacakları görülecektir. Bu nedenle bu konuda örtbas etme yaşanmaktadır. Hayır, tayin ve terfi bütün koşullarıyla belirlenmelidir. Bu temelde yükselmesi gereken yükselecek, düşürülmesi gereken düşürülecektir. Bu kural işletilmek durumundadır.

Eğitim oldukça önemlidir. PKK, her şeyden önce, başından günümüze kadar bir eğitim olayıdır. Bizim en büyük çabamız eğitim çabasıdır. Hiçbir hareket, PKK kadar eğitime muhtaç değildir. Hiçbir halk, Kürdistan halkı kadar eğitime muhtaç değildir. Bazılarının en çok canına okudukları şey de eğitim olayıdır. Gelen raporlara baktığımızda, aradan altı ay geçtiği halde, bir takımın tek bir toplantı bile yapmadığını görüyoruz. Bin kişi mücadele saflarına alınmış, ama kendileri için temel bir parti değerlendirmesi bile yapılmamıştır. Bu çok vahşi ve feodallere özgü bir durumdur. Bazıları eğitim yapmaktan ısrarla kaçınmaktadır. Çünkü savaşçılar bilin-

çlenirse, bunların ağalıkları da son bulacaktır. Çatışma dışındaki zamanlarda, yani eylem öncesinde ve sonrasında, birliği eğitime almamak suçtur. Çarpışma anı dışında kalan bütün süreler, bizim için eğitim süreleridir ve bu çok önemlidir. Burada engin bir eğitim çabası içinde bulunduğumuz herkesçe görülmektedir. Ülke zemininde bulunan bazı kişilerin, zamanının önemli bir bölümünü yemek işlerine ayırdıklarını sanıyorum. Savaşçılar bir yana bırakılmış, geri kalanlar da özel sohbetlere dalmışlardır. Sözümona siyasi komiserler ve komutanlar bazı işbirlikçileri de bulmuşlar, ben ağa-sen köle diye idare edip gitmişlerdir. Hayır, bu ne demektir? Biz dağlardaki ağaç kovuklarında bile her gün eğitim yapabiliriz. Kitaplarımız vardır, bilinçli öğelerimiz vardır, bunlarla gece gündüz eğitim yaparız.

En büyük olumsuzluklardan biri de bu alanda ortaya çıkmıştır. Bu biçimde yıllarını boşa geçirenler vardır. Sözde rapor yazıyorlar, doğru dürüst iki sözcüğü biraraya getiremiyor ve kendi pratiklerini izah edemiyorlar. Bari sözlü anlatabilseler veya kasete konuşsalar, bundan sonuç çıkarabiliriz. Bu adamı komutan yapsanız da kendisini geliştiremez. Suçlu kimdir? Suçlu birliğin komutanıdır. Komutan partinin eğitim sistemini uygulamamıştır. Bize, “Bu kış boyunca eğitim yapacağız” denilmektedir. Sorun kış mevsimi boyunca eğitim yapmak değildir. Eğitim her zaman ve sürekli yapılmak zorundadır. Zafere dek ve zafer sonrasında da eğitim sürdürülecektir. Bu en çok muhtaç olduğumuz bir husustur. Merkezden tutun da sıradan savaşçılara kadar herkese eğitim uygulanmalıdır. Herkesin eğitime ihtiyacı vardır. Biz de kendimizi eğitmeye ihtiyaç duyuyoruz ve her gün yoğun bir tarzda yeni şeyler öğrenmeye çalışıyoruz. Teoriyi ve politikayı iyi biliyoruz, ama her gün yeni şeyler öğrenmek istiyoruz. Her gün kadrolarımızı ve savaşçılarımızı dinliyoruz. Raporlarını okuyor ve kendilerine cevap veriyoruz. Siz daha küçük bir birliği yönetiyorsunuz. Her gün tartışın, konuşun, rapor alıp rapor verin. Biz bir takımı bir hafta içinde muazzam bir savaş gücü haline getirebiliriz. “Bizim takımımız zayıftır, parti bize eğitmen göndersin” diyen adam her türlü hakareti hak etmiştir. Her gün savaşçılarla birliktesiniz, onlarla beraber yaşıyorsunuz. Bu durumda sizi eğitim yapmaktan alıkoyan şey ne olabilir?

Galiba komutanlarla savaşçılar birlikte kalmıyorlar. Sözümona komutanlarla siyasi komiserler yanyana geliyor ve savaşçuları bir yana bırakıyorlar. Bunu gördüğümüzde, birkaçının kulağından tuta bilmeliyiz. Bir hafta çarpışmalara girmemişsek, bütün zamanımızı eğitime ayıracağız. Saflarımızı yeni biri geldiğinde, kendisini eğiterek bülbül yapacağız. Onları en azından taktikler konusunda görevlerini yerine getirecek kadar bilinçlendireceğiz. Komutan eğitime yanaşmıyorsa, o zaman birimin başında ne işi vardır? Savaşçılar soru sormasını bilmelidir. Komutanın savaşçının başında bulunması, savaşçıyı ilerletmek içindir. Yoksa savaşçının sırtında ucuz bir yaşam tutturmak için komutan olunamaz. Bu bir eğitim kuralıdır. Birliğini eğitmeyen komutan, birliğinin hizmetine sokulacaktır. Çatışma dışındaki zamanlarda birliğine her şeyini vermeyen ve özellikle eğitimlerle ilgili görevlerini yerine getirmeyen komutanları kesinlikle sorumluluk kademesinde tutmamak gerekir.

Ülke pratiğinden gelen birçok arkadaşı gördük. Savaş ortamındaki yapımızın durumunu biliyoruz. Gerçekten de savaşlarımız düşmanın bile yapamayacağı kadar cahil bırakılmıştır. Düşman hiç olmazsa kendi çıkarları için okul yaptırmakta ve bir şeyler öğretmektedir. Bizimkiler partinin yüce öğretisini savaşçılara aktarmaktan kaçıyorlar. Bu bir suçtur, hem de en ciddi suçlardan birisidir. Kaldı ki, biz buradan bu kadar bilinçli insan gönderiyoruz. Bunlar savaşçuları sözlü olarak da eğitebilirler. Kişinin her düzeyde eğitilmesine olanak sunan, tonlarca yazılar ve belgelerimiz vardır. Ama bunlara en küçük bir işlerlik kazandırılmamaktadır. Kış olsun da, eğitim yapılsınmış! Eylem öncesinde ve sonrasında yapılacak eğitim kışa bırakılıyormuş. Hayır, partimizin kuralları vardır. Bazılarının kendi kendilerine oluşturdukları feodal ölçüler bile, tek başına dağılmaya yol açmak için bire birdir. Burada disiplin esasları rahatlıkla uygulanabilmelidir. Suçun ve cezanın ne olduğu aydınlatılmıştır. Çizgiyle oynamak, yapısal veya istisnai suçlu olmak bilinçli olarak veya kaza eseri ağır kayıplara yol açmak, taktik veya stratejik suç işlemek vb. türünden bütün suçlar aydınlatılmıştır. Bu konuda çözümler vardır. Bunlar göz önüne getirildiğinde, kimin ne suç işlediği ve karşılığında ne tür bir cezaya çarptırılması gerektiği açıkça görülecektir.

O halde bu kadar açıkça belirlenmiş disiplin ve yargı esaslarımızın uygulanması gerekir. Bunlardan en çok haberdar olanlar, kendilerinin de suçlu olduğunu bildikleri için, disiplin ve yargı esaslarımızı maalesef göz önüne getirmiyorlar. Çünkü bu esasları işletirlerse, öncelikle kendilerini yargılamak zorunda kalacaklardır. Disiplin ve yargılama esaslarımızı örtbas etmeye çalışmalarının nedeni budur. Sanki PKK'de hiçbir yargı sistemi yokmuş, herkes istediği suçu işleyebilmiş ve karşılığında hiçbir yaptırım görmeyebilmiş gibi davranılmaktadır. Bu, köle Kürdistan halkının, her türlü suç ve suçlu karşısında savunulamaz duruma düşürülmesine yol açmaktan başka bir sonuca götürmeyecektir. Bunu asla kabul edemeyiz. Her suçun bir cezası vardır. Kaldı ki, biz Kürdistan'da düşmana ve hainlere yaptıklarını ödetiyoruz. Elbette suçluları kendi içimizde de cezalandıracağız. Suçlu olanlara hak ettikleri cezayı vereceğiz. Buna karşılık başarılı olanları yücelteceğiz. Bizim yasamız budur. Suçlu ile doğru birbirine karıştırılmamalıdır. Arkadaşlar "Hepimiz suçlular topluluğuyuz" diye yazıyorlar. Hayır, suçlular bir yana, doğrular bir yana ayrılmalıdır. Bu ayrım kesinlikle yaratılacaktır. Biz bir saat bile bir suçluyla birlikte kalmak istemeyiz. Biz yaşantısını tamamen netleştirmiş, aydınlatmış ve tarih karşısında alını ak olan insanlarla birlikte yaşamak isteriz. İşi gücü bunalım içinde yaşamak ve yapıyı uğraştırmak olan kişilerle merkezi düzeyde birleşmek bir yana, takım ve manga düzeyinde bile birleşemeyiz. Kişinin durumu uygulamayı gerektiriyorsa, uygulama altına alınır. Cezası neyse kendisine ödetirilir. Adalet yerini bulmalıdır. O zaman suçluluktan kurtulur ve parti saflarında kendisine bir yer bulur. Bunu özden gerçekleştirmeyenlerin, partimiz bir yana, halkımızın saflarında bile yeri yoktur. Bu da bir kuraldır.

Örgütsel işleyişe ilişkin bu belirlemelerin yanısıra, başka hususlara da değinmek gerekir. Hareketimizin taktik planları vardır. Bu planlar uygulamak içindir. Planlamada; hedefler, vuruş tarzı ve genelde gerillanın yaşam tarzı vardır. Bütün bu hususlar oldukça işlenmiştir. Bu nedenle üzerinde fazla durmayacağız. Planlar, keyfi olarak uygulamaya almamazlık edilemez. Planlara yaratıcı yaklaşmak çok önemlidir. Örgüt plan için genel çerçeveyi sunar. Güncel gelişmelere paralel olarak, bu planlar her an değiştirilebilir ve geliştirir-

lebilir; planın uygulanmayan yanları atılır, uygulanmaya elverişli yönleri daha da geliştirilir. Örneğin, “daha Eylül ayı gelmeden kış hazırlıklarına başladık” denilmektedir. Kış hazırlıkları dedikleri şey nedir? Kış hazırlıkları denilen şey, aslında geri çekilme, eylemden uzaklaşma ve büzülmedir. Düşman bunu bildiği için, kışa doğru operasyonlarını sıklaştırmakta ve darbelerini artırmaktadır. Salt moral düzeyinde bile olsa, “kışa doğru fırtına gibi eseceğiz” denilmelidir. Bu en azından düşmanı ürkütecektir. O zaman düşman kolay kolay üzerimize gelemez. Bizim kış mevsiminde nasıl yaşayacağımız önceden bellidir. Bazıları üç dört ay çadırlara veya bazı alanlara kapanacaklarını ve kış mevsiminde bir şey yapmayacaklarını söylüyorlar. Düşman bunu fark ettikten sonra, bu kez kitlelere yönelecek, kentlere saldıracak, dar boğazları tutacak ve sizi orada boğuntuya getirecektir. Bunun doğru bir yaklaşım olmadığı iyi anlaşılacak zordur. Biz kış mevsiminde, yaz mevsiminde olduğundan daha fazla eylem yapabiliriz. Düşmanın dezavantajları bizden daha fazladır. Düşman güçleri kış mevsiminde daha fazla hareket edemez duruma düşmektedir. Bu konuda bizim birliklerimiz daha avantajlıdır. O zaman neden bu avantajı kullanmayalım, neden durumu tersine çevirmeyelim? Neden kış mevsiminde yazdan daha fazla eylemlilik içinde bulunmayalım? Düşmanın cephe gerisine sızar, eylem yaparız. Bir yerde eyleme girmez, başka bir yerde gireriz. Az ya da çok güçle, az ya da fazla vururuz. Bunun için olanaklarımız vardır. Araştırılır ve üzerinde durulursa, kış mevsiminde yazdan daha az başarılı olamayacağız görülecektir. Kış mevsimi sadece eğitim değil, aynı zamanda eylem anıdır.

Sayısal gücümüz yüz ise bir türlü eylem planı, beşbin ise başka türlü eylem planı geliştirilir. Beşbin kişilik bir güçle bir bölge düşürülür. Yüz kişilik bir güçle bir mıntıka denetim altına alınır. Gücün büyümesinin neye elverip vermeyeceği haftalık olarak değerlendirilmelidir. Komutanlığın ve önderliğin görevi budur. Gücümüz büyümesine rağmen, bunun farkında olmayan komutanlar hiç de az değildir. Beşbin kişilik bir güçle hangi büyük kentin üzerine yürürseniz, o kenti rahatlıkla düşürebilirsiniz. İşte tam da burada önder denilen adamlara ihtiyaç vardır. Kürdistan’da bugüne kadar ölümü göze almış ve bu denli eğitilmiş bir gerilla gücünün düşüremeyeceği

hiçbir bölge yoktur. Bazen güçlerini dağıt, bazen birleştir; düşmanın zayıf noktasından vur, gücünü mutlaka parçala ve parçalarına yönel. Bunu yapabilirsiniz. Çünkü gücümüz buna muktedirdir.

Bütün bu hususlardan da görülmektedir ki, önderlik dinamik bir olaydır. Önderlik günün yirmidört saatini taktik planlamaya verir. Bu ne demektir? Bu, gücümüzün günlük örgütlenmesini, onu sevk ve idare etmesini en verimli tarzda başarmak demektir. Güçler çarpışma öncesinde ve sonrasında her açıdan hazırlanır. Çarpışmalar için taktikler geliştirilir. Eğitime ihtiyaç vardır ve yoğun bir eğitim yapılır. Askeri ve siyasal açıdan yapılan eğitimle birlikte güçler geliştirilir. Önder her soruna çare bulmak zorundadır. Özellikle genel önderlik, yani genel komite ve yürütme komitesi, eli altında bulunan bütün güçleri sevk ve idare etmekten sorumludur. Belki komite aynı anda her yere ulaşamaz, ama sağladığı koordinasyon sistemiyle (kurye, telefon, öteki teknik araçlar), aynı günde her yere ulaşmayı esas alır. Alanların ihtiyaçlarını tespit eder. Sorunların çözümünü için uygun zamanlama yapar. Tugay durumuna geldiğimizi söylüyoruz. Tugayın yürütmesi, denetimi altındaki kitlelerin bütün kurumlarını gözden geçirmeli, en ücra köydekine kadar hepsini kontrolü altında tutmalıdır. Köydeki rahatsızlık nedir? Düşmanın işbirlikçileri ve ortayolcular kimlerdir? Köydeki etkinliğimiz ne kadardır? Yürütme bunların hepsini düşünmeli, rapor almalıdır. Rapor vermek isteyenler çoktur. Öyle ki, kendi ajanlarımızı düşman birliklerinin içine bile sızdırabiliriz. Düşman gücünün kaç kişiden oluştuğunu, neyle uğraştığını, nereyi tuttuğunu öğrenebiliriz. Sağlıklı bir yürütme bütün bunlardan sorumludur. Yürütme, nereye ne kadar yönetim gücü gerektiğini, nereye ne kadar kadro yollanacağını, derinliğine ve genişliğine yayılmanın nasıl olacağını düşünür ve kararlaştırır. Bazıları ana birliklerle bir miktar eylem yapmayı önderlik sayıyorlar. Bu yürütmenin bir parçası olabilir, ama yürütmenin kendisi değildir. Genel yürütme, ülkenin öteki alanları da dahil olmak üzere, gücünün yettiği oranda, bütün olup bitenlere yirmidört saat içinde cevap vermektir. Yirmidört saat derken, kastımız şudur: Sözelimi öyle bir düzen kurmuşsunuz ki bu düzen üç ay boyunca iyi işleyebilir. Biz PKK'nin bütün faaliyetlerini yirmidört saat yönetmiyor muyuz? Henüz ülkeye adım atmış

değiliz, ama ülkedeki işleri idare ediyoruz. Neden? Çünkü ideolojik ve politik eğitim sistemini, bütün engellemelere rağmen, PKK'nin sürekli gelişme sağlayacağı tarzda ayarlamışız. Önderlik ve yürütme tarzımız bunu olanaklı kılmaktadır. Herkes bizden PKK'yi nasıl geliştirdiğimizi soruyor. PKK'yi geliştirdiğimiz biliniyor. Bizim bir tarzımız vardır ve onu yürütüyoruz. Yine nasıl emir verdiğimiz de biliniyor. Bunun tarzını da yaratmış durumdayız.

Kimse PKK'nin savaşmadığını söyleyemez. PKK savaşan bir harekettir. Düşmanın bunca olanaklarına ve muazzam teknik donanımına rağmen, hiç de ondan geri kalmayan bir savaşın içinde bulunuyoruz. Siz aynı tarzı küçük bir bölgede neden uygulamayacaksınız? Bu tarzı daha da hızlandıracak ve ondan azami sonucu çıkarmasını bileceksiniz. Önderlik böyle yapılır. Yürütme ve özellikle günlük yürütme budur. Bölge yürütmesi de aynı şeyi yapacaktır. Mıntika ve köy gruplarının yürütmesi de aynı şeyi gerçekleştirecektir. Bizim yürütmemizin bunlarla ilgilendiği söylenebilir mi? Hayır. Bölge yürütmesinin, alt yürütmenin ve köy temsilciliğinin çalışıp çalışmadığını araştırmak zorunludur. Yürütme budur. Bir yerde bozukluk varsa derhal giderilmelidir. Biz buradaki kamp çalışmalarını nasıl yürütüyoruz? Kimse burada işlerin yürümediğini ve yürütülmediğini söyleyemez. Bütün işleri mükemmel bir biçimde yürütmeye çalışıyoruz. Bu belki de küçük çaptaki işlerdendir, ama bir iştir ve yürütülüyor. Yürütme böyle olur. Yürütme, bir takım olarak, şu kadar eylem yaptığını söylemek demek değildir. Bu bir hiçtir. Bu yürütme anlamına da gelmez. Yürütme, bütün araç gereçlerin, kadroların, kitle ilişkilerinin ve coğrafyanın azami ölçüde kullanılması faaliyetlerini günlük olarak sevk ve idare etmesini bilmektir. Yürütme, aynı zamanda bunun için istihbaratı ve kurye sistemini harekete geçirmek, olumsuzlukları zamanında fark ederek gidermek ve en önemlisi de olumlu gelişmelerin önünü yirmidört saat açık tutmak demektir. Pratik yürütme budur, pratik önderlik budur.

İşlerin daha olumlu gelişmesine, gelişmelerin hızlanmasına ve özel savaşa karşı, devrimci savaşın zafer kazanmasına olanak hazırlayan etkenler olduğu gibi, bu olanakları çürüten, çöküşe götüren ve olumsuzluklara yol açan etkenlerin de bulunduğu görül-

mektedir. Kendilerini tamamen parti davasına verenlerin olumlulukları nasıl ele alıp işletecekleri ve nasıl sonuç alacakları, yol ve yöntem sorunlarına kadar açıklanmıştır. Dolayısıyla bunlar bilinmeyen şeyler değildir. Ama bazıları ısrarla duymamazlıktan geldikleri ve bunun gereklerini yerine getirmeme durumunda oldukları için, yeniden vurgulama gereğini duyduk. Olumsuzlukların nasıl açığa çıkarılacağı ve tasfiye edileceği, bunun kişiler ve bölge düzeyinde nasıl ele alınması gerektiği bellidir. Partiye sıradan bağlı olanların bile bu konuda sonuç almaları olanaklıdır.

Devrim davası büyük bir davadır. Devrime kalkmış bir halk kendi tarihinin en büyük eylemine kalkmış bir halktır. Kürdistan halkı, kendi kaderini değiştirmek için ilk kez devrim silahına sarılmaktadır. Bu noktada ciddi olmak ve doğru yürütmesini bilmek gerekir. Kişinin devrime böyle bir katkısı söz konusu olduğunda pür dikkat kesilmeli ve yay gibi gerilmelidir. Doğruların bu kadar araştırılmasından ve incelenmesinden sonra, bir göz atarak doğru olanı seçmek zor değildir. Bu noktadan sonra, yanlışların önünde boyun eğmek bir yana, bir bakışla yanlışları yerin dibine batırmak gerekir. Eyleme kalkan ve hele hele eyleme önderlik eden adamın vasfı budur. Burada birisi kalkıp karşımda yanlışlığı dayatınca korkabilir miyim? Hayır! Doğruda öyle güçlü bir biçimde seyrediyor ve kendi işlerim konusunda öyle geriliyorum ki, hiç kimse burada bana yanlış olanı dayatmaz. Nereye gidersem gideyim, ister devlet başkanlarıyla, ister bir çobanla konuşayım, bu hep böyledir. Doğru önderlik etmesini bilmek gerekir. Göremediğini, aldandığını ve doğrusunu yapamadığını söylemek kimin dilidir? Önderlik kendisini böyle aldatabilir mi? Önderler bir bakışla gerçeği kavrarlar. Bir bakışla yanlış yapanları doğruya çekerler. Bana bakmayın, ben kendi alanımı çok çok aşan bir faaliyetin içinde bulunuyorum. Ama önderler böyledir. Önderlerin inceleme ve araştırma yapmayacağını söylemek istemiyorum. Önder kişi kendine göre bunları da yapacaktır, ama eyleme soktuğu anda yürütmesini de bilecektir. Boyun eğmek ve olumsuzluklar karşısında ses çıkarmamak, suça ortak olmaktan başka bir şey değildir. Böyle bir tutum önderlik adına icra edilemez.

Bizdeki olumsuzluklar çok aşıkardır. Yoldaşlar birbirlerini ikna ettiklerinde, yapamayacakları bir işbölümü yoktur. İşler bu düzen-

lilikte geliştikten sonra, bu kadar lanetli bir durumdan çıkmak üzere, önümüze koyduğumuz devrim görevlerinde başarılı olmamak için hiçbir neden ileri süremeyiz. Hiçbir güç bizi devrimi ve devrimin tarihsel ve güncel görevlerini yerine getirmekten alıkoyamaz. Davamızın haklılık derecesi göz önüne getirilirse, her şeyin böyle-si bir kalkışa bağı olduğı bir dönemde, bu lanetli durumun ortadan kaldırılmasına çalışan bir avuç militanın öncülük ettiğı bir davanın başarıya gitmemesi için hiçbir neden kalmayacaktır. Bu bütün devrimlerin bize öğrettiğı bir gerçektir. Devrim bilimi, aynı zamanda kendini bilmez bir avuç kişinin, hem de en yüce değerler adına bu işin içine çöreklenmesi halinde, devrim davasının başına büyük felaketler gelebileceğini de öğretmektedir. Böyle bir felakette düşmanın doğrudan rolünün tali planda ve önemsiz kaldığını da belirtmek gerekir. Biz kendi halkımızı böyle bir devrimle ayağı kaldırıyoruz. Bütün kadro ve savaşçılarımızın, en yüce değer olan yaşamlarını ortaya koyarak böyle bir devrime katıldıklarına inanıyoruz. Kadrolarımız ve savaşçılarımızda eksik olan şey, bu sanattı önderlere yaraşır bir tarzda icra edememeleridir. Bu da eğitim ve kısmen tecrübeyle aşılabılır. Bu noktada istenilen düzeyi tutturmanın olanakları önünüzde durmaktadır. Sıradan bir dürüstlük bu konuda size yol aldırtacaktır. Kürdistan halkını bu tutumdan başka bir tutumla kazanamayacağımız kesinkes bilinmek zorundadır. Bunun için de arkadaşlarımız çokça sözünü ettikleri birçok yetmezliğin nedenlerini idam etmelidirler. Kendilerini geriye çeken ve her bakımdan işlemez duruma getiren damarları kesmeli, kötü kan taşıyan damarları ortadan kaldırmalıdır. Kendilerini yaşama bağlayan tek sağlam damar kalsa bile, mutlaka onunla yaşamalıdır. Yeter ki bu tek damar sağlam kan taşıyabilsin. Çünkü yaşam gerçekten son derece değerli bir olaydır. Bütün bunları yaşama duyduğumuz saygıdan dolayı bu denli vurguluyoruz.

Halkın devrime kalkması önemlidir. Çünkü işin içinde kan ve işkence vardır. Yanlış bir kararın ve yetmez bir devrimciliğin Kürdistan tarihinde nelere yol açtığı ve bizi ne hale getirdiğı iyi bilinmektedir. Bunun sorumlusu biz olmamalıyız. Bizim önderliğimiz altında oynanması gereken tarihsel ve güncel rol, halka alabil-diğine işkence çektirip çok kan döktükten sonra, pıllını-pırtısını

toplayıp dört bin yıllık yurt topraklarını boşaltmak değildir. Bu içine düşülebilecek en vahim durum olacaktır. Bazılarının böyle yaptıklarına bakmamak gerekir. Onlar bu işin önderleri değildir. Onlar haindir, düşmanın işbirlikçileridir. Onlara söylenecek söz çok daha farklıdır. Ama halkımızın evlatları olarak bütün arkadaşlarımızın bu işe samimiyetle giriştiklerine inanıyorum. O zaman tarih bilincinizi ayaklandırın. Kendi gerçeklerimizi gözünüzü dört açarak görmeye çalışın. Kendinizi halkımızın kurtuluş davasına adıyorsunuz. Bu varlığını adamaı önderlere yaraşır bir düzeye çıkarın. Bunun dışındaki bir tutumla, bize dayatılan özel savaşa karşı başarı sağlamak bir yana, halkımızın tarihten silinmesini bile önleyemeyiz. Aynı biçimde doğrulanan, oldukça açığa kavuşan ve ulaşılmaması artık pek zor olmayan önderlik görevlerimize bütün gücümüzü verirsek ve her an bu tutumun sürdürücüsü olursak, özel savaş son sınırına kadar götürülse ve dünyanın tüm gericiliği karşımızda birleşse bile, devrimde zaferi yaratmamız işten bile olmayacaktır.

Bizi bile yerle bir edebilecek küçük bir dava ile yetinerek, bu tutumumuzun başına büyük belalar getirmek ister misiniz? Bu tutumunuzun böyle bir anlam taşıdığını gerçekten hala anlamamış mısınız? Sözü ettiğim olumsuz tutumlardan sadece ufak bir tanesi bu zaferimize gölge düşürebilir. Bunun böyle olduğunu kendiniz de görüyorsunuz. Bunun için ısrarla ve üstelik defalarca vurguluyorum: Bu yetmezliklerin hepsini devrimci yetki ve üslupta ve vuruş tarzında bu düzeyde yaşamak bir yana, ufacık bir yetmezliğin ortaya çıkması durumunda bile doğruyu dayatmazsanız, hiç hak etmediğimiz ve layık olmadığımız bir biçimde, harcadığımız bunca çabaların boşa akmasına neden olacaksınız. Devrimciliği öğrenmek ve bizim önderliğimiz altında görev almak istiyorsanız, ancak bu temelde alabilirsiniz. Yoksa görev almayın, gaflete düşmeyin. Sık sık her yönüyle bu değerlendirmelere başvurun. Kulaklarınız sağlamsa, gerçeği tamamen duyacaktır. Yine çözümsüz kaldığınız türünden şeylerin sözünü etmeyin. Çünkü bu konuda azami duyarlılığa ve çözüme ulaşılmıştır. İrade sizindir, karar vermek sizin görevinizdir. Korkak değilsiniz. Öyle inanıyorum ki, günümüz dünyasında en fedakar ve en cesur bir çizgide yürütüyor-

sunuz. Bunların işleyişe kavuşturulmasında başarı sağlarsanız, bu işlerde kolaylıkla yürüyen önderler bile olabilirsiniz. Bizim onayladığımız devrimcilik böyledir. Bizde dayatılması gereken devrimcilik böyle olmalıdır. Bizden bile hesap soran devrimcilik vardır. Şu ya da bu yetmezlikle ilerde çeşitli rahatsızlıklara yol açmak ve bunu en kahredici provokasyonlara zemin hazırlayacak ölçüde ilerletmek, bize dayatılacak devrimcilik olamaz. Ne biz buna layıkız, ne de sizden böyle bir şeyi dayatmanızı bekleyebiliriz.

Bazıları böyle davranacaklarına ilişkin söz verdiler ve kendilerine güvendiklerini söylediler. Maalesef bunların sözünün eri olmadıklarını gördük. Biz verdiğiniz sözlere değer biçtik. Biz kendi sözümüzün eri olduğumuz gibi sizin de sözünüzün eri olabileceğinize inanıyoruz. Dolayısıyla bugün eleştirdiğimiz birçok yoldaşımızın durumu böyledir. Bunlar söz verdiler, ancak gereklerini yerine getirmediler. Bizde söz vermek yiğitlerin işidir. Sözlerimize neden bağlı kalmayalım? Hayır, sözümüze bağlı kalacağız. Bir yoldaşımız söz vermişse, sözünün tersini yapabilir mi? Verilen sözü kabul etmek, yoldaşlık anlayışımızın gereğidir. Bunun tersini düşünemeyiz. Sözle oynanmasını ve verilen sözün tersinin yapılmasını düşünemeyiz. Bu yoldaşlık yaklaşımımıza ters düşen bir şeydir. Bazıları son derece kurnaz ve aldatici olsalar bile, biz yoldaşlık süresi boyunca kendileriyle yaşam birliği ettikçe, mutlak anlamda sözlerimize değer biçeceğiz. Onlar başka türlü söz vermişlerdir. Bu önemli değildir. Biz yine sözümüzün eri olmasını bileceğiz. PKK'de bunu yaşamıyla ödeyenler ve gereklerini yerine getirmek için eşine ender tanık olunan direnişler sergileyenler vardır. PKK bu tutumu sürdürecektir. Partimiz sözünün eri olanların örgütü olmasını bilecektir. Bunun da tamıtamına bizde zafere giden devrimciliğe bağlı olmak ve kendini her gün, ona bütün yönleriyle katmak anlamına geldiğini bilerek hareket edecektir. Biz böyle bir devrimcilikte ısrarlıyız. Sizin de bu temelde bir devrimcilikle ortaya çıkmanıza ve görev omuzlamanıza sonuna kadar varız. Bu tarzda kazanacağımızdan kuşkumuz yoktur. İlk gün de böyleydik, bugün de böyleyiz.

Eğer eğitime ihtiyacınız varsa, her gün bu değerlendirmelerin özünü alabilirsiniz. Buna dayanarak pratikte yol alabileceğinizi söylüyorsanız, bunun nasıl olacağı ortadadır. Bunun sonuçta hangi

anlama geldiği bellidir. Artık günah benden gitmiştir. Kendi kaderinizi biraz da kendiniz yiğitçe ve önderlere yaraşır bir tarzda çözeceksiniz. Kendi kaderinizi tayin etmekten ve kendi kendinizi yönlendirmekten söz ederken, bunu partiyi ilerletmek, halkımızı ayağa kaldırmak ve ona önderlik etmek gereğini vurguluyor ve bu anlamda konuşuyoruz. Benim bireysel olarak kendimi aklamam bir hiçtir. Melek bile olsam bunun anlamı yoktur. Biz PKK'yi zafere yürüyen bir örgüt haline getirdiğimiz zaman, bu temelde Kürdistan halkının yüzyıllardan beri gaspedilmiş olan kaderini çözdüğümüzden söz edebiliriz. En önemlisi de, bu tarihsel olayda rolümüzü gerektiği gibi oynadığımızı söyleyebiliriz. Doğru önderlik böyledir. Benim buradaki rolüm doğruları belirlemek ve buna göz kulak olmaktır. Siz benden daha fazla bu rolün gereklerini yerine getirmekle mükellefsiniz. Başka türlü lanetli bir konumdan kurtulmanın olanağı yoktur. Bunun dışındaki başka bir yaşam yolu bize kapalıdır. Devrimci yaşama duyduğumuz saygı ve yoldaşlığa verdiğimiz yüce değer, bizi mutlaka bu tarzda yürümek zorunda bırakmaktadır. YAŞAMIMIZDA HİÇBİR ŞEYİMİZ KALMAYABİLİR, AMA EN SON KALACAK OLAN BU DEĞERLER OLMAKALIDIR. Bu durumda bütün bağlarımız kopsa ve bütün değerlerimiz düşse bile, ayakta kalabilen en son dürüst öğemiz, hiçbir umutsuzluğa düşmeden, sonuna kadar birçok gelişmenin kaderini yeniden çizebilir ve sonuca götürebilir.

PKK'yi anlayıp kavrayamamamız halinde, PKK'nin önüne koyduğu devrimin içinde yer almamız çok zordur. Yanılgı içinde bulunanların içine düştükleri tanınmaz durum da zaten buradan kaynaklanmaktadır. Bu olayı sıradan herhangi bir eylemcilikle karıştırmamalıyız. Sözü ettiğimiz ve oynanmasını yaşamsal ilke olarak gördüğümüz rolün, Kürdistan halkının bugünkü canalıcı durumuyla yakın ilişkisi vardır. Aynı biçimde, dürüst önder olmakla, sizin son derece özgür olan böylesi bir olay içinde kendinizi tutmanız arasında da ilişki bulunmaktadır. Bunlar bizi mevcut düşman karşısında başarıyla yürütecek olan ve en çok güvenebileceğimiz özelliklerimizdir.

Bu özelliklerimizi bir kez daha böyle açıkça belirtmekle, partimizin bu kuruluş yıldönümünde, onun zafere yürüyen bir parti ka-

rakterinde seyretmesi netliğini ve arılığını bozmaması ve bulanıklaştırıcı etkiler varsa bunları tasfiye etmesi için, büyük katkılar sunduğumuza inanıyorum. Böylesi devrimci bir partinin yürüyüşü ancak bu temelde olabilir. Parti davasında iddialıyız ve hepimizin iddiası güçlüdür. Başlangıçta birkaç dost ve çok yetersiz birkaç yoldaşla bu işe başladık. Bize sayısız imha süreçleri dayatıldı. Ama hepsinden güçlü çıkmasını bildik. Bütün bunların tecrübelerini arkasına alan ve imha olmak bir yana yükselişin bütün koşullarını elde etmiş olan bir partinin zafere yürüyüşü zor değildir. Bu sadece bizim bir iddiamız olmaktan çıkmış, oldukça kanıtlanmış ve milyonların beklentisi haline gelmiştir. Bu şansın bir kez daha boşa çıkarılmaması yaşamsal öneme sahiptir. Bunun gereklerini mutlaka yerine getirin demeyeceğiz. Çünkü bundan başka bir yaşam seçeneğimiz yoktur ve buna mecburuz. Sadece günümüz için değil, tarih açısından da bundan daha görkemli ve daha eşsiz bir yürüyüş olanağı bulamayacağımız için özgürüz.

Dolayısıyla nerede bulunursak bulunalım ve hangi görevde olursak olalım, tam da partimizin bugüne kadarki gelişimini olanaklı kılan özelliklerine uygun olarak, rolümüzü gerçekleştirme çabasından asla vazgeçmeyiz. Bu konuda harcaacağımız çaba ve göstereceğimiz duyarlılıkla, emredici hususlara bağlı olduktan sonra, neye mal olursa olsun, sonuca gideceğimiz kesindir. Ben böyle yürüyeceğim. Hiçbir arkadaşı başka türlü zorlayarak yürütmek niyetinde değilim. Layık görüyorsanız, bizimle bu biçimde yürümeye çalışırsınız. Herhangi bir yere gittiğinizde, bizi esflendirecek tutumlara girmemelisiniz. Yaşamınıza da mal olsa, böyle yapmamalısınız. Yaşayın ve yaşatın. Ölüm de olabilir. Kaldı ki, davamızda bunun hiçbir değeri yoktur. Ölüm önemli bir başarıya mal olarak gerçekleşebilir.

Bu temelde bütün partili militanlarımızı ve savaşçılarımızı partimizi böyle kavramaya, bu biçimde uygulamaya ve kendilerini yaratıcı kılarak partinin çağrılarına cevap vermeye çağırıyorum. Her militanımız ve savaşçımız partimizin belirlediği tarzda hareket ettiği sürece, başarı bizim olacaktır.

Kasım 1989

Parti içinde çizgi dışı anlayışlara karşı savaşalım

Kürdistan tarihinde ilk kez halkın çıkarlarını esas alan bir çizgi tuturmaya çalışırken oldukça zorlanıyoruz. Bu konuda geleneksel Kürt tipi bizi zorluyor. Sadece çizgiye dönüşme değil, atadan kalma o bozup dağıtma ve üstüne bir soğuk su içip oturma eğiliminden söz ediyoruz. Bu durum karşısında ne yapmalıyız? Çok az sayıda adamımız bunu kendisine sorun yapıyor. Kadromuz bir türlü kendisini özlü çözüme yatırmıyor. En çok da birleştirmek, ordulaştırmak ve çizgiyi güçlü yürütmek söz konusu olduğunda, utanılası bir biçimde yan gelip yatıyor ve kendini koyuverme hastalığına tutuyor. Kimileri düşmanın ordularıyla bize vermediğı zararı verdiriyor. Hem de bunu iyi niyetli bir biçimde yapıyor. Karar vermede yaşamımın en güç anları, bu durumda bulunan tutum ve davranışlara ilişkindir. Biz önümüze çıkan bir hayli karmaşık ve ağır sorunlara ileri ve uygulanır nitelikte kararlar verirken zorluk çekmedik. Ama bazıları yoldaşlık adına bu ilişkiler çerçevesinde görev alıp da, bunu alçakça yere düşürerek işleri kargaşaya getirmeye, safları bulandırmaya, temel halkaları koparmaya ve bundan adeta zevk almaya, güç sahibi olmamaya, özgürlüğe zaferi sunmamaya ve tabii bu anlamda da devrimcileşemediğini ortaya koymaya bayılıyor. Bu tutumlar, davranışlar ve bunların sahipleri veya yoldaşlık sıfatıyla kendilerini maskeleyenler söz konusu olduğunda, yanlış yapmamak için gerçekten de ince eleyip sık dokumak gerekiyor. Bu konuda kestirmeden karar vermek, kolay onaylamak ve sonuçlandırmak hiç de basit değildir.

Biz daha önceleri yapımızın dışındaki çizgiler hakkında biraz zorluk çekiyorduk. Ama bunlar artık tarihe mal edilerek halledildi. Bu çizgiler hakkında çoktan karar verildi ve kendileri tarihte hak ettikleri yere oturtuldu. Ancak aynı sınıf temeli ve tarihsel hastalık dolaylı ve daha değişik biçimlerde ve biraz da güncel kurnazlığa bürünerek kendisini bir kez daha ortaya koymaya bayılıyor. Burada birçok şey aklımıza geliyor. Kendim bile öncülük ettiğim mücadelede oldukça hesaplı kitaplı hareket ediyorum. Tarih ve insanlık, bu mücadelenin günümüzde yabana atılmayacak bir duruma girdiğine tanıktır. Hala özgürlük davamızı dosta ve düşmana karşı temsil edebilecek durumda bulunuyoruz.

Ama sıra bu öğelerimize gelince işler karışıyor. Devrimciler kendilerini zamanında eğitmelidir. Bu görev yerine getirilmediğinde, etkisini gelecek üzerinde de duyuracak ve bir tarih çok kötü yazılacaktır. Bu durumda, birçok gelişmenin başına en kötü sonucu getirmiş olacağız. Daha önce şöyle bir belirlememiz vardı: Üzerinde uygulanan yoğun baskı nedeniyle düşüncede ve ahlaki alanda tanınmaz hale gelen insanımız, mücadelemiz sayesinde sağlanan özgür ortamda öyle kötü açılıyor, safları o kadar bulandırıyor ve o kadar kokuşturuyor ki, bunu tahmin etmek bile gerçekten çok zor oluyor dedik. Bazıları işleri çok kestirmeden halledebiliyorlar. Asıp kesiyor, vuruyor, ödün veriyor ve daha çok da teslim oluyorlar. Biz şimdiye kadar bu her iki anlayışa da düşmemeye özen gösterdik. Ne bu anlayışlara teslim olma, ne de elimizde güç vardır diye hemen canlarına okuma gibi yöntemlere itibar etmedik. Bu dürüstçe yöntemimizin başına getirilmedik şey bırakılmadı.

Bu tutumu sürdürenlere biz de kendi gerçeklerimizi dayattıkça dayatırız. Gerçekte bu tutum ve davranışlar, kendi başlarına yaşamda yaprak bile kıpırdatamazlar, kişilere tek bir söz bile geçiremezler. Adam ödlektir, korkaktır, esef edilecek ölçüde düşkündür; ama saflarımıza geldiğinde despot kesilebiliyor. Bunlardan bazıları, PKK sayesinde ve hem de kendilerini unutturmasına insanlarımızı kolayca ezabiliyor. Tabii aynı zamanda olanakları kolayca peşkeş çekiyor. PKK somutunda elde edilen olanakları bütün yönleriyle aktarmaya çalıştık. Buna rağmen bu tür tutumlar kendilerini dayattıkça dayatıyor.

Şehitlerin huzurunda ve kendilerini bütün benlikleriyle partiye verenlerin anısı önünde çok dikkatli durmak ve dirayetli olmak gerekir. Ama tam da yerinde ve zamanında böyle olması gerekenler ve çoğunlukla bu biçimde söz verenler -ağır konuşacağım- yaltaklanma tavrına girebiliyorlar. İsim vermiyorum, isim belirtirsek bunu çoğunlukla kendilerine karşı bir tertip olarak düşünebilirler. Bu tutum sahiplerinin partimize verdiği zararların büyüklüğüne parmak basmak istiyoruz. Bütün bunların yüceliğimizi kendi yaramaz kişiliklerinde bitirmeye çalışmaları, lümpenizmin vardığı en son aşama olmaktadır. Böyle davranan kişilerin verdikleri zararlar sadece bunlarla sınırlı değildir. Bu tutum sahiplerinin, bunun yanı sıra, başka yönleri de vardır. Bunlar iyi niyetli de olabilirler. Ama politikada önemli olan sonuç alıcı olmak, belirleyici halkayı tutabilmek, yerinde ve zamanında bunu yapabilmektir. Birçok politikada olduğu gibi, devrimci politikada da bu böyledir.

Politika yüce bir sanattır. Hele devrim, Kürdistan halkı gibi halkın yazgısını devrimle değiştirmek ve onun en nazik mücadele dönemi söz konusu olduğunda, bu tutumları yaşamak ve yaşatmak asla kabul edilemez. Bu yetmezliği toplumsal özelliklerin sonuçlarıyla, yetişme tarzı ve eylemsizlikle açıklamak isteyenler çıktı. Bunun da ötesinde, bile bile doğrultumuzla oynama cüretini ve küstahlığını gösterenler de az olmadı. Bunlar halkların kaderine küçücük bir olumlu özellik kazandırmaktan çok uzaktır. Aslında bunlar fırsat bulduklarında ondan yemeye ve çalıp çırpırmaya teşnedir. Bunlar yarı-feodal ve biraz da küçük-burjuvazinin kurnaz yöntemlerine bulaşmış tipler oluyorlar. Bunlar aynı zamanda yaltaklanmada da oldukça kurnazlık kazanmışlardır. Biz başından beri PKK çizgisi denilen olayın gelişiminin tanığıyız. Onunla hangi düzeyde oynayanların ortaya çıktığını biliyoruz. Süfli Kürt tipi bitmiştir. Ama kendilerini bir türlü kof bir yiğitlik ve ağalık havasına kaptırmaktan kurtaramayanlardan niceleri Hint horozu gibi karşımıza çıktı. Bunların birçoğu kof ve bir hiç olduğu halde, karşımızda alabildiğine şişiniyordu. Tabii bunu sadece yerli işbirlikçi yapılanmalardan gelen tipler için söylemiyoruz.

İliklerine dek köleliği yaşayanlar da vardır. Ezilenler içinde de bunu adeta tersinden ve hem de en kötü tarzda yaşayanların bulun-

duğunu gördük. Aslında bunlar da bir hiçti. Bunlarla çok konuştuk. Bunlar da bize çokça övgü yağdırdılar. Çeşitli kereler bunların durumlarını açmaya çalıştık, münafıklıklarından söz etmek istedik. Münafıklık sözcüğünün İslamîlikta da çokça işlendiği bilinmektedir. Münafıklık İslamîlikta dürüst olmama ve dine sağlam yönelmeme anlamına gelmektedir. Biz de bu tür yaklaşım sahipleri için değişik tanımlamalar yaptık, ama özünde hepsi aynıdır. PKK'nin, kendi öz-lü çabası ile halkımızın yegane onuru olabilmek, ona doğru sözü ve eylemi sunabilmek, onun insanlık alemi içinde namuslu ve onurlu bir yer edinmesini sağlayabilmek için gereken her şeyi yapmanın ve bu konuda elinden geleni insan takatinin üzerinde sergilemenin sınırsız çabalarının ürünü olduğu tartışılmaz. PKK, bir tek sözcükten tutun da büyük bir çabanın sahibi olmaya kadar, yüreklerinde olumluyu barındıranların ve buna katkı sunanların emellerinin ifadesi olmaya çalışıyor. Partimiz gerçekten de nitelik ve nicelik olarak muazzam bir yüceliği temsil ediyor.

Basit aile ve kabile değerlerinde bile, anılara ve kendi birikimlerine bağlılığın ve gerektiğinde bu konuda hiçbir şeyi esirgemenin önemli bir toplumsal özelliğimiz olduğu söylenebilir. Parti ailemiz gibi ülkemizde binbir fedakarlığın, halkımızın en değerli evlatlarını feda etmenin, büyük direnişlerin ve bütünüyle halkımızın birleşmiş genel çabalarının ürünü olmaya yüz tutan hareketin içinde gözükara bir biçimde hareket etmek, küçük-burjuva, feodal ve lümpen özellikler sergilemek ve daha sonra da kendisini tatmin ettiğini söylemek düpedüz namussuzluktur. Çelişkilerini bu tarzda çözümleyenler ciddi bir problem oluşturmaktadır. Biz zayıf olduğumuz ve güç yetiremediğimiz için değil, bu sahtekarlıklara rağmen, hastayı ne kadar kurtarabileceğimiz endişesi içinde bulunuyoruz. Yoksa bunları anında ölüme terketmek hiç de zor değildir. Hele hele kendilerine bir tekme sallamak hiç zor olmayacaktır. Ama halkımız oldukça hasta düşürülmüştür ve bireylerin bu durumdan oldukça etkilendikleri bir gerçektir. O halde tedavi yöntemlerini derinleştirmek zorundayız. Bunlar tedaviyi kabul ederlerse, iyileşebilirler. Peki, adam hasta durumdayken, tedavi olmak yerine, kendisini hekim olarak ortaya atarsa, ne yapacaksınız? Bu adamı orta yerde bırakmak hatadır, hemen kendisini tutacaksınız.

Yoksa adam hekim olduğuna karar verecek ve ameliyat yapacaktır. Oysa bunun bir canlıyı kurtarması olanaksızdır.

Tabii bunların başka yönleri de vardır. Aslında bunlar diğer sınıfların adına iş çeviriyorlar. Bunların hesaplarını daha da açımlayabiliriz. Bu tiplerin çizgimizin içinde ve onun olanaklarıyla neler yaptıkları biliniyor mu? Şimdi isim vermeden bazı tutumları açalım. Daha başında bir kez daha belirtelim ki, bu tutum sahipleri, yalnız başına kaldıkları ve parti silahıyla donanmadıkları zaman, güç sahibi olmaları bir yana, kendilerini satmaktan bile kurtarmazlar ve kendilerini pazarlamaktan öteye bir istemleri olamaz. İşte başımıza gelen bela buradadır.

Derslerimizde sık sık vurgulamaya çalıştık. PKK hareketinin çıkışında ailecilik, kabilecilik, aşiretçilik, bölgecilik ve eski toplumdand edinilmiş değer yargılarıyla yürüttüğümüz mücadelede ne denli haklı olduğumuz pratiğimiz tarafından kanıtlanmıştır. Bazı devrimler tarihini göz önüne getirdiğimizde, bunlara karşı kapsamlı bir mücadele yürütmekte ne denli haklı olduğumuzu daha iyi anlıyoruz. İslam devriminin en nazik aşamasında da İslamiyetin başına en büyük belaları getiren kişilerin oğulları, babalarının başlarını kendi kılıçlarıyla uçurdular. İslam devriminde böyle davrananlar en şerefli sahabe düzeyine getirilmişlerdir. İslam devriminin büyük savaşçısı **Halid Bin Velid**'in durumu böyledir. Halid Bin Velid, müşrik olduğu için, oğlunu bizzat kendi eliyle öldürmüştür.

Bizim tarihimizde de böylesi olayların meydana geldiği bilinmektedir. Anımsadığım kadarıyla ilk savaşlarımızdan biri, ki daha sonra şehit düştü, ailesinin bazı gerici üyelerini bu temelde cezalandırmıştır. Köklü devrimci mücadelelerde bu tür olaylara tanık olunmaktadır. PKK hareketinin bu özelliği örnekleriyle kanıtlanmışken, Kürt toplumu ve onun gelenekleri söz konusu olduğunda, bazıları daha değişik önlemlere bürünüyorlar. Bunlarda hesap kitap yoktur. Bunlar herhangi bir yolun ve yordamın sahibi değildir. Sabah yatağından kalktıklarında başka, öğle zamanı başka, akşam saatlerinde başka biçimde konuşurlar. Buna çelişki de diyemeyiz. Bu tür kişilikler son derece boşa savrulmaktadır. Bir hayli yaygın olan bu kişiliklerin yaşamı müflistir; işbirlikçi feodalinden en alttakine kadar hepsi kişiliksizleştirilmenin en son sınırında bulun-

maktadır. Bu kişilik, PKK'de çözümlenmeye çalışılmıştır. Ama biz hala yaşıyoruz, PKK hareketi bütün hışımıyla olağanüstü gelişmesini sürdürürken ve halkımız bu çizgi temelinde yeniden doğuşu bütünüyle yakalamışken, bazılarının ortaya çıkıp bu tür münafıklıkları geliştirmeleri oportünizmdir. Bunun tasfiyecilik, provokasyon ve kıskırtıcılık olduğu da söylenebilir. Hepsisi son tahlilde münafıklık anlamına gelmektedir. Biz bu devrede, donmaya yüz tutmuş ve bu temelde bağımsızlığımızı sağlayamamış olsaydık, eminim ki bunlar **Yezit**'ten daha kötü davranır ve nice **Hüseyin**'lerin başını kesmekte tereddüt etmezlerdi.

O halde bizim kurallarımız olmalı, bu durumlara düşmemek için elden gelen bütün önlemler alınmalıdır. Tarihten çıkaracağımız en önemli sonuçlardan biri de budur. İslamiyet uğruna en özlü savaşımı verenler, İslamın kılıcı adı verilen **İmam Ali** ve ailesidir. **Muaviye** ve **Yezit** hiç de İslamiyet uğruna savaşım vermediler. Ama bunlar fitne fesat yöntemleriyle, eski toplum kurnazlıkları ve hilekarlıklarıyla, mükafatlar dağıtarak, gözü para ve iktidar hırsı bürünmüş olanları belli mevkilere getirerek, bireyciliğe ve kabileciliğe (günümüzde bölgecilik ve hemşehrilik) pay dağıtarak, güçlerini bu temelde örgütleyerek, Kuran'ı mızraklarının ucuna takarak saflarda karışıklıklar çıkardılar. Böylece kazanılmış bir zaferi kendi lehlerine çevirdiler. İslam devrimi adına gerçekten büyük çaba harcamış ve her şeyini ortaya koymuş olanları, henüz kısa bir zaman geçmeden acımasız bir biçimde ezerek, kendi iktidarlarını kurdular. Tarihi iyi bildiğimiz için bu örneği veriyoruz. Böylesi örnekler çoktur. Kürtler söz konusu olduğunda, bu daha da yaramazca geliştirilmiştir. Kürtlerin bünyesinde sağlıklı bir devrim gelişmemiştir. PKK somutunda ilk kez böyle bir gelişme gündeme gelmiştir. Devlet olmak için, henüz daha yoğun çaba harcamak gerekir. Bu ordu kuruluşunu gerektirir, önemli çarpışmalara girilmesini zorunlu kılar. Biz de bunun hazırlıkları içinde bulunuyoruz. Böyle bir aşamada bulunmamıza rağmen, bazıları aramızda hala yezitliğe tapınıyor.

Burada hemen bir özelliğimizi açmak isterim. Biz PKK'nin kişiliğinde Kürdistan halkının birliğini geliştirmeye çalışırken, milliyet, dil, din, mezhep, cinsiyet ve bölge farkı gözetmeksizin insanlığın en özgür ifadesi olmaya, bunu bir halkın yaşamsal çıkı-

rı biçiminde somutlaştırmaya ve PKK adı altında önder bir konuma getirmeye, çağımızın temel ideolojik ve politik akımları içinde alınabilecek ne varsa özlü bir biçimde almaya ve bozulmuş biçimlere bulaşmamaya büyük özen gösterdik. Kürt insanını aldatmanın kolay olduğu bilinmektedir. Hele politika adı altında belli bir güç tutturduktan ve biraz isim yaptıktan sonra, bunu yapmak daha da kolay olmaktadır. Bizim yaptığımız şey, her gün amansız bir eleştirinin sahibi olmak ve aynı zamanda devrimcilerin büyük birliğine yol açmaktır. Eleştiri silahını bizim kadar kullanan insan çok azdır. Birlik çabalarımıza yol göstermesi açısından, bunun tarihçesini açıklamaya çalıştık. Bazıları gafil olduğu, tek yönlü baktığı ve anlık değerlendirmeler yaptığı için, bu çabalarımız çok önemlidir. Ama bugün milyonlarca insanın sözümüzü dinleyebildiğine herkes tanıktır. Örnek olması açısından belirtelim. Eskiden hiç de bizi sevmeyen ve aleyhimize sürekli propaganda yapan bir yayın organı bize yaklaşmak gereğini duymuştu. Bunun sahipleri hatalarını kavramış olabilir. Bunu, yalnız bunlar için belirtmiyoruz. Birçok dost güç buraya geldiğinde çabalarımızın etkisi altında kalıyor. Hiç de iyi niyetli olmayan bazılarının, buraya geldikten sonra iyi niyetlerle ayrıldıklarına tanık oluyoruz. Dostlar çabalarımıza değer biçiyor ve sonuç çıkarıyorlar. Hele son on yılda Türkiye ortamı gibi bir alanda partimize karşı düşmanlaştırılan ve günün yirmidört saatinde ağza bile alınmayacak nitelemelerle saptırılan bir kamuoyu bile, hakkımızda kendi resmi şeflerinden çok daha hayırlı düşünebilecek bir konuma gelmiş bulunuyor.

Kısacası halkın birlik ve direniş davasını büyük bir özenle hazırlıyoruz. Burada hiç kimseden bizimle şöyle anlaşmasını veya uzlaşmasını istemiyoruz. Ama hepinizin niyetleri ve raporlarınızda dile getirdiğiniz sözcükler vardır. Sizi sözlerinizde tutarlı kılmak ve sözlerinizle pratiğiniz arasındaki uçurumu kapatmak, en temel görevlerimizden birisidir. Bütün bunları şunun için belirtiyoruz: Etkili olmak ve önder haline gelmek iyi bir şeydir ve bu konuda birbirimizi teşvik etmeliyiz. Bunun bizdeki başlangıcı ve gelişimi çok önemlidir. Bunun bütün yönleriyle dikkatli bir biçimde kavranıp uygulanması ve temsilinin mutlaka yapılması büyük önem taşımaktadır. Bu bizim için bir yaşam kuralı ve ilkesidir, yaşamın

ta kendisidir. Basitlikleriniz olabilir, aşağılarda seyredebilirsiniz. Ama bu temel ilke söz konusu olduğunda ve böyle yücelik arzeden bir durumla karşı karşıya geldiğinizde, İslamiyetin doğuşunun üzerinden 1400 yıl geçtikten sonra bile, ibadet yerinde Rabbinin huzurunda tiril tiril titreyen ve secdeye yatan bir mümin gibi, partinin yüceliği karşısında derin bir saygı içinde bulunmalısınız. Biz kişinin gelişmemesi için hiçbir neden görmüyoruz. Zaten Kürt halkı düşürüldüğü kadar düşürülmüştür ve bunun aşılması gerektiği ortadadır. Bunu aşmak ve buna karşı yüceliği konuşturmak isteyen parti söz konusu olduğu ve partinin yürüttüğü savaşın esasını bu oluşturduğu zaman, en azından bir mümin kadar ciddi olmalı ve soruna böyle yaklaşmalıyız. Bütün varlığıyla halkımızın yaşamsal çıkarlarının bu olduğu ortadadır.

Şimdi, sorun nereden kaynaklanıyor? Sizler oldukça gençsiniz. Siyasal edep ve terbiye okulundan geçmemişsiniz. Okul diye sözünü ettiğiniz şeyler aile ve akraba ortamıdır, mahalle ve kahve ortamı ve kültürüdür, kemalist özümseme yuvalarıdır. Sadece bu alanlarda bile korkunç bir baştan çıkarılma gerçekleşmektedir. Örnek, kanıt ve sonuç mu istiyorsunuz? İşte dünyanın en tanınmaz hale getirilmiş ülkesi ve halkı gözlerinizin önünde durmaktadır. Sizin bu ülkenin ve halkın mensupları olmanız yetmektedir. Yüreksizlerin ve beyinsizlerin saflarımızda nasıl böyle yaşayabildiklerine şaşıyorum. Biz mi çok iyi niyetliydik, yoksa bunlar mı büyük cüret sahibiydiler? Gerçekten siz devamıza layık olamayacak kadar insani yeteneklerden uzak olabilir misiniz? Bunun çok kötü bir tanımlama olacağına inanıyorum. Bunu direniş geleneğimizde, özellikle kanıtlanmış sıfatlarımıza yakıştırmak korkunçtur. Peki, geriye kalan şey nedir? Eğer bu böyle değilse, geriye kalan şey münafıklık, sağ sapma ve tasfiyecilik olacaktır. O zaman geriye büyük emeklerle biraraya getirdiğimiz değerlerin üzerinde çok ucuz bir beylik kurmak kalacaktır.

Saflarımızda daha çok güçlü olan kalıntılar, kalıntıdan da öteye özellikler, üst yapıda çok geçerli olan düşkün ağa tipini yaşamakta, bize bunu dayatmaktadır. Tabii bunlar kendilerini biraz da kemalist ve küçük-burjuva etkilerle bu işe katarak, daha karmaşık bir durumla karşımıza çıkmaktadır. Feodal gelenekler onlarda bir tip

yaratmıştır, ağızları biraz laf yapmaktadır. Bu tip, PKK'yi genç bulmakta, istediği biçimde kullanabileceğini sanmaktadır. Bunların en tipik utanılası yanlarından biri de kendilerini çocukluğa, amatörlüğe ve lümpenliğe vurmalarıdır. Bizde amatörlük ve lümpenlik çok gelişmiş olan özelliklerdir. Bunlar, karşıt etkilerin birleşmesi anlamına da gelmektedir. En önemlisi de, bunlar zor anları yakaladıkları zaman bunu yapıyorlar. Örneğin çizgimizin gereklerinin hakkıyla uygulandığı yerde ve zamanda bunların sesleri çıkmıyor. Mücadelemizin yetkin temsilinin sağlandığı alanlarda, bizden daha fazla mücadelenin sahibi olarak görünmeye çalışıyorlar. Zayıf olduklarını hissettikleri anda ise derhal teslim oluyorlar. Bunlar biraz kontrol dışı bir durumun oluştuğunu, anın kontrol altına alınamayacağını ve kontrol dışı bir zaman kesitinin belirdiğini kavradıklarında canavar kesiliyorlar. Bir günlük pašalık uğruna yapmadıkları şey kalmıyor. Bütün bunların anlaşılır nedenleri vardır. Çünkü bunların toplumda gördükleri şey budur. “Oğlum büyüsün de paşa olsun” terbiyesi ve edebiyatıyla büyümüşlerdir. PKK’de bunun bazı olanakları ortaya çıkmıştır. Bir günlük için de olsa, böyle bir pašalığın keyfine diyecek yoktur. İşte tam da burada işlerin ciddi olduğu açığa çıkmaktadır.

Biz daha önce bazı çizgi düşmanlarına da bunu söyledik. Bununla ilgili olarak, geçmişte yaptığımız kapsamlı değerlendirmeleri iyi incelemek ve ibret dersleri çıkarmak zorundasınız. O dönem büyük bir özgürlük atılımı dönemi idi. Sadece çizgi dışılık değil, çizgiye düşmanlığın en gözükara biçimlerinin amansız saldırılarının geliştiği ve inanmakta güçlük çektiğimiz entrikaların çevrildiği bir süreci yaşadık. Ama doğru tutumumuz ve emek politikasına sahip çıkarak bunu savunmamız sonucunda, bunların yakalarından tutmayı ve maskelerini düşürmeyi sağlayabildik. Bunu başarmamış olsaydık, kendilerinin deyişiyle, çoktan tarihin çöp sepetine atılmış olacaktık. Bunların yüzyıllardan beri halkımıza karşı çevirdikleri dolapları durdurmamız, bütün hesaplarını bozdu ve planlarını altüst etti. Ama onlar hala bundan vazgeçmiyor ve soysuzca emellerine ulaşma çabalarını sürdürüyorlar. Bu kadar tecrübeden ve altüst oluştan sonra, eylemi bırakarak, bunların yaptıklarının yanına kalmasına göz mü yumacağız? Bunları nasıl ve ne kadar zararlı at-

latacağız? Her dönemde ve her zeminde karşımıza çıkacak çizgi dışılık olaylarına ve onun suçlularına karşı nasıl davranacağız? Bilinçli suçlular vardır, bilinçsiz suç işleyenler vardır. Bunlar karşısında yargı esaslarımız ne olmalıdır? Önemi çok iyi bildiğimiz için, bu konuyu geçen devrelerde oldukça kapsamlı olarak açtık. Çok önceden suç ve ceza üzerine sınırlı bilgimize dayanan, ama devrimci tecrübemizi esas alan değerlendirmeler geliştirdik. Parti dışında, ulusal kurtuluş saflarında, nelerin suç sayılacağı ve söz konusu suçlara ne tür cezalar verileceği sorusuna, daha 1986 yılında açıklık getirmeye çalıştık. Yine aynı dönemde, parti içindeki ağır suçluların durumunu giderek daha derin bir biçimde ele aldık.

Bunlarla Bolşevik Partisi'nde ve hatta İslam tarihinde bile görülmeyecek bir biçimde kıyasıya bir savaşım yaşandı. Bu anlamda Fransız burjuva devrimi vahşi bir devrimdir. Biz ondan daha akıllı bir biçimde örgüt içi durumu netleştirmeye, özlü çabaların ortaya çıkmasına olanak hazırlamaya, saptırcıların ve entrikacıların hesabını görmeye ve onların yollarını kapatmaya büyük özen gösterdik. Buna yönelmemizin nedeni belliydi. Devrimler tarihinde devrim güçlerini rahatsız eden ve daha sonra devrimlerin başına olmadık felaketlerin getirilmesine yol açan tutumlar ve durumlara düşmek için işleri sıkıya aldık. (Bu tür tutumlar ve durumlar bizde çok daha yakıcı olabilir ve hareketi sonuç almadan yerle bir olmaya götürebilir.) Burada her şeyden önce yiğitlik taslamıyoruz; buna hem gerek, hem de niyetimiz yoktur. Şimdi her bakımdan kanıtlanmış değerlerle ortaya çıkmış olan parti ailemiz içinde, kalkıp da yapmacık şatolar inşa etmek, bazı feodal ve küçük-burjuva ailecikler yaratmak ve hatta biraz da efendi-köle ailesi oluşturmak son derece cüret isteyen bir iştir. Eğer biz bile burada yan çiziyor, örneğin Kürdistan'da ve hatta insanlık alemi içinde, insan bilincinin en soylu ve insan emeğinin en değerli olanı dışında bir oluşuma ve güçlenmeye doğru gidiyorsak, kesinlikle elinizden geleni yapmaktan kaçınmamalısınız. Her şey çok açıktır. Nitekim biz bunu bütün direniş dönemlerimizde sergiledik. Düşman bütün hışımıyla üzerimize yürümesine, elindeki bütün güçlerini kullanmasına, iftiracılığı kullanmasına ve dünya gericiliği tarafından desteklenmesine rağmen, temsil ettiğimiz çabalar ve bunların sonuçları bugün sade-

ce aklanmıştır diyoruz. Kürdistan halkı çok sınırlı bir güçle adeta günışığına çıkarılmıştır.

Bu konuda kesinlikle yargılama yapılmalıdır. Şunu açıkça belirtelim: Eğer yargılama gücünüz varsa, böyle bir yaklaşım yeteneğiniz, mantığınız ve yorum gücünüz mevcutsa, mutlaka yargılama yapın. Olur da bazı hatalarımız ve kusurlarımızı bulabilir ve daha iyisini yapabilirsiniz. Ama bunu yapmıyorsanız, değerlerimizle oynamamalısınız. Burada çiftlik oluşturma amacımız yoktur. Hepiniz, kendiniz için sığınacak bir yer arayabilir, kendinize göre sıcak duygularla bağlandığınız ailenize sığınabilirsiniz. Çoğunuzun böylesi sıcak duyguları vardır. Biz buna tenezzül bile etmiyoruz. Böyle duygularınız olsa da, bu hususta sizi suçlamıyor ve bunu sizin açınızdan normal karşılıyoruz. Siz ihtiyaç duyduğunuzu ve zorlandığınızı söylüyorsunuz. İçinizden bazıları ağlıyor. Biz, ağlamak ve aile ocağına sığınmak bir yana, Kürdistan halkının büyük ailesini geliştirmeye çalışıyoruz. Bu çok açıktır. Kürdistan halkıyla bu kadar iç içe karışan başka bir hareket yoktur. Bu kadar omuz ve güç veren, bu kadar kan ve can veren, bu kadar değer ve mal veren başka bir hareket yoktur. Bu da bir ailedir, hem de seçkin bir ailedir.

Burada neyi söylemek istediğimiz açıktır. Biz kendi adımıza bir aile ve sülale geliştirmeyi en aşağılık bir suç sayıyoruz. Bugün kişilik olarak fazla isim yapmış olmamız, irademizin dışında meydana gelen bir durumdur. Sizin içinizden halkımızın derinliklerine kadar ad yapmaya ve nam salmaya tenezzül etmedik. Tersine bundan sürekli rahatsızlık duyduk. Biz, emeğin özgür düzeni doğrultusunda çalışma yürütürken, insanlarımızı kendi kendilerinin efendisi yapmaya, yaşadıkları toprakları kendi gelişmeleri için imar etmeye, bu uğurda en güzelim dünyayı kurmaya, yaşayanların onur ve şerefini elde etmeye büyük özen gösteriyoruz. Herkes kendisi için fare deliği kadar bir yuva kurmaya çalışırken, biz herkese hizmet edecek bir yeryüzü cenneti kurmayı planlıyoruz. Planımız tartışmaya açıktır ve nitelik tartışıyoruz. Planımızı, sadece biz değil, halkımız ve dost-düşman herkes tartışıyor. PKK ailesinin bu temelde gelişen bir halk ailesi olduğu ortadayken, kalkıp da bazı fare delikleri açmanın ne gereği vardır? Eski, yaramaz ve kokuşmuş

aile ve sülale geleneklerinin kalıntılarını hortlatmanın ne gereği olabilir? Daha da kötüsü, düzenden kapılmış ve insanı hiç de bir güç olmaya ve onur kazanmaya götürmeyen özellikleri PKK'de yaşamaya ve yaşatmaya çalışmanın ne gereği vardır? Biz bunları belirtirken, benzer tutumun sahipleri, söylediklerimizi üzerlerine almak istemiyorlar. Ne münasebet, onlar daha iyisini yaparlar! Kendilerine göre, yapılan işin pek de duyarlı olmadığı ikilemini yaşayarak, bunu nasıl anlatacaklarının hesabını yapıyor ve yaşlı gözlerle bize bakıyorlar. Öbür yandan alttan alta dış biliyorlar. **Lenin**, bu eğilimin sahiplerinin devrim davası karşısında karasevda örneği bağıllıkla en alçakça ihaneti iç içe yaşadıklarını belirtiyor. Yine de biz, bunları daha doğru bir biçimde açığa çıkarmaya ve bu sorunu çözmeye başladık. Biz henüz devlet kurmuş değiliz, ama yine de bu kadar dayatma ve tutumu yaşıyor ve görüyoruz. Devlet katına yükselme gerçekleştiğinde, herkesi yaşatan bir çatının kurulmuş olduğu söylenir. Bizim şimdiki durumumuz bu değildir. Biz şimdilik ancak zorbela özgürlük mevzilerini tutabilecek bir konum yaratmış durumdayız.

PKK'nin mevcut durum ve koşullardaki savaşımlı, sadece özgür irademizle devamının savunulmasına elverecek kadar hassas ve nazik bir aşamadan geçmektedir. Bu tür mevzilerde dükkancıklar açmak, ailecikler kurmak, hem çok erken yapılmış bir hesaptır, hem de bunları koruyabilecek bir olanak yoktur. Burada geçerken bir kez daha bazılarının sülalelerine biraz daha değinmek istiyoruz. Bunların babaları ve analarının kimler olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Böyle evlatları nasıl doğurup yetiştirdiniz? Bunları vurmuş olsak, "vay oğulcuğum" deyip sızlanacaksınız. Peki, bunlar insan mıdır ki, kendilerine acıyalım? Bunlar insan ise terbiye al-sınlar. Anne ve babalarından terbiye almamışlarsa, parti terbiyesi edinsinler ve iyi bir öğrenci olmaya çalışsınlar. Ama bunlar buna da gelmiyorlar. Kararsız duruyor, karasevda ile ihaneti iç içe yaşıyorlar. Üstelik karşımıza çıkıp gözyaşı döküyorlar.

Evet, sanırım siz de tartışmalarımıza bazı cevaplar vereceksiniz. Çünkü bunlar sizi de yakından ilgilendiren sorunlardır. Yarın ya da öbür gün bunların ihanetine uğrayabilirsiniz, sevdasına da düşebilirsiniz. Her ikisi de kötüdür. PKK çizgisinde aşınma, zikzaklar

çizme, halkı mücadeleden koparma, karışıklıklar yaratma ve bulanıklaştırma türünden hareketler bunlar tarafından gerçekleştirilmektedir. Tabii öte yandan bir gözleri de düşmandadır ve hızla ad yapmaya çalışıyorlar. Biraz ad yapar ve ellerinde bir mevzi olursa, yarın düşmana sığınma durumu ortaya çıktığında, işlerine yarıyabilir. Bir de “Pişmanlık Yasası” vardır; bu yasaya göre, PKK’ye darbe vuranlara ve PKK savaşçılarına vuranlara “güzel bir yaşam” olanağı sunulmaktadır. Bunlar bu yasayı alçakça başımızda kalkan gibi sallıyorlar. Olanak bulurlarsa düşmana kaçıyor ve emperyalizmin yasalarına sığınıyorlar. Emperyalizmin yasaları sömürgeciliğin kara yasalarından daha ak değildir. Ama onlar için, bu bir seçenek oluşturmaktadır. Bu yasayı uygulayanlar da az değildir. Bunlar güç yetiremeyip karşımıza çıktıkları zaman, kölece bir bağıllık ortaya çıkıyor. Bunların şu veya bu biçimde yerine getiremedikleri en önemli husus, yiğitçe ve mertçe bu savaşımın sahibi olmaktadır. Mutlaka bir kötülük çıkaracaklardır. İşleri zemzem kuyusunu kirletmektir. Başka bir şey dertlerine derman olmamaktadır. Zemzem kuyusunu kirleterek nam yapmak istiyorlar. Arap tarihinde zemzem kuyusunu pisleten biri vardır. Bizdekiler de ille bu temelde nam yapmakla uğraşıyorlar.

Hepinizde biraz gelişkin olan başka bir özellik de hemen hesaplaşmaktır. Kürt toplumunun kavgacı bir toplum olduğunu biliyorsunuz. Birisi bize sert davrandığında, biz de kendisine sert davranırız. Birisi bize karşı bir numara yaptı mı, biz de aynısını yaparız. Çoğunlukla birbirimize gireriz. Bu siyasal mücadele değildir. Bu tür kavgalardan hemen sonra jandarmanın ve polisin geldiğini, kavga eden tarafları dayaktan geçirdiğini, kendilerini mahkemeye çıkardığını, her iki taraftan rüşvet aldığını ve kendilerini yıllarca sürdürdüğünü biliyoruz. Sonuç yine düşürülme olmaktadır. Bu konuda toplum olarak, mahkeme önlerinde ve el kapılarında nereye kadar geldiğimiz ortadadır. Bizim de bu tür kavgalara girmemiz çok kötüdür. Çünkü bu, toplumdaki eski kavga tarzının hortlatılmasıdır. Ancak saflarımızdaki bazı eğilim sahipleri içten içe bunu istiyorlar.

Bir başka olumsuz özellik de **uzlaşma**’dır. “Sen benim ayıplarımı ört, ben de senin ayıplarını gizleyeyim. Sen benim açığımı biliyorsun, ben de senin açıklarını biliyorum; ne sen benim açığımı

söyle, ne de ben seninkini söyleyeyim” denilmektedir. Bu en kötüsüdür ve çok yaygın bir biçimde karşımıza çıkan bir özelliktir. İşte tam da burada, kişinin hatası ne olursa olsun, yüzde yüz savunulacak bir yanı varsa, gerçek mutlaka haykırılmalıdır diyoruz. Gerçek kesinlikle haykırılmalıdır, gerçeği haykıran yerle bir olabilir, bu ciddi bir sorun değildir. Bu tutumlar karşısında ucuz ve apolitik kavga savunulamaz. Sözünü ettiğimiz bu özellikte çok rezilce bir uyuşma vardır. Bu uzlaşma da değildir. Çizgiyi ve siyasal mücadele yolunu öne çıkararak, buna son vermek çok önemlidir. İşte başımıza getirilmek istenen en soysuz yaklaşımlardan birisi de budur. Suç ortakları koalisyonunu yaratmak böyle olur.

Biz bugüne kadar PKK’yi merkezileştirmeye çalıştık ve çalışmaya devam ediyoruz. Bu çabalarımız çok büyük bir anlam ifade ediyor ve oldukça uzun bir süreyi kapsıyor. Merkezileşmeye gelememek ve merkezileşmeye eski tarzda yaklaşmak, bu çabalarımıza zarar veriyor. Merkezileşmenin en yüksek noktasının kolektivizmi ifade ettiğini biliyorsunuz. Merkezileşme parti çizgisinin temel temsilini ifade eder, mücadelenin kaderini tamamen elinde bulundurur. İçerde ve dışarda çizgisinin yürütülmesinin temsilciliğini yapar. İşte bu denli önemli bir kuruma yaklaşma söz konusu olduğu zaman, bunlar fitne fesat tohumları ekmeye başlarlar. Horoz doğuşu türünden apolitik kavgalarda görüldüğü gibi, dediğim dediktir diye diretir ve onu kabul ettirmek isterler. Yaramaz bir sözcükle de olsa, kendilerini bu biçimde dayatırlar. Tabii öbürleri de aynı şeyi yaparlar. Çocuklar bile bu kadar inatçılık yapamaz. Sonunda ise, “artık yorulduk, kavga ikimizin de çıkarına değildir” diyerek en kötü bir uzlaşma içine girmek, Kürt tipinin devrimci politikaya en kötü bir biçimde yansması olmaktadır. Bu sadece bizde değil, ulusal kurtuluş saflarında görülen en oportünist bir kavgacılık ve uzlaşma türüdür.

Bu durumun Güney Kürdistan’da ve özellikle KDP pratiğinde çokça ortaya çıktığını biliyorsunuz. I-KDP ne kadar boş kavgalar yaptı ve boş uzlaşmalara girdi? Hiçbir sonuç getirmeyen bu kavgalara **Barzani-Talabani kavgası** adı verildi. Kuşkusuz bunun tarihsel kökenleri vardır. Şu veya bu aşiretin anlamsız çatışma ve uzlaşmalarına, bizde gerçekleştiği kadar başka yerlerde tanık oluna-

maz. Ulusal kurtuluş saflarında da bu böyledir. Sözelimi bir yığın sakat ve sahte birlikler kurulmaktadır. Bunlar birbirlerine karşı en ufak bir iyi niyet beslememektedir. En aşağılık çıkarlar temelinde uzlaşmak ve en basit çıkarlar temelinde kapışmak, toplumumuzda oldukça yaygın olan bir durumdur. Çokça bildiğimiz bu eski hikayeyi bir kez daha tekrar etmemize gerek yoktur.

Bazıları bunu bize nasıl yansıtmak istiyorlar? Biz, devrimin kurmayını, devrimci örgütlenmenin yüksek bir merkezini oluşturalım diyoruz. PKK yüceliyor, güç sahibi oluyor, ordulaşiyor. Dün teorik bir olgu iken, bugün pratik bir olgu olarak yükseliyor. O halde, bu yüceliğin bütün gereklerine sahip çıkarak onu korumamız zorunludur. Bunun için bu kadar eğitim veriyoruz. Bu kadar kavrayıştan sonra, onu aşağı düşürmeye ve eski özelliklerle bozmaya olanak tanımayalım diyoruz. Ama bunların eski damarları depreşiyor. Değerleri yatıran müflis tipler gibi, ayaklanmış güdülerıyla, düşünce bile denilemeyecek düşüncesizlikleri ve politik tavır sayılamayacak tavırsızlıklarıyla, bu yüce kurumumuzu bulandırmak ve tutturmaya çalıştığımız düzeyi bozmak istiyorlar. Artık bunlara en yaramaz çocuklar da diyemiyoruz. Bunlar daha çok bir hortlak veya türedi gibi ikiyüzlülük ve sahtekarlık yaparak, her türlü kılığa bürünüyorlar. Evet, merkezileşmede bu tür tutumlara girildiğinde, çizgi bozuluyor.

Parti çizgisi, parti merkezi tarafından yürütülür. Parti merkezi de, kendisinin bütün özellikleri en olgun tavırlarla, büyük bir dirayet ve uygulama ferasetiyle temsil edildiği zaman geçerlilik kazanır. Bu tür iflas etmiş tutumlar bulaştığında, çizgi bozulmuş ve çizginin başına olmadık felaketler getirilmiş demektir. Bunlar çokça ortaya çıktı. Bazılarına ricalarda bulunduk. Rica da değil, her biri birer broşür değerindeki değerlendirmelerle yol ve yöntem önerdik. Pratiğe girdikleri zaman çizgiyi uygulamadılar, tersine kendilerini konuşturdular. Bazıları şimdi zor duruma düşmüştür. Yine de kendilerinin umutlarını biz temsil etmeye çalışıyoruz. Zamanında böyle yapılmasını istedik. Biraz olsun yaşamınızı bağladığınız ve emanet ettiğiniz değerler sistemini temsil etmeye çalışın dedik. Hayır, adam eski tarz önderlikte, devrimin ihtiyaçlarına cevap veren önder haline gelmemekte, dönemin emrettiği örgütsel

çözüm yollarına girmemekte ve kendisini konuşurmada ısrar ediyor ve bundan zevk alıyor. Yine isim yaparak, “ben de varım” diyor. Evet, sen de var ol, ama iyi bir biçimde yaşayarak ve özgürleşerek var ol, eski biçimiyle var olmaktan uzaklaş! İşte burada devrimcileşememe olayı, eğitimsizlik ve tecrübesizlik vardır. En kötüsü de proleter devrimciliğe değil, bazı sınıf kalıntılarına sarılma söz konusudur. Merkezileşmeye bu biçimde yaklaşım, çizgiyi boşa çıkarmanın ikinci yönünü oluşturmaktadır. Bunun birinci yönünden söz ettik. Birinci yönüyle çizgiye yaklaşmanın, başından itibaren bir küçük-burjuva ve feodal gibi yaklaşmak olduğunu belirttik ve bunlar aslında münafıktır dedik. Bu münafıklık, bu işin bir bölümüdür ve birinci yönünü teşkil etmektedir. İkinci yön ise, harekete bağlandığı halde kölelikten fazla çıkamamak veya bunu değişik sınıfsal özelliklerle karıştırarak, dönem için zorunlu ve doğru olan kolektif bir önderliği tutturamamaktır. Bu yönüyle çizgiyi boşa çıkarmak, zayıf düşürmek ve aşındırmaya çalışmaktır.

Çizgiyi zayıf düşüren bir başka önemli husus da köleler topluluğunun durumudur. Bunlar kimlerdir? Bunlar kadro adaylarıdır. Bunların hepsi iyi niyetli olduğu halde, apolitiktir. Bir türlü yerinde ve zamanında takınılması gereken tutuma ulaşmazlar. Bunca eğitici çabalarımıza ve bu kadar derinleşmeye rağmen, en olmadık hatalara düştüğünüzü kendiniz de biliyorsunuz. Bunları basite almamalıyız. Temsil etmeye çalıştığınız ve yaşamınızı adadığınız şeyler çok önemlidir ve kaderinizi ilgilendirmektedir. Tutarlı olmak zorundasınız. Gerçekten de sakat bir çizgi dışılık, çizgideki bir sakatlık ve bu sakatlığın etkisini yaşamanız, safları terk etmenin de ötesinde, sizi yerle bir olmaya götürecektir. Bu dönemlerde ne kadar kadro adayı yitirdik? Bu kayıplarla bütün emeklerimize ve size yazık olmuyor mu?

Yiğit olmanız ve önder bir kişiliğe ulaşmanız iyi bir şeydir. Ama bunun da gerekleri vardır. Bunun gereklerini yerine getiremezseniz, başkaları size kendi gereklerini dayatacak ve uygulatacaklardır. Bunlara gerektiği biçimde karşılık vermezseniz, “biz de biraz horozlanır ve güçlü birinin koltuğunun altına sığırız” dersiniz, en kötü tercihi yapmış olacaksınız. Bu tür bağlılıkları yıkmak için, her gün nasıl kılıç salladığımızı görmüyor musunuz?

Buna rağmen, yine de köleliği ve feodalizmi mi uygulayacaksınız? Bunların hiçbirinin sonuç alamayacağını kırk kez belirttik. Kişilere bağlanmak, bölgeci ve kişisel bağlılıklar bir hiçtir. Bunlar asla güçlenmeye götürmez. Ama buna rağmen, bu özelliklere yatkınsınız. Kendinizi zayıf gördüğünüz yerde, mutlaka birilerine sığınırsunuz. Bizim en büyük savaşlarımızdan biri de, bu tür zayıfların sığınağı olmaktan uzak durmaktır. Bu olumlu özelliklerimizden birisidir. Ben aynı zamanda bu özelliklerin ayrılmaksızım. Böyle olmasaydı, bizim bir güç haline gelmemiz düşünülemezdi. Tabii her şey mücadele istemektedir. Bunun adı çelişkilerin mücadeleyle çözümlenmesidir. Diyalektiğe göre bu böyledir. Bunun ülke somutunda, geçmişte ve günümüzde örnekleri vardır.

Bu kadar yoğun eğitime rağmen, çok az bir süre içinde sesi soluğu kesilenler, despotizme boyun eğenler ve teslimiyete yatanlar az değildir. Sömürgecilik bunlara dayanarak hesap yapmakta ve taktik geliştirmektedir. Bunlar kendilerini yaşatabilselerdi çok iyi olurdu. Ama kendilerini de yaşatamazlar ve düşman da bunları yaşatmayacaktır. Bunlar gafil bir hesabın sahibi oldukları için hiç yaşayamazlar. Dikkat edilirse, çizgi olayı mükemmel bir biçimde seyretmeyi zorunlu kılmaktadır. Bütün bu tarihsel çağrışımları yapmamın ve güncel örneklendirmeler yoluyla aydınlatmada bulunmamın nedeni budur. Yaşamınız tehlikelidir. Kaçsanız da, olmadık yerde boyun eğseniz de, olmadık yerde başkaldırsanız da, uzlaşsanız da, “bu kadar bana, bu kadar sana” deseniz de paçayı kurtaramazsınız. Biz, en azından yaşadığınız sürece ilkelere bağlı kalmanızı istiyoruz. İlkeler kişilerin yaşamıyla sınırlı değildir. Partiler kişilerin yaşamına bağlı olmadıkları için, yaşam bulmuş ve somutlaşmış ilkeler, etkilerini yüzyıllarca sürdürürler. Bu bir gerçek olduğuna göre, bütün PKK mensupları ve özellikle bu mücadeleyi önder ve militan düzeyinde götürmek isteyenler, çizgi olayında savaşımı mükemmel yürütmek zorundadır. Sizler sıradan bir tabaka değil, parti çizgisinin sürükleyici gücünüz. Çizgiyi hayata geçiren temel güçsünüz. O zaman görevlerinizi bilmek zorundasınız.

İşte biz güçlerimizi bu konuda eğitmeye çalışırken, bazıları da bunu boşa çıkarmanın savaşımını derinleştiriyorlar. Mücadelenin çeşitli yolları bulunmaktadır. Biz bunları izlemeye dikkat edeceğiz.

Bunlar zayıftır, bir hiçtir, ama tilki kadar kurnazdır. Meşhur olmak için, kurnazca yöntemlerle delikten deliğe girerler. Değişik sesler çıkarır ve şaşırtmaya çalışırlar. Bu tilkiler kendilerini bey yerine koysalar da, artık beylikleri kalmamıştır. Tek sözcükle bunlar tilkidir. Bunların bazıları da efelik yapmak istemektedir. Çakırcalı Mehmet Efe iyi bir efeydi herhalde, kendi bölgesinde iyi bir nam yapmıştı. Yüzlerce kişilik birlikler kurmuştu. Kendisine yardım edenler de yoktu. Çakırcalı ve öteki efeler yöresel gelenekler temelinde yiğitlik gösterileri yaptılar, nam saldılar ve iyi şeylere yadediyorlar. Bizimkiler Çakırcalı olabilirler mi? Hayır. Çakırcalı bizzat kendi kendisini silahlandırdı. Çakırcalı'nın kendi kızanlarını köleler gibi kendi otoritesi altında tuttuğunu hiç sanmıyorum. Belki de kızanlara oldukça büyük değer veriyordu. Kürdistan'da böylesi efeler çıkmaz. Geçmişte Kürdistan'da bir **Yado Ağa** vardı. Yado Ağa'yı kendi efemiz sayabiliriz. Ama onun da bir sonuca gitmediği bilinmektedir. Kürdistan tarihinde bu tür eşkıyalar çok çıkmıştır. Halk onların adına türküler de yakmıştır. Belki yiğitlik de yapmışlardır. Çünkü bunlar tek başlarına devlete karşı çıkmışlardır.

PKK saflarında ortaya çıkan yiğitlikleri iyi özümsemek gerekir. İlk birkaç sözcükten tutun da, bir sopa edininceye kadar hangi varyetelerden geçtiğimiz bilinmek zorundadır. Bu konuda partimizin tarihini inceleyelim. Bugün PKK içinde nasıl güç olunabilir? Nasıl bu güç haline gelinmiştir? Bu konuda hepinizde tutarlı olma namusluluğunun bulunduğu inaniyorum. Bu değerlerin birikimine nasıl ulaşıldığını görmek için parti tarihini biraz inceleyelim. Buna nasıl önderlik edilmiştir? Bunun anlamı nedir? PKK'de gücün, politikanın ve ordulaşmanın ne pahasına, neye karşı ve nasıl adım adım oluştuğunu, kimin ne kadar katkıda bulunduğunu, başta şehitlerimiz olmak üzere herkesin hakkını vererek öğrenmek gerekir. PKK tarihini incelemek budur. Şimdi bazıları, bütün bu değerlerin sahiplerinin olduğunu unutarak, daha dün ortaya çıktıkları ve hiç de soylu bir çabanın sahibi olmadıkları halde, bir baş olmaya çalışıyorlar. Bu konuda kendi pratiğimi şöyle özetledim: İyi bir hizmetkarlık yapıyorsam, bunun bir anlamı vardır. PKK'nin işlerini toparlamada ve ilerletmede destekleniyorum. Halk da, kendilerini PKK'li sayanlar da beni destekliyor. Ben de, ister normal öl-

çölere, ister tarihsel ölçülere göre olsun, bu işlere belli ölçüde ilerleme olanağı sunuyorum. O halde bu görevi sonuna kadar götürmek zorundayım. Kaçmak namertlik olacaktır.

Kürdistan insanını ikna etmenin büyük bir yük olduğunu biliyorsunuz. Bu insan bizim açımızdan eğitilmiştir. Sömürgeciliğin vahşetinden geçilmediği ve kimsenin Kürdistan'ın adını bile ağzına almadığı bir ortamda, hemen hemen bütün düşünce sistemi bizim başımıza yıkıldı. Kürdistan adına bunlardan bir şeyler çıkarmak, daha da önemlisi atılan ilk adımda kişiyi yakabilecek zorba bir sisteme ve barbarlığa karşı adım atmak son derece önemli olduğu kadar oldukça zordu. Bunun öncülüğü de bize düştü. Bunca emeği yabana atacak değiliz. Bir adım attığımızda bile, kırk kez ölçüp biçerek atacagız. Ama buna rağmen kaçarsak, bu namertlik olacaktır. Bu, özünde insanlık davasını kahretmek anlamına gelecektir. Bu yüzden, bundan kaçmamak zorunda kaldığımızı söylüyoruz. Adımızın çıkmasına ve ünümüzün yayılmasına meraklı değiliz. Ama bayılanlar da az değildir. Dünyada bizim kadar endişelenen birinin bulunabileceğini sanmıyorum. Buna yol açan şey, karşımıza aldığımız gücün özellikleri, karanlığa boğdurulmuş Kürdistan'ın ve iradesi paramparça edilmiş Kürt halkının durumudur. Biz bu ülkenin ve halkın bağrından en yaman savaçcılığı çıkaracağız. Bunun hangi anlama geldiğini bilmez olur muyuz? Başlangıçta kanını dökmek bir yana, hiç kimse bir kuruş parasını bile vermek istemiyordu. Mücadelemizin başlangıcı tamamen böyledir. Bütün bu zorlukları bilmeden mi bu işe atıldık? Hayır! Maceracı mıydık? Asla!

Biz geçmişte, normal ölçülerde çok başarılı bir öğrenciydik. Bizi tutmayan, sevmeyen ve iyi değerlendirmeyen bir öğretmen yoktu. Bu, dinsel alanda da, burjuva okullarında da böyleydi. Ama buna rağmen, kaçmayacağımızı söyledik. Kaçsaydık, bu doğru olmazdı. Bizim bu işe öncülük etmemizin özü budur. Zaman geçtikçe, bize inarak güç verdiler. Son derece değerli bir bağlılık sergileyenler ve anında her şeyini ortaya koyanlar ortaya çıktı. Ama bu işin özünü hiç bilmeyenler ve sanki temel özümüz bu değilmiş gibi, "Kapanın elinde ne kalırsa kardır" zihniyetiyle değerlerimizin içine dalış yapanlar da az çıkmadı. Yetkiyle oynamanın anlamı budur. Adamın silahı vardır, bir de PKK'den yetkiyi kaptığında kendisini kral sanmak-

tadır. PKK'nin biraz olanakları varsa, bunların üzerine yatmaktadır. Peki, biz PKK'yi böyle mi inşa ettik? Biz böyle mi hizmet veriyoruz? Bence bunları fazla açmamıza da gerek yoktur. Her şey bütün kapsamıyla bilgilerinize sunulmuştur. Buna rağmen, halihazırda bazıları neden güç yetiremiyorlar? Neden tek kalıyor ve uzaklaşıyorlar? Neden sessiz kalıyorlar? Neden doğrunun yaman bir sözcüsü ve PKK'nin yetkin bir temsilcisi olamıyorlar? Biz bunlara boyun eğmeyeceğiz. Boyun eğersek, birçok değerimize de ters düşmüş olacağız. Bu sadece bir kişiye değil, bir anlayışa boyun eğmemektir. Asıl sorun buradadır. Bulduğumuz yerde doğrunun temsilcisi olmayı başarmakta oldukça kararlı olduğumuza herkes tanıktır. Dost da düşman da bunu çok iyi bilmektedir.

Ama adımıza hareket ettiklerini ve bu hareketin temsilciliğine soyunduklarını iddia eden bazı tiplerin ne münafıklıklar, küstahlıklar, yaramazlıklar ve düşkünlükler sergilediğini görüyoruz. Hemen belirteyim ki, bu konuda en yaman direnişçiliği yaşayan zindan pratiğindeki yoldaşlarımıza çok az şey verdiğimiz halde, kendilerinde en küçük bir şikayet emaresi görmedik. Tersine, size de yansıyan yazılarda gördüğünüz gibi, onlar büyük bir bağlılık olayını, hem de ölümleri pahasına savundular. Bu önemlidir. Gerçekten de biz bu yoldaşlara parti terbiyesini hiç vermedik. Çoğunlukla görüşme olanağımız olmadı. Ama onlar kapmış oldukları soylu değerleri müthiş bir dirençle savundular. Bazılar bunu hiç görmek istemiyor. Başka cephelerde de sessiz bir emeğin sahibi olan savaşçılarımız vardır. Ama kendilerinin herhangi bir ünü yoktur ve ad yapmamışlardır. Ses vermek isteyenler, PKK ile pençeleşmek isteyenlerdir, soylu bir emeğin ve çabanın sahibi olmayanlardır. Bunlar ses yapmak ve ün sahibi olmak istiyorlar. Keşke güçlerini büyütebilselerdi, keşke bir devlet olabilselerdi ve biz de kendilerini alkışlayabilseydik! Hayır, böyle yapmıyorlar. En kötüsü de budur. Bu, parti yıkıcılığının en kötü biçimlerinden birisidir. Bunlar partinin yetkilerine dayanarak, ne kadar etkili kişiler olduklarını göstermek istiyor ve çevrelerini köleleştiriyorlar. Değerlendirmeler yapıyor, raporlara bakıyorlar. Kendilerine boyun eğmeyen ve kendi hesaplarına göre köleleşmeye karşı direnen kişilerle karşılaştıklarında, bu kişilerin disipline gelmediğini, emirleri çiğne-

diğini veya kuşkulu olduğunu yayıyor, ardından düşürüyor ve daha sonra bir komployla işini bitirmeye çalışıyorlar. Yönteme bakın da hizaya gelin demek gerekir.

Çok sınırlı da olsa, bunlardan bazılarını ne yapmalıyız? Sorun buradadır. Biz, halkın sıradan bir evladını PKK saflarına almanın zorluklarının ne olduğunu, Kürdistan'da bir ailenin evladını hangi zorluklarla büyüttüğünü, anne ve babaların çocuklarına ne denli müthiş bağlı olduklarını biliyoruz. Özellikle gözükara davranan bu alçaklara sesleniyorum: Halkımızın bu konuda harcadığı emeklere ve çektiği acılara birazcık kulak verin. Biz size bu kadar hizmet sunarken, siz de hiç olmazsa insanlarımızı sıradan bir ilgiyle yaklaşın. Vurmasını ve asıp kesmesini biz de biliriz. Ama biz harcadığımız inanılmaz çabalarla sadece ve sadece bunlara büyüme ola-nağını vermeyi esas alıyoruz. Bunların hataları çoktur. Zaten buraya gelenler yoğun hatalarla gelmektedir. Harcadığımız sürekli çabalarla bu insanlara ancak birkaç adım atılabiliyoruz. Ama bu baylar ne yapıyorlar? Gerçekte buraya gelen insanlarımız fedakardır ve çok şey vaat edebilecek bir durumda bulunmaktadırlar. Sö-zünü ettiğimiz baylar, bunların büyüerek kendilerini geçeceklerine inanıyorlar. Bu PKK'de sergilenen eski bir hikayedir. "Kimse-nin beni geçmesine izin vermeyeceğim; benim PKK'de yapabile-ceğim devrimcilik efendi-köle devrimciliğidir; ya mutlaka ahab-çavuş birliğim ve bir avuç bağlı taraftarım olacak, ya da bir hiç olacağım" yaklaşımı, eski kabile ve aşiret kültürümüzün tekerrü-ründen başka bir şey değildir. Bunun örgütçülükle ilgisi yoktur. Bunların güçten ve birlikten anladıkları şey budur.

Birisinin gelip bizim yerimize geçerek, PKK'nin gücüne hük-metmesini istediğimizi her zaman söylüyoruz. Biz herkese, düşün-ceden maddi-manevi alana ve her yönüyle silahlanmaya kadar ola-nak ve yetki sunuyoruz. Size oldukça değer veriyoruz. Buraya gel-diğinizde iki sözcüğü biraraya getirmesini bile bilmiyordunuz. Ama şimdi teorisyen kesiliyorsunuz. Elinizde bir sopanız bile yok-tu. Burada en ideal silahlarla yola çıkıyorsunuz. Bir hiç iken etkili ve yetkili kişiler haline geliyorsunuz. Gerçekten de sizi güçlendi-rebiliyoruz. Bunun kanıtları çoktur. Hepinizin yaşamında belli kat-kılarımız vardır. Bu insanlardan bir köleler ordusu yaratmak müm-

kün müdür? Yetiştirdiğimiz insanlar tarihte kahramanlara yaraşır bir emeğin sahibidirler.

O halde, bütün bu gerçeklerimize rağmen, bazılarının çok ısrarla fare delikleri açmalarına olanak tanımak, parti binamızda çok sayıda deliğin açılmasına neden olacaktır. Bu tipler bu deliklerden su sızdıracak, pislik akıtacak ve parti ortamını yaşanamaz hale getireceklerdir. Bunlar yuva kurmasını bilselerdi, kendilerine yardımcı olurduk. Bu tipler güç sahibi olmak istediklerinde kendilerine güç veriyoruz; kadrolarımız halk etkinliğimiz ve silahlarımızla kendilerini güçlendiriyorlar. Tam da bu noktada çizgi dışılık; verdiğimiz kadroların ve önderliğimize bağlı olan halkın canına okumak, savaşçıları kaçırtmak, silahlarımızı atmak veya düşmana teslim etmek biçiminde ortaya çıkmaktadır. Bunun içinde düşmanın, ortaçağın etkisi, kemalizmin ve köleliğin etkileri ile eğitimsizlik ve tecrübesizliğin rolü de vardır. Ama bütün bunlar bizi, bu tutum sahiplerini lanetli tipler ve alçaklar tayfası olarak değerlendirmekten alıkoyamaz. Devrimcilik, doğru icra edilmesi gereken bir sanattır. Özellikle günlük olarak insan yaşamıyla, son derece ilgili olan bir sanattır. Küçücük bir yanlışlık en değerli varlıklarımızı elimizden çekip götürebilir. Bu değerleri biraz yaşatmamız ve büyütmemiz büyük bir başarıdır. Bizi bundan başka bir şey kurtaramaz.

Evet, çizgi ile oynama bu biçimde somutlaşmaktadır. Ülke zemininde, hem geçmişte ve hem de günümüzde hortlatılan bu tür tutumlar vardır. Kuşkusuz bu tutumlar egemen değildir ve istisnadır; ama yine de önemlidir ve dikkate alınması gerekir. Bu konuda özellikle yaklaşım yöntemlerinde ustalaşmamız zorunludur.

Bizim hala en çok zorlandığımız bir husus da, netleşmiş veya kendilerini oldukça ele vermiş tiplere karşı nasıl yaklaşacağımız sorundur. Her şeyi sadece partinin disiplin kurallarına havale ederek, işin içinden sıyrılmak istemiyoruz. Ama öbür yandan bunların yol açtığı ciddi tahribatları gözardı etmemiz de olanaksızdır. Suç ve ceza, birbirinden ayrılmaz iki husustur. Kürdistan'da en ağır suçların bağışlandığını biliyorsunuz. Ama biz en ağır suç olan vatana ve özgürlüğe ihanet suçunu bağışlaya bağışlaya adeta insan olmaktan çıktık. Bizim de böyle davranmamız veya davranmamamız ne kadar doğru olur? Bizde, sözümona partiyi en ileri düzeyde

temsil edenler, “suçlarımız açılrsa, acaba hangileri affedilebilir” diye soruyorlar. Bu çok alçakça bir sıfat ve sözdür. Kendini, hem de en ileri düzeyde suçlu haline getirmek alçaklıktır. Sözümona PKK adına işleri organize edecekler de, bu durumda idam edilmekten kurtulacaklar! Böyle bir küstahlığa çok ender tanık olunabilir. PKK hareketi, aynı zamanda kendi kişiliğinde, halkımızı kendi kendisine karşı işlediği suçlardan arındırma hareketidir. PKK, kendisini suçlardan arındırdıkça yücelen bir harekettir. Defterler açılrsa ve bir yargılama yapılrsa, bunlardan hangisi kurtulabilir? Bu çok alçakça, küstahça bir yaklaşımdır; asla kişiyi büyütmez ve önder haline getirmez. Bu yaklaşım birlikte güçlenmeye yol açmaz, hele hele zaferi hiç yaratmaz.

Hemen belirtelim ki, bunların başında oldukları hareket, aslında sığ bir lümpenizmi ve yaşam düşkünlüğünü kurtarmaktan başka bir şey değildir; büyük çabalarla hazırlanan bazı olanakların üzerine yatarak ve bunun politikasını yaparak yaşamadır, mücadelemize karşı çıkma veya uzlaşmadır. Ama bunlar bir şey yapamazlar, zafer kapısını aralayacak tutumu sergileyemezler. Onun olgunluğunu ve dirayetini gösteremezler. Onun için suçu açığa çıkarmaz ve yargılama yapamazlar. Aynı zamanda bizi de zor durumlarla karşı karşıya bırakırlar.

1986 yılında buraya, hesap vermesi gereken bazıları gelmişti. Yine de bunlara karşı doğru tavır göstermeye çalıştık ve çalışıyoruz. Burada sorun, sizin ülkeye giderek orada iş yapıp yapmamanız sorunu değildir. Kendinizi bir suçlu gibi karşımıza çıkarmayın. Biz bir suçluyla karşılaşmak istemiyoruz. Suçlu adam, düşman kategorisine girer veya en azından yargılanması gereken birisidir. Dolayısıyla özgür bir tutumun sahibi olamaz. Buna rağmen cüret gösterip karşımıza çıkabiliyorsunuz. Bu durumda, bizim de kendimizi savunmamızın gereği doğacaktır. Suçlulara alet olmayacağımız bilinmelidir. Hem suçlu, hem de güçlü olduğunuzu söylüyorsunuz. O zaman gücünüzü ortaya çıkarın; birkaç silah bulun ve gücünüzü değerlendirin. Bunu da yapmıyorsunuz. Hem suçlu hem de güçlü olduğunuzu söyleyeceksiniz, “hem bizi dinleyecek ve anlayacaksınız, hem de ses çıkarmayacaksınız” diyeceksiniz, o zaman yakamızı bırakın, nereye giderseniz gidin. Size ihtiyacımız yoktur. Harca-

dığınızı çabalar olumsuzdur. Bunun, kırk cepheden kırk türlü kanıtı vardır. Gidin, kendinizi suçlular topluluğunun üyesi olmaktan kurtarabilirsiniz, ne mutlu size! Yine size her türlü yardımı yapmaktan çekilmeyeceğiz. Biz zorlu koşulları ve süreçleri yaşayan bir hareketiz. Bizim öyle güvenlik içinde olma durumumuz da yoktur. Gerçeklerimize doğru yaklaşın ve doğru kavrayın diyoruz.

Arkadaşlar yaşadıkları durumu genellikle çok sonradan anlıyorlar. Ancak o zaman da iş işten geçmiş oluyor. Oysa devrim, hareketli ve önderlik işlerinin anında icra edilmesini gerektiren bir olaydır. Bunlar bu konuda da çok gafildir. Önderleşmemek ve onun gereklerine ulaşmamak işte budur. Bunlar yine çıkacaklar ve çıkıyorlar. PKK'nin niceliksel ve niteliksel olarak büyüüp geliştiğini belirtiyoruz. Yoksa çok zor durumda olduğumuzu söylemek istemiyoruz. İşlerimizin bunlara kalması halinde başımıza nelerin gelebileceğini göstermek daha çok da partili olmakta iddialı olanların ve çözümleyici olmak isteyenlerin zengin dersler çıkarmalarını sağlamak için bunları belirtiyoruz. Yine bunlara benzer temsilciliklere haksızlık edecek değiliz. Tersine, bunlara oldukça hizmet edildi ve hala da ediliyor. Halkımızı bunların emrine veriyoruz. Halkımızın en değerli evlatlarını bunların eline teslim ediyoruz. Kendilerine rüyalarında bile göremeyecekleri bir etki ve yetki sunuyoruz. Acaba bunları yapmamız suç mudur? Bunlar için böyle yapmakla günah mı işliyoruz? Kendileri görevlere ve sorumluluğa talip oluyorlar, şeref sözü veriyorlar. Ama buna rağmen kendilerini suçlu durumuna düşürüyorlar. Üstelik nasıl suç ortaklığı yaptıklarını da yazıyorlar. Bunlar suçu ya basit bir sözcük olarak kullanıyorlar, ya da kendileri birer serseri ve lümpendir.

Bunları, sadece hukuksal anlamda ve vicdanımızı rahatlamak, kendimizi tarih, toplum ve halk karşısında aklamak için söylemiyoruz. Bu davanın, bu biçimde temsil edilmesinden başka bir yolun bulunmadığını belirtmek istiyoruz. Kendimizi aklamamız da basit değildir. Biz hala kendimizi nasıl aklayacağımızı düşünüyoruz ve bunun için yoğunlaşıyoruz. Ne kadar aklandığımızı bilemiyoruz. Bu konudaki kararı tarih, halk ve PKK'nin kitlesi verebilir. Onurlu kişilik böyledir. Kendimizi suçlu olarak görmek, tarihe ve halka karşı çok büyük bir saygısızlık olacaktır. Sizler ileri düzeyde

birer PKK'liyseniz, o zaman ikide bir suçlu olduğunuzu söyleyerek, kendinizi ortaya atmamalısınız. Kendisini suçlu diye ortaya atıp, arz-ı endam etmek namussuzluk ve alçaklıktır. Suçlu çıkmak ne demektir? PKK içinde ve hem de en ileri düzeyde böyle davranmak en büyük alçaklıktır. Ve bunu da söylüyorlar. Galiba söyledikleri, kendilerine sadece basit bir sözcük gibi geliyor. Bu aymazlar herhalde kendilerini bilirler. Bunlara, eğer böyleyseniz, ne diye her gün “Yaşasın Apo, sevgili Başkanım diyorsunuz” diye sormak gerekir. Bu tür hitaplara ne gerek vardır? Biz bu kadar basit bir insan mıyız? Biz, lümpenlerin ve önderlik sevdahlılarının, dillerine dolayacakları kadar zayıf bir duruma düşmüş olabilir miyiz? Hayır. Bu anlamda, düşmanımız bile bize daha adil bakıyor.

Sıradan dostların buraya, bizi görmeye geldiklerini ve coşkuyla ayrıldıklarını biliyorsunuz. Ama kendilerine aylarımızı verdiğimiz bazı kişiler, birer döküntü gibi ikide bir bağlılık andı içerek ve gereklerini yerine getirmeyerek, olumsuz ve zarar verici pratiklerin sahibi oluyorlar. Kaldı ki, siz bağlılık andının anlamını bilmiyorsunuz. Bizim de bir bağlılık andımız vardır ve bunu kanıtlamaya çalışıyoruz. Bunu ne kadar başarıp başaramadığımız ayrı bir sorundur. Ama bunu, hem çeşitli yönleriyle açığa çıkarmaya ve hem de pratikte kanıtlamaya çalışıyoruz.

Kölelik kötü bir olaydır; suçlu olmak da kötü bir olaydır. Bir toplumsal suç yığını oluşturduğumuz açıktır. Bizim devrimciliğimizin temelinde, bu suçluluk konumunun aşılması yatmaktadır. Suçlu psikolojisinden ve suçluluk özelliklerinden kurtulamamak sizi yaşatmayacaktır. Sağa sola saklanmak bir yana, intihar etseniz bile bundan kurtulamazsınız. Böbürlenerek de bir yere ulaşamazsınız. Kürdistan'da lanetli tip olmaktan kurtuluşun yolu, PKK'de iyi formüle edilmiş ve somutlaştırılmaya çalışılmıştır. Bundan sonra, “Defterlerimiz açılırsa, hepimiz idamlığız” diyen bazı baylarla karşı karşıya geldiğimizde, kendilerine, “siz sözünüzün adamı değilsiniz, şerefsizin birisiniz” diyeceğiz. Çünkü böyle söyleyenlerin, daha yeni gelen haberlerde, “partiye bağlıyız ve parti çizgisinin kusursuz bir uygulayıcısı olacağız” türünden sözcükleri yan yana dizmeyi alışkanlık haline getirip de, pratikte oldukça ters uygulamalar içinde buldukları açığa çıkmaktadır. Bu neye benziy-

or? Bizde bazı feodal münafıkların var olduğunu biliyorsunuz. Yi-
ne mahallelerde lümpenler birbirlerine söz verirler. Bunlar tama-
men karşıdakini aldatmayı amaçlayan sözlerdir. Bu tür söz verme-
ler toplumda da oldukça yaygındır. Bazıları bu tür sözleri bize
karşı da sık sık tekrarlıyorlar. Biz bu sözlere asla aldanmayız. Bi-
zim temel özelliklerimizden birisi de budur. Kendinizi ne kadar
boyamış olursanız olun, asıl renginizi ortaya çıkarmakta zorluk
çekmeyiz, çekmeyeceğiz.

İddia ediyoruz ki, PKK Kürdistan halkının yüz akıdır, şeref ve
onurudur; PKK temize çıkmış bir harekettir. En azgın düşman sal-
dırıları karşısında, en azılı düşman mahkemelerinde, halkın safla-
rında ve tarihin huzurunda bu kadar aklanmış olan bir hareketin
mensupları da aklanmış olmak durumundadırlar. Hem PKK'nin bu
özelliğine evet diyeceksiniz, hem de iflah olmaz suçlar işleyecek-
siniz! Gidin, bunu başkalarına anlatın, gidin bu düşüncelerinizi
başkalarına kabul ettirin; bunları bize kabul ettiremezsiniz. Vicda-
nınıza ve kişiliğinize karşı dürüst olmalısınız. Haliyle kendinizi al-
datırken, bizi de aldatmaya çalışacaksınız. Demek ki hareketimizin
temsili çok önemlidir. Kürdistan halkını, içinde bulunduğu suçlu
ve lanetli yaşamdan çekip kurtarmak, bunu partide temsil etmek
ve bunun militanı olmak çok önemlidir. Çeşitli gevezeliklerle bu
iş bulanıklaştırmamak gerekir. Bahaneler bulup ikiyüzlülük yapı-
lamalıdır. Bugüne kadar verdiğimiz mücadele sonucunda
ulaştığımız mevzi, küçük bir mevzidir. Bu mevzide devamıza lay-
ık olmanın çabalarını yönetiyoruz. Biz de burada bir yöneticiyiz.
Uzun bir süreden beri harcadığımız emeklerin nelere yol açtığını
görüyorsunuz. Bunun hesabını verdik ve veriyoruz.

Sizler en son gruplardan birini oluşturuyorsunuz. Mücadelenin
nasıl yönetileceğini ve gelişmeye nasıl hizmet edileceğini değerlen-
diriyoruz. Eleştiri özgürlüğü vardır. Tartışın ve eleştirin; bizim eli-
mizden geleni sunmadığınıza inanıyorsanız ve eksiklikler varsa
söyleyin. Maddi ihtiyaçlarınızı karşılamak üzere elden gelenin ya-
pılmasının yanısıra, teorik ihtiyaçlarınız için ciltler dolusu materyal
ile teknik donanım sunulmuştur. Burası küçük bir mevzidir. Bura-
nın konumunu abartmamalısınız. Ama tutarlı olmaya çalışmalısı-
nız. Bizim elimizden gelen budur. Olanaklarımız şimdilik ancak

buna elveriyor. Sizler de bir şeyler yapın, sizleri alkışlayalım. Yaramazlık edeceğinize ve lanetli özelliklerle yaşayacağımıza, gerçekten görkemli eserler ortaya çıkarın ki, bunları gıptayla seyredelim ve bravo diyelim. Böyle yapamaz da, zorbela tutturduğumuz bir mevzide, verdiğimiz silahları çingene hikayesinde olduğu gibi kullanılacak ve önce babanızı vuracaksanız, buna izin vermeyeceğimizi bilmelisiniz. Gerçekten de böyle davranan ve daha sonra da paşa olduklarını söyleyerek övünenler vardır. Bizde de tamitamına çingene hikayesindeki pašalaşmaya benzeyen paşalar ortaya çıkmıştır.

Demek ki, önemli bir güçlenmeye ve ordulaşmaya doğru gidiyoruz. Bu önemli bir siyasallaşmaya yol açıyor veya buna olanak hazırlıyor. O halde işin bu aşamasında çözüm gücü olmak, özde çizgiyi temsil etmek, bunu içeriden ve dışarıdan gelebilecek her türlü tehlikeye karşı korumak, pratikte bunun uygulayıcı gücü olmak ve verilen sözlere bağlılığımızı bu temelde kanıtlamak gerekiyor. Birbirimize karşı tutarlı davranmamız zorunludur. Burada bize sövseniz de, böyle bir davranışı sahte bağlılıklardan daha anlamlı buluruz. Kendisine güvenen ve bizimle çatışmak isteyen çatışabilir. Bu bir anlam ifade edecektir. Ama sahte sözün hiçbir anlamı yoktur. Bu kadar çok söz verildiği halde, bu kadar ters pratik içinde bulunanlara güvenmemekte haksız değiliz. Siz burada kalıp da bütün içtenliğinizle söz verseniz, elbette size inanacağız. Biz yoldaşız, yoldaşlar neden birbirlerine inanmasınlar? Biz birbirimize, hem de en yüce sıfatlarla bağlı olduktan sonra, inancımız sonsuz olacaktır. İşte böylesi kötü bir geleneği, soylu geleneğimizin yerine geçirme çabaları, çizgimiz açısından önemli sorunlar ve suçlar ortaya çıkarmaktadır. Bunların küçük örnekler olduğu söylenebilir, ama bu doğru değildir. Çünkü suçun küçüğü ya da büyüğü olamaz. Çizgi açısından küçük suçların önünü alamazsanız, bu büyük suçlara yol açacaktır. Küçük bir alışkanlık sürekli tekrarlanırsa, önüne set çekilemez bir akım haline gelecektir. Tabii bütün bu konularda tecrübesizsiniz. Ayrıca sizlerde eski toplumun bağışlayıcı özellikleri de vardır. Kürdistan halkı bu kadar lanetli ve suçlu koşulları yaşayan bir halk olduğu halde, hepsi bir münafıktır. Sahte barıştan sahte kavgalara kadar olumsuz bir yaşam geleneğini sizler de yaşıyorsunuz. Bu uzlaşma mantığının özünde, suçlu ve

lanetli geçmişin hortlatılması vardır. En kötüsü de budur. Bunlar size basit gelmektedir.

Öbür yandan kötü tarzda bir kavgacılık yürütüyorsunuz. Sizde, hem birliği dışalayan ve hem de ideolojik ve politik anlamda yerli yerinde yürütülmeyen kavgacılık egemendir. Her ikisi de birbirinden kötüdür. Peki, bunlar nasıl halledilecek diye soracaksınız. Biz bu konuda da örnek olmaya çalıştık. Gerçekten bunu hiç mi görmüyorsunuz? PKK tarihinde, başından günümüze kadar kızıl bir şerit gibi sürdürülegelen bu ulvi tutumun ne olduğunu anlamayacak kadar duyarsız ve zeka yoksulu olabilir misiniz? Bu kadar iflah olmaz, bu kadar değer tanımaktan yoksun ve kendisini aldatma durumunda olan insanlar olabilir misiniz?

Hemen belirteyim ki, sorumluluğunu yürüttüğümüz mücadelenin gerçek ölçüleriyle, halkımızı bu utanılası suçlu konumdan çıkarmaya özen göstereceğiz. Bu temelde aklanmış insanı yaratmaya, tarihin huzurunda bütün çabanızı harcamaya ve bunun militanını oluşturmaya büyük özen göstereceksiniz. Kendimizi aldatmayalım. Bu konularda ve özellikle bağlılık olayında özlü olalım. Kürdistan toplumunun bütün gözeneklerinde, bağlılık adına birbirlerini ne kadar kemirdiklerini ve paramparça ettiklerini, sadakat adına ihanetin içine ne kadar battıklarını iyi biliyoruz. Biz bu durumlara düşmeyeceğiz. Ama sizler bu konularda sözünüzün eri olamıyorsunuz. Tabii, sadece burada bulunan yoldaşlar topluluğunu kastetmiyorum. Daha çok da temel mücadele alanımızda bulunan arkadaşları göz önünde bulunduruyorum.

Biz, PKK olayını inşa ettiğimizde de, yoldaşlarımız son nefeslerini verirken, bir değeri temsil ettiler. Biz, onların yoldaşları olmasını bileceğiz. Bu önemlidir. PKK tarihinde; Haki'lerin, Mazlum'ların, Kemal'lerin, Hayri'lerin, Agit'lerin yoldaşları olmasını bileceğiz. Bunun ne anlama geldiğini düşünmeli ve sonuç çıkarmanızdır. Biz bu değerleri bir yana bırakarak, bazı sahtekarlar, düşkünler ve ne idüğü belirsiz tiplerle uzlaşabilir miyiz? Bu mümkün müdür? Ortada büyük bir yaramazlık vardır. Gerçekten de başarı kazanan çizgimizin tarihin oldukça büyük iddiası ve Kürdistan halkının da öfkesi olan utanılası geçmişten kopmanın umudu haline gelen gelişimine karşı kendisini dayatanlar vardır. Bu çiz-

giyle oynayanlar vardır. Kendileri beş para etmedikleri ve hiçbir değer sahibi olmadıkları halde, alabildiğine utanılmaz tavırlar sergileyenler az değildir. Bunların bir değeri olsa bile, bu ne ifade edebilir? Hiçbir şey! Biz bile değerlerimize bu kadar hizmet etmekten başka ne yapabiliriz? “Bizim bu kadar payımız var mı” diyeceğiz? Bu alçaklık olmaz mı? Bazıları, “biz filan bölgede büyük gelişmelere yol açtık” diyorlarmış. Böyle bir söz hiçbir PKK’linin diline düşemez. Ama adamlar bunda yarışıyorlarmış. “Ben şöyle açılım yaptım, şu kadar gelişme sağladım” denilebilir mi? Hayır. Düşünüyoruz da, acaba biz bu konularda bir şeyler söyleyebilir miyiz? Hayır! Söylesek bile, sözümüz zaten Kürdistan halkının adına olacaktır. Bu söz, aynı zamanda insanlık ve halklar adınadır. Son derece mütevazî de olsa, bu anlamda bir şeyler söylemeye çalışıyoruz. Kendi adımıza ne münasebet!

Birey olarak biz hiçbir şeyiz. Belki de birey olarak bizden çok daha güçlü yönleriniz vardır. Kendimizi, halkımızın sözcüsü kılmamız böyledir. Bazıları ortaya çıkıyor; dağları yaratan, ırmakları akıtan, astıran ve kestirenin kendisi olduğunu söylüyor. Burada, nedir bu başımıza gelen diyeceğiz. Dediğimiz gibi tarihte böyle krallar da vardır, tabii köle orduları da vardır. Ama bunların devri çoktan geçti. Günümüzde insanlık yeni bir aşamaya girmiş bulunuyor. Geçmişin bu kalıntılarını tekrarlamak son derece kof olan bir böbürlenmedir. Ama en kötüsü de, kölece kaderine rıza göstermektir. Bu da en az diğeri kadar tehlikelidir. Bizde sessiz, çözümsüz ve boyun eğmeci özelliklerden eser var mıdır? PKK militanlığında direnmenin büyüklüğü bilinmektedir. Evet, bu tutum sahipleri çoktur. Yaygınca görülen bir özelliğimiz olan PKK militanlığı çözümsüz değildir. Bunun için yönetime nasıl yanlış yaklaştık, örgütlenmeye ve eyleme nasıl yanlış yaklaştık? Bunlar da en az diğeri kadar kötüdür. Sürekli inisiyatif kurmadığını, etkin olmadığını, zamanında tavır koyamadığını söylemek ne demektir? Bu daha da kötüdür.

Biz ilk iki sözcüğü biraraya getirip ortaya koyduğumuz zaman, kendimiz de dahil olmak üzere, ne kadar çözüm gücü olabileceğimizi düşünüyorduk. Ama iddiamız çok iyiydi. O gün için çözüm iki sözcüktü. 1970’lerde ilk iki sözcük bir çözümdü. Aynı

tempoyu sürdürmek, aynı ruhu taşımak ve aynı çabayı harcamak bugün de bizde ne artan ne de eksilen bir yöndür. O dönemin alacakaranlığında kimse Kürdistan'ın adını bile ağzına almıyordu. Bir kuruluş paramız, tek bir mermimiz bile yoktu. Ama biz, sömürge Kürdistan'ın bağımsız olacağını söylüyorduk. İddiamız büyüktü ve o zaman için bir çözümdü. Bu iddiamız şimdi daha değişik bir aşamada varlığını sürdürüyor. O halde sorun az bilinçlenmiş olmanız değildir. Biz ilk iki sözcükle böyle bir çözüm gücü olduğumuz halde, bu kadar bilinçlenmeden sonra, sizin parti sorunlarında ve çeşitli mevzilerde çözüm gücü olamamanız, PKK'yi özden yakalayamadığınızı göstermektedir; başından beri bunun üslubuna ve temposuna ulaşamadığınızı ortaya koymaktadır. Bu, PKK'ye en tehlikeli bir katılım biçimidir. Bunun derhal açılması gerekir. PKK'nin özüne uygun bir katılımı sağlamak, temponuzu ve çabanızı buna göre ayarlamak zorundasınız. Bu anlamda dürüstseniz ve iddianız tam ise, çözüm gücü olmamanız için hiçbir neden olmayacaktır. Kişinin geçmişi ne olursa olsun, samimi olarak ve öz-lü bir biçimde bu tempoyu yakalamış ve bu çabayı sergilemişse, PKK içinde el atacağı bütün işlerde çözüm gücü olabilir ve olmaktadır. Eğitimin özü de zaten buydu.

Dikkat edilirse, değindiğimiz bütün bu sorunlar, bizim için başından beri çözümlenmiş olan sorunlardır. Sorun daha çok sizin ve mücadele alanlarındaki yoldaşlarımızın durumudur. Bazıları işleri ağırlaştırmak istiyor, bazıları da uzlaşarak bu ağırlaştırmaya katkı sunuyorlar. Burada ulaşmaya çalıştığımız sonuç, bunlar hakkında şu ya da bu karara varmaktan çok, durumlarını sergilemektir. Biz bugüne kadar, hem PKK bünyesinde ve hem de halkın huzurunda hiçbir zaman gerçeklerin ortaya serilmesine kendi başımıza karar vermedik. Bu da çok önemli bir özelliğimizdir. Sadece kendi kararımızla içinizden tek bir kişiye bile adım atıramayız. Dikkat edelim, bu oldukça önemlidir. Eğer bir gerçeği tamamen bilincinize sunmasak ve kendi öz gerçekleriniz konusunda sizi güçlü bir kanala götürebilecek gerçekleri sergilemesek, içinizden bir kişiyi bile yürütmek mümkün olabilir mi? Sizler mutlak anlamda takip edilmesi gereken gerçek bir yaşamın var olduğunu görmezseniz, bir adım bile atamazsınız. Bunlar, kararlarımızı nasıl

oluşturduğumuzu bilmeniz açısından söylüyorum. Biz hiçbir zaman kararsız biri durumuna düşmedik. Ama kararımızı partinin kararı haline getirmek için, gördüğünüz gibi görülmemiş açıklamalar yapıyor, gerçeklere bütün yönleriyle dokunuyor ve bir karar gücü haline geliyoruz. Biz gücümüzü buradan alıyoruz. Gerçekleri muazzam bir biçimde aydınlatmaz, doğruları ortaya çıkarmaz, yanlışları ortaya koymaz ve bütün bunları partinin kararına dönüştüremezsek, gücümüz yok demektir. Sizler biraz da gelişen parti kararlarını göremiyorsunuz. Kendi kararlılık durumunuzu, partinin kararlılığına dönüştüremiyorsunuz. İşte burada kaybediyorsunuz. Birçok parti görevi konusunda sizleri kararlı kılmaya çalışıyoruz. Son tahlilde bu çabaların amacı karar sahibi insanları ortaya çıkarmaktır. Size başka türlü adım attıramıyoruz. Çaba sahibi olan arkadaşlarımız vardır, ama en yakınını bile yürütemiyor, hatta olumsuzluğun önüne bile geçemiyorlar.

Peki, nasıl oluyor da, bu kadar insanı yürütebiliyoruz. Bunun kendiliğinden gerçekleştiğini söyleyemezsiniz. Kendiliğindencilik dünyanın her tarafında vardır. Ama Kürdistan’da kendiliğindencilik yoktur. Bu kadar parçalanmış ve güçten düşürülmüş bir halkın sırtında kendiliğindencilik olamaz. Olsa bile bu çok cılızdır, tamamen subjektiftir. Yani insan bilinci ve iradesiyle karara ulaştırılır ve yürütme sorumluluğu ister. Tabii gerçeklerin bu kadar açığa çıkarılması, bütün görevlere karşı olduğu gibi, çizgi dışılığına karşı da kolektif bir karar gücü durumuna gelecek ve bütün partiye yansacaktır. Suç işleyenlerin suçlarını ortaya çıkarmak görevimizdir. Bu tip tutum sahiplerini tehdit etmiyoruz. Bunun gereği de yoktur. Biz, her şeye rağmen, elimizden ne geliyorsa onu sunacağız. Varsın kendileri utansın ve yeri dibine girsinler. Bu tutum sahiplerinin bizim özel çabalarımızla boğulmalarına gerek yoktur. Çünkü onları, gelişen halkın iradesi boğacaktır. Biz bütün gücümüzle partiyi daha da büyüteceğiz. Bütün dürüst öğelerimizi daha yetkin bir karar gücüne ulaştıracağız. Sahte önderlik yapanlar, çizgimizle oynayanlar ve bu temelde suçlu durumuna düşmüş olanlar sonuçta boğulacaktır. TC’yi bile boğabiliyoruz da, bu silik ve onun kırk elden geçmiş karikatürlerini mi hizaya getiremeyeceğiz? Bu mümkün müdür? Bunlar sapıktır ve bu durumlarına rağmen kendilerine

son derece eğitici yaklaşıyoruz. Lümpenizm ve bastırmacılık türünden tutum sahipleri, eğitici yaklaşımlarımıza rağmen, bu özelliklerini bize satmaya kalkışmamalıdır. Kürdistan’da herkes bozuk eşyalarını herkese satabilir, ama hiç kimse bozuk mallarını bize satamaz. Bizim adımıza da kimseyi aldatamaz. Biz kendi sorumluluğumuz üzerinde yürümesini biliriz. Düşmana kaçmak bir kurtuluş değildir. Bazı aşağılık yöntemlere sarılmak yiğitlik olamaz. Arkadan hançerlemek de yiğitlik değildir. Biz de o zaman kendimizi savunacağız. İşte kavga buna denilir. Biz kavga için yaratılmış bir halk konumundayız. Bizimle birlikte yol almaya var olduğunuzu söylüyorsanız, desteğimiz ve yoldaşlığımız sonuna kadar olacaktır. Tersine bazıları bizim adımıza oyun yapmak istiyorlarsa, böylelerine ölüm bile çok gelecektir.

Tercihin doğru yapılması gerekir. Bizim felsefemizde basitliğe, aldatmaya ve uzlaşmaya yer yoktur. Yüceliklerde birleşmek dururken, sokak serserileri gibi birbirini kandırmaya ne gerek vardır? Büyük bir yoldaşlar topluluğu olarak, kararlarımızla Kürdistan’ı ayağa kaldırır, bir önderler topluluğu oluşturmak için yoğun çaba harcar ve bunun büyük terbiyesini-eğitimi vermeye çalışırken, bu serserilerin sözümona bizi ifsat etmeleri, arkamızda oyun oynamaları ve bizi boşa çıkarmaları kolay mıdır? Bunlar kendilerini aldatabilirler, ama bizi asla aldatamazlar. Çizgiyi ve parti ahlakını savunmak gerekir. Eğer çizgiyi savunamaz, bunda ısrarlı olamaz ve bunu birliğe hizmet eder bir biçimde son derece ustaca yapamazsanız, böylelerinin ne de olsa PKK üyesi olduğunu düşünerek önlemi elden bırakarsanız, kendi sonunuzu getirmiş olursunuz. Bazı yoldaşlarımızı doğruyu görüyor ve partiye iletmek istiyorlar; ama başlarında bulunan bazı müfritler bunların canına okuyorlar. Bazıları da aslında hataları gördüklerini, ama ses çıkaramadıklarını söylüyorlar. Sağlam ve yaman PKK’lilik bu değildir. Bu çok kötüdür. Ama ikide bir kötü bir biçimde ortaya çıkararak, masaya yumruğunu vurmak da çözüm getirmemektedir. Yine kişinin tek durumuna düşmesi ve kendisini imhaya götürmesi de doğruyu temsil etmek olamaz. Hayır, doğruyun doğru bir biçimde temsil edilmesi tek başına olamaz. Doğruyu temsil eden sessiz kalmaz, boyun eğmez, yerinde ve zamanında güç olmasını ve ses vermesini bilir. Bütün bunlar için gerekli önlemleri

alır. Bir şey söylediği ya da vurduğu zaman ses çıkarır ve sonuç alır. Doğrunun temsili budur. Kendini bir zavallı durumuna düşürerek yenilgiye götürdükten sonra, “aslında doğruyu fark etmişim” denilse de, bu hiçbir şeyi kurtaramaz.

Bu konuda temsil ettiğimiz doğrultu nedir? Bu konuda temsil ettiğimiz doğrultu, yerinde ve zamanında doğru bir söz söylemek ve doğru adım atmaktır. Bunu yapamadığımız bir yer ve zaman olduysa söyleyin. Biz eleştirilere açığız. Filan yerde ve filan zamanda yapabileceğiniz bir şeyi yapmadınız deyin. Düşünün, bu konuda bir hatamızı bulup çıkarabilirsiniz, size bravo diyeceğiz. Bu konudaki her türlü eleştiri yüksek bir değer ifade edecektir. Bu sizin için de geçerlidir. Sıradan bir görev karşısında bile boyun bükerek ve kendinizi en donanımsız ve savunmasız bir biçimde ortaya koyarsanız, bizim savaşıma tarzımızla savaştığınız ortaya çıkacaktır. Tabii bu da yenilginin kendisi olacaktır.

Doğruları bu kadar ortaya koymamıza rağmen, yine de ortaya çıkıp kendilerini doğru olmayan bir tarzda dayatanları kabul etmeyeceğiz. Bu konuda bize doğru olmayan tarzda yazılan raporları ve mektupları sahiplerine iade edeceğiz. Biz, doğrularımızı temsil edebilen ve bunun savaşım tarzı üzerinde yoğunlaşan militanlarımız üzerinde duracağız. Bütün bunları belirlerken, yine PKK'nin bütün belli başlı temel özelliklerini hatırlatmaya, hatta devrimlerin esasını göstermeye ve daha çok da doğru pratiğin nasıl gelişmesi gerektiğini ortaya çıkarmaya çalıştığımızı görüyorsunuz. Burada ulaşmamak ve yetişememek denilen bir durumdan söz edilemez. Biz burada işler için belli bir üretici güç olmaya çalışırken, başta kamp faaliyetlerimiz olmak üzere, parti adına yürütülen bütün faaliyetlere en ileri düzeyde ulaşıyor, bu faaliyetleri temsil ediyor ve ilerletiyoruz. Kamp çalışmalarında yetişemediğini ve temsil edemediğini söylemek olur mu? Henüz kendini veremediğini ve buna biraz daha ihtiyacı olduğunu söyleyen baylara hatırlatayım: Biz mücadelemize başlarken iki sözcükle bir çözüm gücüyüzdük, bugün de öyleyiz. Sözü ettiğimiz tutum sahiplerinin hiç kuşkusuz ve endişesi olmasın; hesapları varsa, bunu bilerek ona göre kendilerini ayarlasınlar. Yetişemediklerini söyleyenlere içimizde artık fazla yer yoktur. Ulaşmadığını ve kendisini katamadığını söylemenin

gerçeklerimizle fazla bir ilgisi olamaz. İşlerimiz konusunda biz her zaman hazır ve nazırız.

Sizin için ne gerekiyorsa onu yapmaya ve yerine getirmeye hazır olduğumuzu görüyorsunuz. Bu da bir mevzidir. Avrupa'da ve ülke zemininde de yaklaşımımız budur. Mücadele herhangi bir alanda geriledi mi? Bu kadar engellemelerine ve karşı inatlarına rağmen, bazıları bizi bir mevzide birkaç milim geriletebildiler mi? Bunlar PKK'yi ve PKK önderliğini geriletmeyi başarabilirler mi? Tersine mevzilerimiz daha da çoğalıyor ve derinleşiyor Gerçeğimiz işte budur. Peki, sizler nasılsınız? Ulaşamadığımızı belirtirken vicdanınız rahat mıdır? Hala çekindiğini ve olumsuzluklar karşısında ses çıkaramadığını söylemenin devrimle ve devrimci onurla ne ilgisi vardır? Bunu bize ve tarihimize yakıştırmak ne kadar şerefli bir davranış olabilir? PKK'nin kendi tarihsel çıkışıyla çoktan mahkum ettiği bu suçluluğu ikide bir saflarımızda hortlatmanın size kazandıracığı şey nedir? Tekrar vurguluyorum: Belirttiğimiz bu olumsuzluklara hiçbir zaman boyun eğmeyeceğiz. Kendimizi büyük de görmüyoruz. Bize böyle davranmamızı vasiyet edenlerimiz vardır. En azından onların vasiyetlerini saygıyla karşılayacak kadar onur sahibiyiz. PKK adına direnenlerin beklentileri ve emirleri vardır. Bunların gereklerini temsil etmek zorundayız. Bu baylar bunları mı çiğnemek istiyorlar? Hayır, bu olamaz. Bu baylar başka işler yap-sınlar. Açıkça karşımıza geçerek bize karşı cepheden savaşsınlar. Ama küstahça, PKK'nin birliği ve yüceliğiyle oynayarak bize karşı savaşmaktan vazgeçsinler. PKK içinde köstebek yuvaları kazarak, tilki kurnazlığı yaparak, gözyaşı edebiyatına sarılarak ve arkadan ihanetler tezgahlayarak bize karşı savaşmak yerine, TC ile birleşerek ön cepheden savaşsınlar. Bu daha iyidir. PKK'nin işlerini doğru yürütmek ve ifsat etmek, cepheden savaşmaktan daha kötüdür. Başka sınıfların ahlakını ve yaşam tarzını mümkün kılacak aşındırma hareketlerinde bulunmak, cepheden savaşmaktan daha iblisçe bir harekettir. Biz bu konuda da uyanığız. Bu baylara doğru savaşmalarını söyleyeceğiz. Özellikle bağlılık maskesi altında işle-rimizi bozmaya hiç kimsenin hakkı yoktur. Bunlar, kendi canlarına düşkünlerse ve yaşamak istiyorlarsa, gelsinler, kendilerini yaşata-lım. PKK, zengin bir harekettir. Bunlar dağlarda üşüyorlarmış. Ora-

da yaşamın alası olmasına rağmen gözleri doymuyormuş. O zaman, gelin de gözünüzü doyuralım. Daha ne istiyorsunuz? İlle de hem bozacağınızı, hem de saflarımızda kalacağınızı söylüyorsanız, karşı cepheye geçin deriz.

Şimdi siz de burada kalkıp böyle yaparsanız kötü olacaktır. Hayır, buna cesaret bile edemezsiniz. Düşmandan gelenler bile, burada her gün ibadet eder gibi emirlerimize uyuyorlar. Peki, bu serseriler kim oluyor? Bazıları da bunları kolluyor ve kendileriyle uzlaşıyor. Bu büyük bir terbiyesizliktir. Politikada bu, tek sözcükle ahıksızlıktır. Kürdistan'da yüzyıllardan beri süregelen "kim kimi kullanır ve aldatırsa" tarzındaki lanetli yaşama ve bu geleneğin içimizde hortlatılmasına karşı çok yönlü bir savaş açıyoruz. Savaşımız oldukça çok yönlüdür. Bunları cepheden savaşa çekmek bizim için başarıdır. Cephede az mı savaştılar? Biz henüz savaşı yitirmedik. Aslında en kötü savaş tarzını deniyorlar. Bunlar PKK adına, halka karşı en kötü savaş tarzını kullanmayı marifet edinmişlerdir. Böyleleri düşman basınının manşetlerine bile geçti; bizim yüceliğimizi bile lekeleyecek kadar ileri gitti. Zaten soruşturmalarla, bunlardan bazılarının düşmanın bilinçli öğeleri olduğunu, ama birçoğunun da önel olarak ajanlığa oynadıklarını ortaya çıkardık.

Suç ve yargı sorununun çözümünü oldukça ilerlettik. Bunu daha da derinleştireceğiz. Öbür yandan uzlaşmacılığı da açığa çıkardık. Bazıları bizim önderlik yetkilerimizi nasıl tanınmaz hale getirdiler? Bununla uğraşanlar çok oldu, bununla tilki gibi oynayanları gördük. Ama sonunda ne duruma geldiklerini kendileri de çok iyi biliyorlar. Bizim hayatta en büyük arzumuz, müthiş bir mücadele birlikteliğini dayatmak ve kolektif çalışmaktır. Önemli görevlerimizde, muazzam bir duygu ve düşünce birliğini yaratmak kadar hiçbir şeye ihtiyaç duymuyoruz. Bizimle çalışmak isteyenlerle müthiş bir şevkle çalışırız. Sadece talimatlarımız dinlenmelidir türünden bir yaklaşımdan nefret ediyoruz. Doğrular üzerinde oldukça düşünmek, karar vermek ve yürütmek temel arzumuzdur. Biz burada çocuklarla bile bunu yapıyoruz. Hemen hemen hepiniz yenisiniz. Sizinle olan ilişkilerimiz bile emir ve talimat düzeni altında bulunan ilişkiler değildir. Tersine, sizleri de bir tartışma ve karar gücü düzeyine çıkarmaya çalışıyoruz. Buna karşılık, bazıları

gidiyor, en değerli karar gücümüz yerine despotizmi uyguluyorlar. Kendilerine köle olmamakta direnenleri tasfiye ediyorlar. Hareketimize bunu yakıştırmak, işlenebilecek suçlardan en büyüğüdür. Bu, PKK'yi hiç anlamamaktır. Neden bunları bu kadar vurguluyoruz? Çünkü bunların özgürlük anlayışımızla yakın ilişkisi vardır. Bu özellik, özgürlüğü tanımamaktadır, özgürlükten habersizdir. Hep boyun eğmiştir ve boyun eğdirmeye çalışmaktadır. Bu anlamda çok tehlikelidir.

PKK hareketi bir bütün olarak özgürleşen halk gerçeğidir. Bunu, sosyalizmin önderliğinde, en doğru ve eşit bir temelde yürüten harekettir. Bunlar bunu bozmaya çalışıyorlar. Gelin de kıyameti koparmayın! Bunlar bir de şu kadar yetkili olduklarını, filan bölgede şu kadar açılım yaptıklarını ve bilmem ne kadar ün kazandıklarını söylüyorlar. Gidin de bu hikayeleri başkalarına anlatın, demek gerekir. Bu ne küstahlıktır? Parti çizgimizi, onun ahlaki özelliklerini ve esas çalışma tarzını ifsat etmeye yönelik tutumlara ve etkili-yetkili makamlar adı altında bunu yürütme küstahlığını gösterenlere karşı savaşmakta kararlı olduğumuzu görüyorsunuz. Bu kararlılık daha da gelişecektir. Bunları ya mutlak anlamda doğru hatta savaştıracağız, ya da karşı cepheye çekip kendilerine karşı savaşaacağız. Bunlar yaramazlıklarıyla bozgunculuğa devam ederlerse, orada herhalde partiyi savunacak birileri çıkacak ve PKK'yi savunmasını bilecektir.

Burada belli isimler vermeden, bazı çizgi dışı anlayışlar ve tutumların nasıl ele alınması, nasıl yaklaşılması ve üzerine nasıl gidilmesi gerektiğini bir kez daha açmaya çalıştık. Kuşkusuz siz de bu yaklaşımların üzerinde duruyorsunuz. Bütün partililer bu yaklaşımların üzerinde duracak ve bunları somut olaylara uygulamalarını bileceklerdir. Kimlerin suçlu olduğunu ve çizgiye karşı hangi düzeyde suç işlediklerini ortaya çıkaracak, oldukça ileri düzeyde üzerine gitmeye çalışacaklardır.

Yine bu açıklamaların ışığında daha somut talimatlar hazırlanabilir. Dolayısıyla bütün partililer, parti içinde çizgiye son derece duyarlı yaklaşmaya, onu sağlam bir biçimde temsil etmeye, parti yaşamının ahlaki ilkelerinden ödünler vermemeye ve neye mal olursa olsun çalışma tarzını tutturmaya büyük özen göstereceklerdir. Su-

çluluk özelliklerini konuşurmak bir yana, bu özelliklerin esamesini bile yaşatmamaya çalışacaklardır. Bunun için, eğitime oldukça ağırlık vererek ve eğitimi tecrübeleriyle birleştirerek kendi çevrelerini, her an işlenebilecek suçları yerle bir etmeye hazır hale getireceklerdir. Bütün bunlar yapıldığında, partimiz bu tutumlara karşı bir kez daha yerinde ve zamanında anlamlı bir tutumu başarıyla geliştirip uygulatmış olacaktır. PKK'nin önde gelen bütün sorumluları bununla mükelleftir. Bunlar, bu temelde gelişmeleri dikkatle değerlendirmeye, parti çizgisi doğrultusunda özü ve biçimiyle sağlam yürütmeye yüksek bir duyarlılıkla yaklaşacaklardır. Nerede olursa olsun ve kimlerden gelirse gelsin, çizgi dışına çıkıldığı ve parti çizgisi güçten düşürülmeye çalışıldığı zaman, doğru yaklaşımı göstermek için her şeyini ortaya koyacaklardır. Zeminini ve zamanını iyi kolayarak, bunun örgütlenmesinde sonuç almaya gideceklerdir.

Bu temelde partiyi özden bağlı militanların, şimdiye kadar bir türlü yerine getiremedikleri görevlerini derhal yerine getirmeleri her şeyden önce gelmektedir. Militanların bütün yaşamları boyunca bu konuda yoğunlaşmaları esastır. Militanlarımız çabalarının en özlü ifadesini, bu biçimde başarı yolunda sergileyeceklerdir. Bundan yoksun olan bir çabanın boşa gideceğini unutmamak gerekir. Bu unutkanlık ve duyarsızlık, kendilerinin kaybetmesi anlamına geldiği gibi, fiziksel ve daha çok da siyasal anlamda kayıplara yol açacak, kendileriyle birlikte hiç de hak etmediğimiz bir biçimde değerlerimizi yitirmemize neden olacaktır. Dolayısıyla başta kendimize olan saygımızın ve çabalarımızı başarıya götürme tutumumuzun bir gereği olarak, bunun da ötesinde bizden kaynaklanabilecek bir zararın parti ortamına olumsuz bir biçimde yansımaması için, olumlu yaklaşımlarla çevremizi daha da ilerletmenin yarışı içinde olacak ve sağlam bir parti militanı olmanın ölçülerini tutturarak, sonuç almayı sürekli bir çalışma tarzı haline getireceğiz.

Partimizin bütün değerli militanlarının, bu konuda var olan yetmezliklerini hızla aşacaklarına ve bundan sonra çizgiye bağlılıklarının gereklerini bu temelde yerine getireceklerine ve bunda başarılı olacaklarına inanıyoruz.

Kasım 1989

PKK'yi tasfiye etme hareketi üzerine birkaç söz

Hamza (Hasan Bindal) arkadaşım şehit düşmesi olayına ilişkin soruşturmayı derinleştiriyoruz. Ulaştığımız somut sonuca göre, nesnel olarak en azından kuralları dinlememekten ve yaşamsal bir tehlikenin varlığı bilinmesine rağmen kurallarla oynamaktan doğan bir suç vardır. Nesnel olarak durum budur. Tabii durum soruşturma ile daha iyi anlaşılacaktır.

Aslında üzerinde en çok durulması gereken konuyu kapsamlıca açtım. Kasım ve kısmen Aralık konuşmalarında, feodal ve küçük-burjuva eğilimlerinin parti içindeki direnişinden söz ettim. Özel anlamda bunların düşmanla bağlantılarının olup olmaması pek önemli değildir. I-KDP'nin bize karşı yürüttüğü savaşta komplolarla birçok değerli arkadaşımızı katlettiği gibi, kendi içinde de binlerce yurtsever aydını yok ettiğini biliyorsunuz. Yine ilkel milliyetçilikle küçük-burjuva oluşumlar arasındaki çatışmalar sonucunda, halkımızın en yurtsever kesimleri pervasızca harcandı. Bu kesimler içinde çok değerli insanlar vardı. Sizin sergilediğiniz savaştan çok daha ileri düzeyde bir savaşçılık ve komutanlık sergileyenler bulunuyordu. Barzani-Talabani çatışmasında kurban edilenlerin hepsi yurtseverdi. Bunlar daha çok halkımızın yoksul kesiminden geliyorlardı. Üstelik feodal klik veya önderlik tamamen ailesel, feodal ve aşiretsel çıkarlarını egemen kılmanın savaşımını veriyordu. Onun ulusal kurtuluşçuluk ve emekçilerden yana tavır almakla ilişkisi yoktu. Bunların ulusal ve demokratik kurtuluş doğrultusunda hiçbir çabaları bulunmuyordu. Bütün amaçları hem

kendi içlerinde hem de başka saflarda yer alan olumlu her türlü yurtsever ve demokratik gelişmeyi komploculukla boğmaktı. Bunların kırk yıldan beri yaptıkları şey budur. Kürdistan tarihindeki durum eskiden beri böyledir.

Sık sık, biz ortaya çıktığımızda, ilkel milliyetçiliğin Türkiye temsilcisinin bize söylediklerini anımsatıyorum. 1975 yılıydı. Bizi evine davet etmişti. Ankara koşullarında oldukça iyi yaşıyordu. Bizim sınıf silahıyla Kürdistan'a girmemizin en büyük tehlike durumuna düşmemiz anlamına geleceğini söylüyordu. Hatta "Siz Kürdistan'ın üzerinde sallanan Demokles'in kılıcısınız; halkımızı bölüyorsunuz" diyordu. Bu cümleyi aynen kullandı. O zaman kendilerini ve milliyetçi safları çok yadırgamıştım. Biz henüz çok küçük bir adım atıyorduk. Halkı neden ve nasıl bölebilirdik? Ama aradan yıllar geçtikten sonra, savaş bir gerçeği doğruladı. Bunlar gerçekten de hazırlıklıydı. Ölüm pahasına da olsa kendi önderliklerini konuşturmaktan ve gerektiğinde adam katletmekten çekinmiyorlardı. 12 Eylül öncesinde KUK örneğinde gördünüz. Bu oluşum Mardin bölgesinde en az 75 devrimci ve yurtseveri katletti. KUK'un parolası PKK'yi Mardin'den öteye geçirtmemekti. 12 Eylül darbesine kadar yürüttü.

Daha sonrasını biliyorsunuz. İlkel milliyetçiliğin bize yansıttığı uç KUK ucuydu. Sözümona T-KDP'den söz ediyordu. Yurtseverliği çok kötü bir biçimde kullanıyorlardı. O zaman MİT'in kendilerine verdiği bir görev vardı. I-KDP, 1972 yılında **Dervişê Sado** denilen adamı bizzat çağırması; kendisini Türkiye ilişkilerini geliştirmekle görevlendirmişti. İki Sait'i; **Sait Elçi** ve **Sait Kırmızıtoprak**'ı komployla birbirine vurdurttukten sonra, Dervişê Sado'ya Türkiye'de temsilcilik oluşturma görevini vermişti. Bu adam Diyarbakır'da MİT Bölge Müsteşarı ile ilişki kuracaktı. Gerçekten de bu ilişkiler geliştirilecekti. Bu, 1975 yılında bize de yansdı. Bunlar **Stërka Sor** adında bir kol oluşturmuşlardı. Biz bunlara "Beş Parçacılar" diyorduk. Sovyetler Birliği'nin sosyal-emperyalist olduğunu söylüyorlardı. Aslında bu CIA'nın ve MİT'in uzantısıydı. I-KDP'den de çok güç alıyordu. Bu provokasyon çetesinin ilk işi **Haki Karer** yoldaşı katletmek oldu. O zamanki temsilcileri PKK'den intikam aldığını söylüyordu. Biz buna karşı ha-

zırlıklı olmadığımız bir dönemde **Haki** yoldaşı kaybettik. **Haki** yoldaşın anısına tutarlı bağlılığımız, bizi sınıf savaşımını yetkince yürütmeye zorladı.

Ne yazık ki, PKK tarihini biraz daha iyi izleyemiyorsunuz. Stêrka Sor neydi, “Beş Parçacılar” kimdi? Bazılarımız bunları hiç anımsamayabilir. Ama bunlar gerçekten de ilkel milliyetçiliğe, I-KDP’ye dayanıyorlardı. Ondan güç alıyorlardı. Bunlar, PKK’nin yayıldığı Antep ve Adana gibi alanlarda üsleniyorlardı. **Haki** yoldaşı tartışmaya çağırıyorlardı. Tartışma içinde, kaza süsü vererek katliamı gerçekleştirmişlerdir. Olay kaza değildi. Çatışma bunu açıkça doğruluyordu. Ama biz hazırlıksızdık. Çünkü, tartışmada bir şey olamaz diye düşünüyorduk. Biliyorsunuz, **Haki** yoldaşın şehit düşmesini kaldırmak bizim için çok zor oldu. Bu yoldaşımızın anısını yaşatmak, mücadeleyi geliştirmekle mümkündü. Mücadeleyi geliştirmek için de, o zaman bu ajan-provokatör çetesini tasfiye etmek gerekiyordu. Tersisi durumda grubu geliştirmek olanaksızdı. Aylarca bu çetenin tasfiye edilmesi sorunuyla uğraştık. O zaman silahımız da yoktu. Bu oluşum bizi çok uğraştırdı. Anımsayanlar bilirler, çok da tehlikeliydi. Daha sonra bunların ulusal kurtuluşçulukla bir ilgisinin bulunmadığı anlaşıldı. Hepsi lümpen ve parayla tutulmuş maşalardı. Bunlardan bazılarını cezalandırdık. Geride kalanların daha sonra sergiledikleri pratik, gerçeğin, değerlendirdiğimiz biçimde olduğunu doğruladı. Katliam planlıydı. Yoldaşımızın şehit düşmesi, hazırlıklı olmadığımız bir dönemin kaybıydı. Bize yararı şu oldu: Düşmanı daha iyi kavradık ve üzerine gittik. Örgütlülüğü ve eylemliliği geliştirerek, yoldaşımızın anısını yaşatmaya ve kaybımızı gidermeye çalıştık. Bu olay karşısında sinmedik, tersine devrimci intikam yönelimi içine girdik.

Yalnız bizi boğmak isteyen güçlere, kişilere ve anlayışlara karşı kaba bir intikama yönelmekten ve “bizi vurani vururuz, bu iş olur biter” demekten kaçındık. Özellikle “Beş Parçacılar”ın kimler olduğunu, “beş parça”nın hangi anlama geldiğini ve dünya görüşünün ne olduğunu araştırdık. O zaman bunun, ilkel milliyetçiliğin bizi barajlamak amacıyla ortaya çıkardığı bir araç olduğunu gördük. Bunların hedefi şuydu: PKK solculukla geliyordu; kendileri de “solcu”ydu. Ama kendileri “beş parçacı solcu”ydu. PKK

daha sonra biraz KUK'a dönüşecek ve KUK da yaygınlık kazana-
caktı. Sonuçta çatışmalar tırmandı. Bunlar savaşı geliştirdiğimiz
Mardin'de, onlarca yurtseverin katledilmesinde büyük rol oynadı-
lar. O zaman "UDG" ("Ulusal Demokratik Güç Birliği") vardı.
"UDG", PKK'ye karşı sözümona ünlü bir vurucu güçtü. Demirel
bile ondan söz ediyordu. Bunları kullanmakla tehlikeli bir iş yapıldığını, bu güçleri PKK'ye karşı çıkarmanın devletin ağırlığıyla
bağdaşmadığını söylüyordu. Demirel sanırım 1980 başında böyle
bir değerlendirme yapmıştı. Ama onlar da epeyce kayıp verdiler.
Ortada büyük bir kalkışma ve gelişme vardı. Mardin'deki büyük
yurtseverlik çıkışının darbelenmesi hedeflenmişti.

Bu çıkmazı, çok yönlü faaliyetlerle zorbela aştık. Bu öyle ken-
diliğinden olmadı. Epey müdahalede bulunduk. Yüzlerce kadro,
savaşçı ve olanak sunarak, Mardin bölgesindeki yurtseverliği diri
tutmaya çalıştık. Büyük bir sınıf savaşımı sonucunda bunları tas-
fiye etmek mümkün olabildi. **Tekoşin** de aynı ajan-provokatör
oluşumun değişik bir varyasyonuydu. "Beş Parçacılar"ın dayattığı
provokasyon başarılı olamayınca, hareketimizin karşısına Tekoşin
kliği çıkarıldı. **Haki** yoldaşın katledilmesinden sonra "Beş Parça-
cılar" teşhir olmuş ve bu nedenle fazla iş yapamaz duruma
düşmüşlerdi. **Haki** yoldaşın katledilmesi olayının bir ucu da içi-
mizde bulunan **Mehmet Uzun**'a dayanıyordu. **Haki**'nin olay yeri-
ne götürülmesinde bu adam vardı. Kendisi daha sonra Tekoşin
içinde çalışmaya başladı. **Haki** yoldaş o zaman Antep sorumlumuz
ve en değerli militan arkadaşımızdı. Oldukça örgütleyici ve eylem-
ciydi. Bu dönem olanaklarımızın çok kıt olduğu bir dönemdi. Bu-
gün birçoğunuzun sahip olduğu olanaklar o dönemde yoktu. Buna
rağmen, sizin pratiğinize ve içinde bulunduğunuz duruma bak-
tığımızda hayretler içinde kalıyoruz. **Haki** yoldaş hamallık yapı-
p biraz para kazanıyordu. 20-30 kişilik eğitim grubunun gereksi-
nimlerini bu parayla karşılıyordu. Bir gün kaldığı eve gittik. Yeni
yapılmış betonarme bir evdi ve oldukça soğuktu; evin içi buz gi-
biydi. Çay ve zeytinle karnımızı doyurmuştuk. Şimdi çok zor ha-
tırlanacaktır. **Haki** yoldaş, Antep'teki bu ilk gruplaşmayı tamamen
hamallık yaparak oluşturdu. Gençlerden bir grup yarattı. Birkaç
eylem yaptı. Düşmandan birkaç kişi vurdu. Antep'teki çalışmalara

iyi öncülük etti. Daha sonra sabotajlar gerçekleştirdi. Bunlar PKK’de ilk yapılan işlerdi. Antep alanında bu tür bir militan faaliyeti oldukça ileri götürmüştü.

MİT de o zaman bunun farkındaydı. **Haki** yoldaşı bu yüzden hedefledi. Onun hedeflenmesi son derece bilinçliydi. Düşman bir “beş parçacı”yı Antep örgütümüzün içine sızdırarak, PKK’nin en militan temsilcisi olan **Haki** yoldaşı durdurmaya çalıştı. Başarıya ulaşması durumunda bunun ürünü de Tekoşin kaldıracaktı. Yoldaşımızın şehit düşmesinin ardından, bunlar önderliğin gittiğini ve mirasın kendilerine kaldığını söylüyorlardı. “PKK hareketinin gerçek yaratıcıları imha edilirse, öbürleri korkup uzaklaşır” diyorlardı. Zaten **Haki**’nin şehit düşmesinden sonra, geri kalanlardan birçoğu korkup kaçtı ve bizi epey uğraştırdı. Bazıları Tekoşin’e katıldı ve bize verdikleri zarar az olmadı. İyi anımsıyorum, o zaman bu hizbi tasfiye etmek için kendim Antep’e gittim. İçlerinde onyediyi arkadaş vardı. Kendilerine göre önemli bir kesimini ele geçirmişlerdi. Aslında içlerinde çok dürüst ve dayanıklı arkadaşlar da vardı. Bazıları sömürgeciler tarafından idam cezasına çarptırıldı. Biz bunları kazandık. Hizbin bir-iki elebaşısını tecrit ettik. Geriye kalanları yeniden saflarımıza çektik. Ama bunlar mantık olarak kadroları birbirine düşürmüş ve kuşkulu hale getirmişlerdi. Onları iki kampa bölerek birbirine vurdurtmayı hedefliyorlardı.

Yine anımsadığım kadarıyla bir evde 17-18 dolayında kişinin katılımıyla bir toplantı yaptık. O zaman biri vardı, tam hatırlamıyorum, herhalde adı Ahmet’ti, hatta daha sonra vuruldu. Biz otururken, kendisi sözümona çalışıyordu. Bu hizip denetimimizden uzak olduğunda, işi yumuşak bir biçimde halletmek istiyordu. Daha sonra **Baki** provokatörü de bazı değerli arkadaşları tehlikeli bir konuma itiyordu. Baki’nin daha bilinçli provokatörlüğü, ailecilik eğilimi biçiminde gelişti. **Ali Çetiner**’in durumu da aynıydı. Almanya’da tutuklu arkadaşları ihbar eden Ali Çetiner’in 400 sayfalık itirafnamesi vardır. **Şahin Dönmez** kadar itiraflarda bulunmuştur. O zaman bu da vardı. Kendileri karşılıklı vuruşarak sorunu çözeceklerdi. “İki PKK”den birisinin içinde Tekoşin bulunuyordu. Tekoşin henüz resmen ilan edilmemişti, ama çalışmaları vardı. Provokasyonu boşa çıkardık. Ama bu provokatörlere göre aslında

birbirimizle vuruşmamız gerekiyordu. Karar alıyor ve bazı kişilerin vurulmasını istiyorlardı. Bunu önledik. Bunların hedef haline getirmek istediği kişiler arasından büyük direnişçiler çıktı. Örneğin biri **Mahmut Aktaş** arkadaştı. Hala cezaevindedir. Onu da bize tam düşman yapmışlardı. Bugün zindanlarda PKK adına direniş sergileyen arkadaşlardan biridir. Bu süreçte bu tip arkadaşları kazandık. Tekoşin daha sonra da çalışmalarını sürdürmekle birlikte, etkili olamadı. Bu tam bir provokasyon örgütüydü. Şefleri şu anda İsveç'te bulunan **Seyfi Cengiz** adlı biriydi.

Tekoşin, sömürgecilik konusundaki düşüncelerimizi olduğu gibi savunuyordu. Arkasında Türkiye solundan bir grup vardı, sözümona ondan kaynaklanıyordu. İlkel milliyetçilik "Beş Parçacılar"ı ortaya çıkarırken, **Kurtuluş** denilen grup da bunlardan yararlanmaya çalışıyordu. Sanırım düşman da bu olayları izliyordu. Düşman, ilkel milliyetçilik ve sol maskeli gruplarla birlikte PKK'nin o dönemdeki gruplaşmasını sabote etmeye yönelik çabalar harcıyordu. Daha sonra bu adam çeşitli teoriler üretti. Zaza Kürtlerinin bir "ulus" olduklarını iddia etti. Alevistancılık vb. girişimlerin hepsine karıştı. Şimdi Londra'da yaşadığını duydum. Orada resmen PKK karşıtlığını örgütlemeye çalışıyor. Aslında orada büyük bir potansiyel vardır. Son göçe zorlananlar önemli bir potansiyel oluşturuyor. Adam bunların arasında çalışıyor. Kürdistan açısından bir çabası bulunmamakla birlikte, aslında gereksiz birisidir. Dediğim gibi anti-PKK'ci bir faaliyet yürütüyor. Aynı kişi, 1975 yılında ilkel milliyetçiliğin temsilcisinin sözlerine benzer bir biçimde, "Sömürgecilik tezleriyle Kürdistan'ın üzerine yürümek CIA'nın işidir" diyordu. Daha sonra sömürgecilik tezini bizden daha iyi savunmaya başladı. Kısacası Tekoşin'in görüşlerini bu unsur oluşturuyordu. Bir de **Alaattin Kapan** vardı. **Haki** yoldaşın katili olduğu için cezalandırıldı. Bunların Kürdistan'la hiçbir ilgisi yoktu. Bir günde birkaç görüş değiştirebilirlerdi. Kısacası Tekoşin pratiği bazı kayıplara yol açtı; uzun bir süre bizi uğraştırdı. Örneğin Antep'te zayıf kalınmasına ve birçok değerli kadronun savaş dışı kalmasına en azından neden oldu.

KUK'un devreye girmesi ise 1979-80 yıllarında epeyce hızlandı. KUK neydi? KUK; Tekoşin ve "Beş Parçacılar"la alınamayan

sonucu alma çabasıydı. Aslında KUK'un temel görevi buydu. Yurtseverleri kullanarak bunu yapmaya çalışıyordu. Epeyce insan vurdu; çok değerli arkadaşlarımızı katletti. KUK'un Diyarbakır'da, Mardin'de ve Siirt'te katlettiği insanlar arasında çok değerli arkadaşlarımız vardı. Benzer faaliyetlere bu zeminde de devam edildi. Lübnan alanında KUK'u peşimize taktılar. Arkasından buraya "UDG"yi, Komünist Partisi'ni ve Peşeng'i gönderdiler. Kendilerini bu zeminde Irak Komünist Partisi himaye etti. Uzun süre bize adım attırmadılar. Gittiğimiz her yerde, o zaman sahte Kürdistan İşçi Partisi adını kullanan **Peşeng** burnumuzun dibine dikiliyordu. **IKP** (Irak Komünist Partisi) ve **FKDC** (Filistin Kurtuluşu İçin Demokratik Cephe) dahil hepsi, "sizi tanımıyoruz" diyordu. Bu uzun bir süre böyle devam etti.

Bunların 1982 yılında denedikleri bir komplo vardı. Onu da açıkladığımı sanıyorum. Bu komplo, FKDC bünyesinde gündeme gelmişti. O zaman **Mehmet Sait** (Ethem Akçan) yoldaşla birlikte FDKC bürosuna oturmaya gitmiştik. Sözümona onlardan ayrılmış bir grup vardı. Kendilerine öncü hareket adını takmışlardı. Adamlar bizden de yararlanmak istiyorlardı. Yöneticisi sözümona IKP'den ayrılmıştı. Herhalde IKP'nin ajanıydı ve bizi kontrol etmek için gönderilmişti. Bizim ilişki kurduğumuz kişi FKDC'nin politik bürosundan bir kişiydi. Adı **Ebu Leyla**'ydı. Hatta merkez komitesi sekreteriydi. Öbürü de bunun yakın arkadaşıydı. Sözümona Irak'ta yirmi yıl birlikte Komünist Partisi'nin içinde kalmışlardı. Biz oraya gittikten sonra, bu adam da damladı. Kuşukulu tavırlarla yarım saat kadar konuştu. Herhalde bizi öğrenmeye gelmişti. Bizimle görüşmeden sonra, biraz da garip bir biçimde ayrıldı. Evimize yakın bir yerde de kalıyordu. Sanırım 1982'de PKK'nin bağımsızlık çizgisini terk etmeyeceği ve IKP'nin güdümüne girmeyeceği tespiti yapılmıştı. Çünkü KUK, Peşeng ve ötekiler IKP'nin güdümündeydi. Onun bir dediğini iki etmiyorlardı. Kendilerine yer ve olanak tahsis edilmişti. Bizim kendileri için ne denli engel olduğumuzu tespit etmişlerdi. Herhalde TKP'nin de bunda kesin onayı vardı. Yani cephe gerisi bu kadar kapsamlı bir birikime dayanıyordu. Kanımca uygulama görevini de FKDC'ye vermişlerdi. Tabii FKDC'nin dürüst adamları da vardı. Örneğin,

kamp ilişkilerini geliştirdiğimiz askeri sorumlunun durumu buydu. Bu tür başka adamları da vardı. Bunların bize dost olduklarına inanıyorum. Ama Irak kökenli olanlar büyük bir olasılıkla dürüst değildi. Bunlar IKP'nin adamlarıydı. TKP'ye sonuna kadar bağlılık duyuyorlardı. Daha o zaman TKP ile ilişki kurmamızın çok iyi olacağını belirtiyorlardı. **Behice Boran** henüz sağdı. Bize bir adamı gelmişti. Kendisiyle ilişki kurduk. Kendilerine bakılırsa, IKP bizi "ılımlılaştırarak" ve TKP'ye teslim edecekti. Böyle ilişki kurduk. Ama dürüst olmadıkları gibi, niyetleri de değişti. Yine sözü-nü ettiğim adama döneceğim. Adam epeyce kuşkuluydu. Arabayla önümüzden geçti. Tuhaf şeylere tanık olduk. Bu bir komplo ya da şantaj olabilir. Kendisi evimize yakındı. Dolayısıyla o zaman oldukça dikkatli davrandık.

O zaman KUK ve Peşeng, IKP ile birlikte aldıkları ortak kararlar Kürdistan'ı bize kapatmak istiyorlardı. Hazırlıklarımız vardı; Hakkari'ye girmek istiyorduk. Önümüze oldukça ciddi engeller çıkardılar. IKP bize bu adımı attırmamak için bir görevlisini Mardin'e kadar gönderdi. Adı herhalde **Ebu Şores**'ti. Adam sözümona PKK'yi durduracaktı. Güneyli Kürtleri iyi kullanıyordu. I-KDP, Sami Abdurrahman çevresi ve Yekiti ile çelişkilerimiz vardı. Yekiti'yi biraz değerlendirmeye çalışıyorduk. Yani bizim Hakkari'ye girişimiz öyle kendiliğinden, basit ve provokasyonsuz gerçekleşmedi. On yoldaşımız Hêzil çayında şehit düştü. Bu grubumuza kılavuzluk eden kişi, I-KDP'nin en meşhur kılavuzuydu. Adam komplocuydu. Başta **Mehmet Karasungur** ve **Hamit Avcı** yoldaşlar olmak üzere, Doğu Kürdistan'da bulunan arkadaşlar bunların denetimi altındaydı. 1982 yılına kadar arkadaşlarımıza adım attırmadılar. Daha sonra bu grubumuz **Lolan**'a indiğinde, üzerlerinde tam denetim kurdular ve kendi çizgileri dahilinde tutmak istediler.

Bu güçlere karşı büyük bir mücadele verildi. İçimizden bazıları onların kuyrukçuluğuna soyundu. Biz bağımsız tutuma yönelinmesini istedik. 1985'lere doğru gelindiğinde, bizde ortaya çıkan ısrarla silahlı savaşım çizgisine gelememe ve onu uygulamama, I-KDP'nin dayatmalarının sonucuydu. Bazıları bu dayatmalara epeyce inanmışlardı. Bu oldukça belirgindi. Bunların arkasında I-

KDP vardı. Sıkışmaları durumunda I-KDP'ye gideceğini düşünenler de mevcuttu. Daha sonraları otuza yakın kişinin bunlara sığındığını biliyorsunuz. Gücü bunlara kim verdi? IKP, I-KDP ve CUD bizden az adam kaçırtmadı. İlkel milliyetçilik tamamen tasfiye edilmemizi hedeflemiştir. Bu da çok büyük bir dayatmaydı. Düşmanın da körüklediği ve özellikle düşman ögelerin tahribat yaparak kaçtukları bir karargah onların platformuydu. İlkel milliyetçilik bu alanda mücadelemizi epeyce engelledi. Kaçanlar hep bu güce sığınarak, atacağımız adımları engellemeye çalıştılar. Bu durum nedeniyle **15 Ağustos Atılımı**'nı zorbela başlatabildik.

İçimizdeki savaşa inanmayanlar ne yapıyorlardı? IKP'nin durumu zaten belliydi, engellemeleri ortadaydı. IKP ile çok yersiz bir çatışma ortamı yaratılınca, sekiz değerli yoldaşımızı şehit verdik. Aslında 1985 yılı kışını çıkarmak çok zordu. Neredeyse ciddi bir yenilgiyle karşı karşıya gelmişken, belimizi zor doğrultabildik. Bu duruma düşmemiz, bu provokasyonla çok yakından bağlantılıydı. İçimizden bazıları, arkadaşlara, "Bunların üzerine gidin ve ölü'n" diyorlardı. Grubun içine çekildiği çatışma ortamı, gerçekte bir birtirme projesiydi. Bunlar, dışarıdan içimize dayatılmış feodal ve küçük-burjuva serserileri kullanarak intikam alıyorlardı. Bizi Mardin'e ve Hakkari'ye sokmama iddiasında bulunanlar, aslında gerisinde düşmanın oldukça planlı ve örgütlü faaliyetlerinin olduğu sızmalar, dayatmalar ve gruplar oluyordu. On-onbeş tanesiyle uğraştık. Bu size basit gelmemelidir. Yani bunlara karşı verilen ideolojik ve politik mücadele çok kapsamlıdır. Bu mücadele birçok yoldaşımızın yaşamına mal olmuştur. Ulusal kurtuluş saflarında PKK'nin ideolojik ve politik etkinliğini sağlamak baş lıbaşına bir tarih konusudur.

Birçok arkadaşımız safça bu güçlerin komplolarına kurban gitti. Bazıları kaldıramayıp terk etti. Zorlamalarımız karşısında sınırlı bir kesimi durumu kurtarabildi. 1985'lere doğru geldiğimizde, daha çok etkili olan bunların bu cephedeki konumuydu. Tabii Türk solu da devredeydi. Türk solu içinden Dev-Yol ve Kurtuluş, 1985 yılına kadar provokasyonu dayattı. "Beş Parçacılar" biraz da Halkın Kurtuluşu'ndan yüz alıyorlardı. Bunlar hem ilkel milliyetçilikten, hem de Türk solundan destek buluyorlardı. Bu konuda her iki

gücün de tam kullanılma durumu vardı. Çünkü PKK, yurtseverliği ve sosyalizmi birlikte uyguluyordu. PKK'nin sosyalizmine Türk sosyal-şovenizminden, yurtseverliğine de ilkel milliyetçilikten bir kol dayatılıyor; hem sosyalizm hem de yurtseverlik boşa çıkarılmak isteniyordu. Bunlar bu biçimde bize karşı çok kullanıldı. Başlangıçta IKP, I-KDP, Kurtuluş ve Tekoşın, daha sonra Rizgarî ve Dev-Yol başımıza bela edilmek istendi. Hala birbirleriyle ilişkileri vardır. Sözümona Kürt temsilciliğini bunlar yapacaktır. Bunların hepsi TKP'nin işbirlikçileriydi.

Sorun şuydu: Sosyal-şovenizmin PKK'nin tarihsel çıkışından zarar görmemesi gerekiyordu. Öbür yandan ilkel milliyetçilik de zarar görmemeliydi. PKK hareketinin sosyal-şovenizmi yok etmesi, TKP'nin iflası demektir. Günümüzde bu iflas tarihsel planda gerçekleşti. Bu büyük bir olaydı. Geçen yıl ilkel milliyetçiliğin iflası da kesinleşti. Ama bu öyle sıradan bir iflas değildi. Bu, onbinlerce insanımızın, binlerce aydının ve yüzlerce sosyalistin yaşamına ve Kürdistan'ın boşaltılıp viraneye çevrilmesine mal olmuş bir tasfiyeydi.

Dayatmalar, 1985 yılına kadar ulusal kurtuluş saflarında ve daha çok da dışımızda ağırlık kazanıyor; içimize provokatif bir biçimde yansıyor. Bizde MİT'in doğrudan PKK'nin adını kullanarak provokasyon geliştirmesi, zindanlarda Şahin-Yıldırım çetesi öncülüğünde başladı. Bunun dışarıdaki kolunu da Semir-Seher ikilisi yönetiyordu. Zindanlarda yoldaşlarımızın büyük direnişi ve bizim 1983 yılından itibaren yoğunlaşan kapsamlı çabalarımızla bu provokasyon açığa çıkarıldı ve giderek etkisiz kılındı. Yalnız burada farklılık şuydu: MİT daha önce, genellikle dışımızdaki ve daha çok da ulusal kurtuluş saflarındaki provokatif unsurları kullanıyor; ilkel milliyetçi ve sosyal-şoven çizgiyi canlı tutmaya çalışıyor; kendi elemanlarını bu temelde çeşitli adlar altında kullanma pratiği içinde bulunuyordu. Diyarbakır zindanlarında sergilenen ve Avrupa'da devam ettirilmek istenen durum daha değişikti. 1987 yılından itibaren burada da denenmek istendi. Ama cesaret edemediler.

PKK zindanlarda bitirilmek istendi. Bildiğiniz gibi düşman işbirlikçilerini belirlemişti. Bazıları teslim olmuş, bazılarını satın

almış ya da şu veya bu biçimde kendisine kazanmıştı. Bu kesim, içeride neredeyse ezici bir biçimde yapıya egemen olmuştu. **Mazlum Doğan** yoldaşın direnişinin anlamı biraz da bu boğulmayı önlemektir. Hemen belirteyim; gidişat bu denli kötüye gidiyor ve ihanet tutsakların gırtlığına kadar yapıyor, bu durumda yapılacak tek iş en son eylemi sergilemektir. Sergilenen de zaten budur. Eylem kesinlikle bu dayatmaya karşıdır. Tutsaklar üzerinde baskı vardır, ama tutsakların üzerine ihanetle gidilmektedir. Bu direnişte canını ortaya koyarak partiye sahip çıkma örneği sergilenmiş ve başarılı olunmuştur. Bunu daha sonraki süreçte **Hayri, Kemal ve Ferhat** yoldaşlar devam ettirdiler. Bu direnişler görünürde TC'nin işkencelerine ve insan onurunu çiğneyen uygulamalarına karşı gelişmiştir; ama özünde ihaneti silip süpürmüştür.

Arkadaşlar mektuplarında, düşmanın adım adım üzerlerine geldiğini ve kendilerini ihanete çekmek istediğini belirtiyorlardı. Partiyi, bu eylem biçiminden başka koruyacak bir seçeneklerinin bulunmadığını söylüyorlardı. Düşman, PKK'yi sözümona ılımlı bir çizgiye çekmek istiyordu. Bugün hala bunu devam ettirmek isteyenler vardır. Düşman, "ılımlı PKK" adına teslim olmuş PKK'lileri ve ihanet etmiş PKK'liliği kullanarak, PKK'den intikam almak istiyordu. Semir, açıklamalarında, "1973'te bu örgütün temelleri nasıl atıldı? Onun nerede ve nasıl doğduğunu tespit etmeli ve yeniden toprağa gömmeliyiz. İnsanlık için onun günyüzüne çıkmasına izin vermemeliyiz" diyordu. Onun böyle bir cümleyle PKK'nin çıkışına karşılık verdiğini, ilgili yazılarda okuduğunuzu sanıyorum. Bunlar kara kara düşünüyorlardı. Yıldırım Merkit, savunmasında, Dersim'de kendisine Kürdüm diyen bir kişinin bulunmadığını, hepsinin kemalist olduklarını, en iyi Türkçeyi kendilerinin konuştuğunu belirtiyordu. Daha sonra "**Genç Kemalistler Birliği**" de bu temelde kuruldu. Artık kendilerini bu adla adlandırıyorlardı. Yine Şahin Dönmez, kendilerine önce sosyalizmin anlatıldığını, daha sonra ulusal sorundan söz edildiğini ve sonunda da PKK'nin ortaya çıktığını söylüyordu. Bunlar Dersim'de sonuç almak istediler. Bu hainler, kemalizme karşı gelişen hareketin can düşmanlığının nasıl yapılacağı konusunda teorisyen kesildiler. Bunu önce üstü örtülü, sonra açıkça yaptılar. Sonuçta değerli yoldaşlarımızın

kanları pahasına dehşetli bir mücadele geliştirildi. En değerli yoldaşlarımızın nasıl şehit düştüklerini iyi anımsayalım.

Mücadele tarihimizi iyi öğrenmenizi istiyoruz. İhaneti ve provokasyonu iyi tanıyın. Önemli olan bunun arkasındaki dünya görüşü ve onu yönlendiren güçtür. Bu konuda birkaç çakalın maşa olması fazla önemli değildir. Zindanlarda gelişen direniş, Kürdistan tarihine en soylu ve onur verici örneklerden birisini kazandırdı. Dünyada ve Türkiye’de ölüm orucunu tutsak yoldaşlarımız kadar uzun süre gerçekleştirenler çok az ya da yoktur. Yoldaşlarımızın kendilerini yakma eylemi de o denli büyük bir eylemdir. Dünyada buna benzer bir eylem tarzıyla zulmü durdurmanın başarılı olduğunu sanmıyorum. PKK içinde ortaya çıkan ihanete ve onu beslemek isteyen düşmana karşı, bu direnişlerin böylesi görkemli bir karşı koyuşu vardır.

1983-85 yıllarında içeriden dayatılan provokasyon bir hayli sonuç almak istiyordu. O zaman da provokatörler, “PKK Hakkari’ye gidemeyecektir” diyordu. Dışardan IKP ve I-KDP’nin hedefi Lolan’daki saldırılarla PKK’yi boğmak ve bitirmektir. Bazılarının buna yatmaları, onların PKK’li olmalarından değildi. Bunlar özünde PKK’ye inanmayan, ama görüntüyü kurtarmak için PKK’ye sahiplenmek durumunda kalan kişilerdi. İçeriden ve dışarıdan yürütülen PKK’yi bitirme çabaları, 1982’de hızla günyüzüne çıkıyordu. Düşman ve yordakçılar, PKK taktiğini Kürdistan’a yansıtmamak için bütün güçlerini ortaya koydular. Kenan Evren 1978 yılında Sarıkamış’ta subaylarla yaptığı bir toplantıda, “Cesedimi çiğnerler, yine de ülkeyi bunlara böldürmeyeceğim” diyordu. Bu deyimim anlamı açıktı: Düşman PKK güçlerinin Güney’den Kuzey Kürdistan’a geçmesini önlemek için bütün gücünü harcayacaktı. Destekçileriyle birlikte, güçlerimizi “Dicle’den öteye geçirmemek” için elinden geleni yapacaktı. Düşman, böylesi bir hareketin elli yıldan beri ilk kez ortaya çıktığını, bu hareketi boğacaklarını, Kürdistan sorununun üstünün yeniden betonlanacağını ve meydana gelen çatlaklığın yeniden onarılacağını belirtiyordu. Sonuç, büyük bir mücadele oldu.

1985’lere geldiğimizde parti taktiği ve partiye dürüst bağlılık kendisini kısmen konuşturabildi. En acımasız koşullarda imhalık süreçleri yaşaya yaşaya bu döneme ulaştık. 1985 yılında da karşı

çabalar bir hayli etkiliydi. TC'nin başbakanlık düzeyinde ilkel milliyetçi güçlerle toplantıları vardı. Özal hükümetinin bu güçlerle ilişkileri ve toplantıları sıklaşmıştı. Şefleri **Mesut Barzani**, TC'ye karşı savaşmanın zamanı olmadığını söylüyordu. Hatta "Türkiye, Libya'ya bildirmişti, Libya da bana söyledi. Bizim otonomiye geliştirme sorunumuz var. Tarihsel bir aşamadayız. Gelin bizimle birlikte hareket edin" diyordu. Sanırım sözümona o küçük aklıyla Türkiye'yi de kandıracak ve daha o zaman bizi denetimi altına alacaktı. Kendince bizi maşa olarak kullanacaktı. Ona göre kendileri otonomi elde ederlerse, Türkiye'de de benzer gelişmeler gündeme gelecekti. TC son derece yumuşak yöntemlerle sorunu halledecekti! O zaman ağzımızı yokluyordu. Sözümona beni de ihanete çekmek istiyordu. 1985 yılının bahar-yaz aylarında bu alana gelmişti. Kendisiyle beş altı kez görüştük. Tabii sonucu anladım. Adam tek bir TC karakoluna baskın düzenlenmemesini ve tek bir düşman askerinin vurulmamasını istiyordu. Rahatsızlığını açıkça belli ediyordu. Tabii onlar da akıllıdır, pratikte önlem alırlar. Nitekim önlemlerini aldılar. Bu önlemler çok somuttu. İşte IKP operasyonu bu önlemlerin bir parçasıydı.

Bizde bazılarında silahlı mücadeleye inançsızlık, feodal ve küçük-burjuva isyancılığı vardı. Arkadaşları ateşin ortasına atıldılar. İşleri tam bir kargaşa içinde yürütüyorlardı. Bunlar özeleştirilerde iyi ortaya çıktı. Geliştirilen bu provokasyona alet olmaları çok insafsızcaydı. Daha sonra bunların üzerine sistemli bir biçimde yürüdük. Bu konuda alınan mesafeyi biliyorsunuz. 3. Kongre çözümleri ve tartışmalar bu tehlikenin büyüdüğünü ve hem de içe yansıtılarak sonuç almak istediğini ortaya çıkardı. Dışarıdaki provokasyon, ulusal kurtuluş saflarındaki işbirlikçilik, boyun eğmecilik ve sahte milliyetçi anlayışlar tasfiye olduğu ve bizim bunlara karşı bağımsızlığımızı koruyacağımız kesinleştiği zaman, sınıfsal çıkarları gereğince bunlar işi yokuşa sürüyorlardı. İşleri yokuşa sürmenin nedenleri epeyce boldur. Bunun nedeni her şeyden önce sınıfsaldır. Yani hepsinin düşmanla bağlantıları vardır diyemeyiz. Buna gerek de yoktur. PKK'nin sınıf çizgisi güç kazanmaktadır. Daha doğrusu bizim önderlik ettiğimiz çizginin özellikleri bellidir. KDP'ye, Yekiti'ye ve her türlü küçük-burjuva yapıya karşı yürüt-

tüğümüz mücadele son derece açıktır. Bu netleşmiştir. 1985’lerde herkes, PKK’ye boyun eğdirmenin kolay ve mümkün olmadığını anladı. Ne ideolojik ne de siyasal yönden bunun mümkün olmadığını iyi kavradı. Bunlar, 15 Ağustos Atılımı’nın ilk üç ayı içinde yok olmamızı beklemişlerdi. Ne kadar tasfiye olacağımızın beklentisi içine girmişlerdi. Bu gerçekleşmedi.

Sanırım 1985 yılında CUD olayı ortaya çıktı. Özellikle I-KDP ve IKP, CUD olgusunu çok dar ve sistemli ele alıyorlardı. CUD olayı özünde, Güney’in PKK hareketine tamamen kapatılması anlamına geliyordu. Bunu da TC ile çok sıkı bir işbirliği içinde yapıyorlardı. Bizdeki bazı öğeler de buna yattı. Samimi olarak itiraf etmeseler de, bunlar “Güney Kürdistan’ı Güney Vietnam’a çevireceğiz” diyorlardı. O dönemde savaşımızı en üst düzeyde geliştirmesi gerekenler bunu söylüyorlardı. Hemen belirteyim, bunlar bu arkadaşların mektuplarında da vardı. Sözümona I-KDP ile birlikte savaşacaklar, Güney Kürdistan’ı Güney Vietnam’a çevirecekler ve daha sonra buraya dayanarak Kuzey Kürdistan’daki direnişi geliştireceklerdi. Tabii biz çok yaşamsal bir konumda olduğumuzu ve I-KDP ile bunu başaramayacaklarını belirttik. Bunlar, I-KDP’nin emperyalizm ve sömürgecilikle içine girdiği binbir bağı göremeyecek kadar bilinçsizdiler. Kanımca biraz da politikleşmişlerdi. Kendi kafalarına göre konuşuyorlardı. Sonuçta yine biz kendilerini zorbela kurtardık. Demek istediğim, bunlarla mücadeleimiz şiddetliydi. Bu içe de yansıyor.

Bunlarla oynayan ilkel milliyetçilik ile bizdeki o feodal ve küçük-burjuva karması tipler, bu dönemde başını biraz uzatarak adeta şunu demeye getiriyorlardı: PKK öteki grupları bitirdi. KUK, “Beş Parçacılar”, Peşeng, DDKD, Tekoşin varlık gösteremez oldu. Gerçekten de 1985’lere gelindiğinde ortaya çıkan durum buydu. Devrimci atılımımızın durumu bunu belirliyordu. I-KDP’nin almış olduğu önlemler sonuçsuz kalıyordu. Bu en üst düzeyde bize kadar yansdı. O zaman klasik komünist partileri hakkında ilginç ve gerçekçi açıklamalarımız vardı. Bu partiler ya kendilerini feshetmeli, ya da yenilemelidir demiştik. Bunların artık komünizm ve yurtseverlikle bir ilgilerinin kalmadığını söylemiştik. KDP’ler üzerine de çözümlerimiz vardı. Bu konuşmaları **Sadun (İsmet**

Doğru) arkadaş düzenlemişti. İyi bir broşürdü. Yeniden okuyabilirsiniz. Bu broşür sanırım 1985 yılında yazılmıştı.

Kısacası bunlar biraz etkisizleştirilmişti. Bunlara rağmen, 15 Ağustos Atılımı başlatılmıştı ve yürütülüyordu. Yine de işler kritik bir noktada yürüyordu. Partimizin atılımından içerideki feodal ve küçük-burjuva yapılar da rahatsızdı. En çok üzerinde durulması gereken feodal ve küçük-burjuva karmaşı yapılar oldukça rahatsızlık duyuyorlardı. Sözümona ellerindeki bazı etkinlik alanları kayıyordu. Bunu açıkça konuşmuşlar; hatta klik ve hizip oluşturmuşlardı. Bizim burada yaptığımız bunca hizmetler sözümona sembolüktü; bizim hareketi yürütmemiz ve yetiştirmemiz artık pek önemli değildi. PKK saflarında bazı aydınlar vardı; kullanabildikleri kadar onları kullanacaklardı. Geriye zavallı yoksul ve bilinçsiz köylüler kalıyordu. Onların üzerinde sultanlık ve egemenlik kuracaklardı. Bu adamlar gerçekten bir çorbacı bile olamazken, komploculukla uğraşmışlardı. Örneğin **Kör Cemal**'in pratiği eşkıyalık, hatta eşkıyalık da değil çapulculuktu. Eşkıyalar biraz da haksızlığa karşıdır. Büyüklerinin bir anlamı vardır. Kör Cemal geçmişte ikide bir kamyonların önünü kesip cebini dolduruyormuş. Bunu sonradan öğrendik. Midyat yolunda ikide bir yol kesmeye alışmıştı. Zavallı ve suçsuz insanları soyup soğana çevirerek yaşamaya çalışıyordu. Eline tarihsel bir fırsat geçtiği zaman da, yerli işbirlikçilerle alçakça ilişkiler kurarak hareketi bitirmeye çalıştı. 1982 yılından 1985'e kadarki durumu buydu. Buraya çağırılmıştım. Partinin bütün kadrolarıyla uğraştı. O zaman çok sayıda silah yollamıştık. Bu silahlaların sayısı onbine yaklaşıyordu. Hepsini ne yaptığını bilmiyordum. Çok sayıda silahımız vardı, değerli yurtseverler çalışıyorlardı. O dönemde epeyce şehit verdik. Meğer o bunların hepsinin üzerine kurulmuş ve iki üç yıl çapulculukla yaşamıştı. Kendisine göre sürdürdüğü çapulculukla, PKK'yi istismar ederek bitirmek istemişti. Bu adamın birkaç tane uşağı vardı. Bunların yaptıkları bütün iş birkaç çömez bulmak ve bunlara birazcık düşkün yaşam olanağı sunmaktı. En çok zevk aldıkları şey, böylesi alçakça ve gayri-meşru bir yaşam tarzıydı.

Adam daha sonra buraya gelerek, özellikle 3. Kongre çözümlerini görünce, durumun farklı olduğunu sezmişti. Kendisinin

gerçek konumunun açığa çıkmaması için müthiş çaba harcamıştı. Daha sonra, “Parti Önderliğini gerçek kişiliğimiz konusunda uyarılmamak için bütün gücümle olağanüstü bir pozisyona girdim” diyordu. Gerçekten de durum buydu. Burada çok iyi pozisyon takınıyordu. Sonra Doğu Kürdistan’a gitti. O zaman “Başardım” demişti. Bazı arkadaşlar bilirler; kadrolar üzerinde feci bir tahribat yaratmıştı. Bu unsur ve şürekasının alçakça yaşamları uğruna yapmadıkları pislik kalmamıştı. Orada iki üç kafadar bulmuştu. “Önemli olan burasıdır; iktidar fırsatı elimize geçti. Kullanabilirsek ne ala, kullanamazsak gittik. Aradan yüzyıl da geçse, bir daha böyle bir fırsatı yakalayamayız” diyordu. Şimdi düşünüyorum da, bu sözlerin bir anlamı vardı. Çünkü bazıları partiye adeta kene gibi yapışmışlardı. Onlarca kadro vurmuş ve birçoğunu ölümün üzerine göndermişlerdi. PKK’nin savaş gücünü başarı olanağı bulunmayan eylemler üzerine göndererek bitirmeyi hedefliyorlardı. Bu arkadaşlar ya kaçacak ya da öleceklerdi. Başka seçenekleri yoktu. Birileri kaçtığımda “hain” deyip vuruyorlardı. Bunlar vurulunca da, tasfiye edilen PKK oluyordu. Bunlar bu denli kör taktiklerle yapımız üzerinde oyun oynuyorlardı. Aslında kongre çözümlerini de yapıya yansıtmamışlardı. Tamamen bilinçli bir biçimde yapımızı son derece gergin, kuşkulu ve birbirini izleyen ajanlar durumuna düşürmüşlerdi. Birbirinden kuşkulanmayan, birbirini kuşkulu olarak değerlendirmeyen neredeyse kalmamıştı. Tabii dediğim gibi çömezleri de vardı. Sözümona iktidarı ve denetimi ele geçirmişlerdi. Geriye kalan zavallılar da çoğunuzun yaşadığı durumda bulunuyorlardı; onları da idare ediyorlardı. PKK’nin parasını, silahını ve sözümona nimet saydıkları değerlerini kullanarak taraftar kazanmaya çalışıyorlardı. Böylesi düşkünler varsa, onlara düşkün bir yaşam olanağı sunarak, kendilerini idare ediyorlardı. Bu düşkünlük biraz gelişmişti.

Peki, yoldaşlıkta bu tür ilişkiler olur mu? Yoldaşlar birbirini bu denli kötü kullanabilirler mi? Partiyi, kadroları, maddi ve manevi değerleri bu biçimde harcamak, onuru böyle şerefsizce çiğnemek devrimciliğe sığar mı? Size göre bu olanaksızdır. Ama onların düşüncesi, yüreği ve kişiliği böyle yoğrulmuştu. Kendileri sözümona önderliği elimizden kurtarıyorlardı. Kendilerini orta sınıf ha-

reketi sayıyorlardı. Gerçekte bunlar orta sınıf filan da değildi. Kısmen feodalizmi temsil ediyorlar, onun çıkarlarını savunuyorlardı. Bunlarda ağır basan yan lümpenizmdi. Ama feodal çıkar hastalığına da iyice yatmışlardı. Kanımca bunlar, kendilerini PKK'yi bu tarzda kullanabilecekleri hesabına yatıran bir kesim oluyordu. Yani, KDP Kuzey Kürdistan'da iflas edince veya açığa çıkartılınca, gerek onun MİT ile işbirliği içinde olan eski işbirlikçi öğeleri -ki komploculukta bunların rolleri belirgindir- gerekse PKK'ye dış geçirememiş olan, ama ailesel ve kişisel çıkarlara sonuna kadar bağlı çevreler, PKK'yi tutarak, buradan bir parça koparmak istiyorlardı. Başlangıçtaki amaçları buydu.

Dediğim gibi, bunların yarı yarıya TC ile ilişkileri vardır. Ailenin bir kesimi devletten, öbür kesimi sözümona bizden yanadır. Bu biçimde PKK'ye yaslanmışlardır. Ama PKK'nin çizgisi direniyor. Bilmeniz gereken en önemli yön burasıdır. Bunlar ise bakıyorlar. Ayaklarının altındaki toprak kayıyor. Tam da bu noktada ne yapıyorlar? PKK'nin kadro yapısını düzensiz bir biçimde düşmanın üzerine sürerek kırdırtmak istiyorlar. Örneğin **Ağit** ve **Erdal** yoldaşların katledilmesinde bu tutum çok belirgindir. Bu arkadaşlar ataktı. Gruplarını ve kendilerini oldukça yaşatabilirlerdi. Öyle kolay kolay düşman pususuyla gidecek kişiler değildi. Onları tanıyan herkes bunu söylüyordu. Kısacası bu tutuma düşmüyorlardı. Ağa artığı çete diyebileceğimiz klik, bu arkadaşlara müthiş öfke duyuyordu. Bazılarında şunu biraz somutlaştırmıştım: **Ağit** yoldaş şehit düştüğünde, parti sözümona itiraz edecekti; O partiyi biraz ayakta tutuyordu. O gittikten sonra, sözümona hiç kimse partiyi ayakta tutamazdı. **Erdal** yoldaşın şehit düşmesi olayı da öyledir. Zaten olay biraz araştırıldığında, bunların **Erdal** yoldaş için, "Bizim siyasal yaşamımızla oynuyor, biz de onun siyasal yaşamıyla oynayacağız" dedikleri görülecektir. Bu sözleri söyleyenler, daha başka arkadaşların da canına okuyorlar. Bunların gücü partiye yetmiyor, ama partiye son derece bağlı, dürüst ve değerli arkadaşları bizzat katlediyorlar.

Bunlar 3. Kongre süreci sonuçlarını tamamen Güney Kürdistan'ı boşa çıkarmakta kullandılar. Aslında Güney Kürdistan'da çok iş yapılabilirdi. Orada tahrip etme temelinde kadroları

kuşkuya düşürerek, kaçtırmaya çalıştılar. Bu konuda bazı arkadaşların yaşamı oldukça acılı, ama aynı zamanda oldukça kahramanca. Bu arkadaşlar partiye çok bağlı oldukları halde çaresiz kalmışlardı. Örneğin bir **Mazlum** (Vahap Çolak) arkadaşımız vardı. Yine kendilerini bir türlü kuşkuculuktan kurtaramamış bazı savaşçılar vardır. Bunların çoğu işlemez duruma getirilmiştir. Biz alana birçok arkadaş yollamıştık. Bizimkileri kara vurmuşlar. Örneğin F... arkadaş vardı; Allahın zavallısı olmasa, bunu kabul eder miydi? Kongre sonuçlarını aktarma görevi öne sürülerek, kışın ortasında, “bu görev gereğince Çukurca’ya gideceksin” demişlerdi. Bir yılda ancak kendine gelebildi. Kuşkusuz görev bölümü için gerekirse ölüme de katlanılır. Ama görev bölümünü bu biçimde kabaca anlama durumu da vardı.

Kongre sonuçlarının aktarılacağı ve Kürdistan’ı en çok etkileyecek alan orasıydı. Çünkü, kadroların ezici çoğunluğu orada bulunuyordu. Askeri Konseyimiz oradaydı. Buna rağmen, orada sağlam bir adam bırakmadıkları gibi, kendi kliklerini ve çetelerini geliştirmişlerdi. Onlara göre Kürdistan’da her şeyi belirleyen PKK’ydi; PKK içinde her şeyi tayin eden de kendileri olacaktı. Kürdistan’da geçerli olan güç PKK idi; PKK içinde geçerli olan güç de kendileriydi. Kendilerine göre bir görev bölümü de yapmışlardı. **Hüseyin Yıldırım** provokatörünün, “ülke içinde de adamlarımız var” demesi tesadüfi değildi. Hem de bunlar somut bilgiler dahilindeydi. Yani 1987-88’de ülke zemininde ve Botan’da da bu tür şeyler vardı. Bunlar aslında kendi varlıklarına kastediyorlardı. Adamlar gerçekten çete oluşturmuşlar, kendilerine göre bir iktidar kurmuşlardı. Bunlar orta sınıfın ve köylülüğün danskasını yaşıyorlardı. Kendilerinden daha iyi köylü bulunmadığını söylüyorlardı. Halbuki bunların köylülükle bir ilgisi yoktu. Bu tipler feodalizmin ve küçük-burjuvazinin en soysuzlaşmış kesimiydi. Bunlar içeriden bir şeyler hortlatarak, I-KDP’den daha fazla PKK’yi boşa çıkarmak istiyorlardı.

Adamlar çete kurmuşlardı. Bu çetenin yaptığı şey neydi? Durumu yakından bilen arkadaşlar, anılarını derhal iyi bir biçimde edebi yazıya dökebilirler. Birkaç yer vardı, bu tipler buraları tutmuşlardı. Sözümona bazı akıllı bayan arkadaşlarımız da, “Kral,

Cemal mi, yoksa Şexmus mu olacak” beklentisine yatmışlardı. Çete, bayan arkadaşları evlere çekiyor ve çok alçakça dolaplar çeviriyordu. Bu konunun iyi açılması gerekir. Bu arkadaşlar arasında kuşkuculuğu geliştirme, kendilerini etkisizleştirme ve onurlu hiçbir şeye yaklaştırmama yöntemine yaygınca başvurulmuştu. Parti tamamen unutulmuştu.

Bunlar 1982’de tıkanıklarını ve adım atamayacaklarını söylüyorlardı. Biz her şeyi kontrol altına aldık ve düzelttik. I-KDP her şeyin kendi egemenliği altında olduğunu iddia ediyordu. “APO Şam’da tek kalır ve nefes bile alamaz” diyordu. Bu, ta Şam’a kadar yansımıştı. Buradaki yetkililer de Lolan’da bulunan PKK yapısının “I-KDP’nin malı” olduğunu ve IKP’nin egemenliği altında bulunduğunu belirtiyorlardı. Sözümona biz Lübnan’da yalnız başımıza kalmıştık, hiçbir şeyimiz yoktu. İlkel milliyetçilik kendi şefini de göndermişti. Adam “her şey biziz” diyordu. Kendilerine göre politika yapıyorlardı. Sözümona PKK’yi ele geçirmişlerdi. 1982-84 yıllarında buradaki yapıya ilişkin düşünceleri böyleydi: Yapı kendi mallarıydı!

Burada “PKK biziz” diyen klik tam bir çeteydi; sözümona her şeye el koymuşlardı. Daha sonra birkaç bin dolar kaçırdılar. Bu da bizimkilerin zavallılığından kaynaklandı. Çünkü kadro politikası iyi takip edilmezse, alıp kaçarlar. Kadroları yerle bir ederler. Onlar parayı alıp kaçınca, bizimkiler de aç kalmışlardı. Arkadaşlarımız da Allahın zavallısı gibi davranıyorlardı. Bu çete daha sonra işlerini geliştirmişti. Bu tipler, “Birisini otoritenizi sarsıyor ve kendisiyle başedemiyorsanız, çatışmada veya başka bir yerde karambole getirerek kendisini vurun ve olaya kaza süsü verin” diyorlardı. Aslında **Erdal** yoldaş tamamen bu mantık sonucunda gitti. Büyük bir olasılıkla **Agit** yoldaşın durumu da buydu. Böylesi daha yüzlerce olay vardır.

Kasım ve Aralık çözümlerinde, halihazırda PKK içindeki avare dolaşan asi çeteyi biraz genelleştirerek izah etmiştim. Bu çözümlerleri yeniden okursanız, gerekli sonuçları çıkarırsınız. Buna tanık olan arkadaşlar da vardır. Bunlar ölümlük şeylerle kendilerini bile nasıl tüketiyorlar? Bunları herhalde gördünüz. Tam bir köle haline gelmişlerdi. Tam bir çete despotizmi uygu-

lanmış; gençliğe ve yoksul köylülüğe çok kötü davranmışlardı. Yoksul köylüler bunlardan birinin adını duyunca ürküyorlardı. Kadroların ve savaşçıların durumu da bundan farksızdı. Burada bazı arkadaşların da bunu dile getirdiklerini sanıyorum. Adeta şoke olmuş tipler vardı. Burada gerekli güveni vermemize, zengin tartışma özgürlüğüne ve PKK'yi kavrama ve özümseme olayına rağmen, hala köle gibi davranan arkadaşlar az değildi. Özellikle o alandan gelenlerin durumu buydu.

Bunlar kendine gelememenin nedenlerini bulabilirlerse, demokrat özelliklerini hızla geliştirebilirler. Çünkü özellikle yoksul köylülüğün izlerini taşıyorlar. Demokrasiye ve yurtseverliğe en yatkın kesimler bunlardır. Fazla bozulmamışlardır. Ama parti içinde kendilerine karşı ezici bir politika izlendiği için yaşayamaz duruma gelmişlerdir. Bunları görür görmez şaşırımdım. PKK'nin özgürlük savaşçıları bunlar mıdır, diye sordum. Bu kadroları ne hale getirmişlerdi? Talimatlarımız vardı, ama işletilmemişti. İnsan bunlardan birisini gördüğünde ürküyordu. Bu insanları ne hale getirmişler diye sormamak elde değildi. Şunu da belirtmeliyim: Bunlar insanlarımızı, TC'nin düşürdüğünden daha kötü durumlara düşürmüşlerdi. Bunların örnekleri vardı, burada kalkıp konuşular. Çete, parti içinde anlayış düzeyinde biraz kendisini geliştirmişti. Taktik yürütebilecek kadar bir kurnazlıkla kendisini yetkinleştirmişti. Komploculuğu ve tasfiyeciliği, hangi taktiğin kadroyu tüketeceğini biliyordu. Kadroyu tüketme politikasından çok iyi anlıyordu. Kadroları çatışmalarda harcamayı da! Bu konuda bazı örnekler verdik. Uygun olmayan bir çatışmada yirmi kişilik bir grubun yarısı imha oluyor veya yaralanıyor, yarısı kaçıyor. Günün militanını zorla kapalı bir çatışmaya sürmek büyük bir darbedir. Bu hem de en uygun alanlarda yapılmaktadır. Böylece yüzlerce kişi kaçırılmaktadır. Sonradan TC'nin söyledikleri de aynıdır. Düşman, "Bunlar halkın kalan bölümünü de kaçirttilar" demektedir.

Şimdi TC bunların hepsini yeniden örgütlüyor. 1985'lerin bu duruma düşürülen adamları şimdi "koruculuk" yapmaktadır. Tahribatlar sonucunda kaçırılanlar, bugün "korucu" olmuşlardır. Yoksa "koruculuk" mu ortaya çıkardı? Bunların uygulamalarının bir sonucu da, Kürdistan genelinde aşiretlerin yeniden can bulması ol-

du. Aslında kendilerine karşı hata yapılmısa, bu aşiretlerden birçoğu yanımızda yer alacaktı. Hepsi kazanılabilecek insanlardı. Bunların üzerine çok kötü bir biçimde gidildi. Bunlardan birisi, “Bölgede filan kişi varsa, ben oraya gitmem” diyordu. Böyle beş on kişi kaçtı. Kimi Avrupa’ya gitti, kimi başka bir alana sığındı. Birkaçını zorbela gördük. Bazıları da şehit düştü. Bunlar, salt bu çetenin dehşetinden kurtulmak için böyle yapmışlardı. Bu çetenin marifetleri böyle ortaya çıktı.

Aslında çete sayı olarak fazla değildir. Zaten çoktan teşhir ve tecrit olmuştur. Bu tiplerin uzun süreli bir politika oluşturması ve bir hizip durumuna yükselmesi olanaksızdır. Bunlara hizip de demeyeceğiz. 1988 yılında Avrupa’da ortaya çıkan provokasyon biraz bunları temsil etmek istedi. Bazıları cezaevlerinde de aynı durumu yaratmaya çalıştılar. Kürdistan’ın bazı bölgelerinde ses çıkarmaya yöneldiler. Beklenen şey, daha çok bize yönelik tasfiyeydi. Esas olarak bizim tasfiye edilmemiz temelinde yeniden örgütlenmeyi hedefliyorlardı. Beklentileri biraz da buydu. Kadro politikasını sürekli canlı yürütmemiz ve taktiklerde gittikçe yetkinleşmemiz, bunların başarısız kalmasında temel rol oynadı. Bunlar kadro politikasını saptırıyorlardı. Kendilerinin görevli oldukları süre içinde bile sürekli bunu dayatıyorlardı. Değişik alanlarda ve hatta bu zeminde bile birkaç ay bağımsız kaldılar mı, PKK’nin kadro politikasını yerle bir edebiliyorlardı. Bu gücü gösterebilecek kadar yetkinleşmişlerdi.

Kısmen bunların tahribatlarının dökümünü yaptık. Çözümlemeler ve talimatlar bunun siyasal, örgütsel ve eylemsel sonuçlarını aktarmaya yönelikti. Bunların daha da ayrıntılı hale getirilmesinin önemli olduğunu sanıyorum. Aynı çetenin bir elemanı Garzan bölgesinde otuza yakın arkadaşın şehit düşmesine yol açtı. Bu olaylar karanlık yönleriyle hala ortada durmaktadır. Bu adam hiç vurulmaması gerekenleri kendi elleriyle vurdu; geriye kalanlar da imha oldular. Yüzlerce kadro ve savaşçı bu biçimde tüketildi. Güçlerimizin bu tarzda tüketilmesi başka bölgelerde de vardı. Bu en çok da Botan alanında gerçekleşti. Temel bölge olan Botan’da bunu sonuna kadar sürdürenler, oldukça ağır tahribatlar yarattılar. Onlarca da değil, yüzlerle ifade edilecek kayıplara neden oldular. Hesap, aynı

şeyi Avrupa'da da yaparak, PKK'yi tamamen işlevsiz bırakmaktı.

Şimdi bu çete bilinçsiz değildi, çok örgütlüydü, anlayışları ve bu konuda kurnazlık bilenleri vardı. Bunlarda ruh olup olmadığı tartışması bile yapılamaz. Bunlar ruhsuzdur. Bu kadar yoldaşını imhanın içine atabilenlerde yürek ve vicdan aranabilir mi? İnsanın yüreği ve beyni bunları kaldıramaz. Bu kadar yüreksizlik olur mu? Oluyor, hem de çok sayıda oluyor. Çünkü bunların insanlıkla bir ilgisi kalmamıştır. Bizim yüreğimiz pırlanta gibidir, ama bunlar canavardır. Bunlar katildir; insanları düşmanın üzerine gönderecek, tavuk gibi kırdırmaya yürekleri elveren tiplerdir.

Devrimcinin yüreği ve beyni konusunu epeyce açtım. Neden yaşamı bu denli açmaya çalıştık? Özellikle buradaki çözümlemelerde neden kıyamet kopardık? Devrimcinin yaşamı ve vuruş tarzı, olaylara ve insanlara yaklaşımı nasıl olmalıdır? PKK'de soylu bir yaşam nasıl tutturulur? Bunları neden açtık? Bazıları canınıza okuyor ve buna karşılık siz oldukça kaybediyorsunuz da ondan. Her zaman söylüyorum. Aşiret reisi var oldukça, aşiretin de yaşayacağı eski bir mantıktır. İçinizden bazıları hemen ortaya çıkabilir. Bu da çözüm değildir. Çözüm, bunlar nerede ve nasıl ortaya çıkarsa çıksın, anlayış temelinde anında üstesinden gelmektir. Çözümlemeler aslında bunu olanaklı kılmaktadır. Bu işlerde biraz ısrarlı ve kararlı olanların büyük sonuçlara ulaşmaları zor değildir.

Bu konuda yaşadığımız ciddi bir eksiklikten söz etmek gerekir. Tahribatlara neden olan yetmezlikleri daha başından görmek ve bertaraf etmek en doğrusudur. Çünkü bunlar öyle es geçilmesi gereken türden eksiklikler değil, tehlikeli anlayışlardır. Ucu düşmana kadar uzanmaktadır. Karşımızda hiç de inanılmak istenmeyen ve kendi sınıf mevzilerini terk etmek niyetinde olmayan çetin cevizler vardır. Bunların arasında intikamcı ögeler vardır. Bunu PKK tarihinden bazı somut olaylarda gösterdim. Bunu biraz daha açıp tartışabiliriz. Bu tipler öyle tahribatlar yapıyorlar ki, kaldırılması gerekenden de çok zor oluyor, insanın yüreği sızlıyor. Bakıyorsunuz, bir yoldaşınız da böyle kötü davranıyor. Yoldaşlığı içine sindirememiştir. Yoldaş dediğiniz kişi, sizi arkadan komployla götürmeye çalışıyor. On-onbeş yıl sonra bile böyle olabiliyor. Adam sınıf savaşımından söz ediyor. I-KDP örneğinde neden bu tür komplo-

culuk sergileniyor? Adam bugün hiç de hakkı olmadığı halde kendi ailesel çıkarları için Kürdistan'ı satıyor. Sizi neden vurdurtmasın? Aile çıkarları için, kör bir çıkar uğruna bile olsa, komploculuk ve çapulculukla yaşamaya alışmıştır. PKK'de vurmuş ve bazı değerleri gasp etmiştir. Bizdeki çapulcu komploculuk ve çapulculukla sağı solu tehdit ederek yaşamaya çalışıyor. Adam PKK'nin vatan ve özgürlük için savaştığını biliyor. Bunun karşısında kişisel ve ailesel çıkarlarını ve feodal konumunu korumak istiyor. "Benim ağalığım asla yıkılmamalıdır" diyor.

Çetenin artıklarının buraya kadar sökün ettiklerini biliyorsunuz. Durumu çözümlemelerde biraz ortaya koymaya çalıştık. Kanımca biraz yaşadınız, bu tiplerin düşürmeyi ve bitirmeyi nasıl gerçekleştirdiklerini gördünüz. Durumu size biraz yansıttık. Başka türlü anlamıyorsunuz. Bunları anlayarak doğal sonuçlara götüremiyorsunuz. Tabii bunların durumunu görüp yorumlayan arkadaşlar da vardır. Kimi sınıf savaşımında altta kalmıştır; kimi proleter, kimi de ağadır. Bu ortamda kimin hangi kumaştan dokunduğu daha iyi açığa çıkar. Aslında bu iyi bir öğrenme metodudur. Herhalde sizin için en yararlısı olmaktadır. Bunların marifetlerine baktığımızda, tüyleriniz diken diken oluyor. Ama biz bunları aştık. Bunları düşüncede daha iyi kayyarak zamanında tavır koyabilmeniz için sizi uyandırdık. Siz parti içinde bu tür şeylerin olabileceğine kendinizi inandıramadınız. Diyarbakır zindanlarında parti içinde başgösteren ihanete de ilk etapta çoğu inanmamıştı. Bunlar "Yıldırım böyle olabilir mi" diye soruyorlardı. Ben, burada ve başka alanlarda bulunan arkadaşlara, zor günlerde olduğumuzu ve bir ölüm kalım sürecini yaşadığımızı söylüyordum. Bunlar burada iğne ucu kadar bir fırsat yakaladıklarında, bunu iyi değerlendirdiler. Biz kendilerine ev tutmak için koştururken, meğer onlar kendilerini satmışlardı.

Biz, Avrupa'da nasıl yaşanacağını da ortaya koymuştuk. 1980'lerin başında Avrupa'nın bizim için tarihsel bir rolü vardı. Bunlar o zaman burayı bile içinden boşaltarak bitirmeyi kafalarına koymuşlardı. Bazılarına eşlerini veya nişanlılarını da Avrupa'ya aktaracaklarını vaat etmişlerdi. Bunun koşulu ise PKK'ye gitmemkti. Yani savaşı bitirmek istiyorlardı. Sözümona bizi tek başımı-

za bırakmaya çalışıyorlardı. Tabii bazı zavallılar da buna inanmışlardı. Bu kadar düşkünlüğe pes doğrusu! Bunlar hiçbir değer yaratmamışlardı; sırtımızda bir asalak gibi yaşıyorlardı. 1981-82’de, Avrupa’da bunun için her gün adam baştan çıkarmaya ve biraz da kızlarla oynamaya çalıştılar. Daha sonra o denli baştan çıkmış ve güçsüz düşmüşlerdi ki, kendi deyişlerine göre, yüzde yetmişbeşinin kafası karıştı. Yine de bazıları ülkeye ulaştılar.

Adamın çalışma tarzına bakın. Bütün çabalarımıza rağmen, baştan çıkardığı ve bozduğu kişileri hala kendilerine getiremiyoruz. En çok da Botan’da görülen durumları göz önüne getirin. Adam, en gözde arkadaşlarımızı, “önünde engel oldukları” gerekçesiyle, hem de tek kurşunla alnından vurarak öldürdüğünü söylüyor. Neden, bu arkadaşların “engel” olmalarımı! Sözümona onlar etkilidir ya, kendilerini daha fazla zorlarsanız intikam alacaklardır. Burada kendilerinin, sözümona bayağı çıkarları vardır. Biz ortaya çıktığımızda, I-KDP Kürdistan’ın kendi malikanesi olduğunu, Kürdistan’ın hükümdarlığını başkalarına bırakmayacağını, kendilerinin ağa, bey ve paşa sülalesinden geldiklerini söylüyordu. Bunlar Kürdistan’ın, TC egemenliği altındaki bazı bölgelerine de yerleştirilmişlerdi. “Buranın paşası ve efendisi de biziz, sizin burada ne işiniz var” diyorlardı. Bu alana gelmiştik. Burası ve Güney Kürdistan da öyleydi. PKK, kendi egemenlik alanlarına elini uzatırsa, onu yakacaklarını belirtiyorlardı. Nitekim yaktılar da.

İçimizde bulunanların durumu da buydu. Bunlar iktidarı ellerine geçirdiklerine inanmışlardı. Tabii bizi de defterden silmişlerdi. Fıkara köylü savaşılar üzerinde korkunç bir imha uygulamışlar ve onları köle yaparak kendi çömezleri haline getirmişlerdi. Göze kestirmediklerini ise çatışmalarda imha ediyorlardı. Zaman zaman en gözde arkadaşları vurdurmayı, sözümona kendi iktidar savaşımının bir aracı haline getiriyorlardı.

Komplo deyip geçmemek gerekir. Bunlar için, komplo, kendilerini iktidarda tutmanın en seçkin metodudur; iktidarda kalmanın ve iktidarını sürdürmenin doğal bir metodudur. I-KDP hala böyle yapıyor. Komploculuk, doğası gereği bu sınıf için çok doğaldır. Biz nasıl işbirlikçi ve hain ağaları hedefliyor ve onlara yaşam hak-

kı tanımıyorsak, tamamen düşmana hizmet eden bir uşaktır diyerek kendisini cezalandırıyorsak, bunlar da aynısını uyguluyorlar. “İktidar ve alan bizindir, biz PKK’de iktidarı ele geçirmişiz” diyorlar. Bunlar PKK önderliğinin zaten sembolik olduğuna inanıyorlar. Kadrolar biraz aydınlanmıştı. Ancak onları da rahatlıkla düşürebileceklerini düşünüyorlar. Sözümona kontrol ettikleri öğeleri ayarlayarak sonuç alacaklarını umuyorlar. Sınırlı bir yetkiyle şurada veya burada, şu veya bu bölgede, hatta bu zeminde egemen olduklarını sanıyorlar.

Burada ortaya çıkan durumu biraz daha değerlendireceğiz. Bütün özelliklerini ortaya çıkaracağız. Adam sözümona iktidar sahibiymiş. İktidardan edilince kin ve öfke duyuyor. Bu kadar yetkili ve iktidarda olan birisi iktidardan nasıl alınabilir! Büyük bir gafletin içinde bulunmasının yanısıra, kendisini buna oldukça inandırdığını sanıyorum. Bunların bize çöp kadar bir hizmeti olsaydı, gerçekten gam yemezdik. Bize hiçbir şey kazandırmadıkları halde, böylelerini yıllarca besledik. Hala besliyoruz. Aslında bunlar başlangıçta çapulcuymuştu. Kimse kendilerine selam bile vermiyordu. Buna karşılık bizim kendimize güvenimiz sonsuzdu. Bunları eğiterek değiştirebileceğimize inanıyorduk. Ne de olsa insanlığı kurtaracağız diyorduk. Biz her gün bu tipleri dönüştürmekten söz ederken, onlar da kendilerini, bizi uğraştıracaklarına ve kullanacaklarına inandırmışlardı. Bunlar belki de küçük bir çeteydi. Gaspetteğinde ilerlemişlerdi. Bunu inanarak yapıyorlardı; ama gerçekte kendilerini kandırıyorlardı.

Bunların hemen hemen bütün belli başlı tipleri, PKK’de önderlik olayının kendileri demek olduğu yaklaşımı içindeydi. Kendileri alaşağı edilirse, o zaman ellerinden geleni yapacaklardı. Biraz da yetenekleri vardı. Buraya yeni bir insan geldiğinde, kendisini PKK’nin sağlam bir kadro adayı durumuna getirmek için yoğun çaba harcıyoruz. Ne yapalım da, burada size hizmet edelim? Ama onlar bunu çok kötüye kullanıyorlar. PKK’nin kurallarına göre insana güvenmek ve değer vermek zorundayız. Bu kadar hizmete rağmen, yine de istismar ediliyor. Örneğin biri kendisini konuşturduğunda, oldukça etkili olabiliyor. Bunun üzerine, biz, bunlar eğitime doğru yaklaşır ve doğru katılım sağlarlar diye düşündük.

Bu konuda demokrasiyi müthiş işlettik. Ben bunların gaspçı özelliklerini ve sahtekarlıklarını görmüyor değilim. Bunlar üfürüşümde bile boğulacak tiplerdir. Ama sorun benim üfürmem değildir; sorun sizin üfürmesini bilmenizdir. Biz bu konuda büyük bir demokrasi savaşımı veriyoruz.

PKK'ye bu temelde katılmasını bilmek gerekir. Bunun için bu konular üzerinde kapsamlı olarak durduk. Ortaya çıkan şey şudur. Birçok kişi bize söz verdiği biçimde davranmıyor. Özeleştirilerinde dile getirdikleri tutumun sahte olduğu açığa çıkıyor. Bizim bunu anlamadığımız söylenemez. Yine de bu kadar söz verdiklerine göre, önlerini biraz daha açalım diye düşündük. Bu çözümlemelere biraz da bunun için yüklandım. Hem bunların durumunu netliğe kavuşturmak, hem de kendilerini dönüştürmek için, son çözümlemelerde ağırlığı buna verdik. Bunun parti tarihinde, bugüne kadar sergilenen en büyük çaba olduğunu sanıyorum Sadece buradakilerin durumunu değil, ülkedeki durumu da netleştirmek ve dönüştürmek istiyoruz. Bu kez durumu tamamen netleştireceğiz ve çözeceğiz. Gerçek PKK militanlığını mutlaka oluşturacağız. Bu konudaki ikna çabasının güçlü olduğuna inanıyorum. Sizin yetkin bir dönüşümü yaşamamızın da hızlandığını umuyorum. Bu bütün partiye yansiyacaktır.

Ortaya çıkardığımız şey neydi? Bütün bunlar, ülke içinde eleştirilerde dile getirilen anlayışları ortaya çıkardı. Bunlar kötü vuruyor ve kötü harcıyorlardı. Bunların üzerine gidiliyor, kendilerinden hesap soruluyor. Bazılarının hesabı soruldu. Öbürlerinin de soruluyor. Ama bunlar kaçış halindedir. Avrupa'da da aynı şeyi yaptık. Burada da aynı şeyi yapıyoruz. Bunların durumu, kendisini tamamen ele verme ve parti tarafından çözümlenmeye yüz yüzedir. Şurada burada bazı öğeler kalmış olsa da, bunların fazla bir şey yapabileceğini sanmıyorum.

Bu akımın esas oluşumu veya bu tür çetecilik 1985'lerden itibaren ortaya çıkmış ve etkinlik sağlamıştı. Daha o zaman bu işe gözü kara bir biçimde dalmışlardı. 3. Kongre çözümlemeleriyle biraz bunların üzerine gidildi; bazıları tasfiye edildi. Bunların durumu biraz netliğe kavuşturuldu. Bu anlamda çözümlemeler önemli bir sınıf mücadelesi aracıydı ve PKK'de yabancı sınıf etkilerini ortaya

çıkarma yönteminin doğru ve tutarlı bir faaliyeti oldu. Kanımca daha sonra yeni bir adım atmışlardı. Zaten bazılarını burada tecrite aldık. Bazıları kaçmaya çalıştı. Birkaç kişi biraz olsun kendisini gizlemeyi başarmıştı. Çözümlemelerin doğru olduğunu ve bunlara tamamen katıldıklarını söylemelerine rağmen, özünde bunun tersi bir konumu ustalikle yaşamışlardı. 1978 yılında, Doğu Kürdistan üzerinden bunu ülkeye taşımışlardı. Kendilerine göre bazı değerleri kurtarmışlardı. Sözümona iktidarı ele geçirmişlerdi. Avrupa’da darbe yaptıklarını söylüyorlardı. Kendilerine göre, darbe yaparak PKK’yi ele geçirmişlerdi. 1987-88 döneminde ülkeye biraz yayılmışlardı. Örneğin Garzan’da, Orta Bölge’de, Dersim’de ve başka yerlerde dolaylı etkileri vardı. Dediğim gibi, bu etkileme çok açıktı. Ama daha çok Botan’ı tutmuşlardı.

Buna karşılık bizim de güçlü bir müdahalemiz vardı. Bu müdahale çok kötü bir yönetimle, adeta eritilmek istendi. Bunu da işledik. Özellikle Kasım ve Aralık çözümlemelerinde buna ağırlık verdik. Bunlar arkadaşları en tehlikeli taktiklerle eyleme sokmuş; eyleme sokmak da değil, adeta düşmana yem olarak sunmuş; “ya ölü, ya da kaçın” anlayışı içinde tutarak, tasfiye etmeye çalışmışlardı. Gönderdiğimiz bütün gruplar üzerinde ısrarla bunu deniyorlardı. Bazıları bunu çok açık ve çok tehlikeli bir biçimde yapıyordu. Sonuçları şimdi ortaya çıkıyor. Tabii biz de müdahale üzerine müdahale yaparak, aydınlatma üzerine aydınlatmada bulunarak, bunların tahribatlarını durdurmaya çalıştık. Ama biz bunlara esasında iyi niyet yanı ağır basan kuralları dayattığımız ve özellikle parti militanları kuralları sağlıklı uygulamadıkları için, zamanında çok değer kurtarabileceğimiz ve birçok gelişme sağlayabileceğimiz halde, bunu sağlayamadık. Böylesi bir yetmezlik içine girildi. Göçme vardı, rahatsızlık kesindi. Ama olumsuzlukları gidermede ve uygulamada kadroların yetersizliğe düşmesi, bunları biraz rahatlattı.

Bunlar dayatmacı ve komplocudur. Daha önce davranıyorlar. Bazı talimatları boşa çıkarıyorlar. Yine bunların bazı taktiklerini aydınlatmaya çalıştık. En önemli durum, kadro ve savaşçıların ülke zemininde köle boyunduruğu altına alınmasıdır. Yani parti yetkisinin, kadro ve savaşçıları üzerinde çok kötü bir biçimde kullanılması.

masıdır. Onlar, bununla birlikte, kadroları ve savaşçıları hiçbir mantığın kabul edemeyeceği eylem biçimleri içine sürerek imha ettirmek ve kaçtırmak istediler. Aynı biçimde kaldıramayacağı tutumlar içinde tutarak, halkı da kaçmaya zorladılar. Bazıları ısrarla kendilerine engel oluyorsa ve onları egemenlikleri altına alamıyorlarsa, katledip, kaza süsü vererek bu işi tamamladılar.

Peki, bunlarda vicdan yok mu? Neden böyle yapıyorlar? Yol-
daşlar böyle davranabilir mi? Evet, kuşkusuz yoldaşlar böyle davranamaz. Ama PKK tarihi, yoldaşlık kisvesi altında sergilenen canavarlıkların hiç de az olmadığını göstermektedir. Şahin Dönmez ve Yıldırım Merkit hainlerinin canavarlıkları az değildir. Yine avukat Hüseyin Yıldırım'ın provokasyonu vardır. Hem de sözümona bize en çok bağlı olanlardı. Kör Cemal ve hempaları da görünürde bu zeminde en iyi hizmet vermeye çalışan ve temsil etme iddiasında olan kişilerdi. Bu durumda olanlar çoktur.

Bunlar kuşkuculuğu geliştiriyorlar. Bu konuda siz de epeyce zayıfsınız. Bu tiplerden biri üzerinizde tehlikeli bir oyun oynadığında kuşkuculuğa düşmeye yatkınsınız. Çünkü, siyasetten pek anlamıyorsunuz; sağlam ölçüleriniz yoktur. Özellikle taktiğin uygulanmasında sağlam ölçüleriniz olursa, kesinlikle kuşkuya düşmezsiniz. Tersine ben iki gün düşünür, doğru düşüncemde ısrar ederim. Bunun çabasını harcar ve doğruluğunu kanıtlarım. Doğru tavır budur. Sizlerde bu tavır yoktur. Bu tiplerin bunu kötüye kullandıklarını sanıyorum. Bu temelde yetkiyi kötüye kullanma tutumu ve partiyi kötüye kullanma durumu açıkça görülüyor. Bu durumu, parti içinde, partinin bir kıstası olarak ele almak doğru değildir. Bunun altında komplocu, aşâğılık, feodal ve biraz da gözleri yeni açılmış küçük-burjuva militanlığı yatmaktadır. Sözümona, PKK'de iktidarı ele geçirmişlerdir ve bu yüzden bizim eleştirilerimizi, iktidarın kendilerinden geri alınması girişimi olarak yorumluyorlar. Bunun için tepkilerini alçakça bir biçimde kusmaktan geri durmuyorlar.

Burada vuku bulan **Hamza** yoldaşın şehit düşmesi olayı, kör bir feodal mantığın, bilerek ya da bilmeyerek yarattığı bir olaydır. Bu olayda, parti kurallarının dinlenmediği ve olaya yol açan kişinin kendisini konuşturduğu kesindir. Bu kanıtlanmıştır. Bu unsurun

partiye karşı ne kadar militan büyüdüğü, partide nasıl sözümona egemenlik kurduğu, intikam temelinde de olsa bu egemenlik uğruna kendisini ne kadar konuşturduğu devam eden soruşturmada biraz daha iyi ortaya çıkacaktır. İtirafı biraz daha netleşecektir. Oldukça önemli itiraflarda da bulunabilir. Öyle anlaşılıyor ki, bu tip, feodalizme bürünmüş küçük-burjuva aydın çıkışını çok sinsî ve maskeli bir biçimde sürdürmüş; böyle gözükara bir biçimde ortaya çıkmıştır. Ayrıca kendisinin yalnız olmadığını sanıyorum. **Ağit** yoldaşın şahadeti üzerine biraz gittik. O zaman da komploculuğun üzerine gittiğimizde, bazı gerçekleri ortaya çıkardık. Bu yoldaşımızın anısına bağlılığın gerekleri yerine getirildi ve gelişme sağlandı. **Erdal** yoldaşın şahadetinde rol oynayan alçağı da ortaya çıkardık. Kendisine hak ettiği cevabı verdik. Bunun benzeri başka bir dizi olay vardır. Feodal çeteciliğin tahribatları görüldüğünden çok daha kapsamlıdır.

Bunlar PKK'ye karşı çok öfkeli dirler. Ama orta yerde PKK'den başka bir güç yoktur. PKK saflarına sızmışlardır. Başka gruplardan, başka anlayışlardan ve aile çıkarlarıyla yoğun yüklü çevrelerden geliyorlar. Bir de, PKK'de "önder" olduklarına inanmışlardır. Veya PKK'de sözümona iktidarı ele geçirmişlerdir. Bazıları kendilerini iktidardan düşürmek istiyor veya kendileri buna inanıyorlarsa, hemen öldürüyorlar. **Ağit** ve **Erdal** yoldaşları düşünelim. Onlar parti militanlarıydı. Partinin işlerini yürütüyorlardı. Bir de bu yoldaşlara karşı olanlar yoktu. Bu tiplerde, bu yoldaşlara karşı, "Sen benim siyasal hayatım ve gücümle oynuyorsun, ben de senin hayatınla oynarım" yaklaşımı vardı. Birisi, PKK içinde sözümona bir baş olmuştu; kendisini bir güç sanıyordu; PKK militanları ise kendisine engel oluyordu. Bunlar pek olumlu bir şey yapmadıkları gibi, bazı şeyleri de ele geçirmişlerdi. İşte çetecinin sonu buradadır. Eşkiya, ağa veya çete diyeceğim bu tip, sözümona burayı ele geçirmiştir.

Şimdi bu anlayışı daha derin ele alabilirsiniz. Edebiyata ve psikolojiye vurabilirsiniz. Zihniyetini ve anlayışlarını daha iyi açabilirsiniz. Yaşantısının ne kadar tehlikeli, karanlık ve kompleksli olduğunu inceleyebilirsiniz. Ailesinin düşmanla bağlantısını ortaya koyabilirsiniz. Zaten bunların hepsi iç içedir. Sonuçta ortaya çıkacak durum

bellidir. Bizim geliřtirmek istediđimiz PKK, önderlik ve taktik geliřmeyle bunlar birbirine tam dūřmandır. Daha kapsamlı çözümlerimiz vardır. Bunlar bu çözümlerinin dođru olduđunu söylerler. Ama pratikleri tamamen buna ters dūřmektedir.

Ben, sizin durumunuza biraz daha sert değindim. Neden bu denli ters doğmuşsunuz, neden bu denli ters büyümuşsünüz? Ters doğmadan söz ederken, kastetmek istediğim Őey şudur: Kendi çıkarlarını müthiş bir biçimde dayatarak, doğruların canına okuyanlar vardır. Bunu sonuna kadar açmaya çalışıyoruz. Sizler kuşkucu tiplersiniz. Politikayı kavramıyorsunuz. Ulusal kişilikten anlamıyorsunuz. Hatta bir arkadaşa řu cümleyi kullandım: Onbeř yaşındaki kızlar gibisiniz; birisi sizinle oynadığı zaman aklınızı bile yitiriyorsunuz. Buradakilerin yarısı kuşkuculuğa dūřmedi mi? Sizi biraz da kuşkulu duruma dūřürdüler. Üstelik militan olduğunuzu söylüyorsunuz; yaşamınızı ortaya koymuş durumdasınız. PKK'nin çizgisi net ve doğrudur diyorsunuz. Ama sonradan devrimle oynayanlar, tam da onbeş yaşındaki kızlara benzemiyorlar mı? Neden başkaları sizinle oynasınlar? Yiđitlik ve mertlik nerede kaldı? Adam kurallarla oynuyor. Kurallarla nasıl oynanabilir? Biz burada hayatımızı ortaya koymuşuz. Bir yaşam biçimimiz ve yaşam kurallarımız vardır; yürekliliğimiz de vardır. Müthiř zorluklara katlanarak yürüyoruz. O zaman bizimle neden oynasınlar? Bu kadar düzenli bir yaşamı sürdüren sizleri neden kuşkuya dūřürsünler? Yoldařlara bağlılığınız bu kadar zayıf mıdır? Amaçlarınız konusundaki bilinciniz bu kadar zayıf mıdır? Yol, yöntem, karar ve uygulama konusunda bu kadar zayıf mısınız? Hayır, zayıf değilsiniz. Ama daha önce de söylediğim gibi, partinin militan hattına tam girememişsiniz. Birinin, eskiden olduğu gibi sizi kullanmasını ya da her Őeyi sonuna kadar benim size yaptırmanı istiyorsunuz.

Bu konularda sürekli bir yetmezliği yaşarsanız hep kaybedersiniz. Yönetimde ortaya çıkan durum budur; ölkede yaygınca ortaya çıkan durum budur. Ben kendi gücümü kullanabilirim, kendi konumumu kullanabilirim. Ama siz de savaş hattında işleri, en azından iyi götürmelisiniz. Oysa siz kendi mevzinizde bile savaşçılığı ve militanlığı iyi yürütemiyorsunuz. Bu konuda sonuna kadar kuralların uygulayıcısı olabiliyor musunuz? Her Şeyden önce parti

yaşamını uygulayabiliyor musunuz? Her gün haber alıyorum; filan koğuştta bulunan arkadaşlar kendileriyle şöyle oynuyorlar deniliyor. Bu ne demektir? Bazı arkadaşları uyardım. Kimse kurallarla oynayamaz. Bu kadar zorluklara katlanarak buraya gelmişsiniz. Kendi kendinizle dalga geçebilecek ve bu basit oyuna gelebilecek kadar zayıfsanız, en ağır cezayı çoktan hak etmişsiniz. Böyle partibilik ve önderlik olmaz.

Aslında bu konuları açtık. Ama fazla bir şey kavramadınız. Aslında kavrayabilirsiniz, belki bundan sonra daha iyi yaparsınız. Yine de bunlar yaşadığınız acı gerçeklerdir. Eğer, partiye ve partinin önderlik hattına sahip çıkmazsanız, bazıları kendilerinin önder olduklarını söyleyecektir. Bakın, size her zaman söylüyoruz. Bırakın bu genç arkadaşlarımız önderler haline gelsin diyoruz. Bunların ihtiyaçları vardır; kendileri savaşa gidecektir; en azından her biri taktik önderlik hattını tutturmalıdır. Aslında engel olan budur. Bu parti politikası olmadığı gibi, eğitim politikası da değildir. Talimatlarda ortaya çıkmıştır. Örneğin, biz feodal ve küçük-burjuva artıklarının nasıl oynadıklarına ilişkin talimatlar yollamıştık. Siz bu talimatları okudunuz. Peki, bunlardan ne kadar sonuç çıkardınız? Bizim bir savaşı geliştirme taktiğimizin olduğunu biliyorsunuz. Bu taktiği geliştirdiğimizde açıkça ifade ettik. Biz, Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa ülkelerinde olduğu gibi, sınıf savaşımını anında bastırmayı ve birisi canımıza okusa bile, onu derhal sert yöntemlerle ezmeyi tercih etmeyiz. Ne zamana kadar? Sonuna kadar, kurallı parti yaşamını egemen kılıncaya kadar. Eğitime doğru ve demokratik bir biçimde katılma budur. Beyninizi ve yüreğinizi sonuna kadar geliştiremezsek, sizi kölelikten kurtaramayız. Asıl sorun insanımızı demokratik tarzda militanlaştırmak ve partinin hattına oturmuş kadrolar haline getirmektir. Bu da sonuna kadar tartışmada açıklık ve içten katılımınızla başarılacaktır. Bu konuda henüz rolünüzü tam oynayamayan bir konumda bulunuyorsunuz. Her gün konuşa konuşa boğazımız kuruyor. Gruplarla ve yönetimle ilgileniyoruz. Buna karşılık siz de parti hattının militanı olmalısınız.

Kuralların tamıtamina uygulanması gerekli ve zorunludur. Kurallar tam uygulanırsa, eğitim atışlarında gerçek mermiler kullanıl-

maz. Kullanıldığı zaman da mermiler havaya atılır. Bu kuralı çiğneyen düşmanımızdır. Eskiden bu tür durumlar oldukça yaygındı. Örneğin taktik eylemler vardı. Bile bile insanı harcayan ve götüren eylemi militan neden kabul etsin? Bizde çok rahatlıkla başarılabilir eylem türleri vardır. Neden bu tür eylemler düzenlemeyelim? En tehlikeli eylemlerde çok değerli savaşılarımızı kaybediyoruz. Bunların yerine büyük bir başarıyla gerçekleştirebileceğimiz eylem biçimlerini, yani partimizin taktik hattını uygulayabiliriz. O zaman kayıplarımız da olmaz. En temel sorunlarımızdan biri budur. Siz savaşa hazır olduğunuzu ve ülkeye gitmek istediğinizi söylüyorsunuz. Ama bu konuda adeta bir hiç durumunda olduğunuzu biliyorum. Gönderdiğimiz yüzlerce savaşçı bir çeteyle bile başedemedi. Üç çete üçyüz savaşçıyı parmağına dolandırabildi; buna karşılık hiçbirinin sesi bile çıkmadı. Hepsi müthiş savaşçı olmasına karşılık, yönetim olgusunda bir köle gibi davrandı. Demokrasinin, komite ve toplantı düzeninin uygulanmasını istedim. Bunlar bizim temel yaşam ölçülerimizdir, dedim. Bunlar uygulanmadı. İlle de bir “ağaları” olsun istiyorlardı. Başında ağa görmek isteyen, bunun için kendisine yavaşacağı adamı her zaman bulur. Eğer iyi dursalar, bunlar belki size iyi bir şey verebilirler. Ama böyleleri çoğunlukla kötüdür. Kendinizi böyle birisine temsil edemezsiniz, etmemelisiniz.

Partinin önderlik ölçüleri olmasa, yönetici size her şeyi yapabilecek demektir. Siz kendiniz gafilsiniz. Parti ölçülerini her gün kırk kez tekrarlıyoruz. Parti taktiklerini de iyi uyguluyoruz. Bir önder olarak parti ölçülerini ve taktiklerini tutturabilirsiniz. İşte o zaman partiyi çiğnememe ve parti değerleriyle oynamama kesinlikle gerçekleşecektir. Size şunu da söyledim: Bu tip, birkaç eylemle sizi bitirir, dedim. Bu bayların çoğu burada bunu ağzına doladı. Bu adam bunlara hizip diyor. Ama PKK’yi tehdit etmek için bunları yaşatmaya çalışıyor. Sözgelimi bunlardan biri, bir bölgede yönetimin başındadır. Kendisi adına çalışma yürüttüğünü biliyor. Bunun için üzerine gidilmemesi gerektiğini söylüyor. “Üzerine gidersek, kendisini partiye karşı tahrik etmiş oluruz” diyor. Bu bölgelere bile yansımıştır. Düşman da bunları izliyor. Ama sizin ağzınız hala açık kalıyor. “Aman dokunmayalım, belki tehlikeli-

dir, tehlike çabuk gelir” diyorsunuz. Gelir tabii. Tehlike geldiği zaman da kaybedersiniz.

Ulusal kurtuluş mücadelesinde sınıf savaşımı daha şiddetlidir. Hele bizdeki sınıf mücadelesi çok daha şiddetlidir. Siz kendi sınıf çıkarlarınızı ve militanlığınızı konuşturamazsınız, çete sizi kısa bir süre içinde yerle bir edebilir. Bunun için günün yirmidört saatinde, partinin militan konumunu ve vuruş tarzını yaşamanız gerekir. Başka türlü sizi idare edemeyiz. Sorumluluğunuzu üstleneceksiniz. Bu biçimde düşmana karşı savaşmak bir yana, birkaç kuraldışı tutum sizi bitirmeye götürebilir. Sizleri çok uyardık. Uyarılarımıza rağmen, yine de ahbap-çavuşsunuz ve yoldaşınız olduğunı söyleyerek bu tiplere kölece teslim olacaksınız. Adam iyi çıkarsa şansınız vardır, kötü çıkarsa canınıza mal olacaktır. Bunun da partiye iyi bir katılım olmadığını görüyorsunuz. Partiyi doğru yaşamak, partiyi kurallarla yaşamak bu değildir. Burada amatörlük vardır; başına buyruklu, çetecilik ve provokasyon vardır. Uyanık davrananlar bir vermeden on alacak ve sizi canınızdan edeceklerdir. Yanımıza gelmeyin demiyorum. Geliyorsunuz, ama ne tür bir savaşçılık içinde bulunduğunuzu bilmiyorsunuz. Benimle mücadele ve yol arkadaşlığı yapmak istiyorsunuz. Benim, neyin önderliğini yaptığımı göremiyor musunuz?

Bütün bu konularda hiç kimse ne bizim kadar yazıp çizdi, ne de çözümlene yaptı. Sürekli çözümlenmelere bakıp okuyun. İş yürütebilecek kapasiteye ulaştığımızda bizden görev isteyin Burada size yedirip içiriyoruz. Aslında başka bir şey de yapamayız. Savaşa yakın hale geldiğinizde, bizden alelacele görev isteminde bulunmayın. Görev üstlendiğiniz zaman ateş hattında olacaksınız. Günün yirmidört saati boyunca fırtına gibi esecek bir yürüyüş ve hareket tarzını yaşayacaksınız. Parti içi ve dışı bir bütündür; düşman cephesi ve düşmanın uzantıları bir bütündür. Hepsiyi karşı karşıya geleceksiniz. Siz her an kucağınızda duran bir yılanla birlikte yaşıyorsunuz. Yılan yine kucağınızda kalabilir. Ama onun sizi ısırması için kuyruğunu daima tutacaksınız. Yaşadığınız ülke, tarihin en lanetli ülkesi durumuna düşürülmüş Kürdistan’dır; içinden geldiğiniz toplum, tarihin en çok inkar edilmiş toplumdur. Bu durumu biz yaratmadık. Ülkemiz bu duruma getirilmiş; insanlarımız

bu denli düşürülmüştür. Bunları epeyce açtım ve çözümledim. Bazılarını suçlamak için söyleyemiyorum; gerçeklerimizi müthiş bir biçimde öğrenelim ve kavrayalım diyorum. Kendi konumumuzu öyle sağlamaştıralım ki, dürüst olmayan küçük bir şey boyverdiğinde bile, kendisini hemen ezebilelim. Çünkü bu olumsuz yapı büyüdüğünde, felaketlere yol açacaktır.

Size en yakın olan insanlara bile doğru yaklaşmalısınız. Herhangi bir yerde, herhangi bir zeminde her şey olabilir. Kişi önce iyi, sonra kötü olabilir. Çünkü Kürdistan'da her şey hızla biçim değiştirmektedir. Yurtseverlikten ihanete ve hatta ihanetten yurtseverliğe dönenler bile görülebilmektedir. Önce ihanete sonuna kadar vuralım demek doğru değildir. Çünkü bir hain gider, geriye kalan on tanesi ibret alarak dönüş yapabilir. Başlangıçta sülalesi haindir, ama bunların yarısı kazanılabilir. Adam çok yurtseverdir, ancak düşman kendisini sıkı tutar ve iyi yönlendirirse, ihanete sapabilir. Aslında bunların hepsini açtım. Parti tarihini ve edebiyatını sizler de inceliyorsunuz. Ama pratiğini hiç uygulamıyorsunuz. Taktiklerin ne olduğu, nerede ve nasıl savaşılabileceği, nerede ve nasıl örgüt kurulacağı, neye ve nasıl önderlik etmek gerektiği türünden konuları hiç kimse bizim kadar açmadı.

Biz bu durumları ortaya koyacağız. Siz de yetkinleşeceksiniz. Düşman ve sınıf karşıtlarımız yine bildiklerini yapacaklardır. Biz haklı olsak bile, içimizde de dışımızda da böyle davranacaklardır. Hemen söyleyeyim; bunlarla ilişki kuracağız. Canıma okumak isteseler bile, bunlarla ilişki kurmaktan geri durmayacağım. Onlar bu zemini kullanmak isteyeceklerdir. Ben de onları emekçi sınıfların çıkarları doğrultusunda kullanacağım. İlkel milliyetçisini de ulusal kurtuluş saflarına çekeceğim. Yarın bunlarla ilişki de kurabiliriz. Bir maç oynamak istiyorsanız, rakibinizi sahaya çekersiniz. Bunlar belki aleyhinizde daha fazla çalışırlar; o zaman aranızdaki mesafeyi açarsınız. Mesafe açtığımız zaman, kendileri yorulacak ve düşecektir. Arkada kötü işler yaptığımı gördüğünüzde, saflara getireceksiniz. Bütün bunlar mücadele taktikleridir. Parti içinde muazzam bir sınıf savaşımı vardır. Burada çok şey düzelebilir, çok şey tasfiye edilebilir. Bu vazgeçilmezdir. Yoksa, yanlış egemen olacaktır.

Ortayolculuk denilen olay aslında bir sahtekarlıktır; son tahlilde ya düşmanca konuşan bir eğilime dönüşecek, ya da intihar edecektir. Sizin yaşadığımız kişilik oldukça karışık, inisiyatiften yoksun ve her tarafa çekilebilen bir kişiliktir. Biz buna ortayolcu kişilik adını versek bile, pek buna benzemiyorsunuz. Daha çok kendinizi militan hatta oturtamamış ve çizgiyi tutturamamış bir konumda bulunuyorsunuz, sonuçta muazzam bir yetmezliği yaşıyorsunuz. Bu ortayolculuğun sizi etkisi altına alması ve ortayolcu bir kargaşa içinde yaşamanız anlamına gelmektedir. Yoksa bilinçli bir ortayolculuktan bir şey kavrayabileceğinizi sanmıyorum. 1986 yılından beri bu konuda epeyce çözümlemeler yaptık ve aydınlattık. Bu, bizi epeyce toparlanmaya götürdü. Şimdi azami sonuçları alabilecek durumdayız.

Bu konuda sınıf savaşımının gelişmemiş olması, bize hiç de hak etmediğimiz kayıplar verdirebilmektedir. Neden? Çünkü asıl sınıf mantığında bir şey vardır: Adam sizin en gözde kadrolarınızı harcayacaktır, zira kendisi yaşamak zorundadır. Burada sonuna gelmiş bir sınıf savaşımı söz konusudur. Adam bir de iktidara sevdalanmışsa, bir günlük paşalık uğruna bir orduyu boğmakta sakınca görmeyecektir. Nitekim bazılarının pratiğine bakarak, bu saptamayı yaptık. İşin uygulaması da buydu. PKK'nin gelişim hattı adamın önünde engel olmaktadır. Bu yüzden bu hattı tersyüz etmektedir. Bu tipler PKK'nin dürüst kadrolarını tehlike içine attılar. Çünkü bu kadrolar kendileri için çok ciddi bir tehdit unsuruydu. PKK'nin dürüst kadrosu yaşadıkça, sayısı ve niteliği çoğaldıkça, bunlar için yaşam yolu daralıyordu. Bu durum karşısında kimisini kurşuna dizdiler, kimisini harcadılar. Yaptıkları şey korkunçtu. Ama bizim dürüst kadromuz bu durumu kavrayamıyor.

Tabanda bu tür bir harcama yaygındır. Adam, sözümona iktidar da kalmak için tehditler savuruyor. Bir olasılıkla önderliği elinden alabileceğimizi düşünüyor. En çok yaptığı şey ise, doğru hattı sözde kabul ettiği halde, pratikte 180 derecelik ters bir uygulama içine girerek, onu boşa çıkarmak oluyor. Bunu belki de biraz kanıtlamışsa benziyor. Feodal güruhun bu son kalıntıları, Kürdistan'da sınıf savaşımında direndiler. Kendilerine göre iyi bir direniş sergilemiş oluyorlar. Tabii zarar da veriyorlar. Dışımızdakiler hala varlı-

klarını sürdürmeye çalışıyorlar. Emperyalizmle tam bir işbirliğine ve uşaklığa oynayarak, kendilerini “Kürdistan Konferansları”nda veya Tevger biçiminde yaşatmak istiyorlar. Tabii bunların sergiledikleri pratik tamamen PKK’ye karşı olmaktadır. ABD bunlara “terörün kitleselleştiğini” söylüyor. Dışişleri Bakanlığı’nın raporunda bu vardır; ilerde yayınlanabilir. ABD emperyalizmi, “terör”ün kitle temeli kazanmasının iyi bir şey olmadığını, buna karşılık Kürtlerin kültürel kimliklerinin tanınması gerektiğini belirtiyor. Bu konferanslarda (Kürt konferansları), Dışişleri Bakanlığı’nın raporunda belirtilen gelişmenin önlenmesi gerektiği vurgulanıyor; “Bu gelişmeyi engelleyebilirsiniz, size kültürel kimlik haklarınız verilecektir” deniliyor. Bunlar bu temelde çalışmaya biraz daha devam edeceklerdir. Bu içimize de biraz yansiyacaktır. Ama emperyalizm ve sömürgecilik bu konuda fazla umutlu değildir. Yani işbirlikçi Kürt çevrelerinin bunu başarabileceklerine inanılmamaktadır. İçimizdeki benzer tiplerin durumu da içaçıcı değildir. Botan’da direnişin gelişmesiyle birlikte Mardin’de, Dersim’de, Orta Bölge’de ve başka alanlarda bulunan bu tiplerin konumları iyice açığa çıkmıştır. Bunlar teşhir olmuş ve dolayısıyla kalmamıştır. Bize zarar vermiş olmakla birlikte, bunların kolu kanadı bağlanmıştır.

Bunlar, “acaba kendimizi ne kadar kurtarabiliriz” diye düşünüyorlar. “Kendimizi daha ne kadar partiye yutturabiliriz? Parti durumuzu ne kadar kavramıştır” diye kendi kendilerine soruyorlar. Buna göre hesap yapıyorlar. Partiyi kandırarak kendilerini kurtarabilecekler mi? Birkaç tanesinin hesabı da budur. Bu yüzden kaçıp kaçamayacaklarını, kaçarlarsa nereye kaçacaklarını, saflarda kalırlarsa nasıl kalacaklarını hesap ediyorlar. Cüretkar bazı tipler, bazı kurnazlıklar da yapabilirler. Yani kendileri grup sorumlusu iseler grupları kırdırırlar; bazı yetkilerin sahibi iseler, az da olsa yetkilerini kötüye kullanma durumunu sürdürebilirler.

Aslında bunların oyunları tamamen teşhir edildi ve açığa çıkarıldı. Bunların iktidar dedikleri şey, partimizin ve halkımızın büyük emekleriyle biraraya getirilmiş değerler ve bu değerlerin gaspıdır. Bunlar, parti çatısı altında tıpkı birer asalak gibi yaşamaktadırlar. Bu tipler iktidar olmak bir yana, iktidarın hayaline bile ulaşamazlar. Ama kene gibi yapışır ve kan içerler. Tabii böylelerini

içimizden söküp atacağız. Keneye nasıl davranılıyorsa, biz de kendilerine öyle davranacağız.

Tabii parti etkilidir. Bu kadar çabayı boşuna harcamıyoruz. Parti bunların bu küçük dünyaları da değildir. Bunlarda yürek yoktur, ihtiras vardır. Gerçekten de bunlar bambaşka tutkuların sahibidir. Bunların pratiğinde ortaya çıktığı için söylüyoruz; bu tiplerin özellikle köylülere ve kadınlara ilişkin yaklaşımı, feodal veya eşkıya bile denilemeyecek, tamamen çürümüş bir feodalin yaklaşımıdır. Gelişmemelerinin nedeni de budur. Bunlar zayıf kişileri ve kişiliği fazla gelişmemiş olanları çok kötü bir biçimde kullanıyorlar. Bazılarını kendilerine çömez yapıyor, bazılarını köleler halinde tutuyorlar. Uşak, köle veya serf-köylü politikası uyguluyorlar. Ama bunlar sınırlıdır ve hızla aşılabilir. Bunların partiye verdikleri zararlar bilinçlidir. Bu tipler aslında kör güdülerini yüzünden bu duruma düşmekte ve zarar vermektedir. Kendilerinin neden olduğu acılar az değildir. Bunlar PKK'yi dağıtmak istediler. Kendilerinin belirttiği gibi, bunları içimizde tutmak hayaldir. Kendilerini partiye körce dayatmışlardır. Kendilerinde göz olmadığı için, bütün aydınlatma çabalarımıza rağmen, gerçeklerimizi görmemişlerdir. Köre istediğiniz kadar aydınlığı tanımlamaya çalışın, o aydınlığı göremeyecektir. Yüreksiz olana istediğiniz kadar duygudan ve düşünceden söz edin, o duymayacak ve anlamayacaktır. Bunlar çoktan beri kendilerini bu biçimde kemikleştirmiş ve bir kene gibi asalakça yaşamışlardır.

Öte yandan bu zemini iyice netleştirmiş oluyoruz. Kuşkusuz kazanan parti olmaktadır. Bundan sonra daha iyi kazanacağız. Çekindiğimiz husus şudur: Yetersizliğimizi ve hatalı yanlarımızı görmemek, en çok da kendi yaşamımıza sahip çıkamamak, en fazla kabul edilmemesi gereken bir durumdur. Tersine devrimci savaşı bütün yönleriyle yürütebilirsek, ölüm nereden gelirse gelsin, bizim için bir hiç olacaktır. Bunu başarabilirsek, sonuna kadar doğru yolun yetkin bir uygulayıcısı olacağız. Bir bütün olarak parti bu tarzda yürürse, 1990 yılı atılımına daha da derinlik kazandırarak kökleşmesini sağlayabileceğiz. Bu arada ciddi bazı hatalara düşme, özellikle taktik önderlikte hata yapmama ve hatta hataları düzeltme şansımız artmıştır. Ulaşabilirsek, bunun sağlayacağı kaza-

nımlar hiç de az olmayacaktır. Özellikle kadro yapımız rolüne tam ulaşır, hem yönetimdeki, hem de orta düzeydeki kadrolar kendi rollerine sahiplik yaparlarsa, sağlayacakları kazanımlar zengin olacaktır. Böylece çok şey düzeltilmiş olacak ve savaşın kaderi değişecektir. Hem kitlesel ayağa kalkışta, hem de gerillanın gelişmesinde ve kitle bağlarının sağlamlaşmasında kesinlikle gelişme olacaktır. Yine kayıplar verilmekle birlikte, partiye dayatılan tehlikeli bir tasarrufçuluk, provokasyon ve çetecilikten oldukça kurtulmuş olduğumuz için, büyük bir açılım gerçekleşecektir. Çözümlemeler bunu oldukça netleştirdi. Buradaki çabalar bunu biraz daha uygulanabilir hale getirmektedir. Bunu yayabilirsek, ülke düzeyinde ve bütün çalışma alanlarında, PKK tarihinin nicel ve nitel düzeyde en yüksek büyümesine ulaşacağız.

Bütün bunların başarılması, görevlerimize sahip çıkmamıza bağlıdır. Hem ileri ve orta düzeydeki kadrolar, hem de savaşçılar mutlaka parti yaşamına ulaşır, kendi görevlerine sürekli yüksek bir sorumluluk ve duyarlılıkla bağlı kalırlarsa, başarı kaçınılmaz olacaktır. Kısacası sınıf savaşımına ve onun ulusal kurtuluştaki ifadesine her zamankinden daha doğru ve yetkin yaklaşmak gerekmektedir. Bir kez daha PKK'nin kanıtlanmış gerçekliğine hak ettiği güveni vermek zorunludur. Nerede olurlarsa olsunlar, bu temelde partiye bağlı olanların başarılı olmamaları için hiçbir neden yoktur. Bu temelde bir kez daha kazanacak olan, PKK ve onun önerdiği ulusal kurtuluş mücadelesi olmaktadır. Partiye dayatılan komplolar her zaman iyi bir biçimde ve zamanında açığa çıkarılır ve üzerine gidilirse, bundan çıkarılacak dersler, hazırlıklı olmadığı birçok durum karşısında partiyi hazırlıklı olmaya götürecektir. Bu, çokça işlenebilecek hatalara düşmemek anlamına gelecektir. Geçmişimizde bunlar oldukça yaygındır ve bize büyük zarar vermiştir. Bu iki temel derslerle daha şimdiden, bundan sonra ortaya çıkabilecek bu tür yaklaşımlara ve uygulamalara karşı hazırlıklı olmak, bunları boşa çıkarmak, bu temelde başarılar kazanmak ve gelişmiş bir örgüt düzeyine ulaşmak elimizdedir.

PKK'nin işlerini bir kez daha böyle yürüteceğiz. İçinizde ve ülke zemininde kendine güvenenler varsa, bunlar böyle yürümesini iyi bilmelidir. Başarmak istediğimiz birçok görev vardır. Başarı,

böylesi bir yürüyüşe sıkı sıkıya bağlıdır. Kendi tempomuzu şimdiye kadar bundan daha aşağı düşürmedik. Bundan sonra da hiç düşürmeyeceğiz. Tempomuzu gittikçe daha fazla şiddetlendireceğiz. Savaşta şiddetleniyoruz. Savaş şiddetlendi ve işler biraz iyi gelişti mi, bunun yurt dışına yansması da güzel olacaktır. Kendilerini buna layık görenler, en anlamlı yaşamın savaşçı yaşamı olduğunu bilmeli ve onu mutlaka uygulamalıdır.

Partiye bağlısınız; bütün zorluklara katlanıyorsunuz, bunu kanıtıyorsunuz. Ama yapılması gereken işler, sizden daha iyi bir görev adamı olmanızı istemektedir. Başarı için kendinizi, sandığınızdan daha güçlü bir konuma ulaştırmalısınız. İşlerimizi bu temelde tamamlayacağız. Bütün engellemelere rağmen, sizinle birlikte taktik atılımlarımızı ısrarla gerçekleştireceğiz. Bunun için size azami bilinç ve duyarlılık sunuldu. Parti hattına ve kurallara bağlılık katı bir biçimde yaşanabilir. Bu, yaşanması ve sürekli bağlı kalınması gereken bir disiplin özelliğidir. Böyle olursanız, görevlerin üzerine yürüyebilir ve beklenmedik durumlara cesaretle katlanabiliriz. Sizin de en çok ihtiyaç duyduğunuz şeyin bu olduğunu sanıyorum.

Bu anlamda her zamankinden daha güçlüyüz. PKK'nin yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesi, onun enternasyonalizmi kendisini pratikte ifade etme aşamasına gelmiştir. Aynı biçimde taktiği ilk kez derli toplu tutabilecek durumu yakalamış bulunuyoruz. Bunlar bizim için en çok arzu edilen sonuçlardır. Yaşantımızdan çıkarıldığınız derslerle, gerisini tamamlamasını bilmeniz gerekir. Yine biz de kendi payımıza düşeni yerine getireceğiz.

Ocak 1990

Partinin egemen kişiliğine ulaşalım ve kaybettiren kurlsız yaşamı mahkum edelim!

Biz, devrimci mücadelede doğabilecek kazaların olumsuz etkilerini bertaraf etmek için, **Ocak Çözümlmeleri**'nde bu konuya en üst düzeyde ağırlık verdik. Beklenmeyen kazalar da umulmadık sonuçlar yaratabilir. Hiç kuşkusuz biz kaderci değiliz. Bunu kanıtlayanın yolu, gerekli önlemleri sonuna kadar almaktır. Hemen hemen bütün konuşmalarımızın ağırlık noktasını parti içi yaşam, kurallı yaşam ve savaş oluşturdu. Hatta en ağır sıfatları kullanarak, beklenmedik kayıpları önlemeye çalıştık. Şehit düşmelerin bile, bu konuda bizi anında eleştiriye geçmekten alıkoymaması gerektiğini söyledik. Bunun nedeni; bizde toplumun adeta kör raslantılarla çok şeyler yitirmesini ve çok kan kaybetmesini, hiç olmazsa partimizin somutunda engellemek, elimizden geldiğince bunun önüne geçmektir.

Biz daha önce, kendi hatalarımız yüzünden çektiğimiz acıyı, düşman karşısında hiçbir zaman çekmediğimizi belirtmiştik. Bir kişinin en çok korkması gereken yanı, kendi hatalarıdır demiştik. Dışımızdan kaynaklanan birçok olumsuzluğa çare bulunabilir. Ama insanın kendi hatalarından kaynaklanan kayıpları karşılaması çok daha zordur. Biz bu konuyu çok iyi açtık. Ağır sözcüklerle zincirleme gelişen hatalı ve yetersiz kişilik üzerinde durduk. Defalarca bu kişiliğin kir pas içinde olduğunu, bunun felakete götüreceğini ve biz de bu kişiliğin her türlü olumsuzluğun kaynağı olduğunu vurguladık. Sanırım en çok üzerinde durduğumuz konu bu

oldu. Sanki, bu talihsizliklerin başımıza geleceğini önceden biliyormuşuz gibi bir espriyle bu konulara girmeye çalıştık. Biz düşmanın hiçbir dayatmasından korkmuyoruz. Hemen belirtelim, çok sınırlı da olsa kendimize geldiğimizde ve birkaç sözcükle kendimizi yaşatabilecek bir olanağı bireysel olarak yakaladığımızda, bu direnişe karar verdik. Kendi gidişatımızı belirlemek açısından, sorunun düşman olmadığını, daha da tehlikeli olan şeyin kendi içimizde iç düşmanımızın harap hali olduğunu dile getirdik. Daha da tehlikeli olan, kör bir aymazlık ve gaflet durumunun yaşanmasıdır.

Sovyetler Birliği'nde yaşanan olayların son derece hızlı geliştiği ve Litvanya'nın SSCB'den ayrılmasının gündeme geldiği bir sırada, M. Gorbaçov, "Bir yapmadan bin düşünün" diyordu. Biz, bunun bizim için de geçerli olduğunu söyledik. Bir pratik yapmadan önce, en azından on kez düşünelim. Bu pratiğin nereye götüreceğini anlamaya çalışalım. Ben bu konuda biraz da sert uyarılarda bulundum ve çok acı konuştum. Çözömlmeleri bir kez daha okursanız iyi görürsünüz. Bizde bunun bir sınıf temeli var dedim. Geri toplumsal zemin, feodal etkiler ve düşmanın yol açtığı etkiler kişiliğinizi oldukça hatalı bir şekillenmeye ve yaşamı bu temelde üretmeye zorlamıştır. Bu durumu fark edemiyorsunuz; iyi niyetli olduğunuz halde, bunun yol açtığı sakıncaları ve olumsuzlukları peşinen göremiyorsunuz. Bir türlü kendinize yedirememenize rağmen, bu bir gerçektir.

Şimdi ortaya çıkan olay, bizim için anlamı büyük olan ve bu dönemde kesinlikle kaçınmamız gereken **Hasan Bindal** gibi değerli bir yoldaşımızın şehit düşmesi olayı, tamamen parti yaşamına, onun profesyonel, sürekli yaşanması ve işletilmesi gereken kurallı yaşamına kendisini veremeyen kişiliklerin nelere yol açabileceğini açıkça göstermektedir. Bunlar iyi niyetli olsalar da, böyle bir gelişmenin ortaya çıkmasına niyetleri bulunmasa da, tersine "en iyisini biz yapıyoruz, ama böyle oluyor" deseler de, en iyi eğitimi kendilerinin yaptığını ve buldukları biçimlerin çok sonuç aldığını söyleseler de, son tahlilde geçerli olan şeyin, partinin geliştirmek durumunda olduğu örgütlü ve kurallı yaşam olduğunu, ne denli akıllı olurlarsa olsunlar, bu tür bireylerin yol açacakları sonuçların kendilerinin altından kalkamayacakları bir nitelik taşıyacağını iyi

görüyoruz. Kuşkusuz hiçbiriniz böylesi acı olaylar ve gelişmelerin ortaya çıkmasına göz yumamazsınız; en azından bütün gücünüzle partinin oldukça net, profesyonel ve kendine egemen kişiliğine ulaşmayı esas alırsınız. Şimdi hepimizin yaşadığı acılara bakarak hemen şunu belirtmeliyim: Vereceğiniz en iyi cevap kesinlikle kendisine egemen kişiliğe, ölçüleri ve örgüt işleyişini tutturana kişiliğe ulaşmaktır. Tutarlı olmanın çıkar yolu budur. Kendi niyetlerine takılan bir yaşamın iflas etmesi kaçınılmazdır. Bu sizi, yaşamınızda kaldıramayacağınız durumlarla karşı karşıya getirecektir. Bu gerçekler hangi ölçüde kavranıp uygulanabildi? Şimdiye kadar belki birkaç örnek ortaya çıktı; yarın başka cephelerde daha fazlası ortaya çıkabilir. Siz yaşamınızın değerini bilmiyor, kendi yaşamınıza vermeniz gereken anlamı çok geriden ele alıyorsunuz. İnanıyorum ki kişi olarak kendinize egemen olabilirsiniz. Partinin bütününe egemen olursanız, kendinizi doğru işletme ve yönetmeye rahatlıkla gücünüz yetebilir.

Biz kazaya yol açan kişiliği eleştirdik. Hatta bunun gafil olduğunu ortaya koyduk. Kendine aşırı güven duymanın anlamsızlığını ve ortaya çıkarabileceği tehlikeli sonuçları gözler önüne serdik. Bu, zaman zaman özeleştirilerle daha da açığa çıkarılmaktadır. Benzer durumlara yol açan kişiliklerin birçok özelliği ülke zemininde de ortaya döküldü. Bunu yeniden açmayacağım. Çok çarpıcı bir biçimde kendini ortaya çıkaran ve hepimizi oldukça etkileyen bu tür gelişmelerin önüne geçmenin yolu, başta canınıza, dilinize, elinize ve beyninize egemen olmasını bilmenizdir. Özellikle silah konusunda daha kesin konuştum. Silahınıza tamamen egemen olmalısınız. Yoksa kendinizi vurursunuz. Bu işte yetkinleşmeyi, profesyonelleşmeyi, gerçek anlamda kuralların ve disiplinin adamı olmayı başarmalısınız.

Tabii bu işin bir yönüdür. Dediğim gibi, siz büyük bir düşmanı karşınıza almışsınız. Bu düşmanın çıplak yüzü savaş cephemizin çok sınırlı bir hedefini teşkil etmektedir. Onun dolaylı olarak içimize yansıyan etkileri, hedefin daha büyük bölümünü oluşturmaktadır. Biz asıl tehlikeyi biraz da düşmanın beslediği, yaşattığı ve körüklediği etkilerde görmeliyiz. Bu savaşımın gelişmesiyle birlikte PKK denilen olgu ortaya çıktı. Hatta bu temelde size, ne-

den buraya geldiğinizi, kendinizle savaşıma cesaretiniz yoksa neden bu ortama adım attığınızı sorduk. Kendinize hükmedemiyor, iradenize egemen olamıyor ve bir bütün olarak kuralları an be an uygulama gücünü kendinizde göremiyorsanız, buraya gelmeniz anlamsızdır dedik. Burayı kendisi için yaşam alanı olarak seçen kişi, gerçek anlamda militanlık sanatını ve onun bütün gereklilerini peşinen kabul etmeyi göze alan kişidir. Bu, geçerliliğini sürdüren bir sorundur.

Biz bütün gücümüzü ortaya koyarak, bazı çözümlerle size mesafe aldirmaya büyük özen gösterdik. Buna karşılık bazılarınız orali olmuyorsunuz. Ama bu yanlış bir tutumdur. Var olan kişilikler yaşatmaz, tersine, ancak başa bela olabilir. Bizim kişiliğimizde çözümlenen sadece birey değildir, kocaman bir tarih ve toplumdur. Onun ileriye açık bütün yönlerinin açığa çıkarılması ve kazanmak için hazırlanmasıdır. Eğer kurallı yaşam konusunda eksikliklerinize karşı bütünüyle iyi savaşmasını bilerseniz, bu konuda gerçek bir arınmayı başarabilirsiniz. Bu elim olaydan, bu biçimde gerektiği kadar sonuç çıkarılabilir ve yoldaşımızın anısına iyi bir karşılık verilebilir.

Bugünkü konuşmamda bir kez daha özet olarak ve toparlayıcı bir biçimde önderlik ve kadro politikamız üzerinde durmayı amaçlamıştım. Özellikle bir kez daha partinin iç yaşamı ve kadro yapısı üzerinde durmak, dış etkilerin ve en başta mahalli, aşiretsel ve kültürel özelliklerin ve hatta düşmanın yaşam tarzına nasıl etkide bulunduğuna değinmek; tekrar niteliğinde de olsa yararlı olabileceği inancıyla bu konulara dokunmak istiyorum. Aslında konu açılmıştır. Üzerinde oldukça yoğunlaşarak durmanız gereken kadro biçimlenmesi, onun önderliği ve yürütme tarzı önceki konuşmalarda kapsamlı bir biçimde ele alınmıştır. Bu konuda doğru bir araştırma içinde bulunmamak kendi eksikliğinizi. Ama bu eksikliği mutlaka aşmanız gerekir. Kendinizi yenilemeyi mutlaka başarmanız zorunludur.

Gelişmeler yoğundur ve önderliksel gelişme, bu gelişmelerin içinde belirleyici bir rol oynuyor. Bu rol gerek ulusal kurtuluş safılarında, gerekse parti yaşamında etkili oluyor. PKK'nin önderliksel yükselişi, hem ulusal düzeyde önderlik sorununa çözüm getir-

mede ve hem de sosyalist nitelikli militanların oluşumunda gittikçe önem ve başarı kazanan bir hal alıyor. Gerek ulusal kurtuluş safhalarında, gerekse parti içinde, gelişen bu önderlikle oldukça çelişen olumsuz etkilenmeler söz konusudur. Egemen yön her ne kadar partinin temel gelişme yönü olsa da, doğru önderlik hattının ısrarla konuşturulmaması durumunda, bu olumsuz etkilenmeler çok çetin geçen ulusal ve sınıfsal mücadelede bize mevzi kaybettirebilir; içerde ve dışarda mevzilerin yitirilmesine yol açabilir. Adım adım kazandığımız mevziler, bizden adım adım koparılabilir.

İlkel milliyetçiliğin ulusal kurtuluş safhalarındaki çözülüşü arıyor. Her ne kadar İçine girmek istediği tehlikeli yönelimler kadar onu oldukça güç yitirmeyle karşı karşıya getirirse de, bu tehlikeye tamamen bitmiş değildir. Kuşkusuz son yıllarda ve özellikle geçtiğimiz yılda Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde önemli bir mesafe alınmıştır. Bunun kendiliğinden gerçekleştiği sanılmamalıdır. PKK önderliği dışında, diğer güçlerin gerçekten bu mücadeleye karşı yoğun çalışmaları olmuştur. Kürt işbirlikçiliği, başta ABD ve Avrupa olmak üzere emperyalizmle ve yine Türk sömürgeciliğiyle tehlikeli ilişkilere yönelmiş; kültürel kapsamda son derece sınırlı bazı amaçlar için, PKK’de somutlaşan stratejik önderliği tasfiye etmeyi gözüne kestirecek kadar tehlikeli bir rol oynayabileceğini açıkça ortaya koymuştur. Hala PKK önderliğinde gelişen ve bu temelde halkın özgücüne dayalı olarak halk savaşımını uygun bir taktikle götürmeyi esas alan PKK yoluna karşılık, halkı bir yana bırakan, hiçbir zaman halka dayanmayan, ama Kürdistan halkının devrimci potansiyelini kendi geleneksel aşiretçi-feodal çıkarları yolunda kullanmak isteyen kesimlerin geliştirmek istedikleri bir yol vardır. Bu kesimler, emperyalizmle her türlü gerici ilişkilere girmekte ve sömürgeci ülkelere sonuna kadar bağımlılık temelinde geliştirdikleri ilişkilerle hayatta kalmaya çalışmaktadır.

Bunlar yöntem olarak sözümona diplomasiyi kullanıyorlar. Bu da önderliksel bir çabadır, ama işbirlikçilik temelindedir ve sahtedir. Bunun zararı sanıldığı kadar az değildir. Önümüzdeki dönemde bunlardan gelebilecek olası tehlikeleri hesaba katmamız gerekir. Teşhir ve tecrit çalışmalarımızı giderek geliştirmenin yanısıra,

bunlarla gerektiğinde çeşitli düzeylerde taktik ilişkiler de geliştirebiliriz. Ancak hangi biçimde olursa olsun, bunları en az zarar verebilecekleri bir konumda tutmaya büyük özen göstermemiz öneminden hiçbir şey yitirmeyecektir. Bunlar ulusal kurtuluş saflarında her türlü öze inançsızlığı, özgüce güvensizliği, boyun eğmeci ve teslimiyetçi düşünceleri ve örgütlenmeleri yaygınca geliştirirler ve geliştiriyorlar. Ortaya çıkan devrimsel gelişmeleri bile kendi iğrenç konumlarına basamak yapmaktan çekinmiyorlar, çekinmeyecekler. Düşman da bunların aşiretçi-feodal özelliklerini besliyor. Gerçekte dünyanın belki de çok az yerinde var olan bu özellikleri kışkırtıyor ve hatta silahlandırıyor. Sorun daha çok bunların ulusal kurtuluş saflarında teşhir ve tecrit edilmesidir. Bunların yolu yol değildir; bunların yolu tehlikeli bir işbirlikçi konumdaki ihanet ve buradaki tükenmedir. Partimizin başından beri ideolojik, politik ve giderek eylemsel olarak ortaya koyduğu, hem eleştiriyle ve hem de pratikte gereklerini yerine getirdiği bu güçlerin mevcut yapılarını çözümlenme ve giderme politikası hayli doğru ve sonuç alıcıdır. Önümüzdeki dönemde bunu daha da akıllıca yürütmek gerektiğinin bilincindeyiz.

Bunlarla ulusal kurtuluş saflarındaki önderliksel çekişme diplomatik alanda da sürdürülmelidir. Bunlar için diplomatik alanı kullanılmaz hale getirmeliyiz. Aynı şekilde ülke zemininde payanda olmak istedikleri birçok ilişkiyi de işlemez kılmak durumundayız. Bunlarla bazı taktik ilişkilere girilse de, bu ilişkilerin genelde tecrit amacına bağlı olarak geliştirildiğini göz önünde bulundurmalıyız. Bu, daha çok, başını ilkel milliyetçiliğin ve küçük-burjuva reformizminin çektiği sahte milliyetçi yapılanmalara karşı, PKK'nin önderliksel konumu kararlıca sürdürme görevidir; bu konudaki görevlerin sağlamca gerçekleştirilmesidir.

PKK ne kadar geliyor ve çeşitli kesimleri ne kadar içine alıyorsa, sınıfdışı etkiler, hatta her türlü olumsuzluğa batmış, ulusal kurtuluşçulukla fazla ilgisi bulunmayan maceracı yaklaşımlar ve özünde partiye karşı tutumlar da o kadar yuvalanıyor. PKK gelişme gösterdikçe, şimdiye dek dikiş tutturamayan, kendi kişilik çözümlenmelerini yapamayan, hatta çıkarlarının nerede yattığını göremeyen, bunun bilincini ve eylemliliğini geliştiremeyen çok

sayıda çevre, hatta sınıf ve tabaka, PKK'nin etkilemesi altında durumlarını daha yakından kavryorlar. Buradan, içimizdeki sınıfsal savaşımın gelişmesi gerektiği karşımıza çıkıyor. Dışımızda kör kütük olan, kendi adını bile ifade etmekten aciz, eylemi bir yana bırakın, biraraya gelmeyi bile başaramayan bir yapı oldukça yaygındır. Tamamen dağılmış ve boyun eğmeye alışmış kesimler, bu etkilenmeyle birlikte adeta yeniden diriliyorlar. Bu bir anlamda doğaldır. Çünkü PKK gerçek anlamda Kürdistan'ın diriltici gücüdür. PKK sadece kendi öz değerlerine, kendi militanlarına gereken bilinci ve örgütlülüğü vermekle yetinmiyor; belki de daha fazlasıyla sahte dostlarına bilinç veriyor, onları güçlendiriyor. Dışımızdaki ilkel milliyetçilik ve küçük-burjuva reformizmi kendi sınıf temelini bir şey vermediği için, onların sınıf temelini de yine biz uyandırıyoruz. Onlar bu temeli örgütleyip eylem içine çekemedikleri için, kimi iyi niyetli ve kimi art niyetli içimize sızıyor. Bunlar geniş katmanlardır. Bunun da ötesinde, bu kendiliğinden iyi niyetli gözükən, ama kişilik itibarıyla hiç de PKK kişiliğine uymayan, sonuna kadar bu kişilikle çelişen, ama kendisini her zaman potansiyel bir güç olarak tutmaya özen gösteren bir yapıdır. Bunu da, kendine göre, sözümona akıllı politika olarak takip etmektedir. Bu kesimler ve kişilikler az değildir.

Bizim işlerimiz biraz da burada zorlanıyor. Saflarımıza çok sayıda böylesi öge gelince, bunların hepsini eğitmek, kendilerini PKK'nin ideolojik, politik ve örgütsel yapısıyla kaynaştırmak zorlaşıyor; oldukça kabarık sayıda sivri uç ortaya çıkıyor. Bu konuda partimizin tarihini oldukça açmaya çalıştık. PKK'nin yaratmak istediği önderlik tipini bozmaya çalışan, kendine sevdalanan, en keskin PKK'li havasına giren, ancak PKK'likten uzak olan bu tipler, bu konudaki gerçek gelişmelerin canına okuyorlar. Bu bizim için son derece dikkat edilmesi gereken ve kesinlikle fazla tahribat yaratmaması için çalışacağımız bir mücadele görevidir. Şimdiye dek az veya çok böyle bir mücadelenin verildiğini belirtmek gerekir. Çabalarımızın ağırlıklı bölümünün bu doğrultuda sergilendiğini gösterdik.

Parti içindeki sınıf mücadelesi, bir bakıma parti dışındaki mücadeleden daha zordur. Bizde sınıf mücadelesinin, bir anlamda tehli-

ke içindeki mücadele olduğu unutulmamalıdır. Biz dışımızda daha çok ulusal kurtuluşçuluğu geliştirirken, içimizdeki savaşımın da sınıfsal temelde yürütülmesini esas alıyoruz. Bunlar birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Parti içindeki sınıfsal ayrışma ve netleşme -buna bir anlamda PKK'lileşme diyoruz- ulusal kurtuluş mücadelesi yükseldikçe daha da gelişmektedir. Sizin yapmanız gereken şey, parti tarihini iyi bir şekilde incelemesini bilmektir. Bu konudaki veriler bir hayli kapsamlıdır. Kişilikler iyice ortaya çıkarılmıştır. Eleştiriler ve özeleştiriler muazzam bir birikim sunmaktadır.

Biraz daha somutlaştırılırsa, mahalli etkiler parti içinde her an gruplaşma eğilimi göstermektedir. Bazı bölgeler üzerinde çok durduk; örneğin Dersim'den ve Mardin'den söz ettik. Bu hangi anlama gelir? Aslında mahalli özelliklerin, kendilerini PKK içinde eritmedikleri, orada edinilen kişiliğin ağırlıkta olduğu ve partinin bütün olanaklarını arkasına alarak, bir yerde kendilerini konuşturdukları görülmektedir. Böylece mahalli bir özelliğin PKK'ye dayanarak ve onu basamak yaparak kendisini biraz daha kemikleştirmesi ve hatta adeta parti içinde bir üslupmuş gibi karşımıza dikilmesi söz konusu olmaktadır.

Buna bölgesel özellik ve hatta biraz da kültürel farklılık adı verilmektedir. Hayır, bölgesel ve kültürel farklılık düşmanın beslediği ve ayakta tutmaya özen gösterdiği özelliklerdir. Bunun toplumsal zemini ve ulusal özelliği nedir? Aslında yoğun asimilasyonla birlikte, işbirlikçiliğin ve feodal özelliklerin iç içe geçirilerek, son derece tutucu ve gerici yaşam tarzının egemen kılınmasıdır. Mahalli özellik ve mahalli kültür denilen şey budur. Buna kesinlikle tarihimizin iyi ve olumlu bir özelliği olarak sarılmamak gerekir. Tarihimiz bu değildir. Bugün bizi en çok tutan ve tutuculaştıran bu mahalli kişiliklerin kendisidir. Bunlar düşmanın sıkı beslemesi ve koruması altında bulunmaktadır. Dolayısıyla bunları kendimize basamak yapmak, nesnel planda bizi parti içinde ajanlaşmaya kadar götürecektir. Gerçek anlamda ulusal kurtuluşun gerekleriyle -ki PKK sınıfsal temeli esas alan bir harekettir- sınıfsal perspektifleri esas alınmazsa, konuşturulacak zemin yarı yarıya düşmana ve yarı yarıya işbirlikçilere hizmet eden bir zemin olacaktır. Bu zeminin kendisi hortlatılacaktır. Bu konuda bazı kişiliklerin kendine

sevda lanmaları söz konusudur; bunlar çok belirgindir.

Bunlar en çok da ortayolculuğu denemektedir. Bu, geçmişte daha çok yaygındı. Bunlar bölgesel özellikleri iyi biliyorlar; bölgesel bazı ilişkileri de var ve partinin etkinliğini iyi hesaba katıyorlar. Bunları iyi birleştirerek, önder diye ortaya çıkıyorlar. Sözümona partiye dayattıkları önderlik bu oluyor. Bunlar son derece bireycidirler; var olan değerlerin üzerinde politika yaparlar. Gerçekte bu değerleri üretmenin, korumanın ve partinin emrettiği tarzda işleminin değil, değerlerle ne kadar yaşayabileceklerinin ve kendilerini ne kadar konuşturabileceklerinin hesabını yapıyorlar. Bununla uğraşıyorlar tabii. Bu da partiye çok şey kaybettiriyor. Üzerine gidilmemesi durumunda düşman bunu iyi fark ediyor ve körüklüyor. Çünkü böyle bir yaklaşım ulusal kurtuluş savaşını geliştiremez. Dolayısıyla gelişen düşman eğilimi ve düşmanın dayatmaları olur.

Düşman bunun bilincindedir. Örneğin, düşman birçok bölgenin önder kadroları için, “Kendilerine dokunmayalım, bunlar bölgenin başında kaldıkça bizim için bölgeden ciddi bir tehlike gelmez; dolayısıyla bunları cezalandırmamıza da gerek yoktur” diyor. Aslında bunlar ajan da değildir; ancak nesnel olarak düşmana hizmet etmektedir. Bunlar belgelere de yansımıştır. “Falan bölgede falan kişi yöneticidir, onun için üzerine gitmeye gerek yoktur” denilmektedir. Bazı ajanların itiraflarında bunu açıkça gördük. Bir bölgede sağlıklı bir önderlik geliştiğinde, düşman derhal bunun üzerine yürümekte ve öncelikle bunu bertaraf etmeye çalışmaktadır. Düşman bölgelerde böylesi bir ayırım yapmaktadır. Nitekim bizde parti yaşamını ve onun kurallı savaşımını esas almayan bir önderliğin, düşmanın bu tanımını adeta beslediğini çok iyi biliyoruz. Dolayısıyla mahalli özelliklerin PKK’nin etkinliğiyle birleştirilerek sahte bir önderlik tipinin ortaya çıkarılması çabalarına şiddetle karşı koymalıyız. Bu konuda uyanık olmalıyız. Gerçek militan tipini köylere ve hatta mıntıkalara oturturken, sonuna kadar PKK’nin kanıtlanmış önderlik esaslarını egemen kılmalıyız.

Bugün bizi en çok uğraştıran bir sorun da budur. Birçok bölgede böylesi son derece kariyerist, çoğunlukla ortayolculukta ısrar eden ve üzerine gidilmemesi halinde daha çok karşımıza çıkacak olan parti temsilciliklerini, ya özeleştiriyile kendine getire-

rek bu çitlerden arındırmak ya da alaşağı edip yerlerine parti hat-tını temsil edebilecek militanları atamak kaçınılmazdır. Bu önemli bir görevdir. Mahalli özellikler denilince, doğal olarak bunun içine mezhepsel, aşiretsel ve hatta belli ölçüde sınıfsal et-kilemeler de yansımaktadır. Her bölgede biraz da kendine özgü ayrı kişilikler oluşmuştur. Hatta yaşam tarzları bile birbirinden farklıdır; lehçeleri ve şiveleri birbirinden farklılık arz etmektedir. Kimileri yabancı dili, yani egemen ulusun dilini çok iyi ko-nuşmakta; kimileri Kürtçenin değişik lehçe ve kültür çerçevesi içinde kalmaktadır. Bütün bunlar kişiyi dargörüşlülüğe götürür. Bu dargörüşlülük kırılmalıdır. Mahalli özellikler diyerek tapın-mamak gerekir. Tersine bu özellikler bizi ulusal zeminden uza-ılaştırmaktadır. Kendimizi sınıfsal zemine oturtmanın uzağında tutmaktadır. Dolayısıyla gerçek anlamda ulusu temsil edecek ve ona en uygun sınıf temelini verdirecek tutumda ısrar etmemiz ve bunu uygulamamız gerekmektedir.

Bu sanıldığından da önemlidir ve gerekleri yerine getirilmediği taktirde gerici mahalli özellikler hortlayacaktır. Bu durum çoğun-lukla kayıplara yol açacaktır. Kayıpların en önemli nedenlerinden biri de, mahalli özelliklere gömülen tipin ortayolculuğudur; onun gafil ve aymaz yaşam tarzıdır. Son tahlilde gelişmeleri etkileyen durumun kendisi budur. Oluşan çarpık kişilik, partinin bütün at-ımlarını, yenileştirici ve ayağa kaldırıcı bütün özelliklerini göm-mekte ve işlemez duruma getirmektedir. Savaşın bu yönünü kesin-likle ihmal edemeyiz. Yoksa tanık olduğumuz ve bizi oldukça zor duruma düşüren durumlarla karşı karşıya gelmekten kurtulamayız.

Ulusal ölçüleri konuşurmak basit bir iş değildir. Onun kitle ve emekçi sınıf temelini sürekli kollamak çok önemlidir. Ulusal kur-tuluşa sınıfsal kurtuluşu yaratmak, onu ideolojik, politik ve daha çok da örgütsel çalışmalarda iyi geliştirmek ve yürütmek büyük öneme sahiptir. Günümüzde savaş, daha çok PKK'nin ideolojik-politik çizgisinde değil, onun örgütlenme ve eyleme yansıma tar-zında ortaya çıkmaktadır. PKK'nin doğru örgüt ve eylem an-layışına gelmeyen, onun yerine gerçekte örgütlenme ve eylemliliği durduran, geliştirmeyen ve fırsat bulduğunda tasfiyeye götüren tutumların dayatması biçiminde karşımıza çıkmaktadır. Günümüz-

de sorun gerçekten de ideolojik, politik ve hatta askeri çizginin kabul edilip edilmemesi değildir, daha çok bunun örgütlenme ve eylem alanına yansıtılmasıdır. Hepiniz bunu çok iyi biliyorsunuz. Hatta denilebilir ki, eylem alanına yansması daha da önem kazanmakta; bu noktada daha çok tutuculukla giderek tasfiyecilik oluşumlarına yol açan ve dolayısıyla PKK'yi en çok zorlayan eylem hattının uygulanıp uygulanmaması durumuna indirgenmektedir. PKK'ye gerçekten mesafe mi aldirtmak istiyoruz? Örgütlenme ve daha çok da eylemlilik alanında ne kadar yürütücü olabiliyoruz? Belirleyici olan budur. Bunun en somut ifadesi halk kitleleri ile militanların ve savaşçıların eylemliliğidir. Ayaklanma da dahil olmak üzere, halkın siyasal zorunu geliştirmek, bir eylemlilik içine almak ve onu geliştirip korumakla mükellefiz. En önemli görevimiz budur. En önemli görevimiz gerilla faaliyetlerinin, gerillanın hem örgütlenmesi ve hem de eylemliliğinin geliştirilmesidir.

Oportünizm, kendini dayatma veya PKK'nin gerçek örgüt ve eylem hattını işlemez duruma getirip getirmeme, kendini burada ele vermektedir. Dolayısıyla bunu çok iyi ortaya koymalıyız. Parti içinde proletaryaya yabancı öğeler teoride, siyasal ve askeri çizgiyi iyi biliyorlar. Ama bunu pratiğe dökemiyorlar; pratikleri başka şey söylüyor. Bunlar örgütlemiyor ve eyleme geçmekten alıkoyuyorlar. Şu anda muazzam örgütsel olanaklarımız vardır. Siyasal etkimiz o denli büyüktür ki, hangi çevreye gidilirse gidilsin, örgütlenmeye açık bir ortam bulunacaktır. Yine yüzbinlerce insan eylem istemektedir; eylem olanaklarımız da gelişkindir. Sempatizanlarımız çoktur, mücadeleye katılmak isteyenlerin sayısı bir hayli yoğundur. Maddi sorun yoktur. Ancak bütün bu olumlu koşullara ve olanaklara rağmen, örgütlenme gerektiği gibi geliştirilememekte, insanlarımız eyleme geçirilememektedir. Burada sorun kimin örgütlemek istemediğini, kimin pratiğin ardına sığınarak örgütlenmeyi geliştirmediğini görmek ve çözüme bağlamaktır. Bu ortamda ve koşullarda örgütlülüğü ve eylemliliği geliştirmeyenlerin, bu oportünistlerin kafalarını kırmak gerekir. Örneğin binlerce gerilla vardır, ama eylem çıkarılamamaktadır. İşte oportünizm budur. PKK'nin gerçek militan çizgisini geliştirmeme, tam da bu noktada kendisini ele vermektedir. Adam eylem geliştirmiyor ya da eylem

adı altında intiharvari girişimlerde bulunuyor; kimi zaman incir çekirdeğini doldurmayan gerekçelerle eylem düzenliyor. Aslında eylemi sabote ediyor ya da bekletiyor. Birimi tam bir avare grup pratiği içinde tutuyor. İşte bunlar bugün özellikle PKK'nin taktik önderlik alanındaki gelişmesini tehdit eden tutumlar oluyor.

Son dönemlerde açtığımız önderlik sorunlarını bu çerçevede işlemeye çalıştık. Sanırım **Kasım Çözümlenmeleri**'nde ve özellikle talimatlarda bunu iyi ortaya koyduk. Yine bu aynı çözümlenmelerde ağırlık verilen bir yaklaşım oldu. Eylemsizliğe yönelik eleştirilerimiz kapsamlıdır ve yerindedir. Parti içinde kendini bir türlü örgüt ve eylem hattına vermeme noktasında sınıf savaşımı bir sorun olarak karşımıza çıkabilir. Bu noktada küçük-burjuva ve feodal etki, işleri yokuşa sürmekte, oldukça amatörlüğe sevdalanmakta, resmiyete ve profesyonelliğe gelmemektedir. Ama kuralsız yaşamda ve kendini konuşturmada öne fırlamaktadır. Bugün bile karşımıza çıkan olumsuzlukların ve acıların kaynağı burasıdır. Sizler dürüst-sünüz. Özellikle akıllı davranmanızı istiyorum. Hepinizin yaşadığı rahatsızlıkların ve acıların çözümü doğru örgüt ve eylem hattını uygulamaktır. Bu çok önemlidir. Oysa kişinin keyfine göre bir hareket tarzı tutturulmaktadır. Örneğin bulunulmaması gereken yerde kalınmakta, yürünmemesi gereken yerde yürünmektedir. Bu da bizi kayıplar vermeye götürmektedir. Kişi kaçınması gerektiği biçimde eylem düzenlemektedir. Basit bir eylem için, belki de bir ajanın cezalandırılması için bir grubun yaşamını tehlikeye atmakta, açık hareket etmekte, kolektif değil bireysel davranmaktadır.

Bu nereye götürür? Bunun ya imhaya ya da kendi kendini tasfiye etmeye götüreceği açıktır. Kurallı yaşamın esas alınması ve hem askeri hem de siyasal profesyonel yaşamın gereklerinin sonuna kadar yaşanması durumunda, bu kayıpların karşımıza çıkması mümkün müdür? Amatör değil, profesyonel örgüt ilişkileriyle birbirimize bağlı kalmamız ve bu bağlılığı sempatiyle değil resmi örgüt ilişkileriyle sürdürmemiz halinde, eminim ki böyle olmayacaktır. Bizi birbirimize bağlayan siyasal görevler vardır. Bu görevlere sonuna kadar bağlı kalırsak ve bunu her yerde ege-men kılırsak, bu kayıplar kesinlikle olmayacaktır. Hataların kurbanı olanlar aslında biraz da amatördür. Eğer bunlar ölçülere ta-

mamen egemen olsaydı, doğru örgüt ve eylem anlayışını özümseyerek bunda ısrar etselerdi, “PKK’de yaşama ve çalışma tarzı böyle çözümlenmiştir, sonuna kadar buna bağlıyım” deselerdi, bunu kadro ve savaşıllara da sonuna kadar dayatsalardı, işlerimiz sonuna kadar sağlam yürürdü. Hem kendileri çok yaşar hem de yaşatırlardı; çok kazanır, az kaybederlerdi.

Bazı kişilikler, ilgili değerlendirmelerde de açılmanmaya ve çözümlenmeye çalışılmıştır. Bu çözümlenmeler ışığında kendi durumunuz üzerinde durabilirsiniz ve durmalısınız. Üzerinizden atmanız gereken birçok olumsuzluk olabilir, ama kazanacağınız çok şey de vardır. Aslında biz militan için gerekli olan her şeyi vermeye çalışıyoruz. PKK’nin yaşamına bu denli katlanabilen bir adam, bunun örgüt ve eylem hattını tam tutturabilirse, çok sağlam bir önder olabilir ve çok iş başarabilir. Hiçbir düşman subayında bulunmayan cesaret sizde vardır. Emek de harcıyorsunuz. Ama taktik yoktur; örgüt ve eylem düzenleme olayı yoktur; onun yönetimi ve denetimi yoktur. Bunların hepsini birleştirirseniz, işlerimiz gerçekten sağlam yürüyecektir. Neden eylemlerin yönü sağlam olmuyor, neden eylem doğru düzenlenemiyor ve yapılmıyor? Neden yönetilemiyor ve sonuçları denetlenemiyor? Bizi en çok şaşırtan bir nokta budur. Neden bu denli atıl kalıyorsunuz? Aslında bu önderlik konusunda çok ciddi bir eksikliktir ve aşılmak zorundadır.

Bunu anlayışta belki biraz görüyorsunuz, ama pratik dönüşümde yaşamıyorsunuz. Dönüşümü pratikte de yaşayamazsanız, bunun yol açtığı dehşet verici durumlara düşersiniz. Oysa devrimciler planlıdır ve attıkları adımların sonuçlarına katlanmasını bilen adamlardır. O halde bizi oldukça uğraştıran ve bizi hak etmediğimiz acılara ve kayıplara mahkum etmek isteyen tutum ve davranışlara oldukça öfkeyle yaklaşmalı; onları adım adım geriletmenin göreviniz olduğunu unutmamalısınız. Bu temelde, özellikle PKK tarihini incelemelisiniz. İncelemesini bilerseniz, aslında çok veri sunulmuştur. İlk adımların atılmasından, yaşanan her önemli aşamaya kadar kendini dayatan sahte önderlik tipinin ne olduğu, tembel ve tutucu tipin kim olduğu ve nelere yol açtığı iyi konulmuştur. İdeolojik grup döneminde bile birkaç ay birlikte yol aldığımız çok sayıda feodal ve küçük-burjuva tip tanıdık. Bunların

yol arkadaşlıkları birkaç ayla sınırlıydı. Ama biri gitti, öbürü geldi; daha ileri aşamalarda biraz daha kalıcı da olsa, bu etkiler yine varlığını duyurmaktan geri kalmadı. Günümüze doğru geldiğinde, bunlar bize, görkemli parti eserimize, her şeyimizi ortaya koyarak geliştirdiğimiz ve insanlık tarihinde ender rastlanan kutsal direnişimize öyle bir dayatmada bulundular ki, kendimize egemen olmasaydık, içlerinden bir tanesi bile bu kocaman varlığımızın altını üstüne getirebilirdi. Hani yapmak ne kadar zorsa, yıkmak da o kadar kolaydır derler. Bunlar da çok zor yapıları çok kolay bir biçimde yıkabilirlerdi.

Biz burada ideolojik ve politik formasyonumuzu, biçimlenmemizi ve yeni kişilik dönüşümümüzü oldukça güçlü bir aşamaya yükseltmek için çok çaba harcadık. Ama bir kaza -ki bunun arkasında bir kişilik vardır- moralinizi ve hatta birçok kazanımlarınızı tehlikeye atabiliyor. Görevlere militanca sahip çıkmak öyle basit değildir. Her kazanımın arkasında yetersiz, sorunlu, çözülmemiş veya proletaryaya yabancı bir kişilik vardır. Bu kişilikler beklenmedik durumlara yol açarlar. Bunlar hak etmediğimiz kayıplardır. Bu olaylar kader değildir. Ortaya çıkan kazalar rastlantı eseri olarak görülemez. Görünürde böyle olabilir; ama son tahlilde birleşilen yer kazaya yol açan kişiliktir. Belki de kendini son derece beğenen, kendini konuşuran, kendi ölçülerini parti ölçülerinin üstünde tutan ve kendisini partiyle eşleştiren tutumlar bu durumlara yol açmaktadır ve bunlar yaygındır. PKK içindeki sınıf savaşımı tam da buradadır. Görünüşe aldanmamak gerekir. Kendini dönüştüremeyen kişilik taşıdığı sürece, partiye karşı savaş yürütülecektir. Kendini geliştiremeyen kişilik, Kürdistan'da aşılması gereken yaşamla özdeşdir. Tıkalı kalırsanız gelişmeyi yaşayamazsınız ve savaş kaçınılmaz olacaktır. Bu durumda siz kazanırsanız tasfiyeciliği geliştirirsiniz. Partinin hattı egemen olursa, ya sizi kazanacak ya da tasfiye edecektir. Parti tarihimizde, özellikle 1983'ten itibaren provokasyonun bilinçli olarak kullanmak istediği geri yapımız, hiç ummadığımız veya görmek istemediğimiz bir biçimde tehlikeli bir konum arz ediyordu. Yani provokasyonun umut bağlamasını olanaklı kılan yapısal özellikleriniz vardır. Nedir bu özellikler? Çizgiyi derinliğine kavrama ve uygulama şurada kalsın,

kimliği tamamen açığa çıkmış bir provokatör ses verdiğinde, bazıları rahatlıkla ona bakmakta, aylarca dinlemekte ve etkisinde kalabilmektedir. Örneğin o dönemde provokatörler, “Yüzde yetmişbeşinin kafası karıştıktı, bizi dinliyorlardı; üzerinde çalışmış olsaydık, daha çok çekebilirdik” diyorlardı.

Bu bir gerçeği ifade etmektedir ve daha sonra bu yönlü çabalar hiç de az olmamıştır. Bugün düşman da toplumsal yapının geri olduğunu söylüyor. Biraz maddi teşvikte bulunursa halkı yanına çekebileceğini ve pişmanlık yasasıyla bazılarının üzerine yürürse, düşürebileceğini düşünüyor. Düşman böylesi birçok yöntem geliştirerek, bu geri özelliklere hitap etmek ve onları partinin başına bela yapmak istedi, istiyor. Bu en dehşetli biçimiyle zindanda yaşandı. Zindanlardaki provokasyonun özünde bu yatıyor. Eğer büyük bir direniş gösterilmese ve partiye sahip çıkarak buna karşılık verilmeseydi, zindanlarda egemenliğini kuracak ve orada her şeyi bitirecekti. Yurt dışında büyük bir mücadele verilmeseydi -şimdi hala etkileri yargılanıyor- parti şiddetli bir savaşım içinde sonuna dek direnmeseydi, kendilerine göre belki orada de partiyi bitireceklerdi. Bu sanki ülke zeminindeki mücadelede daha az mı ortaya çıktı? Orada da partiyi oldukça işlemez duruma getirmek isteyen tutum ve davranışlar çokça görüldü. Bütün bunlardan çıkarılacak dersler şunlardır: Belli ölçüde egemen ulus bünyesinde, yani Türkiye ortamında şekillenen ulusal kişilikle, bizde daha çok sömürgeci kapitalizmin etkisi altında oluşan küçük-burjuva ve yarı-feodal kişilik, militan gelişme üzerinde sanıldığından daha fazla etkili olmakta ve gelişmemizi frenlemektedir. Hemen belirtelim ki, bunlar art niyetli de değildir; yüzde doksandokuzu iyi niyetlidir; ama bu bir gerçektir. Bizdeki toplumsal zemin herhangi bir ülkede olduğundan çok daha fazla nesnel olarak ajanlaştırılmıştır. PKK'nin ortaya çıkışında kullandığı ilk sloganlardan biri de; **“Ajan kurumlara ve kişilere karşı mücadele”** idi. Bu yerinde bir slogandı. Biz daha sonra bunun açılımını da yaptık. Toplumun, kendisinin teslim alındığını ve hatta çoğumuzun mensup olduğu ailelerin bile yarı yarıya düşmanlaştığını gördük. Düşman, ailelerimizi bile zorla ve özendirici bazı önlemlerle önemli oranda işgal etmiştir. Bu bir gerçektir.

Kürt toplumunun önemli bir gerçeğini oluşturan bu durumun

ancak mücadeleye aşılabacağı çok açıktır. Herbirinizin sosyal ve ailesel durumunuzu değerlendirdiğimizde, iki büyük kuvvetin üzerinizde etkili olduğunu göreceğiz. Bunlardan biri partinin çekim kuvveti, öbürü ailenin ve çevrenin çekim kuvvetidir. Bunlardan hangisinin kazanacağı tamamen çözümlenmiş değildir; ama mücadeleyle bunu kazanacak taraf biz olacağız. Şimdiye kadar bu mücadeleyi köklü bir biçimde geliştirememişseniz, bundan böyle geliştirmelisiniz. Kürdistan'da aile içindeki savaşımı kazanamazsak, toplumun içinde kazanamayız. Savaşı halkın içinde kazanamazsak, düşmana karşı savaş hiç kazanamayız. Demek ki bizde önderlik savaşımının en önemli yönü, içinden gelmiş olduğumuz toplumsal zeminin çok etkili olan özelliklerini durdurabilmek, frenleyebilmek ve giderebilmektir.

Bunlar bizde, kendisini partinin örgütsel yapısına ve eylem biçimine tam bir tutucu ve geriye çekici kuvvet biçiminde yansıtmaktadır. Bu konuda özellikle örgütlendirmeme, örgütlendirse bile kendi tıkayıcı kişiliği içinde potansiyel bir hizip haline getirme, bir eyleme girişmek istiyorsa, eylemi ya intiharvari bir tükeniş ya da hedefe teğet geçme biçiminde geliştirme yaygınca yaşanmaktadır. Eylem anında eylemsizliği geliştirme, olmayacak yerde ve zamanda eylem koyma işleri geliştirmemektedir. Bu tipler, partinin önderliksel gelişimini özellikle taktikte engellemektedirler. Özellikle 1986'dan sonraki çözümlenmelerde buna büyük ağırlık verdik. Ama etkileri henüz tam olarak ortaya çıkmış değildir. 1986, 1987 ve 1988'deki çözümlenmelerin etkileri örgütsel ve eylemsel hattımıza yeterince yansımamıştır. 1989'da kısmen yansıtabildik. Ama yine de bu yönlü yansıma çok sınırlıdır. Önümüzdeki dönemde PKK'nin ideolojik, politik ve askeri çizgisini ve bunun pratik olanaklarını daha güçlü yansıtmaya göreviyle karşı karşıyayız. Büyük gelişmeler sağlamak bu görevlerin başarılmasına bağlıdır. PKK'yi örgütsel ve eylemsel alanda gerçek kişiliğine kavuşturmak gerekir. Bu, birçok bölgede var olan tıkayıcı öğeleri görevden almak veya köklü bir özeleştiriyile düzeltmek biçiminde olabilir. Özellikle kolektif örgütlenmeyi dayatarak denetim altında tutmak bir önlem yöntemi olarak düşünülebilir. Ama mutlaka doğru örgütlenme ve eylemliliği götürecektir bir kurumlaşmayı sağlamak -bu komite,

temsilcilik, hatta grup olabilir- bunları sağlıklı bir biçimde geliştir-
mesini bilmek büyük önem taşımaktadır. 1990 eylemliliğine yöne-
lirken, kesinlikle başarılması gereken görev budur. Eyaletlere, böl-
gelere ve hatta mıntikalara kadar örgütsel kurumlaşmaya gitmek;
doğru çalışma, eylem ve vuruş tarzıyla buna ulaşmayı olanaklı kıl-
mak zorunludur. Bunu, mutlaka başarılması gereken bir görev ola-
rak göz önünde bulundurmak, bu görevin başarılması için elden
gelen fedakarlığı göstermek bize büyük gelişmeler yaşatacaktır.

Bu konudaki görevler başarılmazsa, yani örgütsel kurumlaşma
ve bunun da doğru eylemliliği planlanıp bir görev olarak götürüle-
mezse, şimdiye kadar olduğu gibi bütün çabalar heba olup gidebi-
lir. Çoğunuzun büyük emeklerle yaşadığınız mücadele, hiç umma-
dığınız bir biçimde karşınıza dikilebilir. Bunun içindir ki, örgütsel
görevlerinize doğru yaklaşmalısınız diyoruz. Bireycilik kesinlikle
sonuç veremez. Bütün gelişmeler, bu yönlü görevlerimize ne denli
egemen olursak, o denli çizgimize başarı şansı kazandıracığımızı
göstermektedir. Bu yönlü görevlerimizi yerine getirmedeki ihmal-
karlılığımız oranında, kayıplarımızın da artacağı ortaya çıkmaktadır.

Özellikle parti ortamına yeni gelen yoldaşlar, belki yeterince in-
celeme olanağına kavuşmamışlardır. Ama onlar olanakları iyi
değerlendirerek PKK'ileşmeye özen göstereceklerdir. PKK'deki
gelişim sadece ideolojik ve politik gelişim değildir. Bugün en çok
yaşanan gelişme, örgütsel hat'ta tam oturup oturamamak, onun ey-
lemine, en azından ilkede yaşanıldığı ölçüde yaşayıp yaşayama-
maktır. Gerçekten de ilke esastır, ama onun pratiği de çok gerekli-
dir. Bugün en önemli sorun, ilkelerde, yani teorik olarak oldukça
gelişim gösterilmesine rağmen pratikte doğruyu yaşayamamaktır.
Hepiniz anlayışta iyi gelişıyorsunuz, ama sıra pratikle bütün-
leşmeye gelince ortaya ucubeler çıkıyor. Bunu gidermenin temel
yöntemi örgüt olayı üzerinde yoğunlaşmaktır; pratikte işlerin nasıl
adım adım geliştirileceğini büyük bir disiplinle ortaya koymaktır.
Bunu yaparsanız, teori ile pratik arasındaki çelişkiyi olumlu yön-
den çözersiniz. Bu çelişkiyi çözemerseniz, tuhaf hatalar sergile-
mekten kurtulamazsınız. Bununla kendinizi bile tasfiye olmaktan
kurtaramadığınız gibi, partiye de büyük zararlar vereceksiniz. De-
diğim gibi bu anlamda hep iyi niyetlisiniz, ama iyi niyetle hiçbir

şey kurtarılamaz. Tarihe baktığımızda, ilkelerin inşa edildiği dönemin, geniş propaganda yapılan bir dönem olduğunu görürüz. Bu dönemin böyle kazanılması da olanaklıdır. Ama daha sonraki pratik, yani savaçılık dönemi, bir anlamda insanları eğitip savaştırma görevini dayatan bir dönemdir. Bu görevi yerine getirmeyen birçok güç tasfiye olmakla karşı karşıya gelmiştir. İlkede ve propagandada büyümeyi sağlayıp da savaşı geliştirememek, daha sonraki başarısızlıkların ve büyük kayıpların nedeni olmaktadır.

Bugün şu olay karşımızda belirgin ve tarihsel bir olgu olarak durmaktadır: Biz ideolojik ve politik olarak oldukça büyük bir gelişmeyi yaşadık. Kürdistan halkı bizi dinlemektedir. Ama bir yerde dışımızda bir olay geliyorsa, ciddi bir eksikliğimiz var demektir. Biz onu aynı etkinlikle örgütlülüğe ve eylemliliğe götüremiyoruz; onu yönetemiyor ve yürütemiyoruz. Yani tam anlamıyla dalga dalga savaçılığına oturtamıyoruz. Şu anda bu görev, can alıcı bir nitelik taşımaktadır. Kadro birazcık yürüse de, kitleyi yürütemiyoruz. Gerilla grupları savaşa da, geniş kitle savaşımına götüremiyoruz. Geniş kitleleri savaşmak için ayağa kaldırmazsak, savaşı kazanamayız. Halk savaşı halkın eseridir, her düzeyde halkın katılımıyla yürütülür. Bunu başaramazsak tasfiye kaçınılmazdır. O halde bütün gücümüzle bu görevin üzerine yürümesini bilmeliyiz. Ancak bu temelde günümüzdeki mevcut gelişmelerle birlikte, oldukça ileri düzeyde üzerimizde etkili olmaya başlayan proletaryaya yabancı her türlü hatalı, tutucu ve geriye çekici özelliklere ve kişiliksizleşmeye karşı başarıyla mücadele edebiliriz. Yine bu temelde partinin olumlu özelliklerine ulaşabiliriz. Ve kişilik gerekli dönüşümü sağlayabilir; böylelikle PKK'nin eylem hattını başarıyla yürütür, örgütler ve eyleme kavuşturur.

PKK'de önderlik ve kadro politikasının bazı yönlerine kısa olarak değindim. Ama bu konular üzerinde gerek son konuşmalarımızda, gerekse daha önceki çözümlemelerde çok özlü ve kapsamlı bir biçimde durulmuştur. Bunları yeniden incelemenize sunma gereğini duyuyorum. Buradaki faaliyetlerimizin temelinde aslında kadrolaşma yatıyor. Bu faaliyetlerin özü, sıradan bir savaçılığın kazanılması değildir. Çok muhtaç olduğumuz kadroları ortaya çıkarmak büyük önem taşımaktadır. Teoride ve pratikte önderlik ol-

gusuna çok yönlü yaklaşmıştır. Önderliğe doğru yaklaşmak kadro politikasının özüdür. Yani PKK’de gerçekleşen önderlik olgusunu ne denli kapsamlı olarak görür, onun içinde kendi eksikliklerinizi, yetmezliklerinizi, hatalarınızı, sahtelikleri ve sakatlıkları görüp giderirseniz, kadrosal biçimlenmenizi de o ölçüde gerçekleştirirsiniz. Aslında PKK’de kadro politikası çok belirgindir ve önemlidir. Kadro politikasını sağlıklı olarak çözmemiz demek, bütün gelişmeleri şimdiden güvence altına almamız demektir. Bu da niçelikle değil, daha çok niteliksel gelişmeyle ölçülür.

Hepiniz, PKK’nin kadro politikasının sağlam bir uygulayıcısı olmalısınız. Genç olmanız kesinlikle bunun önünde engel değildir; hatta bu sizi daha da avantajlı kılmaktadır. Çünkü geçmişte içine düşülen hataları yaşamayacaksınız. Yine partinin size kazandıracığı muazzam bir birikim vardır. Bu birikim emekle kazanılmıştır. Bunu iyi özümserseniz, gelişme temponuz daha hızlı olacaktır. Daha öncekilerin on yılda sağladığı gelişmeyi siz bir yıl içinde katedebilirsiniz. Kadro politikamıza -ki bu son tahlilde önderliksel gerçeğimizdir- ulaşmanız, onu kavrayışta ve daha çok da uygulamada yaşamanız sizden beklenen temel görevdir. Bunu ne dar bir eylemlilik biçiminde saptırmalı, ne de son derece edilgen ve tembel bir kişilik biçiminde boşa çıkarmalısınız. Sizin bazı özellikleriniz vardır. Bu devre münasebetiyle bunu daha fazla açtık. Kadrolaşma bu temelde olabilir. Görevli birçok eski öğemiz de, aslında tamamen yeniden kadrolaşmakla yüz yüzedir. Böyle bir görev onlar için de geçerlidir.

Bazılarınız zindandan, bazılarınız ülkeden geldiniz. Yeniden kadrolaşma sorunu sizin için de canalıcı öneme sahiptir. Edindiğiniz bazı yapısal özellikler, belki PKK’nin şu anda sonuç alan ve gelişmelere damgasını vuran özellikleriyle çelişebilir. Dolayısıyla bunlar, atmanız ve aşmanız gereken özellikler olabilir. Bunları öğreneceksiniz. Özellikle darlık ve haddinden fazla amatörlük vardır ve bu biraz da kemikleşmiştir. Bu özellikleri atacaksınız. Kadrolaşmayı aslında kendi ellerinizle boğuyorsunuz. Bunun çok yönlü belirtilerini ortaya koyduk. Hantal davranışlarınızdan olayları ele alış tarzınıza, düşünceyi kullanamamanızdan pratikle oynamaya kadar içerikte ve biçimde oldukça ciddi yetersizlikler ve bi-

çimsizlikler yaşanmaktadır. Bunları gidermek elinizdedir. Size sunulanı özümseyeceksiniz. Örneğin eleştirilerde, bazılarının neden ve nasıl gelişemediklerinin teorisini yaptıkları ortaya çıktı. Bu sakat bir durumdur ve kabul edilemez. Bu biçimde burada yoğunlaşanlar için hem gönüllülük ve hem de zorunluluk temelinde her türlü gelişme olanağı vardır. Bazıları istisnai olarak belki gelişmeyebilir. Ama esas yönelim gelişmedir. Israrla vurguluyoruz: Sorunumuz adam veya savaşı azlığı değildir. Bunların hepsi vardır. Ama önderler yoktur. Sizde en az bulunan şey cesaret, fedakarlık ve dayanıklılık değildir; bunlar sizde mevcuttur. Ama kadroda önderlik vasıflarını kavrama olsa da, özümseme yoktur. Bu önemlidir. Kürdistan toplumunun düşmanı işte budur. Yine sürekli teslim olmayı kendisi için bir kurtuluş yolu olarak yaşama, kendisini asla önder yerine koymama ve önderliği bir türlü kendisine layık görmeme tutumu, sadece bizde değil, bir bütün olarak toplum içinde de yaşanmaktadır. Bu özellik daha da tehlikeli bir biçimde parti ortamına yansımaktadır. “Bizden önder olamaz, ancak bazıları bizi yönetebilir” anlayışı bizde vardır. Hatta “bizim için önderlik gerekmez, herkes bildiği gibi yaşasın, bu da keyfimize göre gerçekleşsin” anlayışından bile söz edilebilir. Bu eskinin hortlatılmasıdır ve bir hayli yaygındır. Bu özellikler bazılarının işine gelebilir, bazılarının hoşuna gidebilir, ama bununla kolektif bir önderliğe ulaşılamayacağı gibi, parti merkezinde kolektif bir önderlik de oluşturulamaz. Önderliğin gereklerini kendinizde somutlaştıracaksınız; bu temelde görevlere sarılarak, kolektif önderliği yakalamaya çalışacaksınız.

İstediğimiz kadar çok sayıda isyan düzenleyelim, hatta gerillacılık yapalım; bazen bunların hepsinin yenilgiyle sonuçlanması kaçınılmaz hale gelebilir. Önderlik sağlam yapılmadı mı, harcanan bütün çabalar da boşa gidecektir. Tarihimiz bu tür olaylarla doludur. O halde bunun yolunu ve yöntemini de kendinize kabul ettireceksiniz. Bunun hangi pratikle ve hangi pratik çalışma tarzıyla sağlanacağını bileceksiniz ve yoğun çaba sergileyeceksiniz. Parti işlerini ilerletmek ancak böyle mümkün olabilir. Bizde çok yaygın ve etkili olan amatörlikle bir yere varılamaz. Savaşta, kesinlikle iyi niyetlerle ve özlemlerle mesafeye alamayız. Sanırım sizin de en

çok tercih edeceğiniz şey, kendi elinizle hazırladığınız son derece zengin bir parti içeriği, onun kullandığı ve bizi kazanmaya götürdüğü sağlam bir biçimleniş ve örgütlenmedir. Bizde içerik zengindir, bu hepimizde vardır; ama biçimlenme, örgüt düzeyine ulaşma ve örgütün kurallı yaşamıyla bütünleşme çok zayıf kalmaktadır. Bu duvarları var olan, ama çatısı bulunmayan bir binaya benzemektedir. Biçim sorununu mutlaka çözüme kavuşturacaksınız; bunun örgüt düzeni, çalışma ve eylem tarzı olduğunu iyi bileceksiniz. Hem de bunu iyi özelliklerin bütünlüğü olarak kendinizde somutlaştıracaksınız.

Ben yine örgütlenmenin önemi üzerine kapsamlı değerlendirmeler yaptım. Şu formülü ileri sürdüm ve bütün yaşamımız bize şunu öğretti dedim: Bütün gücünle örgütlenmeye yönel, örgüt bağlarını geliştir ve sürekli kıl! Biliyorsunuz, bizim yaptığımız başka birçok çalışma da vardır, ideolojik ve politik faaliyetlerimiz mevcuttur. Ama bunların altında en temel olanı örgütsel bağlar üzerindeki savaşımdır. Ben sıradan bir örgütsel bağ için son derece duyarlı ve istekli davrandım; bunun için çok çaba harcadım. Gerçekte birçoğunuzun tenezzül etmediği bir ilişkiye ben büyük değer verdim. Örneğin bir dostluk ilişkisine olağanüstü değer biçirim. Bu bende adeta bir hastalık halindedir. İnsanları ilişkiye çekmeye, hatta sığ bir biçimde de olsa, düşmanı bile, lehimize işleyecek ters bir ilişki durumu içine atmaya çalışırım. PKK'nin etkinliği nedir? PKK'nin etkinliği, son tahlilde dünyayla bağlarını biraz geliştirmesini bilmesidir. Çeşitli yurt dışı alanlarına attığımız bağlar, son tahlilde örgütsel bağlardır.

Partinin ideolojik ve politik etkinliğini örgütsel düzeyde temsil etme görevi yeterince başarılamamaktadır; ama bu yine de bizi gelişmeye götüren bir örgütsel bağdır. Bu bağ aslında çok gereklidir. Bizim ilişkilerimizde daha çok amatörlik vardır. Siz biraz da eski toplumsal özelliklerle ahbap-çavuş grupları biçiminde kalmak istiyorsunuz. Buna hayret ediyorum: Nasıl acı duymuyorsunuz? Hayır, yaşamın ayrılmaz bir parçası olarak örgütlülüğü sürekli yaşayacaksınız. Bunun için ölçü şudur: PKK'nin örgütlülük düzeyi yetersizse, en üst düzeye kadar görevlerinin bilincinde ol ve gereklerini yerine getir! Somut planda bir bölgede görev almışsan,

orada ne kadar örgütsel eksiklik varsa gider! Bu görevi başarmaya dek, eylem de dahil olmak üzere hiçbir görevi ciddiyetle yerine getiremeyeceğini unutma! Yaşamın bütün çalışma olanakları içinde en çok örgütsel olanağa yer ver! Daha çok dost güç örgütlerdir; daha çok öncü gruplar oluştur, bunları en uygun bir biçimde yaşat; onları güçlendir, koru ve eylemlilik içinde tut! İşte tecrübelerimizden çıkarabileceğiniz en yaşamsal ders budur. Ben bu derse nereden ulaştım, biliyor musunuz? Kürdistan'ın gerçekten lime lime olmuş yapısından! Bir de zor anlarda insanı ne kurtarır, bilir misiniz? Zor anlarda insanı örgütsel bağlar kurtarır. Sağlam örgütsel bağlar, sağlam örgüt elemanlarından ve örgütsel görevlerini her şeyin önüne koyan militan yapıdan şekillenir. Bu yapının büyük gelişmelerin yaratıcısı olduğu bilinmektedir. Bu yapıda bulunmayanlar belki birçok alanda iyi eylem ve propaganda yapabilirler, ama temel örgütsel görevlerini yerine getirememişlerse, aslında bütün çalışmalar boşa gitmiştir. Çünkü örgütsel bağları yoktur. Örgütsel bağlar gelişmeleri tutan kanatlar gibidir. Siz büyük hatalarla birçok olguyu birleştiremezseniz, paramparça olmayı ve uçurumlara yuvarlanıp gitmeyi durduramazsınız. Böyle bir tehlikeyi ancak sağlam örgüt bağlarıyla durdurabilirsiniz.

Ben bu işe başladığım ilk günlerde bile, her zaman, bizi sürekli ayakta tutacak kapsamlı bağlarla bağlı bir örgütlenmemiz olmalıdır diyordum. Gittiğiniz her yerde örgütsel bağlara en büyük değeri verin. Sıradan bir örgüt ilişkisi olmasaydı, biz burayı çalıştıramazdık. Burası askeri eğitim alanıdır; temel ve merkezdir. Ama sıradan bazı dostluk ilişkileri olmasaydı, daha güneye inmezdik. Bir örgütle örgütsel ilişkiler kurmasaydık, buraya gelemezdik. Bütün bu gelişmelerin altında yatan vazgeçilmez gerçek bu bağlardır. Bu konuda ciddi eksikliklerinizin bulunduğunu görüyorum. Özellikle PKK'nin hazır örgüt ilişkilerinin sizi tembelliğe sevkettiği kanısındayım. Yani sizin için her şey biraz hazırdır; gittiğiniz yerde örgütlülük vardır; gittiğiniz alanlarda rahat yürürsünüz. Bu sizi yanılgılı bir pratiğe götürüyor. Her şey adeta kendiliğinden gelişip örgütleniyormuş anlayışına kapılıyorsunuz. Bu kesinlikle yanlıştır. Bizde en zor geliştirilen ilişki örgütsel ilişkidir. Bu konuda ciddi bir eksikliği yaşıyorsunuz. Bunun nedenlerini an-

lamaya çalışıyorum. Neden kendinizde bu kadar örgütsüzlüğe müsamaha gösteriyorsunuz? Buna izin vermemelisiniz. Özellikle devrimi sürdürmede çok samimi ve dürüstseniz, o zaman yaşadığınız muazzam örgütsüzlüğü bütün gücünüzle yaşamamaya çalışmalı ve gidermelisiniz.

Demek ki şu andaki en önemli sorun, önderliksel sorun ve örgütsel önderliktir, eylemsel önderliktir. Buna çok muhtaçsınız; bu konuda oldukça yetersizsiniz ve yanılığlı yaşıyorsunuz. Esas olarak kadrolaşmada gidermeniz gereken yönünüz budur. Örgütsel bağlara çok büyük bir önem vermelisiniz. En çok da kadroların ilişki tarzına ve komiteleşmesine özen gösterilmelidir. Merkez komitesinden eyalet, bölge ve mıntıka komitelerine, köy toplulukları ve hücre gruplarına kadar gerekli örgütlenme sonuna kadar geliştirilmelidir. Bu örgütlenmeler gerektiğinde açık ve yarı-açık olmalıdır. Örgütlenmenin işleyişi çok önemlidir. Bu amatörce değil, profesyonelce olmalıdır; mevcut çalışmalara göre yaratıcı bir işleyiş gerçekleşmelidir. Her militanımız örgütsel işleyiş çarkını çeviren kişi haline gelmelidir. Bireylerin tıkayıcılıklarını -ki bu çok yaygındır- örgütü geliştirmemelerini ve örgüt olanaklarını çarçur etmelerini hiç kabul etmemelisiniz. Tersine kim mevcut olanakları en iyi örgütlüyorsa, örgütün esas sorumlusu olarak onu görevlendirin. Kim en iyisini yapıyorsa, temel örgütsel görevi mutlaka ona verin, onu en etkili görevlerin içine çekin. Bunu kendinizde başlatın. Bu dönüşüm sizi PKK'nin militan kişiliğine ulaştırır. Kuşkusuz bunların birçok özelliği de vardır. Doğal olarak sizden fedakarlık, dayanıklılık, esneklik ve yaratıcılık istenmektedir. Eğitim size belli bir mesafe aldirtmaktadır. Mücadele pratiği gelişmenize yol açmaktadır; ama dediğim gibi esasında örgütsel gelişme ve yönetim belirleyici olmaktadır. Kişiliğinizi bu konuda yetkinleştirmeli, görevlerinizi sıkıca kavramalı, en çok muhtaç olduğunuz çalışmayı kendinizde yürütmeli ve bunu bütün parti ortamına yaydığınız ölçüde partinin doğru çalışma tarzını oturatarak, gelişmeler için son derece elverişli bir ortam hazırlamalısınız.

Önderlik konusunda yapılan kısa açıklamaların yeterli olduğunu sanıyorum. Önemli olan doğrularımıza layıkıyla sahiplik yapmaktır. Tek doğru yönelim tarzı da budur. Bu bizi mutlaka doğru ve

haklı olana götürecektir. Sonuna kadar hatalı tutuma karşı çıkmalı; hak ettiği neyse kendisine onu vermelisiniz. Bundan sonra bütün yaşamımızı böyle götürün. Yani hatalara izin vermeyen ve sonuna kadar doğruluğun egemenliği için çalışan bir yaşam tarzını esas almalısınız; bu biçimde yaşamaya hakkımız vardır. Hatalarda ısrar eden yaşayamaz. Böyleleri kurbanlara yol açabilir; ama buradan çıkaracağımız en anlamlı sonuç parti doğrultusunda kurallı yürümeyi daha da keskinleştirmek, kimden kaynaklanırsa kaynaklansın, hatalı gidişatlara karşı durmak ve bütün gücümüzle bunların tasfiyesine çalışmak olmalıdır. Bu bizi, sonuçta bundan sonrası için hazırlıklı halde tutacak, beklenmedik olaylar karşısında bizi tedbirli kılacak ve duyarlı yapacak; bu tutumlar sayesinde kazanacağımız çok şeyler olacaktır.

Koşullarımız zordur, ama bu zorluklar bizi yıldırılmaz. Zorluklar bizim için sadece yürümenin bir aracıdır. PKK'nin daha zor günleri de olmuştur. Zindandaki yoldaşlar iyi bilir. Yaşamı daha da anlamlı kılmak ve güzelleştirmek elimizdedir. Çabalar hep karşılıklı olmalıdır. Birbirinizi zenginleştirmeli, yaşamı birbiriniz için daha da anlamlı hale getirmelisiniz. Oldukça içten ve son derece hizmet eden bir tavır içinde olmalısınız. Bu yönlü eksiklikleriniz vardır, içinde zayıf durumda ve ilgiye muhtaç olanlar vardır. Kendi kişiliğinizi ilgi kaynağına dönüştürün. Bu konuda kendinizi başkalarına verme, ışık saçma, aydınlatma ve canlı bağlar geliştirme işine katın ve geliştirin.

Hasan Bindal yoldaşın şehit düşmesi olayı bizi etkilemiştir. Ama biz, şehit yoldaşımızı bütün yönleriyle kavratmaya ve özümsetmeye çalışıyoruz. Onun kişiliğinde bir kez daha şehitlerimizi bütün haşmetiyle içimize sığdırmaya çalışıyoruz. Şehitlerin anılarına bağlılık sadece onları anmak değildir, bütün hizmetleri ve özellikleriyle partiden ibaret olan bir yaşama ulaşmaktır. Denilebilir ki, bu yaşamı daha da zenginleştiren şehitlerimiz, en küçük bir kişisel kaygı ve çıkar düşünmeden şahadete erişmişlerdir. Onlar vatan ve özgürlük şehitleridir ve PKK'yi PKK yapan gerçek değerlerdir. PKK'ye bağlı olan bir militan, şehitlere dayanarak partiyi yeniden ve yeniden yaratabilir. Onları küçük ve yetersiz görmeyelim, ama anılarının etkisi altında da ezilmeyelim. Çıkarı-

lacak tek doğru sonuç bağlılıktır. Oldukça zorlu bir yaşamın içinden geliyor ve yaşıyorsunuz. İşkenceden geliyorsunuz. İçinizde şehitlerin anlarıyla yüklü olarak gelenler az değildir. Hepsini bir kez daha birlikte yaşayalım diyoruz. Hiçbir toplum bizim toplumumuz kadar insani, vatansever, özgürlüğe susamış ve bağlı değildir. Gerçekte özgürlük adına insanı yücelten bir tutum kadar yüce bir tutum yoktur. Dolayısıyla güvenimiz tamdır. Soylu bir yaşam, tamamen insanlığa, vatanseverliğe ve özgürlüğe adanmış bir yaşam, elbette en güçlü yaşamdır. Bu konuda alnımız açıktır. Bu temel ve esas olduğuna göre, geriye kalan şey nedir? Geriye kalan çırak da olsak ustalaşmasını bilmektir. Bu elimizdedir ve mutlaka ustalaşmalıyız. Çıraklar iyi eser yaratamaz, ustalar zafere gider.

Bizim yaşamımız, şehidiyle birlikte var olan bir yaşamdır; şehidi ve geride kalan dava arkadaşlarıyla iç içe olan bir yaşamdır. Bu iç içelik o kadar belirgindir ki, kimin şehit düştüğü ve kimin geride kaldığı ayrımı bile öyle pek anlamlı olmamaktadır. Çünkü biri diğeri içindedir. Biz şehitlerimizi tamamen içimize alarak yaşıyoruz. Bu PKK'de kesindir. Dolayısıyla ne bir arkadaşımız şehit düştüğünde kaybolup gideceğini düşünebilir, ne de geride kalan tek başına kaldığını söyleyebilir. Hayır, bizde birin bütünde ve bütünün birde gerçekleşmesi esastır. Egemen olanı budur. Buna özen göstereceğiz. Şehitlerin anısına yapabileceğimiz en büyük hizmet, yaşamımızı daha da özgürlüğün bedeli ve somutlaşmış ifadesi haline getirmek olacaktır. Bu biçimde kaynaşmış bir yoldaşlar topluluğu haline geldikten sonra, katlanamayacağımız hiçbir zorluk olamaz. Yoldaşlar topluluğu olarak bu temelde ne kadar dürüst, samimi ve sonuna kadar bağlı olursak -ki öyleyiz- erişemeyeceğimiz ve zaptedemeyeceğimiz hedefler de o denli azalacak ve kalmayacaktır.

Biz kendi görevlerimizi istediğimiz biçimde yaptığımız zaman, ölüm nereden gelirse gelsin, vız gelecektir. Gerçekte her PKK'li bu slogana ulaşabilmelidir. Buna ulaşılamazsa zafer yakalanamaz. Bu zorluklar karşısında tam sonuca ulaşır ve bunun kişiliğini kazanırsak, amaca ulaşmışız demektir. Neye mal olursa olsun, buna çok sınırlı bir temelde ulaşılsa bile, PKK'nin edinebileceği en anlamlı kazanıma ulaşılmış olacaktır. Bir kez daha, gerek son şehidi-

mizin ve gerekse bütün şehitlerimizin anılarına yüksek bir değer biçerek ve gerekirse yaşamlarını yeniden araştırıp inceleyerek özümsemeye, onların büyüklüğünü yüreğimize ve beynimize naksetmeye, bunun için yoğun çaba harcamaya ve onların anısına layık olmaya çalışacağız. İlk şehidimizin anısını hala yaşamaya çalışırken zorlanıyoruz. İlk şehit verişimiz **Haki Karer** yoldaş ile başladı, **Hasan Bindal** yoldaş ile bu noktaya vardı. Ama araya neleri sığdırmadık ki? Bundan sonrasını da bu esas dahilinde yürütürsek, kuşkusuz bu bizi en anlamlı bir zafere götürecektir. Haki'nin şahadeti karşısında çökmedik. Hala çok iyi anımsarım: Direnmek için tek bir olanağımız yoktu; bir tabancamız bile bulunmuyordu. Yerine neyi koyacağımızı bilmiyorduk, ama inancımız ve anıya samimi bağlılığımızla ondan destan yarattık. Hem de bir değil, birçok destan yarattık. Şimdiye kadar şehit düşen yoldaşlarımızın anılarına böyle karşılık verdik. Yine içimizdeki yetmez kişiliklerden kaynaklanan ve onun bir sonucu olarak ortaya çıkan bütün kayıplara büyük bir çözümlemeyle karşılıklıta bulunduk. Her çözümleme büyük kazanımlara yol açtı. Dolayısıyla yetmezliklerimizin sonucu olan kayıpları da iyi telafi ediyoruz. Bu kayıplarımızı kazanç kaynağına dönüştürebiliyoruz.

Bu temelde, sizleri üstün bir moralle ve görevlerin adamı olmanın bilinciyle hareket etmeye, böylesi bir günü kendi yaşamınızda büyük bir büyüme günü ve bir kilometre taşı haline getirmeye çağırıyoruz. Bu konuda oldukça büyük bir sorumluluk ve coşkuyla görevlerinizde sürekli ve her zamankinden daha fazla geleceği zapteden bir yürüyüşün sahibi olmak için her şeyinizi ortaya koymaya; bu konuda hiçbir insani fedakarlığı sergilemekten kaçınmama ve böylelikle zor günlerde büyümeyi bir kez daha en anlamlı bir biçimde yaşayarak size layık olana ulaşmaya davet ediyoruz.

26 Ocak 1990

Ulusal kurtuluş mücadelemize dayatılan komplocu ve tasfiyeci harekete karşı parti silahıyla savaşalım!

Kürdistan'da gerek faşist sömürgeciliğin imhacı politikalarının ve bu politikaları savunanların, gerekse Güney Kürdistan'daki işbirlikçiliğin halkın ulusal ve sosyal yaşamı üzerinde yarattığı tahribatları, bunların kurtuluş hareketimiz ve onun önder gücü olan partimiz üzerindeki etkilerini, en önemlisi de partinin doğru siyasal hızına ve alabildiğine sınırlı olanaklarla pratikte adım adım gelişme çabalarına karşı, dolaylı olarak düşmanın ve içerde ise işbirlikçilerinin tehlikeli yaklaşımları ve uygulamalarının sonuçlarını bütün derinliğiyle ve çok yönlü olarak görmek gerekmektedir. Bunun da ötesinde bunlardan kaynaklanan, tasfiyeciliği ve yıkıma yol açan, başından beri her türlü yenilgiyi davet eden ve belki de düşmanın yapamayacağını içerden gerçekleştirmenin zeminini hazırlayan olumsuzluklarını bertaraf etmek büyük önem taşımaktadır.

Bu tahribatlara önderlik eden çetenin tutum ve davranışlarını bir kez daha değerlendirmek gerekir. Bu çete bize öyle bir çamur atmaktadır ki, bu, çamur ve pislikten de kalıcı ve çok daha kirli bir iz bırakmaktadır. Bizde düşmanın doğrudan faaliyetleri değil, onu aratmayan türünden dolaylı bir faaliyet, beynimizi parçalamaktan daha fazlasını alıp götürebilmektedir. Biz bunları duymuyor ve fark etmiyor değiliz. Bunlar başından beri bizi en çok uğraştıran hususlardır. Bunların kökenleri derindir. Son tahlilde tasfiye sürecini yaşayan, tamamen yenilgili olan, karanlıklar altında boğulmuş

ve kendini ayakta tutamayan durum budur. Bu, her türlü davranış ve düşünce özgürlüğünden yoksun kalmaktır. Bu, kendimizi savunamamız yüzünden yanibaşımızda gelişen komploya alet olmaktır; bilerek ya da bilmeyerek her türlü değeri düşmana satma durumudur. Bu çok yaygındır. Bunların durumu, PKK içinde geliştirilmek istenen özgürleştirme hareketine tamamen ters düşmektedir. Yüzyılların kirleri ve tahribatlarının bütün sonuçlarını yaşayan, ülkeyi ve toplumu düşmanın sınırsız sömürü ortamı içinde güçlü bir biçimde taşıyan, en kokuşmuş pislikten gelse de onu gül kokusu gibi içine sindiren durumlar oldukça konuşturulmaktadır. Birbirimizle yol almayı zorlaştırmaya çalışmakta ve bu konuda hiç de iyi olmayan kokular yaymaktadır. **Hasan Bindal** yoldaşın şehit düşme olayını değerlendirirken, bunun kokusunu duymaktayız. Böylesi yüzlerce durum ortaya çıkmıştır. Çok pislik atılmakta ve bunlar öldürücü bir etki yaratmaktadır. Yine de bunun farkında olmama ve kendine gelememe durumu yaşanmaktadır.

Ben bütün bunlara cevap bulmak ve önlemek için, kendi yaşamımı olağanüstü bir örnek olarak göstermeye çalışıyorum. Bu konuda duyarlılık gösteriyorum. Yıllarca Kürdistan'ı kanıtlamanın ve Kürt halkının ulusal kimliğine sahip çıkmasının propagandasını yaptım. Saygı ve sevgi toplayan kişilik özellikleri neyse, onları kendimde olağanüstü bir biçimde somutlaştırmaya çalıştım. PKK'nin oluşumunu biraz olsun ete kemiğe büründürürken, bir insanı yüceltecek ne varsa onları sergilemeye büyük özen duydum. Bütün bunların en önemli nedenlerinden biri; Kürdistan'da çok etkili olan bu havayı biraz olsun dağıtmak, herkesi özgürlük olayına biraz ortak etmek, halkımızın özlem duyduğu bağımsızlık, özgürlük ve demokrasinin filizlenişini sağlamak, halkın ulusal bütünlüğünü yaratmak, kendi kimliğine sahip çıkmasını gerçekleştirmek ve buna öncülük etmektir.

Doğru bir örgütlülüğü, halkın ulusal bütünlüğünü ve özgürlük atılımını her gün kendi kişiliğinizde yaşayamazsanız, elbette kendinizi yaşatamazsınız. Düşmanın kalın baskı ve sömürü tabakası, daha da inceltilmiş kılcal damarlar biçiminde her yanınızı sarmıştır. İşbirlikçi saldırıları dağıtma ve yaşatmama yönelimleri, sandığınızdan daha fazla nefes alamaz duruma getirmektedir.

PKK'nin, Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğü kavgasında ne tür çabaların sahibi olduğunu biliyoruz. Ama bu kadar çözümlemelere rağmen, en son bu yaklaşımla birlikte, partimizin ortamında özgürlüğün ne kadar savunulduğu ve gerçekte bunun ne kadar temsil edilebildiği tartışılabilir. Hala parti olmaktan uzağız. Özellikle kendinize yakıştırdığımız yaşam tarzına, parti içinde gününü gün etme biçimindeki tutumunuza, ilkelerin ve değerlerin korunup geliştirilmesi çabalarınıza ve kendi pratiğimize baktıkça, durumunuzun umut vermediğini anlıyoruz. Bu halinizle kendinizi bile kurtaramazsınız. Halka sahiplik yapmalarını bir yana bırakın, buradaki yoldaşlar kendilerini ne kadar kurtarabilir? Arkadaşlar biraz bizim geliştirmek istediğimiz bazı değerlerle yaşıyorlar. Ama bununla ne kadar yaşayabilirler? Bu küçük bir mirastır. Bu mirasla birkaç gün idare edebilirler? Ama sonrası nasıl getirilecektir? İster istemez aklımıza geçmişte olduğu gibi bunların kendilerini satabileceği düşüncesi geliyor. İçeriden ve dışarıdan gelişen tehlikeler karşısında bunların canlarına okunacak ve yok olup gideceklerdir. O zaman yazık olacaktır. Ama siz bunların farkında değilsiniz. PKK'nin savaştığı ve geliştiği havasına kapılımanız, tehlikenin sanıldığı kadar çok yönlü olmadığını ve sizi yakalamayacağını söylemeniz, “tehlikenin geleceği varsa, göreceği de vardır” demeniz etkili olabilir, ancak gerçekçi değildir. Bu yaklaşım şehit düşme olaylarında çok somuttur. Yürütülen militanlık tarzında da bu çok etkilidir.

Ben kendimi bundan arındırmayacağım. Ama benim bir farkım vardır. Ben de böylesi tehlikeler içinde boğuşuyorum. Ama tehlikeler karşısında çabasız durmuyorum. Tehlikeleri görüyor ve bütün çabamla aşmaya çalışıyorum. Sizde bu tutum yok. Bir hayli sınırlıdır; kendinizi savunma durumunuz zayıftır. Bireysel savunma konumuna geçiyorsunuz. Bu hiçbir şeyi kurtaramaz. Bu yaklaşım toplumdaki aile namusunun kurtarılmasına benzemektedir. Bizde aile namusunu kurtarmakla gerçekte hiçbir şeyin kurtarılmadığını biliyorsunuz. Birçoğunda bu tür bir gaflet durumu söz konusudur. Zaten kapsamlı bir biçimde bunun farkında olsaydınız, bizde işler çok daha farklı olacaktı.

Bizde yüzlerce kadro ve savaşçıyla oynayan, bilerek veya bil-

meyerek değerleri tahrip eden, örgüt ve eylem önünde engel oluşturan tiplerin bulunduğu somut olarak ortaya çıkmıştır. Bunlara en çok dur demesi ve doğru bir tavır sergilemesi gerekenlerin sesini bile çıkarmamalarına ne demeliyiz? Bu arkadaşlar, partiyi ve değerleri savunmalarını bir yana bırakalım, kendilerini bile savunmaktan uzaktır. Böylesi bir devrimcilikte umut yoktur. Fazla isim belirtmeden, zaman zaman sizlere bunun örneklerini sunuyorum. Ancak bunları izlemesini ve sonuç çıkarmasını fazla bilmiyorsunuz. Dedim ya, bu, toplumdaki gaflet durumunu anımsatmaktadır. Burada militanca özgürlükçü davranan, hem kendisini, hem de partiyi ve halkı savunan bir durumu görmek şurda kalsın, halkın bile bugün partiyi savunmakta takındığı sorumluluğu takınmama durumu vardır. Bunu aşamazsak, özlemlerinizi ve iyi niyetlerinizi sadece bir hiç olacaktır. Bu konuda parti için harcadığımız çabaların tümü boşa gidecektir. Amatörlük hiçbir şeyi kurtarmadığı gibi, kendinizi aldatmanızın gerekçesi de olmamalıdır. Hala ülke zemininde, Avrupa'da ve başka alanlarda parti adına yürütülen faaliyetlerde gördüğümüz duyarsızlığı, gaflet durumunu ve özgürlük savaşına yaraşır bir tavır takınmamanın etkin örneklerini sembolik olarak vermekten öteye, bunların anlamının derinliğine ulaşmak gerekir.

Biz işe, sadece eski savaş tarzı ve intikam anlayışıyla başlamayı, bu biçimde yol almama yetisini bir yöntem olarak geliştirdik. Bu tür tutumlar karşısında, birçok ülkede ortaya çıkan oldukça anlamlı durumların bir benzerinin bizde de yaşanması için, sorunları kökten ele aldık. Bu tür anlayışları kökeninden yakalamayı, bunlara yol açan kişiliği ve tutumu tasfiye etmeyi ilke edindik. Aslında çözümlemelerin amacı da budur. Özellikle son birkaç yıl içinde geliştirdiğim çözümlemeler esas olarak bunu amaçlamaktadır. Bu konuda bazı tiplerin cezalandırılmasının sadece sembolik bir anlamı vardır. Partinin taktiği ve bütün yaşam tarzı yerle bir edilirken, biz hala acaba hedefi tam onikiden mi, yoksa bir karış altından mı vuralım diye soruyoruz. Bu mantığın kendisi de hastalıklıdır. Bu bizim henüz net ve keskin bir ifadeye sahip olmadığımızı ortaya koymaktadır. Böylesi binlerce örnek mevcuttur. Biz, bunlar her şeyimizi bitirsin, sonra kendilerini anlarsak daha

iyi olur diyoruz. Karşıtlarımız boğazımızı sıkmaya başlasın, o zaman kendimize gelelim! Bu, yaşadığımız gaflet durumunun başka bir örneği olmaktadır.

Bu kadar gafil olmasak, rahatsızlık bu kadar büyüyebilir mi? Örneğin son olayın, **Hasan Bindal** yoldaşın şehit düşmesi olayının gelişmesine yol açan mantık ve kişiliğe ilişkin bir yaklaşımımız vardır. Bu mantığın sahibi için bütün partiyi koşturuyoruz. Halkımızın bağrından yüzlercesini alıyor ve onun için ölümün üzerine gönderiyoruz. Kendisini sedyeye buraya kadar getiriyoruz. En zor anlarımızda milyonlara varan harcamayı göze alıyoruz. Daimi hizmetçiler bulduruyoruz. Bütün ihtiyaçlarını gideyor ve sonra en güzide yapımızın başına bir sorumlu olarak yoluyoruz. Herkes kendisine saygı ve hürmet göstermede kusur etmiyor. Ama söylediği her söz ve attığı her adım adeta bir kurşun gibi bedenimize saplanıyor. Tek bir arkadaşa bile yerinde bir merhaba demiyor; nasıl olduğunu sormuyor. Ailesine ve kardeşlerine bile başka türlü davrandığını sanmıyorum. Bu bir mantık ve kişiliktir. İnsanlar nasıl yaşıyorlar, kendilerine nasıl hizmet etmek gerekir? Bunun da farkında değildir. Kısa bir süre içinde yapımızın yarısını çok ucuz bir biçimde kuşku olarak göstermeye cesaret edebiliyor. Birkaç dalkavuk bulup çıkarıyor; öbürlerinin nasıl çiğnenmesi gerektiğini düşünüyor. Kadrolarla alay ediyor. Kendisinde parti yaşamı ve ahlakının zerresi bulunmuyor ve bunu bütün yaşama yansıtabiliyor.

Bir talimatla bu tutuma müdahale ettiğimizi biliyorsunuz. Bu talimatta, feodal gürhunun anlayışları her yönüyle ortaya konulmuştu. Yönetim ve parti adına içine girilen durumu kapsamlı olarak ele almıştık. Aslında daha sonra, buna benzer çok sayıda örnek ortaya çıktı. Kuşkusuz buraya düşman ajanları da gelebilir. 1985 yılından beri bunlardan bazılarını açığa çıkarıyoruz. Eğer bu konuda ihtiyatı elden bırakmış olsaydık, buradaki yapımızın yarısı aynı duruma düşürülecekti. Hem de bunu mutlaka itiraf ettirerek yapacaklardı. İnsan baktığında, aslında burada bir kölelik durumunun bulunmadığını bir çırpıda görür. Ne var ki, bu mantığa bulaştırılmamış tek bir kişi bile kalmamıştır. Bir yöneticinin bu kadar yoldaşa göstermesi gereken sevgi, saygı ve hürmet var-

dır. Benim yoldaşlara gösterdiğim onurlu bir sevgi, saygı ve hürmet vardır. Çünkü biz burada halkın özgür yaşamını temsil ediyoruz. Bir PKK militanı bundan daha aşağısını ne kabul edebilir, ne de ettirebilir. Çözümlemelerin başında da söyledim; bu çok ilkesel bir tutum ve davranıştır.

Bu son olayda bir gaflet durumunun yaşandığını söyleyenler olabilir. Ancak ortaya çıkan gerçekler, ortada böyle bir gaflet durumunun olmadığını göstermektedir. Binlerce örnek; onun söylediği her sözün, attığı her adımın ve kullandığı silahın, kendini parti değerlerini onikiden vurmaya götürdüğünü kanıtlamaktadır. Silah bunun sadece yüzde biridir; yani gerçek mermi, işin sadece yüzde birini oluşturmaktadır. Ama sözcükler ve davranışlar biçiminde çıkan mermiler, hiç de gerçek mermilerden daha az tehlikeli değildir. Onun, benim üzerimde denemek istediği tavırları ve davranışlarını biliyorsunuz. Yine daha önceki değerlendirmelerde de belirttim: Bu alan bizim için yaşamsal bir önem arz etmektedir. Ama yaratılan imajla, buranın düşman tarafından adeta ele geçirildiği ve adım atılamaz bir durumda olduğu şeklinde gösterilmeye çalışıldı. Burada emeğimin bulunduğunu söyledim. Buraya gelemeyecek durumda bulunuyorsam, o zaman benim önderliğim nerede kalır? Önderlik ediyorsak, bu çabamız devam ediyorsa ve kamp bizim sorumluluğumuz altında ise, bu çabamıza sahip çıkacağız. Yanlış düşündüğünü, kampı öyle kolayca bırakmayacağımızı ve ajanlarla dolu olsa bile oraya gitmemiz gerektiğini belirttim. Ve geldim. Israrlara rağmen gelmem gerekiyordu. Mevziler öyle kolayca bırakılmaz. Böyle bir durum varsa, bu bende ciddi eksikliklerin olduğunu gösterir. Bu eksikliğimin faturasını ödemek zorundayım. Neye mal olursa olsun, bunun faturasını ödemeliyim. Ve gerçekten de böyle yaptık. Doğru olanı buydu.

Önceden de belirttim: Çok açık bir durumla karşı karşıyaydım. Beni bile yolumdan alıkoymak istiyordu. Aslında hizmet etmek gerekiyor. Ne pahasına olursa olsun, hizmetten kaçabilir miyiz? Önderliğin önemli olduğunu, önderliğin attığı her adımın önemli olduğunu biliyorsunuz. Önderlik gelişmeler karşısında bir sapmayı yaşad mı, bunun etkileri çok daha kapsamlı olacak ve kolay kolay giderilemeyecektir. Niyet ne olursa olsun, yapılan şey bizi kendis-

ine göre bir pozisyon içine almaktır. Aslında bu da bir mermidir, bizim gerçek bir mevziden alikonmamızın çabasıdır. Bu bize kadar yansıdığına göre, başka sayısız durumlar da vardır. Ona karşı hemen hemen yirmi kadar talimat yolladık. Bu süre içinde yollanan talimatları incellerseniz, bizim bu mantık ve kişiliğe muazzam bir yol gösterdiğimizi, durumunu çözümlediğimizi ve biraz da Parti Önderliği'ni ve militanlığını savunduğumuzu göreceksiniz. Oysa her zaman söylediğim gibi, incelemesini bilmiyorsunuz. Yirmiye yakın talimatın içerisinde bu mantık ve kişiliğin yürüttüğü tahribatlara, partiyi sindirme, parti değerlerine boyun eğdirmeye, onları köleleştirme, parti değerlerini özgürlükten yoksun kılma ve özellikle nefes alamaz duruma düşürme tutumlarına karşı sürekli olarak partinin savunulması vardır. Kendisine “Aman etme, biraz daha düşün, mantığını birazcık gözden geçir ve tutumunu düzelt” denilmiştir. Bütün talimatlarda bu tür şeyler çok açık işlenmiştir. Yani benim de bir mücadele vardır. Biraz akıllı olur ve biraz da okursanız, bunu iyi görürsünüz. Aslında saygıyla dopdolu yaklaşımlar sergilenmiştir. Ortada bir hizmet vardır. Hatalar ve mantık çok net olarak ortaya konulduğu gibi, düzeltme yolları da gösterilmiştir.

Bu alanda olup bitenler ortadadır. Ülkede olup bitenler de bütün yönleriyle açığa çıkmaktadır. Yedi-sekiz aylık bir süre içinde, sadece bu kamp alanındaki parti değerlerini savunmaya yönelik ard arda talimatlar sıralanmıştır. Bir de konuşmalar vardır. Bazı sonuçlar çıkarmak açısından bunları benimsememiz gerekir. Bu, önderliğin bir gereğidir. Dikkat ederseniz, bizim pozisyonumuz güçlüdür. İstesek bazılarını bir anda yerle bir edebiliriz. Ama bizim parti değerlerini eğitime tarzımız vardır. Bizde bastırma durumu yoktur. Ama kendisi yapının yüzde doksandokuzunu bastırmayı deniyor; değerleri tahrip ediyor ve insanları kişiliksizleştiriyor. Biz böyle yapamayız. Bizim büyük bir adalet anlayışımız, büyük bir yol gösterme, aydınlatma ve düzeltme çabamız söz konusudur. Bunu Kürdistan için, Kürdistan halkı için yapacağız. Kişi buna uyar veya uymaz, bu kendisinin bileceği şeydir. Bu bizde dikkat edilen bir yöntemdir. PKK'nin resmi ve fiili önderliği düzeyinde işler böyle yürütülmektedir. Bunların pratik örneklerini de sunuyoruz. Sana bu kadar hizmet ediliyor. Senin için neden bu kadar harcama

yapalım? Neden bu kadar insanı hizmetine koşturalım? Buna mecbur muyum? Sana ve ailene yaptığım hizmeti aileme yapmıyorum. Birçok yoldaşımız belki de yaralı haliyle inim inim inleyerek şehit düşmüştür. Ama parti sana bu fırsatı tanıyabiliyor. Tabii o bunu görmüyor bile.

Arkasındaki sınıf anlayışı ne olursa olsun, ki bu önemli değildir, buna eşkiya anlayışı adını veriyoruz. Daha başka şeyler de söylenebilir, örneğin lümpenizm de denilebilir. Ancak ne denilirse denilsin, bu fazla önem taşıyor. Adam hizmet tanımıyor. Bir kahvenin bile kırk yıl hatırı vardır derler. Biz kahve değil, her şeyimizi sunuyoruz. Buna karşılık bize verdiği şey yoktur. Açıp bakınca, ülkedeki pratiğinin de yıkım olduğu görülecektir. Özeleştirilerde dile getirilmiştir. Siz bir evde bir bardak çay içersiniz, yıllarca onun anısını sorarsınız. Bizdeki halk geleneği de böyledir. Partimizin geleneği de budur. Doğrusu böyledir. Bizde yaşamın ne kadar zor üretildiği bilinmektedir. Ben bu kadar size baktığım halde, yaptıklarımı hiçe sayacaksınız. Yoldaşlığı bir yana bırakın, halkımızın geleneklerinde böyle bir şey var mıdır? Bu çapulcu lümpenizmin çalıp çırpın kişiliğinden daha tehlikeli değil midir?

Aç insanlar ve yoksullar bir yerde çalmak durumunda kalırlar. Çünkü ihtiyaçları vardır. Ancak lümpenler ve mahalle kabadayıları bile, öyle her şeye el koymazlar. Söz gelimi bazı zenginlerin evlerine girerler, korku ya da şantajla para koparırlar. Onların da biraz olsun bağlı oldukları yasalar vardır. Lümpenlerin arkadaşlıkları görkemlidir. Arkadaşlık deyip, onun için öldüklerini bilirsiniz. Bunda o da yoktur. Bu kadar insan kendisine hizmet ediyor. Ama adam kendi havasındadır. “Teşekkür ederim yoldaşlar, zor günlerimde bana bu kadar hizmette bulundunuz, yaptıklarınızı unutmayacağım ve sonsuza kadar size bağlı kalacağım” demiyor. İşini yürütüyor, biraz daha mesafe almak istiyor, kendisine göre yükseliyor, sözümona iktidar olduğunu sanıyor. Bizim burada imhayı önlemek istediğimiz biliniyor. Düşman her şeyi yerle bir etmek istiyor. Buraya kadar uzanıyor. Bizi imha etmeye çalışıyor. Adam, insanlık adına kurtarılabilecek ne varsa kurtarmak için çaba harcadığımız değerlerin üzerine tırmanıyor; onların üzerinde, hem de bitirici bir egemenlik kurmak istiyor.

Şimdiye kadar gözükaralığın böylesine tanık olmadım. Burada düşmanın çok iyi bir adamı yoktur, hatta feodal işbirlikçiliğin çok sıkı eğittiği bir tip de söz konusu değildir. Aslında, dünyada örneklerine az rastlanan daha fazla bir şey vardır. Bizde özellikle PKK geliştikçe, bu tür kişiliklerin daha fazla görüleceğini sanıyorum. Ülkedeki pratiğini mahkum ettiğimiz benzer bir öge, “Bende dokuz tür sınıf ve tabakanın tortusu gelişmiştir” diyordu. Herhalde böylesi bir deyim vardı. Kendisinde proleter özelliklerin de bulunduğunu söylüyordu. Bazen proleter özellikler de konuşmaktadır. Ancak bu çok azdır. Aslında bu o kadar kolay izah edilecek bir durum da değildir. Bu fazla ciddiye alınamaz. Ama bir şeyi izah edebilir: Bu kişilik, her çeşit toplumsal sınıfın ve her türlü pisliğin kenefidir. Bu kenef, parti içinde etkili olmak, tırmanmak ve hatta iktidar olmak istedi mi, korkunç bir durum ortaya çıkacaktır. Aynı alanda bir eşkiya Hamido vardı sanıyorum. Şimdi eşkiya Hamido’yu bu alanın başına getirseniz, bunlarla kıyaslandığı zaman sağlıklı denilebilecek bir kişiliği karşımıza çıkarmış olursunuz. Eminim ki, onun esas alacağı bazı kurallar olacaktır. Dedim ya, ona hizmet ederseniz, sizi unutmayacaktır. Ama bu kişilik böyle değildir.

Yapılan hizmetin çok somut olduğunu belirttim. Biz bir şeyler sunmadığımız zaman saygıda kusur etseniz, haydi neyse deriz. Ama son derece büyük hizmetlerde bulunduğumuzu biliyorsunuz. Firavunlar döneminde köleler vardır. Köleler çalışmaya mecburdur. Firavunlar da firavunluk yapar. Bu durumda belki de daha firavunca bir bakış vardır. Biz insanları tanırız. Emeğimizi özgürlük için harcadığımızı bilen insanlar durumundayız. Şimdi adam kalıp, firavunun kölesinden daha çok kölece baksın ve ben yükseliyorum desin. İşte böylesi son derece çarpık yapıda kişiler gelmektedir. Diktatörlük biçimleri günümüze kadar gelmiştir. Diktatörlüğün çeşitli biçimleri mümkündür. Egemen sınıfların duyduğu ihtiyaçlar gereğince, eski çağ firavunlarından daha firavun olanlar günümüzde de çıkabilir. Bunun ölçütü şudur: Biri emeği ayaklar altına alıyor ve hele hele özgürlük için verilen emekleri kolayca çiğniyorsa, firavunculuğun kopyasını yapıyor demektir. Bu bizde çok yaygın bir tehlikedir. Tehlikesi sanıldığından da fazladır.

Bir olgunun izahına doğru geliyoruz. Bunu biraz daha yakından göstermek gerekir. Çünkü darlıklar üzerinizde epeyce etkilidir. Bunları aşmaktan başka çarenizin olmadığını biliyorsunuz. Şimdi kendisine yapılan hizmet arttıkça, bu tip kendinde sınırsız egemen olma hakkını görüyor. Daha fazla hizmet etmeyi düşünmek ve yapılan hizmete teşekkür etmek bir yana, bir dakika içinde insanları kuşkululu ilan diyor. Bunu aslında boyun eğdirmek için yapıyor. Kendisine yalvaracaksın, çünkü kuşkulusun. Öyle değil mi? Biz ajanlara karşı PKK'nin yasalarına göre hareket yürütüyoruz. Adam bunu çok tehlikeli bir biçimde saptırıyor. Aslında bilinçlidir de. Kişi için her ne kadar kuşkuludur dese de, gerçekte öyle değildir. Örneğin bazı arkadaşların bir çırpıda tespit edebilecekleri bir durumu, bu tipin bu kadar bilinçliliğiyle tespit etmemesi olanaksızdır. Gerçekte bu çok etkili bir yöntemdir. Bir dakikada bir kişiyi kuşkululu ilan edersin, yarısı kendiliğinden koşa ve kendisinin ajan olmadığını söyler. Öbürleri de yalvarır, affedilmelerini isterler. Bu çok etkili bir egemenlik yöntemidir.

Adam bu yöntemle yüzlerce kişiyi düşürmüş, yüzlercesine boyun eğdirmiştir. Kendisine olan güvenin de buradan kaynaklandığını sanıyorum. Herhalde bu durumu yaşamış birkaç örnek de ortaya çıktı. Bunları tam bir kölelik altında tutmuş ve beş yıldır mücadele sürdürmüştür. Zavallılar nefes bile alamıyorlar. Burada köle olmuş tipleri görüyorum. Aslında sınırsız bir bağlanma ve köleleştirilmenin izlerini taşıyorsunuz. Başka yöntemler de vardır. Yapıyı kendine köle etmenin ve kendine bağlamanın yöntemini sizlere göstermeye çalışıyoruz. Adam gerçekten de bunu yapıyor. Bana bile söylendi; "İflah olmazlarsa tutuklama yöntemine başvururuz" denildi. Yani sadece kuşkululu olanları değil, eğitimle kendine gelebilecek durumda bulunanları da tutuklayacaktı. Düşünüyorum da, otoritemiz ve partinin yakın denetimi olmasaydı, böyle yapılacaktı. Çok kısa bir süre içinde egemenlik kurmak için tasarrufta bulunacaktı. Mutlaka egemenlik kuracak, bununla birazcık çelişenleri derhal tasfiye edecekti. Her türlü yöntemi kullanarak, sözümona iktidarı ele geçirdi. Burada da iktidar olmak istedi. Ülkedeki pratiği de tamamen böyleydi. İktidarı bu temelde ele geçirmişlerdi.

Buna şaka diyelim. Çirkef bir kişilik, dokuz başlı ucube, yedi başlı canavar, ne denilirse denilsin, sözümona iktidar olmuşlardı. Kürdistan ölçülerinde bir feodal bile kendi gücüyle savaşırdı. Her feodal egemenliğin altında bir savaş vardır. Ailesi ve aşiretiyle savaşmışlar ve kan dökmüşlerdir. Bütün olumsuzluklarına rağmen, yine de Kürt feodalinin bağlı kaldığı bazı değerler vardır. Bunda o da yoktur. Yani egemenliğini sürdürüyor. Ben bile kendimi bu kadar zor savunulabilecek bir durumda görmüyorum; kendimi önderlik pozisyonunda değil, savunma pozisyonunda görüyorum. Oysa benim bir rolüm varsa, o da yılmadan Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini sürdürmektir. Düşman karşısında konuşmayı sürdürmemize rağmen, bize en çok yardımcı olması gereken kişilerin davranışlarıyla bu duruma düşersek, bu bizi nereye götürür? İyi ki gafil değiliz. Ben bazıları gibi kolayca sinip dağılmıyorum.

Aslında bu gelişmiş bir eğilimdir. Öyle kavranmadığı da söylemez, kavranmıştır. Bir olaya açıklık getirmek için, doğru temelde yol almak istiyoruz. Oysa oldukça fazla değerlendirmeler ve uyarılar vardır diyeceksiniz. Bunun nedenini soracaksınız. Biz bir insanı kazanmak için sınırsız çaba harcıyoruz. İnsanı doğruya çekmek ve düzeltmek için üstlendiğimiz büyük görevler vardır. Kürdistan'ın ve Kürdistan'daki kişiliğin durumunu biliyoruz. Müthiş bir çabayla bu kişiliği eğitmek ve düzeltmek gerekiyor. Ben, bütün olanakları sunarak, bir kişinin kurtarılmasına çalışıyorum. O bundan ters sonuçlar çıkarıyor. Ben de dahil olmak üzere herkes hizmet etmek zorundadır. Her birimiz üzerimize düşen hizmeti yerine getirmek zorundayız. Firavunların bile köle emeği karşısında bu denli sorumsuzca davrandıklarını sanmıyorum. En zalim firavunların bile özellikle boyun eğdirme yöntemlerinde bu kadar ileri gittiklerine inanmıyorum.

Bu tipler bilinçsiz değil, oldukça bilinçlidirler. Sayısız değerlere boyun eğdirmeye çalışırken, bunu bilinçli olarak yapıyorlar. Soruşturmanın derinleştirilmesiyle bu, belgelere de yansımaktır. Kadrolara öyle tutumlar dayatıyorlar ki, onları ölüme gönderiyorlar. Dayattıkları tutumlarla en güzide arkadaşları intihara sürüklüyorlar. Ya da kaçirtıyor ve yakalıyorlar, ardından kurşuna diziyorlar.

Yirmi yaşındaki pırlanta gibi gençleri nasıl kurşuna dizibildiklerini anlayamıyorum. Bu insanlara sıradan bir ilgi gösterilmesi halinde, her türlü hizmeti ifa edeceklerdir. Bunları ölümün üzerine gönderiyorlar, “kaçtı” diyerek gerisini tamamlıyorlar. Şimdi bu mantığa ve vicdana çok şey sorulmalı, ondan çok şey öğrenilmelidir.

Bu mantık ve tutum, Kürdistan halkını ve gençliğini yıkıma götürmek için yeterlidir. Burada insanlık dışı bir durum yatıyor. Bu mantık iktidar olursa sonuçlarını kestirmek zor değildir. Tutumları şudur sanırım: Birkaç çete olarak kendilerine göre iktidarı ele geçirdikleri ve fırsatı elden kaçırmamaları gerektiği havasındalar. “İktidar elimizden kaçarsa, yüz yıl sonra da yakalayamayız” diye düşünüyorlar. Bunlar herhalde kendi aralarında konuşmuş, tartışmış ve buna inanmışlardır. Örneğin ben iktidarda olduğumu söylemiyorum. Biz iktidarı değil, kurtuluş hareketini yürütüyoruz; kurtuluş hareketini yürütmenin amansız çabasını veriyoruz. Ortada bir iktidar yoktur ve biz iktidarda değiliz. Halkımızın üzerinde faşist-sömürgeci güçlerin iktidarı yürürlüktedir. Biz, bu iktidardan kurtulmaya çalışıyoruz. Halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluşuna yön vermek, savaşçı adımlarını biraz geliştirmek istiyoruz. Hareketimiz bir kurtuluş hareketidir. Bundan başka bir çabanız da söz konusu olamaz. Herkes buna hizmet ediyor; halkımız da bu temelde bize destek sunuyor. PKK’nin özü de zaten budur. PKK’nin esasına bakacaksınız, onun bir kurtuluş hareketi olduğunu göreceksiniz. Bunu düşman da kabul ediyor.

Oysa bunlar, hem dostun, hem de düşmanın çok kolay gördüğü bir durumu kabul etmiyorlar. Bunlar durumun böyle olmadığını söylüyorlar. Durum, aslında bizim iktidara gelme durumudur. İktidarda düşman vardır. PKK, düşmanın iktidarını yıkmak istiyor. Biz başarıya ulaşıp iktidar olsaydık, buna karşılık onlar darbe yaparak iktidarı ele geçirselerdi, durum biraz daha değişik olurdu. Sözgelimi; biz ülkemizi düşmandan kurtardık, halkın iktidarını kurduk. Bunlar da bir gruptu; hizip olarak örgütlendiler. Komployla bazılarını temizlediler, geriye kalanları sindirdiler ve iktidarı gaspettiler. Bu anlaşılır bir şeydir. Bunlar başka türlü de yapabilirler. Bunlar PKK’yi ele geçirmek istiyorlar. Partinin bazı değerleri var ve kendilerine göre bu değerleri gaspetmeye çalışıyorlar. Bu-

nun için de iktidara gelmeleri gerekiyor. Burada durum biraz daha değişik oluyor. Sen hareketi ölümüne durdurmak istiyorsan, darbe burada hareketi hiçe saymak ve durdurmak anlamına gelir. Düşmanın yaptığı da bundan farklı değildir. Düşmanın, güçlerini harekete geçirerek, çeşitli yöntemler kullanarak ve ajanlar sızdırarak yapmak istediği şey de budur. Ama bunu başaramıyor. Sen, harcadığı bunca çabaya rağmen, düşmanın yapamadığını yapmak istiyorsun. Neden? Çünkü kurtuluş hareketimizin üzerinde iktidar olmayı amaçlıyorsun.

Dönem, iktidar olma dönemi değildir. İktidar olmanın da yolları vardır. Toplantı yaparsın, çoğunluğu sağlayıp iktidar olursun. Ben ısrarla belirttim; bu tür itirazlarınız varsa, hizbinizi kurun dedim. Çete olarak da, hizip olarak da örgütlenebilirsiniz. Biz partiyi ele geçirmek ve iktidar olmak istiyoruz diyorsanız, o zaman bunun meşru yolları vardır. Gerçekte bunların meşruiyetle fazla bir ilişkileri yoktur. O zaman komplolarını daha akıllı geliştirmeleri gerekir. Bunlar komployu partinin sempatanlarına dayattılar; partinin kitle temeli içinde binlercesini yerle bir ettiler; yüzlerce savaşıyı kaçırttılar. Sözümona kurnazlık dolu komplo yöntemlerini uyguladılar. Bunlar kurnazca değil, aşağılık yöntemlerdir. Sözümona bununla etkili bir konumu sürdürmek istiyorlar ve bu biçimde bazı militanları safdışı etmeyi deniyorlar. Zaten bunu da çok açık bir biçimde belirtmişlerdir. Bakıyorlar, önlerinde birinin sivrildiğini ve yükselmelerine engel olduğunu görünce, hakkında vur emri çıkarıyorlar. Kaza süsü vererek, çatışma yaratarak, karambole getirerek emri uyguluyorlar. Buradaki olaya da kaza süsü verdiler ve bunu açıkça belirttiler. Birine boyun eğdirmeyi gözünüze ketiremiyorsanız, çatışma sırasında vurun: Yapılan budur. Bazı değerleri arkadaşlar bu biçimde katledildi.

Daha da fazlası, partimizin kadrosal gelişmesi vardır. İnsanlar PKK'yi biraz olsun canlandırmak ve geliştirmek için gelmişlerdir. Onlar ölümcül bir eylemin içine sürülmektedir. Bu konuda örnekler boldur. Örneğin taburun içinde bir helikopter pisti vardır; "Git, pistteki helikopteri tahrip et" denilmektedir. Yani orta yerde tepeden tırnağa donanmış düşman gücü vardır. Bu güç her açıdan duruma egemendir. Grup helikopteri nasıl tahrip etsin? Böyle bir ey-

lemde grup imha olacaktır. Verilen emri mi çiğneyeceksin? Hayır, yapacaksın! Sözümona bu tür pek çok eylem düzenliyorlar. Bu bir cinayettir ve ürkütücüdür. Binbir zorlukla boğuşarak biraraya getirdiğimiz bir grubu, bu biçimde bitirmek korkunç bir şeydir. Tabii bu tür emirler yüzünden, arkadaşlar intiharvari eylemlere girişiyorlar. Sonuçta kaybediyorlar.

Her şey bununla da sınırlı değildir. Daha çok da partinin kitlelere yönelik gücü hiç kullanılmamaktadır. Kitlelerle uyum sağlamak ve savaşçı gücümüzü olumlu yönde kullanmak istesek, çığ gibi büyüyen bir ordu oluruz. Yolumuz ve hazırlıklarımız buna olanak vermektedir. Ama adam bunu olumlu geliştirmiyor, buna ket vurmaya sonuna kadar güvence altına alacak bir konumda ısrar ediyor. Kitleyi dağıtıyor, kadro yapısını işlemez duruma getiriyor. Geride ne kaldı? Geriye çete kaldı. Çete ne yapıyor, biliyor musunuz? Çetenin iktidar dediği şey, aslında çingene çadırında bile yaşanamayan bir durumdur. Keşke iktidar olsalardı, keşke bir köy ağasınınki kadar kendileri için bir yaşam alanı açabilselerdi! Çapulcu çingenelerden de özür dilemek gerekir. Onları çingenelerle kıyaslamayalım. Bu kadar tahribata yol açan bir mantık ve kişilik bir düzen kurabilir mi? Bir aile düzeni bile yaratabilir mi? Kesinlikle hayır.

Bu tür çapulcuların uzanmak istedikleri bir konu da kadın olayına ilişkin yaklaşımlarıdır. Bu, burada ortaya çıkmıştır. Örneğin bunların 1987 kışında Kürdistan'da parti içinde ve evlerde yaptıkları şeyler bir hayli ibret vericidir. Bu anlayış raporlara da yansımıştır. Raporlara yansıyan şeyler lümpenlerde bile yoktur. Burjuva gazetelerini okursanız görürsünüz. Kabadayılar, babalar vardır. Bunların artistlerle ne tür ilişkileri vardır? Babaların da artistlerle olan ilişkilerinin kendine özgü kuralları mevcuttur. Bu kurallar kolay kolay çiğnenemez. Bu kuralları sonuna kadar konuştururlar. Şimdi bu kadar olabilir mi diye soracaksınız. Bu mantık yapar. Çünkü bu kadar caniyane bir mantık ve kişilik, toplumsal ilişkilere çok tehlikeli bir biçimde yansıtacaktır. Devrim olayı içinde bu böyle olacaktır. Olayı çeşitli boyutlarıyla çözümlemeye çalışıyorum. Bazı arkadaşların oldukça dar yaklaşımları olabilir. Genel olarak sizin yaklaşımlarınıza egemen olan yan biraz da budur. Ül-

kedekiler daha çok böyledir.

Burada anlam kazandırmak için yine bu tiplere söylüyorum. Bakın, adam bir yılı aşkın süreden beri buradadır. Müthiş çözümler yapıyor ve taş da olsa, insanın yüreğini eritecek hizmet örnekleri sunuyoruz. Şunu açıkça belirttim; egemenlik sevdasındaysanız, bunun örneklerini daha önce de yoğun olarak yaşadık dedim. Adam benim durumumu ayarlamak istiyordu. En son olayda olduğu gibi, Hasan yoldaşla manevi arkadaşlığımızı bildiği için, onu düşürmekle beni düşüreceğini sanıyordu. Bilerek ya da bilmeyerek, ki bu önemli değildir, buna ulaşmaya çalışıyordu. Hemen belirteyim, bunun bilinçli olması veya olmaması hiç önemli değildir. Bu binlerce örneğin küçük bir parçasıdır. En büyük tahribat, burada yapının tamamen düşürülmesinin göze kestirilmesidir. Ben burada, düşünce işinde başarılı olamayacağını ve egemenliğini yerleştiremeyeceğini açıkladım. Çünkü burada büyük değerlerin savaşımı vardır. Biz bu savaşıma sadakatle bağlı kalmayıydık, Kürdistan halkı bize bir kuruş yardım yapmayacaktı. Tek bir evladına bir adım attırmayacaktı. Bu alanın egemen güçleri bize soluk aldirtmayacaklardı. Bu kadar uğursuz işlerle uğraşmış olsaydık, burada kimse bizi yaşatmayacaktı.

Adam bunları görmüyordu. Daha da egemenlik kurmak istiyorsun, bu işi kökünden çözeceksin dedim; egemenlik planını tam kuracaksın; bunun bir yolu da bana karşı tavır almaktır; bunu sağa sola yönelerek değil, doğrudan bana yönelerek yapmaya çalışacaksın. Geçmişte de bazılarına aynı şeyleri söyledim: Bu kadar sürat yapacağınıza, genç arkadaşları bu kadar uğraştıracağınıza ve partinin değerleriyle cebelleşeceğinize, silahınızı alıp masanın başına gelseniz daha iyi olmaz mı? Ben silahsız olacağım, siz silahlı gelin ve yiğitçe konuşun, derdiniz neyse ortaya dökün. Çatışmak istiyorsanız çatışalım. Benimle bunu yapacaksınız. Siz partiyi halletmek istiyorsunuz. O halde önce benim işimi halletmelisiniz. Korkmadığımı ve en küçük bir tehditte de bulunmadığımı belirttim. Mert olun ve doğruyu söyleyin; kavga yaparsanız bile mertçe yapmalısınız. Gelmediler, yan çizdiler. Dolaylı yollarla partiyi uğraştırmaya ve demagoji yapmaya devam ettiler. Hepsinin içi başka dışı başkaydı. Çeşitli maskelemelerle gerçek

durumlarını gizliyorlardı. Hemen söyleyeyim, bunlar düşmandır. Ama düşmanın doğrudan ajanları filan değil. Çok geniş bir olumsuzluklar zincirinin son derece kemik bağlanmış mantık ve kişilik temsilcileridir. Kendini açmayan adamın eninde sonunda varacağı nokta burasıdır. Bu tipler sanatlarını sonuna kadar icra etmeye devam ederler. Adam boğulmuş, çırpınıyor; ama ben iktidar olacağım diye tutturuyor. Bacakları titriyor, el üstünde tutup ayakları üzerinde durdurmaya çalışıyoruz. Adam kalkıp yapımızla oynuyor. TC bile bunu yapmıyor.

Kürdistan'da, Türk egemenliğine karşı değerler kurtarılmamıştır. Örneğin Dersim'de sağlam tek bir direniş ögesi bırakılmamıştır. En son isyanlardan birisinin geliştiği Güney Kürdistan'da, sağlam bırakılanlar teslim olmuştur. Emperyalizme ve sömürgeciliğe teslim olunarak, sağlam tek bir özgürlük değeri bırakılmamıştır. Buna karşılık biz bu kadar değeri kurtarıırken, o bacaklarını oynatacak ve iktidara oynadığını söyleyecek! Dokuz türlü anlayışın kenefi olmasına rağmen iktidarla oynuyor. Bunlar neden bizde bu kadar ortaya çıkabiliyor? Kuşkusuz bu özgürlük hareketinin mantığı ve sınıf savaşımının düzeniyle yakından bağlantılıdır. Biz işbirlikçiliği dışarda yaşanamaz duruma getirdik, içeride de aynı duruma getiriyoruz. Bu durum karşısında bunlar da çılgınlaşacaklardır. Böyleleri aranızdan çıkarsa, kendileriyle savaşmak zorunda kalacağız. Çünkü PKK'nin soylu değerler ortaya çıkarıldığını biliyorum. Gerçekten maddi ve manevi özgürlük değerlerimiz vardır. Bunun yanı sıra, çılgınca bu değerlerin gaspedilmesi için çaba harcayan mantık ve kişilikler de vardır. Bunlar son derece saldırgandır, çapulcudur, kalleştir, kıskançtır; hiç vermeden alma özellikleri oldukça gelişkindir. Kısacası ulusal kurtuluş temelinde bir emeğin sahibi değildir. Emekle sonuç almayı değil, var olan değerlerin üzerine hırsla yürümeyi marifet saymaktadırlar. Bu tutumlar birleşerek bu olayı yarattı.

Bu kişiliği biraz daha incelersek, zaten geçmişte de hırsızlık ve çapulculuk yaptığını görürüz. Daha çocukluğundan itibaren komplo yöntemlerini bir yaşam yolu olarak seçmiştir. PKK'ye yöneliklerinde, bunların durumu biraz daha güç kazanmaktadır. Geçmişte bunlar adi işlerle uğraşırken, PKK'de çok büyük değerler bi-

rikmiştir; PKK oldukça geniş alanlar üzerinde otoritesini tesis etmiştir. Onlara göre, bu değerler insanlar üzerinde egemenlik kurularak sağlanmıştır. Bu mantık ve kişilik bize göre değildir. Bu bir gaflet durumudur. Adam kendisine inanmaktadır; belki de inanmakta, ama inandırmaktadır. Çoğu olayda bu mantık vardır. Yalnız bu mantık, burada böyle karşımıza çıktığı gibi bir durumla somutlaşmamaktadır. Eninde sonunda parti içinde emeğe değer vermeyen, bu temelde bir değer geliştiricisi ve koruyucusu olmayan, basit yetkiye ve otoriteye dayanan, basit olanakları kendi eline alan ve ufak bir tehlike gördüğünde hemen sıvışabilen bir duruma gelinmektedir. Bunlar bağımsızlık mücadelesinin değerlerini ele geçirmekte ve imha etmekten zevk almaktadırlar.

Bizim değerleri koruma mücadelemiz, değerleri gasp etme mücadelesi değildir. Bunların üzerinde tekel kurma mücadelesi değildir. Mücadelemizde bunlara en küçük bir yer yoktur. Her zaman söyleriz; bizim için sınırsız hizmetten başka etkili olmayı olanaklı kılabilecek bir özellik olamaz. Bugüne dek sergilediğimiz mantığın temeli budur. En gereksiz olana bile, en büyük hizmeti yapmakla mükellefiz. Buraya her çeşit sınıf ve tabakadan, her cinsiyetten ve mezhepten insanlar geliyor. Sınırsız hizmetten başka bir şey onları burada tutamaz. Çünkü bu insanlar zayıftır; bazıları belki kendilerini rahatlıkla satabilecek durumdadır. Biz bunlara itibarlarını iade etmek için büyük bir hizmet sunduk. Beyni ve gözleri açılsın, burada kendi işini biraz tuttursun ve kişiliğini biraz geliştirsün diye böyle yaptık. Dikkat ederseniz, biz insanlara “Yoldaş, sana şu kadar yaşama olanağı sunuyorum. Sana şu kadar maaş bağlıyoruz, bununla kendine bir ev kurabilirsin. Ailen ve belki de çocukları vardır. Sana bir ev kurman için yardım edelim” demiyoruz. Aslında bu normaldir. Olanağımız ve zamanımız olsa da bunu yapabilesek. Sözelimi biraz maaşınız olur, biraz da izin hakkı tanıyız, gider yaşarsınız. Biz bunları hiç yapamıyoruz. Neden? Çünkü şu anda imha sürecini durdurmakla mükellefiz. Şu anda değerlerimizi bu biçimde maaşlı ve izinli düzenlemeye tabi tutmamız olanaksızdır. Şu andaki temel görevimiz, hareketin imha edilmesini önlemek, direnme olanaklarını yaratmak, mevzileri yıkılmayacak ölçüde onarmaktır. Bundan başka çaremiz yoktur. Ben bunca yıldır

burada bunları sağlamakla mükellefim.

Her türlü normal yaşamdan adeta vazgeçirilmiş olduğunuzu biliyorum. Bunu bazılarınız gönüllü, bazılarınız sıkılarak yapıyor. Ama bu bir gerçektir. Halkımızın içinde bulunduğu durum bizi buna zorunlu kılıyor. Şunu da söyledim: Burada mezar kadar yatacak bir yer bulursak, bunu nimet bileceğiz. Çünkü düşman bu dünyada bize başka bir yaşam olanağı tanımıyor. Ülkede küçük bir dağ mevzisini yakalamak, benim için en büyük kazanımdır. Bundan başka bir yaşam olanağımız mevcut değildir. Hatta zindandakilere bile, birazcık insanlığımızı savunacak durumu yakalamışsınız, bu sizin için en büyük nimettir dedik. Bundan daha fazla değer bulunamaz. Yaklaşımımız buydu. Bir bütün olarak gerçeklerimize bakarsanız, başka bir seçeneğin bulunmadığını kabul edersiniz. Dolayısıyla anlamsız istemlerde bulunmazsınız. Belki bu konuda sorumlu ve etkilisiniz; ama ben kendime de, bundan yana aşırı hizmet etme olanağını devretmekten başka bir davranış türünü yakıştırmıyorum. Temel önderlik böyle icra edilmek zorundadır. Bazı değerleri paylaşmamı uygun görüyorsanız tartışalım. Parti kongresi toplanır, toplantılar yapılır. Bazı şeylerin daha değişik bir biçimde ele alınmasını istersiniz. Başka değerlerimiz vardır. Görevleri bölüşelim. Bu konuda örnekler verilebilir, tartışma yapılabilir, doğru olan neyse ortaya konulur. Biz bunu anlarız. Yarın devlet düzenine geçtiğimizde yeni bir düzenleme yaratılır. Toprak üzerinde bir reform gerçekleştirilir. İlişkilere yeni biçimler verilir. Aile ve devlet yeni bir biçime sokulur. Halk demokrasisini kurmak istiyoruz. Bu konuda yapılacak düzenlemeler bellidir sanırım. Şimdi bazı sembolik örnekler verebiliriz. Şimdiden bunların planlarını ve programlarını geliştirebiliriz.

Ama şu anda yaptığımız şey bu değildir. Bu tiplerin ele geçirdikleri düzen ve sözümona egemenlik diye tutturdıkları şeyler, bunlar değildir, bunlarla ilgisi yoktur. Dedim ya, bunlar ne bir toplantı, ne meşruiyet arıyorlar, komployla kurnazca düşürmeye çalışıyorlar. Biraz da buna açıklık getirmek istiyoruz. Bunlara, eğer çabalarımıza ortak olmak istemiyorsanız, o zaman kendi hizbinizi kurun dedik. Düello istiyorsanız, size silah verelim. Ama önce benim işimi halletmeniz gerekir. Partinin istediği biçimde yapamıy-

orsanız, hizbinizi kurun. Hizip kurma özgürlüğü de tanıyoruz. Daha 1980’de bunları belirttik. Burada da benzer bazıları varsa, onlar da isterlerse hiziplerini kursunlar. Düşüncelerinin farklı olduğunu, politikalarının değişik olduğunu ve bunların propagandasını yapmak istediklerini söylesinler. Kurallara uymak koşuluyla bunu yapsınlar. Biz de ilerde kongremizi yaparız. Sorunlarımızı tartışırız. Çoğunluk hangi doğrultuda karar verirse, ona uyar ve sonuçlarına katlanırsınız. Katlanmak istemiyorsanız, ayrılma özgürlüğünüz de vardır. Bunları bilerseniz, hizip olabilir. Bu bir kuraldır. Ama bu komploculuk, tasfiyecilik, kadrolarla oynama ve saman altından su yürütme biçiminde olmamalıdır. Yani düşünce ve davranışlarımızla oynanmamalı, temelimiz oyulmamalı, çabalarımız boşa çıkarılmamalı ve bundan başka bir yöntem tanınmamalıdır. En azından meşruiyet olmalıdır.

Feodal entrikacılık ve komploculukla yoğrulmuş kişilik, kesinlikle bütün faaliyetlerinde sinsidir. Bu tip işler öyle kazara elinden çıkmamaktadır. Şimdi düşünüyorum: Bu son olayda milyonda bir de olsa tesadüf olabilir mi? Ülke içindeki durumlar tesadüf olsa ve bu kadar eleştiride bulunulmasa bile, adam yöntem olarak bile kendisini konuşturuyor. Bu mantık ve kişilikle, bir birimin yaşamını aylarca kendi aşağılık güdülerini tatmin edecek bir konumda tutabiliyor. Halkın değerlerini kendi kirli emellerine alet edebiliyor. Kendi kötü emellerine alet ettiği kişileri anında katledebiliyor. Sokak serserileri bile bunu yapmaz. Lümpenlik alanında bile böyleleri kolay kolay ortaya çıkmaz. Adam bu mantık ve kişilikle ortaya çıkıyor. Buradaki gerekçesi ise, o kişinin örgütü ele geçirmenin aracı olmamasıdır. Ona göre bu yöntemleri örgüte dayatmak, iktidar olmak ve bunun için her şeyi yapmak meşrudur. Komplo düzenlemek, insanlara her türlü çamuru atmak, ölümüne de mal olsa bu konuda her şeyi yapmak mübahtır.

Machiavelli’nin Hükümdar adlı kitabını okursanız, orada iktidar olmak için her yöntemi kullanmanın mübah olduğunu yazıldığını görürsünüz. Burada, her yöntem mübahtır denilirken, prens nasıl iktidar olacağı ortaya konulmaktadır. Prens, iktidara gelirken durumlar çok daha farklıdır. Özellikle Osmanlı prensleri iktidara geldiklerinde kardeşi kardeşe vurdurturlar. Yine de bu konuda

önceden belirlenmiş kurallar vardır. Bu kuralları uygularlar. Öyle büyük entrikalar da çevirmezler. Bizdekilere de, sultan, emir ya da hükümdar olmak istiyorlarsa, meşru yollara başvurarak hizip kurmayı ve darbe yapmayı denemelerini söyledik. Hata kendilerine, entrikacılık ve komploculukla sonuç almak istiyorsanız, o zaman komplolarınızı tam kurmanız gerekir dedik.

En kötüsü de işte burasıdır. Bana aynen şu sözcüklerle, “sizi nezaketle öldürüyoruz” diye yazıyorlar. Bu çetenin bir elemanı tamıtamına bu sözcükleri kullanıyor. Lafa bakın! Yani kendisi sözümona bir güçtür ve adım adım nezaketle öldürüyor. Peki, nasıl öldürüyor? Orada kadroları düşürüyor, ölçsüz tahribatlar yapıyor ve ister istemez bu duruma yol açıyor. Ona göre bu nezaketle öldürmektir. Çetenin çapulcularından biri görev aldığı zaman, sonuna kadar partiye ve Parti Önderliği’ne bağlı kalacağına söz veriyor. Onların gösterdikleri bağlılık azınızda bulunur. Çünkü bunlar sahtekarca söz veriyorlar. Çünkü işlerini yürütmeleri için bize ihtiyaçları vardır. Olayın izahı budur. Yine bunlar bize doğrudan komplo düzenlemiyorlar. Sözümona iktidarı ele geçiriyorlar. Sözümona, ben burada sembolik lider olarak duruyorum. Benim onlara verdiğim yetki kendilerini sınırsız bir egemenlik içinde tutuyor. Bunun için beni bırakıyorlar. Adam “Siz burada kalın, her şeyi bana bırakın, ben hepsini halledeceğim” diyordu. Bu anlamda “Yıkım hareketi için sen bize lazımsın” demek istiyordu. Beni kullanmaya çalışmak çılgınca bir şey, ama bu gerçektir. Bunun için komplo başurmaya cesaret edemiyorlar. Çünkü ben olmasam bunu iki gün bile yürütemeyeceklerini çok iyi biliyorlar. Aşağılık durumlarına, düştükleri düzeye, çılgınca hareketleri için bizi bu denli kullanmaya cüret etmelerine bakın!

Bunlar görünürde saygıda kusur etmiyorlar. Sözde çok bağlı görünüyorlar. İçtenlikle inanarak “Sen bize lazımsın” diyorlar. Çünkü ben kendisini yaşatması için gerekli oluyorum. Önderliğim bu biçimde suistimal ediliyor. Bireysel komploculuğu bana kadar uzatmıyor. Öbür yandan bunlar korkaktır. Korkak oldukları için doğrudan yönelerek ve hizip savaşımı vererek ortaya çıkmıyorlar. Bunların en bilinçli olanlarıyla da epeyce uğraştık. Bu konuda sözümona, emirlik ve hükümdarlıkta iddialı olanlarla yıl-

larca yaşadım. Beni sadece ve sadece gerekli olduğum için kullanmak istiyorlar. Bunların Kürdistan'daki otoritesi azalmıştır, sözleri fazla dinlenmiyor. Uşaklık ettikleri devletler ve çevreler karşısında zayıf düşmüşlerdir. Eğer bana yaslanırlarsa güç kazanacaklar. Bizde bazı ağalık ve aşiret çevrelerinin yitirdikleri gücü yeniden kazanmak için PKK'ye yaslanmak istediklerini biliyorsunuz. Böylesi aşiretler ve aileler çok basittir. Tekrar eski güçlerini kazanmaları için biz bunlara gerekli oluyoruz. Böylesi kadınlar da gördük. Bunlar korkunç bir biçimde güçten düşürülmüş iktidarsız varlıklardı. Ancak iktidara tırmanırken, gözükara bir biçimde önderliğimizi kullanmaya çalışıyor ve böylece mesafe almak istiyorlardı.

Şimdi bunu daha somut olarak görüyoruz. Bugün Türkiye'de ve Kürdistan'da çeşitli sınıflar ve tabakalar bize karşı politikalarını yeniden ayarlıyorlar. Bazıları karşımızda yer alıyor. Bazıları da ya bizi kullanma, ya da bizden yararlanma temelinde bir yaklaşım içine giriyorlar. Bunların büyük bir bölümü bize ihtiyaç duyduğu için yakınımızda durmaya çalışıyor.

Yeniden bizdeki tiplere dönebiliriz. Bunlar karşılayabilecekleri ölçüde ihtiyaçlarını karşılamak gibi bir tutumla, önderliğe karşı ikiyüzlü bir bağlılık gösterisinde bulunuyorlar. Bunu çok somut olarak gördük. Bazıları ileri düzeyde bizimle çalışıyorlardı. Bunlardan herkese karşı komploya yönelmekten başka bir sonucun çıkmayacağı görüldü. Bunlar fırsat bulsalar, hem doğrudan, hem de dolaylı komplolara girişeceklerdi. Çoğu bunu dolaylı yapıyordu. Tamamen yalan ve sahtekarlık üzerinde yükselen bir komploculuğu geliştirmek istiyordu. PKK önderlik gerçeği yetkin bir temelde incelenirse, PKK'nin önderliksel gelişmesinin önemli dönemeçlerinde bu tür durumların yaygınca yaşandığını görmek zor olmayacaktır. En çapulcu, en iktidarsız ve köle kesimler birdenbire özgürlük delisi oluyorlar. Bunların bu temelde önderliğimize bağlılıkları sahte esaslara dayanıyor. Biz her gün kendilerine önderlik olayına ilişkin yaklaşımlarını, en azından bizim kadar hassas ele almaları gerektiğini söylüyoruz. Deneyimimizi göz önüne getirerek ve fazla sapmayarak bunu yapın diyoruz. Çünkü bizdeki sınıf zemini yoğun bir biçimde hata yapmaya ve sahteliğe götür-

mektedir.

Tabii bütün bunları hala sizin için söylüyoruz. Zaten savaşı basit bir olay sanıyorsunuz. Savaşçılıkta, adeta kılı kırk yarararak bu işe mükemmelce sarılma gibi bir derdiniz pek yoktur. Çoğunlukla bunun tersi yapılmaktadır. Hızla bu tür klikler ve çetelere kul köle oluyor ya da onların karşısında bir pasif savunma durumunda kalıyorsunuz. Bu savaşçılık değildir, aslında bu PKK değerlerinden vazgeçmektir. Devrimcilikte iddialı yaşamak bu olabilir mi? Militanlık böyle olur mu?

Dikkat edilirse, bizim bunlara karşı tutumumuz sınırsız açıklamalarda bulunmak, netleştirmek ve yol göstericilik olmaktadır. Bu anlayış ve tutum, olumlu yönde bir düzeltmeye olanak sunmaktadır. Yine de bunlar tutumlarına devam ediyorlar. Bu kadar insanın düşürülmesi ve bitirilmesi karşısında kendilerine yapılan uyarıları, sözümona bir tehdit olarak görüyorlar. Bize nasıl böyle söylersin diyorlar. Biz çoğuna olanak sunduk; onlarca defa özeleştiriy yaparak kendilerini düzeltme olanağı tanıdık. Onlar kendileri için bunu bir hakaret ve iktidarlarını frenleme tutumu olarak değerlendiriyorlar. Kendileri iktidardadır ya, başlarındaki sevda çok büyüktür. Çok önceden de böyleleri vardı. Günlük olarak karınlarını doyurmamış olsaydık, aç kalacaklardı. Nerede kaldı sizin otoriteniz ve iktidarınız? Avrupa'da ortaya çıkan gelişmelerde çok belirgindir: Aynen, “darbe yaparak partiyi ele geçirdik” diyorlar. Ama darbe yaptıklarını kim gördü? Halk yığınları bunları görürlerse lime lime edeceklerini söylüyorlar. Bunlar birkaç kişidir ve nerede oldukları da bilinmiyor. Darbe yaparak iktidarı ele geçiren böyle davranabilir mi? Ama bunlar hep aynı kişiliğin temsilcileridir. Bunlar iktidarı ele geçirmeseler de, onun hayalini kafalarında mükemmel kuruyorlar. Kendileri iktidar sevdalıdır. Darbe dedikleri şey de çapulculuktur; varsa örgütün parasını alıp kaçırmaktır; örgütün kadrolarını zor duruma düşürme, ihbar etme ve hapse attırma. Onlar böyle darbe yaptılar. Kitleleri ve çalışmalarını parti, eskisinden daha çok önderliğe bağlıdır.

Örneğin, buradaki her türlü düşürme yöntemlerine rağmen, bu alanı ele geçirebildiler mi? Onlara göre ele geçirilmiştir. Kendilerini buna inandırmamış olsalar, partinin talimatlarına ve bunca te-

crübeye rağmen, böyle davranabilirler mi? Bir kadromuz partiyi tanımadı diyelim; o zaman bunlar bir kenarda oturur ve kendilerine göre keyiflerine bakarlardı. Ama yapılan şeylerin bununla ilgisi yoktur. Bunlar hiçbir değer yaratmadan ve partinin yarattığı değerler üzerinde sırtını emperyalist ağababalarına dayayarak, iktidarı ele geçirdik diye en alçakça bir durumu yaşıyorlar. İnsanlarımıza bir çöp kadar değer vermiyorlar. Silahlarını partililere doğrultuyorlar. Ben şimdiye kadar silahı elime bile almadım. İnsanların bulunduğu bir ortamda silahı tek bir arkadaşına bile çeviremem. Namludan çıkan merminin havayı dövmesi için ne gerekiyorsa onu yaparım. En az on kez sağıma soluma bakarım. İnsan bir yana, silahın zarar verebileceği bir şeyin olup olmadığını araştırırım. Sorumlu bir kadro da daha başından bunu en detaylı bir biçimde göz önünde bulundurmak zorundadır. Kişi, karşıdakini bilinçli ya da kasten hedeflememiş olabilir. Ama yoldaşlarına bağlılık konusunda hassas olmalı ve onlara zarar vermemelidir. Bunu bir tutum olarak kendisinde somutlaştırmalıdır. Bu bir militan tarzıdır ve mutlaka ulaşmamız gerekir.

Ama karşımızda duran mantık ve kişilikte bu yoktur. Bu olay semboliktir diyoruz. Bu tiplerin bütün yaşamları boyunca Kürdistan insanına hiçbir faydası olmamıştır. Bunlar çalıp çırpmış, hırslılaşmıştır. PKK ile birlikte yol aldığı süre içinde, daha fazla çalıp çırpmayı bir mantık ve kişilik yasası haline getirmiştir. Bunun için muazzam tahribatlar yaratmıştır. Fiziksel imha sadece bunun yüzde biridir. Özellikle emrederek, karar çıkartarak, olumlu parti zemininin meşruiyetini yerle bir ederek, parti taktiğini her gün çiğneyerek böylesi cinayetlerin yüzlercesini işlemektedir. Bu onun küçük bir parçasıdır. Hep öyle yaptığı ve öyle alıştığı için, “Bir karış yakınına atarım, hiçbir şey olmaz” demiştir. Onun bütün yaşamı bundan ibarettir. Neden içinizden bir kişi bu tür bir tutuma girmemektedir? Neden herkes havaya ateş ederken, bu adam grubun içine ateş açmaktadır? Tesadüfi olsa ve bilinçli olmasa da, şimdiye kadar böyle alışmıştır. Değerlere hep bu biçimde saldırmış ve yıpratmıştır. “Burada yüz kişiyi kuşkulu ilan eder, ardından da asarım” demeyi bir alışkanlık haline getirmiştir. Bu durum son olayda çok somuttur. Bu tutum her açıdan sinsî ve komplocu bir

tutumdur. Bu tutumlar ülke zemininde de sergilendi.

Biraz mantıklı davranan insan, işlerin böyle olamayacağını ve insanları böyle kullanmanın, onları harcamak anlamına geldiğini bilir. Nitekim buraya gelen bazı arkadaşlar ortamın boğucu hale getirildiğini söylediler. Ben ortalığı epeyce düzelttim. Siz daha da tehlikelisini görmeliydiniz; öyle ki, kendisinden kuşkulanan adam kalmamıştı. Sadece ajanlık ithamı altında tutulmak anlamında değil, daha başka nedenler yüzünden sağlam bir adam bırakılmamıştı. Evet, ajanlar da olabilir. İnsan bir çırpıda ajanları açığa çıkarabilir mi? Oysa insanlara anında ajanlık damgası vurulmuş ve adeta bir tanrı buyruğu gibi bunu kabul etmeleri istenmiştir. Kişiliği ve tutumu böyle olan bir kişinin silahı da rahatlıkla buraya savrulur. Gerçekte burada bir dehşet durumuyla karşı karşıyayız. Adam bütün yaşamı boyunca hep vurup kırmış, döküp dağıtmış, küfretmiş ve bununla da yetinmeyerek en sonunda değerli bir yoldaşımızı şehit etmiştir.

Dolayısıyla bu sorunu daha köklü bir biçimde ele almaya çalışacağız. Bütün iyi niyetimize ve harcadığımız çabalara rağmen, bunlar yola gelmemektedir. Bunlara hizmetin en iyisi sunuldu. Kendilerine kusursuz bir biçimde hizmet edildi. Bunun karşısında küçük de olsa bir geri adım attılar mı? Hayır. Tersine mülayimce ve sinsice en hassas yerimizden vurdular. Bir düşman ögesine bu hizmeti yapmış olsaydık, eminim ki sonuna kadar bizimle yol alırdı. Bazı ajanların bu tür istemleri vardı; biz bunları fazla dikkate almadık. Düşman cephesinin bir sorumlusunu tutalım, buraya getirilim ve kendisine böyle hizmet edelim; o zaman bu adam savaşta sonuna kadar bizimle beraber yol alabilir. Bunun örnekleri de vardır. Düşmanın konumunu göz önüne getirdiğimizde, bunların konumunu biraz daha iyi kestirebiliyoruz. Kürdistan'ın bir harabeye dönmesinin ve namussuzların cirit attığı bir zemine dönüşmesinin nedeni budur. Çünkü her yerde sömürgecilik vardır. Ama hiçbir sömürge ülkede, bizde olduğu kadar namussuzluk cirit atmamıştır. Hiçbir yerde bizde görüldüğü kadar sapık mantık ve kişilik yoktur. Çok acı bir gerçek olsa da, Kürdistan devriminin gelişmesinde bu kişiliklerin varlığı ve uygulamaları ortaya çıkabilmektedir.

Partimiz, bunlar karşısında yerine getirilmesi gereken görev ve

sorumlulukları belirlemiştir. Özgürlük mücadelemizde görevlerin militanca yerine getirilmesi zorunluluğu açıklık kazanmıştır. Soruna bu temelde yaklaşılmalı ve buna ulaşılmalıdır. Sizler kendinizi kurbanlık koyun örneği parti içinde tutmakla disiplini yaşadığınızı söyleyemezsiniz. Bu durumda düşmanın dayattığı özel savaş, düşmandan hiç de aşağı kalmayan bu tiplerin entrikacı yöntemleriyle birleşerek, partiyi işlemez duruma düşürür. Sizi de işlemez duruma getirir ve götürür. Geriye bir tek seçenek kalmaktadır: Bu işte var olduğunuzu söylüyorsanız, elinizden geleni ardınıza koymamak zorundasınız. Elinizden geleni sonuna kadar yapacaksınız. Bireysel konumlara düşerek ve küserek, sadece sonunuzu biraz daha erken hazırlamış olursunuz. Size yazık olur. Buraya gelmişsiniz; bize hayran değilsiniz, ben de hayran olunacak birisi değilim. Teorik ve pratik olarak sergilediğim özellikler ve savaşçılığımın mücadele tarzımı yansıtabildiğimi sanıyorum. Çoğunuzun hayal ettiği gibi ben ne bir hükümdar, ne aşiret reisi, ne de manevi bir kuvvetim. Sizler bu tür şeylere hayran olabilirsiniz. Böyleleri varsa, gider başka yerlerde saf tutarlar. Böyleleri vardır. Bunlar gider bazı yerlerde birini bulup, tapar ya da taptırırlar. Onların sayesinde belki yükselebilirler. Ama kendi çevremde, önderlik ettiğim, militanlık yaptığım ve bunun çabasını sergilediğim alanlarda böyle bir şeyi göremezsiniz. Duygu ve düşünce, çalışma ve uygulama tarzım nettir. Kendinizi dayatırsanız, böyleleri de ortaya çıkacaktır. Bunlar iyi niyetlerle de ortaya çıkabilir, bu önemli değildir.

Kendi yaşamımı bu biçimde değerlendirdiğim gibi, başkalarının yaşamını da bu temelde tutmaya dikkat edeceğim. Hiç kimseyi kötü yararlandırmayacağım. Bizden yararlanmak isteyen art niyetliler çoktur. Ama ben buna olanak tanımayacağım. İçinizde iyi niyetliler de vardır. Bencil, çıkarıcı ve belki de dikiş tutturamamış kişiler de bulunabilir. Parti içinde dikiş tutturmak isteyen kişiler olabilir. Bunlara yaşam şansı tanımayacağız. Özlemlerinizi, küçük-burjuva hayallerinizi, ağalık sevdalarınız olabilir. Bunlara da fırsat vermeyeceğiz. Belki bazılarınız bizden yararlandığı kadar yararlandı. Ama önderlerin ve partilerin de kendilerine göre güçleri ve yasaları vardır. Bunlar ergeç yakanıza yapışır. Birileri içimizde bunu yaparsa, yakasına yapışırız. Çete başlarından bazılarını uygula-

maya aldığımızı ve hesap sorduğumuzu biliyorsunuz. Bunların sonu hazindir. Bunlar belki daha fazlasını da hak ettiler. Biz kendilerine karşı çok insafılı davrandık. Bu hareket bu kadar savunmasız değildir. Bunlar en gözde varlığımıza yöneldiler. Bunu bilerek veya bilmeyerek yapmış olmaları önemli değildir. Bu kadar sormusuzca, kurallara aykırı hareket ederek adam vuracaksınız; bir oldu bittiye getirerek buna kaza süsü vereceksin: Bu konuda bir duyarsızlık içine girerek, önderliğimize ve militanlığımıza çok yazık olacaktır. Bu her yerde geçerlidir. En değerli varlıkları yanibaşında düştüğü halde, buna göz yumandan daha alçağı yoktur. Bu konuda derin üzüntü duyuyorum. Birçok mücadele alanında yanibaşınızda en seçkin değerler kayboluyor, ama militanlar sesini bile çıkarmıyor. Militan için bu utanılabilir bir yüzkarasıdır.

Kürdistan söz konusu olduğunda, bu yüz kat daha geçerlidir. Bu insanı dehşete düşürür, acıya ve öfkeye boğar. Hatası sonucunda ortaya çıkan vahim olaylara öfke duymayan lanetli biridir. Bütün bunlar özgürlük kavgamızın doğal bir sonucudur; bu pratiğin zorunlu kıldığı acı bir gerçektir. Hala yüzeysellikten, hafiflikten ve duyarlı olamamaktan söz ediyorsunuz. Bunlar söylenecek sözler olabilir mi? Bu kabul edilemez bir durumdur. Özellikle kendi alanımızda insan biraz kendisine gelir. Diyelim ki zordasınız, her şeyden vazgeçmiş ve sersemlemişsiniz. Ama yine de biz kendimize egemeniz. Kendinize egemen değilseniz, mantık bozukluğunu ve ruh hastalığını yaşıyorsanız, sizi hak ettiğiniz yere oturtalım. Kendinizi savunamayacak durumdaysanız, söyleyin, en azından biraz daha yakından size yardımcı olalım. Çünkü yaşanacak durumlara bir gün dahi dayanamazsınız. Militanlığı bir yana bırakın, bu işin kuyrukçusu bile olamazsınız. Zaten birçoğunuzun yaşadığı durum kötü bir kuyrukçuluktur. Militanlık görkemli bir olaydır. Ancak buradaki militanlık ardına kadar cinayetlere ve tahribatlara açıktır. Kendilerinden en çok görev beklediklerimiz, aykırı tiplerin eylemleri karşısında kılını bile kıpırdatmamakta, onlarla uzlaşmaktadır. Bu son olayın üzerine çok yönlü bir biçimde gitmeseydim, kendisiyle uzlaşacaktınız. Belki adam şeflik durumunu yaşatacaktı. Peki, o zaman kaybeden yalnız siz mi olacaktınız? Hayır. Kürdistan'da olumluluk ve insanlık

adına ne varsa hepsinin canına okunacaktı.

Ben durumu hem tekleştirir, hem de çok genelleştiririm; sorunları tek olarak da, genel olarak da hallederim. Ama bu benim yapabileceğim bir iştir. Her şey bununla halledilemez. Militan, genelde değerlerin savaşımını kendisinde sonuna kadar sağlayan adamdır. Bunun için bütün meşru yolları zorlayın; düşünün ve karar çıkarın. Ortada örgüt ve meşru yollar yoksa, kendi bildiğinizi yaparsınız. Olumluluk adına bunlardan oldukça uzaksınız. Evet, egemenlik kuran açtımladığım bu mantık ve kişilik, bütün çabalarımıza rağmen barajlanmasaydı, sizden bir eser kalır mıydı? Hayır. Bunun, yetkiyi benden aldığı söyleyeceksiniz. Ama ben size de yetki verdim. Partiye doğru katılım üzerine yapılan çözümlenmeleri açıp okuyun; orada size verilen görevleri ve yetkileri görürsünüz. PKK içindeki bir militanın görevleri ve yetkilerini inceleyin. Siz de en azından onun kadar yetkilisiniz. Kendinizi savunma, koruma ve bir bütün olarak gelişmelere egemen kılma hakkınız vardır. Bunun sorumlusunun kim olduğunun farkında değilsiniz. Kaldı ki, bazılarında yanlışlıkla yetki vermiş olabilirim. Yetki verdiğim kişiler arasında kötüler çıkabilir. En tehlikeli düşman unsurlar en üst düzeye kadar yükselebilir. Bu böyledir diye her şeyden vaz mı geçeceksiniz? Kendinizi, sizi yerle bir edecek tutumlar, yetmezlikler ve kuraldışı bir yaşam içinde tutamazsınız. Bu örnek bir kez daha göstermektedir ki, içine girilmemesi gereken tutum umursamazlıktır. Örneğin en zayıf öğeler duygusallığa düşebilmektedir. İkincisi sorumsuzluk ve darlıktır. Böylesi olaylar yaşanmaktadır. Olaylara derinliğine yaklaşılammaktadır.

Bilirsiniz, ben sizden biraz daha vicdanlıyım; en az sizinki kadar benim de vicdanım vardır. Bir kişiye bu kadar hizmet etmişseniz, çıkış olasılığı milyonda bir olsa da, ona bu çıkışı sağlatırsınız. Çünkü muazzam bir maddi ve manevi destek sunmuşsunuz. Kendi elimizle bu denli geliştirdiğimiz, kendi hizmetimizle bu denli büyüttüğümüz bir kişiyi haksızlığa uğratmamak ve yetersiz bir anlayış sonucunda mahkum etmemek için dişimizi tırnağımıza takacağız. Çünkü bizzat emek veren ve hizmet sunan biziz. Bunu da düşünüyoruz. Yani bu, kendi elimizle yarattığımız bir ucubedir. Büyük hizmetler sonucunda buraya gelindi. Bu hiz-

metimizi de göz önüne getireceğiz. Ama öbür yandan oldukça hatasız bir durumda seyreden bir çalışma vardır, bir parti vardır. En azından doğru seyreden durum nedir? Bütün bunların üzerinde yoğunlaşacaksınız. Bunlar parti yasaları ve parti yaşamıdır. Yeniden her şeyin dökümünü yapacaksınız. Dedim ya, sizler oldukça yüzeyseniz, kavrayışınız derin değildir. Ufak bir kuşkululukla sizi ters kararlara itmek zor olmamaktadır. Hatta sizi duygusallık içinde boğmak da zor değildir. Kolayca eğiliyor ve kendinizi kolayca dağıtıyorsunuz. Bütün bunların da göz önüne getirilmesi gerekir. Zaten sağlam militanlar olsaydınız, sorunlar çok kısa bir süre içinde çözümlenebilirdi.

Evet, her şeyin doğrusu anında kestirilemez. Ama biraz daha izlemek ve biraz daha yoğunlaşmak gerekir. Samimiyseniz ve değerlere sonsuz bir bağlılığınız varsa, doğru sonuçlara ve varılması gereken kararlılığa ulaşırsınız. Biz bu sonuca biraz ulaştık. Bilginiz dahilinde siz de mutlaka bazı sonuçlara ulaştımsınız. Ama yine de örneğin biz burada olmayabilirdik, olay yine böyle gelişebilirdi. O zaman egemen olan yan kanımca bu kahrolası mantık ve kişiliğin egemenliği olacaktı. Ülkede egemenlik sağlanmış; bazı arkadaşların aktardıkları deneyimlerinden anlaşıldığına göre, birçok değer canına okunabilmiştir. Militanlar rollerini tamamen konuşturamamıştır. Burada da yaygın olarak yaşanacak şey bu durum olacaktı. Zaten bu alçakça mantığın biraz cesaretlenmesi de bu yüzdendi. Ne yapmışsa yanına kar kalmış. Böyleleri vardır. Daha da kötüsü, böyleleri yine ortaya çıkabilir. Aslında PKK'de düşmana karşı barajlama iyidir; genelde ideolojik ve siyasal zeminde ilerlemeler vardır. Buna karşılık sıra günlük parti yaşamına hükmetmeye ve taktiği günlük olarak yürütmeye geldiğinde, kopukluk ve boşluk doğmaktadır. Bu tipler en çok bunu kullanıyorlar. Dürüstlük ve güven bağlarını çok tehlikeli bir biçimde kullanmaya çalışıyorlar. Bizde saflık had safhada olunca, bu tiplerin başarı olasılığı da yükseliyor.

Kurallara daha fazla bağlılık, günlük taktik yaşama sıkı bir bağlılık şarttır. Silah böyle kullanılmayacak, mermi böyle atılmayacak deniliyorsa, buna mutlaka uyulmalıdır. Bu konudaki duyarlılık, karar ve talimat tamsa, bunların çiğnenmesinin de olmaması gerekir. Bu basit bir örnektir. Belki de binde bir olasılıkla ortaya

çıkabilir. Ama ülkede yaygın olarak yaşanan budur. Birçok çalışma alanında sayısız kural ihlallerine göz yumulmaktadır. Vehamet buradadır. Sömürgecilerin bazı değerlendirmeleri ele geçirdiklerini biliyorsunuz. Sömürge valisi, “Bunlar çetecilikten ve tembellikten söz ediyorlar hizipler var; bu sorunların altından kolayca kalkamazlar” diyordu. Adam bunları söylerken basit bir propandada yapmıyor. Ardından şunları da kendi belgelerine yansıtıyor: “Filan bölgede işleri dağıtan bazı tipler vardır. Şimdilik bunların üzerine gitmeyelim. Bunların partiye verdikleri zararı biz veremeyiz. Kendilerini serbest bırakın” deniliyor. Bunlar adına bildiri de kaleme alıyor. Burada düşmanın zayıflıklarımıza nasıl umut bağladığını ve onları nasıl kullanmak istediğini göreceksiniz. Bu tür tutumları görmemezlikten gelebilir miyiz? Hayır, tersine bir an önce bunları tasfiye etmenin yollarını bulacağız. Bu konuda partiyi oldukça silahlandırmak için bütün çabamızı sergileyeceğiz.

Özellikle temel savaşım alanlarımızda ağır görev ihlalleri söz konusudur. Kurallar ağır bir biçimde ihlal edilmektedir. Birçok bölgede ve ülke dışında kurallara uygun çalışmalarda ciddi ihlaller görülmektedir. Bunlar sürdükçe, bu tür olaylar daha tehlikeli bir biçimde karşımıza çıkacaktır. Görevler bu biçimde ihlal edilerek boşa çıkarılamaz. Görevler doğru kavranmak ve gerekleri yerine getirilmek isteniyorsa, militanın kendisini derinleştirmesi, ayaklandırması ve içine girdiği bataklığı kurutması gerekir. Savaşımımızı bu biçimde yürütmekten başka çareniz yoktur. Partiye hizmet etmek istiyorsanız, gerekli olan neyse onu yapacaksınız. Yeni bazı mevziler yaratmak mı gerekiyor? Genel anlamda parti, doğru yönetimin stratejisi ve taktiklerini belirlemiştir. Halkın mevzilendirilmesi görevini doğru bir biçimde ele almış; partinin kadro politikasını bu temelde yaymış; küçümsenmeyecek bir eğitim ve tecrübeye işleri yoluna sokmuştur. Ama yine de bozguncular vardır. Bilecek veya bilmeyerek güçlerimizi yoldan çıkarıp yerle bir etmek isteyenler ve buna hizmet edenler vardır. Bunlara dur diyeceğiz. Bunların bütün belirtileriyle tasfiye edilmesi olanaksız değildir. PKK çizgisinde inatla yürüyenlerin, daha bu mantık ve kişilikleri yerle bir etmemiş olması doğru değildir. Partinin doğru yöntemini kendisinin de yöntemi haline getiren bir militan, herhangi bir böl-

gede sonuca ulaşabilir.

Bunların arkasında öyle herhangi bir güç yoktur. Bunları öyle fazla uzun ömürlü kılacak ne bir teori ne de pratik vardır. Saklanacakları bir durum da bulunmamaktadır. Bunların arkasına sığındıkları tek şey, yoldaşça iyi niyetimiz ve güvenimiz olmuştur. Bunlardan ciddi bir tehlike gelmeyeceği biçimindeki iyi niyetli düşüncemiz kendilerince kötüye kullanılmıştır. Kimi zaman bunların körükledikleri bir durum vardır. Kuşkuculuğu ve kendine güvensizliği derhal terk etmek gerekir. Ne o kadar saf olalım, ne kendimizden kuşkulanalım, ne de güvensizlik yayalım! Bunlar bir militan için tehlikeli uç noktalardır. Yılgınlık da hiç olmamalıdır. Biz sahte önderlik anlayışının nasıl aşılması gerektiğini ortaya koyduk. Önderliği kendinize yedireceksiniz. Militanın olumlu özelliklerini içtenlikle benimseyeceksiniz. Bunları partinin meşru platformunda uygulayacaksınız. Partinin toplantı sistemini, onun eylem öncesi ve sonrası kurallarını, bir bütün olarak parti ahlakını, yaşam tarzını ve bu net görünüm gücünü kendinizde göstereceksiniz. Bir saldırı geliştiğinde, istisnai bir olay olduğunu söyleyerek kendinizi unutmayacaksınız. Küçük bir ayrıntıda üstünüze bir derya gelir. Küçük ve istisnai olarak gördüğünüz bir olay, gerisinde büyük bir tarihsel ve toplumsal döküntüyü barındırır. Kaldı ki bizim düşünce sistemimiz ve bakış açımız tesadüfe yer vermez. Her istisnanın dayandığı bir yükümlülük, mantık ve kişilik vardır.

Eğer düşünceniz sistematik değilse, o zaman PKK'nin felsefesine uzanmanız gerekir. Ben burada işleri tesadüflerle halletmeye çalışsaydım, kendimi aldatmış olurdum. Örneğin aklıma geldi; bunun bir kader olması mümkün müdür diye düşündüm. Bir kez buraya geliş amacımız bellidir. Eğitim amacımız, çalışma düzenimiz ve talimatlar ortadadır. Kader demekle kendimizi aldatıyoruz. Ama birçoğunuzun durumu biraz da böyledir. Yani düşüncenizde boşluk vardır. Bu boşluklar size kendisini kader biçiminde hissettirmektedir. Doğru bir mantık sonuna kadar sistematik bir diyalektik bütünlük içinde çalışmazsa, örgüte sahip çıkamaz ve önderliği konuşturamazsınız. Gerektiğinde bakış açımızı yenileyerek ve militanın sağlam bakış açısına ulaşarak olayları doğru ele almak zorundayız. En değerli varlığımız olan parti yaşamına göz kulak ol-

mak kaçınılmazdır. Siz buraya kendinize bir yer kapmak için gelmiyorsunuz. Sorumlu militanlar için bu özellikle böyledir. Halkımızın savunulabilecek ve savunulması gereken ne kadar değeri varsa hepsini korumak zorundasınız. En başta halkın en gözde değerleri olan kadro ve savaşçı varlığını korumakla yükümlünüz. Militanları savaştırabilmeniz için bu şarttır. Militanları savaştırdığımızda halkımızın vazgeçilmez özgürlüğüne bir adım yol aldırabileceksiniz.

Kadronun, sonucu belirleyen parti varlığı olduğunu herkes bilir. Yönetimin canalıcı kısmı kadroların doğru yönetimidir. Kadronun parti taktiğini uygulaması, bütün çalışmaların başarısını tayin eden en yaşamsal ve belirleyici ölçüttür. Burada kadro politikasına dayatılan anlayışlar kadroların boşa çıkarılması ve işlemez duruma getirilmesidir. Bunu kadrolarda bir kader gibi görürseniz, parti hiçbir görevini yerine getiremeyecektir. Siz de bu zihniyetle parti içinde bulunuyorsanız, yani işiniz gücünüz yer edinmek, köşe kapmak ve kariyer yapmaksa, o zaman iflah olmaz biri durumundasınız. Bu anlayışları yerle bir etmeliyiz. Bizim kadro anlayışımız ve yönetimimizle, bazılarının yaşadığı bu anlayışlar arasında hiçbir bağlantı yoktur.

PKK'nin son derece diri olan ve gelişen özelliğine bir kez daha dikkat çekmek önem taşımaktadır. Duyarsızlığımız ve güç yetirememiş olmamız nedeniyle birçok kayıplara yol açmış olsak da, önleyebileceğimiz zararları şimdiye kadar önleyemsek de, bunun manevi ıstırabını çekiyor olsak da, hiç olmazsa bundan sonrası için kurtarılacak çok şeyin olduğunu bilerek kendimizi yetkinleştirir, yeniden düzenler ve kendimizi yenileme görevini hakkıyla başarısak, verdiğimiz zararları yeterince telafi edememiş olsak bile, kendimizi affettirebiliriz. Bunun dışında parti içinde yer tutma olanağı bulamaz ve parti görevlerinizi gerçekleştiremezsiniz. Görevlerinizi yerine getiremediğiniz zaman, parti içinde yer edinmek bir yana, parti ortamını kendinize zindan edersiniz. Görevler karşısındaki başarımız, partiye layık olup olmadığımızı kanıtlar. Partiye layık olduğunuz oranda parti içinde saygınlık kazanırsınız.

Çeşitli derslerde sizleri bekleyen temel görevler ortaya konuldu. Teorik gerekçeler oldukça açılmıştır. Bütün alanlara yönelik ça-

lışmalar ve olumsuzlukları bertaraf etmenin hem teorik, hem de pratik çözümleri konulmuştur. Taktiği olumlu yönde işletmenin netleşmesi bütünüyle sağlanmıştır. O zaman sorunun çözümlünü kendimizde aramalıyız. Partinin genel politikasında herhangi bir yetmezlik bulamazsınız. Kendinize yüklenmek zorundasınız. Bunu yapamadığınız taktirde, birileri gelip sizi en kötü durumlara düşürecektir. Bunun sorumlusu ben olmayacağım. Defalarca söyledim: Benden ne istediğinizi iyi bileceksiniz. Benden yanlış bir şey istememelisiniz. Benden isteyebileceğiniz önderlik bütün yönleriyle sergilenmiştir. Gereklere ve bununla nasıl yol alınacağı ortaya konulmuştur. Çocukça beklentiler içinde olursanız, sizde saygınlık denilen bir şey kalmayacaktır. O zaman ben de size değer veremem. Aileleriniz bile sizi koruyamıyorsa, bu halinizle ben sizi nasıl koruyabilirim? Benim bir savaşçılık tarzım vardır. Bunca hizmet ettiğim halde, bunu görmüyorsunuz. Hiç olmazsa sizinle birlikte hizmet yapmak istediğimi anlamıyorsunuz. Hiç olmazsa onun savaşçılık ve yürütölüş tarzını dikkatle izlemelisiniz. Yine eskisi gibi, “nasıl duyup düşünüyorsam öyle yaparım” dersiniz, olanaklarımız buna elvermeyecektir.

Militan yaşamı yenileyerek ona hakkını verelim. Eğitime yeni başlayan arkadaşlarla her gün yeni bir başlangıç yapıyoruz. Bu konuda görev daha çok size düşüyor. Kuşkusuz burada yapılan şey, bir grubun yeniden düzenlenmesi değildir. Yine burada yapılan şey, bu çerçevede sizin yeniden yetkinleşmeye tabi tutulmanız da olamaz. Özellikle önümüzdeki dönemin üzerine yürürken, PKK'nin bünyesinde açmaya çalıştığımız mantık ve kişiliği yerle bir etmeyi, bunun kararlılığına ulaşmayı ve gereklerini pratikte gerçekleştirmeyi öngörüyoruz. şimdiye kadar bu konuda yoğun bir mücadele verilmiştir. Bu alanda gelişmeler yaşanmaktadır. Ama bunu tamamlanma anlamında söylemiyorum. Özellikle buradan yola çıkarak varmış olduğumuz sonuçları, talimatlar biçiminde yansıtacak ve bu talimatların gereklerini bütün alanlara taşıyarak tamamlayacağız.

1990 atılımının üzerine gitmeden ve onun tarihsel eylemliliğine yönelmeden önce, parti içinde düşman artıklarının verebileceği zararları önleyerek, bu konuda birçok bölgeyi olumsuzluklardan

arındırmaya çalıştık; çeşitli biçimlerde sergilenen anlayışlara ve pratiklere dikkat çektik. İsim vermekten dikkatle kaçınıyoruz. Buna gerek yoktur. Biri gider, yerine bir başkası gelir. Burada esas olarak bu mantık ve kişiliği, onun tarihsel ve toplumsal zeminini açmak istedik. Yine talimatlarla, parti içi aydınlatmayı sağlamaya çalışıyoruz. Bu bir kişinin görevidir demiyoruz. Bir bütün olarak militanların görevlerine nasıl sahip çıkacakları, bu mantık ve kişiliklerin üzerine nasıl yüklenmeleri gerektiği belirlenmiştir. Kuşkusuz herkes bundan dersler çıkaracaktır.

Öyle anlaşılıyor ki, mutlaka başarmamız gereken görevler kendisini dayatmaktadır. Ortaya çıkan son olayları vahim ve alçakça olaylar olarak değerlendiriyoruz. Bunları tasfiye etmeyi ve bunlardan arınmayı sağlamalıyız. Burada ulaşmamız gereken doğru anlayış, temkinli davranmak ve kararlılıktır. Önümüzdeki günlerde yola çıkarak mücadele alanlarına ulaştığımızda, parti içi netleşmenin sağlanmasında büyük özen göstermeliyiz. Hepimiz son derece yoldaşça bir yaşam tarzına ulaşmalıyız. Halkımızın çok büyük ihtiyaç duyduğu halk demokrasisine sürekli bağlı kalmak yaşamsal öneme sahiptir. Militanlar, bunu, kendilerini kuşatan bir yaşam tarzı olarak kabul edecekler; onun yaşama tamamen egemen kılınması için her şeylerini vereceklerdir. Sergilediğimiz bütün çabalar, ertelemeksizin mutlaka tutturmamız gereken özgür yaşam tarzını tutturmak içindir. Bu konuda öyle ciddi tehlikeler ve ağır hatalı boyutlar olduğunu sanmıyorum. Parti bu konuda oldukça çaba harcamış, kendisini çok sağlam hazırlamış ve kurallarını oldukça yetkinleştirmiştir. Karşımızda tehlike oluşturan mantık ve kişilik bireysel düzeyde bile kendisini savunacak durumda değildir. Entrikalar ve komplolar bütün yönleriyle açığa çıkarılmıştır. Tehlikeli mantık ve kişilik bütün yönleri ile sergilenmiştir. Bu biraz da bizim görevimiz oldu.

Sizler parti çizgisinin sıradan uygulayıcılarısınız. Uygulamada yaratıcılığa kesinlikle dikkat edeceksiniz. PKK çok şeyler kazanmıştır. PKK tarihinde TC'ye ve onun taktiklerine karşı sağlanan başarılar çok daha anlamlıdır. PKK, kendi içinde beliren bu tür dayatmalara karşı zafer kazanacak, hem de kolay kazanacaktır. Daha önce de vurguladığımız gibi yetmez kişiliği, saflığı ve

kuşkuculuğu atmalı; bunun yerine temkinliliğe, kararlılığa ve duyarlılığa ulaşmalısınız. Parti içinde parti taktiklerinin doğru savaşım yöntemleriyle büyük başarılar kazanacaksınız. Bunun koşulları hazırlanmıştır. Biz düşman taktiklerine ve düşmanın özel savaş yöntemlerine karşı taktiklerimizi oldukça geliştirir ve bu temelde partiyi hazırlarken, bu adımı engellemek isteyenler de ortaya çıkabilir. Ama düşmanın açık dayatmalarından daha tehlikeli olan taktiklere karşı da partiyi iyi hazırlıyoruz. En zor olan şeyi, yani bunların mantığını ve tarzını yakalamış durumdayız. Bunların kişilik oluşumu yakalanmıştır. Bu anlamda kendilerini teslim aldığımızı söyleyebiliriz. Geriye kalan şey basit bir uygulamadır.

Bütün alanlar için söylüyor ve bir kez daha vurguluyorum: Sorunu birkaç kişiye veya olguya indirgemek çok yetersiz bir yaklaşımdır. Geçmişte ve günümüzde çeşitli alanlarda ortaya çıkan birçok olayı ve olguyu, bunların temsilcilikleri temelinde ele almak zorunludur. Bu olayların şeflerinin yanısıra, bir de çömezleri vardır. Öte yandan bunlara karşı görevlerini yerine getiremeyen ve rollerine bir türlü sahip çıkamayan militanlar bulunmaktadır. En azından çözümlenmeler temelinde gerçekleştirilen eğitime sadakat ve yaratıcılıkla bağlı kalarak çalışabilirlerse, bu işlerde üstün bir başarının sahibi olmamak için hiçbir neden kalmayacaktır. PKK militanlığı bu aşamada bir nitelik sıçraması yapmakla karşı karşıyadır. Bu, sadece bir parti içi yetmezliğin giderilmesi değildir. Parti militanlığı için iddialı olduğunuzu sanıyorum. Sorunların kökeni tarihin derinliklerine dayanmaktadır. Kendimizi, toplumsal çürümenin derinliklerine inen ve bizleri kötü bir biçimde tutan hastalıktan koparmamız zorunludur. Bu bir yetmezlik ve aymazlıktır; genelde partiyi yaşamamaktır; dar ve çıkarıcı yaklaşımdır; kısacası kendisini partinin yaşam tarzına uyarlamamaktır. Bunlar da sömürgecilerin dayatmalarının etkili olması anlamına gelmektedir. Dolayısıyla bunlardan tam kopuş yapılamamaktadır. Militan bu kopuşu tam yaparsa, zaptedeceği şey, parti yaşamı ve parti kişiliği olacaktır. Böyle bir kişiliğe ulaşan militan, bu tür dayatmaların arkasında bulunan mantık ve kişilikler daha sistemli bir örgütlülüğe geçseler bile, onları yerle bir etmesini bilir. Militan bunu şimdiki kadar yapamamış ve kendisini kollayamamışsa, bu onun zavallı-

lığından ileri gelmektedir. Bunun nedeni, militanın kendi görevlerine ve özellikle önderlik gerçeğimize sorumsuzca yaklaşmasıdır.

Aslında bütün bu konuları değerlendirdik. O halde kendinizde niteliksel bir dönüşümü sağlamanız zorunludur. Partimizin iç yaşamına ilişkin olarak, sonuna kadar kurallı yaşamayı uygulama ve uygulama gücünü kendinizde yaratacaksınız. Kadrolar örgüt içi yaşamı düzenlemek ve yürütmekten sorumludur. Sıradan bir savaşıysak, yapmamız gereken şey parti adına savaşımı bilinçli olarak yürütmesini başarmaktır. PKK'nin içteki görünümü budur. Örgütlenmenin taktik eylemsel yönetimi olarak, örgütsel yönetimin kendisini mutlaka yenilemesi gerekir. Dolayısıyla bundan sonrasının kazanılması ve başarılarla zafere kadar gidilebilmesi için zaptedilmesi gereken görevler bunlardır. Eğer bundan sonra parti bünyesinde bu görevleri karşılayabilecek bir yetkinleşmeye ulaşırsak, yetmez devrimciliğimiz sonucunda meydana gelen en değerli militanların kaybı karşısında yaşadığımız acıları hafifletmiş olacağız. Bu temelde onların anılarına bir karşılık vermek istiyorsak, bunu başarmamız kaçınılmazdır. Bu durumda yenileme olayını başarmış ve geçmişin bizi etkisi altına alarak düşürdüğü zor durumları aşmış olacağız. En çok muhtaç olduğunuz husus budur. Siz buna benden daha çok muhtaçsınız. En azından bizim kadar sizler de bu çabalara karşılık verirseniz, bu çok daha büyük bir anlam ifade edecektir.

Dolayısıyla bundan böyle militanlığınızı yüksek bir tempoda seyrettirmeli ve bunun büyük çabasını sergileyerek iyi birer yoldaş olmalısınız. Buna layık olmak hem sizin için, hem de partimiz için gereklidir. Gerekli olana ulaşmak ise hepimizin tutkusu olmalıdır.

Bu konuya ilişkin çözümlerinin yeterli olduğunu sanıyoruz. Bu aydınlatmanın ışığında son olayın soruşturmasını yeniden tartışabilirsiniz. Yargılamayı kendiniz yürütebilirsiniz. Çünkü bizde her şey açık yürütölmek zorundadır. Düşmana karşı verdiğimiz savaşı çizgi savaşımı temelinde en azından kendi içimizde de açık yürüteceğiz. Bu kadar açıklıktan ve çözümlene gücünden sonra, parti içinde böylesi olayların gelişmesi bir yana, benzer zayıf olaylara karşı soruşturmalar yürütmek ve yargılamalara girişmek yerindedir. Bu soruşturma ve yargılamalar hem açık hem de son de-

rece yetkin olmalıdır. Bunlar her yerde geliştirilmelidir. Böyleleri kolaylıkla yargılanmalıdır.

Bizim yargılamalarımız farklıdır. Hem soruşturmayı, hem de yargılamayı kökten değiştiriyoruz. Sorgulamayı geliştirirken, bu çözümlerinin ışığında arkadaşların yeni yaklaşımlar uygulayacaklarını sanıyorum. Yani partinin doğrultusu netçe görülmeli ve yaşatılmalıdır. İster düşman ajanları, ister dolaylı olarak kendisini dayatan kişilikler biçiminde olsun, buna bir saldırı olursa, saldırganların hepsini soruşturmaya alırken kendi tarzımıza ulaşmalıyız. Soruşturma ve yargılamayı yenilemeye ihtiyacımız vardır. Dikkat ederseniz, bunlar hepinizi yargılamak durumundaydı, yargılamışlardı. Ben çözümler ve talimatlarla sürekli bunların uygulamalarına karşı koydum. Son aşamada bu yeni bir sorgulama ve yargılama olayının gelişmesine de yol açıyor. Bu yenilenme hem düşman ajanlarına, hem de içimizdeki en tehlikeli partiye yabancı anlayışlara karşı geliyor. Dolayısıyla daha iyi bir soruşturma ve yargılama sistemini oturtacağız. Bu vahim olaydan sonra soruşturma ve yargılamayı yetkince sağlayabilirsek, partinin kazanacağı çok şey olacaktır. Böylece değerli bir yoldaşımızın yaşamı parti tarihimizde iyi bir anlama kavuşacaktır. Şehit verdiğimiz yoldaşımızın yaşamı ve partiye bağlılığı büyük alçakgönüllülüğe, dürüstlüğe ve hizmete dayanmaktadır. Dolayısıyla hiç de kusurlu değildir. Yetersiz olsa da kursurlu sayılamaz. Onun şehit düşmesi hem parti içinde yenilenmeye yol açıyor, hem de yıkıcılığa, insanlık dışı tutumlara ve partiye düşman bütün anlayışlara karşı bir sorgulamayı bütün parti bünyesinde geliştiriyorsa, son derece anlamlıdır ve boşa gitmemiştir.

Bu durumda uygulama başarısı daha da geliştirilirse, bu şahadet parti tarihimizde yeni bir dönüm noktasını teşkil edecektir. Gerçekte daha şimdiden geldiğimiz nokta böylesi bir dönüm noktasıdır. Herhalde bundan sonra değer kaybetmeyeceğiz. Ulaşacağımız yargı sistemiyle bu tiplerin bize verebilecekleri zararları önleyeceğimiz gibi, kendilerinin silinip süpürülmesi çalışmalarına da hız verecek ve bunda başarı kazanacağız. Belki bunun küçük bir örneği bugün gerçekleşiyor. Militanlar, bundan sonra her yerde görevlerine tamamen bağlı kalır ve bu ilkeyi sonuna kadar konuştu-

rurlarsa, halkımızın binlerce değerini kurtaracaklardır. Bunlar da zaferi ve giderek özgürlük tarihini belirleyecektir. Dolayısıyla niteliksel anlamı, tam hak edildiği gibi yerinde de olacaktır.

Çok tehlikeli bir mantık ve kişilik, oldukça dürüst, sade ve partiye bağlı bir değerimize bu biçimde yönelirken, acı da olsa tarih bu temelde kendimizi yeniden gözden geçirmemizi, böylece bir eksikliğin bertaraf edilmesini, hepimizin kendisine gelmesini ve toparlanmasını ortaya çıkarmıştır. Tarihimizin açık düşmanından hiç de daha az tehlikeli olmayan bu yıkıcılıkları kendi kişiliğimizde behemehal giderme görevini yerine getirir ve bu göreve başarıyla yüklenirseniz, kazanan biz olacağız. Dolayısıyla Kürdistan tarihinin en kördüğüm olmuş ve çoğunlukla kader dediğimiz bir duruma kökten son vermiş oluyoruz. Dışımızdakilerin böyle yansıtmak istedikleri ve amaçlarında feodal sinsilik ve mürailik bulunan kördüğüm de böylece çözümlenmiştir. İşte, bir halkın yaşamını insanlık defterinden silebilecek düzeye kadar getiren bir duruma son veriyoruz.

Tabii bu az bir şey değildir. Bu kadar tahammül göstermemize rağmen, başarmaları halinde, bunların başımıza getirecekleri şey, gerçekte çingenelerin bile iki gün yaşayamayacağı bir yaşam biçimidir. Bunların bize layık gördükleri şey budur. Bunların üzerine acımasız bir biçimde gitmeli ve silip süpürerek yok etmeliyiz. Olay burada başlıyor ve buna yol açıyor; Kürdistan ve Kürdistan tarihi için iyi bir dönüm noktası oluyor. Gerçekten sözümüzün eri olacaksak, savaşıcılığımızı bütün boyutlarıyla sürdürmenin bilincini taşıyorsak, bunun etkileri geniş olacaktır. Sadece parti içinde değil, ulusal kurtuluş mücadelesi safalarında da birçok el tarafından bugünkü atılımın önünde engeller örülmek istenmektedir. Şimdiye kadar bu engeller parti içinde de örüldü. Buna karşı hatalar yaptık ve çok değer kaybettik. Hiç olmazsa bundan sonrası için değer kaybımız olmamalıdır. Hiçbirimizin daha fazla kayıplar verilmesine tahammül edemeyeceğini sanıyorum. Buna tahammül edemiyorsak, o zaman bunun pratikte gerçekleşmesi için de o denli ilgi göstermeliyiz.

Devrimcilikten korktuğunuzu sanmıyorum. Görevlerin üzerine gitmekten korkmuyorsunuz. Bildiğim kadarıyla hepiniz görev al-

maya hazır olduğunuzu söylüyorsunuz. O zaman tarzınızı doğru seçmeniz gerekir. Görevler karmaşık ve kapsamlıdır. Bir de bu yönüyle bir yetkinleşmeyi sağlarsanız, görevlerde üstün başarılar sağlanmış olacaksınız.

Tarihsel 1990 atılımına yönelirken, bu elim olayla en kritik bir anda ve yerde bize ağır bir darbe vurulmak istenmiştir. Söz konusu mantık ve kişiliğin bunu bilinçli veya bilinçsiz yapmış olması pek önemli değildir. Bu mantık ve kişilik sinsidir ve aslında önemli oranda ne yaptığının bilincindedir. Bu devreyi başlatır ve sonuca doğru giderken, müthiş bir çaba ile bir iş yaptığımızda bin defa düşünmemiz gerektiğini vurguladık. Çünkü 1990 atılımıyla; “Halk Demokrasisi İçin İleri” sloganını haykırdığımız ve başarıya giden yolu çarpıcı bir biçimde aydınlattığımız bir anda, bunu karartmaya yönelik hareket başladı. Tam bir karartmada iyi yol alınamayacağı gibi, aydınlattığımız bir dönemin üzerine çöken böyle bir karartma bizi karmaşıklığa düşürecekti. Bununla sarsıldım, kendime yüklen dim ve biraz yorul d um. Bu çok önemlidir. İlk şehidimizi verdiğimiz dönemi de anlatmaya çalış tım. **Haki** yoldaş şehit düştüğünde, Ankara’dan yola çıktık. Ankara’dan hareket ederken dünyamız adeta karartılmış tı. Bundan sonra ne yapacağız diye düşünüyorduk. Aslında durum iyi geli şiyordu. İki aylık Kürdistan gezimizden sonra, aslında ideolojik tohumlanma anlamında Kürdistan’ın düzeleceğini söyledik. Bundan sonra Kürdistan’ın her köşesinde yeşerecek olan, bizim tarihimizi de belirleyecektir diyorduk. Kendimden çok emindim. Özellikle Haki yoldaşla birlikte seksene yakın kişinin katıldığı Antep toplantısını gerçekleştirdikten sonra, işler daha da sağlam bir temele kavuşmuştu. Aradan henüz iki-üç gün geçmeden Haki yoldaşın şehit düştüğü haberi geldi.

Olay bir devrimcinin vurulması gibi görünse de, gerçekte çok kapsamlıydı. Yoldaşımızı katledenler “Beş Parçacılar” denilen bir çeteydi. Sözümona bunlar da Kürdistan adına hareket ediyorlardı. Gerçekte ise Kürdistan’la hiçbir ilgileri yoktu. Alaattin denilen katili iyi tanırdım. Lümpen biriydi. Bir gün Ankara’ya gelmişti. Çizmeleri ve parkasıyla adeta dağdan inmiş gibiydi. Siyasal Bilgiler Fakültesi’ne uğradı. Soygun planları geli ştiriyordu. Kitleleri bir araya getiremeyen birisi, sözümona Ankara’da yüksek öğrenim

gençliğini örgütleyecekti. Son derece provokatif yöntemlerle hükmetmeye ve gençliği ele geçirmeye çalıştı. Bu tür olayları geliştirdi. Kürdistan ile hiçbir ilgisi yoktu; ama birdenbire Kürdistanlı Beş Parçacı kesildi. Görünürde tam bir lümpen serseriydi, gerçekten de hırsızdı. Her gün Antep'te şurada burada banka soyuyor; böylece yaşamını idame ettiriyordu. Ahlıksızdı. Sonunda Haki yoldaşın katledilmesi olayını gerçekleştirdi.

Bu adam aslında düşmanla ve ilkel milliyetçilikle bağlantı içindeydi. En azından vurulacağını iyi biliyordu. Çünkü en zayıf nokta kendisiydi. Bunun gerçekleştirdiği Haki yoldaşın katledilmesi olayı, bizi gerçekten üzmüştü. Ama yolumuz biraz aydınlatılmıştı. Başarılı bir grup pratiği vardı. Bu pratik hızla sonuca doğru gidiyordu. Önemli bir aşamanın sonuna doğru gelmiştik; artık partileşecektik. Aynı zamanda yeni bir aşamanın başlangıcındaydık. Kendimize güvenimiz oldukça gelişmişti. Bu tarihsel atılımı gerçekleştirirken, söz konusu komplo ortaya çıktı. Biraz da duygusallık vardı. **Kemal Pir** yoldaşı hatırlarım. “O zaman var olan kadro gücümüzle gidip polisle şiddetli bir savaşıma tutuşalım” diyordu. Sonra bunun doğru olmadığını anladık ve vazgeçtik. Yani hareketimizin bütün varlığını bir şiddet gösterisi içine çekecektik. Acımızı bu biçimde giderebileceğimizi düşünüyorduk. Ama buna yönelmedik. Şehidin anısına bağlılık kolay değildi.

Düşman bizi sarsmaya ve yolumuzu karartmaya çalışıyordu. Atılacak adım belliydi. 1977-78'de parti ilanını göze alacak kadar bir programa yönelmek istedik. 1997 yılında **Parti Programı**'nı hazırladık. Belki de bu kadar acele etmeyecektik; ama Haki yoldaşın anısı bizi buna zorladı. Program taslağı üzerinde toplantılar yaptık. Bir yıl sonra partinin kuruluşunu ilan etmeye gidecek kadar yolumuzda kararlıca yürüdük.

Bu kez, feodal gericiliğin saldırısıyla **Halil Çavgun** yoldaşın şahadeti gündeme geldi. O zaman Hilvan, çalışmalarımızın kitleleştiği bir alandı. Haki yoldaşın anısına bağlılığın gereği olarak, şahadetinin yıldönümünde artan faaliyetlerimizle polise ve feodal klişe cevap verdik. O zaman da işbirlikçiler vardı. Sahte küçük-burjuvalar bizi vurmaya çalıştılar. Bunlar kitleleşmemizi istemiyorlardı. Bu bir tehditti, yolumuzun karartılmak istenmesiydi.

Hilvan'da buna silahlı eylemlerle karşılık verdik. Kemal Pir yoldaş yine devredeydi. Eylemiyle bu kliğe bizzat darbe vurdu. Bilindiği gibi bunun ardından Siverek'te de eylemler geliştirildi. Feodal gericiliğe daha büyük darbeler vurmaya çalıştık. Bu da PKK tarihinde önemli bir atılıma yol açtı. Daha sonrasını biliyorsunuz. Birçok elim olay meydana geldi. Bunlar feodal entrika ve komplolar temelinde geliyordu. Açık polis saldırıları değildi. Feodal kliğin hazırladığı komplolardı. Daha sonraları değişik komplolarla karşılaştık. Biz tarihsel atılımımızda kararlıydık. Her kararlı yürüyüşle bu aşamayı geride bıraktık.

Komplolar, 15 Ağustos Atılımı'nda da devreye girdi. **Ağit (Mahsum Korkmaz)** yoldaşın şahadetinden sonra, bazılarının, "Bu işler yürümez. En çok güvendiğin adamlar da gitti. Bir daha nefes aldırılmazlar" dediklerini hatırlıyorum. Bizim, Ağit yoldaşın şahadetine ilişkin bir yaşam tarzımız vardı. Silahlı bir kavgayı frenlemek istediklerine göre, biz de birliklerimizin sayısını en azından elli kişiye çıkaracağız dedik. Ağit yoldaşın komutasındaki birliğin sayısı otuzdu. Bu sayıyı hem nitelikçe geliştirerek ve hem de yaygınlaştırarak karşılık vereceğimizi söyledik. Ulaşan sonuçları biliyorsunuz. Şehitlerin anısına bağlılığın gerekleri böyle yerine getirildi ve daha ileri bir aşamaya ulaşıldı.

Bu dönemde de silahlı mücadelemize yönelik komplolar geliştirildi. Geri dönmemiz ve silahlı mücadeleden vazgeçmemiz isteniyor, yürüyemeyeceğimiz söyleniyordu. Tehdit bu biçimde yapılıyordu. Bunu da boşa çıkardık. Şimdi çok daha ileri düzeyde bir hareketliliğe ulaşmış bulunuyoruz. Düşman, zindanlarda da savaş tutsaklarına PKK'ye sahip çıkmamalarını dayatıyordu. "PKK, 12 Eylül darbesiyle birlikte mahkum edilmiştir. Yaşamayacaksınız, yer yarılacak ve içine gireceksiniz" diyordu. Bu da bir komplo idi. Komplonun bazı elebaşları PKK'li maskesi altında çalışıyorlardı. Ama bunlar daha sonra açık çalışmaya başladılar. 1983 yılında dışarıda da komplolar dayatıldı. Bunların üzerine yürüdük, başlarını ezdik. Daha sonra bilinen gelişmeler ortaya çıktı. Bu anlamda PKK tarihi biraz daha iyi irdelenirse, onun sürekli komplolar ve komploculukla mücadele tarihi olduğu görülecektir. Bunlar PKK'lilik ya da Kürtçülük maskesi altında yürütülüyordu. Bu ko-

nuda düşman işbirlikçilerini harekete geçirebiliyordu. Düşman eskiden, daha çok PKK dışındaki güçleri kullanıyordu. Şimdi içindeki güçleri de biraz olsun kullanabiliyor. Bazı kişilikleri teşvik ederek ve olanak hazırlayarak kullanmaya çalışıyor.

I-KDP komploculuğunu biliyorsunuz. **Hamit Avcı** yoldaşı kattettikleri zaman, “Güney Kürdistan’da hareket edemezsiniz, Hak-kari’de eylem yapamazsınız” diyorlardı. Böyle bir komployu dayatıyorlardı. Hamit yoldaş temsilcimizdi, iyi bir değerimizdi. Partiyeye son derece bağlıydı. Onu hedeflediler. Bu komploya kararlılıkla karşılık verecektik. Nitekim ilkel milliyetçiliğin bu komplosuna kararlılıkla karşılık verdik. Onlar bizi orada savaşılmaz duruma düşürmeyi amaçlıyorlardı. Daha sonra saldırılar da oldu. Yine ısrarla bize bazı tutumları dayattılar. Komplolara karşı yürüttüğümüz mücadele ulusal kurtuluş mücadelesinin genişliğine ve derinliğine kök salmasına yol açtı. Daha sonra tasfiyeci çabalar içimizde ardı ardına gelişti. Genellikle çok sinsi bir komploculuk dayatıldı. Bunlar 1986’da tamamen açığa çıkarıldı ve tavrı alındı. Komplocuların bazıları cezalandırıldı, bazıları kaçtı.

Bunların dayatmak istedikleri karanlık neydi? Bunların bu tutum ve davranışlarıyla kanıtlamak istedikleri şey, bundan sonra yürüyemeyeceğimizi. Bazıları tamamen yıpranmış olarak buraya kadar geldiler. Her şeye rağmen, 1986’da yapılması gereken şey artık bu durumdan kurtulmak, dayatmak ve yaşamamaktı. Bazılarının yüzünden bunlar okunuyordu. Bunlar daha da tehlikeli durumlara yöneldiler. Ellerine fırsat geçseydi, komplolara yöneleceklerdi. Bazıları bunu da yaptılar. Bazı kişileri intihara zorlayacak ölçüde ileri gittiler. Bu durum henüz tam netleşmemiş olsa da, komplocu, ülkede olduğu gibi burada da kampımızın sorumlusuydu. **Abdullah Ekinci** arkadaşın üzerinde durmak gerekir. Yetersizlikleri vardı; durumu pek net değildi. Ama o kadar kötü birisi de sayılamazdı. Belki de zayıflıkları vardı. Yaşadığı eziklik durumunu çok kötü bir biçimde kullanarak, kendisini intihara götürdüler. Tıpkı ülkede bazı arkadaşların başına getirdikleri gibi buna yol açtılar.

Bakın, en iyi temsilciniz bile burada yaşayamıyor. O zamanki tutum ve davranışlarıyla belirgin olan unsuru hatırlıyorum. Sanki

büyük bir yükten kurtulmuş gibi “öldüm” diyordu. Bunları ne yapacaksınız? En çok güvenebileceğiniz bir kişi intihar edecek kadar zayıflık gösterebiliyor. Gerçekten de bu o zaman için karartıcı bir olaydı. Bu beklenmedik olayları önleyebilirdik, öyle olması gerekirdi. Her ne kadar net bir kişilik olmasa da, bu duruma düşebilecek birisi de değildi. Ama mevcut tutumlarıyla bu durumu yarattılar. Ardından daha değişik kargaşalar çıkardılar. Muğlaklık geliştirildi. İkiyüzlülük ve sinsilik boy gösterdi. Biliyorsunuz, bizim buna karşı verdiğimiz bir mücadele vardı. Başlangıç kabiline de olsa 3. Kongre çözümlemeleriyle bu yönelimlerin üzerine yürüdük. Sonunda bunlar kaybetti. Sınırlı bir pratik yönelmeyle 3. Kongre'nin önemli gelişmelere yol açabileceği kanıtlandı. Bunların bazıları kaçtı, bazıları açık düşmanlık yapmaya başladı. Bazıları yetmezliklerinde ısrar ettiler ve kendilerini zor duruma düşürdüler. Ama kazanan parti oldu. Daha sonraki gelişmeler bunu net bir biçimde ortaya koydu.

1987 yılında 3. Kongre sonuçları ülkeye aktarılırken komplocu bir yaklaşım vardı. Özellikle temel siyasal faaliyetlerimizin yönlendirildiği alandaki durum buydu. Burada komplocu yaklaşımlar sinmiş, kendilerini gizleyebilmişti. Ama orada açığa vuruyorlardı. Bizim istediğimiz kişiliğe ulaşılmadı. Görevler gerektiği gibi yerine getirilmedi. Bunlar da hak ettikleri yeri buldular. Birisi kaçtı, şimdi akıl hastasıdır; belki de insanların arasına çıkamayacak durumdadır. Birkaç tanesi sağa sola çekildi. Sonuçta kazanan yine parti taktiği oldu. Benzer gelişmeler başka bölgelerde de ortaya çıktı. Benzer kişilikler zararlara yol açtılar. 1989 yılında en büyük atılımı yapabileceğimiz bir zeminde, komplocu yönü ağır basan bir durum yaşandı. Yönetim, değerleri taş a çalarak çarçur etmeye başladı. Hoyrat bir harcamayı ısrarla sürdürdü. Belki de onlarca kadro ve savaşçı harlandı. Ama yine de genelde partinin gelişkin yapısı gelişmeleri kendi doğrultusunda sürdürebileceğini gösterdi.

Bütün bu tahribatlara rağmen, büyüyen parti oldu. Esas olarak parti kitlesi ve savaşçılar savaşmaktadır. Eskiden olduğundan daha fazla gelişme yaratılmıştır. Parti bu tür olaylar karşısında günlük olarak daha iyi mesafe alabilecek durumdadır.

Yaratılan bu son karartma hareketi bizi burada, ana karargah ve

hareket merkezimizde vurmaya çalıştı. Kendisine göre küçük bir fırsat yakalamıştı ve kullanıyordu. Bu kişiliğin ister bilinçsiz, ister bilinçli olması önemli değildir. O kendi mantığını ve kişiliğini konuşurmaktadır. Bir kez daha en kritik ve en can alıcı yerimizden vurmaya çalıştı. 1990 atılımının üzerine yürürken, böyle bir kayıp vermemizin ne koşulları, ne de zemini vardı. Bunu söylemek olanaksızdı. Ama bu mantık ve kişilik hep “ben” diyordu. Bütün yaşamı boyunca işini böyle yürütmüştü. PKK’nin taktiği ve yürüme gücünün değil, kendi taktiği ve yürüme gücünün son sözü söyleyeceğini belirtiyordu. Mantığı ve kişiliği buydu; şimdiye kadar hep böyle yapmıştı. Elbette bu elim bir durumdur. Ortaya çıkan durumun küçümsenmemesi gerekir. Olaya duygusal olarak yaklaşmadık. Ama onun vehametini gözardı edecek durumda da değiliz. Hem kişiliğin niteliği, hem de dayatılan ortam ve elde edilmek istenen sonucu belirlemek açısından bu olayı küçümseleyemeyiz. Atılım iyi bir biçimde konuluyor. Parti giderek yetkinleşiyor. Burası belirleyici bir rol oynuyor.

Önderlik çabalarını boşa çıkarmak deyip geçmemek gerekir. Bu tür olaylar tarihte bile çok önemlidir. Önlemler olmasa bunlar oldukça gerilemelere yol açar. Eğer olayı bütün yönleriyle görerek değerlendirebilecek ve önlemler alabilecek durumda olmasaydık, belki de 1990 atılımımızın yönü tamamen değişirdi. Gelişmeler partiye karşı işlerdi. Olayın gerçekleştirmiş olduğu zemin ve koşullar işte bunlardır. Ben fiziksel olarak burada bulunmasaydım ve kaldıracabilecek gücüm olmasaydı, sizin ve dolayısıyla partinin üzerinde gerçekleşecek olan ters bir durum olacaktı. Bu terslikle, 1990 atılımını başarıya götürmek bir yana, elimizde ne varsa onu da kaybederdik. Tereddütsüz bu böyle olacaktı. Bu olaya yol açan mantık, daha kırk tanesini ortaya çıkarabilirdi. Maharet buradan ileri gelmektedir. Bunun benzerlerini de göreceksiniz.

Ben şimdiye kadar sayısız komployu boşa çıkardım. Ama ben her şeyin güvencesi olamam. Zaferin güvencesi partidir, bizzat partinin önderliğinde örgütlenen halktır. Benim önderliğim, örnek kabilinde, onun temel çözümlerini ve yönünü belirler. Sizler bu konuda zayıfsınız. Dolayısıyla bu olayın yol açtığı ve kaybettiği şey bir kişiyle sınırlı değildir. Bunun anlamı oldukça yüküldür.

Burada yaratılan kararsızlık ve karartma durumu daha da yükselebilirdi. Evet bu sorgulama ve yargılama olayı gelişir ve geliştirilirken dar olmayalım. Olaya tekil yaklaşmayalım. Bu durumları da göz önünde bulduralım. Bu mantığın ve uygulamaların önü alınmaz ve bütün çabalarımıza rağmen bizi aşarsa, geriye elde ne kalabilir? Varlığımızı önemli oranda partinin ve halkın varlığının kesin koşulu haline getirerek konuşurmalı, bir yoldaşa dayanarak yaşamasını ve yaşatmasını bilmelisiniz. O zaman varlığımızın üzerinde fazla etkili olmayacağız.

Dolayısıyla, çapı çok büyüdüğünde tehlike gözardı edilemez. Nitekim geçmişte yaşanan vehametteki payınızı da iyice ortaya çıkarabilirsiniz. Benim açımdan bu olay hangi anlama geliyor? Hemen belirteyim ki, kaybettiğimiz yoldaşımız ideolojik ve politik olarak fazla yetkin değildi. Ama manevi anlamda oldukça olgundu. Halka sınırsız bağlılığıyla, halkın bağrında gelmiş dürüst bir insandı. Kişinin partiye, önderliğe, yoldaşlarına ve halkına nasıl bağlı olabileceğini gösteren biriydi; yani halk geleneğinin somut bir ifadesiydi. Bu anlamda önemli bir halk geleneğimiz hedeflenmiş, önderlik önemli bir gelenekten yoksun bırakılmak istenmiştir. Halkımızın böylesi dürüst ve sadakatle bağlı insanlara ihtiyacı vardır. Yoldaşlarına tek bir acı söz söylememiş olmak önemlidir. Bizde bu geleneği sürdürenler çok azdır. Çoğu arkadaş birbirine karşı surat asmakta, diken gibi birbirine batmaktadır. Bu yoldaşımız da belki önderlik rolünü tam konuşturamıyordu, ama ona zarar da vermiyordu. Tek bir kişiye küçük bir acı verme durumu yoktu. Gerçekten de partide böyle halim selim, herkese hizmet etmek isteyen bir kişi olmak çok önemlidir. Onun, PKK'yi PKK yapan değerlerden olan kitlelerle ilişkileri de olumluydu.

Sanırım Botan'da da bu tiplerin edindikleri özellikler budur. Örneğin bazı arkadaşlarla konuşmalarımın bu sonucu çıkarıyorum. Orada son derece dürüst ve halkın geleneklerine bağlı gençler vardır. Bunların en küçük bir sorun çıkaracaklarına inanmıyorum. Hepsini ne dersiniz onu yapacak ve sonuna kadar hizmet edecek tiplerdir. Bu mantık ve kişiliğin ülkede en çok yöneldiği tipler bunlardır. Bunların sadakat, dürüstlük ve direngenlik ifade eden, henüz yeterince bilinçlenip önderlik pozisyonuna ulaşmamış, ama

olumlu bir potansiyel vaat eden ve gelişme olasılığı bulunan özelliklerine vuruldu. Bu mantık ve kişilik onların bu özelliğini hedef aldı. Bunun izahı şudur: Aslında bunlar feodalizmin entrikacılığıyla birlikte kemalizmin yarattığı sahte aydınlanmayı ve küçük-burjuva kurnazlığını iyi tespit etmişlerdir. Feodal ihtiraslarla küçük-burjuva ihtiraslarını veya uyanıklığını sinsî ve kurnaz bir biçime dönüştürerek, henüz fazla uyanmamış ve örgütlenmemiş olan, son derece dürüst ve Kürdistan’da ulusal kurtuluşun temeli olarak işlenmesi gereken geleneksel özü buluyorlar. Bu durum burada sergilenen olayda bir kez daha ortaya çıkıyor. Bu onların en çok vurdukları bir özdür. Bu PKK’de dile gelen ve direnmek isteyen en önemli özdür. Öbür yandan bunun gelişmiş militan ifadesini de vuruyorlar. Böylece kendi kişiliklerini, sözümona sonuna kadar konuşturuyorlar. Tutumları budur. Sonunda iktidarda olan yine kendi mantığını konuşturan bu anlayıştır.

Şimdi bunlardan birkaç tanesi ülkede birçok bölgeyi işlemez duruma getiriyor. Örnekleri çoktur. Bunların tehlikelerinin çapı da az değildir. Her gün birkaç kaza yapılmaktadır. Bu kazaların çoğu bilinçsizdir. “Kazaya geldi” adı altında şimdiye dek ne kadar kadro kaybedildi? Bir kadronun yetiştirilmesi beş-on yılımızı almaktadır. Halkımızın yoksulluğunu göz önüne getirirseniz, bir savaşçı çıkarmanın ne denli önemli olduğunu görürsünüz. Bunların her gün var olanları kaçırması ve kazaya uğratması vahim bir durumdur. Geçmişte bunu yeterince önleyememiş olduğunuz için hayıflanabilirsiniz. Ama önümüzdeki dönemin üzerine giderken, bu dayatma ve yıkımın tek bir değerimizi bile almaması için elimizden gelen her şeyi yapacağız.

Olayın gerçekleştiği zeminde önderlik çapında en ileri düzeydeki kararlılığı ve netliği, kararsızlığa ve karartmaya dönüştürmek istediniz. Belki de gafil olabileceğimizi sandınız. Çünkü bu yapının ezici çoğunluğu gafleti yaşamaya yatkındır. Biz bile doğru yaklaşımı ancak birkaç gün sonra geliştirebiliyoruz. Bu, hem de en güçlü olduğumuz zeminde içine girdiğimiz büyük bir zayıflıktır. Dediğim gibi yine duygusallığa ve darlığa düşebilir, soruna eskiden yaklaştığımız gibi yaklaşabilirdik. Bu konuda ben bile güvence olmayabilirdim. Ben de insanım. Duygular ve düşünceler

beni de bazı olumsuz ve yetersiz sonuçlara itebilirdi. Dolayısıyla bunu öyle basite almıyoruz. Bu kadar etkili olabilen bir olayın veya tutumun, bu biçimde ortaya çıkarılması gerçekten cüret isteyen bir şeydir ve üzerinde ısrarla durmayı gerektirir. Olayın sıradanlığına inanmak ve bir tesadüf olarak değerlendirmek gerçekçi değildir. Durumun bize yansıyan biçimiyle bu olay, bizi işlemez kılmaya çalışmanın son derece cüretkar ve alçaklıktan başka türlü değerlendirilmemesi gereken bir biçimdir. Bize dayatılan dünya başka bir dünyadır. Hayır, bizim de kendi dünyamız vardır.

Kısacası bunun öyle kolay bir şey olmadığını görüyorsunuz. Bir olguda, bütünüyle bir yaşamı netleştirmeye neden ihtiyaç duyuyoruz? Bu çözülen ve çözümlenen bir kişilik değildir. Burada karma-karışık ve karartılmış bir kişilik, entrika ve hile vardır. Olay bizi bu sonuca vardırılmaktadır. Kendisi hala sorgulamadadır; ne kadar bilinçli, ne kadar bilinçsiz olduğu, olayın ne kadar kaza olup olmadığı ortaya çıkacaktır. Böylesi pek çok olay vardır. Birçok yoldaşımız intihara sürüklenmiştir. En değerli varlıklarımızdan biri elimizden alınmıştır. Bunda kasıt var mıdır, varsa ne kadardır? Bu adam kendisini taş gibi dayatmıştır. Tutum ve davranışlarıyla gittiği her yeri yıkmaktadır. Girdiği her yerde iz bırakmaktadır. Bu öyle bir günde ortaya çıkan bir durum da değildir. Kürdistan tarihinde ne kadar olumsuzluk varsa hepsini biriktirerek parti içinde ısrarla yürütmenin kördüğümüdür. Bunun büyük kargaşasının ısrarla sürdürülmesini halletmeye çalışıyoruz. Bu anlamda Kürdistan gerçeğinin yüzde doksanını çözmek için çaba harcıyoruz. Rakam verirken kesin konuşmuyorum. Ama bu çok önemli bir durumdur. Bunun olumsuz özelliğini çözümlenmeye çalışıyoruz. Yaşamamız kesinlikle bunu aşmamıza bağlıdır.

Hemen belirteyim ki, bu sadece içimizdekilerle sınırlı değildir. Böylesi durumlar ulusal kurtuluş safalarında daha da yaygındır. Böylesi komplocu yaklaşımlar, hırsızlıklar ve çapulculuklar epeyce yaygındır. Bugün bu anlayış ve mantık bütün değerleri emperyalizme ve faşizme satmaktadır. Dolayısıyla çözümlenen kişilik biraz da budur. Savaşta kaybetmek istemiyorsak, bu tutuma yükselememiz şarttır. Tarihsel kişilik, aldatmayan, kargaşada ve karartmada yolunu şaşırmayan kişilik ortaya çıkmak durumundadır. Si-

zin yaşam tutkularınız vardır. Bu tutkulara gerçeklik kazandırılmak istenmektedir. Bu da sadece bu durumdan kurtulmaya değil, bir kurtarıcı gibi seviye tutturmanıza bağlıdır. Yine belirtiyim; hemen hemen hepimize ya büyük bir duyarsızlık ya da kocakarı duygusallığı egemendir. Bu kurtarıcılıkla ilgisi olmayan düşkünce bir tutumdur. Temel bir eğitim devresine bir kez daha böylesi hatalı bir yaklaşım yeniden iflas etmeniz demek olacaktır.

Ülkemize bağlıyız. Halkımızın da saygı duyulacak değerleri olduğuna inanıyoruz. Bütün yetmezliklerine, bataklığa düşmesine ve her türlü pisliğin izlerini taşımasına rağmen, yine de bu halka değer verilecek, onuruna savaş yürütülecek ve bu halk kurtarılacaktır. Bu devrede değerlere sahip ve bağlı savaşçılar olduğuna inanıyoruz. Bütün kirletme, karartma ve bu bataklıkta bizi boğma girişimlerine rağmen, yaşamak isteyen soylu tutkulara ve bu yaşam tutkularının giderek gerçekten savaşılabilen ve kurtarabilen bir duruma geleceklerine ilişkin inancımız kesindir. Bütün bunlar doğruysa, görevler son derece anlamlıysa ve bu görevleri başarmak için gerekli olanaklara sahipsek, doğru yolda yürüyüşümüzün bir aşamasını daha başarıyla kapatabileceğiz. Sadece yaratılmak istenen kararsızlık ve karartma durumunu anında bertaraf etmekle kalmıyor, çıkarılan tarihsel dersler temelinde Kürdistan'ın büyük bir zayıflığının üzerine yürüyoruz. Büyük bir azim ve kararlılıkla bize dayatılan ve mutlaka bertaraf edilmesi gereken, tamamen düşmüş ve tortulaşmış kişiliğin ve soysuz mantığın bütün yıkıcılıklarını bertaraf ediyoruz. Bunda Kürdistan halkı kesinlikle kazanacaktır. Partimizin sağladığı bu çok yüksek kazanımlarla, adına yola çıktığımız değerlere gerçek anlamda layık olmuş olacağız. Özgürlük savaşımızın zaptetmek istediği de budur. Hasan Bindal yoldaşın şahadeti vesilesi ile bir kez daha halkımıza ve onun önder gücü olan partimize karşı görevlerimizi böylece netleştiriyor, görevlerimizin üzerine bu biçimde yürüyor ve son derece anlamlı bir aşamayı başarıyla yürütmenin kararlılığına ulaşıyoruz. Kuşkusuz bu temelde çok daha kesin bir yürüyüşe geçeceğiz ve başarı bizim olacaktır.

Halkımızı tasfiye etme tarihine PKK’de verdiğimiz cevap

PKK tarihinde ve özellikle son beş yılı aşkın süreden beri yürütülen silahlı faaliyetler içerisinde, kendisini en değme kontraların bile gerçekleştiremeyeceği bir karşı faaliyet, ruh hali, yaşam ve vuruş tarzı içinde tutan kişiliğin pratiği üzerine bir toplantı yaptınız. Toplantı fazla kapsamlı gelişmemiş olsa da, biz burada kapsamlı bir biçimde partiye karşı duran yaşam ve vuruş tarzı üzerinde durmak istiyoruz.

Öyle anlaşılıyor ki, gelişen silahlı mücadelede devrimci savaşımıza yönelik genel saldırılar içinde, düşmanın doğrudan “özel savaş” yönelimleri kadar, dolaylı ama nesnel ve öznel planda onunla bağlantılı olan saldırılar ve gelişmeler yaşanmıştır, yaşanmaktadır ve yenileri de beklenebilir. Türk egemenlerinin tarihsel süreç içinde Kürdistan’a yönelik saldırıları tekrar gözden geçirildiğinde, dışarıdan geliştirilen saldırılarla birlikte içeriden de yıkıcı etkileri çok daha fazla olan komploların tezgahlandığı görülecektir. Bu konuda somut örnekler oldukça bol ve çarpıcıdır.

Kürdistan üzerinde Türk egemenliğinin kuruluşunun temel dönemeci olan ve Osmanlı İmparatorluğu’nun kökleşmesinde büyük rol oynayan “Doğu’ya Yönelim” politikasıyla Kürt beylerinin kazanılmasında son derece belirgindir. Osmanlı İmparatorluğu’nun sabırlı olma durumu yoktur. Çünkü İran’da yükselen diğer bir imparatorluk baş tehlikeyi oluşturmaktadır. Osmanlı İmparatorluğu taktik planda Kürt beylerini kendisine müttefik kılmak istemiştir. Böyle olunca, yaklaşımını onları kazanma temelinde geliştir-

miştir. Ama bu yöntem bugüne kadar değişmiş değildir. Sultan Selim son derece dolaylı bir biçimde kendi egemenliklerini nasıl daha fazla geliştirebileceğini tasarlamış ve buna göre bir yaklaşım benimsemiştir. Bütün Kürt beylerinin hoşnutluğunu kazanabilecek ajanlar bulmuştur. İdris-i Bitlisi'nin durumu böyledir; oldukça iyi bir arabulucu ve çıkarları iyi bütünleştiren bir tiptir. Sultan Selim, Kürt beyliklerini kazanmak için uzun yıllar çalışmış, heybeler dolusu altın dökmüş ve onları armağanlara boğmuştur. Sonunda irili ufaklı yirmiüç Kürt beyliğini Osmanlı İmparatorluğu'na bağlamıştır. Doğu'da Türk egemenleri için en az Malazgirt Savaşı kadar önemli olan Çaldıran Savaşı'nın kazanılmasında, bu beylikler önemli rol oynamışlardır. Aynı şey daha sonra Arap kesimine yönelik olarak da geliştirilmiştir. Tampon bir alan olarak Kürdistan'a böyle bir politika oturtulunca ve Kürt beylikleri bu biçimde yardımcı bir güç olarak kullanılınca, bu beylikler Mısır seferinde ve Halep yakınlarındaki savaşlarda da önemli rol oynamışlardır. Dolayısıyla, Mısır kapısı da açılmış ve İmparatorluk bir kaç kat daha büyümüştür.

Kürt beylerinin bu politikayla kazanılması, tamamen Türk egemenlerinin çıkarına olmuştur. Onların beylikler olarak varlıklarını sürdürmelerine rıza göstermiş ve kendilerini daha da teşvik etmiştir. Türk egemenliği, Kürt beyliklerinin anlayacakları dili iyi tespit etmiş; bu durumu kabul edeceklerini bilerek, ona göre davranmıştır. Kürdistan tarihindeki o büyük başaşağıya gidişi bu biçimde başlatmıştır. Böylece Kürt beylikleri, Türk egemenliğinin tarihsel temellerinin atılmasında, bu egemenliğin oturmasında ve yükselişinde ciddi katkılarda bulunmuşlardır. Mustafa Kemal'in pratiğine bakıldığında, aynı durumun tekrarlandığı görülecektir.

Buna geçmeden önce, bugün silahlı savaşımı yürüttüğümüz Cizre-Botan alanında, beş-on yıl süren ve güçlü bir beylik kuran **Bedirhan Bey**'in durumuna bakarsak, gerçekleri biraz daha iyi kavrarız. Bedirhan Bey de kendi beyliğini geliştirmeye çalışmıştır. Bu dönem Osmanlı İmparatorluğu'nun zayıflama dönemidir. Aynı şekilde ilkel kapitalizm ticarete ve sermaye birikimine yolaçmıştır. Dolayısıyla bu dönem, ilkel milliyetçi düşüncelerle buluşma dönemidir. Bedirhan Bey, çok cılız da olsa, daha sonra bugünkü ilkel

milliyetçiliğin geliştireceği yaklaşımı 1830'larda geliştirmiş; on-onbeş bin kişilik ordu kurabilecek bir duruma gelmiştir. Van'dan Mardin'e ve Diyarbakır'dan Musul'a kadar uzanan alanda otoritesini pekiştirmiştir.

Bildiğimiz gibi, daha sonra Osmanlı devleti bu büyümeyi ve otorite haline gelmeyi kabul etmez. Batı'nın da desteğini alarak, Bedirhan Bey'in üzerine yürür. Bununla birlikte yine geleneksel kazanma politikasıyla hareket eder. Bu sefer de dönemin önemli bir ismini Erzurum'dan yola çıkarır. Bu da tıpkı İdris-i Bitlisi gibidir. Osmanlı devleti, Bedirhan Bey'in amcasının oğlu olan **Yezdan Şêr**'i tutar. Yezdan Şêr ayaklanmanın en kritik anında teslim olur. Bedirhan Bey Eruh kalesine sığınır. Burada üç gün kadar direnir ve ardından teslim olur. Birkaç gün içinde bütün güçleri dağıtılır. Yükseliş parça parça bozguna uğratılır. Mustafa Kemal gibi zorba yaklaşımlara sahip olan Sultan Mahmut'un çabalarıyla, tamamen aleyhte olan bir durum yaratılır.

Ardından Kürdistan'da daha sert bir askeri uygulama ve vergi uygulaması gündeme gelir. Burada hareketin en kritik anında bir bölünmenin yaratılması başarılmış, öteki beyler de bu biçimde bölünerek elde edilmiştir. Sonuçta, bu denli büyük bir direnme, doğru dürüst bir kazanım bile sağlamadan kısa bir süre içinde yenilgiye uğratılmış, mensuplarının önemli bir bölümü teslim alınmış ve Türk egemenliğine kul köle yapılmıştır. Yani bunlar hemen öldürülmemiştir. Ailelerinin bir kesimi İstanbul'da tutulmuştur. Günümüzde Girit, Şam vb. alanlarda hala bunların kalıntılarına rastlanmaktadır.

Mustafa Kemal'in uygulamaları da buna benzemektedir. O zaman Koçgiri'de ve Dersim'de Kürt hareketi henüz diri özelliklere sahiptir ve başkaldırıları vardır. Mustafa Kemal başta Dersim alanı olmak üzere Adıyaman, Diyarbakır, Van ve Bitlis gibi alanlara elçiler yollar. Tarihin en kritik anında Türklük, bir yandan kendi gücünü iyi toparlayıp, merkezileştirir ve kendi ulusçuluğunu geliştirirken, öbür yandan Kürt işbirlikçilerini de iyi kollar. Onların bazı çıkarlarını gözönünde bulundurur. Ermeni ve Rum tehlikesini önce çıkararak, bu temelde kendilerini etrafında toplamaya çalışır. Böylece ağalar ve şeyhlerin önemli bir bölümünü çevresinde top-

lamayı başarır. Cılız olan Kürt direnişçiliği, fazla örgütlü bir düzeye ulaşmadan, birkaç provokasyonla ve daha çok da uzlaşma ve satın almayla dağıtılır. Aşiret reisleri ve aşiretçi kişilik satın alınır. Bunlar iş işten geçtikten sonra karşı koymaya çalışırlar. Ama uğranılan korkunç yenilginin ardından, işbirlikçilere dayanan Türk egemenleri Kürdistan'ı tamamen ele geçirir. Kürdistan adım adım kırım ve katliamlara sahne olur. Daha sonra ana kucağından alınan bebeler asimilasyondan geçirilir. Günümüze doğru gelindiğinde en çarpık kişiliklerin ortaya çıktığı tamamen düşmüş bir toplum yapısına ulaşılır.

Bu birkaç tarihsel örneği neden veriyoruz? Biz benzer bir gelişmeyi kendi parti tarihimizde de gördük. Dıştan da saldırılar vardı, ama en büyük saldırı içtendi. Çeşitli çözümlerimizde de gösterdiğimiz gibi, düşmanın doğrudan saldırılarıyla bize verdiği zarar yüzde beş ise, içeriden yükselişimize dolaylı olarak dayattığı ve yarattığı kişilikle sergilediği tahribatlar yüzde doksanbeştir. Bunu hemen hemen bütün çözümlerimizde belirtmiştik. Biz tarih karşısında gafil avlanmak istemiyoruz. Bir kez daha, düşmanın bu tür oyunlarıyla kaybetmek istemiyoruz. Siz ne denli kötürüm olursanız olun, benim buna niyetim yoktur. Dolayısıyla, bu konuda edindiğimiz tarih bilinciyle birlikte, güncel planda toplumumuzun düşürülüşünü de gözönüne getirerek, sağlıklı bir devrimciliği yürütmeye çalışıyoruz. Sorun bizimle çözümlenemeyeceğine göre, sizleri yenilmeyen bir konuma ulaştırmak ve bu konumda savaştırmak PKK'nin önderlik görevidir. Tekrar da olsa bazı konuları bunun için açıyoruz. Çünkü bir çoğunuzun durumu sonuna kadar yenilgiye açıktır. Ne tarihten o kadar güçlü yararlanabiliyorsunuz, ne de günceli tespit edebiliyorsunuz.

Size, PKK tarihinden birkaç örnek vereyim, bize kendilerini dayatanları anlatayım. Hemen söylemek gerekir ki, bana kadar uzanan ajanlar bilinçli temelde bir yönelim gösterdiler. Ama bunlar daha çok kişilik veya bir sınıf eğilimi olarak, düşmanın ortaya çıkarıp, beslediği bir eğilimin ve ortamın sahipleri olarak kendilerini nasıl dayatıyorlardı? Bunlar henüz birkaç yıllık gelişimimiz içinde de bize yöneldiler. Genelde bunlar birkaç doğruya sahip çıkabiliyorlardı. Ama işleri biraz sıkıya aldığımız zaman sıvışıp, git-

tiler. Yani işlerin biraz gelişme eğilimi gösterdiğini farkettilerinde hemen ayrıldılar. İşler biraz daha geliştiği ve ehli olanlar bu işlere kendilerini daha iyi verdikleri zaman, bunlar da açığa çıkıyorlardı. Ama sınıf, ulus ve enternasyonalizm temeli güçlü olmayanlar daha değişik hareket ediyor; özellikle PKK gruplaşması güç kazanınca ve gelişme şansı olan bir grup haline gelince sinsiliğe yöneliyorlardı. Daha sonra gelişme sağlanacağı kesinleştiğinde, bu kez yakamızı tutarak, bırakmama tutumunu sergilemeye başladılar. Çoğunda görünen şey buydu. Bu durum farklı tiplerde de ortaya çıkıyordu. Bazıları hemen ayrılmayı tercih ediyor, bazıları da yakamızı bırakmama konumuna düşüyorlardı.

1970'lerde PKK'nin etkin bir grup olarak, artık Kürdistan'da kökleşeceği anlaşılınca, kendini dayatmalar daha da tahammül edilemez bir hal almaya başladı. Bu dönemin belirgin bir eğilimi olarak, belki başlangıçta hareket üzerinde fazla iddialı olmayan, hareketin fazla gelişme göstereceğini tahmin etmeyen, bir olasılıkla Türk solunu Kürdistan'da temsil ettiklerine inanan ve bu alanda kalmanın kendi solculukları ya da misyonları için daha uygun olacağı inancını taşıyanlar, bize o denli yüklenmiyorlardı. Kendilerini fazla dayatmıyorlardı. Ama gelişmemiz kesinleşince, özellikle Dersim alanında bu durum daha belirgin olarak kendisini ortaya koydu. Bu tipler hareketin en ileri düzeyine tırmanmaya, partinin bütün yükünü omuzlarına almaya ve işleri gerçekten iyi yapmaya çalışıyorlardı. Şahin-Yıldırım pratiğinde bu oldukça açıktı. Bu Fatma'nın pratiğinde de vardı. Bunlara göre ben gidici olabildim. Ama daha o zaman, hareket önemli bir potansiyel güç durumuna gelmişti; giderek güçlü bir potansiyel açığa çıkıyordu. Biz sembolik, onlar da fiili lider olabilecekler; hareketin kontrolü kendilerine kalacaktı. Bunlar o zaman bu sevdıyla yanıp, tutuşuyorlardı. O dönemde böylesi tipler yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Bunlar hal ve hareketleri ile fazla umut vermiyorlardı. Ama sınıf konumları, özellikle ruh ve yaşam tarzları bizimkiyle oldukça çelişki arz ediyordu.

Bunların çoğunu siz de biliyorsunuz. Bunlarla yirmidört saat yaşamak bile zordu. Aklınıza şöyle bir soru gelebilir: Peki, o zaman neden bunlarla yaşamayı kabul ettiniz, diye sorabilirsiniz. Bunlar o

dönemde benim en yakın yardımcılarımdı. Gerçekten de bunlarla iş yürütebiliyorduk. Bugün için bu belki önemsiz olabilir, ama ben bu hareketi ortaya çıkarırken, biraz da bu tipleri kullandım. Tabii onlar da bizi kullanmak istediler. Buna karşılık biz de onları kullanmak ve değerlendirmek istedik. Madem ki çalışmak istiyorlar, belirlenen hedefler temelinde bizim sorumluluğumuz altında çalışabilirler dedik. Bu hem hakkımızdı, hem de kendilerine karşı görevimizdi. Eğer dürüstlerse, elbette bunlar da sorumluluğumuz altında belirlenen hedefler temelinde çalışacaklardır. Burada anlaşılmayan ve dürüst sayılamayacak bir durum söz konusu değildi. Yaklaşımımız dürüsttü ve tamamen yapılması gerekeni yaptık.

Burada hemen üzerine basa basa belirtmek gerekir. Bunların niyetleri ve bu niyetlerin dayandığı ortam ve sınıf zemini vardı. Ama bu bizimkinden çok daha değişiktir. Sanırım Lenin, Rus pratiğinde temel çok farklıdır, demiştir. Bizde de böyledir. Onlarla aynı sözcükleri kullanıyoruz. Ama niyetler ve zemin onları farklı yönlere götürüyor. Bunlar faaliyetlerini tırmandırdılar. 1980'lere geldiğimizde zindan pratiği bu tipleri net bir biçimde ortaya çıkardı. Bunlar çok kısa bir süre içinde kendilerini ortaya koydular. Zindanlara binlerce kişilik bir potansiyel taşınmıştı. Düşman bu potansiyel üzerinde oyun oynamak ve onu etkisiz kılmak istiyordu. Bu potansiyelden bir "Hain PKK" çıkarmaya çalışıyordu. "Hain PKK" olur mu diyeceksiniz. PKK devrimci özünden boşaltılır, ruhu ve yaşam tarzlarıyla daha çok düşman olanların yönetimine sokulursa, "Hain PKK" olur. Aslında bir "Polis PKK'si" oluşturulmak isteniyordu. Başlangıçta yavaş yavaş geliştirilmek istenen ve sonraları açıkça ortaya çıkarılan "İlimli PKK" denilen olgu buydu. Adam resmen düşmana teslim olmuş ve düşmanla fiili bağları gelişmişti. Ama bunu gizliyordu. Bir kesimi de direnme yanlısı değildi. Bu durumda "Savunmalarımızı PKK'yi gözden düşürecek tarzda yapalım" diyordu. Kısacası "Bizim PKK ile ilgimiz ve ilişkimiz yoktur, Kürt halkı, Kürdistan ve sosyalizm yoktur" diyor ve savunmasında bunları söylüyordu. Bunlar "Genç Kemalistler Birliği"ne karar kıldıklarına göre, en iyisi kemalizmdir diyerek işin içinden sıyrılacaklardı.

Bu hangi anlama gelir? Bu tamıtamina bir polis örgütü olmak

anlamına gelir. Bu pratik yaşandı. Başlangıçta bunların polis olduklarını söylemek olanaksızdı. Ama sınıf temelleri ve niyetleri kendilerini hızla polisle bütünleştirdi. Daha sonra en tehlikeli kontralar haline geldiler. Zindanlarda insanların üzerine yürüdüler, katliamlar yaptılar. Eğer bunlar tutsakların üzerine yürümemiş olsalardı, Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşlar böyle direnmeyeceklerdi. Bu yoldaşlarımızın öncülük ettiği direnişler bu saldırılara karşı gelişen direnişlerdi. Daha sonra bildiğimiz gibi korkunç bir boğuşma ortamında can pahasına değerlerin korunmasına çalışıldı. PKK'nin ruhu biraz da böyledir ve böyle bir mücadeleyle kurtuldu.

Zindanda bunlar olurken, biz dışardakiler boş mu duracaktık? Hayır, dışarıda da zor bir dönem yaşanıyordu. Zindanlarda yaşanan sıkıntılar ve acıların benzeri dışarıda da vardı. Bunlar daha sonra düşmanla doğrudan bağ içine girdiler. Özellikle partinin yaşam tarzına ve militan yapısına saldırdılar. Biz burada küçük bir ev, bizi barındıracak bir ortam ve bizi böyle yaşatabilecek en küçük bir olanak yakaladığımızı şükrediyorduk. Bunlar ise arkamızdan korkunç dolaplar çeviriyorlardı. Yaptıkları tartışmalarla kadro yapımızın kafasını bulandırmaya çalışıyorlardı. Yaşamımızı kendilerine göre bir yaşam saymıyor ve yetersiz buluyorlardı. Bazılarının duyguları ve tutkuları vardı. Bazıları da partinin kendilerine ev tutmasını, içlerinde nişanlı olanları evlendirmesini ve kendilerini Avrupa'ya göndermesini istiyorlar ve bunları geliştiriyorlardı. Biz ise sıkıntılarla boğuşuyorduk. Daha sonra, biraz üzerlerine gittiğimizde ve bazılarını cezalandırdığımızda, birçoğu korkup kaçtı. Kendi tutkuları için ta Avrupa'ya kadar gitti. Daha o zaman, gerçekten son derece kutsal olarak değerlendirmemiz gereken direniş ruhumuz ve çabalarımız bunlar tarafından boğuntuya getirilmek isteniyordu. Değerlerle oynanıyor ve bu temelde bir kaçışın gerçekleşmesine çalışılıyordu.

Bunların çoğu kaçıp, Avrupa ortamına sığındı. Orada emperyalizmin kendilerine verdiği güveni ve dolaylı yollardan sağladığı maddi yardımı gözönüne getirerek, zindanda olduğu gibi orada da "ılımlı PKK"yi yaratmaya yöneldi. Gerçekte bunlar, vebadan kaçır gibi PKK'den kaçıyorlardı. 1973 ruhunun açılıp görülmesi gerektiğini ve bunun çok tehlikeli olduğunu söylüyorlardı. Bu temel-

de provokasyon geliştirdiler. Buna da “ılımlı, demokratik ve yaşamaya açık PKK” adını verdiler. Oysa bize dayatılan Şey imhaydı. Bunlar, binbir eziyetle biraraya getirdiğimiz birkaç olanağı birgün içinde yiyip, bitirmek istediler. Bunlar burada yemek bile beğenmiyorlardı. Yumurtanın akını atıp, sarısını yemek gerektiğine ilişkin düşünceler üretecek kadar kendilerini yitirmişlerdi. Ama yine de PKK’li olduklarına inanıyorlardı. Daha sonra bunların Şahin-Yıldırım çetesiyle ilişki içinde olduklarını gördük. Bunlar aslında düşmana çalışan tiplerdi. Bunlar daha o zaman düşmanın sağladığı olanaklarla telefon konuşmaları yapabiliyor ve bunu da hareketi geliştirmek ve desteklemek amacıyla yaptıklarını iddia ediyorlardı. Bunların, düşmanın sicilli ajanları olmalarına gerek yoktu. Düşmana dayanarak, düşmanın sağladığı ve açtığı olanakları kullanarak, PKK’yi imha etme çabalarını bu denli pervasızca srdrebiliyorlardı.

Sınırlı bir biçimde de olsa, bunların üzerine yürüdüğümüzü biliyorsunuz. Bu PKK’nin çeşitli değerlendirmelerinde ifadesini bulmuştur. Bu konuda **Gelişme Sorunları ve Görevlerimiz** adlı broşür incelenebilir. Yine fazla somut olmasa da, **Her Türlü Bozgunculuğa ve Yıkıcılığa Karşı Parti Birliğini Ykseltelim** başlığı altında bir değerlendirmede bulunmuştuk. Bu değerlendirme, bunların geliştirmek istediği Şeylere verilmiş bir karşılıktı. Sorunu daha çok soyut olarak ele alıyorduk. Elimizde bugünkü kadar somut bilgi yoktu. Buna rağmen, bu eğilime karşı partinin ruhunu, yaşam tarzını ve bir bütün olarak parti taktiğini yetkinleştirmek istiyorduk. lkeye aktardığımız silahlı savaşım gücümüze kendilerini dolaylı olarak dayatanları da biliyoruz. Çok dolaylı gibi gözükse bile, bunlar da bu kez daha değişik bir alanda PKK’nin belirli bir aşamaya ulaştırılan silahlı direniş gücünü ilkel milliyetçilikle bağlantılı hale getiriyor, ona umut bağlıyor, ondan ötesini aşamıyor; PKK’nin bağımsızlığa, özgüce ve güvene dayanan çalışmalarını görüp, katılmak ve PKK taktiklerinin bir yedek gücü olarak kalmak yerine, o an ilkel milliyetçiliğin yürüttüğü mücadelenin bir yedeği olmakla yetinmiyor, rahatlıkla bunun kuyrukçusu olmayı kabul ediyor; sözde ise PKK’liliği benden daha iyi savunuyorlardı.

Evet, bu tutumlar sergileniyordu. Gerçekten de PKK’nin somut

savaşım gücünün, fiiliyatta ilkel milliyetçiliğin taktiklerine kurban edildiğini ve onun yedeği yapıldığını görüyorduk. Buna karşı ülkeye dönüş eylemine ilişkin bir değerlendirme sunmuştuk. Daha sonra ardarda talimatlar geliştirdik. Bu aşamada PKK'nin gerçek direnişçi ruhunun saptırıldığını söyledik. Bu konuda olanakların çarçur edildiğini, içine girilen tutumun üstü örtülü bir tasfiyecilik olduğunu, bunun PKK'nin ortaya çıkarılan olanaklarıyla çeliştiğini, sorunun olanaksızlıklar olmadığını, son derece gelişmiş olanakların da heba edildiğini belirttik. Bu durum daha sonra, inançsızlık olduğu ve güç getirilemediği türünden bahanelerle izah edilmek istendi. Ama daha sonra partinin, teoride yaşansa da özde ve pratikte yaşanmadığını gördük. Bunun verdiği yetmezlikle güçlerimiz ilkel milliyetçiliğin egemenlik alanında tutuldu. İkel milliyetçiliğe partinin taktiklerini dayatmak yerine, onunla uzlaşma ve giderek ona teslim olma konumunda işler idare edilmek istendi. Ülkeye yönelim söz konusu olduğunda bozunculuk yapıldı. Yani taktiklerin yürütülemeyeceği ve silahlı savaşımın gelişmeyeceği iddia edildi. Zaten ilkel milliyetçiliğin istediği de buydu. Eylem yapmaktan kaçınıldı; eylem yapıldığında da eylemle oynandı. Böylece bununla, işler, silahlı savaşımın yürüyemeyeceği ve taktiğin doğru olmadığı noktasına kadar getirildi. O kadar açık olmasa da, dolaylı olarak yapılan şey buydu.

Biz bunu da gördük. Gerçekten de bunların 1985 yılı içinde bütün belirtileriyle bize yaşattıkları şey “taktiğin yürüyemeyeceği”ydi. Bir önder gibi taktiğe sahip çıkmak bir yana, başta kadro gücümüz olmak üzere ortaya çıkardığımız olanaklar üzerinde, ilgisizlik veya ters akıtma da diyemeyeceğim en serseri ve karanlık bir ruhla, inançsız, bol bol dağıtan, değerleri kemiren ve böylece partimizin direnişçi yaşamını boğan bir konumu ısrarla dayattılar. Gördüğümüz zarar büyüktü. Hepsi olmasa da, kendilerini merkezi konumda tutanların sergiledikleri bu tutum, belki tam bir tasfiyeye yolaçmadı, ancak atılımın büyük başarılar kazanamamasında çok etkili oldu. Bunda bizim çabalarımız da önemli yer tuttu. Bunların, tasfiyeyi tamamen başarmamış olmalarının nedeni, bizim direnişçi bir tutum izlemiş olmamızdı. Ama yine de verilen zarar tarihseldi.

Biz bunları 3. Kongre çözümlerinde dile getirdik. Bunun için yeniden açmaya gerek duymuyoruz. Burada anlaşılması gereken şey şudur: Partimiz kendi içinde ciddi bir atılıma hazırlandığında, bazıları doğrudan ve çoğunlukla dolaylı olarak parti taktiğine ve onun oturtulduğu ilişki, yaşam ve vuruş tarzına bir yabancılığı yaşamakta; onunla tamamen çelişen, onu boğan bir yaşam ve çalışma tarzını dayatmaktadır. Kayıplarımızın ağırlıklı nedeni budur. Daha sonra düşman bunu nasıl ele aldı? Sandığım kadarıyla 1985’de, düşman, sol içinde uzman olarak çalışmaya başlamıştır. 12 Mart darbesi döneminde ve darbenin gelişmesinde, solda önemli bir rol üstlenmiş olan **Mahir Kaynak**’ın bir değerlendirmesi vardır. Değerlendirme aynen bu tür hareketlere ilişkindir. Kaynak, ordu gücüyle, gerilla savaşına karşı sonuç alınamaya çağını; yapılması gereken şeyin partiye sızmak, içeriden parti ortamını karartmak, parti ruhunu gevşetmek ve bozmak olduğunu, içeriden bozmayı geliştirmek gerektiğini belirtir. Aslında bütün bunları, sadece kaba bir bilgilenme anlamında söylemez. Önemli olanın içeriden bozmayı geliştirmek olduğunu dile getirir. Böylelikle bu hareketlerin üstesinden gelineceğini açıklar.

Öyle anlaşılmaktadır ki, özellikle 15 Ağustos Atılımı’ndan sonra, atılımın yaşama şansının bulunduğu açıklık kazanınca, düşmanın en çok geliştirdiği taktik bu olmuştur. Yani, dışarıdan ordu gücüyle PKK’yi ezebileceğin kadar ezsen de, bununla tam bir başarı sağlayamazsın. Bunun için içeriden bazı düzenlemelere ihtiyaç vardır. PKK’yi içeriden doğru çalışma, yaşam ve vuruş tarzından uzaklaştırırsın; bunun yerine ona yabancı bir ruhu, yaşam tarzını ve kişiliği dayatacaksın. Şimdi MİT’in bütün bunları düşünemediği ve düşünemeyeceği söylenebilir mi? Türk haberalma örgütleri yüzyıllardan beri uzmanlaştıkları bir dal olarak burayı kullanmaz olurlar mı? Açık ki kullanacaklardır. Tarihte, 1925 isyanı sırasında güneye geçmek isteyen iki kişinin yanında bitiveren üçüncü bir kişinin, MİT ajanı olduğu söylenir. Yine Avrupa’da bulunan bir Kürt entelektüeli Kürtçülük yapmak üzere İstanbul’a gelirken, daha havaalanında bulunduğu sırada, bir MİT elemanı uçağın kalkış saatini merkezine bildirir. MİT’in konumunu abartmıyorum. Burada da MİT’in elemanları olabilir. Bundan çekinmiyoruz. Ama bu

bir gerçektir ve bu gerçeği hesaba katacağız.

PKK gibi Türk egemenliğine karşı tarihsel bir kalkışmayı ve TC'nin sonunu getirecek olan bir direnmeyi gerçekleştiren bir harekete karşı, egemen sınıf bu tarihsel yöntemi neden kapsamlı bir biçimde kullanmasın? Mevcut durumu biraz daha iyi aydınlatmak için bir giriş yaptık. Belli ki MİT, bunun için bütün gücünü kullanacaktır. Buna bir de CIA'nın deneyimlerini eklemeliyiz. Bu tarihlerde ABD Dışişleri Bakanlığı Haberalma Komitesi'nin de benzer bir raporu vardı. Orada da benzer bir değerlendirme yapılıyordu. Yapılması gereken şeyin bu hareketin içeride deforme edilmesi, temel niteliklerinin şekilsizleştirilmesi, ruhunun ve biçimlenişinin bozulması olduğu belirtiliyordu. Bu çok uygun bir taktik olarak geliştirildi. Bu taktik günümüze doğru gelindiğinde CIA tarafından uygulandı. Dünyanın birçok yerinde geliştirilen kontra hareketleri, sözümona ulusal kurtuluş hareketleri haline getirildi. Örneğin, Afganistan, Angola ve Mozambik'deki durum budur. Bunların içerisinde solcu ve yurtsever olanları da vardır. Ancak CIA'nın örgütlenmesi o kadar güç kazanmaktadır ki, bunların önemli bir kesimi kontra hareketi olarak kalmaktadır. Bugün El Salvador ve Nikaragua'da faaliyet yürüten kontralar başlangıçta direnişçiydi. Önemli bir kesimi direnişin önderleriydi. Ama bunlar bugün kontra hareketi haline gelmişlerdir. Filistin hareketi içinde de aynı durum söz konusudur. Başlangıçtaki sınırlı etkileme sonradan bir harekete dönüşmüştür. Hatta ulusal kurtuluş temelinde bir devletin kurulması halinde, bir kuvvet haline gelerek iktidarı paylaşabilecek ve belki onu düşürebilecek bir düzeye ulaşmıştır. Bu bir gerçektir. Bu CIA'nın son yıllarda ulusal kurtuluş hareketlerine karşı mücadelede kullandığı ve sonuç aldığı bir yöntemdir. CIA bu konuda sosyalizmin sorunlarını da iyi değerlendirip, kullanarak ve enternasyonalizm konusundaki sapmayı değerlendirerek başarılı olabilmektedir.

Türk egemenliği tarihsel planda işbirlikçiler yaratma deneyimine sahip olacak, CIA ile iç içe geçen MİT ulusal kurtuluş hareketlerini bastırmada kazanılan deneyimlerle donanacak, yine Türk devleti bunca yıldan beri PKK ile amansız bir savaşım içinde olacak, buna rağmen tarihsel atılımımızın üzerine sadece kaba ordu

gücüyle gelecek, polis gücünü kullanacak, ama öteki çalışmaları gözardı edecek: Bu düşünülebilir mi? Ne tarihsel ve güncel ulusal ve uluslararası durum, ne de partimize yönelik sızma, yıpratma ve boşa çıkarma çabaları bunu olanaklı kılabilir. Şehit düşen bir hareketin direnişçileri, her zaman en kutsal değerler olarak, belki de dirilerden daha fazla halkı beslemek durumundadır. Yani sadece adam vurarak bir hareketi tasfiye etmek olanaksızdır. Bu belki de daha fazla gelişmeye yolaçacaktır. Bizde bu, özellikle böyle olmuştur. Dolayısıyla düşman önlemlerini PKK kadrolarını vurma-yla sınırlandıramaz. Dışarıdan ve içeriden istihbarat toplamak ve komplolar düzenlemek bir hareketin sonucunu belirleyemez. Tersine bu gelişmeleri alevlendirir. Nitekim biz de olan şey de budur.

Dikkat edin, son yıllarda bizi en çok uğraştıran şey nedir? Buradan bu konuda yaşadığınız son derece yetmez, yenilgili ve partiye çok yabancı olan ilişkilerinize, yaşam ve vuruş tarzınıza gelmek istiyorum. Bunu en büyük tehlike olarak görüyor ve öncelikle bertaraf edilmesi gereken bir tehlike olarak değerlendiriyorum. Bu adamlar kesin bir biçimde dışarıdan ve içeriden PKK'yi vurma-yla, bol bol tutuklamalara girişmekle ve işkencelere başvurmakla bu hareketin bitmeyeceği sonucuna varmışlardır. Tersine bunlar gelişmeleri daha da alevlendirmektedir. Bu yerinde bir saptamadır. Parti eğer içeriden deforme edilirse, bozguna bir yaşam tarzı tutturulursa, parti ruhu ve yaşam tarzıyla ve özellikle taktiklerle oynanırsa, PKK'nin tasfiye edilmesi daha gerçekçi olacaktır. Başta Botan alanı olmak üzere, Avrupa'da ve bu zeminde bu tip yaklaşımlarda bir tırmanma vardır. Bunların tamamen bir rastlantı eseri olarak ortaya çıktığını düşünmek için aptal olmak gerekir. Olumsuz toplumsal zemin, ulusal ve toplumsal çürümüşlük ve zayıflık, oldukça bilinçsiz ve örgütsüz olan durumumuz bunun maddi zeminini beslemektedir. Ama bu yalnızca bir zemindir. Partiye zarar verebilmek için, birilerinin bu zemini işlemesi, parti içine taşıması ve uygulaması gerekir.

Bu bir yöntem olarak, "özel savaş"ın tarihinde bir dönüm noktası olan olağanüstü hal yönetiminin, PKK'yi ve onun direnişini gündemine aldığı 1987 yılından itibaren daha da tırmandırıldı. 1988 yılı bunun doruk noktasıydı. 1988 yılı sonlarında ya da 1989

yılı içinde PKK'nin bitirileceği hayalleri güçlüydü. Bu **bitirme** sorunundan, PKK'yi yozlaştırmak ve onu gerçek ruhundan koparıp, bitirmek anlaşılmalıdır. Çünkü bu düşmanın elinde en çok güven duyulan bir yöntemdi, bir kozdu. Daha somut bir iki örnek verelim. Örneğin 1988 yılının ortalarında Avrupa'da ortaya çıkan provokasyonun yabancı ruh ve yaşam tarzına bakmak gerekir. Avukat **Hüseyin Yıldırım** deneyimi bize neyi gösterir? Bu, dört beş yıl boyunca çok bağlı göründü. Disiplinde kusursuzdu; kendisini zindanın avukatı durumuna getirmişti. 1988 yılının ortalarında bunlar, önderlikle oynayarak çıkış yapmak istediler. Kendilerini bana dayatırken, açık vermemeye büyük özen gösteriyorlardı. Ama bütün bu yaşam ilişkilerinde tahripkar tutumlar içinde bulunuyorlardı. Bu adam ikiyüzlüydü; görünürde bağlılık sergilerken, özde o denli karanlıktı. Kendisi bir amaç peşinde koşuyordu. Aile bireyleri burjuva partileri içinde en üst düzeyde sorumluluk almışlardı. Düşmanla yoğun bir bağlantı kurmuşlardı. Düşman kendilerini alabildiğine besliyordu. Bu işin sadece bir yönüydü. Buna objektif ajan demeye de gerek yoktur. Bağlantıları, SHP içinde yönetim kuruluna kadar yükseldiler. SHP yarın iktidar olabilir ve bunlara bakanlık görevi verilebilir. Düşman bunlara güvenmese, neden devletini kendilerine teslim etsin? TC bu kadar aptal davranabilir mi? Ben karşı-devrimci bir aileden devrimci çıkmayacağını iddia etmiyorum. Bu mümkündür. İstisnalar genelde kuralları bozamaz. Aslında bu adam dürüst de değildi. Yaklaşımı tamamen sahteydi. Biz bunu ortaya çıkarmaya çalışıyorduk.

Devrimci hareketler gelişme dönemlerinde her sınıf ve tabakadan insanları saflarına çekebilir. Bu dönemlerde ajanlar da sızabilir. Ama daha sonra yapılması gereken şey işleri ince eleyip sık dokumak, örgütün özgün yaşamını ve kurallarını bir bütün olarak bunlara dayatmak, böylece bu tür olası bozuşma örneklerini mahkum etmektir. Bu örnek Avrupa'da bize, 1983'de gelişen provokasyonuna benzer çok ters bir yaşamı dayattı. Bu, ülkeden tamamen kopuk ve partinin olanaklarını yerle bir eden bir tutumdur. Siyasal olarak da içeride sözümona sosyal-demokratlarla ilişkiler, Avrupa'da ise emperyalist liberalma örgütleriyle sıkı bağlantılar içinde PKK'yi eritmek ve bitirmek istiyordu. Bunun dört beş yıllık bir ta-

rihi vardır. 1982-83 provokasyonu başarısızlıkla sonuçlanınca, tasfiyeci eğilim 1985 yılından itibaren kapsamlı bir hazırlıktan sonra, 1988 yılında kendisini açığa vurdu. Bütün gücünü ortaya koyarak savaştı ve ancak bu kadarını yapabildi. Botan'da ve Dersim'de de buna benzer durumlar vardı. Bunları ancak sonuna kadar partiye bağlı olan biri ortaya çıkarabilir. Burada suçlu vardır, doğrudan veya dolaylı oyuna gelme vardır, abartma vardır. Bütün bunlar göz önüne getirildiğinde, insan saptamalar yapmakta zorluk çekmektedir. Israrla partiye yabancı tutumlar dayatılmaktadır. İdeolojik ve politik açıdan bakıldığında, adam benden daha iyi çözümlerler yapmaktadır. Bu sorun değildir. Ama pratik yaşamına baktığımızda, özellikle partiyi pratikte yürütecek değerlerin canına okuduğunu görürsünüz.

Bu, 1988-1989 yıllarında oldukça tırmandırıldı. Bu yıllarda yaptığımız çözümlerlerde hep bunu işledik. Onları açıp tekrar tekrar okumalısınız. Partinin yaşam, çalışma ve vuruş tarzı üzerine söylediğim şeyler yarı yarıya buna yöneliktir. Bunun bir anlamının olması gerekir. Hareketin en üst düzeydeki sorumlusu neden buna bu kadar önem vermektedir? Çünkü partinin yaşam tarzı saldırı altındadır. Ben burada bunun suçlularını da ilan edemem. Burada yarınız partinin yaşamıyla çelişiyorsunuz. Şimdi burada kalkıp, herhangi birinize ajan desem, düşmanın oyununa gelmiş olabilirim. Burada belki bir kişi ajan olabilir, ama yüzde doksandokuzu ajan değildir. Hepiniz dürüstsünüz, ajan yaşam tarzınız gerçekten ifsat edilmiştir. Dolayısıyla, benim yapabileceğim tek şey, partinin seçkin ve kurallı yaşam tarzını müthiş bir biçimde aşmaktır. İçinizde dürüst olanlar bu işte mesafe alabilir. Dürüst olmayanlar zaten geride kalacak ve oyunları açığa çıkacaktır. Son dönemlerde gelişmeyi sağlayan ve durumları biraz kurtaran bizim çabalarımızdır. Eğer mevcut durumunuz içinde kalsaydınız, devrimcilik yapmak bir yana, provokasyonların basit birer aleti olmaktan kurtulamazdınız. Şimdi belki uyanmışsınız, ama çok şey kaybettiniz. Yine de uyanmış olsanız ve kendinizi çok uyanık görseniz bile, bu tür şeyler ortaya çıktığında, bunları ne kadar başarıyla aşabileceksiniz?

Hemen belirteyim: Kürdistan'da herkes kavga eder, herkes ölüme gider; ama herkes yeniktir. Bu anlamda yürüteceğiniz kavga-

nın hiçbir anlamı yoktur. Kavga siyasal olmalıdır; kavga yeninin doğmasını olanaklı kılan, başarıya yolaçan siyasal ve örgütsel içerde olmalıdır. Benim görevim ajanları ortaya çıkarmak değildir. Buna soyunursam, bazı ajanları ortaya çıkarabilirim, ama benim görevim bu değildir. Benim görevim esas olarak partinin ezici kitlesini doğru bir yaşam tarzına kavuşturmaktır. Bu nasıl sağlanabilir? PKK'yi PKK yapan değerler vardır. Biz boşuna Haki, Mazlum, Kemal yoldaşlar ve diğer şehitlerimizin ruhundan söz etmiyoruz. Silahlı direniş hareketi içerisinde, **Ağit** ve **Erdal** yoldaşlar silahlı direniş atılımının şehitleridir. Bunlar kanıtlanmış değerlerdir. Bunların yaşam ve konuşma tarzlarına, ilişkilerine, cesaret ve fedakarlık düzeylerine, en başta yoldaşlarına nasıl sahip çıktıklarına, onları geliştirmedeki tavırlarına, insan yaşamına verdikleri öneme, ülkelerini ne kadar sevdiklerine ve nasıl son derece dürüst parti değerleri olduklarına ilişkin çok kapsamlı çözümlerinin yapıldığını sanıyorum. Bunlardan her biri için neredeyse bir kitap çıkarılmıştır. Herhalde bu değerlerin ardından koşanlar vardır. Bundan daha iyi hizmet sunulamaz. Biz bu yıllarda bunu çok iyi yaptık. Ama bundan yararlanmasını bilmeyenler kimlerdir? Bu temelde kendi yaşamlarını düzenlemeyenler kimlerdir? Yine bu temelde partinin ruhunu, partinin oldukça somutlaşmış çalışma, yaşam ve vuruş tarzını yeterince konuşturamayanlar kimlerdir? Dolayısıyla bunun tersi söz konusu olduğunda kaybedenler kimlerdir? Temel savaşım alanlarımızda parti yaşamını yerlebir eden, partinin taktiklerini çarpıtan tutumların sahipleri kimlerdir? Teker teker bunların eleştirisini yapmaya gerek yoktur ve bu kısmen yapılmıştır.

Burada tekrarlamama gerek yok; yüzde doksanbeşinde taktik dışı bir çalışma ve yaşam tarzı egemen olmuştur. Belki de bunların bir kaçının bilinçli olduğunu, bir kaçının dolaylı yaptığını, ezici kesiminin ise dürüst parti çalışanlarımız olduğunu söyleyeceksiniz. Ama onlar bu konuda kendilerini parti taktiğine hükmedecek bir konuma getirmedikleri, onun formasyonuna ulaşmadıkları, onu her yerde ve her zaman, tamamen partiye egemen kılacak ölçüde yetkin, çözümleyici ve uygulayıcı olmadıkları, yaşamlarının her alanında partiyi yaşatamadıkları için, provokasyon yaşam olanağı

bulmaya çalıştı. Bu durum, hak etmediğimiz halde, çalışmalarımızda bunca kayıplar vermemize ve daha da kötüsü insanlıkdışı durumların ortaya çıkmasına yol açtı.

Belki de düşmanın dilindedir; “Bu kadar becerikli polisimizin verdiği zarar bir ise, sizinkilerin verdikleri zarar bindir” denilmektedir. Yani, biz düşmandan bin kat daha fazla kendimize zarar veriyoruz. Düşman bununla, bizi bu kadar etkisizleştirebileceğini ifade etmek istemektedir. Bu deyimler aynen kullanılmıştır. Sömürge valisi yaptığı son basın toplantısında, çeteleşme durumundan söz etmekte, bunu kendisinin yarattığını ima etmektedir. Bunun hepsini kendisinin yaptığını söylememektedir, ama ortamı açmış ve belki de birkaç yönlendirmeye böyle bir durum yaratmıştır. Son olarak 1990 yılının başında yaptığı basın toplantısında yıllık değerlendirmede bulunmakta ve bu saptamayı yapmaktadır. Aslında ben de onun, bizim yaptığımız çözümlemeleri diline doladığının farkındayım. Kendisi Parti Önderliği’nin bu konuda zor durumda olduğunu belirtmektedir. Çetelerin durumundan kendisi de ürkemektedir. Bu içte çeteleşmenin olduğunu kanıtlamaktadır. Kimi yerlerde avare dolaşan asi çetelerinin durumu yaşanmaktadır. Aslında bu doğrudur. Bizde çeteler vardı. Bazılarını ortaya koyduk.

Peki, burada ortaya çıkan şey nedir? Burada yapılan soruşturmanın sonucunda bilinçli bir hedeflemenin olduğu kanıtlandı. Bunu da bir yana bırakalım. Hepiniz bu gözükaraların durumuna şaşıyorsunuz. Bunları dehşetle karşılıyorsunuz. Nasıl bu kadar gözükara olabilirler diye soruyorsunuz. Olayı böyle karşılamak yerindedir. Bu işlere kafa yormak gerekir. Sık sık daha amansız tiplerin de ortaya çıkabileceğini söylüyoruz. Bu konuda kendinizde en azından yenilgiyi yaşamayacak bir gelişme sağlamalısınız. Size dehşet veren bir durumu sağlam derslere dönüştürmekte kararlı olmalısınız. Parti açısından bundan tarihsel dersler çıkarmak hem gerekli hem de zorunludur.

Olanak varken yapılması gereken şey nedir? Bu kez birkaç olguya takılmamalı, olguları sistematik olarak ele almalısınız. Benim görebildiğim kadarıyla parti son beş altı yıldan beri bu temelde bir saldırı altındadır. Belki içeride bilinçli saptırma azdır. Ama bu, do-

laylı olarak düşmanla bağlantılıdır. Bu bağlantının bilinçli olduğunu söyleyemiyorum. Ortam gözlenmekte, PKK'nin gelişimi izlenmekte, PKK'yi geliştiren özellikler iyi tespit edilerek onlara yüklenmekte ve kontracılık bu temelde geliştirilerek, yetkinleştirilmektedir. Olayları daha önce de değerlendirmiştik. Düşmanın ulaşamayacağı ve yenemeyeceği tek bir özelliğimiz vardır. İlgili değerlendirmeleri çok iyi okursanız, yaşam tarzımın TC'nin ufkunun çok çok üstünde olduğunu görürsünüz. Benim yaşam ve mücadele tarzım ve dolayısıyla PKK'ye malettiğim yaşam tarzı, düşmanın asla ulaşamayacağı ve egemenlik altında tutamayacağı bir yaşam tarzıdır. Hatta savaş ve vuruş tarzı da demedim, yaşam tarzı dedim. Yaşamı düşmanın ulaşamayacağı biçimde düzenliyorum. PKK içinde ve halka karşı çok az kusurlu olan ve biraz da olağanüstü özellikler arzeden bir önderlik sergiliyorum. Nüfuz etmek bir yana, düşman onun üzerinde seyredemez, onu kavrayamaz ve ona ulaşamaz. Kavrayamaz bile onu etkisi altına alamaz. Ruhta, düşüncede ve örgütlenmede bu sürekli böyledir. Gerçekten de düşmanı bozguna uğratan şey budur. Bu bizim en büyük silahımızdır.

Biz öyle başarılı askeri taktiklerle sonuç almadığımızı da belirttik. Halihazırda dağlarda sonuç alan PKK'nin durumudur; PKK'nin fedakarlığı, cesareti ve yüce tutkularla yüklü yaşam tarzıdır. Bunu kişiliklerinde somutlaştıran savaşçılar PKK'yi yaşatmaktadır. Yoksa bizi yaşatan şey, PKK taktiğine hükmeden ve ona büyük anlam veren taktik önderlik değildir. Bizi yaşatan ve son derece yüksek değer biçilmesi gereken yaşam tarzımızı taktik mücadele tarzıyla, yani günlük eylem ve örgütlülükle doğru bir biçimde birleştirirsek, zaferimiz kesin olacaktır. Bu tarzı doğru bir biçimde halkımızın örgütlenmesiyle birleştirirsek, düşman onu vuramayacak ve yakalayamayacaktır. Yakalayıp vursa bile, bu gelişmeleri daha da hızlandıracaktır. Bugün düşman bunu çok iyi tespit ettiği için, ağacın dallarını kesmek ve yapraklarını dökmek yerine köke vurmakta, yani öze yönelmek istemektedir. Her dönemde PKK'yi PKK yapan değerleri düşünelim. Birkaç kişi zindanlarda, dağlarda, şurada burada bu işe özlüce katıldı. Bu tarihsel bir direnmeye yolaçtı. İşte düşman bu köke ve öze yönelerek, buna müdahalede bulunmaktadır.

Biz bunları dile getirdikçe, bazıları kendilerini daha çok dayattılar. 1986 yılında Çernobil nükleer sızıntısına benzer bir durum yaşandığını söyledik. Partimizin içinde de bu tür bir radyasyonla bizi nefes alamaz ve parti ortamını yaşanamaz bir duruma getirmek isteyen tutum ve davranışlar vardır dedik. Eskiden bu biçimde kendilerini bize diken gibi batıranlar vardı. Bunlar karacalı cinsinden dikenlerdi. Her gün beynimizi ve yüreğimizi tırmalıyorlar ve bazıları şiddetli bir provokatif yaklaşımla sonuç almak istiyorlardı. Bu tür örnekleri ortaya serdik. Bu çalı gibi batma, diken gibi yırtma hareketiydi. Daha da kötüsü el kol hareketleri ve mimiklerle partinin seçkin, net, açık ve halkın hayranlığını kazanmış yoldaşlarımızın, büyük yaşam aşkını yaşatan özelliklerini boğmaya çalışıyorlardı. Buradan sonuç çıkaracaksınız. Biz, yaşama oynayanları asla affetmeyeceğimizi söyledik. Burada kendilerine çekidüzen vermeyenleri ve en büyük tahribatların nedeni olabilecek olumsuzlukları aşmayanları en tehlikeli kontralar olarak değerlendireceğiz. Bunu özden geliştireceksiniz; kendinizi gizleyemezsiniz.

Biz en büyük tarihsel dersleri bu olaylar ve olgular sayesinde çıkaracağız. Yine darlıklardan söz etmemeli, şu ya da bu özelliğe sığınmamalısınız. Gidin bunları başkalarına anlatın. Hal ve hareket, düşünce, davranış ve savaşçılık gibi konular tamamen işlenmiştir. Bunun kavranması ve özümsemesi için zaman ve inceleme fırsatı isteyin. Hepiniz iyi niyetlisiniz. Ama PKK'nin temel yaşam özelliklerini boğacak bir gelişmenin aleti olmak kişiyi kurtarmaz. İşler iyi niyetle kurtarılamaz. Burada herkes düşmanı yenecek özelliklerle yaşamak zorundadır. Kendine egemen olamayanlar, kendi kendilerini aldatanlar ucube, arsız ve ipe sapa gelmez tiplerdir. Bu tür tutumlar ve davranışlarla kendilerini dayatanları neden tatalım? Bunlara karşı neden bu kadar vicdanlı davrandık? Partinin yaşamı, taktiği ve talimatlarıyla oynayanları gördükçe, neden daha katı uygulamalara yönelmedik? Bunun nedeni, bunu yapacak güçten yoksun oluşumuz değildi. Ben pratik yaşantıyla örnek olmaya ve muazzam çözümleyici gücümle bunları önlemeye çalıştım. İçinizde avareler vardır; bunlar hem dağlarda ve hem de Avrupa'da bir hayli fazladır. Böyleleri bir sigaraya, bir sohbete da-

lıyorlar. Yaşam denilen şey bu mudur? Bu kölece bir yaşam değil midir? Tehlikeler benim için de her zaman mevcuttur. Tehlikeleri sizden fazla yaşıyorum. Ama şimdiye kadar benim kişiliğimde kazanan Kürdistan oldu. Benim kişiliğimde Kürdistan halkı ve PKK kaybetmemiştir. Buna karşılık sizin kişiliğinizde günümüze kadar çok şey kaybedilmiştir. Bunun nedeni kendinizi netleştirip güçlendirememiş olmanızdır. Sizi oyuna getirebilecek bütün dayatmalara, hem de dolaylı dayatmalara karşı kendinizi sağlama alamadığınız için kaybediyorsunuz. Kendinizi sağlam ve kurallı bir yaşamın ifadesi haline getiremediğiniz, bizi son derece çocukca ve amatörce uğraştırdığımız için halka ve partiye kaybettiriyorsunuz.

Evet, son şahadet olayından çıkarabildiğim en önemli sonuç buydu ve bunu bütün partiye maletmek için elimden geleni yaptığımı belirttim. Bu ne anlama gelir? Bu, sizi zafere ulaştıracak bir tutumun sahibi olmanız, bunun düşünce ve pratiğine mutlaka ulaşmanız anlamına gelir. Bundan sonra günah artık bizim olmayacaktır; sorumluluk bunun tersini yapanlara ait olacaktır. Dolayısıyla bunun sonuçlarına katlanacaksınız. Açık ve yoldaşça bir tutum sergilemelisiniz.

Saldırıların odağı haline gelen ve PKK'yi PKK yapan yaşamsal özellik nedir? Son eylemi yaratan kişiliğin yürüttüğü savaşımın özelliği budur. Bunu ne kadar bilinçli, ne kadar bilinçsiz yaptığını belki hiçbir zaman söylemeyecektir. O yalancının biridir. Çünkü hiçbir tasarımının bulunmadığını iddia etmektedir. PKK üzerinde bu denli büyük oynayacaksınız, ama hiçbir tasarım ve projen olmayacak! Bunun yalan olduğu açıktır. Projesi büyük olduğu için bu kişilik oldukça kudurgandır. Bunun düşmandan ne kadar talimat aldığını ve düşmanla ne kadar bağ içinde olduğunu bilmek iyidir. Ama asıl sorun şudur: Bu konudaki ilişkiler somut planda nasıl gelişir? Bu tür kişilikler nasıl ortaya çıkar? Bunların poliste sicilleri yoktur. Polis, iki yönlü çalışır, kendi sicilli elemanlarını çalıştırır. Polisin Kürdistan tarihindeki gelişmeleri kendi lehine çözmekte en çok kullandığı yöntem; ortamı uzlaşmaya çekmek, direnişi kırmak, bu ortamı beslemek ve direniş güçlerini oyuna getirmektir. Biz buna provoke etmek diyoruz. Ama bu sözcük olguyu yeterince karşılamıyor.

Polisin yaptığı sadece provoke etmek değil, ortamı her bakımdan kontrol edilebilir ve denetlenebilir hale getirmektir.

Bu tarz, Türk egemen sınıflarının tarihte ve günümüzde başvurdukları temel tarzdır. Bu daha çok istihbarat yöntemi niteliğindedir, ama politik olarak en bitirici olanıdır. Türk egemen güçlerinin en çok bel bağladıkları yöntem budur. Bunun için somut bulgular gerekir, bu konuda fazla bilgimiz olmayabilir; ama tahmin ettiğiniz gibi ortaya çıkan eğilim kesinlikle bel bağlanan bir eğilimdir. Her şey çok açıktır. İstedığınız kadar Kürdistan halkını içeriye doldurun; o içeriden daha alevlenmiş olarak çıkacak ve daha çok iş yapacaktır. Bu kadar korkunç işkenceler gören PKK'li savaş tutsakları, zindanlarda tarihsel bir dönemi gerçekleştirdiler. Bu kadar savaşçı şehit verdik. Savaşımızı halkımıza ve ulusal kurtuluşa malettik. Bu anlamda bitmeyeceğimiz ortadadır. Bu kanıtlanmıştır. O zaman düşmanın bizi yaşatan öze yönelmesi gerekir. Saldırı ve saldırı tehditi altında olan da budur. Peki, bu son tip nedir? Son tip böylesi bir uygulamanın en üst düzeyde ve en kapsamlı ifadesi olmuştur. Her ne kadar bu tipler, kendilerini bu duruma getiren şeyin sınıfsal temelleri ve ağa haline gelme istemleri olduğunu söyleseler de, bu çok dar bir yaklaşımdır. Ben bunu fazla inandırıcı bulmuyorum.

Biz çoğu zaman durumu çok dar ele alıyor ve tali şeylerle anlamaya çalışıyoruz. Yalnız sizin böyle yaptığınızı söylemiyorum. Ben de zaman zaman durumları böyle yaşamak zorunda kalıyorum. Ama burada önemli olan sonuca gitmenin düşünce ve pratiğini sürekli kılmaktır. Bizim birbirimizden farkımız ve ayrıldığımız yön burası olmaktadır. Özellikle pratikte, mücadeleyi sürekli ve acımasız kılmak hususunda ayrılıyoruz. Önemli olan buna ulaşabilmektir. Dikkat edilmesi gereken şey neydi? Bu olayda bilinçlilik var mıdır, yok mudur? Kendine göre son derece iyi niyetlidir; sözümona PKK'ye en üst düzeyde hizmet etmiştir. Kullandığı tabir aynen budur. Yani sergilediği yaşam tarzıyla ruhta ve pratikte PKK'yi boğduğu halde, partiye hizmet etmekten başka bir amacının bulunmadığını iddia ediyor. En çok korunması gereken varlıklarımız olan kadrolarımıza kurşun sıkıyor. "Silahı sıktım, sonra sıktığım yerde bir grubun olduğunu gör-

düm; kurşun gidip değmiş; bakmadan sıkılmışım” diyor. Aslında durum böyle değildir, ama varsayalım ki böyle olsun. Karşıda, hem de bilinen ve tanınan en değerli varlıklarımız varken, biraz bakmak gerekmez mi? Bir hayvana kurşun sıktığınızda bile, ondan sakınmak için silahın namlusunu doğrulttuğunuz yere bakarsınız. Bunlar ise PKK’liler, PKK’nin savaş kadrolarıdır, gözbebeğimiz gibi korumamız gereken değerlerdir. Bunlara hiç bakmadan nasıl kurşun sıkılabilir? Varsayalım içimizden biri böyle yaptı: Bu adamın insanlıkla ilişkisi olabilir mi? Böyleleri de ortaya çıkıyor işte, diyeceksiniz. Evet, çıkıyor, ama bunlar ne kadar insandır? Bunlar canavar mıdır? Hayır, canavar deyimi de çok yetersizdir. Teoriyi çok iyi bilen, yorum gücü bu denli mükemmel olan ve bir olayı sizden bin kat daha yüksek bir keskinlikte değerlendirebilen biri, insan yaşamına nasıl kastedebilir? İnsan yaşamına bu kadar ucuzca kastedilmesine ne ad vereceğiz?

Bu sadece bir olguda kendisini gösteren bir durum değildir. Radyasyon gibi yayılan ve canlılık belirtisi gösteren ne varsa hepsini bitiren özelliklere sahiptir. Neresinden bakarsanız bakın, bunda insanlık kokusu bulamazsınız. Bunu tek bir kişilik için de söylemiyorum. En azından on-onbeş yıldan beri bu tiplerin yaşattıkları ve bana dayattıkları ruhu ve yaşam tarzını gözönüne getirerek bunları belirtiyorum. **Kemal Pir** yoldaş bu konuda küçük bir tutumla karşılaştığında, “Bunu hemen cezalandırmalıyım” der. Gerçekten de hemen cezalandırılması gerekir. Siverek’te sergilenen savaşçılığa ilişkin olarak bize yolladığı bir mektubunda, Kemal Pir yoldaş, “Bu için sorumlularının yakasına yapışıp hesap soracağım. Bunlar pratiği nasıl bu hale getirebilirler?” diye yazıyordu. Böyle bir ortamda bu pratiği sergileyenlerden hesap sorma sürecindeyken, düşmana tutsak düştü. Ama durumu tamamen böyleydi. O, partinin ruhu ve kişiliği nasıl bu kadar boğulabilir, partinin yaşam tarzı nasıl bu kadar deforme edilebilir diye soruyordu. Bazı sahte kişilikler kendilerini partiye dayatırken, O, son nefesinde bile bu tiplerin partinin ruhunu ve yaşamını ne kadar boğduklarını düşünüyordu. Çünkü ortada bir tehlike vardı. Partiye ciddi bir tehlike dayatılıyordu. Bir devrimcinin son nefesinde bu tehlikeyi görmesi, onun ne denli büyük olduğunu kanıtlar. İşte burada kanıtlar

nan şey biraz da budur. Endişe duyduğum tipler ve bu tiplerin dayattıkları yaşam tarzı, gerçekten de en çok dikkat edilmesi gereken husus olmaktadır. Bu da kendi bilincimizde, ruhumuzda ve yüreğimizde her an duyduğumuz bir saldırdır. Bu geçmişte henüz belirti biçiminde ortaya çıkıyordu. Daha sonra ezici bir biçimde PKK'yi etkisi altına almaya başladı.

Avrupa pratiği gözönüne getirildiğinde, partiye dayatılan ruh ve yaşam tarzının partiyi bitirmenin eşiğine getirdiği görülecektir. Herkes, genelde PKK'nin etkisi olmasa, fazla bir şeyin ayakta kalmayacağını belirtiyordu. Botan'da ortaya çıkarılan örneklere bakıyorsunuz; herkes bizzat kendi pratiği sonucunda ortaya çıkan bu durumdan dehşet duyuyor. Bunun nasıl ortaya çıktığını soruyor. Aslında bu tesadüf değildir. Son tahlilde tesadüfün altında bilinçlilik yatmaktadır. Birileri bunun mekanizmasını kurmuştur. Ama pek çoğu dolaylı bir biçimde alet olmaktadır. Mekanizma çalıştırılmakta ve değişik bir ürün ortaya çıkarılmaktadır. Bu ürün ortaya çıkarılırken çokça hammadde kullanılmıştır. Ama mekanizmayı çeviren, daha çok da onu yağlayan ve benzinini dolduran düşman olmaktadır. Düşman böyle çalışmaktadır. Bundan kuşumuz olmaz. Düşman daha çok deformasyonla uğraşmaktadır.

PKK'yi PKK yapan temel ruhu ve yaşam tarzını bozan ruha bozguncu ruh diyoruz. Aslında biz bozgunculuğun ve provokasyonun yabancısı değiliz. Provokasyonun sınırlı kazanımlara ulaşması kendi iç gericiğimizden, her türlü oyuna gelebilecek kadar karmakarışık özellikler sunan kafa yapımızdan kaynaklanmaktadır. Yani sizler rolünüzü tam oynarsanız, bilinciniz aydınlık ve net olursa, bunlar karartma hareketini ve lekelemeyi başaramayacaktır. Buna olanak sunan kendi konumunuzdur. Zemin bunun için son derece uygundur. Adam bunu tespit etmiştir. "Bu adamları bir çorbaya düşürebilirim" diye düşünmektedir. Örneğin "Pişmanlık Yasası" bu iş için bir ön hukuksal gerekçe yaratmaktır. "Pişmanlık Yasası" neydi? Bu yasa, "PKK'ye zarar verdiği oranda yarar görürsün" demektir. Bunu savaşmamaktan tutun, birimi tahrip etmeye kadar çeşitli biçimlerde gerçekleştirmek mümkündür. Peki, düşman bir de PKK'nin genelinin bozulmasını, onun genel ruhunun ve somut fiili önderliğinin bozulmasını istemez mi? Bunları

sadece dağdaki silahlı birimler için mi öngörür? Sadece savaşçılar için mi böyle bir yasa çıkarır? Hayır! Düşmanın en çok hedefleyeceği şeyin en kritik noktadan ve en üstten vurmak olacağı açıktır. Düşman bunca deneyimden sonra bunu hiç düşünmez ve aklına getirmez olur mu? Elbette düşünür. Peki, bu kesinse, böyle bir proje oluşturmayacak mıdır? Eli altında MİT'in bunca deneyimini bulduran düşman, bunu uygulamaz olur mu? Onda projeler geliştirmeyecek, PKK'yi stratejik yerinden vurmayacak, onu en canalıcı yerinden vurmayı planlamayacak kadar vicdan var mıdır? Yoksa aciz midir, olanakları mı azdır, adam mı bulamamaktadır? Bu eğilimi körüklemeyi mi, ortamı geliştirmeyi mi, sağdan ve soldan hareketi kuşatma altına almak istemez mi? Bunları yapamaz mı? Düşman bunların hepsini yapabilir ve yapmaktadır.

TC, benim birçok eğilimime göre üzerime gelmek istedi. Kainca kişisel özelliklerime göre eğilim geliştirdi. Bazı tipler yolladı. Daha sonra geneli de böyle ele almaya çalıştı. En önemlisi de, özellikle uyuşmadığım özellikleri körükledi. Kimi isimleri lanse etmekten tutun, bunlara ortam açmaya kadar binbir yöntem geliştirdi. Bu belgelere de geçmiştir. Hatta böylelerine uzlaşma kanalları açmıştır. Bunun doğrudan veya dolaylı yapılmış olması önemli değildir. Örneğin, I-KDP'nin içimizde sağ eğilime yakın tiplere nasıl yaklaştığını ve onların üzerinde nasıl oynamak istediğini birazcık anlatayım. Siz düşüncede ve politik ilişkileri kavramakta çok darsınız. Özal, 1986-87'de yaptığı bir açıklamada, I-KDP önderliğinin bunlarla uğraşma sözü verdiğini, bu sözü ciddiye aldıklarını, ama I-KDP'nin büyük bir olasılıkla buna güç getiremediğini belirtiyordu. Bu doğrusa, o zaman bu ilişki nasıl işler? Bir kez üstten mekanizma kurulmuştur. Bu orada, biraz da I-KDP'nin etki alanına giren ve PKK'yi onun kuyruğunda yürütmek isteyenlere nasıl yansır? Bunların açık ajan olmalarına gerek var mı? I-KDP, güçlerimizin güneye çekilmesini ve Hakkari'ye girilmesini dayatıyordu. Bizim aynı alanda bulunan pratik önderliğimiz bu konumu yaşamadı mı? Evet, yaşadı.

Sınırdan ve özellikle Hakkari'de arkadaşlar kendiliğinden bazı eylemler yapsalar da, kendilerini bu işten sorumlu görenler bundan rahatsızlık duyuyorlardı. Bunlar eylem yapmadılar ve yaptır-

madılar. KDP'nin istemi dikkate alındı. I-KDP'nin eğilimini yönlendiren kimdi? Onu yönlendiren düşmanın en üst düzeydeki sorumlusu. Zaten bir yığın gizli ilişki de vardı. Sonuçta nereye gelindi? Sağ sapma beslendi. Bu sapma, I-KDP ile ilişkiler sürdürülerek beslendi. Bunun ortamı ve koşulları vardı. I-KDP belli alanlarda, belli eylemlerin geliştirilmemesini istiyordu. Hakkari'de eylem geliştirilmeyince PKK az mı zarar gördü? 1985 yılında tamamen tasfiye olma aşamasına gelindi. Eğer biz orada gelişen duruma müdahalede bulunmasaydık, tasfiye kaçınılmaz olurdu. 1982 yılı sonlarından itibaren o alanlara girilebilse ve kıyamet koparılsaydı, bugün Kürdistan ne duruma gelirdi? Bu yapılabileseydi, şimdi Kürdistan kurtulmuş olurdu. İlkel milliyetçilik bu konularda ustaydı. Ortam açıktı. Biraz yaşayabilirsiniz dedi. Hakkari'ye fazla karışılmamasını istedi. 1985'te başkanları bize kadar geldi. Altı kez toplantı yapıldı. Mevcut durumda fazla silahlı eylem geliştirilmemesinin daha iyi olacağını söyledi. Bunu kardeşlik adına yapıyordu. Bana "Siz kardeşimsiniz" diyordu. Ben buna aldanmadım. Tabii izlenimi aldım. O alanlara yüklenilmesini istedim. Ama tümüyle bunun tersi yapılacaktır.

Bizim TC ile ilişkiler yaratmamız Kürdistan'ın hayrına olabilir mi? Ama bazıları zor durumdaydı, endişeleri vardı. Güçleri yetmiyordu, inançları yoktu. Başka nedenler de sıralayabilirsiniz. Bunlar düşküdü. Sonuç ortadadır: PKK'nin bu kadar kadrosu savaş dışı kaldı, taktiğe oturtulamadı, sağlam bir önderliğe kavuşturulamadı. Güçlerimiz başıboş ve taktiksiz kaldı. Çünkü taktiği biraz da yöneticiler uygular. Grupların ardarda düşmesi sonucunda, 1985 yılı sonlarına doğru neredeyse boğuntuya gelebilecek bir durum yaratıldı. Boğuntudan PKK'nin çalışma ve yaşam tarzından uzaklaşmayı kastediyoruz. PKK'nin çalışma ve yaşam tarzı elimizden giderse, geriye hiçbir şey kalmaz. Burada MİT doğru- dan işin içinde olabilir mi? Hayır. Tamamen üstten bir ayarlama vardır; bir ayartma ve sapma vardır; bizden bazılarının dolaylı olarak buna yatırılması durumu vardır. Taktiğin uygulanmasına yanaşma, PKK'nin direnişçi, inançlı ve kararlı silahlı savaşım yaşamına girme, daha güvenilir görünen güneğe çekil, zamanını boşa harca, gücünü doğuya çek, o zaman fazla rahatsız edilmezsin,

üstüne üstlük eğitimi ve yönetimi bir yana bırak! Bunlar zincirleme birbirine bağlı sonuçlardır.

Partinin direnişçi ruhu, yaşam ve vuruş tarzı ikinci plana itildiği için, partimiz hem de çok dürüst arkadaşların eliyle çok şey yitirdi. Hemen belirtelim ki, bu çok dolaylıdır ve geneldir. Bundan daha tehlikeli olanı nasıl gelişir? Bu konuda bütün belgeleri ele alıp, yeniden incelemek ve işlemek gerekir. Sizler bir görev olarak bölge planlamalarını yapar, önümüzdeki dönemin görevlerine yaklaşır ve olup bitenleri en azından kendi somut pratiklerinize yansıtırken, hiç olmazsa bunlardan azami dersler çıkarmalı, bu ruhu boğmalı ve özellikle yaşam tarzınızla bunun taktiğe yansıyan olumsuzluklarını bertaraf etmelisiniz. PKK merkezinde kendisini bu biçimde dayatanları etkisiz duruma getirmek için sabırlı olmalısınız. Siz sabırlı olmanın, tahriklere kapılmamanın ve kendini savunmanın ne demek olduğunu biliyor musunuz? Bu konularda ana kuzususunuz. Tabii sadece okşanmaktan anlıyorsunuz, böyle büyütülmüşsünüz. Benim ne böyle anam oldu, ne de PKK'de sizin gibi yaşadım.

En değerli yoldaşlarımızdan **Kemal Pir**'in tutumunu görmüştük. Yıllarca birlikte yaşadığım kişiler bugün sapma içindedirler. Bunları yıllarca koruyarak birlikte yaşamak zorunda kaldık. Neden? Bunları tutmak ve idare etmekle neyi sağlamış oluyorum? Her şeyden önce bunların ardındaki dünyayı, yani düşmanı kontrol altında bulunduruyorum. Bu çok mu bilinçli yapıldı? Çok bilinçli olmasa da, ciddi bir sezgiden yola çıkarak böyle davrandık. Yanımdaki adam kendisini bu kadar dayattığına ve bu kadar terslik çıkardığına göre, bunun bir anlamı olmalıdır. Bunların amaçlarının ne olabileceğini ortaya çıkar, kendini sağlama al, bunların etkileri altında yıkılma, dayatmalarını partiye yansıtma, bu konuda önlemler geliştir! Yapmak istenilen buydu. Ama öyle bir ortam açıldı ki, bunlar korkudan kaçmak zorunda kaldılar. Bu tipler PKK'yi bu biçimde çekip boğmak istiyorlardı. Politikacı ve örgütçü olduğum için, ben de bir ortam açtım. Kendilerini bu ortama bağladım. Bu bağlama neydi? Öncelikle kendi olumsuzluklarını partiye yansıtmayacaklardı. Atılımımızı boşa çıkarmayacaklardı. Yani bir tür gözaltı konumunda tutulacaklardı.

Çoğunuz özeleştiri sürecini yaşıyorsunuz. Çünkü sizi başka tür-

l frenlemek mümkün olmuyor. Başka yöntemlerle sizi sadeye getirmek ve provokasyondan kurtarmak mümkün görünmüyor. Çalışma süremizin önemli bir bölümünü neredeyse bu alıyor. Bu yapılmak zorundadır. Burada kalkıp, susız yere bir adamı hemen ajan ilan edemem. Ajan ilan etsem, çoğunuz size haksızlık yapıldığını söyleyeceksiniz. Başta sizler olmak üzere, genelde Kürt insanına yerinde olmayan bir söz söylendiği zaman, hemen kendisini yere atar. Uygun olmayan bir bakış bile onu çok kötü etkileyebilir. Hepinizin durumu budur. Hepiniz nazlısınız ve en büyük silahınız ksknlktr. Bu oyunlarınıza gelmemek için adeta akla karayı seçiyorum. Yapımızın bünyesinde bulunanların yanısıra, Kürdistan halkının kendisi de böyledir. Çocuklar gibi sevilme ister, nazlanır veya küser. Bizim insanımızda yiğitlik, mertlik, sağlam duruş ve sağlam söz zayıftır. Bunu bildiğimiz için, herkese kendisini düzeltme olanağı tanıyoruz. Bir kişinin peşinen mahkm edilmesi doğru değildir. Adamda çok sınırlı bir gelişme olasılığı bulunsa bile, kendisine değer vereceksiniz. Çünkü adam kendisini buna yatırmıştır. Ben o zaman bizim sorumlumuza, sen otuzbeş yaşında bir çocuksun, dedim. Tıpkı yaramaz bir ocuk gibi kendini dayatıyorsun. Otuzbeş yaşına gelmişsin, ama evin kaba ve hoyrat çocuğu olmaksızın kurtulamamışsın. Yönelimin ve ilişki tarzın siyasal değildir, yoldaşlığı fazla temsil etmiyorsun. Bu davranışları sergileyen adamın emrine yze yakın savaşçı ve militan veriyoruz. Ama o bu insanlara hiçbir Şey vermiyor. Bunun yerine ikide bir kusur buluyor. Bu ocukluktur.

Tavrınızı iyi belirleyeceksiniz. Numara yapmayacaksınız. Canınız sıkıldığını, Şunu veya bunu istediğinizi söylemeyeceksiniz. Bunlar ayıp Şeylerdir. Biz bu tür tavrırları kocakarlara özgü tavırlar olarak değerlendiriyoruz. Bu yoldaşça bir istem de değildir. PKK'nin yiğit militan deneyiminden bir yoldaşın neyi isteyebileceğini çıkarmak mümkündür. Bu konuda ölçüler vardır ve bunlar kanıtlanmıştır. Tabii diğerleri kabadayıca yaklaşıyor ve ruhumuzla oynuyorlar. Her biri değişik telden alıyor. Kimi yetkisiyle oynuyor. Nitekim yetkiyle çok oynadılar. Biz, düşmanın provokasyon tezgahı kırk gün çalışsa, bu tür tutumlar gelişemez dedik. Siz kendiniz de söylediniz. Polisin, "Sizinle kırk gün uğraşsak, kendi ken-

dinize verdiğiniz zararı verdiremeyiz; bizim verdiğimiz zarardan kat be kat fazlasını siz kendi kendinize veriyorsunuz” dediğini belirttiniz. Bu, kişilikten ileri geliyor. Bir kişilik kendisini siyasal planda ve örgüt adamı olarak hazırlayamazsa, her zaman tehlikeli tutumlara girebilir. Düşman da bunu körüklemektedir. Zaten şu anda TC’nin körüklediği şey budur.

“Pişmanlık Yasası” bunun temel yasasıdır. Şimdi bu yasanın önü genişletildi. TC, aşiretleri birbirine kırdırtmak için yasa çıkardı, herkese silah verdi. Türk sömürgeciliği kalleşçe eski oyunları bir kez daha tekrarlıyor. Para vererek insanları düşürmeye çalışıyor. Kürdistan’da aileciliğin güçlü olduğunu biliyor, ailelerin yarısını kendisi besliyor. Bu Kürdistan’ın ezeli hastalıklarını ve zayıflıklarını sonuna kadar kullanma taktiğidir. Hemen belirtelim; sizler iyi niyetlisiniz, ama geride anneniz, babanız veya kardeşlerinizin bir bölümü düşürülmüştür. Bazıları insanın kabul edemeyeceği pisliklere bulaşmıştır. Kimi içkici, kimi serserinin tekidir. Bazıları bilinçli ajanlık yapmaktadır. Bu gerçektir. Peki, bu durumda ne yapacaksınız? Aile değerlerine kısmen bağlı olduğunuzu biliyorsunuz. Aile ilişkileri tehlikeli bir mayındır. İçimizde, bu durumu biraz dikkate aldığınız ve ailenizi kollamak istediğiniz zaman neyi kollamış oluyorsunuz? Kollanması gereken bu kadar değer kollamazken, dolaylı ya da dolaysız düşmana hizmet eden değerleri kollamak ne demektir? Aileye böylesi sağlıklı bir yaklaşım doğru değildir. Aslında aileleriniz ne kadar düştüklerini bilmemektedir. Aileleriniz ve yakın akrabalarınızın nasıl bir duruma düştüklerini siz bu bilincinizle anlayamazsanız, onlar nasıl anlayabilir?

Dedim ya, Kürdistan’da gaflet ve ihanet yaşanmaktadır. Kürdistan’da ihanetin ulaştığı boyutlara dünyanın başka bir yerinde rastlanabilir mi? Ülkemizde devrimcileşme nasıl olmalıdır? Tersine Kürdistan’da ihanet güçlüdür. Bu geleneksel ruhtur; klan, kabile ve aşiret ruhudur ve oldukça gelişkindir. Amatör ilişki, grup ve sempati ilişkisi çok güçlüdür. Siyasal ve örgütsel ilişkiler oldukça zayıftır. Hemen söyleyeyim, hiçbiriniz buna gelemiyorsunuz. Her gün üzerinizde bu kadar durmamıza rağmen, sizi bir türlü daha sağlam siyasal ve örgütsel ilişkilere getiremiyoruz. Buna karşılık öbür yanımız güçlüdür. Sizleri etkisi altına alan amatörlük, yakın

sempati ilişkileri ve daha çok da ilişkisizlik ve ilgisizlik durumu oldukça etkindir. Bu ilişkisizlik veya ilişkide ilgisizlik, zayıflık, buna uygun davranmama ve örgütlü ilişkilere yüklenmeme kişiyi nereye götürür? Bu yaklaşım taktiğe nüfuz edemez, taktiği konuşturamaz. Taktik konuşturulmayınca, taktiksizlik ve taktikle oynamak konuşur. İşte düşmana en büyük hizmet budur.

Düşmanın PKK'yi kendi ilişki ve yaşam tarzından koparmak için çaba harcamasının bir nedeni de, bizdeki ilgisizlerin, ilişkili ve ilişkilere egemen olamayanların amatörlüğü, duygusallığı ve akrabalığı hesaba katarak ilişkilere yaklaşanların bu tutumudur. Yıkım hareketi bunun üzerinde kendisini daha da pekiştirebilmektedir. Şimdi kendilerini bana dayatanlar da vardır. Bir kez daha bakalım. Bu son örnek aslında neyi gözetliyor? Bir devrimci kendisini gözden geçirmeli ve yedi yaşından itibaren nasıl büyütüldüğüne anlam verebilmelidir. Size kendi örneğimi açmak istedim. Çünkü bizde yedi yaşından itibaren ihanet kulaklardan beyinlere ve oradan yüreklere damlatılır. Herkes böyle büyütülür. Dolayısıyla kendinizi gözden geçirme işini ev edebiyatından başlatmanız gerekir. Bu kaçınılmazdır. Sizin kişiliğinizin tesadüfen oluşmamıştır. Yedi yaşınızdan itibaren kulaklarınıza okunan ninniler sizi uyuşturmuştur. Ebeveynlerin oğullarına veya kızlarına sözde öğütleri onları köleleştirmiştir. Bu tür şeyler bireyleri basit çıkarlar karşılığında, kendilerini rahatlıkla satabilecek kişilikler haline getirmiştir. Ben bunu kanıtlamaya çalıştım. Kendi savaççılığımı da bu temelde geliştirdiğimi anlattım. Bunun anlamı vardır.

Kürdistan'da bir devrimci nasıl yetişmelidir? Bir önder nasıl yetişmeli, kendisini nasıl yeniden yoğurup yaratmalıdır? Biz bu soruya açıklık getiriyoruz. Bunu yapamazsanız, PKK'nin yaşamını tutturamazsınız. PKK'nin yaşamını tutturamadığınız için de başka bir yaşam sizi silip, süpürebilir. Zaten eskiden durumunuz buydu. Eğer yine eskiyi yaşamak isterseniz, PKK içinde çalışmanız, nesnel olarak düşmanın **Truva atı** işlevini görmeyiz anlamına gelecektir. Kendilerini dayatanlardan bazıları da, daha somut olarak özeleştirilerinde kendi durumlarını açtılar. Çocukluklarından itibaren nasıl yetiştirildiklerini ortaya koydular. Bunlar Kürdistan ölçülerine göre ancak bir hainin yaşayabi-

leceği bir ortamda büyümüşlerdi. İnsanın böyle büyüemeyeceğini söyleyemiyorum, büyüebilir. Kaldı ki bir çocuk suç işleyecek değildir. Onun için daha sonrası önemlidir. Başlangıçta şeker şerbetle büyütülmüş, daha sonra paşa edebiyatıyla yetiştirilmiştir. Ardından okullara gönderilmiş; hep başkaları arasında en iyisi olarak değerlendirilmiştir. Aslında bizler dünyanın en talih-siz çocuklarıydık. Böyle doğduk. Bize söylenen şeyler yüzdeyüz yalandı. Kişiliğimiz böyle şekillendi.

Şimdi bunun PKK'ye yansımamazlık edeceği düşünülebilir mi? Bizde kendilerini en erkenden eleverenler konumlarını buraya dayandırdıkları zaman doğruyu söylüyorlardı. Aslında bunun tersi de geçerlidir. Kişi çok yoksul yetişmiş, gözü açılmamıştır. Konumu biraz da burada ifadesini bulmaktadır. Belki de PKK'de bir tas çorbaya kendisini peşkeş çekebilir. Bu tipler PKK saflarına geldiklerinde, gözükara bir biçimde PKK'nin değerlerini zaptetmeye girişirler. Adam bir maşa talim yapıyor, gözü bir şeye takıldığında kendisini yitiriyor. Bir ziyafet çekin, kendisini satın alırsınız. Bunlar PKK gibi kendileri için olanak, mevki ve başka şeyler vaat eden güvenilir bir yer bulduklarında, bunun üzerinde kıyameti ko-parmaktan geri dururlar mı? Belli ki durmayacaklardır. Bir çapulcu ve eşkıya gibi basit bir şeye saldıran biri hesabı büyük yapmayacak mı? Yapacaktır. Hırsız karakterli birinin parti içindeki politikası hırsız politikacılığdır. PKK içindeki hırsız tip kimdir? Bu konuda değerlendirmeler yaptık. Siz bu değerlendirmeleri ne kadar kavrayabildiniz? Bunu bilmiyorum, ama bizde hırsız tipler vardır. Köle tipler de vardır. Bunlar hamal gibi çalışır, ama çalışmasının ürününü alamaz. Kimin ne yaptığını sormayan tip, köle ve hamal tiptir. Bu tip çalışmasının ürünlerinden, yani yürüttüğü savaşımın sonuçlarından habersizdir. Yürüttüğü savaşımın düşmana mı, yoksa partiye mi hizmet ettiğini göremez. Bu hesabı yapmayan devrimci hamal devrimcidir. Bunlar daha çok emeğinin sonuçlarıyla ilgilenmeyen kaba hamallardır. Devrimde kendi savaşımının sonuçlarıyla ilgilenmeyenler, gerçekten de savaş hamallarıdır. Bu da çok tehlikelidir.

Düşman 1978-80 yılları arasında ülke dışına çıkmayacağını sanıyor, diğer bütün sol grupların liderleri gibi büyük bir olasılı-

kla ülkeden ayrılmayacağıma inanıyordu. İkincisi, geleneksel bir deneyimi vardı. Baskı altına almakla birlikte, ortam açma yoluna da gidiyordu. Teslim alma ve ortam açmanın her ikisini de gündeme getirmiştir. Benim yanımda bir provokatör vardı. Bir gün, dört beş katlı bir binada bulunuyorduk. “Kendimi buradan aşağı atayım” diyordu. Atabilirdi. Bazı eylemlere girişmek ve güven yaratmak istiyordu. Ölümüne tehlikelere atılıyordu. Az eylemci olan, içimizde güçlü bir eylemliliği konuşturmayan düşman sanmayın. Düşmanın taktiğinde bunlar da vardır. Bu 1976-77’de ortaya çıktı. Daha çok eylemci yönüyle hareket ediyordu. Öbür yönüyle yaşantımı düzenlemeye çalışıyordu. Bundan sonra nasıl yaşayacağımı soruyordu. İşte o zaman evlilik senaryosu üzerinde duruldu. Ankara’da yaşanacaktı; bunun için altın gerekliydi, buzdolabı gerekliydi. Bu da bir senaryoydu. O bu senaryonun içinde çok iyi oynamaya çalışıyordu. Ev bulma işine bayağı inandı. Sezgimiz vardı, ona bu izlenimi verdim. Şimdi TC bunu kavramıştır, ama iş işten geçti.

Bazıları Ankara’da kalıp grupçuluk yapmamızı, bir yayınevi kurmamızı ve 1979 yılını böyle geçirmemizi istiyorlardı. Bizde bunlar gidip, düşmana çıkar. Evi Ankara’da tutacak, yayın yeri Ankara’da kurulacaktı. 1979 planlaması böyleydi. Bundan kuşkusuz yoktu. Çünkü benden başka kimse bilmiyordu. Bu nedenle MİT’in bilmesi de olanaksızdı. Benim ayrılmayacağımı sanıyordu. Bana birkaç aylık fırsat tanımıştı. Hem de önemli bir dönemde bunu yapıyordu. 1978’in sonlarında partimizin kuruluşunu ilan etme olanağımız vardı. Birkaç eylemle partinin kurulduğunu kamuoyuna ilan edebildik. Bundan sonrası tufan olacaktı. Bu adımı attırmak ve sonrasını kurtarmak da bir başarıydı. Sanırım durum farke edilmişti. Beni arıyorlardı, deli olmuşlardı. O zaman birkaç arkadaşın genel bilgisi dahilinde parti tarihimizde önemli bir aşamaya yol açan yurt dışına çıkışı gerçekleştirdik. Bunun, sonuçta nelere yol açtığını biliyorsunuz.

Bu hangi anlama gelir? Düşman dolaylı olarak bir ortam hazırlıyor. Bu henüz PKK’nin adını bile kamuoyuna duyuramadığımız bir ortamdı. **Haki** yoldaşı şehit vermiştik. Büyük bir olasılıkla düşmanın bilgisi dahilinde katledilmişti. Bu çok ürkütücü bir etki

yaratacaktı. Hatırlıyorum, **Haki** yoldaş vurulduğunda adeta gök üzerimize yıkıldı. Ne kadar yaşayabileceğimizi düşündük. Yaşamak öyle kolay değildi. Bizim için yaşamak, hareketin bir dönemecini sağlıklı yaşamaktı. Siz de can telaşına düşüyorsunuz. Örneğin burada bir arkadaş, son olayı yaratan kişiden korktuğunu ve kendisini savunmadığını söylüyor. Savunmasızsın, çünkü bireycisin. Bireysel savunma hangi anlama gelir? Burada bireysel savunmaya değil, partinin savunmasına geçeceksiniz. Hem de partiye aşama yaptırmanın hesabı içine gireceksiniz.

Geçmişte biz yalnızdık. Siz burada öyle pek tek başınıza değilsiniz. Arkanızda bizim desteğimiz vardır. **Haki** yoldaş şehit düştüğünde pes idip yerimize mi oturacaktık? Devlet komploculuğu üzerimize geliyordu. Bizim bir eğilimimiz vardı, sözümona bu eğilimi yakalamaya çalışıyordu. Yanımda bulunan provokatör, malını mülkünü sattığını, babasının Ağrı'dan Denizli'ye gittiğini, elinde yüklü bir mirasın bulunduğunu ve bunun hepsini harcayabileceğimizi söylüyordu. Para bol, istediğin gibi harca demek istiyordu. Aslında yaşam yolu açıktı. Benim de birazcık zaaflarım olsaydı, bu yola girebilirdim. Ben de insanoğluyum, zaaflarım olabiliirdi. Ankara'da bulunan bütün solcular yaşıyordu. Hepsi ev bark sahibi olmuşlardı. Ben de yaşamayı planlayabilirdim. Böyle yaptım diye suçlanan birisi de olmamalıydım. Ama taktiğe bağlılığım vardı. Bizimkiler taktik adına güneyde I-KDP kuyrukçuluğunu geliştirdiler. Bunlarda yaşam endişesi vardı. Aslında tavırlarında öyle hainane bir şey yoktu. Ama aramızda bir fark bulunuyordu. Biz Ankara'ya dayanarak bir grup ortaya çıkardık. 1982 yılında da ilkel milliyetçiliğe dayanarak bir adım ileri atılabildi.

Benim müthiş bir taktikçi olduğumu söylüyorlardı. Bu savaştır, kuşkusuz taktikte başarılı olan kim ise, o kazanacaktır. Onlar bizi ihanete çekerken, biz de onları özgürlüğe çekiyorduk. Bunun için sonuna kadar taktik yapılacaktı. Ben de Ankara'da kaldım, ama grup çıkardım. Kalınmaması gerektiği anda da, Ankara'yı bir daha görmedim. Yine de Ankara'da bekliyordum. Düşmanın hesaplı bir beklentisi vardı. Biz biraz da bilinçli olarak bu ortamdan kaçıyorlardık. Ama yurt dışına çıkışımızı kimse'nin ruhu bile duymadı. Bu düşmanın ne aklında, ne bilincinde,

ne de planında vardı. Bu tarihsel adımı bir yaşam tarzı olarak seçtik. Biz bazı arkadaşları zorla dışarı çekmek istiyorduk, onlar gelmiyorlardı. Arkadaşlara ikiyüzlü kişilik bir isim listesi vermiştim. Bunların 1979 yılına kadar yurt dışına çıkarılmasını istiyordum. Bunun doğru olacağını söylüyordum. Hareketin bunu kaldıramayacağını iddia ediyorlardı. Zaten henüz birkaç ay bile geçmeden hepsi yakalandı veya imha oldu.

O dönemde çok değişik bir karar veriliyordu, çok değişik bir yaşam tarzı benimseniyordu. Bu hiç kimsenin aklına gelmeyecek olan bir tercihti. Onlar bundan kaçtılar. Sonuçta Kürdistan tarihinde en önemli aşamalardan birinin temelleri atıldı. Düşmanın dayatmak istediği ve bir devrimcinin kendisini kandırarak rahatlıkla içine girebileceği bir ortam vardı. Bu özellikle benim konumunda bulunan birinin kolay kolay kaçamayacağı bir ortamdı. Ama düşmana yakalanmamak ve onun tuzağına düşmemek için bu ortamı iyi değerlendirdim. Oysa önceki durum bambaşka idi. Ben provokatörün evine de gittim. Bu adamın evinde 1 Ocak 1977 tarihinde ileri bir toplantı gerçekleştirdik. Sobanın ağızı açıktı. Polisin toplantımızı basması durumunda, belgelerimizi sobaya atacaktık. Evin basılması halinde, polise basit bir yıldıba gecesi düzenlediğimizi söyleyecektik. Toplantı düşmanın bilgisi dahilindeydi. Ama yakalanmak gibi bir durumumuz hiç yoktu. Ortamı kullanabileceğim kadar kullandım. Provokatörün parasıyla yüzlerce arkadaşına yemek yedirdim. Öyle ki, arkadaşlar acıktıklarında, “Fılan adam nerede, bana bir yemek yedirsin” diyorlardı. Ama ben fazla ileri gidilmemesini istiyordum.

Daha sonra, düşman yaptığı değerlendirmede, 1978 yılında büyük bir hata işlediklerini açıkladı. Asayiş Kolordu Komutanı ve özel savaşın yöneticisi Korgeneral **İsmail Selen**, PKK'ye karşı sürekli hata yaptıklarını belirtti. Bu adam haberalma servisinin baş yöneticilerinden biriydi. Şimdiye dek PKK'ye karşı mücadelede başarılı olmadıklarını kendisi itiraf ediyordu. Başından beri PKK'nin ve PKK taktiğinin gelişmesi karşısında hatalı davrandıklarını belirtiyordu. Bu öyle kendiliğinden yapılmış bir hata değildi. Eğer yaşama verdiğimiz anlamı dayatmasaydık, düşman sizi bir kaşık suda boğacaktı. Kürt isyanlarından örnekler verdik.

Düşmanın eli nefesinizdedir, sizi dakikası dakikasına kontrol etmektedir. Bin yıldan beri yaşanan hep aynı hikayedir. Kürdistan tarihinde taş çatlasa üç ayı geçen bir isyan yoktur. Bedirhan Bey isyanında Eruh kalesi ancak üç gün direnebildi. Onbine yakın isyancı askeri güç vardı. Herkes silahlıydı, topları da vardı. Ama üç gün sonra teslim oldular. Aradan altı yıl geçtiği halde, biz hala savaşı geliştirmeye devam ediyoruz. Siz iyi savaştığınızı sanıyorsunuz. Hayır, biz mücadeleyi PKK'nin yaşamı ve taktikleriyle kazanıyoruz. Mücadelenin gelişimi ve sürekliliği, bizim bu hareketi konuşturma ve büyük bir inatla ileriye götürme gerçeğimizden kaynaklanıyor. Bizim öyle onbin kişilik bir askeri gücümüz de yoktur. Zorbela ayakta kalan birkaç grupla işleri ilerletiyoruz.

Siz bütün bunları da anlamıyorsunuz. Savaşın ne olduğunu, nasıl geliştirileceğini bilmiyorsunuz. Ben her şeyi kazanacağımı söylemiyorum. Ama elimdeyken bazı durumları ne kadar iyi değerlendirdiğimi belirtmek istiyorum. Ben bunu yaparken, beni yok etmek isteyenlere karşı art niyetli değildim. Sonuna kadar bağlıydım. Amaçlarımı açıkça ortaya koyuyordum. Bu amaçlar için kendileriyle ilişkide olduğumu söylüyordum. Tamamen bağımsızlık düşüncesi içindeydim. Tabii onların da sözümona kendilerine göre amaçları vardı. Onların amacı beni bu alana çekip boğmak, benim amacım ise onları kullanarak ileri bir adım atmaktı. Burada kim kazanabilir? Burada kazanacak olan kritik anda hata yapmayandır. Ben, bunlarla çalışmayın demiyorum. Nasıl çalışıldığını gördünüz. Hem de bu çalışmalarla tarihsel başarılar sağladık. Ama bu herkes için söylenebilir mi? Bunlar bu biçimde kullanılsaydı, PKK diye bir şey de olmazdı. 1977 yılında **Haki** yoldaşın katledilmesinden sonra geride hiçbir şey kalmazdı. Bunların iyi incelenmesi gerekir.

Yiğitliğiniz, cesaretiniz ve çabanız var; benden daha fazla fedakarlık gösteriyorsunuz. Ama politikayı ve taktiği inceliklerine uygun olarak uygulayamıyorsunuz. Müthiş ölçüde taktiksizsiniz. Günlük yaşantınızda devrim denilen olayı yaşamıyorsunuz. Başka tutkulara sarılıyorsunuz. Devrim tutkunuz, devrimde zafer yaratma tutkunuz güçlü değildir. Bu güçlü olmazsa yaşayamazsınız. Devrim tutkusunda müthiş olacaksınız. Bunun başka bir yolu yok-

tur. Her şeyi kendi zafer olanaklarınız için kullanacaksınız. Gözünüz bir mevkiye, kariyere ve rahat bir yaşam takılırsa kaybedersiniz. Yani sizi geriye çeken tutkularınızı ve duygularınızı öldüreceksiniz. Bu da sizin terbiyenize bağlıdır. Bunları ezeceksiniz. Bu hep bilinçle olmaz; çünkü bir devrimcinin sezgisi de bilinci kadar önemlidir. Düşman ortam hazırlar. Kendim için söylüyorum: Güzel bir yaşam tarzımız vardı. Bunda yürünürse, sonu imhaydı. O zaman da söyledim; düşman parti taktiğini bana karşı kullanmıştı. Beni teslim almaya çalışıyordu. Bu hala böyledir. Düşman bir ölümü dayatıyor, teslim olunmasını istiyor; buna karşılık yaşam anağı sunuyor. “Pişmanlık Yasası”yla hepinize dayatılan şey budur. Bu bütün PKK’ye dayatıldı.

Bazı çorbacılar vardı; teslim olan Tilki kardeşler, “TC’nin böyle olduğunu bilseydik, böyle davranmazdık” diyorlardı. Rahat yatak ve güzel yemek dedikleri şey aslında bir hikayedir. Düşman sonra hepsine istediğini yapacaktır. Bazıları da Tilki kardeşler gibi düşünebilir. Kendisini satan adam devrim yapabilir mi? Rahat bir yaşamı nefesine yediren ve örgütü kendi çıkarı için kullanan kişi adam olmaz. Dedim ya, kendilerini bir kemik parçasına satan açgözlüler vardır. Bunlardan her türlü tehlike gelebilir. Şimdi bu tür ortamlar yaratan düşmanın hem dolaylı olarak ve hem de doğrudan hareketi değiştirme taktiği ağır basmaktadır. Bu taktiğin her bölgede az ya da çok uygulandığını belirtmeliyim.

Bu son durum büyük bir olasılıkla nasıl olabilir? Biraz da bu örneği aydınlatmak için tamamlayalım. Bu adamın özellikle aile koşulları her yana yatkındır. Elkoyma temelinde bir yaşam tarzına sahiptir. Gözü açıtır. Onu yönlendirenler bazı coğrafi özellikleri de gözönüne getirmişlerdir. Bunun yaşadığı alanda eşkıyalık oldukça yaygındır; bir sürü mahkum vardır. Eşkıyalığın kökenleri yüzyıllara dayanmaktadır. Ölçsüz bir biçimde gaspla yaşama kültürü egemendir. Öbür yandan düşmanla bağlantı içindedir. Bir kesimi bunu geliştirirken, mahkum kesimi de gaspa yönelmektedir. Mahkum olan resmi ilişki kanalını dikkate almaktadır. Çünkü böyle bir başkaldırıya yönelemese gaspçılığı yürütemeyecektir. Yani bu alandaki ilişkiler hem işbirlikçilik, hem eşkıyalık ve hem de gaspçılık biçiminde gelişmektedir. Bu temel özellik partiye de bi-

raz yansımaktadır. Bu, **Ağit** yoldaşın şehit düşmesi olayına nasıl yansıdı? **Ağit** yoldaşın büyük bir olasılıkla bunlar eliyle katledildiğini söyledik. Başka bazı olaylardaki durum da budur. Başlangıçta bir işbirlikçi milliyetçilik vardır. Dürüst yurtseverler de mevcuttur. Bazıları mücadeleye kazandırılmaktadır. Daha sonra düşman bunu gözden geçiriyor. Bir olasılıkla eylem içindeki kişi muhtar olan babasıdır. Orada kendisiyle ilişki kuruluyor. Köyden çıkıyor ve tekrar köye gönderiliyor. Kendi akraba çevrelerinden bazılarını parti saflarına gönderiyor. Bu biçimde gönderdiği altı kişi vardı. Altısının da tehlikeli provokasyonlara yönelme olasılığı yüksekti. Mektuplarında da bunu belirtiyorlardı. Gerçekte hepsinin ajan olma durumu yoktu. Bunlarda ailecilik ruhu gelişkindi. Baba gitmelerini istiyor, ayarlama oradan yapılıyor. Bunlar öyle eğitilmiş adamlar da değildir. Bir özellik olarak ihtiraslıdır. Aile kültürüne son derece bağlıdır.

Bu konuda edindikleri izlenim şudur: Bir kişi gelişiyor, sizi aşılıyor ve otoritenizi sarsan bir duruma yöneliyorsa, kendisini vurun. Taktik olarak kaza süsü verip, kendisini çatışmalarda öldürün. Adam bu izlenimi almış ve birkaç yerde uygulamıştır. Zaten bu hareketin taktiği de budur. Bu katliam komutana karşı da gerçekleştirilebilir. Son dönemlerde çetecilik üzerine yaptığımız değerlendirmelerde, bunun bir bütün olarak partiye karşı engel oluşturduğunu görüyoruz. Zaten çetenin bir özelliği de, bütün Botan alanına ve mümkünse öteki alanlara uzanarak, henüz hala taşırılıp örgütlenilmeden, PKK'nin ruhuna ve yaşamına tamamen el koymaktır.

Geçmişte bu alan mahkumlarla doluydu. Biz alana girdiğimiz zaman, TC bu mahkumları çekti. Eski mahkumları kendine kazandı. Şimdi bunlardan birçoğu İstanbul'da krallar gibi yaşıyor. Bunlar helikopterlerle arkamızda dolaşıyorlardı.

Örneğin biz bir değer yaratıyoruz. Bazıları gözükara bir biçimde bu değeri gaspetmeye çalışıyor. Adam dolaylı olarak harekete sızmıştır. Ortam da bunun için elverişlidir. Bu tip, Botan beyliğini istiyordu. Peki, bu beyliği ne yapacaktı? Daha sonra TC ile masaya oturacak ve MİT elemanı olacaktı. MİT'in güvenliğini bu tipler sağlayacaktı. Bunlar şu anda Botan alanındaki ağalardan kırk

kat daha etkindir. Bazıları belki başlangıçta böyleydi. Bazıları dolaylı olarak buna açtı. İtirafardan da görüleceği gibi, bu tip alana gideceğini, grupların kontrolünü eline alacağını ve kendisine karşı çıkanları tasfiye edeceğini belirtiyordu. Tasfiyeyi kaza süsü vererek gerçekleştirecekti. Bu açık bir taktiktir. Önemli bir kesime de bunu kabul ettirmekte ve yürütmektedir. Kendisinin bu tür çömezleri de vardır.

Geriyeye kalan şey nedir? TC zaten anlaşmaya açıktır. Bu, TC'nin bölgede sürdürdüğü bir gelenektir. Mahkumlar tehlikeli bir hal almaya başladıkları zaman, TC kendileriyle uzlaşmaya yönelmektedir. Örneğin çetebaşı **Tahir Adıyaman** TC'nin bir çok askerini vurmuştu. Şimdi altında devlet helikopteriyle dolaşmaktadır. Bunlar "Pişmanlık Yasası"nı herkesten daha iyi izlerler. PKK'nin otoritesini üst düzeyde ele geçirmeye çalışırlar. Bu çete başlarından biri, denetim ve örgüt sorumluluğunun kendisine verilmesini istiyordu. Bundan başka bir görev kabul etmiyordu. Kendisine göre bu, sonuç alabileceği bir görev oluyordu. Denetim ve örgüt sorumluluğunu kendisine verdiğinizde, bütün kadroları avucuna almış olacaktı. O zaman bunları istediği biçimde değiştirecek, vuracak, vurdurtacak ve bitirecekti.

Adamlar öyle eylem planları geliştirmişlerdi ki, gerçekten bu planlar uygulansa, iki ay içinde her şey yerle bir olurdu. Biz bunlara karşı kıyasıya bir savaşım verdik. Bunlara, "Siz çılgın mısınız?" diye sordum. Bunlar ilgili değerlendirmelerde de vardır. Açıp okursanız, anlarsınız. Bu tip dünyalara ve kişiliklere karşı kıyame-ti koparın.

Biz, çok belirgin bir biçimde ortaya çıkarıncaya dek, hiç kimseyi ajan ilan etmedik. Bizim yönelimimizde kişileri düşürmek yoktur. Tersine kendilerini sonuna kadar kazanmaya çalışıyoruz. Aralarında biri art niyetli çıkar; on tanesi iyi niyetlidir. İyi niyetli olanları kazanacaksınız. Art niyetli tipler de müthiş çalışıyorlar. Art niyetli olanları nasıl açığa çıkaracaksınız? Bunlara ısrarla kuralları dayatırsınız. İsrarla, "Parti yaşamı ve taktiği budur" dersiniz. Onlar canları pahasına bunun tersini dayatacaktır. Bunların başka projeleri ve beklentileri vardır. Bu kadar düşkün olmasalar ve başka projeleri olmasa, neden tersini yapsınlar? Bunlar bir ege-

menliğe ulaşmak istiyorlar. Üstelik bir de egemenliği ele geçirdiklerini iddia ediyorlar. Ama bunlar egemenliği asla ele geçirmiş değildir. Çünkü hepsi çapulcudur; egemenliği ele geçirmesini bilmezler. Orada görevi ele geçirmiş, hem de beni kandırmaya çalışarak bunu yapmıştır. Belki görevi nasıl kullandıklarını kavramaya çalıştınız. Anlatımlarda da bunu görebilirsiniz. Sonuç bellidir: Bunlardan bir tanesi bile birkaç ay serbest kalabilse, bu hareketin özüne kirli sular salacak ve onu bitirecektir. Bu anlatımlar içinde bu yeni olgu ifadesini nasıl bulabilir? Şimdi anlaşılmalıdır ki, daha kapsamlı bir proje, daha gözükara bir uygulama, teorik olarak PKK'yi iyi özümsemiş ve uygulamada oldukça başarılı olmuş bir mantık ve kişilikle karşı karşıyayız. Sizin de, benim de deneyimlerimiz vardır. Hepinizle konuşur, bütün sorunları tartışırım. Bununla da çok ve hem de yoldaşça konuştuk. Sözümüne o da kendisine göre bir şeyler yapıyor. Kendine göre ölçüyor, kendine göre konuşuyor, kendine göre taktik uyguluyordu. Yapabilir, haklıdır diyelim. Başarabilirse, kullanmak ve vurmak isteyen bir tipti. Madem ki savaşı kabul etmişiz, o halde sonuçlarına katlanacağız. Madem ki yoldaşlık anlayışımız budur, sonuçlarına da katlanmak zorundayız. Ama akıllı olanların da bu konuda güçlerini sonuna kadar akıllıca kullanmaları gerekir. Bizim yöntemimiz budur. Buna sonuna kadar bağlı kalmalısınız. Yoksa boğulursunuz.

Dürüst olanlar için ortaya çıkan sonuç şudur: Çok açık ve çok yaman olacaksınız. Yoksa ya alaşağı edilirsiniz, ya da PKK'de gelişen yaşam sizleri boğacaktır. Bu kişiliği boğacağımızdan en ufak bir kuşkuya düşmemelisiniz. Daha sonra, "Bendeki kişilik feodalizm ve kemalizm kokuyordu" dememelisiniz. Bu kişilik idama mahkum edilmiş bir kişiliktir. Kişiliklerinde feodalizm ve kemalizmin karmaşasının yaşandığını söyleyenler idam edilecektir. Hem kemalizm, hem de feodalizm bizim can düşmanlarımızdır. Nasıl olur da bu ikisi sizin kişiliğinizde kaynaşabilir? Nasıl hala bu kişiliği konuşturabilirsiniz? Herhalde böylelerinin de en erkenden tasfiye edilmeleri gereklidir. Bu kadar halkın canına okumuş kişilikleri karıştır; feodalizmden entrikacılığı ve kurnazlığı, kemalizmden sinsiliği, sahteliği ve sahte aydınlanmayı devral; kendi feodal yapını daha kurnaz ve daha bilinçli kılabilecek özellikler

edin; ondan sonra da kişilik diye ortaya çık!.. Böyle davranan kişi ya gafildir, ya da kendisine göre PKK ile karşıtlık halindedir.

Zindanlarda ihaneti seçenler, “Başlangıçta biz de PKK’liydik” diyorlardı. Avrupa’dakiler yaptıklarının “Demokratik PKK’lilik” olduğunu iddia ediyorlardı. Çoğu buna inanıyordu. Çevrelerine bir sürü kişi de toplanmıştı. Çoğu sözümona daha da yaşanabilir ve katlanılabilir bir “PKK” istiyordu. Son olarak ortaya çıkan ve PKK’nin başına bela olmak isteyenlerin silahı da “Daha demokratik ve özgür bir PKK” idi. Şimdi bunların hepsi düşmanın silahı olmuştur. Yaşadıkları şey özgürlük değil, maşa olmak ve halı satmaktır.

Örnek verelim: Bir olasılıkla veya biraz ayırarak söylenirse, adam ülke genelinde partinin yarattığı büyük etkiyi görüyor. Hem de bunu hepinizden çok daha iyi görüyor. Kendisinin bir de deneyimi vardır. Alanın olanaklarını, yani coğrafyasını ve insanını iyi tanıyor. PKK’nin atılımını bütün yönleriyle tanıyabiliyor. İlerleyebileceğine inanıyor ve iki yoldan bunu olanaklı görüyor. Birincisi, aile yolundan çıkar temelinde yükselmektir. İki yoldan bunun daha olanaklı olduğunu biliyor. İkincisi, düşmanla sağlam bağlar kurup, bütünleşmek ve gaspçılık yapmak oluyor. Araçlar biraz da böyle oluşuyor. PKK’nin alana girmesiyle birlikte, güçlü bir otorite oluştu. Yaşamak istiyorsan, iki otoriteden birine yaslanacaksın. Bir grup biçiminde ara yerde durmanın olanağı yoktur. Şu anda bir kesimi düşman, öbür kesimi de devrimci otorite içinde yükseliyor. Ailesinin ezici bir kesimi bu biçimde yaşıyor. Kendisi de tercihini PKK’den yana yapıyor. Bu tercihin dürüst mü olduğu, yoksa art niyetlice mi yapıldığı bizim için fazla değer taşıyor. Ama şu görülüyor: Bu hareketin içinde artık büyüme olanağı doğuyor. Bu hemen çıkara dönüşüyor. Adam, “Mademki burayı, kendi çıkarımı ve kişiliğimi iyi tanıyorum; o halde kendimi sonuna kadar koşturayım” diyor.

Bu izlenim gelişir. Hele birkaç yıllık pratiğin sonunda çok daha güçlü bir biçimde boyverir. Hele hele partinin olanakları arttıkça, bu konuda partinin damgasını vurduğu gelişmeler büyüdükçe, kendisi de gaspedecektir. Kendisinde sadece bölgede değil, genelde hükmedecek bir konuma ulaşma ve büyük oynama düşüncesi ge-

lişecektir. Büyük oynamak ne demektir? PKK'nin kendine göre mevzileri ve kontrol noktaları vardır. Bunları ele geçirmek isteyecektir. Adam düşmanın olduğu gibi ailenin de zaafını tespit ediyor. Bir parti biriminin nasıl yıkılacağı ve insanın nasıl köleleştirileceği konusunda deneyim sahibidir. Bu deneyimi yüzlerce kez yaşamıştır. Sınırsız bir uygulama kendisine sınırsız bir güç veriyor. Parti ruhuna aykırı ve parti taktiğiyle çelişen bu kadar yaklaşım ve uygulamadan sonuç da almıştır. Bunun altındaki mantığın dürüst veya bilinçli sonuçları fazla farklı görülmemelidir. Her ikisi de olabilir. Bunlar kesinlikle olasıdır. Düşünebiliyor musunuz? Adam insanlara silah doğrulturken, onbeş yaşındaki çocukları kurşuna dizerken, yüreğinde en küçük bir acı bile duymuyor. Bir hiç uğruna çocuk yaştaki insanları kurşuna diziyor. Bu yaştaki insanlardan öyle hain çıkmaz. Düşman buraya göndermiş olsa da, hain olmaz. Bu mümkün değildir. Bindebir böyle olsa da, bunun fazla bir anlamı yoktur.

Ama bunlar bizimle savaşıyorlar. Halkın çocukları, eğitmemiz ve sevgiyle büyütmemiz gereken değerlerdir. Bunlar bu çocukları işkenceye alıyor, darağaçlarına çekiyor, kurşuna diziyorlar. Bu canavarın yüreği değil de kimin yüreğidir? Bunun ruhu kimin ruhudur? Düşman da demeyelim, burada bir karşı saldırı ruhu vardır. Ruh en azından bir karşı saldırı ruhudur. Bu ruh, PKK ruhuna karşı bir saldırıdır. Bu uygulamalar PKK taktiğinin boşa çıkarılmasıdır. Bu saldırı gelişmiştir. Bunu geliştirirken, PKK taktiğini bilmediği söylenemez. PKK, insana dünyada hiçbir hareketin vermediği değeri vermektedir. Değerlendirmelerde vardır: Bize, "Parayı ve silahı nereden bulacaksınız, teknik olmazsa, silah ve para olmazsa ne yapacaksınız?" diye soruyorlardı. Biz en büyük teknik olarak insanı gördüğümüzü söylüyorduk. Bizim sloganımız buydu. Gerçekten de en büyük teknik insandır. İnsanı iyi değerlendirebilirseniz, atom bombasından çok daha güçlü bir tekniğin sahibi olabilirsiniz. Bu slogan doğrudur. Buradan çıkan sonuç, insanı işlemlerini iyi bilmektir. PKK içinde bu hangi anlama gelir? PKK kendi saflarına aldığı insanları eğitir ve savaştırır. Onları üstün yeteneklerle donatır.

Gerçekten de halk savaşı atom savaşından çok daha tehlikelidir.

Amerika bunun değişik bir örneğidir. İnsanı bir halk savaşçısı haline getirebilirseniz, onu atom bombasından daha güçlü bir silah haline getirmiş olursunuz. Bu insan da yıkacaktır. İşte PKK'nin insanı atom bombası haline getirme görüşüne, tersinden dayatılan bir görüş vardır. Bu görüşün sahipleri PKK içinde insanlara hiç değer vermiyorlar. İnsanı en tehlikeli bir biçimde harcama yoluna gidiyorlar. Yüzdeyüz bizi imhaya götürecek bir yaklaşımla karşı karşıyayız. Tesadüf bu kadar mı olur, diyeceksiniz. Yüzdeyüz bizi imhaya götürecek yaklaşım düşmanın yaklaşımı değil midir? Bu yalnız onun ailesindeki feodal özelliklerden kaynaklanabilir mi? Gözü dönmüşçesine insanlara kasteden böyle bir tip düşmanla bağlantısız olabilir mi? Kafirler vardır. Ama bunlar birini öldürürken veya malını gaspederken, fazla parası olmasına dikkat ederler. Yani ortada bir değer olmalı ki, onu gaspetmek için, adam öldürsün. Buna gelince, bir hiç uğruna kendi yoldaşını ölüme gönderiyor. Kendi insanımıza verdiğimiz değerin tersi yaklaşım, düşmanın jenosid politikası ve uygulamalarıydı. Bu, düşmanın katletme ruhuna ulaşmıştır. Bunun için de bu kadar tezgah düzenlemektedir.

Bu tip PKK'yi boşa çıkarmaya çalışıyor; PKK'nin halk kitlelerine yaklaşımını yerle bir etmenin çalışmasını yürütüyor. İnsanlara, köle olmazlarsa imha olacaklarını söylüyor. Yirminci yüzyılda kölelik mi kaldı? Bu alandaki arkadaşlara, “Dediklerimi yüzdeyüz yapmazsanız, canınıza okurum” diyordu. Bu, PKK'nin insana yaklaşımını yüzdeyüz boşa çıkarmak demektir. Partinin kadrolara yaklaşımını tamamen boşa çıkarmak demektir. Bu tesadüf olabilir mi?

Ailenin bazı kesimleri veya ortamın kendisi düşman tarafından besleniyor. Bazıları böyledir, bazıları bunu böyle tamamlayabilir. Bunun doğrudan veya dolaylı olması önemli değildir. Olayı görüyor; PKK'yi zaptetmek, PKK'nin geneline egemen olmak istiyor. Daha önceki çetebaşlarından biri, bunun TC'ye karşı kullanılabileceğini söylüyordu. Akıllarından geçirdikleri şey şuydu: PKK'yi genelde sözümona etkisizleştireceklerdi. PKK'nin bütün gücünü etkisiz hale getirdiler mi, düşman zaten kendilerini affediyor. Hatta kendilerine ev bark sunuyor. Bunlar PKK'yi genelde etkisizleştirdiklerinde ne yapacaklar? Yine politika yapacaklar, milletvekili

olacaklar. Büyük bir sermaye birikimi sağlayacaklar. Örneğin kömür ocakları vardır. Başka sanayi kolları da gelişebilir. Bunların hepsi üzerinde yükselen bir burjuva ailesi haline gelebilir. Bunlar yok mudur? Kuşkusuz vardır. Kürdistan'daki işbirlikçilerin tarihine bakın, hepsinin temelleri böyle atılmıştır. Eğer PKK içinde daha başından itibaren bu tür tutkuları ve burjuva özentilerini gemlememiş olsaydım, bunlardan kırk tane ajan çıkardı. 12 Eylül koşullarında aileleri en çok palazlanan ve Kürdistan'da işbirlikçi sermayeyi temsil eden kesimler olurlardı.

Şimdi bu bilinçli midir? Başlangıçta değildir. Adam tamamen yükselmek istiyor. Egemenlik ve otorite iki şeye, yani ya halka ya da düşmana hizmet eder. Egemenlik ve otorite tamamen kolektif bir biçimde halka hizmet etmekte kullanılabilir. Örneğin ben otoritemi örgüt çıkarları için kullanıyorum. Yapabildiğim kadarıyla devrimci direniş ve halkın savaşımı için kullanıyorum. Egemenlik ve otorite başka türlü nasıl kullanılabilir? Başka türlü, kişisel çıkar için kullanılabilir. Biliyorsunuz, adam bir kez otorite uğruna sevdalanıyor. Bu bölgede çok güçlüdür. Otorite oldun ve otoriteyi ele geçirdin mi, onu sermayeye dönüştür! Eskiden feodal güçler toprağa ve köylere sahip olmaya çalışır; insana ve toprağa sahip olmak için otorite kurardı. Bu da bu zeminde otoriteyi biraz ele geçirdi. Bir de kendisinin bir koşulu vardı: Kimse kendisini gembeyip sınırlandırmamalıydı. Başından sonuna kadar yaptıklarında özgür olacak bir konuma ulaşmak istiyordu. Aslında projenin büyüklüğü ve değişik yönü biraz da buradadır. PKK üzerinde büyük oynamaya çalışıyor; birbirini tasfiye etme biçiminde de oynuyor. Bunların hepsi yapılmış ve başarı da sağlanmıştır.

Buraya gelen bazı dostlarımız, bu zeminin PKK'nin temel karar ve irade merkezi olduğunu söylerler. Onlar bunu biliyor da, bu adam bilmez olur mu? Adamın temel karar ve irade merkezine kendisini oturtması gerekiyor. Burada her şeyi zapturapt altına alması gerekiyor. Bu zemini kontrol altına alan, Kürdistan'ı da kontrol altına alacaktır. Tabii akıllıysa buna ulaşacaktır. Projesinin bulunmadığını iddia ediyor. Gerçekte ise müthiş bir projesi vardır. Çünkü düşman bunu çok iyi biliyor. Düşman basını her gün PKK'nin dışarıdan beslendiğini yazıyor. Buradaki karar ve irade

merkezi gerçekten de Kürdistan'daki mücadeleyi yürütüyor. Gazeteciler ve daha değişik güçler geliyor, bunu bir çırpıda fark ediyor. Bu kadar büyük oynayan biri bu gerçeği bilmez olur mu? Sizler bunu bilmez olur musunuz? Öyleyse, o zaman ben ne söyledim? Yaz döneminden beri gelişen şey nedir? Beni bile kontrol altına almaya çalışması hangi anlama gelir? Beni kontrol altına almak, Kürdistan'ı kontrol altına almak demektir; insanları aldatmak, onlara boyun eğdirmek ve komplolar geliştirmek demektir. Aynı şekilde bir arkadaşına yönelmiştir. Bu başka bir arkadaş, örneğin öteki yönetici arkadaş da olabilirdi. Yani aynı şeyi, kendisine göre anlam ifade eden başka birine karşı da gerçekleştirebilirdi.

Siz bu konularda fazla bir şey bilmiyorsunuz. Bu son olayla belki bana kadar uzanamadı; ama bu bana bir karış yakın olması anlamına gelir. Bir yoldaşına bu biçimde yönelen bir kişi çok tehlikelidir. Hemen belirteyim, böyle bir şey kendiliğinden de olabilir. Siz çevremde bulunan çok değerli ve korunması gereken birine silahınızı doğrultarak yönelirseniz, bu bir karış yakından bana kurşun sıkmanız anlamına gelir. Bunu yapan iyi niyetli birisi de olabilir, herhangi biriniz de olabilirsiniz. Bazıları aymaz olabilir, ama ben aymaz değilim. PKK ortamında hiç düşünmeden ve talimatları çiğneyerek silahını bu biçimde kullanan adam, PKK'nin temel karar ve irade merkezine de rahatlıkla kurşun sıkabileceğini ifade etmiş olmaktadır. Ben bu olayın üzerine giderek derinliğine ele almasam, "Bizimki hata yaptı" diyecektiniz. "Allah kahretsin! Zaten kişiliğinde biraz feodalizm ve kemalizm vardı. Neredeyse bu kaza yüzünden ben de gidecektim, neredeyse beni de götürcekti. Götürmediğine şükürler olsun" demekle yetinecektiniz. Bu son derece çarpık bir yaklaşımdır. Değerlere bu biçimde yaklaşırsanız, büyük bir hatayı ve kendi yaşamınızda derin bir gaflet durumunu yaşamış olursunuz. Buradaki sıradan bir gasp değildir. Buradaki gaspın özü geneli de ilgilendirmektedir. Bazı yönetimler burada kendi yetkilerini kullanmazlarsa, bu hangi anlama gelir? Bu, yetkiye hak ettiği değeri vermemenin çarpıklığını gösterir. Kendileri de çok iyi bilirler ki, bunlar PKK'nin karar ve irade gücünü kavramamışlardır. Kurallar ve talimatlar tam uygulanmaz ve devrimci yaşam burada tam oturtulamazsa, sonuç ne olur? Bur du-

rumda PKK'nin temel eğitim, karar ve irade merkezi büyük bir darbe yiyecektir. Bunu yapanlar belki de iyi niyetli kişilerdir. Ama ortaya çıkan sonuç kötüdür. Düşman buraya ulaşmak ve zarar vermek için çok çaba harcadığı halde, bize zarar vermeyi başaramamaktadır. Buna karşılık, iyi niyetli kişiler bu tutumlarıyla düşmandan çok zarar vermektedir.

Şimdi olgunun kendisi bu kadar kapsamlıysa ve bu kadar büyük bir projeyi gerektiriyorsa, bunun üzerinde ciddiyetle durmak gerekecektir. Parti açısından çıkarılması gereken sonuçlar çok büyük bir ciddiyet kazanacaktır. Bu konuda bindebir tesadüf olsa bile, üzerinde durup düşünmek zorunludur. En önemlisi de partinin kendisi üzerinde durulmalıdır. Burada üzerinde durulması gereken konu, PKK'nin her şeyin üzerinde tutulması gereken yaşam tarzıdır. Adam en kutsal yerde en kutsal kişiliklere neden yönelmiştir? Bu soru temel bir sorudur. Karşısında tiril tiril titremen ve gözbebeğin gibi koruman gereken bir değere, sağına soluna hiç bakmadan nasıl silah sıkabilirsin? Evet, bu sorulara cevap verilemez. Bunun cevabı olsa olsa, "Ben senin amansız düşmanımın; gözünü oyar, yüreğini yakarım" demek olacaktır. Bu davranışın anlamı budur.

Önceden de belirttiğim gibi, arkadaşlar savaçılık sanatında zayıftır. Burada arkadaşları kendi hallerine bırakmış olsaydık, sadece bu olay karşısındaki tutum yetersizliği bile hepsini bitişe götürürdü. Adam zaten biraz da bu durumu kestirerek olayı gerçekleştiriyor. On kez bu tür uygulamalara başvurmuştur; onbirincisinde de başarılı çıkacağına inanıyor. Benim yaz mevsiminden beri bu anlayışa karşı somut olarak geliştirdiğim talimatlar ve çözümleremeler vardır. Olay benim geliştirdiğim çözümleremelerden bir saat sonra gerçekleşiyor. Israrla, büyük bir çabayla ve özgün bir yaklaşımla bir şeyi önlemeye, yani partinin soylu yaşamını kurtarmaya çalışıyorum. Bu tamamen kavranıp uygulanabilecek bir yaşamdır ve anlamlıdır. Siz bunu da çok az kavradınız. Her zaman bu olmaz ve böyle davranmazsanız, fazla bir şey kurtaramazsınız. Şimdi hala bunun mantığını ve gerisindeki projeyi yakalamaya çalışıyoruz. Bu insanlıkdışı bir durum olduğu için üzerine bu ölçüde yürütüyoruz. İnsana ve insanlığa kastetmek isteyen

bir kişiliğin kapsamını anlamak ve onu Kürdistan'dan uzaklaştırmak az mı önemlidir?

Şimdi bu kişiliğin Kürdistan'da PKK'nin en ileri düzeyine ulaşmasıyla doğabilecek sonuçları düşünüyorum. Bu kadar insanlıkdışı bir tutum PKK'de egemenliğini tam tesis edecek olursa, geriye ne kalır? Biz de her an gidebiliriz. Burası ele geçirilecektir. Çok sayıda düşman buraya akacaktır. Söz konusu tutum bu zemine egemen olursa, zaten bunun gereği de kalmayacaktır. Her şeyi avucunun içine alacaktır. İsteddiği her şeyi dakikasında gerçekleştirebilecektir. Düşman da buraya gelirken, bunu yapmak istiyordu. Adam sözümona parti içini denetim altına almaya çalışıyordu. PKK bu mevzide denetim altına alınırca, Kürdistan'da da bitmiş demektir. Böylece bir taşla on kuş vurulmuş olacaktır. Hem de çok rahat bir biçimde! Neden bu tür bir beklentisi olmasın? Bu mevziyi bu kadar gözükara bir biçimde kontrol altına almaya çalışmak, büyük bir projenin temel halkalarından biri değil midir? Adam gözükaradır, kural ve talimat tanımıyor, bir de ısrarla tutmak istiyor. Kendisine yapılan bu kadar hizmeti, kendisine bahşedilen bu kadar onuru gözönüne bile getirmiyor. Tamamen sonuca gitmek istiyor. Amacı ve projesi zayıf olursa, kişi kendisini bu denli çılgınca bu işe verebilir mi? Bu durum tesadüflerle açıklanabilir mi?

İnsanlık tarihinde sorunlar böyle izah edilemez. Hele hele olgular diyalektik materyalist yöntem ve bilimsel sosyalizmin kılavuzluğuyla bu biçimde açıklanamaz. Dolayısıyla karar çıkartılmaz. Olsa olsa metafiziğin ve kaderciliğin derin etkisi altında bulunanlar böyle davranabilir. İşin beni ilgilendiren yönü nedir? Aslında bu tür kişilikler karşısında hazırlıksız değilim. Burada kırk kişi de olsalar, bu tiplerin tarzını fazla ciddiye almıyorum. Ama genelde yapabileceğim işler vardır. Bunun dikkate alınması gereken yanları nelerdir? Bana yönelik olduğu, bana yakın bir arkadaş ya da bir parti değerini hedef aldığı, beni de yakından etkilediği ve hatta bana karşı komploya girişebileceği için değil, bu tip unsurların yaymak istediği ruh ve kişilik partinin bakış açısını ve yaşam tarzını dağıttığı için bunu dikkate alıyorum. Bunlar zehirli iğneler fırlatır gibi insanlara yaklaşıyorlardı. Elle-

rinden gelen buydu ve bunu yapıyorlardı. Sizi silahlarıyla öldüremiyorlarsa, bakışlarıyla öldürmeye çalışıyorlardı. Canavar bir ruh ve buz gibi bir kişilikle buna yöneliyorlardı.

Bu bir savaşım tarzıdır, hem de en tehlikeli savaşım tarzıdır. Çünkü PKK'nin ruhuna, dünyasına ve onun kendi halkına sunduğu umutlu yaşama darbe vurmaktadır. Yaşam umudumuz deyip geçmemek gerekir. Kürdistan halkı için geliştirdiğimiz yaşama umudu, bir imhadan kurtulmak demektir; insanlık adına ulaşılabilir ne varsa ona ulaşmak demektir. Boğulmak istenen şey budur. Peki, bu tam da düşmanın yüzyıllık uygulamalarının felsefesi değil midir? Buz gibi bir kişilikle ve canavar gibi korkutarak, yaşamı boğmaya çalışmak ne demektir? Feodal artıklardan söz edecektir. Bunları ayakta tutan da düşmanın kendisidir. Unutmayın ki, bugün feodalizmi bu biçimiyle ayakta tutan, günlük ilişkileriyle onu besleyen, silahlandırıp "korucu" yapan ve üstümüze saldırtan sömürgecilerdir. Burada da bu tutumu dolaylı olarak besleyen düşmandır.

Düşmanın istihbarat çalışmalarında bir şeyi daha gözönüne getirmek gerekir. Haberalma örgütleri bir elemanını kullanır, yüz kişi de farkında olmadan bu örgütlerin hesabına çalışır. Düşman örgüt içinde bir kişiyi ayarlar, bununla o örgütün tamamını kullanır. Bir yerde örgütün taktiğini vurur ve bütün taktiği boğar. Adam taktiği ters uygulayan biridir; bu durumda on ajan kullanmaya gerek yoktur. Bu, parti tutumunu yerle bir eden bir tutumdur. Belli ki bu konularda biraz saf ve zayıfız. Şu kesindir: Adam kendine göre PKK çapında düşünüyor. PKK üzerinde tam bir egemenlik kurma hissi mutlaktır. Bunun için bütün insanlıkdışı tutumları dayatmaktan ve kuralları çiğnemekten geri durmuyor. Gözünü kırpmadan PKK çapında gaspçılığa yöneliyor. PKK çapında önderliğe soyunuyor ve bunun için kendisini kamufle ediyor. Müthiş bir demagoji yaparak kendisini gizliyor. Uygulamaları tamamen insanlıkdışıdır. Sonuç başarısız kalırsa her şey gidecektir. Bu durumda tarihin en lanetli tiplerinden biri olarak kalacaktır. Büyük oynamak biraz da böyledir. Kumar oynuyorsunuz; her şeyinizi ortaya koyuyorsunuz; istediğiniz zar tutarsa iyi, tutmazsa her şeyin sonu gelecektir.

Gerçekte işler bu kadar basit değildir. Adam bu konuma gelmek için bütün gücünü toparlamıştır. Örneğin bu kadar tutku ney-

le geliyor? Bu kadar egemen olma iflasını neyle besliyor? Bir vermeden milyonlar almak istiyor. Bu hiç hesapsız olur mu? Adam teorinin doğru yorumunu güçlü geliştirebiliyor. Buna karşılık okun ucuyla değerlerimizi hedefliyor. Bunu neden hesaplamıyorsunuz? Bu tutumu tamamen aşmak gerekiyor. Bu mantık ve kişiliğin durumunu başından günümüze kadar böyle ele almak ve yargılamayı bu biçimde geliştirmek zorunludur. Sorgulama bir kişiye özgü değildir. Bu örnek bizi biraz daha uyandırdı. Bu mantık ve kişilik karşısında sorumluluğumuzun bilincine ulaşmışsak, partiyi bütünüyle yeniden gözden geçirmek, partiye yönelen bu yaşam tarzını ve uygulamalarını bir kez daha değerlendirmek zorundayız. Yine bütün alanlarda ortaya çıkan sonuçlar yeniden gözden geçirilmelidir. Sorumluluk alan bütün parti değerleri ve birimleri, her alanda ortaya çıkabilecek bu ve benzer gelişmeleri, bilerek ya da bilmeyerek parti ruhunu ve yaşamını hedef alan bütün tutum ve davranışları mutlak anlamda değerlendirebilmeli ve kontrol altına alabilmelidir. Bundan sonra hesap hatası içinde olunmamalıdır. En önemli sonuç, bu konuda eğer varsa, her arkadaşın öngörüsüz, yetmez ve dar kalan devrimciliğine yönelmesidir. Her arkadaş buna derinliğine ve genişliğine yetkinleşmiş bir devrimcilikle karşılık verebilmelidir.

Burada şunu açıkça belirtebiliriz: Önderlik her zaman gereklidir. Bu sadece fiziksel olarak yaşayıp, önderlik etmek demek değildir. Bazı önderlikler, aradan yüzyıl da geçse, kendi rollerini konuşturmasını bilirler. PKK'yi bu temelde geliştiriyoruz. Ama yine de görev başında bulunduğumuz zaman yenilgiye götüren yaşamı aşmak ve günlük planda taktik önderliği tutturmayı, günlük yaşam tarzımızın bir parçası haline getirmek zorundayız. Elbette bu konuda sorumluluğun en büyüğü bana düşmektedir. Bunun gereklerini yerine getirmekle yükümlüyüm. Temel açıklama ve yönlendirmeyi sağlamalıyım. Siz de bunları sonuna kadar özümsemesini ve görev anlayışınızla uygulamasını bilmelisiniz.

Sorunlara ne duygularla, ne de bazı yanları abartarak yaklaşmanın olanaksızlığı açıkça görülmektedir. Ağalık eğilimlerini artık yakalamış durumdayız. Bunun anlamı şudur: Yüzyıllardan beri üzerinde uygulanan baskı ve sömürü nedeniyle halkımızı dünyanın

en tanınmaz halkı haline getiren insanlıkdışı ruhu, tutumu ve yaşam tarzını yakalamışız. Değerli bir yoldaşımızı şehit verdik. Bu hem bilinçli, hem de bilinçsiz gerçekleştirilmiş olabilir. İki iç içe de olabilir. Birbirini besleyen güçler böyle bir ortamı hazırlayabilir. Önemli bir kesimi böyledir. Kemalizmin ve feodalizmin birleştiği bir nokta tehlikeli bir biçimde kendisini dayatmışken ve çok kötü bir biçimde vurmaya çalışırken, kendisine dur diyoruz. Bu kadar vurdunuz, bu kadar ezip baştan çıkardınız ve sonunda kendinizi ele verdiniz. Artık yeter!

Burada biraz da sembolik olaylar gelişti. Gerçekte sembolik de değildi. Tam da en üst düzeyde uygulamalar gerçekleştirdiniz. Bunları her yerde uygulayabilirsiniz, uygulamalarınız çok şanlı da olabilir. Bu temelde ister kemalizm ve feodalizmden kaynaklansın, ister sağcılık veya solculuk adına ortaya çıksın, ister din veya materyalizm adına sergilensin, Kürdistan halkına boyun eğdirmeye çalışan bu insanlıkdışı tutuma başarıyla karşılık verirsiniz, yaman bir savaşçı özelliğini kazanmış olursunuz. PKK somutu söz konusu olduğunda, parti içinde kendisini bu biçimde dayatan, önlenememesi durumunda imhamıza yolaçacak olan bu mantık ve kişiliğe dur diyebilir ve etkilerini giderebilirsek, PKK'de gerçekleşen zafer, Kürdistan halkı için de gerçekleşmiş olacaktır. Bu zafer insanlığa düşman güçlere karşı insanlığın zaferi anlamına gelecektir. En önemlisi de, bu, hepimizin günlük yaşamının büyük bir saldırıdan ve boğulmadan kurtulması anlamını taşıyacaktır. Devrimci başka türlü, bir saat bile yaşayamaz. Devrimcinin yaşaması için müthiş bir biçimde direnmesi gerekir. Bu Diyarbakır zindanlarında sergilenen direnişten çok daha amansız bir direnmeyi gerektirir. Bunu gerçekleştirebilirseniz, devrimci ruhunuzu, devrimci yaşam ve savaş tarzınızı sağlam tutturabilirsiniz.

Düşman başka türlü yaşatmıyor. Halkımız TC'ye az mı hizmet etti? Yine de yaşatmamak istiyor. Bir hiç oldukları halde, bu tipleri az mı yaşatıyoruz? Ama onlar bizi yaşatmak istemiyor. Bu bir sistemdir, kökü tarihin derinliklerine ve düşmana kadar uzanan silik bir sistemdir. Önemli olan bir dürüstlüğümüz varsa ve insanlık kavgasında bir damla kadar yerimiz olacaksa, bu sistemlerle sonuna kadar savaşmak, kendimizi sürekli sağlama almak, gücümüz ve

ruhumuz oranında özgür yaşamımız olan değerlerimizi temiz tutmak ve onları düşmanın asla ulaşamayacağı yere yerleştirmek, değerlerimizi diri tutmak biçimindeki görevimize öncelikli yeri vermek, düşmanın bütün saldırı kollarına bunu dayatmak, partinin günlük savaşım taktiklerine nüfuz etmek, şimdiye kadar bir türlü istediğimiz gibi gerçekleştiremediğimiz bu ikili görevimizi başarmak, bunun için gerekli olan parti içindeki büyük yoldaşlığa ulaşmak, parti içinde ve halkımız karşısında kendimizi yeniden gözden geçirerek, doğru ilişkilere kavuşmak zorundayız. Bunun için parti içi demokrasiyi sonuna kadar doğru geliştirmeli; aynı zamanda onu katlanılabilir kılmalı ve gereklerini mutlaka yerine getirmeliyiz. Bunu disiplin ve otorite altında yürütmek, bununla oturmuşluğun kesinleşeceğine inanmak, söz konusu ettiğimiz ve yargıladığımız tutumlar ortaya çıktığında, bunları ezerek aşmasını bilmek tek yaşam seçeneğimizdir. Tek yaşam yolumuz budur. Bu şansınızı hiç olmazsa bundan sonra üstün bir sorumlulukla ve mutlaka başararak kullanmalı ve kendinizi yaşatmalısınız.

30 Ağustos 1990

Parti yürüyüşünde iç engellemelerin durum

Parti hareketimizde daha çok iç yapıya ilişkin olarak ortaya çıkan gerçekler, genel olarak parti teorisi ve bunun bizdeki gerçekleşmesi, başarı için savaşımın ağırlıklı bir bölümünün bu cephede verilmesi gerektiğini iyice ortaya çıkarıyor. Hele hele Kürt halkının durumu değerlendirilmek istendiğinde, asıl savaşımın öncü düzeyinde çok büyük bir duyarlılıkla ve peşinen halledilmesi gerektiğini ortaya koyuyor. Mevcut yapımızın partileşmeyi biçimde kabul etse de, bu konuda özde sahte davrandığı ve doğrudan veya dolaylı olarak rahatlıkla düşmanı yaşayabileceği açığa çıkıyor. İçteki devrimleşmenin büyük önem taşıdığı, dış engellemeler karşısında iç engellerin zaman zaman neredeyse belirleyici rol oynadığı anlaşılıyor.

Bugün hem sıradan bir yargılamanın ortaya çıkardığı durum ve hem de Agit yoldaşın şahadetinin beşinci yıldönümü nedeniyle sağlam yürüyüşün kendisini oldukça dayatması, bizi doğrularımız konusunda oldukça derinleşmeye ve daha emin yürütmeye zorlamaktadır. Bunlar çözümleme ve uygulamada döneme mutlaka gerektiği gibi karşılık vermenin hiçbir gerekçeyle ertelenemeyeceğini ortaya koymaktadır. Öncü düzeyinde dönüştürme eylemi başarı için, en tayin edici aşamaya varmış bulunmaktadır. Düşman etkileriyle kurtuluşun etkileri en çok öncünün bu yoğunlaşmasında kendini göstermektedir. Köleliğimizin esas nedeninin içeride halkımızın ve şimdi de partimizin gerçekliği içinde mevcut düşürülmüşlük düzeyinin varlığına bağlı kaldığı, bir gerçek olarak

karşımıza dikilmektedir. Bunu aştığımız ölçüde çözümleme ve ilerleme gelişecek, tersi durumda yenilgi kaçınılmaz olacaktır.

Tabii dış etmenlerin yoğunlaştırdığı baskılar da vardır. Günümüze değerlendirirken buna özen göstermek, bunun da ötesinde çok duyarlı olmak ve hesabı iyi yapmak gerektiği açıktır. En iri hükümler güçler ve devletler doğrudan ve dolaylı baskılarıyla öncülük düzeyimiz üzerinde etkili olmaya çalışmaktadır. Yine kendisine karşı açık cepheden savaştığımız baş düşmanımız bile eski yöntemlerini aşan yaklaşımlar içine girmenin sinyallerini vermektedir. Bu, geleneksel yöntemlerle devrimci hareketin boğulamayacağı ve gelişmesinin engellenemeyeceğinin anlaşılması üzerine varılan bir durumdur. Aynı şekilde, dost konumunda olması gereken güçlerin çeşitli çıkar yaklaşımları da kendisini daha etkili kılmaya çalışmaktadır. Bunlar yeni durumlar yaratmakta, durum değerlendirmesinin daha yoğun yapılmasını, özellikle taktik ilişkiye dikkat edilmesini ve taktikte yaratıcı olma zorunluluğunu beraberinde getirmektedir. Fazla yaratıcı değeri olmayan istekler ve kısaca üretmeyen taktiklerle günümüzün gelişime tabi tutulamayacağını ve her dönemin kendine özgü taktiklerinin mutlaka ustaca devreye sokulmasını gerekli kılmaktadır. Baş düşman da bile görülse, ortaya çıkan değişikliği isabetli değerlendirmeyi, yanılmayacak ve özü zedelemeyecek yaklaşımların behammehal gösterilmesini önemli hale getirmektedir. Böylece bu aşamada iç ve dış frenleme ve kendi çıkarlarını biraz daha yayma biçiminde ortaya çıkan yeni durumu değerlendirerek, yürüyüşü daha etkili kılmak ve engellerden başarıyla çıkış yaptırmak bir görev olmaktadır.

Bundan sonra yürüyüşümüz biraz daha hız kazanacak, çeşitli mücadele alanlarında gelişmeler ortaya çıkaracak, daha geniş yığınları etkisi altına alacak, toplumsal alanımızı olduğu kadar uluslararası alanı da daha fazla etkileyecektir. O halde yapılması gereken şey, geçmişten çıkarılacak derslerle öncüye yaraşır düzeyin tutturulmasını başarmaktır. Bugünlerde özenle yapmamız gereken iş budur. Eğer önemli işlerden gerçekten ders çıkarmak, ayrışmak ve netleşmek, düşmanın dolaylı etkilenmelerinden kurtulmak ve kendimizi kendi gelişme yönlerimize layıkıyla vermek istiyorsak,

öncüye yaraşır düzeyin tutturulması kesinleşmelidir. Döneme layıkıyla cevap vermekte iddialı olduğunu söyleyenlerin bu düzeyi mutlaka tutturması kaçınılmazdır. Bunun kavranması gerekir.

Anlamak, es geçmek veya kendini kandırmak için değildir. Anlamak; gerçekten yapılması gereken şeye anlayış düzeyinde açıklık getirmektir. Anlamasını bilmek en az halledilen sorunlarımızdan biri olmaktadır. Bu aslında önemlidir. Bu aynı zamanda sözünün gereğini yerine getirme gücünde olmak demektir. Öyle sanıyoruz ki, “Anlıyorum, ama gereğini fazla yapmıyorum” demek, her türlü olumsuzluğun, düşkünlüğün, iflah olmazlığın, çapsizliğin ve kişilik olarak utanmazlığın başladığı noktadır. Arkadaşlar büyük ölçüde “Anlıyorum, ama gereğini yapmıyorum” noktasında kaybetmektedir. Anlayış biraz gelişmekle birlikte, bunun pratik düzeyini tutturamamak kötüdür. Anlayabilmek kesinlikle değişebilmekle birlikte olmalıdır. Gerçeklerimiz söz konusu olduğunda, büyük anlama beraberinde büyük değişmeyi getirmek durumundadır. Çarpıcı anlamalar, mutlaka çarpıcı gelişmelere yansımalıdır. Arkadaşlar işte burada kendilerini çözümleyeceklerdir.

Biz gerçekleri çok tartıştık ve birçok doğruyu ortaya çıkardık. Şimdi bunlar etkilidir. Ama doğru yürüyüşün komutası hala oldukça hastalıklı, yetersiz ve gafildir. Kuşkusuz bu durum insanımızın içine düşürüldüğü ortamın etkilerine bağlanabilir. Ancak önderler de daha attıkları ilk adımdan itibaren bu etkileri başarıyla göğüsleyebilen adamlardır. Bunu anlamak zorundayız. Kişi bu etkileri göğüslediğinde önder olabilir. Yoksa ortada engellerin bulunduğu, içerden ve dışarıdan bazı engellerin hep kendisini oyalandığını söyleyen adam önder olamaz. Ne yazık ki iç ve dış engeller bir çırpıda bütün arkadaşlarımızı alabildiğine etkilemekte, bunlar daha başından önderlik şansını kullanamama durumuna düşmekte ve üstelik bunu normal karşılamaktadır. İşin asıl tehlikeli yönü de buradadır.

Biz Kürt sorununun çözümünü belli bir noktaya kadar getirdik. Daha çok da kendi sorumluluğumuzu kullanarak, geldiğimiz noktaya kadar olan durumu hem anlaşılır kılma ve hem de pratik bir olgu olarak dayatma gücünü gösterdik. Ancak arkadaşlarımızın bundan gerçekten ne kadar pay çıkardıklarını söylemek güçtür.

PKK'nin gelişimini bir yoğunluk olarak kavramaları hayli tartışmalıdır. Önemli ölçüde iflah olmazlık ve gaflet yaşanmaktadır.

Öyle anlaşılıyor ki, partimizin örgütsel gelişmesi üzerinde düşmanın gölgesi bazı öğelerce sanıldığından daha çok temsil edilmektedir. Görünürde düşmana karşı şiddetli bir direnme içinde olunmasına rağmen, gölgelerinin farkedilmesi zor olmaktadır. Düşmanın gölgeleri, etkileri ve yansımalarıyla mücadele çok zayıf kalmakta ve bu konuda gafil davranılmaktadır. Açık cephedeki savaşta belli ölçüde direngenlik gösterilmekle birlikte, düşmanın daha dolaylı ve kendini biraz daha gizlemiş biçimlerine karşı gaflet gerçekten büyüktür. Hele düşmana hizmet eden etkiler söz konusu olduğunda, yüzyılların bu etkilerini ayırıştırmak ve bu etkilerden uzaklaşmasını bilmek daha da zor olmaktadır.

Kendisini özellikle PKK'nin örgütsel gelişmesine dayatan tasfiyecilik çabalarının durumunu çok kısa bir biçimde özetlemek gerekir. Kuşkusuz tasfiyecilik başlangıçta düşmanın tek yanlı iradesinin gerçeklerimiz üzerinde her düzeyde tek söz söyleme ve yaptırım gücünde olması biçiminde başlar. Açık bir biçimde gerçekleştirilmek istenen ulusun ve halkın tasfiyesi çabaları mücadeleyle aşıldığı oranda, tasfiyecilik içe yansır ve dolaylı biçimlere bürünür. Bir öncü ortaya çıktığında, öncü üzerinde gölgesini bırakır. Bilinçli olarak hazırladığı bazı öğeler veya dolaylı etkilemeler yoluyla etkinliğini sağlamaya çalışır. Düşmanın dolaylı etkilemeleri bilinçli bir biçime dönüşebilir. Düşman bunu her cephede geliştirebilir. Kürt gerçeği söz konusu olduğunda, bu daha da ağdalı ve yoğun bir hal alır. Birçok özgürlük atılımı boşa çıkarılır. Kendi deneyimimizde de oldukça anlamlı bir biçimde bu tür durumlarla karşılaşyoruz.

Şimdi uzun boylu değerlendirmelere girmeden önce şunu söyleyeyim ki, partimizin temel alanlarda yoğunlaşan mücadelesine paralel olarak, tasfiyecilik de benzer bir yoğunlaşmayla etkisini göstermiştir. Tasfiyecilik dağda, zindanda, silahlı mücadelede ve yurt dışında uygun biçimlenişler tarzında hayli çaba harcamıştır. Tasfiyeciler iç içe veya aralarında bağlantı olmaksızın, değişik gerekçelerle ortaya çıkıyor, kimi zaman kendi aralarında uzlaşıyor, kimi zaman ayırışıyorlar. Ama bir bütün olarak partinin özünü dö-

nüşüme uğratmada ve boşa çıkarmada ortak bir rol oynuyorlar. Bazen aralarında birleşerek, bazen karşıt kutuplarda seyredip birbirlerine karşı tavır alarak bunu yapıyorlar.

Biz her önemli gelişme aşamasında bunları gördük. Bu tip tasfiyeci eğilimler PKK'nin kuruluş aşamasında kendilerini nasıl gösteriyorlardı? Bunlar ya gözükara bir kariyerizm biçiminde, ya ilgisiz ve iddiasız bir yaklaşım sergileyerek, ya da kendilerini her türlü yetmezliğe açık tutup, bunu normal sayarak kendilerini ortaya koyuyorlardı. Zamanında işe doğru yaklaşmak ve işi doğru kavramak yerine, en az bilinç ve çabayla işe koyulmak, kapıyı sonuna kadar tasfiyeciliğe açık bırakır. Aşırı kariyerist duygularla işin içine yerleşmek kesin olarak tasfiyeciliğe götürür. İnançsız ve iddiasız bir konumda olmak da yine her türlü tasfiyeciliğin temeli olur.

Bunları baştan itibaren gördük. Dökülmeler ve kolay çözümler daha çok bu temelde ve bu özellikleri gösteren ögelerde yaşandı. Bunlarla grup aşamasında, partinin kuruluşunu ilan ettiğimiz dönemde ve bazı eylemleri gerçekleştirme dönemlerinde karşılaştık. Böylesi dönemlerde ne düşmanın bilinçli çabalarını fazla arayabiliriz, ne de bu çabaları çok önemli görebiliriz. Bu anlamda 1978 yılındaki parti ilanı biraz daha yoğunlaşma, partiyi biraz daha yoğunlaşmış olarak karşılamaydı. Ama bu tasfiyecilik için de bir dönüm noktasıydı. Israrla devrimci örgütlenme hattına gelememe, hiç de emeği ve çabası olmadığı halde var olan gelişmeyi kendi tasarrufu altına alma veya atılan adımın ciddiyetini bile kavrayamama ve bunun inancını gösterememe kendini ele veriyordu. 1982 yılında ülkeye yeniden dönüş atılımını yapmanın çabalarını yoğunlaştırdığımızda da ortaya anlamlı gelişmeler çıkıyordu. Cezaevlerindeki direniş ölüm kalım aşamasına gelip dayanmıştı. Yine ülkeye dönüş hareketi çok önemli bir aşamaya ulaşmıştı. Burada karşımıza çıkan tasfiyecilik, özellikle yurt dışında ülkeye adım attırmama konusunda çok iddialıydı. Özellikle II. Kongre'de sinsi ve planlı hareket etmiş, başarı için oldukça çaba harcamıştı.

O dönemin tasfiyeciliğini ve provokasyonunu incelediğimizde, bunun esas amacının özellikle yurt dışında ülkeye yönelmek

için sağladığımız gelişmeyi boşa çıkarmak, “Ülkeye tek bir adam bile göndertmeyiz” sloganında ifadesini bulduğu üzere ülkeye adım attırmamak için özen göstermek, bunun için zorbela biraraya getirdiğimiz birkaç parti olanağını oldukça sinsi bir biçimde için için kemirmek, kişilerle oynamak ve onların zayıflıklarını alabildiğine kullanmak, kendi deyişleriyle o dönemdeki yapının dörtte üçünü baştan çıkarmak, bunu II. Kongre’de resmileştirerek, sözümona merkezi yapıya egemen olma, böylece istenilen biçimde kararlar çıkartmak, ülkeye yönelme ve direnmenin zamanı olmadığını ilan etmek biçiminde karşımıza çıktığını görürüz. Daha sonra bunların zindandaki tasfiyeci akımla bağlantılarının olduğu açığa çıktı. Zindanda direnişe geçilmek isteniyordu. Tarihsel bir dönüm noktasıydı. Ya direniş parti hareketini içeride kurtaracak, ya da teslimiyet büyük bir darbe indirecekti. Böylesi bir ölüm kalım anında bağlantılar ilkin gizli kurulmuştu. Daha sonra bunlar açık bir biçimde engellemelere girişmişlerdi. Başlangıçta direnişten uzak, “ılımlı PKK” biçiminde bir oluşumla kafaları karıştırmaya çalışmışlar, ama bunu başaramayınca açıktan cephe alma durumuna geçmişlerdi.

Cezaevindeki o büyük direniş içeride böyle başladı. Yine II. Kongre sonrasında hızlanan ülkeye dönüş kararlılığıyla bu tip tasfiyeci ve provokatif girişimlere karşılık verildi. Bilinçli olmasa da, bu konuda karar verildi ve yürütüldü. Cezaevlerinde de yapının dörtte üçü bu tiplerin etkisi altına girmişti. Direnenler partinin en değerli varlıklarıydı. İnsanlığın kurtarılması, teslimiyeti yaşamaktansa ölmeyi tercih edenlerin varlığı sayesinde oldu. Ülkeye dönüş hareketi de bu eylemde, devrimci-yurtsever tutkuları güçlü olan kişilerin inancıyla yürütüldü. Ama önemli bir kesimin bu olumsuz tiplere angaje olduğu ortaya çıktı. Bu da tasfiyecilikte ikinci önemli bir aşamaydı. Tasfiyeciler çok bilinçli ve planlı bir çaba yürütüyorlardı. Etkilemeleri hayli güçlüydü. Ama devrimci öncünün kararlılığı karşısında fazla başarı sağlayamıyorlardı. Bunların tahribatları olsa da, belirleyici olan devrimci kararlılık, tutum ve davranıştı. Bilindiği gibi ülkeye dönüş hareketi çeşitli engellemeler yüzünden arzulanan düzeyde olmasa bile 15 Ağustos Atılımı’na ulaşıldı. Yine ağır kayıplara rağmen, zindandaki direniş tes-

limiyeti yendi; dayatılan teslimiyeti ve imhayı boşa çıkardı.

Öyle anlaşılıyor ki, bu dönemin tasfiyecileri buradan dersler çıkarmak yerine, faaliyetlerini daha sinsi bir biçimde geliştirmeyi ve bu konuda kendilerini oldukça incelterek sürdürmeyi maharet bellemişlerdi. 1986'da partinin yeni bir hesaplaşma, kendisini gözden geçirme, biraz daha netleşme ve gelişmenin olanaklarını yaratma aşamasına gelindiğinde, tasfiyecilik tarihi de kendisini biraz daha geliştiriyor, alanların özgül durumuna göre bağlantılarını ve çalışmalarını düzenliyor, zindanda ve dağda belli bir aşamaya gelmek istiyordu. Gerçekten bu tasfiyecilik açısından da, 15 Ağustos Atılımı sonrası önemli bir sınav oluyordu. Kongreye doğru yöneldiğimizde tasfiyeciler açıkça bir şeyler yapabileceklerine inanıyorlardı. Daha sinsi bir biçimde bazı provokasyonlar tezgahlayarak ve çeşitli sorunları bahane ederek çıkış yapabileceklerini sanıyorlardı. Doğrudan veya dolaylı olarak tasfiyecilik içinde yaşanan durum öz itibarıyla böyleydi.

15 Ağustos Atılımı bir başarısızlıkla karşı karşıya getirilmişti. Onu yenilemek mümkün değildi. Bu atılım, 1985 yılının sonlarında kendini yeniden üretmez duruma getirilmişti. Kongrede yapılması gereken şey bunu "normal" karşılamaktı. Kongrenin işlevi adeta yenilgiye resmiyet kazandırmaktı. Bunun için oldukça öfkeli tutumlar ve kendini dayatmalar sergileniyor; hesap vermesi gerekenlerin ısrarla bu işin yürümeyeceği ve gelişme sağlamanın mümkün olmadığı biçiminde bir yargıyla, kendileriyle birlikte bütün yapıyı mahkum etmek istedikleri gözleniyordu.

Aslında zindandaki durum da aşağı yukarı böyledir. Belli bir direniş gösterilmiş ve belli bir gelişme sağlanmış olmakla birlikte, tam da bu yıllarda tasfiyecilik duruma biraz daha egemen olmuştur. Herhalde düşmanın açık kapı bırakması sayesinde daha fazla fırsat ve inisiyatif kazanarak yapıyı kısıktırak bağlayabilmiş, direnişin etkilerinin bütün partiye yayılması için yapıyı oldukça kuşatmıştır. Hatta düşman, tasfiyeciliğin dışarıyı etkilemesi için kapıları açmıştır. Bazı öğeler hazırlanmış; sadece direniş etkilerini kırarak değil, onu tasfiyecilik biçimine dönüştürerek, dışarıyı da tasfiye etmenin sinsi hesapları yaygınca geliştirilmiştir.

Yine partiyi bölme ve parçalama çabaları bunun bir parçasıdır.

Düşmanın en amansız baskı dönemlerinde bile, yargılamalarda en büyük direnişi gösteren direngen öğeler hedef seçilmiştir. En çok yargılanan özellikle Siverek, Hilvan pratiği olmuştur. Düşmanın mahkum edemediği bu pratiği ve önderlerini mahkum etme çabaları yoğunlaştırılmış, hatta bunların hain ilan edilmesine kadar varan tehlikeli bir girişime yönelinmiştir Bu merkezi düzeyde, sözümona karar haline getirilebilmiştir. Bunu yapan sözümona cezaevi merkezi olmuştur. Tabii bu çok tehlikeli bir parçalama girişimidir. Gerçekler burada tersyüz edilmiş, direngenlik ihanetin yerine konulmuştur. Buna karşılık özünde direnmeyen, tasfiyeci ve provokatif nitelikte olan ise önderlik düzeyine yükseltilmiştir. Partinin direnen ezici yapısı bununla uzlaştırılmaya çalışılmıştır. Düşmanın dolaylı etkileriyle de olsa -ki düşman bu tutumlara kapıyı her zaman açık bırakır ve destekler- böyle bir gelişme yaşanmıştır.

Kongre sürecinde böyle bir durum yaşanırken, Kongre gerçeğinde atılan adımın arkasını getirmek şurada kalsın, yapıyı pişman ettirme girişimlerinde bulunulmuş ve bu çok çeşitli biçimlerde yansıtılmaya çalışılmıştır. Bilinen o çözümlenemeleri işte biz bunun için yaptık. Hareket, 3. Kongre sürecinde gerçekten neredeyse bitirilmenin eşiğine getirilmiştir. Agit yoldaş tam da bu dönemde şehit düştü. Şahadet tarihi 28 Mart 1986'ydı. Agit yoldaş aslında silahlı mücadelenin doğru tarzda sürdürülmesinin öncüsüydü. Partiyi öncü düzeyde gerçekten temsil edecek konumdaydı. O'nun şimdiye kadar netleşmeyen ve büyük olasılıkla düşmanın geliştirdiği kontra pratiği sonucunda etkisizleştirilmesi, silahlı mücadelenin soysuzlaştırılmasında önemli bir aşama olacaktı. Gerçekten bu şahadetin ardından dağdaki mücadele önemli ölçüde yozlaşmaya başladı; öncünün esaslarından uzaklaştı ve ardına kadar tasfiyeciliğe açık hale geldi. Bazı sahte önderler dağ mücadelesinde etkili olmaya başladı veya bunun zemini doğdu.

Bizim burada yaptığımız çözümlenemeler, aslında direnişin mümkün olduğunu ve yeni bir atılımın yaratılabileceğini kanıtlıyordu. Yine burada da yapı önemli oranda yetmezlik ve gaffet içindeydi. Doğru devrimci çözümlenemeyi ve kararı kesin olarak yakalayamıyor ve gereğini yapamıyordu. İkiriklik ve ertelemeci davranıyordu. Tabii bu birçok şeyi alıp götürüyordu. İçeride de inanılmaz ölçüde

gaflet örnekleri vardı. Tasfiyecilik, zindanda, bölüp parçalama temelinde egemen olma yolunda ilerleme kaydetmiş, dağda silahlı mücadelenin yozlaştırılması için en önemli adımlar atılmış, ikircilik ve kararsızlık kongrede de alabildiğine sergilenmişti. Kurtarılmak durumunda olan şey buydu. Biz buna yüklendik ve bilinen bazı adımları attık.

1987 yılına yöneldiğimizde bile nasıl büyük engellemelerle karşılaştığımız bilinmektedir. Avrupa'ya el attık. Ama provokasyon ve tasfiyecilik ilerlemeye engel oldu. Tasfiyecilik gerillayı delilerin bile düşünemeyeceği olumsuzlukların içine sokmaya, mevcut direniş potansiyelimizi tahrip etmeye ve zindandaki direniş üzerinde de önemli ölçüde etkinlik kurmaya çalıştı. Rehabilitasyon yöntemlerinin etkilerini de buna eklemek gerekir. 1987 yılının başlarında karşımıza çıkan durum biraz da böyleydi. Her ne kadar tasfiyecilik, karar düzeyinde kongrede yenilmiş ve sesini çıkaramaz duruma getirilmiş olsa da, fiiliyatta oldukça iddialı ve hırslı hareket ediyor, taktiklerini daha da incelterek partinin merkezileşemediği alanlarda ilerleme gösteriyordu. Her üç cephede de işler devrimci kararlılık temelinde değil, tasfiyeciliğin giderek azıtması biçiminde seyrediyordu. Biz bir devrimci adım atarken, tasfiyecilik üç adım atarak çabalarımızı boşa çıkarmaya çalışıyordu.

Tasfiyecilik ve provokasyon çok kötü birer illettir. Hele yapı çok geri olduğu ve bu güçlerin etkisi altına girdiği ve amansız zorluklara özel savaş eşlik ettiği zaman, işleri yürütmek için muazzam bir sabır ve direnme gücüyle işlerin başında olmak gerekir. Bu dönemin kurtarılması için sabırlı olmak, büyük bir duyarlılık ve ertelenemez bir görev anlayışıyla bunun pratik çabası içinde bulunmak şarttır. Bu dönem incelenirse, çözümleme ve pratik uygulama anlamında hayli derslerin olduğu görülecektir.

1988 yılına yöneldiğimizde, tasfiyecilik bu kez yeni bir hamleyle tam sonuca gitmek istiyordu. Sanırım biraz daha merkezileşmişti. Özellikle silahlı mücadeledeki yozlaşma artmış; zindandaki büyük direnişlere rağmen, sinsî bir biçimde kendisini yarıya egemen kılmada ilerleme sağlamış ve yurt dışında emperyalizmin de desteğiyle işi, kendi varlığını açıkça ilan etmeye kadar götürmüştü. Bu kez herhangi bir kongre olmadan da kendilerini

ciddi almamız gerektiğini dayatıyorlardı. “Bundan sonrasını biz götürmeliyiz” diyorlardı. “PKK’ye evet, Apo’ya hayır” sloganı bu dönemde ortaya atıldı. Bu slogan çeşitli düzeylerde basına da yansıtıldı. Gerçekten özel savaş, 1988 yılında kendisini biraz daha kurumlaştırmış ve uygulamaya geçirmişti. Özellikle silahlı mücadele pratiği sanıldığından daha fazla yozlaştırılmış ve halka karşı bir hal almıştı. Bazı tasfiyeciler önderler cezaevinden salınmış ve bunun için hazırlanmak istenmişti. Bizi dünya çapında gerçekten çok zor duruma düşüren anlamsız eylemler geliştiriliyordu. Merkezi düzeyde silahlı mücadelenin başı provokatörlerce tutulmuş ve hatta burada, önderlik alanında önemli oranda yansımalarla bulunmuştu.

O zaman tasfiyeciler Avrupa’ya çıkış yapabileceğimizi söylüyorlardı. Eğer buna alet olsaydık, bu tasfiyecilik için önemli bir başarı sayılabilirdi. Bunlara göre silahlı mücadelede artık umut yoktu, çünkü bu mücadele yozlaştırılmıştı. Halka oldukça zarar veriliyordu. Bu açıdan yenilenmek zordu. Gerçekten provokasyon silahlı mücadele aracını partinin aleyhine çevirmişti. Onlara göre artık bu araçtan hayır gelmeyecekti. Zindandakiler de tasfiyecilerce önemli ölçüde bağlanmıştı. Kendi deyişlerince, Apo tek başına kalmıştı. Açıkça, “Partiyi ele geçirdik, Apo gidicidir; cezaevindkiler bizim denetimimiz altındadır; dağdaki mücadeleye egemen olan da bizim adamlarımızdır” diyorlardı. Bu yılda bunlar açık açık konuşuluyordu. Özellikle bu yılın Ağustos ayına gelindiğinde, onlar açısından mücadeleyi bitirme ve PKK’yi kendi önderlik hatından uzaklaştırarak tasfiyeciler bir hat’a sokma işlemi tamamlanmış olacaktı. Aslında böylesi bir karar ve bunun pratik uygulaması vardı. Burada engel olarak görülen tek kişi bendim.

Eğer bunlara Avrupa’ya çıkış olanağını vermiş olsaydık, orada etkisizleştirilirdik. Burada da düşman sızmaları vardı. Bunların tezgahlayacağı provokasyonlarla bizi tasfiye ettirmek istiyorlardı. Avrupa’ya da gidilse, burada da kalınsa, kendilerine göre tasfiye olmamız gün sorunuydu. Bu tür gelişmelerin üzerine yoğunca gittik. Dağ mücadelesinin üzerine çeşitli müdahale grupları yollandı. Çok zor durumda bulunmamıza rağmen, 1988 yılı Temmuz’unda önemli birkaç grubu Botan’a ulaştırmaya çalıştık. Aslında işler

doğru ele alınıyordu, talimatlar vardı. Ama bunlar yapıyı kontrol altına almışlardı veya talimatlar kesinlikle yapıya ve gelişmelere yansıtılmıyordu. Bu anlamda Agit yoldaşın şahadeti iyi değerlendirilmelidir. Partiyi doğru dürüst yürütecek bir tek adam yoktu. Her türlü kural dışı gelişme ortaya çıkıyor, ama hiç kimse buna ses çıkaramıyordu. Bu konuda 1988 yılı doruk yılıydı.

Zaten yurt dışı çalışmaları bunlar tarafından, sözümona ele geçirilmiş durumdaydı. Zindanda bu oluşuma sözcülük edebilecek öğeler de peşpeşe dışarı salınıyordu. Biz PKK'nin direndiğini, savaştığını ve gelişme katettiğini söylesek de, -belki bu objektif olarak böyleydi- karşımızda zannedildiğinden daha fazla derinliğe ve genişliğe sahip bir tasfiyecilik bulunuyordu. En önemlisi de tasfiyeciliğin etkisi altına girmeyen yapı kalmamıştı. İyi niyetli savaşçılar, kadrolar ve direnişçiler bunların etkisi altına girmişti. Yine bir tasfiyeci zindanda tam bir merkezi rol oynuyordu. Dağda bir provokatör bütün çabaların başına yerleşmişti. Yurt dışında bir iki provokatör bütün çalışmaları işlemez duruma getirmişti. Bu bir gerçektir. En çok çaba harcayanlar ve partiye dürüstçe bağlı olanlar ise bunların kumandası altında bulunuyor, bir türlü parti talimatlarını anlamıyor ve partinin doğru yaşam tarzına karşılık veremiyorlardı. İkirciklik ve ertelemecilik sonuna kadar normal bir durum olarak kabul görüyordu. Biz buna rağmen partiyi ilerletmeye çalıştık. Buna bir de Avrupa'daki tutuklamaları eklemek gerekir.

İşte bu durumda Apo'nun "gidici" olduğunun söylenmesi ve "PKK'ye evet, Apo'ya hayır" sloganında ifadesini bulan gerçek çok önemlidir. Tasfiyecilerin hesaplarında yanılığın davrandıkları pek söylenemez; çünkü kendilerinin kontrol ettikleri güçler az değildi. Tuttukları mevziler önemli ve etkiliydi. Bu çapta görülmesede, bizim buna karşı direnişimiz vardı. Çünkü biz parti hattına bağlıydık. Partinin hattında sapma değil, kararlılık vardı. Bunların engellemelerinin bu denli köklü olduğunu bilmese bile, yine de karşı koyuşumuz söz konusuydu. Bu engellemelerin sınıfsal yapıdan kaynaklandığını ve olumsuzlukların eğitimle giderilebileceğini düşünüyor, bunları düşmanın dolaylı etkileri biçiminde değerlendiriyorduk. Aslında bu konuda bir yanlışlık vardı. Sorunu daha köklü yakalayıp bir değerlendirme yapabiliirdik. Ancak do-

laylı da olsa bunların durumunu meşru olarak kabul etmiyorduk. İstenen kararlılıkta ve kurallar dahilinde yönelmesek bile, durumlarını meşru olarak kabul etme yoktu. Yaptığımız şey daha çok doğruları kavratmak ve çözümlemeleri geliştirmektir. Aslında bunlar tasfiyeciliğe verilen dolaylı cevaplardı. 1989 yılının çözümlemeleri incelendiğinde, bu olgunun kesinlikle gözönünde bulundurulması gerekir. Bu denli bilinçlice kavrayamadığımız tasfiyecilerin bu durumuna karşı dolaylı da olsa büyük bir karşı koyuş vardır. Özellikle parti hattını aydınlatıyor, kavrayış düzeyinde de olsa tasfiyeciliği çözümlüyorduk.

Akademimizin bulunduğu bu alanda 1989 yılının sonlarında ve 1990 yılının başlarında bazı gelişmeler vardı. Bunları anlatmaya çalıştım. 1989 yılı çözümlemeler yapma ve peşpeşe müdahale grupları oluşturma biçimindeki çabalarla tasfiyeciliğe cevap vermedi. Bu anlamlıydı. Mücadele aslında belli bir gelişmeyi yaşıyordu. Tasfiyecilerin umduklarının tersine bir sonuç ortaya çıkarıldı. Niyetleri kursaklarında bırakıldı. Buna rağmen bunlar çabalarını azaltmamışlar, daha değişik yöntemlerle hareket etmekten alıkonulamamışlardı. Özellikle bulunduğumuz bu alanda daha değişik yöntemlerle yönelme kararlaştırılmış olabilir. Sadece cezaevinden çıkan kişileri kastetmiyorum. Kanımca bugünkü yargılamadan da açığa çıkmış olmalıdır: Mehmet Şener denilen unsur 1989 güzünde buraya ulaştı. Yine Metin adındaki unsur da buraya ulaşmış bulunuyordu. Herhalde başka türlü sızmalar da mevcuttu. Geliştirilmek istenen, mücadeleyi önderlikle sınırlandırmaktı. Yapı üzerindeki çalışmalarda başarılı olmak için önderliğe egemen olmak ve önderliğin çevresini biraz daha daraltmak gerekirdi. Bence yargılamasının ortaya çıkardığı bir gerçek budur. Bunun için de her türlü yöntem mübah görülmektedir. İçinde komplo yöntemi de vardır. Bu biçimdeki çeşitli gizli örgütlenmeler ve bozguncu faaliyetlerle etkiyi sınırlandırma söz konusudur. Buna hız verilmiştir. Partinin gündeminde bulunan şey de 1990 yılını başarılı kılmaktır. Bu temelde yılbaşından itibaren kongre yapma hazırlıklarına giriştik. Bunlar da yılbaşından itibaren kendilerini inatla dayattılar.

Sanırım burada yapılan bugünkü yargılamada Şener olayı biraz daha iyi açığa çıkıyor. Bu olayı çok kısaca değerlendirmek gere-

kiyor. Bu değerlendirme, daha çok bu pratiği birlikte yaşayanların raporlarında ve cezaevi yapısında geliştirilecektir. Biz, Metin prokavotörünün durumunu ortaya koyduk. Tekrar bunu açma gereğini duymuyorum. Ama bağlantı kurmak açısından şunu rahatlıkla söyleyebilirim: Bunun 1989'un sonları ve 1990'ın başlarında sonuca gitme isteyen bir tip olma olasılığı yüksektir. Partinin bazı zayıf noktaları vardır. Tarihsel olarak oluşmuş bazı farklılıklar mevcuttur. Kemalizm kendi tarihi boyunca bu farklılıkları çok kullandı. PKK ortaya çıktığında "kuzey" ile "güney" ayrımı yapılıyordu. Düşman aslında her iki alanı kendi denetimi altında bulunduruyordu. Birine aleviliği, öbürüne nakşibendiliği dayatmıştı. Birine KDP'cilik türünden bir ilkel milliyetçiliği, öbürüne TKP ve CHP solculuğu tarzındaki sahte solculuğu empoze etmişti. Düşman bununla bölücülüğü hem parti bünyesine, hem de sol hareketin içine uzatıyordu. Özellikle partinin kuruluş dönemindeki durum buydu. Şimdi buna eklenen yeni bir şey vardır: Parti güneyi etkisi altına alınca ve öteki parçalardaki halk yığınlarının özelemlerine de cevap verince, güneyciliğe bunu kattılar. Buralarda KDP'nin etkisi vardır, bu etkiyi PKK'nin içinde biraz daha yaygınlaştırma çabalarına girilmişştir. MİT güneyde KDP'cilik, kuzeyde ve özellikle aydınlarda arasında sahte solculuk biçimindeki bir etkilemeyi esas almıştır. Türk egemen sınıflarının bu emellerinin çoktan beri var olduğunu biliyoruz. Buna bu alanı da katmak ve burada bu zayıflık üzerinde durmak başvurdukları bir yoldur. İnsanlar yeniydi; partinin tarihini ve kişiliğini yeterince kavrayacak durumda değillerdi. Bunun yerine kendini dayatmanın uygun bir zemini vardı. Bu tepit ediliyor ve dayatılıyordu.

Yine zayıf öğeler vardı; çeşitli bireysel rahatsızlıkları olan ve partide umduğunu bulamayanlar vardı. Bunlarla ilkesiz birliklere gidiliyor ve bundan medet umuluyordu. Bu temelde çeşitli öğeleri oldukça etkiliyorlardı. Aynı şeyi parti içinde daha ileri düzeyde sorumluluk almış ve görevlerini yerine getiremeyen çeşitli kişilikler için de uygulamışlar, bunlarla koalisyonlar kurup, uzlaşmışlardır. Bu da ileri düzeydeki kişilerle gerçekleştirilen başka bir engelleme biçimiydi. Bu da bir tasfiyecilik türüydü ve oldukça ileriydi. Partinin özlü değerlerini açmaz içine sokma;

ikircikliği, kararsızlığı ve kuşkuculuğu geliştirme en çok işlenen yöntem oluyordu. Partinin değerleri alaya alınıyor, bu değerler hiçe sayılıyor, bunlar daha da düşürülmek ve ezilmek isteniyordu. Bu konuda çok çeşitli yöntemler dayatılmıştı. Bazıları bile rek, bazıları da partiden hoşlanmadıkları ve parti kendi dünyalarına cevap vermediği için buna destek oluyorlardı. Yeter ki arzuları tatmin olsun. Bu yaygındı.

1990 yılı başlarında gelişen o komplo olayı bununla bağlantılıdır. Eğer önü alınmamış olsaydı, daha da ilerletilecekti. Bu yüksek bir olasılıktı. Kaldı ki, sözünü ettiğimiz bu ögeler yönetimin bünyesinde birarada bulunuyorlardı. Bu kampta bile önderlik hattını işlemez duruma getirmek için yoğun bir karşı faaliyet sürdürülüyordu. Biz burada onca çaba harcadığımız ve her şeyi karşıladığımız halde, yürütülen bunların tutumuydu. İyi dersler çıkarmasını bilmek gerekir. Biz o yargılamanın sonuçlarını ülkeye taşımak istedik. 1989'da feodal kalıntıların çok tehlikeli olduğunu söylemiştik. İlgili talimatta vardı, Kasım talimatında bu eğilimlere dokunulmuştu. Ama ülkedeki mücadele gerçekten bunlar tarafından işlemez duruma getirildiği ve provokatif ögeler bir yerde yozlaşmayı egemen kırdıkları için, talimatların yürüme şansı yoktu. Adam burada, neredeyse egemen hale gelecekti. Yani fiiliyatta bizi işlemez duruma sokarak, tasfiye etme noktasına getirdikten sonra, sözümona artık bir nolu yetkili olarak ortaya çıkacaktı. Bunun ardından tasfiyeciliği istediği biçimde yürütebilecekti. Burada doğru dürüst bir adam çıkıp buna karşı tavır alamıyordu. Bunun düşmanla doğrudan bağlantı içinde olması da, dolaylı bağlantısının bulunması da mümkündür. Kaldı ki KDP ve TKP gerçeği, yine bunların değişlerine göre, kırk yıldan beri düşmana hizmet temeline bir rol ifa ediyor. Bunlar da oradan geliyorlar. Gerçekten de biri TKP'den, öbürü KDP'den geliyor. Yani düşmanla bağlantıları somut da olabilir.

Biz burada 1990 yılının başlarında bir provokasyonu yargıladık ve bütün sonuçlarını partiye yansıttık. Yine çeşitli uzlaşmacı tipler ve kendilerini korumak isteyen kişiler bulunmasına rağmen, silahlı mücadele içindeki bazı provokatörlerin üzerine gittik. Bunlardan bazıları cezalandırıldı, bazıları kaçtı. Ama etkileri önemli ölçüde

kırıldı. 1990 baharına doğru geldiğimizde bunların etkisi hareketi kural dışına ittiği, gerillada kural dışılığı geliştirdiği ve yapıyı kural tanımaz duruma düşürdüğü için, bilinen büyük kayıplar yaşanmıştı. Şurada veya burada 20-30 kişi birden düşüyordu. Bu kayıpların provokasyonla doğrudan bağlantısı vardı. Aslında gerilla kuralları dışında bir üslenme ve hareket tarzı dayatılmıştı. Yetmezlik ve gaflet de bunlara en büyük desteği sunuyordu.

Burada şu da önemlidir: Kurallarla çelişmeyi zamanında göremez ve devrimci yaklaşımı gösteremezseniz, objektif olarak provokasyona alet olursunuz. 1990 yılı içinde olan şey de budur. Birkaç yüz değerli kadro ve savaşçının anlamsız bir biçimde şehit düşmesi hemen hemen tamamen iç hataların sonucunda olmuştur. Mevcut kural dışılık nedeniyle provokasyonun etkileri karşısında sessiz kalan, provokasyona karşı çıkmayan ve önderlik vasıflarını sergilemeyen en iyi niyetli arkadaşlarımız da buna yardımcı olmuşlardır. Bu durum görülmek zorundadır.

Yenilenmek ve kendinizi düzeltmekten söz ediyorsunuz. Dolaylı olsa da partiye ve parti çizgisine doğru sahip çıkamamanın, devrimci silahlı mücadelenin kurallarını konuşturamama ve yürütmemenin vebalinin sizde olduğunu bilerek bunu yapacaksınız. Bunun kendinizdeki çözümlenmesini yaparak, çıkarılması gereken sonuçları mutlaka çıkaracaksınız. Botan'dan ve ülkemizin öteki alanlarından buraya gelmiş bulunuyorsunuz Burada kendi yakın pratiğinizi sağlıklı bir biçimde gözden geçirmeniz olanaklıdır. Bunu mutlaka yapacaksınız. Özünde düşmanın kontra türü dayatmalarıyla suç ortaklığı halindedesiniz. Bunu göremez ve olumsuzluklardaki payınızı çıkaramazsanız, doğru parti hattında yürümeniz zor olacaktır. Dediğim gibi biraz vicdan azabı çekmeniz gerekir. Ardından bunu güçlü bir devrimciliğe dönüştürerek yükünüzü hafifletecek ve rolünüzü oynayarak mutlaka karşılık vereceksiniz. Çıkarmanız gereken önemli derslerden biri budur.

Biz çeşitli alanlara dayatılan tasfiyeciliği boşa çıkarmaya çalıştık. Kısmen Avrupa da buna dahildir. Yaptığımız müdahalelerle Avrupa'da parti hattını sınırlı da olsa uygulattık. Aynı şekilde parti hattını cezaevlerine de yansıttık. Şimdi cezaevleri yavaş yavaş tasfiyeciliğin etkilerinden kurtulmaktadır, ama henüz tam ürün ver-

ememektedir. İşte dağda ve zindandaki tasfiyeciliği birazcık aşmak istediğimizde, bu kez bütün hızıyla Şener tasfiyeciliği devreye girdi. Bu aslında PKK tarihinde tanık olunan en kapsamlı tasfiyecilik olayıdır. Bu tipin ailesi nasıl bir ailedir? Bu aile nasıl şekillenmiştir? PKK'ye nasıl bulaşmış ve PKK'yi nasıl kullanmak istemiştir? Aile ve bireylerinin içerideki durumu, yurt dışına çıkış ve buraya geliş hikayeleri nedir? Hala bu konuların üzerinde yoğunlaşmaya çalışıyoruz.

Bugünkü duruşmadan da açıkça ortaya çıkmaktadır ki, bu adam gerçekten çılgınca ve gözükara bir biçimde sonuç almak istemiştir. Bunun için her çeşit yöntemi kullanmayı mübah görmüştür. Kürdistan'daki kişilikleri biraz tanırım. Ama bununki kadar küstah olanını hiç görmedim. Bizi adeta tanrı katına çıkarıyordu. Bir kişiyi kandırmak için ne lazımsa onu yapıyor, aynı anda bitirici çabalarını da eksik etmiyordu. Kendi niteliğine göre kendisini oldukça iyi yetiştirmişti. Cezaevinin o büyük direnişçilerini bile kullanabildiğine göre, sanırım bizi kullanması da zor değildi. Hayri ve Kemal yoldaşların ölüm orucunda buldukları sırada, ölüm orucunun 45. gününde eyleme katılma sahtekarlığını gösteren biriydi. Yine 1984 yılı Ocak direnişinde bir yandan yapıyı imhaya sürüklerken, öbür yandan açıkça teslim olunmasını istiyordu. Bu aslında bir kontradır. Hilvan ve Siverek direnişinin önderlerini hain ilan edecek kadar etkili olabildiğine göre, hiç de küçümsenecek bir adam değildi. Bu denli korkunç bir yağcılıkla, korkunç bir ihanetin iç içe geçtiği bir kişiliği tanımak gerçekten zordur.

Adam cezaevi temsilciliğini elde etmiş, büyük direniş önderlerinin mirasçısı olduğunu söyleyerek ortaya çıkmış ve buraya kadar gelmişti. Bizim burada harcadığımız çabalara “Konferans'ı ben yaptırđım” biçiminde sahiplenme küstahlığını ve gözüaçıklığını gösterebiliyordu. Hemen hemen el attığı her öğeyi kendisine bağlayabiliyordu. Aslında burada her şeyi yapan bizdik. Soluk soluğa gece gündüz bir şeyler oluşturmaya çalışıyoruz. Ama o bunları alıp götürmüştü. Yöntemleri müthiş ölçüde etkiliydi. O da en azından bizim kadar etkili olmaya çalışıyor, yöntemlerimizi bize karşı kullanıyordu. Benim PKK'yi TC'ye karşı geliştirmek için kullandığım bütün yöntemleri o fiiliyatta PKK'ye karşı geliştiriy-

ordu. Yani bu aslında biraz TC'nin içteki intikam aracı oluyordu. Biz, TC'ye karşı PKK'yi nasıl oluşturduysak, TC de içeriden aynı yöntemleri kullanarak, "Bunu bize yapan sen misin? Bu yöntemlerle cumhuriyetimize karşı PKK'yi ortaya çıkardın. O zaman bizim nasıl adamlar yetiştirdiğimizi, PKK'ye nasıl bir tasfiyeciliği dayattığımızı ve fiiliyatta bunlarla nasıl bir bozgunculuğu egemen kılmaya çalıştığımızı gör" dercesine hareket etti. İşte bu küstah tam da bu işin adamıydı. Tuhaf ama gerçek.

Adam kandırmacı mı kandırmacıydı. Gazeteye de yansıyan hakkımdaki en büyük övgüleri yapan oydu. Provokatör Hüseyin Yıldırım da bunu yapmadı mı? O da büyük bir disiplinle bağlılık gösteriyordu. Bizim komutanlarımızın gösteremediği disiplini ve bağlılığı sergiliyordu. En değme önderlik değerlendirmelerini Şener denen adam yapıyordu. Ama aynı anda ihaneti de örgütleyebiliyordu. Karasevda örneği bağlılıkta kendisinin üstüne yoktu. Ama ihanetinin bir örneği de bulunmuyordu. Kanımca soruşturmalar bu konuyu biraz daha açıklığa kavuşturacaktır. Cezaevi pratiği biraz daha kapsamlı ele alınacaktır. Biz bu işi cezaevinden çıkan arkadaşlarımıza bırakacağız. Yine hala zindanda bulunan ileri düzeydeki arkadaşlara devredeceğiz. Ben bu yargılama dolayısıyla bazı sonuçları aktarmaya çalışıyorum. Aslında bu değişik bir olgudur. Adam sıradan bir ajan değildir. Bugün bizzat Özal'ın ağzından Kürt sorunundan, Kürtçenin serbestliğinden ve tecil yasasından söz edilmektedir. Bütün bunlar büyük bir olasılıkla içimizdeki tasfiyecilerin önceden anlaştıkları hususlar olmaktadır. Bu konuda basına da yansıyan gelişmeler vardır. MİT içinde brifingler düzenlenmekte, PKK'nin nasıl tasfiye edilebileceği konusunda tartışmalar yapılmaktadır. Burada da uzlaşmacılık veya tasfiyecilik vardır. Bazıları zaten açıkça yaptı. Hatta cezaevlerinde işkence uygulamanın hata olduğu, bunun direnişe yol açtığı, teslimiyeti egemen kılmak için daha ince yöntemler kullanılabilirliği, yine dışarıda özel savaşı dizginsiz bir biçimde uygulamakla hata yapıldığı ve PKK'nin reformize edilmesiyle mücadelenin önlenebileceği söylendi. Bu tür tartışmalar yapıldı.

Biz, TC'nin 1990'lı yıllarda mutlaka büyük bir tasfiyeciliğe yöneleceği ve tasfiyeci bir çabanın mutlaka boyvereceği beklentisi

içindeydik. Nitekim böyle bir çaba vardı, ama bizim haberimiz yoktu. Bu çabanın bu denli gözükara olacağını tahmin etmiyorduk. Adam PKK'yi PKK yapan değerleri gerçekten çok iyi biliyordu. Hepinizden çok daha iyi biliyordu. Siz dağınık ve sistemsizsiniz, çizgide yoğunlaşmanız zayıftır. Bu adam çizgide müthiş yoğunlaşıyordu. Ama bunu çizgiyi boşa çıkarmak için yapıyordu.

Yıldırım Akbulut'un "Apo kesinlikle cezalandırılacaktır" sözlerinin altında şu gerçek vardır: Devlet benim dışımdaki bütün PKK mensuplarını etkisizleştirebilir; affedebilir veya imhaya götürebilir. Bunu neye dayanarak söylüyor? Bunu bu tür öğelerin almış oldukları sonuçlara bakarak söylüyor. Düşman tek engel olarak beni görüyor. Benim aşılmam halinde, PKK sorununun halledileceğinden emin görünüyor. Bu öge de biraz böyledir. Daha öncekiler de vardı; uygun bir tarzda "Bu işi bize bırakın" demelerinin ardında yatan şey buydu. Büyük olasılıkla kendisinden öncekilerin başarısız kalmalarının nedenleri üzerinde derin düşünmüştü. Yani tasfiyecilik tarihini çok iyi özümsemişti. Birey olarak anasının gözü derken bunu kastediyorum.

Adam müthiş bir aileci yapı içindedir. Ailesinin yükselmesi için her şeyi göze almıştır. Zaten başından itibaren PKK'ye dayanarak kendi mahalli çelişkilerini çözmek istemiştir. "Ramanlardan filan kişiler öldürülmelidir" biçiminde bana kadar ulaştırdıkları talimatlar vardır. Tamam, bir ailenin içinde bir tane hain çıkar, iki hain çıkar: Ama böyle bir ailenin tümüyle karşımıza çıkarılması ne demektir? Öyle anlaşılıyor ki, bu bir saptırmadır. Daha o dönemde böylesi bir mahalli çelişkiyle PKK'nin yoldan çıkarılmaya çalışılmasıdır. 1982 yılında parti daha doğru dürüst iki adam bile hazırlamamışken, "Diyarbakır'ı basın, tutsakları kurtarın" demesi bile bir provokasyondur.

"Saliha ana" denilen kadın Diyarbakır'da dalgalandırılıp durduruluyor. Aslında bu TC'nin pohpohlamasıdır. Hiçbir ana ayakta kalmazken, bu nasıl kalabildi? Hayır, TC tarafından kendisine bazi olanaklar bahşediliyor. Dışarıyı o kontrol ediyor. İçeride arkadaşlar şehit düşmüş. Adam ölüm orucunun 45. gününde eyleme katılıyor. On günlük bir eylemden sonra arkadaşlar şehit düşecekler. O zaman bunun adı direnişçiye çıkacaktır. Hatta adam "Hayri

vasiyetinde sorumluluğu bana bıraktı” diyor. Bu aslında yalandır. Şahin ve Yıldırım gibi tasfiyeciler içeride yapıyı açıktan karşılarına alıp tasfiye etmeye çalışırken, Şener de sızma biçiminde öncülüğü ele geçiriyor. Sanırım bu adam daha önce “ılımlı PKK” işini halletmek için Kolordu Komutanı Cemalettin Altınok’la görüşüyor. Kemal Yamak daha çok teröre sarılıyor. Saldıraner adındaki işkenceciyle götürebildiklerini götürme ve kalanları denetim altına almayı deniyor. 1984 yılına geliniyor. Şener barikatlar kurdurarak arkadaşları askerlerin üzerine saldırtıyor. Hemen anında “Tek tip elbise giyin, marş söyleyin” diyerek yapıyı teslimiyete yöneltiyor. Arkadaşlar bunu açıkça söylüyor; “O dönemde büyük bir direniş yapısını teslimiyete götürüyordu” diyorlar. İstedğini yapamıyor. Bu konuda cezaevlerindeki birçok arkadaşın gözlemleri var. Bu bitmiyor, bu kez bununla sonuca gidemiyor. En önemli PKK direnişinin zindanda dayandığı Hilvan-Siverek pratiğinin öncülerini hain ilan ettiriyor. Bölücülüğü bizzat yaratıyor. En önemli öğelerin yanına gidiyor; bir bölümünü yanına, bir bölümünü karşısına alıyor. Bu arada kendisini birbuçuk yıl dışarıda tutuyor. Kendisi iyi bir ayarlamacıdır, karşı karşıya getirdikten sonra sıyrılıyor. Bir kesimi zayıf düşürdükten sonra bu kez diğerlerinin başına geçiyor. Hemen TKP’lileri buluyor ve onların yanında kalıyor. TKP’nin yayın organına yardım ediyor. Yani Haydar Kutlu takımının TC ile icazetinin adımlarını atıyor. Sözümona önder olduğu için TKP ile ilişkiler geliştiriyor.

TKP o zaman PKK’ye karşı olduğunu ve NATO ile AET’ye karşı olmadığını açıklıyordu. PKK’nin silahlı mücadeleden vazgeçirilmesi için yoğun çabalar vardı. Şener gidip bunlarla temasa geçiyor. 1988 yılına gelindiğinde PKK’yi TKP’lileştirme faaliyetlerinin yoğunlaştığını sanıyorum. Yine o zaman bazı öğeler Sosyalist Parti’yle ilişkiye geçiyorlar. Yani kendilerine göre dış ilişkileri denetimleri altına alıyorlar. O zaman TKP’liler zaten sosyal-demokrat bir yapıya dönüşmüş bulunuyor. İcazet verilmiştir, yöneticileri yurt dışından dönmek üzeredir. Bir tek eksiklik vardır: PKK tasfiye edilmemiştir. PKK henüz direnişten vazgeçirilememiştir. Bu noktada bu adam imdada koşuyor. TKP’nin kendi başına yapamadığını, “Sol Birlik” biçimindeki oluşumlarla başaramadığını bu

adam başarmaya çalışıyor. İçerisi yetmezmiş gibi dışarıyı da hal-letmek itiyor. Tabii bunun için öncelikle önderlik düzeyinde etkili olması ve bizden fetva alması gerekiyor.

Buraya gelir gelmez, abuk sabuk bir biçimde, “Ben korkuyorum, benim farklı görüşlerim var” diyordu. Tabii biz de biraz ders almışız. Korkmasına hiç gerek olmadığını, burada hiç kimsenin kılına dokunamayacağını söylüyorduk. Aslında ortada bir suçlama ve töhmet altında bırakma vardır. İkidebir farklı görüşlerinin olduğunu söylüyor. Peki, senin görüşlerin nedir? Söyle, biz de yararlanalım. Hala bu görüşlerini açıklamış değildir. Görüşlerini açıklamaktan korktuğunu söylemesi gerçekte bir tehdittir ve bizi uzlaşmaya zorlamadır. Adam aslında bizi inceliyor, dikiş tutturamayacağını anlıyor. Görüşlerinden bir iki tanesini açsa, kendisinin ne mal olduğunu anlayacağız. Bunun için korkuyor ve saklıyor. Kendisine bir şey olursa, görüş farklılıklarına sahip olduğunun ortamını hazırlamak istiyor. Bu görüşlerini her yerde açıklayabilir, kitaplar da yazabilirdi. Öyle anlaşılıyor ki, düşüncelerini öncelikle bizim onayımızdan geçirmeyi tasarlıyor. Yani biz oturup kendisiyle anlaşacağız. Bunu daha önceki tasfiyeciler de söylüyorlardı. Ama o bundan korkuyor. Görüşleriyle bizi etkileme veya bizi kendi görüşlerine çekmenin olanaksızlığını görür görmez, derhal zayıf öğeleri yokluyor. PKK'nin kadro politikasını boşa çıkaracak yollarla bulunuyor. Kendi başına hızla örgütlenmeyi deniyor. PKK'den rahatsız ve PKK içinde özümsememiş unsurları buluyor. Bunları adeta eliyle koymuş gibi bulabiliyor. Kendi deyimiyle bu alanı Diyarbakır Cezaevi'nden farksız görüyor. Kendisine göre burada çok farklı bir PKK vardır. Bunu küçük görüyor ve kendince dalga geçiyor. En küçük bir olumlu çaba harcamıyor. Zayıf öğelere dayandırdığı örgütlenmesini hızla geliştirmeye çalışıyor.

Biz aslında onun bu yaklaşımını biliyoruz. Onun ailesi vasıtasıyla TKP ve Avrupa ile bağlantılarının farkındayız. İçerideki durumu zaten kuşkuludur. O da bunu biliyor. Yapı kendisini biraz kontrol altında bulunduruyor. Çok tedirgindir. Konuşurken dudakları titriyor, dişleri birbirine çarpıyor. İçindeki ihanet güçlü olmasa böyle davranmaz. Öteki bazı oportünist önderlerin suratları da bu biçimde kızarıyordu. İhanetleri o kadar büyüktür ki, kan yüzle-

rine vuruyor. Sonuçta, kanımca gizli bir örgütlenmeyle yürümenin daha akıllı olacağına hükmediyor. Daha 1978'lerde Şahin de böyleydi. Semir de 1982'de böyle davranıyordu. 1986'da Fatma son sözünü söylemek istiyordu. Kendisiyle uzlaşmamız açısından bunu yapıyordu. Tabii bunun geçerli olmadığını anladıkları zaman komploya yöneliyorlardı. Bu da her türlü bozgunculuğu yapıyordu, ama daha akıllıca yapıyordu. Daha gözükara hareket ediyordu. Kişilik açısından gerçekte öl denilse ölecek kadar zayıftı. Ama iddiası büyüktü veya içine girdiği rol tehlikeliydi.

Cezaevi direnişinin önderlerine bu denli melaneti yapan biri burada haydi haydi yapar. Sonuç belliydi: Kendisini pratikte denemek zorundaydık. Durumunun oldukça tedirgin edici olduğu ortadaydı. Yapıya hiçbir şey vermediği gibi, ne olacağı kestirilemez bir durumda bulunuyordu. Adeta kendisini idare etmeye çalıştık. Birkaç aylığına Güney Kürdistan pratiğine yolladık. Bugünkü yargılamada da ortaya çıktığı gibi, orada çok kısa bir süre içinde partiye karşı farklı emeller besleyen ve çeşitli bireysel yaklaşımlar içinde bulunan öğeler buluyor. Kanımca içeride devlete dayalı gelişmesini burada kurduğu dolaylı ilişkilerle güçlendirmeye çalışıyor. Partiyeye karşı öfke duyanları biliyor, bunları hızla etkisi altına almak için çaba harcıyor; kendilerini bir yandan Parti Önderliği'ne, öbür yandan halka karşı yöneltme çabası içine giriyor. Tabii her şey istediği gibi olmuyor. Çünkü kendisine zaman gerekiyor. Aslında örgütlenme yapıyor. Çeşitli kanallarla ilişkiler kuruyor. Mardin'e el atmaya çalışıyor. Örneğin Mahmut Tanrıkulu arkadaşın şehit düşmesi olayı vardır. Aslında bu arkadaşın Mardin'de kalmaması gerekiyordu. Ama Şener Mardin'i halletmek için Mahmut arkadaşısı ve cezaevinden çıkan bazı arkadaşları Mardin'de tutuyor. Batmanlı bazı öğeler de olabilir. Onları sözümona kentlerde güçlendirmeyi tasarlıyor. Güney'de kendine göre sözde bazı köprü başları kuruyor. Bunun yansımalarının Avrupa'ya kadar uzandığı söyleniyor. Gizli yazışmalar yapıyor. Yani böylesi ilişkiler kurabiliyor. Tabii sıra kongreye geliyor. Biz kongre için ülkeye yöneliyoruz. Bunu fark ediyor; kuryeleri ayarlamaktan buradaki temsilcileri belirlemeye kadar pek çok şey yapıyor. Etkilediği bazı kişilerin sözleriyle ifade edilecek olursa, bir ay sonra her şeyi halledeceğini

söylüyor. İnsanları neredeyse “Kongreyi ele geçiriyoruz” havası içine sokuyor. “Bu kongreyi alırsak, her şey halledilmiş olur. Siz de özlediklerinize kavuşur, dilediğinizi yapabilirsiniz” diyor.

Aslında adam iddialıdır, bir komployla bu işi tamamlayabilir. Dolaylı olarak bunun için bazı öğeleri hazırlıyor. Hatta bazı toplantılar yapıyor sanırım. Böylece kongrede işin tamamlanacağını ve yeni bir önderliğin çıkacağını düşünüyor. Arkadaşlar bilirler, kongre sırasında gözükara çalışıyor. İmzasını atıyor. Bunu hiçbir arkadaşın yapamayacağı yoğunlukla yapıyor. Birçok belgenin altına imzasını atıyor. Aslında bunlar parti değerlendirmeleri olduğu halde bundan geri kalmıyor. Kendine göre yükseliyor ve egemen oluyor. Bilindiği gibi bu kadar hızlı yükselenler çok kötü düşerler. Her yükselişin bir de düşüşü vardır. Yükseliş sağlam olmayınca, düşüş kötü olur. Gelinek noktada bu oluyor.

Tasfiyeciliğin en üst düzeydeki bir ifadesi de böyle oluyor. Şimdilik sorgu altındadır. Bütün bu melanetini itiraf etmesini bekliyoruz. Burada sizin vardığımız da bu oldu. Bizim bu yargı için söyleyebileceğimiz fazla bir şey yoktur. Bunlar PKK'nin direnişi ve dönüşümcü durumunu anlayıp kavrayamamışlardır. Çok geriden yaşıyorlar. Kişilikleri zayıftır, PKK'nin direniş gerçekliğini kavrama ve uygulamada yetmiyorlar. Henüz kendilerini devrimcileştirememişlerdir. “İlımlı PKK” bunların ardında en çok koştukları bir tutum oluyor. Bu aslında orta sınıfların damgasını taşıyan bir gelişmedir. Kişiliklerine en uygun düşen araç “ilımlı PKK”dir. Bu bizde çokça ortaya çıktı. Baştan beri bu böyle oldu. Bu tip öğeler çoktu. Ama sürekli tasfiye oldular. Ortayolcu bir PKK'nin mümkün olmadığını, bu konuda yaşanan tasfiyeciliğin tasfiyesinin sonuçları açıkça gösteriyor. Bu bizim için öyle fazla anlamlı bir gelişme veya zorlukla üstesinden gelinebilecek bir iş değildir. Daha yüzeysel ve zayıf bir eğilim olarak kendisini yüzeye vuruyor. Devletle dolaylı etkilenmeler olabilir. Sınıf yapılanmaları çok daha etkileyicidir.

Yargılamada da gösterildiği gibi, bunları açığa çıkardıktan sonra düzeltmeye almak, kendilerine şans tanımak ve tabii yaşamları partiyle bağdaşmayanları uzak tutmak biçiminde bir yönelim var. Sanırım şimdilik bu yeterli görülüyor. Parti tarihini iyi tanıyacak

olursak, bu tip etkilenmelerin sürekli ortaya çıktığını görürüz. Biz bir yandan bunların içyüzünü açığa çıkartan, öbür yandan iknaya gelişmelerine ağırlık veren bir yaklaşım içindeyiz. Bu yargılama konusuna da böyle yaklaşıyoruz. Ama temelde hepsinin çok katı bir tasfiyeciliğe bağlı olduklarını da gösteriyoruz. Bu doğrudan düşmanı dayanak alan, düşmanı kendisine böyle arka zemin olarak seçen bir tasfiyeciliktir. Esasta bununla uğraşıyoruz. Dolaylı ürünlerini ve yan etkilerini ise ikinci planda ele alıyoruz. Etkilediklerini, güçten düşürdüklerini ve kendileriyle oynadıklarını esas olarak ıslah etme, bu yöntemle kendilerine gerçekleri kavratma yaklaşımımız vardır. Kişilik olayında, PKK tarihi, özgürlükler ve ilişkiler konusunda bunlara gerçekleri göstermemiz gerekirdi ve bunu yapmaya çalıştık. Pratikte bunları biraz daha kendilerine getirme temelinde ve eğitici yanı ağır basan çabalar içinde tutmaya çalışacağız. Ama bu tür şeyler bitmez. Mücadele tarihimiz boyunca bu tür şeyler kendilerini bazen daha da incelterek, bazen kaba biçimde sürdürmeye çalışacaklardır.

Görülüyor ki iç engellemeler sandığımızdan daha fazla etkilidir ve partiyi açık cepheden daha fazla uğraştırıyor. Yine uzun yıllar bu etkilemelerin altında kalan arkadaşlarımızın ne kadar partiye ne kadar tasfiyeciliğe çalıştıkları belli değildir. Bunu netleştirmek gerekiyor. Şimdi her zamankinden daha fazla bu netliği görebiliyorsunuz. Sanırım kendinizi netleştiriyorsunuz. Bununla da yetinmiyor, kendinizi tam bir karar durumuna getiriyorsunuz. Şimdi artık sağlam partili olmanın zamanıdır. Sağlam partili olamazsanız, düşmanın sizin için biçtiği şey yenilgidir. Pratik bunu bütün çıplaklığıyla göstermiştir. Bizim müdahalelerimiz olmasa, en azından şimdiye kadarki görünümüyle düşman sizi yenilgiye uğratacaktır. Yani düşman kişiliğiniz üzerinde başarılı olma da iddialıdır. İddialı olmasının yanısıra, bu konuda sonuç almıştır. Burada kendi kendinize düşmanın yengisini kişiliğinizde neden bu kadar ucuzca yaşattığımızı sormalısınız. Bu benim değil, sizin sorunuzdur. Benim işlerin altından kalkabildiğimi görüyorsunuz. İşlerin altından kalkabiliyor ve Kürt halkının adına geliştirebiliyorum. Şimdi benim tam zaferi sağlayıp sağlayamamam hiç önemli değildir. Önemli olan sorumluluğum altında bugüne kadarki gelişmeleri

başarıyla sağlayabilmemdir. Çalışma tarzım, yönelimlerin ve ilişkilerim bu sonuçta anlamını bulur. İçeride ve dışarıda düşmanın bütün hamlelerini boşa çıkarma düzeyine ulaşmışım. Dolayısıyla düşman henüz bende kendi başarısını görememektedir. Beni ancak açık bir tasfiye hareketiyle halledebileceğini itiraf etmektedir. Ama düşman sizin için aynı şeyleri söylememektedir. Daha doğrusu mevcut pratik sizin aynı başarılı yürüyüş durumunda olmadığınızı göstermektedir.

Gerek iç engellemelerin üzerinizdeki yansımaları, gerek düşmanın doğrudan yürüttüğü özel savaşın sonuçları kendinize gelmenizi şart koşmaktadır. Benim bir yürüyüş ve çalışma tarzım vardır ve bu tarz yenilmemiştir. Hemen şunu da söyleyeyim: Bu noktada düşman üzerime nasıl geliyor? Düşman açıkça benimle uzlaşmanın sinyallerini veriyor. Son gelişmelerle birlikte ortaya çıkan bir gerçek de şudur: Düşman ilke düzeyinde temel devrimci taktikler üzerinde beni ne kadar yumuşatabileceğini ve bunun mümkün olup olmadığını araştırıyordu. Ama bunun pek mümkün olmadığını gördü. Tersine tedirgin olan kendisidir. Düşman, bizi kullanayım derken, kullanılma durumuna düşme olasılığının yüksek olduğunu itiraf etti. Kendi çizgimde kararlı ve usta olduğum itiraf ediliyor. Günlük gelişmelerden düşmanın yeni açılımlarının dikiş tutturamayacağını görüyoruz. Bunlar halihazırda benim taktik pozisyonda ne olduğumu ve ilkesel düzeyde ne durumda bulunduğumu gösteren gelişmelerdir.

Sizler şimdi kendiniz için acaba neler yapabilirsiniz? Bu önemlidir. Dürüst olduğunuzu ve mücadele etmek istediğinizi sanıyorum. Hem de PKK'ye yaraşır bir biçimde mücadele etmek istiyorsunuz. O halde bunun nasıl yapılacağı sorusuna cevap vereceksiniz. PKK tarihi bir hayli zengindir, verileri boldur; incelemesini bileceksiniz. Bu konuda yüzeysellik olamaz. Ciddi olmamak ve sonuca gitmemek kabul edilemez.

Şimdi önemli bir atılımın öngünündeyiz. Her düzeyde 1991 yılı atılımının kıpırdanırları yaşanıyor. Newroz kutlamaları bir patlama biçiminde hala sürüyor. Partinin ısrarlı eğitici çabaları yine ileri düzeyde bir öncülüğe ulaştırdı. Ama acaba bütün bunlar sizin komuta ve militan rolüne sahip çıktığınızı gösteriyor mu? Bunu bura-

da tartışıyoruz. Sizinle burada bunu halletmek istiyoruz. Sağlam bir yürüyüşün temel koşulunun bu temelde kendinizi halletmeniz olduğu ortaya çıkıyor. Düşman da en hassas sorunun bu olduğunu bildiği için, bir yandan açık saldırı cephesi ve öbür yandan dolaylı etkileme yöntemleriyle yenilginizi neredeyse bir kader gibi göstermeye çalışıyor. Şimdi şu “affetme” sorunundan, çeşitli alanlardaki zımnî uzlaşmaları normal göstermeye olanak sunacak tavırların geliştirilmesine kadar çeşitli olguları gözönüne getirelim: Bütün bunlarla başarıya gitmeyi ve hatta kendinizi yaşatmayı olanak dahilinde görüyor musunuz? Kesinlikle hayır! Ancak bu konudaki gafletin varlığından söz edilebilir. Böylesi bir gaflet durumu ile particilik yürütülemez.

Birçok nedenler gösterebilirsiniz; yetmezliğin birçok gerekçesi sıralanabilir. Ama bunlar hiçbir şeyi kurtaramaz. Kültürsüzlüğünüzden tutun da doğru dürüst politik hat’a girememenizi, örgüt hattına girememenizi ve kendinizi şekillendirememenizi gerekçe olarak gösterebilirsiniz. Ama bunlar gerçekten yenilginizi önleyemiyor. Gerçekten tasfiyeciliğin bütün belirtileri açıkça ortaya çıktığı halde, hiçbir alanda ve cephede buna başarıyla karşı koyamamış olmanızın sorumluluğunu kimin üstüne yıkacaksınız? Önderliğe mi? Asla! Halk kitlelerine mi? Kesinlikle hayır! Araç gereç yokluğuna mı! Asla! Sorumluluğu kendinize yıkacaksınız. Sorun siz kendinizsiniz. Şimdi siz militan olduğunuzu söyleyerek işin içinden çıkmak istiyor, hatta önderliğe soyunuyorsunuz. Bunun sağlam duruşunu tutacaksınız. Kaldı ki ne tecrübeniz, ne de size sunulan destek azdır. Bu konuda dikiş tutturmak sizin işinizdir. Ne kendinizle, ne de partinin size sunduğu yetkiler ve verdiği değerlerle oynamaya hakkınız vardır. Kendinizi düzeltme işini erteleyemezsiniz. Komuta düzeyinde işlere karşılık vermek hiçbir gerekçeyle savsaklanamaz ve ertelenemez.

Dolayısıyla bütün partililer için çıkarılması gereken sonuç bellidir: Tutarlı devrimcilik ve önderlik hattında yürüyen militan açısından, hiçbir bahaneye sığınmadan ve herhangi bir yetmezliği savunmadan, bundan sonrasını sağlam götürebilecek bir çalışma tarzına, üsluba ve vuruş tarzına ulaşmak, işlere hakim olmak, bu konuda gerçekten bir iktidar savaşçısı, bir ordu kurucusu, kısacası

bütün işlere kumanda edebilen, bunun için görüş üretebilen, karar çıkartabilen ve düzeltme yaptırabilen bir konuma ulaşmak zorunludur. Devirmcilik şimdi böyle yapılabilir. Demin başında sözünü ettiğim anlama işini artık layıkıyla ve beraberinde değişmeyi de sağlayacak biçimde halletmek durumundasınız. Anlayışlı olun derken, gereken değişikliği mutlaka anlamakla iç içe götürmeniz gerektiğini belirtiyoruz. Yani anlamakla uygulamayı birleştireceksiniz. Buna teori ile pratiğin birliği adı verilir. Bu çok geneldir. Çizgiyi kavramanın biraz var olduğunu söylüyoruz. Artık çizginin uygulanması gerekir. Öyle bir uygulama dışı kalınmaktadır ki, bu durum açık kontralara destek sunmaya kadar gidebilmektedir. Sizdeki uygulama yanlışlığı veya düşkünlüğü bu kadar gelişmişse, başka zeminlerde bunun karşılığının çok ağır bir cezalandırma olduğunu unutmayın. Eğer şimdi cezalandırılmıyorsanız, bunu doğru yolda oluşunuza değil, tersine içinde bulunulan durumun nazikliğine ve biraz da kendi gafletinize borçlusunuz. Yoksa bu kadar kural dışılık, bu ölçüde pratiğe egemen olamamak sizi yaşatmaz ve şu ya da bu biçimde tasfiye olmaya götürür. Önderlik olayına cevap verememede eksiklik üsluptaysa düzeltmek, yetmezlik çalışma tarzındaysa kendinizi burada kanıtlamak zorundasınız. Bunu yapamazsanız suçlusunuz. Bahane aramamalıyız. Önderlikte bahane olmaz. Aşağı yukarı hepimizin konumu budur.

Önderliğin anlamı şudur: Önderlik, savsaklamadan, ertelemeyen ve herhangi bir zayıflık belirtisi göstermeden günün emredilen görevlerine güç getirebilmektir. Burada bahane aramak bile suçtur, güç getiremediğinizi söylemek suçtur. Yanıldığını ve oyuna getirildiğini söylemek ise çok daha ağır suçlardır. Hele gücünüz yettiği ve olanaklarınız elverdiği halde bile bile yapamamak çok ağır bir suç oluşturmaktadır. Askerlik söz konusu olduğunda ve önemli görevlerin içinde bulunduğunuzda, bunların sonuçlarının çok ağır bir cezalandırma olduğunu biliyorsunuz. Kanımca şimdi bunu biraz görüyorsunuz. Haydi şimdiye kadar bu konumdaki olumsuzlukları çocukluğunuza, amatörlüğüne ve biraz da gafletinize verdik diyelim. Bugüne kadar bunların karşısında tahammül gösterdik. Ama bu kadar tecrübeden sonra sonuç alıcı bir dönemin içine girmeyi neyle geçiştirebilirsiniz? Çizgiye egemen olmamayı ve çizgiyi her

koşul altında yürütmemeyi neyle izah edecek ve kendinizi nasıl savunabileceksiniz? Her şeyden önce tasfiyecilikte ısrar ederseniz yargılanırsınız. Bugünkü küçük yargılama örneğinde görüldüğü gibi teşhir ve tecrit edilirsiniz. Bu siyasal yaşamınız açısından yıllarca tedavi edilemeyecek geri bir adım olacaktır. Böylesi adımları kendinize layık gördüğünüz zaman ise devrimciliğiniz bitmiş demektir. Bu temelde önderlik ve siyasal savaşım sanatını artık kavrayacaksınız. Kürt özelliklerinin alabildiğine geri olması ve önderlikteki acemiliğiniz, artık bu denli gafil duruma düşmenizin izah edici bir nedeni olamaz. Bunu ileri sürmeniz uygun değildir.

Politika yapmasını bileceksiniz. Çeşitli iç sorunlarınız olabilir, psikolojik sorunlarınız olabilir. Hepimizin böylesi sorunları olabilir. Önderlik sanatı psikolojik sorunları, iç rahatsızlıkları ve subjektif niyetleri acımasız bir biçimde önlemeyi de içerir. Yani son nefesiniz değin bu işlere layıkıyla eğilmemiz önderliğin gereklindedir diyoruz. Benim üzerimdeki baskılar ve iç sıkıntılarım herhalde sizinkinin bin katıdır. Buna rağmen önderliğin icrası hala isim üzerindedir. Sizin de en azından görevleriniz çapında böyle seyretmeniz gerektiği açıktır.

Bundan sonraki yürüyüş üzerine bazı değerlendirmeler yapmak istedik. Özellikle silahlı savaşım konusunda gerek burada gerekse ülke içinde sağlam gruplar hazırlanıyor. Bunların yürüyüşünün tam da gerillamıza yaraşır nitelikte olması ve yine parti öncülüğünün sağlam tutturulması için hayli kapsamlı değerlendirmeler yaptık. Bu değerlendirmeleri talimatlara kadar dönüştürüyoruz. Eklemeyi fazla yararlı görmemekle birlikte, yine de bazı uyarılar yapmaktan kendimi alamıyorum. Şimdi sizler fazla uyarılar almadan, bundan sonrası sağlam kılmak için kendinize, birliğinize ve mümkünse bütün partiye doğru yüklenmesini bilin. Bundan sonraki gidişatınız buna bağlıdır. Oldukça amatör heveslerden vazgeçin. Ardına kadar tasfiyeciliğe açık ve onu yürüten tutum ve davranışları bir kenara atın. Parti tarihimizde gerçekten küçümsenmeyecek bir mücadeleyle varılan önemli sonuçlar sizi de saygıdeğer bir militan yapabilecek, dosta düşmana karşı güçlü kılabilecektir. Bir devrimci için bundan daha arzu edilir bir sonuç olamaz. Hiç olmazsa bunca gelişmeden sonra bunu edinin. Belki hak etmemiş olabilirsiniz, ama yine de bunu,

partinin size verdiği bir değer olarak hazmedin.

Bu aşamadan sonra her birinizin çözümleyici niteliği ve çizgiyi yürütme gücü artık tam, sağlam ve yeterli olmalıdır. Bunun tersini düşünmek insana çok saçma geliyor. Ancak kendisini çözümleyememiş hastalıklı bir kişi bundan sonrasını olumsuz götürebilir. Hemen söyleyeyim, bunlar da fazla yaşayamaz. Bunları ne düşman ne de PKK'nin yürüyüşü yaşatabilir. Çocukça hesaplardan vazgeçeceksiniz. Kural dışılıklardan, keyfi davranışlardan, silahla ve birlikle oynamaktan, görevlerinize karşı kayıtsızlıktan ve görevlere gafilce yaklaşmaktan vazgeçeceksiniz. Yani bundan sonra şu kuralı işleteceğiz: Bizim de onurla yürütülecek bir mücadelemiz ve onun çizgisi vardır. Bunu her şeyden üstün tutacağız. Hiçbir heves, kişisel niyet ve keyfilikle değerden düşürülemeyecek kadar kurallı, disiplinli ve kendine saygılı bir yürüyüşümüz ve bir komutamız olacaktır. Kişisel arzular, istekler, ve gerilikler bir yana itilecek, hatta “hakkımı alamadım” ve “haksızlığa düştüm” türünden sızlanmalar bir yana bırakılacaktır. Bir politik öncü olduğumuzu unutmuyoruz. Biz psikolojik veya hukukla uğraşmıyoruz, siyasal savaşım la uğraşyoruz. Bu savaşımın yasaları vardır. Artık bunları kendinize yedireceksiniz. Biz bu konuda gerekli olan desteği sunduğumuza inanıyoruz. Hiç olmazsa bu dersleri iyi belleyeceksiniz. Bellemezseniz söz söyleme hakkınız fazla olamaz. Belki sonuçta partiye de zarar verirsiniz, ama en büyük zarar kişiliğinize dokunacaktır. Kendi siyasal kişiliğinize kastederseniz yazık olur. Buna da hakkınız yoktur.

Bizim olanaklarımız çok sınırlıdır. Aslında sizin kadar özgür devrimcilik yapma şansımız olmamakla birlikte, şimdiye kadar taviz vermedik. Muazzam bir ısrarla kendimizi müthiş bir biçimde açarak, yoğunlaştıarak ve keskinleştirerek işleri yeterli hale getirdik. Devrimcinin sözünün nasıl olması gerektiğini bugün bir kez daha gösterdik. şimdi söz söyleme ve sözünün adamı olma sırası sizdedir. şehitlerin anısına bağlılık gerçeği ve tasfiyecilik tarihinden çıkarılması gereken gerçekler, nereden bakılırsa bakılısın, partiye dürüstçe bağlı olanlara ve varım diyenlere önemli görevler yüklemekte, hem de bu görevleri mutlaka başarılması gereken bir stilde yerine getirme koşulunu dayatmaktadır. Bu gerçekler

yaşamınızın artık buna bağlı olduğunu ortaya koymaktadır. Bence doğrusunu seçeceksiniz; bu kez artık yenilmeyen, düşman karşısında yenilgiyi aşmış ve yengi yolunda olanı seçeceksiniz. Bunun başarısı için, hem sistematik yoğunlaşma, hem de sağlam bir üsluba ve biçime kavuşma anlamında çabanızı yeterli ve düzeltilmiş hale getireceksiniz. Yani artık düşmanın üzerinde başarısı için hesaplar yapmadığı, tersine sizin, yenmenin hesabını yaptığınız ve yürüttüğünüz bir devrimcilik türüne ulaşacaksınız. Bunun çok ince bir ayrımı vardır. Yenilgili devrimcilikle kişiliğiniz ve birçok yönüyle yenilgiye açık devrimciliği bu ince yol ayrımında artık yengiye giden devrimciliğe dönüştüreceksiniz. Bence çıkarmanız gereken en önemli dersler bunlardır.

Biz önümüzdeki dönemin üzerine tamamen kendi kişiliğinde her düzeyde yengiye yakalamış bir devrimcilikle yürüyeceğiz. Şimdiye kadar yenilgiye yolaçan nedenler ne olursa olsun, bunların çözümlemesini iyi yapmışsanız, doğruları tutturmuşsanız, bunda samimiyetiniz ve çabanız kesinse, yürüyüşünüze onay verebiliriz. Ama dikkat edin, bunu önemli bir koşula bağlıyoruz. Çözümlemeler, talimatlar ve bitmez tükenmez pratik destekle yenilgiden yengiye gidecek kişilik, bizim öncülüğümüzde yakalayabileceğiniz bir aşamaya getirilmiş ve bu temelde size sunulmuştur. Bunu doğru yakalarsanız, götürme sözünüz anlık pratiğinizle tutarlılık içinde olursa, her türlü görevi almanıza peşinen onay vereceğimizi söylüyoruz. Bu koşulun gereklerini kim yerine getirmişse, o alıp götürmelidir. Samimi, bağlı ve gerçekten sözünün adamı ise, her türlü görevi üstlenmelidir. Eğer bu ince ayrımı iyi yakalamışsanız ve bundan sonrasını bu temelde götürecekseniz, gidişatınız doğru yoldadır. Parti öncülüğü sağlam tutturulmuştur. Başta gerilla olmak üzere, öncülüğün etkisi altına aldığı her çalışma alanı iyi ve sağlam yürütülecektir. Dolayısıyla başarı vardır. PKK'nin tarihi bunun sınırlı bir kanıtı olmuşsa, bundan sonraki yürüyüşün ve zaferin de kesin teminatı olacaktır.

O halde bundan sonraki yürüyüşün, zaferin teminatı olması için bundan sonrasını çok yönlü ve tutarlı yakalamaya çalışalım. Geçmişteki hiçbir olumsuz nedene dayanmadan ve geleceğin hesaplanmasını oldukça iyi bilerek, bir anlamda zafer dönemi olacak

dönemin üzerine yürüyelim. Kavrayış büyüklüğü kadar, uygulama büyüklüğünü de gösterelim. Yürüyüşü böyle olanlar, geçmişteki bütün hatalarını telafi edebilirler. Kanımca en ağır suçları işlemiş olanlar bile zor da olsa bu telafi sayesinde onurlu bir yaşamın sahibi olabilirler. Bunun çok önemli olduğunu, bu olmaksızın yaşamın olamayacağını bilerek, böylesi bir layık olma işine sarılırlar. Bundan sonrasında bu biçimde önderlik etmeye çalışacağız. Kesin kararlı ve daha güçlü uygulamacı olacağız. Partiye bağlılık kesinse, bilerek çıkış yapmayı önemli görüyorum.

Önderlik olayı deyip geçmeyin. Bu öyle salt fiziksel yaşamla sınırlı bir olay değildir. Önemli oranda yaşamınızı adamışsınız. Bu tartışma götürmez biçimde karşımızdadır. Ama bunun gereklerini yerine getirme işinde çok zayıftınız. Hiç olmazsa bundan sonrası için önderlik olayına katılımı başarmaya çalışın. Mücadeleyi de artık yalnız bizim kişisel rolümüzle sınırlandırmayın. Bunun ne bana, ne de size yararı vardır. Hatta şimdiki aşamadan sonra bu oldukça sakıncalıdır. Biz yine üzerimize düşen rolü başarıyla yerine getirebiliriz. Ancak bu tek başına mücadelenin güvencesi olmaz. Bugün kitleler sizden daha fazla başarı yolunda yürüyüşe geçmişlerdir. Bu iyi bir kavrayış ve ayağa kalkıştır. Siz de buna öncülük edecek kadar bir yürüyüşün sahibi olabilirsiniz, bu işler daha sağlam bir güvenceye kavuşmuş olacaktır. Bu açıdan biz de rolümüzü oynamış kabul edeceğiz. Bu bize de daha fazla rahatlık ve bundan sonrasında başarıyla götürme şansı verir. Bence devrimcilerin bu biçimde birbirlerine başarı şansı vermek gibi vazgeçilmez görevleri vardır.

Bundan sonra görevlerimizi bu temele kavırıyoruz. Görevlerimizin üzerine böyle gitmemiz halinde başaracağımıza inanıyoruz. Önümüzdeki dönemi her zamankinden daha başarılı bir dönem haline getirebileceğimiz gibi, onu sonuca gitmede ve hatta zaferi kazanmada tarihsel bir döneme dönüştürebiliriz. Fırsat eldedir. Sadece buradaki hazırlıklarımız bile bu başarıyı sağlayabilecek niteликte ve niceliktedir. O halde bundan sonrası için şansımızı oldukça yerinde ve hesaplı kullanalım ve bizden beklenen başarıyı mutlaka gösterelim.